

Dharmakīrti and Karṇakagomin

Pramāṇavārttikasvavṛttiṭīkā

SARIT

SARIT

Contents

Contents	i
१ प्रमाणवर्तिकस्त्रव्रित्तिटीका	१
The TEI Header	४३४

१ प्रमाणवर्तिकस्त्रवृत्तिटीका

1/s

यो विध्वस्तसमस्तबन्धनगतिस्सम्यग् वशिष्ठे स्थितः [,]

सर्वज्ञेयविसारिनिर्मलतमज्ञानप्रबन्धोदयः ।

सत्त्वार्थोद्यतमानसश्च सुचिरं श्रीमञ्जुनाथो विभुः [,]

तन्नत्वा बहुशोद्य वार्तिकगतं किञ्चिद्विवक्षाम्यहं ॥

टीकाकृतः सकल एव गुणः स एष ब्रूतेत्र वस्तुगहनेपि
यदस्मदादिः ।

दिग्गागदन्तमुस लैर्विषमेऽपनीते लब्धेषु वर्त्मसु सुखं कलभाः
प्रयान्ति ॥

*यो मामवज्ञायति कोपि गुणाभिमानो जानात्यसौ किमपि तं
प्रति नैष यत्नः ।

कश्चिद् भविष्यति कदाचिदनेन चार्थी नानाधियाञ्जगति
जन्मवतां हि नान्तः ॥§ 8

यद्यपि हि शास्त्रारम्भे नमस्कारश्लोकोपन्यासमन्तरेण कायवाङ्म-
नोभिरिष्टदेवतानमस्कारकरणेन पुण्योपचयादविघ्नेन शास्त्रस्य परिसमाप्तिर्भ-
वति । तथापि व्याख्यातृश्रोतृणां स्तुतिपुरस्सरया प्रवृत्त्या पुण्यातिश-
योत्पादात् पारार्थ्यं सदाचारानुपालनं चालोच्य विशिष्टदेवतापूजाश्लोकमुप-
न्यस्तवानाचार्यः । विधूतकल्पनेत्यादि । § 9

यदा समन्तभद्रशब्दो रूढ्या बोधिसत्त्ववृत्तो न गृह्यते तदेयं बुद्धस्य भग-
वतः पूजा । सा च द्विधा स्तोत्रतः प्रणामतश्च । नमःशब्देन प्रणामतः परिशिष्टैः
स्तोत्रतः । स्तोत्रमपि स्वार्थसम्पत्तितः परार्थसम्पत्तितः परार्थसंपदुपायत-
श्च त्रिधा । स्वार्थसम्पन्नश्च परार्थप्रति समर्थो भवतीति प्रथमं पूर्वार्द्धेन
स्वार्थसम्पदुक्ता । स्वार्थसम्पन्नश्च कायत्रयलक्षणा त्रिभिर्विशेषैर्विशिष्टोद्भाविता ।
आवरणप्रहाणविशेषेण । गाम्भीर्यविशेषेण । औदार्यविशेषेण च । § 10

तत्रात्मात्मीयाद्याकारप्रवृत्ता ग्राह्यग्राहकाकारप्रवृत्ताश्च त्रैधातुकाश्चित्तचै-
त्ताः कल्पना । सैव जालम्बन्धनात्मकत्वात् । तद्विधूतं विध्वस्तं सवासनं पुन-
रनुत्पत्तिधर्मत्वमापादितं यासां मूर्त्तीनान्तास्तथोक्ताः । एतेनावरणप्रहाणविशेष
उक्तः । गाम्भीर्यौदार्यविशेषौ तु गम्भीरोदारपदाभ्यामुक्तौ । विधूतकल्प-
नाजाला गम्भीराः श्रावकप्रत्येकबुद्धाद्यविषयत्वात् । उदारास्सकलज्ञेयस-
कलसत्त्वार्थव्यापनात् । मूर्त्तयस्त्वयः कायाः स्वाभाविकसाम्भोगिकनैर्माणिका
यस्य भगवतः । असौ विधूतकल्पनाजालगम्भीरोदारमूर्त्तिः । भद्रं कल्याण-

६ मु] ? श

७ *] A parody of
Bhavabhūti's

Malatimādhavam १:४.

2a/PSVTa

मभ्युदयनिःश्रेयसलक्षणं । तत् समन्तान्निरवशेषन्तदर्थिनां यथा भव्यम्भवति यस्मात् सकाशा(+दसौ समन्तभद्रः । एतेन परार्थसम्पदुक्ता । अस्या-
श्च परार्थसम्पदः समन्तस्फुरणबिष) इत्यनेन सिद्धुपाय उक्तः । (+बिषो रश्मय इह तु यथावस्थितवस्तुग्रहण)* एवं साधर्म्येण धर्मदेशना । अभ्युद-
यनिःश्रेयससाधनविषयास्त्रिष इव बिष उच्यन्ते । समन्तो निरवशेषः परार्थ-
साधनोपायः स्फुर्यते व्याप्यते विनयेभ्यः साकल्येन (+कथनात् याभिस्ताः
समन्तस्फुरण्यस्तत्रतथाभूतास्त्रिषो धर्मदेशना यस्य स समन्तस्फुरणबिद् ।
नमः शब्दयोगाच्च सर्वत्र चतुर्थी । यदा तु रूढिरपेक्ष्यते तदायं समन्तभ-
द्रश)* ब्दो महायाने बोधिसत्त्वविशेषे रूढ इति बोधिसत्त्वस्येयं पूजा [।]
पदार्थस्तु पूर्ववद् योज्यः । अयन्तु विशेषो विधूतकल्पनाजालत्वं बोधिसत्त्व-
भूम्यावरणप्रहाणतो द्रष्टव्यं । गाम्भीर्यं श्रावक(+प्रत्येकबुद्धपृथग्भूतविषयत्वतः
। औदार्यन्तु बोधिसत्त्वमा हात्मतः । कायत्रयमप्यनुरूपं बोधिसत्त्वानां विद्यत
ए)व प्रकर्षगमनात्तु बुद्धानां व्यवस्थाप्यत इति ॥ §11

सन्त्येव हि सन्तोस्य वा र्त्ति का ख्यस्य शास्त्रस्य ग्रहीतारस्तथापि श्रोतृदोषबाहल्येन सन्तमप्युपकारमसन्तमिव कृत्वा सूक्ताभ्यासभावितचित्त-
च्छमेव शास्त्रारम्भे कारणन्दर्शयन् । अयं च महार्थभ्रङ्गे हेतुदोषस्त्यक्तुं युक्त
इत्येतच्च वक्रोक्त्या कथयितुं द्वितीयं श्लोकमाह । §12

3/s

प्रायःप्राकृतेत्यादि । अत्र चतुर्विधः श्रोतृदोष उद्भावितः । कुप्रज्ञत्वमज्ञत्वं
अनर्थित्वं अमाध्यस्थ्यञ्च । प्रायः शब्द ओकारान्तो बाहुल्यवचनः । प्रायो
जनो भूयान् जनः । प्राकृतसक्तिः प्राकृतानि बहिःशास्त्राणि तत्र सक्तिर्य-
स्येति [।] गमकत्वाद् व्यधिकरणो बहुब्रीहिः । प्राकृता वा सक्तिर्यस्येति ।
समानाधिकरण एव । प्राकृतविषयत्वाच्च सक्तिः प्राकृता । अनेन कुप्रज्ञत्वं
श्रोतृदोष उक्तः । §13

अप्रतिबला शास्त्रग्रहणम्प्रत्यसशक्ता प्रज्ञा यस्य सोप्रतिबलप्रज्ञः प्रायो
जन इति सम्बन्धः । अनेनाज्ञत्वमुक्तं [।] सुभाषितैर्नानर्थ्येव किन्तु सुभा-
षिताभिधायिनम्विद्वेष्टपीर्ष्यामलैः परिगतः सन् । अनर्थी च विद्वेष्टि चेत्यर्थः
। एतेन यथाक्रममनर्थित्वममाध्यस्थ्यं चोक्तं । अत्रापि प्रायो जन इति
सम्बन्धनीयं । §14

अन्ये तु प्रायश्चब्दस्याकारान्तोप्यस्ति निपातः [।] स च बाहुल्येनेत्य-
स्मिंस्तृतीयार्थे स्वभावाद्दर्तत इति व्याचक्षते । ईर्ष्या परसम्पत्तौ चेतसो

३ काशा] Missing portion is found in the margin in a different hand.

४ *) Missing portion is found in the margin in a different hand.

९ *) Missing portion is found in the margin in a

different hand.

१२ हात्म] ? त्य

१३ क] Missing portion is found in the margin in a different hand.

२९ स्या] ? स

व्यारोषः । सेव मलश्चित्तमलिनीकरणात् । व्यक्तिभेदाद् बहुवचनं । यत एव-
न्तेन कारणेनायमारिप्सितो वा र्ति का ख्यो ग्रन्थः । परोपकारः परेषामुप-
कारः । उपक्रियतेनेनेति करणे घञ् । परान् वोपकरोतीति परोपकारः
कर्मण्यण् पाणिनिः ३।२।१ । परोपकार इति नः अस्माकं चिन्तापि नास्ति
५ । कथन्तर्हि शास्त्ररचनायां प्रवृत्तिरित्याह । चेतश्चिरमित्यादि । चिरन्दीर्घकालं
सूक्ताभ्यासेन विवर्द्धितं व्यसनं सक्तिस्तत्परता सूक्ताभ्यासविवर्द्धितं व्यसनं
यस्य चेतसस्त तथोक्तं । इति हेतोरत्र वा र्ति क रचनायामनुबद्धस्पृहं
जाताभिलाषं चेत इति । एवमेके व्याचक्षते । § 15

अन्ये ब्रूयथा । कस्मादयमाचार्य धर्म की र्ति र्वार्तिकन्यायेन प्र-
१० माणसमुच्चयव्याख्यां करोति न पुनः स्वतन्त्रमेव शास्त्रमित्यस्मिन् प्रश्नावसरे
प्राह । प्राय इत्यादि । अस्य श्लोकस्यायं समासार्थः । चिन्तया करुणया
च मे प्र मा ण स मुच्च य व्याख्यायां चेतो जाताभिलाषमिति । चिन्ता क-
रुणा च आचार्य दि ग्ना गरचितशास्त्रस्याल्पोपकारित्वेन । अल्पोपकारित्वञ्च
श्रातृजनापराधेन । पदार्थस्तूच्यते । प्राय इति बाहुल्येन प्राकृतसक्तिर्जन
१५ इति सम्बन्धः । प्राकृत उच्यते लोके नीचः । यस्य दुष्टोन्वयः । एवन्ती
र्धि क शास्त्राणि परप्रणीतानि चाचार्यनीति शास्त्रदूषणानि । विपर्यस्त-
ज्ञानप्रभवत्वाद् दुष्टान्वयाद् यतः प्राकृतानि । तेषु सक्तिरनुरागो यस्य स
तथोक्तः । कस्मात्पुनः प्राकृतसक्तिरित्याह । अप्रतिबलप्रज्ञ इति । अतोसौ
दुर्भाषितमपि सुभाषितमिति गृहीत्वा प्राकृते सज्यते । अप्रतिबलप्रज्ञत्वादेव
२० चाचार्यसुभाषितानि स्वयं यथावदवबोद्धुमक्षमो दोषवत्त्वेन गृहीत्वा तैराचार्य-
सुभाषितैरनर्थी । आचार्ये च विद्वेषवान् भवतीत्याह । केवलमित्यादि ।
न केवलमनर्थी सुभाषितैराचार्यैरपि तु विद्वेषपीर्ष्यामलैः परिगतः स-
न्नाचार्यदि ग्ना गं [।] किं भूतं सूक्ताभ्यासविवर्द्धितव्यसनं । व्यवहितेनापि
सम्बन्धो भवत्येव । § 16

येन यस्याभिसम्बन्धो दूरस्थस्यापि तेन स इति न्यायात् । § 17
शोभनमुक्तं सूक्तं भगवत्प्रवचनन्तत्राभ्यासस्तत्र विवर्द्धितं व्यसनन्त-
त्रैवात्यर्थमासक्तत्वं यस्याचार्यदिग्नागस्य स तथोक्तः । अनेनाचार्यदिग्नाग-
स्योपचितपुण्यज्ञानत्वमाह । उपचितपुण्यज्ञाना एव हि सूक्ताभ्यासविवर्द्धित-
व्यसना भवन्ति । येनाऽप्रतिबलप्रज्ञ आचार्यसुभाषितैरनर्थी प्राकृतसक्तिश्च
३० तेन कारणेनायं प्र मा ण स मुच्च यो न परोपकारः । उपकरणमुपकारो
भावे घञ् पाणिनिः ३।३।१८ । पर उत्कृष्ट उपकारो नास्माद् भवतीति
कृत्वा न परोपकारोऽल्पस्तूपकारोस्त्येव स च प्रायशब्देन सूचित एव ।
इति शब्दो हेतौ [।] अस्माद्धेतोरस्माकं चिन्ता । महार्थमपीदं शास्त्रं
न बहूनामुपकारकं जातन्तत्कथमस्यात्यर्थं साफल्यं कुर्यामित्येवमाकारा
३५ । आचार्ये च बोधिसत्त्वकल्पे विद्वेषः स्वल्पोप्यनर्थहेतुरतोहमाचार्यनीतेर-
विपरीतप्रकाशनेनाचार्ये बहुमानमुत्पाद्य ततो नर्थहेतोर्जननिवर्त्तयिष्यामीत्येवं
दुःखवियोगेच्छाकारा करुणाप्यपिशब्दात् । इत्यत्रानुबद्धस्पृहमिति द्वितीये-

4/s
2b/PSVTa

नेति शब्देन चिन्ताकरुणयोर्हेतुत्वमाह । इत्याभ्यां चिन्ताकरुणाभ्यां चेतश्चिरं दीर्घकालमत्र प्र मा ण स मु च य व्याख्याभूत प्र मा ण वा र्त्ति क रचनायामनुबद्धस्पृहं सन्तानेन प्रवृत्तेच्छमिति ॥ § 18

यदि प्र मा ण स मु च य व्याख्यां चिकीर्षुराचार्यधर्मकीर्त्तिः कस्मात् स्वातन्त्र्येणानुमानं व्यवस्थापयतीत्याशङ्कामपनयन्नाह । अर्थानर्थतयादि ५
5/s । अर्थो हित महितमनर्थस्तयोर्विवेचनन्तस्यानुमानाश्रयत्वाद्दनुमानमाश्रयो यस्येति विग्रहः । अनुमानेन ह्यर्थानर्थो निश्चित्यानुमानपृष्ठभाविना प्रबन्धप्रवृत्तेन ज्ञानेनार्थानर्थो यथाक्रमं प्राप्ति (+परिहारार्थम्विभागेन व्यवस्थापयति । तस्मादनुमानाश्रयमर्थानर्थविवेचनं । तद्विप्रतिपत्तेरिति तस्मिन्न)नुमाने विप्रतिपत्तेस्तद्व्यवस्थापनायहित्येवमेके व्याचक्षते । § 19 १०

अत्र द्विदं चिन्त्यं । § 20

यदि तावदेवमवधार्यतेर्थाऽनर्थविवेचनस्यैवानुमानाश्रयत्वादिति [।] तन्न । अर्थानर्थाभ्यामन्यस्याप्युपेक्षणीयस्य तृतीयस्य विषयस्य यद्विवेचनन्तस्याप्यनुमानाश्रयत्वात् (+अर्थानर्थविवेचनस्य चानियतत्वात् । प्रत्यक्षाश्रयत्वमनिवारितमिति कोतिशयोनुमानस्य ख्यापितो येन तदादौ व्युत्पाद्यते ।) १५
अथाप्येवमवधार्यते । अर्थानर्थविवेचनस्यानुमानाश्रयत्वादेवेति । तथाप्ययुक्तमवधारणं । अर्थानर्थविवेचनस्य प्रत्यक्षाश्रयत्वादपि । तथा ह्यर्थानर्थो विभक्तरूपावेव प्रत्यक्षे प्रतिभासेते । तच्च प्रत्यक्षमभ्यासातिशयसमासादितपाटवतया अपसारितभ्रान्तिनिमित्तं पाश्चात्यमर्थानर्थविवेचन(+विकल्पं जनयति । एतदेव हि प्रत्यक्षस्यार्थानर्थविवे) चनाश्रयत्वं यदर्थानर्थो विभागेनानुभूय यथानुभवन्तत्र निश्चयजननं । § 21 २०

3a/PSVTa

न च शक्यम्बक्तुं पाश्चात्येनैवार्थानर्थो विभक्ताविति । विकल्पेन वस्तुस्वरूपस्याग्रहणाद् ग्रहणे वा विकल्पकत्वात्तद्विचलनानुबद्धस्य प्रमातुः स्पष्टार्थप्रतिभासित्वविरोधात् । § 22

यत्र तु क्वचिद् विषये पाटवाभावाद् भ्रान्तिनिमित्तापनयनासमर्थं प्रत्यक्षं २५
तत्रानुमानान्निश्चयः प्रार्थ्यते न सर्वत्र [।] तस्मात् प्रत्यक्षे स्वतः परतश्च प्रामाण्यनिश्चयः । निश्चाययिष्यते चायमर्थो द्वितीय परिच्छेद इति नेह प्रतन्यते । § 23

अवश्यं च प्रत्यक्षस्याभ्यासबलादपसारितभ्रान्तिनिमित्तस्य यथानुभवनिश्चयजननात् स्वतोर्थानर्थविवेचनाश्रयत्वमेष्टव्यमन्यथानुमानस्यापि व्यवस्था ३०
न स्याद् धूमादेर्लिङ्गस्यानिश्चयात् । धूमादेरप्यनुमानात् प्रतिपत्तावनवस्था स्यात् । तत्रापि लिङ्गान्तरस्यानुमानान्तरेण निश्चयादिति । § 24

यदि च प्रत्यक्षमर्थानर्थविवेचनस्यानाश्रयस्तदा शास्त्रकारेण प्रकरणान्तरे यदुक्तं [।] हिताहितप्राप्तिपरिहारयोर्नियमेन सम्यग्ज्ञानपूर्वकत्वादित्यादि तद्

१ प्राप्ति] In the margin.

२० न] In the margin.

१५ बात्] In the margin.

बाध्येत । तथा न ह्यस्यामर्थम्परिच्छिद्येत्यादि । पुनश्चोक्तं दृष्टेषु सम्बित्साम- 6/s
र्थ्यभाविनं स्मरणादि त्यादि । § 25

तस्मादन्यथा व्याख्यायत इत्यपरे । आचार्य दि ग्ना ग प्रणीतं प्रमाण-
लक्षणादिकमर्थो युक्तत्वात् । ती र्थि क प्रणीतं न युक्तत्वादनर्थस्तयोर्विवेचनं
५ युक्तायुक्तत्वेन व्यवस्थापनन्तस्यानुमानाश्रयत्वात् । अनुमानमेव ह्याश्रित्य ल-
क्षणवाक्यानां युक्तायुक्तत्वं व्यवस्थाप्यन्नं प्रत्यक्षन्तस्याविचारकत्वादिति । § 26

तदप्ययुक्तं । यतो लक्षणवाक्यानां न स्वरूपेण युक्तायुक्तत्वमपि त्वर्थ-
द्वारेण [1] स चार्थो यथानुमानेन युक्तः प्रतीयते तथा प्रत्यक्षेणापि । तथा
च वक्ष्यति [1] § 27

१० प्रत्यक्षं कल्पनापोढं प्रत्यक्षेणैव सिध्यति । प्र० वा० ३ । १२३ तथा
§ 28

पक्षधर्मत्बनिश्चयः प्रत्यक्षत इत्यादि । § 29

योपि मन्यते [1] सत्यमर्थानर्थविवेचनं प्रत्यक्षानुमानाभ्यां क्रिय-
त एव [1] केवलं यदर्थानर्थविवेचनस्यानुमानाश्रयत्वमुच्यते तत्प्रत्यक्ष-
१५ विषयेपि विवादसम्भवे सति नानुमानादन्यन्निर्णयनिबन्धनमस्त्यतोनुमानस्य
प्राधान्यात्तद्विवेचनाश्रयत्वमुक्तमिति । § 30

एतदप्ययुक्तं । यतः प्रत्यक्षस्य स एव विषयो व्यवस्थाप्यते यो निश्चितो
न च निश्चिते विवादः सम्भवतीत्ययुक्तमेतत् । § 31

अन्यस्त्वाह [1] अर्थानर्थविवेचनमनुमानादेव भवति न प्रत्यक्षात् ।
२० यतो येषानर्था अनुभूतफला अनुभूयमानफला वा न ते प्रवृत्तिविषया
निष्पन्नत्वात् फलस्य । तस्मादनागतार्थक्रियार्थन्तत्समर्थेष्वर्थानर्थेषु प्रवृत्तिः
। न च तत्सामर्थ्यन्तेषु प्रत्यक्षेण प्रतीयते येन प्रवृत्तिविषयत्वं स्यात् 3b/PSVTa
। प्रवृत्तिसाध्यार्थक्रियाया भावित्वेन तत्सामर्थ्यकुर्वद्रूपतास्यापि भावित्वात् ।
तस्मात् पूर्वानुभूतार्थक्रियासाधनवस्तुसाधर्म्यात् प्रत्यक्षेष्वपि वस्तुष्वनागत-
२५ फलयोग्यतानिश्चयो न प्रत्यक्षतस्तेनानुमानादेवार्थानर्थविवेचनमिति । § 32

तदप्ययुक्तं । यतो यदि सा योग्यता कुर्वद्रूपता र्थेषु वर्तमानकाल-
भाविनी तदाभ्यासातिशयवतापि प्रत्यक्षेण निश्चीयेत । लिङ्गवत् । अथानागतैव
सा तदानुमानेनापिननिश्चीयेतानागतेर्थेनुमानाभावादिति वक्ष्यति । § 33

एतेन यदुच्यते प्रवृत्तिविषयवस्तुप्रापणं प्रत्यक्षानुमानयोरविशिष्टमि ति
३० तदपि निरस्तं द्रष्टव्यं । अनागतार्थक्रियासमर्थो हि प्रवृत्तिविषयो न च
तत्सामर्थ्यं प्रत्यक्षानुमानाभ्यां निश्चीयत इत्युक्तं । परिच्छिन्नश्च प्रवृत्तिविषय
इष्यते न च सन्तानः प्रत्यक्षादिक्षणेन परिच्छिन्नस्तत्कथं प्रवृत्तिविषयः । § 34

7/s

अथैकस्मिन् क्षणे प्रत्यक्षं प्रवृत्तमपि निश्चयवशात् क्षणसामान्यविषय-
त्वेनैकसन्ततिविषयन्तदयुक्तं । प्रतिभासमानेनैव हि विषयेण निश्चयवशात्

प्रत्यक्षं सामान्यविषयं व्यवस्थाप्यते न परमार्थतः । स्वलक्षणविषयत्वात् । यथा लिंगविषयं प्रत्यक्षं । तथा हि प्रतिभासमानमिदं धूमस्वलक्षणान्ताण्ण्वा पाण्ण्वाण्यद्वा सम्भवति [1] तत्र च विशेषानवधारणेन क्षणमात्रनिश्चयेन च स्वलक्षणविषयमपि सामान्यविषयं प्रत्यक्षं व्यवस्थाप्यते । प्रत्यक्षपृष्ठ- भाविनो निश्चयस्य प्रत्यक्षविषयानुसारित्वात् । न पुनरेकक्षणविषयम्प्रत्य- ५ क्षमेवं व्यवस्थापयितुं शक्यते यतो यः प्रत्यक्षे प्रतिभासते क्षणो नासौ निश्चितो नापि पूर्वक्षणरूपो परक्षणरूपो वा सम्भवति भिन्नकालत्वात् । तत् कथन्तत्र विशेषानवधारणेन क्षणमात्रनिश्चयेन च क्षणसामान्यविषयं प्रत्यक्षं व्यवस्थाप्येत । प्रत्यक्षपृष्ठभाविनः स एवायमिति निश्चयस्य सामान्यविषयत्वेपि न सन्तानविषयत्वं । प्रतिपन्नप्रतीयमानयोर्विषयीकरणेनानागतक्षणानिश्चयाद् १० विजातीयव्यावृत्तरूपविषयत्वाच्चात एव क्षणस्य प्रतिभासेप्ययं घट इति ज्ञाप- ननिश्चयः । § 35

ननु यद्यर्थक्रियासमर्थो वस्तुसन्तानोनप्रत्यक्षानुमानाभ्यां परिच्छिद्य- ते [1] कथन्तर्हि तयोः प्रवर्तकत्वं [1] वस्तुस्वरूपमात्रपरिच्छेदादिति ब्रूमः । तथा ह्यग्न्यादिकम्बस्त्रेकत्र प्रबन्धवृत्त्या दाहाद्यर्थक्रियासमर्थं प्रत्य- १५ क्षेण निश्चिन्वन्नन्यत्रापि देशादावेतदुपलभ्यमानं प्रबन्धवृत्त्यैवेदृग्विधार्थकारीति निश्चाययति । स एव पुनः कालान्तरे फलार्थी तत्स्वरूपम्पर्येषमाणोग्र्यादिकं प्रत्यक्षानुमानाभ्यां दृष्ट्वा तदेवेदमिति निश्चयपूर्वकं प्रवर्तते । तेनायमर्थस्तत्स्व- रूपमात्रपरिच्छेदे प्रमाणव्यापारो न प्रबन्धवृत्तिपरिच्छेदे । नाप्यर्थक्रियासाम- र्थ्यपरिच्छेदे पूर्वमेवास्य सर्वस्य परिच्छिन्नत्वात् । तेन प्रत्यक्षानुमानयोः प्र- २० वर्तकत्वं युक्तमेव । कथन्तर्ह्यर्थानर्थविवेचनस्यानुमानाश्रयत्वमुक्तम् ।... ... ... त नैवात्रार्था नाभिप्रेतमपि तु चतुरार्यसत्यं । यतो मुक्त्य- र्थिनो वयं मुक्तिश्च चतुरार्यसत्यदर्शनाद् भवतीति भगवतोक्तं [1] तद्दर्शनश्च भावनाभ्यासतो निष्पद्यते[1]भावनायां प्रवृत्तिश्च चतुरार्यसत्यनिश्चयेन[1] २५ तन्निश्चयश्च परोक्षत्वादानुमानादेव भवतीत्यर्थानर्थविवेचनाश्रयत्वमनुमानस्यैव । § 36

4a/PSVTa

अर्थो निरोधमार्गावुपादेयत्वादनर्थो दुःखसमुदयो त्याज्यत्वात् । यद्वार्थः परमार्थसत्यमनर्थः संवृत्तिसत्यं तयोर्यद् विवेचनं स्वरूपेण व्यवस्थापन- न्तस्यानुमानाश्रयत्वात् । अर्थानर्थविवेचनकारि च सर्वं ज्ञानं न स्वलक्षणं गृह्णात्यपि बध्यवस्यतीति भ्रान्तमेव [1] तेन यदि शब्दादिज्ञानमर्थानर्थविवेच- ३० नाश्रयमिष्यते तदपि भ्रान्तत्वादप्रमाणमेव [1] अत एव न तस्येह व्युत्पाद्य- ताप्रसंगः । अनुमानस्य तु भ्रान्तत्वे सत्यपि प्रतिबन्धवशात् प्रामाण्यं [1] शब्दादिज्ञानस्य त्वेवं प्रामाण्येभ्युपगम्यमानेऽनुमानेन्तर्भावादपक्षधर्मस्यागम- कत्वादर्थानर्थविवेचनाश्रयत्वमनुमानस्यैव । § 37

8/s

ननु प्रतिबन्धवशादानुमानस्य प्रामाण्ये नित्यादिविकल्पस्यापि प्रामाण्यं ३५ स्यात् क्षणिकाद्यर्थे प्रतिबन्धाद् [1] अथाध्यवसितार्थप्रतिबन्धेन प्रामाण्यं म-

२२ नैवात्रार्था] ? त्म

णिप्रभायाम्मणिज्ञानस्य प्रामाण्यं स्यात् । तदपि ह्यध्यवसितेन मणिना सम्ब-
द्धन्तस्मात् सत्यपि प्रतिबन्धे यद्देशादिसम्बन्धितया योर्धोध्यवसितस्तद्देशादिस-
म्बन्धितया सन्तानैकत्वाध्यवसायात् तमर्थं प्रापयदनुमानज्ञानं प्रमाणमेव ।
न सर्वं ज्ञानं । § 38

५ अर्थानर्थविवेचनं चाधिगमरूपमाकारोनुमानम्प्रमाणत्वात् । यद्वा
लिङ्गमेवानुमानमतोर्थानर्थविवेचनस्यानुमानाश्रयत्वं । तद्विप्रतिपत्तेरिति त-
स्मिन्ननुमाने सम्मोहात् । तद्व्यवस्थापनाय तस्यानुमानस्य विप्रतिपत्त्यप-
नयनेनावस्थापनायाह सूत्रं का रः । § 39

पक्षधर्म इत्यादि । § 40

१० यदनुमानं व्यवस्थाप्यं कस्मात् पक्षधर्म इत्यादिना हेतुमेव व्यवस्थाप-
यतीति चेत् ॥ अदोषोयं । हेतुविप्रतिपत्तिद्वारेणानुमाने विप्रतिपत्तेस्तद्भ्युत्प-
त्तिद्वारेणैव तस्य व्यवस्थापनं । अनुमानज्ञानं च त्रिरूपलिङ्गादुत्पद्यमानं
लोकप्रतीतमेवातो विप्रतिपत्तिः प्रतीत्यैव निराक्रियते । § 41

यद्वानुमानशब्देन यदा लिङ्गमेवोच्यते तदा तद्विप्रतिपत्तेर्हेतुमेव व्यव-
स्थापयतीत्यदोषः । § 42

अत्र श्लोके लिङ्गस्य लक्षणं संख्यानियमः संख्यानियमकारणम्विपक्ष-
निवृत्तिश्चोक्ता । पक्षधर्मस्तदङ्गेन व्याप्त इति लक्षणं । § 43

तस्य पक्षस्याङ्गः साधयितुमिष्टो धर्मस्तेन व्याप्त एवेत्यवधारणं [।।]
त्रिधैवेति संख्यानियमः । अविनाभावनियमादिति संख्यानियमकारणं ।
२० त्रिष्वेवाविनाभावस्य नियतत्वादित्यर्थः । हेत्वाभासास्ततोपर इति विपक्ष-
निवृत्तिः । तस्माद्धेतुत्रयादन्ये हेत्वाभासाः । § 44

9/s

ननु यदि तदंशव्याप्तिर्दृष्टान्त एव गृह्यते । तदानुमानस्योत्थानन्न स्यात्
। साध्यधर्मिणि साध्यधर्मेण हेतोर्व्याप्त्यग्रहात् । तदा च पक्षधर्मो हेतुरिति
व्यर्थं लक्षणमगमकत्वात् । सर्वोपसंहारेण व्याप्तिग्रहणेपि नानुमानस्य प्रामा-
२५ ण्यं स्यात् । व्याप्तिग्राहकप्रमाणप्रतिपन्नविषयत्वेन स्मृतिरूपत्वात् । पक्षधर्मो
हेतुरिति च न वक्तव्यन्तदङ्गव्याप्तिवचनेनैव गतत्वात् । तदङ्गव्याप्तिबलेन
च पक्षधर्मस्य गमकत्वं पक्षे सत्तामात्रेण तत्रस्थस्य गर्दभादेरगमकत्वात् ।
तस्मान्न पक्षधर्मो हेतुरिति पृथग् लक्षणम्वक्तव्यं । § 45

तदुक्तम् । § 46

३० अन्यथानुपपन्नत्वं यत्र तत्र त्रयेण किं ।
नान्यथानुपपन्नत्वं यत्र तत्र त्रयेण किमिति । § 48

किं चानुपलब्धेस्तावन्न पक्षधर्मत्वमन्योपलब्धेः पुरुषधर्मत्वात् । स्वभाव-
हेतोश्च धर्मिरूपत्वात् कार्यहेतोरपि स्वातन्त्र्येण धर्म्यनपेक्षत्वात् । न च क-
ल्पितस्य पक्षधर्मस्य कार्यस्वभावहेतुत्वं साध्यव्याप्तिश्चेति न पक्षधर्मो हेतुरिति
३५ वक्तव्यं । § 49

4b/PSVTa

तथा यदि हेतुत्वेन त्रिबन् व्याप्तन्तदा हेतुत्बस्यानियतत्वादन्यत्रापि संयोग्या-
दिषु हेतुत्बमनिवारितमेवेति त्रिधैवेत्यवधारणं न युज्यते । § 50

अथ हेतुत्बं त्रिबन् व्याप्तन्तदा त्रिबन्स्य हेतावनियतत्वात् कार्यादीनाम-
प्यहेतुत्बन्ततश्च कार्यादिरेव हेतुत्बमिति न घटते । § 51

किं च । यद्यनुपलम्भस्य साध्यप्रतिबन्धो नास्ति तदाऽप्रतिबद्धोपि हेतुर्ग-
मक इति त्रिधैव स इति नियमो न घटते [1] § 52

अथ प्रतिबन्धोस्ति तदा कार्यस्वभावयोरेवान्तर्भावात् त्रिधैव स हेतुरिति
तथापि न युज्यते । हेत्वाभासास्ततोऽपर इति न युक्तं हेत्बन्तरस्यात्यन्तप-
रोक्षत्वात् तदभावः प्रत्यक्षादिनिश्चित इत्ययुक्तमुक्तं । § 53

पक्षधर्मस्तदंशेन व्याप्तो हेतुस्त्रिधैव सः ।

अविनाभावनियमाद्धेत्वाभासास्ततोऽपर इति ॥ § 54

अत्रोच्यते । यद्यपि साध्यसाधनयोर्व्याप्तिः सर्वोपसंहारेण प्रतिपन्ना त-
थापि न व्याप्तिग्रहणमात्रादिह साध्यधर्मिणीदानां साध्यधर्म इति विशे-
षेण निश्चयो भवत्यनुमानात् स्यात् । तस्माद् प्रतिपन्नविशिष्टदेशादिस-
म्बन्धिसाध्यार्थप्रतिपादकत्वेन प्रमाणमेवानुमानन्तश्च पक्षधर्मत्वे सत्येव भ-
वति नान्यथा । यतो नान्यदेशादिस्थेन साध्यधर्मिणान्यदेशादिस्थः साध-
नधर्मः सम्बद्धोऽतो विशिष्टदेशाद्यवच्छिन्नसाधनावगतिसामर्थ्यादेव विशिष्ट-
देशाद्यवच्छिन्नसाध्यप्रतीतिरेवानुमानं [1] न तु धममात्रादग्निमात्रप्रतीतिस्त-
स्या व्याप्तिग्राहकप्रमाणफलत्वात् । नापि यत्र साधनधर्मस्तत्र साध्यध-
र्म इत्यविशेषेणावगमेपि साधनस्य पक्षधर्मत्वं सिध्यति साध्यधर्मिधर्मतया
विशेषेणाप्रतीतेः सामान्येनाभिधानात् । तस्माद् विशिष्टदेशाद्यवच्छिन्नसाध्य-
प्रतिपत्तये पक्षधर्मत्वदर्शनीयं । § 55

तेन यदुक्तं यत्र यत्र धूमस्तत्र तत्राग्निरित्यनेनैव पक्षधर्मस्योक्तत्वात्
प्रदेशविशेषेणिसिद्धार्थन्धूमश्चात्रेति न वक्तव्यमुक्तार्थत्वादिति तदपास्तं ॥ § 56

नन्वेवमनुमानस्यं प्रामाण्येऽपक्षधर्ममप्यनुमानं प्रमाणं स्यादप्रतिप-
न्नाधिगमात् । यथाऽधस्तान्नदीपूरन्दृष्टोपरिवृष्ट्यनुमानं । तथा शिशुरयं ब्राह्मणः
मातापित्रोर्ब्राह्मण्यादिति । तदुक्तं । § 57

नदीपूरोप्यधो देशे दृष्टः (+सन्नुपरिस्थितां ।)

(+नियम्यो गमयत्येव)*वृत्तां वृष्टिं नियामिकां ॥

एवं (+प्रत्यक्षधर्मत्वं ज्येष्ठं हेत्बङ्ग)मिष्यते ।

तत्पूर्वोक्तान्यधर्मत्वदर्शनाद् व्यभिचार्यते ॥

पित्रोश्च ब्राह्मणत्वेन पुत्रब्राह्मणतानुमा ।

सर्वलोकप्रसिद्धा न पक्षधर्ममपेक्षते ॥

5a/PSVTa

२८ *] In the margin.

२९ एवं] In the margin.

क्लेशेन पक्षधर्मत्वं यस्तत्रापि प्रकल्पयेत् ।
 न संगच्छेत तस्यैतल्लक्ष्येण सह लक्षणं ॥
 यथा लोकप्रसिद्धं च लक्षणैरनुगम्यते ।
 लक्ष्यस्य लक्षणमेवं स्यात् तदपूर्वत्र साध्यत इति । § 67

५ अत्रोच्यते । कस्मादुपर्येव वृष्टि(+नुमानं नान्यत्र [1] पूरस्य तत्सम्बन्धिबादि)ति चेत् । यदेवं यतोयं नदीपूर आयातस्तत्र वृष्टिनुमानत्रान्यत्र व्यभिचारात् । परस्य च तत्सम्बन्धिबनिश्चये सति गमकत्वमन्यथाऽनैकान्तिकत्वं स्यात् । तथा शिशुरयं ब्राह्मणः मातापित्रोर्ब्राह्मण्यादित्यत्रापि यस्यैव शिशोर्ब्राह्मण्यं साध्यन्तस्यैव मातापितृब्राह्मण्यलक्षणो धर्मः सम्बन्धी गमको न मातापितृ(+ब्राह्मण्यमात्रमन्यसम्बन्धिमा)तापितृब्राह्मण्यस्यागमकत्वात् । तेनास्यापि पक्षधर्मत्वे सति गमकत्वमतो न क्लेशेन पक्षधर्मत्वकल्पना [1] यद्वा य एवाव्यभिचारे निमित्तं स एव हेतुर्यथा धूमस्याग्निकार्यत्वं ब्राह्मणभूतमातापितृजन्यत्वं च शिशोर्ब्राह्मण्यनिमित्तमिति तदेव हेतुर्युक्तोन्यस्य तत्कल्पना क्लेशेन स्यादिति । तथा न चन्द्रोदयात् समुद्रवृद्धनुमानं चन्द्रोदयात्
 १० (+पूर्वं पश्चादपि) तदनुमानप्रसङ्गात् । चन्द्रोदयकाल एव तदनुमानन्तदैव व्याप्तेर्गृहीतत्वादिति चेत् । § 68

यदेवन्तकालसम्बन्धिबमेव साध्यसाधनयोः । तदा च स एव कालो धर्मी तत्रैव च साध्यानुमानं चन्द्रोदयश्च तत्सम्बन्धीति कथमपक्षधर्मत्वम् [1] अथ कालो नेष्यते न तदा तर्ह्येतदनुमानमव्यभिचाराद् [1] अथ बौद्धा नामेतदनुमानत्रास्ति कालाभावात् [1] § 69

तदयुक्तं । पूर्वाह्लादिप्रत्ययविषयस्य महाभूतविशेषस्य काल इत्यभिधेयस्याभ्युपगमात् । एवमन्यत्रापि पक्षधर्मत्वं योज्यं । § 70

ननु भवतु पक्षधर्मत्वे सत्यनुमानस्य प्रामाण्यन्तथापि पक्षधर्म इति पृथग्लक्षणं न कर्तव्यन्तदङ्गव्याप्तवचनेनैव गतत्वात् । § 71

२५ सत्यं [1] किन्त्वपक्षधर्मस्यापि साध्यव्याप्तस्य हेतुबनिरासार्थं कृतं । महानसादिदृष्टधूमादि चोदधावग्न्यनुमाने । § 72

ननु व्याप्तस्य लिङ्गत्वं न च महानसादिगतो धूम उदधौ साध्येनाग्निना व्याप्तः [1] § 73

३० सत्यं [1] केवलं व्याप्तो हेतुरित्येतावन्मात्रकेण लक्षणवचनेन यत्रैव व्याप्यधर्मस्तत्रैव व्यापकधर्मानुमानमित्येतन्न लभ्यते । ततश्चान्यत्रापि साध्यानुमानाशङ्कानिवृत्त्यर्थं पक्षधर्मवचनं । अनुपलब्धेरपि पक्षधर्मत्वमस्त्येव । यदा ह्यन्यस्य भूतलादेरुपलम्भजननयोग्यतैवान्यानुपलब्धिस्तदा योग्यतान्यभूतलादिस्त्वभावेति कथन्नानुपलब्धेः पक्षधर्मत्वं । कृतकत्वादेरप्येवं शब्दादिधर्मत्वं । पुरुषधर्मरूपाया अप्यनुपलब्धेरन्यभूतलादिकार्यत्वमेव पर-

६ वृष्टि] In the margin.

१५ यात्] In the margin.

१० मातापितृ] In the margin.

मार्हतस्तद्धर्मबन्तदायत्तत्वात् । धूमादेरपि कार्यस्यैवं प्रदेशादिधर्मबद्धेवल-
म्बिकल्पेन तेषां सम्बन्धिस्वरूपमेव पक्षस्यायं धर्म इति व्यवस्थाप्यते ।

§ 74

5b/PSVTa

हेतुबन्धं च धूमादेरविनाभावेन व्याप्तमज्ञाताविनाभावस्यागमकत्वेना हेतु-
त्वात् । अविनाभावश्च कार्यस्वभावाभ्यां व्याप्तः । विधिप्रतिषेधयोश्च साध्यत्वे ५
सत्यर्थान्तरविधाने कार्यहेतोः स्वभावहेतोः प्रतिषेधे चानुपलब्धेस्तेन हेतुस्त्रि-
बन्धेन व्याप्तोऽतोसौ त्रिविध एव भवति । न तु त्रिविधो हेतुरेव कार्यादेर-
प्यज्ञातस्याहेतुत्वात् । कारणव्यापकानुलब्धोरपि प्रतिबन्धादेव गमकत्वं ।
तथा हि [1] यत एव प्रतिबन्धात् कार्यव्याप्ये कारणव्यापके गमयतः ।
तत एव प्रतिबन्धात् कारणव्यापकानुपलब्धी कार्यव्याप्याभावङ्गमयतः । स्व- १०
भावानुपलब्धावपि यदा घटादेरुपलम्भजननयोग्य आत्मा उपलब्धिरुच्यतेन्य-
हेतुसाकल्ये चोपलम्भाव्यभिचारादुपलब्धिः सत्ता तदानयोस्तादात्म्यत्तेनात्रापि
12/s पक्षे प्रति बन्धनिबन्धनमेव गमकत्वं । न चानुपलब्धेः कार्यादिहेतावन्तर्भावः
स्वसाध्ये प्रतिबन्धानपेक्षत्वात् । हेतोश्च सकाशात् साध्यप्रतीतिस्तदायत्तत्वे स-
ति स्यात् [1] न च संयोगे सति तदायत्तत्वसंयुक्तानां संयोगाभावात् [1] १५
संयुक्तानामपि न संयोगतस्तदायत्तताऽन्यत एव संयुक्तानामुत्पत्तेः । एवं स-
मवायेपि वाच्यं । तस्मात्तदायत्तत्वन्तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यान्तेन कार्यस्वभावानुप-
लम्भबहिर्भूतानां संयोग्यादीनामहेतुबन्तदायत्तत्वाभावेनाविनाभावाभावात् ।

§ 75

अथ तदायत्तत्वमस्ति तदेव तर्हि गमकत्वे निमित्तमिति स हेतुस्त्रिधैवेति २०
सिद्धं । § 76

ननु तथापि कथमनुमानस्योत्थानत्रिविकल्पकप्रत्यक्षेण धर्मधर्मितत्सम्ब-
न्धाग्रहात् स्वातन्त्र्येण वस्तुद्वयाधिगतेः । § 77

उच्यते [1] सविकल्पकेनापि धूमप्रदेशादीनां धर्मधर्मिभावग्रहणमुप-
र्युपरिभावप्रतिभास एव [1] स च निर्विकल्पकेष्यस्ति केवलं विकल्पेतर- २५
योर्ज्ञानयोरुल्लेखानुल्लेखकृतो विशेषः [1] तच्च निर्विकल्पकं ज्ञानं यथागृहीत-
विषयमेवेदमिहास्तीदं नास्तीति विधिप्रतिषेधं जनयत् प्रमाणमिष्यते । तेन
धर्मधर्मिणोः स्वरूपनिश्चयः सम्बन्धनिश्चयः (+प्रत्यक्षकृत) एव भवतीति ॥ § 78

पक्षधर्म इत्युक्तं [1] सूत्रे पक्षधर्मश्च धर्मधर्मिसमुदायः । न च प्र-
तिवादिनं प्रति समुदायधर्मत्वं हेतोः सिद्धन्तेन स सर्वो हेतुरसिद्धः स्यात् । ३०
सिद्धौ वानुमानस्य वैयर्थ्यमित्याह । § 79

पक्षो धर्मीति । अवयवे समुदायोपचारात् । एकदेशत्वं च समुदायोप-
चारनिमित्तन्तेन न दृष्टान्तधर्मी पक्ष उच्यते । § 80

ई श्व र से नः प्राह । धर्मिध (+र्मो हेतुरित्येतावद् वक्तव्यं प्र)योज-
नाभावादानुपचार इति । तदाह । प्रयोजनेत्यादि । नेत्यादिना प्रतिषेधति । ३५

२८ य] In the margin.

३४ मिध] In the margin.

न प्रयोजनस्याभावः । कथं । सर्वधर्मिधर्मप्रतिषेधार्थत्वादुपचारस्येत्यपेक्ष्यते । असत्युपचारे धर्मिधर्म इति निर्देशः कार्यः । तथा च दृष्टान्तधर्मिणोपि धर्मो हेतुः स्यात् । उपचारे तु सर्वस्य धर्मिणो धर्मः प्रतिषिद्धो भवति ॥ कथ (+मिति चेदाह । तदेकदेशत्वादि) । तथा हि समुदायस्यावयवेषूपचारः ६a/PSVTa
 ५ । तदेकदेशत्वंनिबन्धनत्वेन न सर्वत्रोपचारः । साध्यधर्मो च तदेकदेशत्वात् पक्षस्यावयवत्वात् पक्षोपचारयोग्यस्तस्य यो धर्मस्तत्प्रतिपत्त्यर्थमुपचारकरणं । तथा चेत्युपचारयोग्यधर्मिप्रतिपत्तो चाक्षुषत्वादिपरिहारः । आदिशब्दात् काकस्य का(+ष्ण्यादित्यादि ॥ ननु यदि चाक्षुषत्वादिति) चक्षुर्विज्ञानविषय- 13/s
 १० क्त्वादिति हेत्वर्थस्तदायं हेतुरनैकान्तिकत्वात् तदङ्गव्याप्तिवचनेनैव निरस्त इति किमुपचारेण । अथ चक्षुर्विज्ञानजनकत्वादिति हेत्वर्थस्तदापि तज्जनकत्वं स-
 च्चमेव [1] तच्च शब्देऽप्यस्तीति न दृष्टान्तधर्मिधर्म एवायमिति कश्चित् ॥
 § 81

तदयुक्तं । चक्षुर्विज्ञानजनकत्वं हि सच्चविशेषः स च घटादीनामेव ध-
 र्मो न श(+ब्दस्यातस्तन्निवृत्त्यर्थमुपचार)करणं । न त्वसत्यप्युपचारे व्याप्तस्य १५
 लिंगत्वं [1] न च शब्दानित्यत्वेन चाक्षुषत्वं व्याप्तन्तत्कथमस्य लिङ्गत्वं ॥ § 82
 नैष दोषः । अनित्यत्वमात्रेण ह्यस्य व्याप्तत्वन्तच्च शब्देऽप्यस्तीति कथमहेतुत्वं
 स्यात् ॥ § 83

धर्मवचनेनेत्यादि । धर्मस्तदंशेन व्याप्त इति केवलेन धर्मवचनेनापि
 धर्मिपरतन्त्रत्वाद् धर्मस्यावश्यमसौ धर्मिणमाक्षिपति [1] तेन धर्मिण आश्र-
 २० यणमाश्र(+यः परिग्रहस्त)स्य सिद्धौ सत्यां यदेतद्धर्मिधर्म इत्यत्र धर्मिग्रह-
 णन्तस्य सामर्थ्यात् प्रत्यासत्तिरिह विवक्षितेति गम्यते [1] व्याप्तिविवक्षायां
 धर्मिग्रहणमनर्थकं स्यात् । तस्माद् धर्मिवचनसामर्थ्यात् प्रत्यासत्तिः सिद्धा
 [1] प्रत्यासत्तिश्च साध्यधर्मिण एव तत्र प्रथमं हेतूपदर्शनात् । तथा प्र-
 त्यासत्या साध्यधर्मिपरिग्रहो भविष्यति । न प्रत्यासत्तेः साध्यधर्मिपरिग्रहः
 २५ कुतोः [1] दृष्टान्तधर्मिणोपि न केवलं साध्यधर्मिणः प्रत्यासत्तेः । कदाचिद्
 व्याप्तिदर्शनपूर्वके प्रयोगे दृष्टान्तधर्मिणोपि प्रथमं हेतुसद्भावोपदर्शनात् ॥ § 84

यदि न प्रत्यासत्तेः साध्यधर्मिसिद्धिः पारिशेष्यात्तर्हि भविष्यति । यत-
 स्तदंशव्याप्त्या हेतुभूतया दृष्टान्तधर्मिणि धर्मस्य सच्चसिद्धिः । न हि दृष्टान्त-
 मन्तरेण हेतोः साध्येन व्याप्तिः प्रदर्शयितुं शक्यत इति मन्यते । ततो
 ३० धर्मिग्रहणाद् व्यतिरिच्यमानात् साध्यधर्मिण एव परिग्रहः । तदंशेनेति च
 तच्छब्देन धर्मवचनाक्षिप्तो धर्मो सम्बध्यत इति तत्सम्बन्धनार्थमपि धर्मिग्रहणं
 नाशङ्कनीयं ॥ § 85

यत्र प्रयोजनानन्तरं न सम्भवति स पारिशेष्यस्य विषयो । धर्मि-
 चनस्य त्वन्य दपि प्रयोजनं सम्भाव्यत इति मन्यमानः सिद्धान्तवादाह । 14/s
 ३५ सिद्धे तदङ्गव्याप्त्या दृष्टान्तधर्मिणि सत्त्वे पुनर्द्धर्मिणो वचनदृष्टान्तधर्मिण एव

४ थ] In the margin.

२० मात्र] In the margin.

८ का] In the margin.

१४ श] In the margin.

यो धर्मः स हेतुरिति नियमार्थमाशंक्यते । ततश्च चाक्षुषत्वादय एव हेतवः स्युर्न कृतकत्वादय इत्यनिष्टमेव स्यात् । तस्मादुपचारः कर्तव्य इति । § 86

किं पुनः क्वचित् तं क्वं शास्त्रे दृष्टं नियमार्थम्वचनमित्यत आह । सजातीय एवेत्यादि । तत्र यः सन् सजातीये द्वेषा चासंस्तदत्यये स हेतुरित्यत्रा चार्यो ये हेतुलक्षणे । सजातीय एव सत्त्वमित्यवधारणेन सिद्धेपि विजातीयाद् विपक्षाद्धेतोर्व्यतिरेके यदेतदसंस्तदत्यय इति साध्याभावेऽसत्त्ववचनं तन्नियमार्थमाचार्येण व्याख्यातमसत्येव नास्तिता यथा स्यान्नान्यत्र न विरुद्ध इति । तथेहापि धर्मवचनम्भावनियमार्थमाशंक्यते ॥ § 87

नन्वपक्षधर्मस्याहेतुत्वात्तन् नियमार्थांशङ्का । यतो व्याप्तस्य हेतुत्वं न चान्यधर्मिस्थेन साध्यधर्मेणान्यधर्मिस्थः साधनधर्मो व्याप्तस्तस्मात्तदंशव्याप्त-हेतुवचनसामर्थ्यादेव साध्यधर्मिपरिग्रहो भविष्यतीत्यत आह । सामर्थ्यादित्यादि । अनन्तरोदितात् सामर्थ्यादर्थस्य साध्यधर्मिपरिग्रहलक्षणस्य भवति प्रतीतिः पटुधियां श्रोतृणां किञ्चशब्दकमर्थं स्वयमनुसरतां प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । अत उपचारमात्रात् स्वयमशब्दकार्थभ्यूहरहिताद् धर्मिधर्म इत्यनेन पक्षधर्म इति समाननिर्देशात् प्रतिपत्तिगौरवं च परिहृतम्भवति । च शब्देनैतदाह । ये परोपदेशमाकाङ्क्षन्ति तैरयमर्थो लक्षणवचनाद् बोद्धव्य इति । § 88

यथालक्षणं प्रतीतेरपक्षधर्मो न हेतुरिति कुत इयमाशङ्का । ततस्तेषां लक्षणानुसारिणां नियमाशंकापरिहारार्थञ्चोपचारकरणमिति ॥ इह व्यवच्छेदफलत्वाच्छब्दप्रयोगस्यावश्यमेवावधारयितव्यं [।] षष्ठीसमासाच्च पक्षधर्म इति नान्यस्समासस्सम्भवति । तथा च पक्षस्यैव धर्म इत्येवमवधारणात् तदंशव्याप्तिर्विरुध्यत इति विरुद्धलक्षणतामुद्भावयन्नाह । § 89

पक्षस्य धर्मत्वे तम्पक्षं विशेषणमन्यतो व्यवच्छेदमपेक्षत इति । तद्विशेषणापेक्षस्य धर्मस्यान्यत्र पक्षीकृतादन्यस्मिन् सपक्षेऽननुवृत्तिः । तथा हि यः पक्षेण विशेष्यते स पक्षस्यैव भवति । यथा देवदत्तस्य पुत्रः [।] ततोऽन्यत्राननुवृत्तेरसाधारणता साधारणता न स्यात् । तदङ्गव्याप्तिविरोध इति यावत् । साधारणतया तदंशव्याप्तिप्रतिपादनात् । ततो यदि पक्षधर्मो न तदंशव्याप्तिरथ तदंशव्याप्तिर्न पक्षधर्म इति व्याहृतं लक्षणमिति । § 90

ननु यदि साध्यधर्मिणि साधनधर्मस्य साध्यव्याप्तिर्न गृहीता तदा हेतोरनैकान्तिकत्वमथ गृहीता किं दृष्टान्ते हेतो (+रन्वयेन कथञ्च पक्षध)र्मस्य तदंशव्याप्तिर्विरुध्यते साध्यधर्मिण्यपि व्याप्तेः प्रतिपन्नत्वात् । सर्वपदार्थस्य क्षणिकत्वे साध्ये सत्त्वलक्षणस्य वा हेतोः को दृष्टान्तेन्वयः । तस्मात् स्वसाध्य-प्रतिबन्धाद्धेतुस्तेन व्याप्तः सिध्यति [।] स च विपर्यये बाधकप्रमाणवृत्त्या साध्यधर्मिण्यपि सिध्यतीति न किञ्चिदन्यत्रान्वयापेक्षया [।] तत्कथमिदमाशंकितमन्यत्राननुवृत्तेरसाधारणतेति । § 91

३० हेतो] In the margin.

(+सत्यं यद्यपि साध्यधर्मिणि हेतोः)* साध्यव्याप्तिमन्तरेण नानुमान-
स्योत्थानन्तथापि दृष्टान्ते साध्यसाधनयोः प्रतिबन्धग्राहकप्रमाणमन्तरेण न
साध्यधर्मिण्यपि व्याप्तिः सिध्यतीति तदर्थमिदमाशंकितं । § 92

यत्तूच्यते कार्यहेत्वपेक्षया स्वभावहेतुविशेषापेक्षयैतदाशंकितं तत्तु क्ष-
णिकत्वानुमाने सत्त्वापेक्षया । तस्य हि विपक्षबाधकप्रमाणवृत्त्यैव गमकत्वा
(+दिति तदेतदुत्तरत्र निरूपयिष्यामः) । तस्मात् पूर्वगृहीतप्रतिबन्धसाधकप्र-
माणस्मृतये हेतोरन्यत्र वृत्तिरपेक्षणीया । § 93

7a/PSVTa

एतत्परिहरति नेत्यादिना [1] न अन्यत्रानुवृत्तिः [1] कुतः ।
अयोगो सम्बन्धस्तद्व्यवच्छेदेन विशेषणात् पक्षस्य । न ह्यन्ययोगव्यवच्छेदेनैव
विशेषणम्भवति किन्त्वयोगव्यवच्छेदेनापि । यत्र धर्मिणि धर्मस्य सद्भावः स-
न्दिह्यते तत्रायोगव्यवच्छेदस्य न्यायप्राप्तत्वात् । अत्र दृष्टान्तो यथा चैत्रो
धनुर्धर इति [1] चैत्रे हि धनुर्धरत्वं सन्दिह्यते किमस्ति नास्तीति । ततश्चैत्रो
धनुर्धर इत्युक्ते पक्षान्तरमधनुर्धरत्वं श्रोतुराकांक्षोपस्थापितं निराकरोत्ययोग-
व्यवच्छेदोत्र न्यायप्राप्तः । § 94

पराभिमतव्यवच्छेदं निराचिकीर्षन्नाह । नान्ययोगव्यवच्छेदेन विशेष-
णा दन्यत्रानुवृत्तेरसाधारणतेति सम्बन्धः । अत्रापि दृष्टान्तो यथा (+पार्थो
धनुर्धर इति सामान्यशब्दोप्ययं)* धनुर्धरशब्दः प्रकरणसामर्थ्यादिना प्र-
कृष्टगुणवृत्तिरिह पार्थे हि धनुर्धरत्वं सिद्धमेवेति नायोगाशङ्का । तादृशन्तु
सातिशयं किमन्यत्राप्यस्ति नास्तीत्यन्ययोगशंकायां श्रोतुर्यदा पार्थो धनुर्ध-
र इत्युच्यते तदा सातिशयः पार्थ एव धनुर्धरो नान्य इति प्रतीयते ।
तेनात्रान्ययोगव्यवच्छेदो न्यायप्राप्तः । तथा किं पक्षेस्त्ययं धर्मो न (+वेति
संशये पक्षधर्म) इत्युक्ते पक्षस्य धर्म एव नाधर्मः । धर्मश्चाश्रितत्वाद् विशेष-
णन्तेनायोगो व्यवच्छिद्यते नान्ययोगः । तदंशव्याप्त्यान्ययोगस्य प्रतिपादनेन
दृष्टान्ते सन्देहाभावात् । आक्षेप्याम इति निर्देक्ष्यामश्चतुर्थे परिच्छेदे ४ ।

१९० ॥ § 95

तदंशस्तद्धर्म इति तच्छब्देन पक्षः परामृश्यते न धर्मः ? । धर्मस्य
धर्मासम्भवात् । तस्य पक्षस्यांशस्तस्यैव साध्यो धर्मः ॥ एकदेशे रूढोद्भूतशब्दः
कथं धर्मं प्रतिपादयतीति चेदाह । वक्तुरभिप्रायवशादिति । न वस्तुबलेन
शब्दानां वाचकत्वं किन्तु वक्तुर्विवक्षावशान्न तदेकदेशस्तदंश इति प्रकृतेन
सम्बन्धः [1] § 96

किं पुनरेवमिति चेदाह । पक्षशब्देन समुदायावचनादिति । यदि पक्ष-
शब्देन समुदायोभिहितः स्यात् तदा धर्मधर्मिसमुदायात्मकस्य पक्षस्यैकदेशो
धर्मात्मकोद्भूतो भवति । उपचरितेन तु पक्षशब्देन धर्म्येवाभिधीयते [1] तस्य
चैकात्मकस्य कुत एकदेशः । § 97

१ *] In the margin.

६ त्वा] In the margin.

१७ *] In the margin.

२२ न] In the margin.

व्याप्तं पदम्व्याप्तिरित्यादिना व्याचष्टे । तस्य पक्षधर्मस्य सतो व्याप्तिर्यो व्याप्नोति यश्च व्याप्यते व्याप्यव्यापकधर्मतया प्रतीतेः । यदा व्यापकधर्मतया विवक्ष्यते तदा व्यापकस्य गम्यस्य भाव एवेति सम्बन्धः । तत्रेति सप्त-
म्यर्थप्रधानमेतन्नाधारार्थप्रधानं धर्माणां धर्मान्तरत्वाभावात् । तेनायमर्थः [1]
यत्र धर्मिणि व्याप्यमस्ति तत्र सर्वत्र व्यापकस्य भाव एवेति व्यापकधर्मो ५
व्याप्तिः । न ह्येवमवधार्यते व्यापकस्यैव तत्र भाव इति । हेत्वभावप्रसंगात् ।
अव्यापकस्यापि मूर्त्तत्वादेस्तत्र भावात् । नापि तत्रैवेत्यवधार्यते । प्रयत्नानन्त-
रीयकत्वादेरहेतुत्वापत्तेः । साधारणश्च हेतुः स्यान्नित्यत्वस्य प्रमेयेष्वेव भावात्
१७/s ॥ यदा तु व्याप्य धर्मता व्याप्तेर्विवक्षिता तदा यत्र धर्मिणि व्यापकोस्ति तत्रैव
व्याप्यस्य भावो नान्यत्र । अत्रापि व्याप्यस्यैव । तत्र भाव इत्यवधारणं १०
हेत्वभावप्रसक्तेरेव नाश्रितमव्याप्यस्यापि तत्र भावात् । नापि व्याप्यस्य तत्र
भाव एवेत्यवधार्यते । सपक्षकदेशवृत्तेरहेतुत्वापत्तेः । साधारणस्य च हेतुत्वं
स्यात् प्रमेयत्वस्य नित्येष्ववश्यम्भावादिति । व्यापकस्य तत्र भाव इत्यनेन
चान्वय आक्षिप्तो व्याप्यस्य वा तत्रैव भाव इत्यनेन व्यतिरेक आक्षिप्तः ।
§ 98 १५

यद्वा व्याप्तेर्व्याप्यव्यापकधर्मसम्बन्धनं नियतानियतत्वरूपानार्थं । तेन
व्याप्तो हेतुर्भवति न तु व्यापकोऽनियतत्वात् । § 99

ननु यो धर्मो व्याप्यमन्तरेण भवति स कथं व्यापको व्याप्यासम्ब-
न्धेनाव्यापकत्वात् । § 100

सत्यं । केवलधर्मयोः सामान्येन व्याप्यव्यापकभावो निश्चीयते । य-
च्चानित्यत्वसामान्यं प्रयत्नानन्तरीयकत्वव्यापकं निश्चितन्तदप्रयत्नानन्तरीयकेपि
दृश्यत इति व्यापकोऽनियत उच्यते । अथ प्रयत्नानन्तरीयकत्वभाव-
मेवानित्यत्वं निश्चेतुम्पार्यते तदानयोः परस्परं व्याप्यत्वमिति व्याप्त एव हेतुर्भ-
वति । यदा च यत्र विप्रतिपत्तिस्तदेव साध्यमितरत् साधनमिति न्याय एषः
२० ॥ § 101 २५

यदि तर्हि पक्षधर्मस्तदंशेन व्याप्त इत्येतावद्धेतुलक्षणं ततः पक्षधर्मत्वन्त-
दङ्गव्याप्तिश्चेति द्विरूपो हेतुः स्यादन्यत्र च त्रिरूप उक्तस्तत्कथन्न व्याघात
इत्याह । § 102

एतेन तदंशव्याप्तिवचनेनान्वयव्यतिरेकावुक्तौ । अन्वयव्यतिरेकरूपत्वाद्
व्याप्तेरिति भावः । तथा हि [1] य एव येनान्वितो यन्निवृत्तौ च निवर्त्तते ३०
स एव तेन व्याप्त उच्यत इति तदात्मकत्वाद् व्याप्तेर्व्याप्तिवचनेनान्वयव्य-
तिरेकाभिधानन्ततो व्याप्तिवचनेन रूपद्वयाभिधानान्न व्याघात इति । तौ च
ज्ञापकहेत्वधिकारान्निश्चितौ । निश्चयश्च तयोर्नैकेनेव प्रमाणेनापि तु यथास्त्वं
यस्य यदात्मीयं प्रमाणं निश्चायकत्वेन । यस्य च यत्प्रमाणन्तदुत्तरत्र वक्ष्यते
३५ ॥ § 103

ननु भावरूपत्वाल्लिङ्गस्य कथं व्यतिरेकः [1] साध्याभावेऽभावलक्षणोस्य
रूपमिति चेत् । न । य एव हि साध्य एव लिङ्गस्य भावः स एव साध्याभावे

व्यतिरेकः । तेनान्वयव्यतिरेक (+योरपि तादात्म्यं वि)कल्पकल्पितस्तु भेदः । साध्याभावे लिंगस्य निर्वृत्तिधर्मकत्वं व्यतिरेक इत्यपरे । यतश्च यत्र यत्र साधनधर्मस्तत्र तत्र साध्यधर्म इत्येवं रूपोन्वयः । तेन यदुच्यते कु मारि ल भ ट्टे न ॥ § 104

18/s

५ यः सवित्रुदयो भावी न तेनाद्योदयोन्वितः ।
अथ चाद्योदयात् सोपि भविता श्चोनुमीयते ॥
व्योम्नि दृष्टं च धूमाग्रं भूमौ बहिः प्रतीयते ।
(+धूमाग्रमग्नेरन्वेति न च भूमौ प्रति)*ष्ठितः ॥
एवन्न देशकालाभ्यां लिङ्गं लिङ्गानुगच्छति ।
१० तस्मान्नास्यान्वयो नाम सम्बन्धोङ्गः प्रतीयत इति [।]§ 110
तदपास्तं । यतश्च यथोपवर्णितः साध्यान्वयो हेतुर्विद्यते । तेनैतदपि प्रत्युक्तं । § 111

प्रत्याख्येयैवमेवेह व्याप्तिसम्बन्धकल्पना ।
यो हि नान्वीयते येन स तेन व्याप्यते कुत इति ।§ 113
१५ अत एवेदृशीम्परपरिकल्पितं (+तां व्याप्तिं निराकर्तुमा चा र्यो व्यापक-
स्य) तत्र भाव इत्यादिना लौकिकीव्याप्तिर्निर्दिष्टवान् । सम्बन्धग्राहकं प्रमाणं लिङ्गस्य साध्यायत्तताग्राहकं । यच्च तदायत्ततां गृह्णाति तदेवान्व-
यव्यतिरेकात्मिकाया व्याप्तेर्ग्राहकं । साध्यायत्तताया एव व्याप्तिरूपत्वात् ।
२० तस्माद् व्याप्तिग्राहकादेव प्रमाणात् यत्र व्याप्यसम्भवस्तत्र व्यापकभावो य-
त्र व्यापकभावस्तत्र व्याप्याभाव इत्य (+भावेपि निश्चयो भवति । तेन यदुच्यते) कुमारिल भ ट्टेन ।* § 114

8a/PSVTa

२५ सामान्यविषयत्वाच्च न प्रत्यक्षेन्वयम्भवेत् ।
न चानुमीयते पूर्वमविज्ञातान्वयान्तरात् ॥
अथान्वयेनुमानं स्यादन्वयान्तरवर्जितं ।
सिद्धे तदनपेक्षेस्मिन्नन्यत्राप्यन्वयेन किं ॥
व्यतिरेकोपि लिङ्गस्य विपक्षान्नैव लभ्यते ।
अभावे स न गम्येत कृतयत्नैरबोधनात् ॥
यावत्सर्वविपक्षाणां पर्यन्तो नावधारितः ।

१ तिरेक] In the margin.

८ *] In the margin.

१६ ल्पि] In the margin.

२१ इत्य] In the margin.

२१ *] Ślokavārtika ११४.

तावद्धेतोरवृत्तिबं कस्तस्माज्जातुमर्हतीति § 122

तदप्यपास्तं । § 123

19/s

पक्ष *धर्मश्च किं यथास्त्वं प्रमाणेन निश्चित उक्तो वेदितव्य इति सम्बन्धः पक्षधर्मवचनेनैव । एवं च त्रैरूप्यमेवोक्तं लिंगस्येत्यविरोधः । § 124

तेन यदुच्यते ऽवि द्व क ष्णेन । सत्यमनुमानमिष्यत एवास्माभिः प्रमाणं लोकप्रतीतत्वात् केवलं लिंगलक्षणमयुक्तं मिति तदपास्तं । त्रैरूप्यस्यापि लिङ्गलक्षणस्य लोकप्रतीतत्वात् धूमादाविव । § 125

ननु कथं यथास्त्वं प्रमा (+णेन पक्षधर्मनिश्चयः) सामान्यस्य लिङ्गत्वात् [।] तस्य च प्रत्यक्षेण स्वलक्षणविषयत्वेनाग्रहणात् । अगृहीतस्य चालिङ्गत्वात् । गृहीतस्य च स्वलक्षणस्यानन्वयेनालिङ्गत्वात् । नाप्यनुमानेन सामान्यग्रहण-त्तलिङ्गस्यापि सामान्यरूपत्वेन प्रत्यक्षेणाग्रहणादनुमानेन ग्रहणेऽनवस्थाप्रस-ङ्गात् ॥ § 126

तदाह । § 127

लिङ्गलिङ्गानुमानानामानन्त्यादेकलिङ्गिनि ।

गतिर्युगसहस्रेषु बहुष्वपि न (+विद्यत) इति । § 129

अथ कार्यस्वभावविकल्पप्रतिभासि सामान्यं कार्यादिदर्शनाश्रयतया तदध्यवसायाच्च कार्यादिहेतुरित्युच्यते । § 130

तदयुक्तं [।] तस्यापि विकल्पाव्यतिरिक्तत्वाद् विकल्पवद् अन्यत्र विकल्पान्तरेऽननुगमात् कथं सामान्यं लिंगं । तस्माद् विजातीयव्यावृत्तमेव धूमादे रूपं ज्ञापकहेतुकारात् प्रत्यक्षनिश्चितम्विशेषानवधारणेन सामान्यलक्षणं लिंगमुच्यते । न तु विजातीयव्यावृत्तिर्विकल्पाकारो वाऽवस्तुत्वात् । तेनायमर्थः । प्रत्यक्षपृष्ठभाविना निश्चयेनाधूमव्यावृत्तरूपावधारणेन धूमादिस्वलक्षणमिदं प्रतिभासमानं कदाचित्तार्णम्पार्णमन्यद्वेति विशेषानवधारणेन चानेकस्वलक्षणरूपं सामान्यलक्षणं लिङ्गं प्रत्यक्षविषये व्यवस्थाप्यते । यथा च लिङ्गस्य विशेषानवधारणेन सामान्यरूपत्वं तथा साध्यस्यापि । तदाह । § 131

अतद्रूपपरावृत्तवस्तुमात्रप्रसाधनात् [।]

सामान्यविषयं प्रोक्तं लिङ्गं भेदाप्रतिष्ठितेरिति । § 133

तथाभूतस्य च सामान्यलक्षणस्य लिङ्गस्य साध्यकार्यत्वं साध्यस्वभावत्वं च वस्तुत्वादविरुद्धं । तच्च लिङ्गं प्रत्यक्षादिनिश्चितमिति सर्वं सुस्थं ॥ § 134

३ *] In the margin.

८ मा] In the margin.

१५ न] In the margin.

१५ इति] Śloka-vārtika. १५३:३

त एत इत्यादिना त्रिधैव स इत्येतद् व्याचष्टे । § 135

20/s

त एत इति । पक्षधर्मत्वेन यथोक्तया च व्याख्या युक्ताः कार्यस्वभावानुप-
लब्धयो लक्षणं स्वभावो येषान्ते तथोक्ताः । धूमादिति कार्यहेतोरख्यानं ।
अग्निरत्रेति साध्यफलस्य । न त्वयम्पक्षप्रयोगः ॥ § 136

५ ननु यः प्रदेशोऽग्निसम्बन्धी सोप्रत्यक्षः । यश्च प्रत्यक्षो नभोभागरूप
आलोकाद्यात्मा धूमवत्तया दृश्यमानो न सोऽग्निमानतः कथं प्रदेशे धूमस्य
प्रत्यक्षतः सिद्धिस्तस्माद् धूम एव धर्मो युक्तः । § 137

साग्निरयं धूमो धूमत्वादित्येवं साध्यसाधनभाव इत्यु द्यो त क रः
। तस्यापि साग्नेर्धूमावयवस्याप्रत्यक्षत्वात् । परिदृश्यमानस्य चोर्द्धभागव-
१० र्तिनोऽग्निना सहावृत्तेः कथं धूमसामान्यस्य साध्यधर्मिणि प्रत्यक्षतो निश्चयः
। धूमावयवी प्रत्यक्ष इति चेत् । न [।] अवयवव्यतिरेकेण तस्याभावात्
। लोकाध्यवसायः तस्यैकत्वे वा प्रदेशस्यापि तावतः कल्पितमेकात्मकत्वं
न वार्यते । प्रदेश एव च लोकोऽग्निं प्रतिपद्यते न धूमे धर्मिणि । तेन
यद्यग्नेरनुमानमिष्यते प्रदेश एव धर्मिण्यनुमानमस्त्वित्येवम्परमेतत् । § 138

१५ न तत्र पूर्वोक्तो दोषपरिहार इत्येके । यद्वा दृश्यमानः प्रदेशो धर्मो
अधस्तादग्निमानित्येतावत् साध्यधर्मो नाग्निमात्रं । ईदृग्विधेन च साध्यध-
र्मेण पूर्वमेव व्याप्तिः प्रतिपन्ना । धूमश्चात्र प्रत्यक्षसिद्ध इति कथं नानुमानं ।
यत्तु देशाद्यपेक्षया कार्यहेतोरगमकत्वमत्रोच्यते । तदसङ्गतमेव देशादेर्विशेषण-
स्यासिद्धत्वात् । धूममात्रदर्शनादेवास्य साध्यस्य सिद्धत्वाच्च । यद्वा प्रदेशेऽग्निं
२० दृष्ट्वा किंशुकादिरूपेण सन्देहं यदा धूमदर्शनान्निवर्तयति । तदैतदुदाहरणं
द्रष्टव्यं । तदा हि प्रत्यक्षेण धर्मो साधनधर्मश्च सिद्धो भवति । § 139

यत्तूच्यते [।] प्रत्यक्षाप्रत्यक्षरूप एव धर्मिण्यनुमानमिति । तदयुक्तं ।
प्रत्यक्षाङ्गे यद्यपि हेतुः सिद्धस्तथापि न तत्र साध्यधर्मानुमानं प्रत्यक्षबाधित-
त्वात् । परोक्षाङ्गे तु स्यादनुमानं केवलन्तत्र हेतुरसिद्धः । न च प्रत्यक्षं
२५ प्रत्यक्षरूपस्य धर्मिणो धर्मः प्रत्यक्षसिद्धोऽप्रत्यक्षेऽङ्गे प्रत्यक्षाव्यापारात् । यदा
वा श्रवणग्राह्ये शब्देऽनित्यत्वानुमानन्तदा कथं धर्मिणः प्रत्यक्षाप्रत्यक्षरूपतेति
यत्किञ्चिदेतत् ॥ § 140

शिङ्खपात्वादिति स्वभावहेतोरुदाहरणं । § 141

21/s

उ म्वे क स्वत्राह । स्वभावहेतोरगमकत्वं दूरोत्सारि(+तमेव । भेदा-
३० धिष्ठान)त्वाद् गम्यगमकभावस्य । न ह्यभिन्ने प्रतिबन्धो नाम । न शिङ्खपा
वृक्षात्मिका । ततो व्यावर्त्तमानत्वात् । यो हि यस्माद् व्यावर्त्तते न स तदात्मा
। घटादिव पटः । व्यावर्त्तते च खदिरादिभ्यः शिशपेत्यतदात्मिका । तदात्मत्वे

८ र] Cf. Nyāyavārtika १:१:५

३० दूरोत्सारि] In the margin.

च लिङ्ग्रहणवेलायामेवाव्यतिरेकात् साध्यस्वरूपवलिङ्गाग्रहणवत्त्वं साध्यस्य गृहीतत्वादानुमे(+यत्त्वहानिः । तादात्म्येन च शिं)शपात्त्वस्य गमकत्वे तादात्म्याविशेषाद् वृक्षत्वस्य शिंशपां प्रति गमकत्वप्रसङ्गः । अथास्यानियतत्वाद-गमकत्वं नियततैव तर्हि गमकत्वे निमित्तं न तु तादात्म्यं व्यभिचारिण्यपि वृक्षत्वे तादात्म्यस्य दर्शनात् । अथ तदात्मनैव वृक्षे नास्ति शिंशपा... .. ५
... ..तदात्मिका । सर्वथा ययोरेव...तया गम्यगमक(+भावो नानात्म्ये तु तादात्म्याभावः ।)एवमशिंशपाऽवृक्षापोहयोरपोहबुद्धोर्वा गम्यगमकभावो निराकर्तव्यइति । § 142

9a/PSVTa

तदयुक्तं । शिंशपा हि वृक्षविशेषस्वभावा । वृक्षविशेषोपि शिंशपास्वभाव एवेत्युभयगतन्तादात्म्यं । तादात्म्येपि च कश्चिदवृक्षव्यावृत्ते स्वभावे कथंचिन्मूढो नाशिंशपाव्यावृत्ते [।] तेन शिंशपादेर्लिङ्गस्य ग्रहणान्नानु(+मेय-त्त्वहानिः । यतश्च न वृक्षमात्र)स्वभावा शिंशपा [।] तेन न वृक्षत्वस्य शिंशपां प्रति गमकत्वं । साध्यसाधनाद्यभावदोषन्तु स्वयमेव शास्त्रकारो निराकरिष्यतीति यत्किञ्चिदेतत् । § 143 १०

प्रदेश इत्यनुपलब्धेः कथनं । प्रदेशविशेष इत्युद्दिष्टे देशे । क्वचिदिति वादिप्रतिवादिप्रसिद्धे । न घट इति घटाभावव्यवहारः साध्यः । उपलब्धीत्यादिना हेतुनिर्देशः । उपलब्धे(+लक्षणानि करणानि चक्षुरादीन्य)प्रतिबद्धसामर्थ्याद्युपलब्धिलक्षणानि । तानि प्राप्तः स्वाभासज्ञानजननयोग्यः स्वभावविशेषः । स्वज्ञानजननसामग्र्यन्तर्भूतोर्थ इत्यर्थः । तस्यानुपलब्धेस्तथाभूतस्यासद्व्यवहारसिद्धिः ॥ § 144 १५

कथं पुनर्यो यत्र नास्ति स तत्रोपलब्धिलक्षणप्राप्तो भवति । उपलब्धिलक्षणप्राप्तत्वं हि ज्ञानविषयत्वन्तस्मिंश्च सति कुतो नास्तित्वं । § 145 २०

उच्यते । यावत्यां (+सामग्र्यां सत्यां पूर्वं प्रति)पन्नो भावस्तावत्यामेव सामग्र्यां सत्यां यदि स्यात् पूर्वकालवदुपलब्धेतेत्येवमुपलब्धिलक्षणप्राप्तत्वं बुद्ध्या परामृश्य भावस्याप्रतिभासनान्नास्तीति निषेधः क्रियते । न तदृश्यस्य २५
। प्रतिभासपरामर्शोपायाभावात् । सर्वदाऽप्रतिपन्नत्वात् ॥ § 146

ननु दृश्यस्याभावे सति सैव सामग्री कथं प्रतिपन्नेति चेत् ॥ न । एकज्ञानविषययोर्भावयोरेको(+पलम्भादिति) ब्रूमः । स्वत एव च निषिध्यमानस्योपलब्धिलक्षणप्राप्तत्वं निश्चीयते । एतदेवैकज्ञानजननयोग्यतयोपलब्धिलक्षणप्राप्तत्वं दर्शयितुमाह । § 147 ३०

यदि स्याद् घटादिरूपलभ्यं सत्त्वं यस्य स तथाभूत एव स्यात् । नान्यथेति न कदाचिदग्राह्यस्तथाभूतोऽवस्थं ज्ञानन्न व्यभिचरतीति यावत् । यत एवन्तेन कारणेन । उपलब्धिलक्षणप्राप्तस्येति यद्विशेषणमुक्तन्तदर्थादुप-

२ नुमे] In the margin.

७ क] In the margin.

१२ णान्नानु] In the margin.

१७ ब्धे] In the margin.

२३ त्यां] In the margin.

२८ योरेको] In the margin.

लब्धिलक्षणप्राप्तसत्त्वस्येत्युक्तम्भवति । अत्र त्वयं बाह्यार्थः । लक्ष्यतेऽनेनेति लक्षणं । उपलब्धिरेव लक्षणन्तत्प्राप्तमुपलब्धिलक्षणप्राप्तं ज्ञानेनाव्यभिचरित-सम्बन्धमित्यर्थः । एवंभूतं सत्त्वं यस्य तत्तथोक्तं । तथाभूतं हि सत्त्वं ज्ञान-निवृत्त्यावश्यं निवर्तत इति भावः ॥ विधिप्रतिषेधाभ्यां सर्वं साधनं व्याप्तं ।
५ विधीयमानश्च साध्यः प्रतिबन्धद्वयेन भिद्यत इति विधिप्रतिषेधौ हेतुत्रयाय-त्ताविति दर्शयन्नाह । तत्रेत्यादि । § 148

तत्र त्रिषु हेतुषु द्वौ कार्यस्वभावहेतू वस्तुसाधनौ विधिसाधनौ । द्वावेवेति चावधारणं न तु वस्तुसाधनावेवेति । आभ्यां सामर्थ्याद् व्यवच्छेदस्यापि सिद्धेः । एकः प्रतिषेधहेतुरिति । उक्तलक्षणोनुपलम्भः प्रतिषेधहेतुरेव । न
१० त्वेक एवेत्यवधार्यते पूर्वाभ्यामपि व्यवच्छेदगतेः ॥ § 149

कश्चिदाह । व्यवच्छेदः शब्दलिङ्गाभ्यां प्रसाध्यते यावांश्चिद् व्यवच्छेदः स सर्वोनुपलम्भादेवेत्यनुपलम्भ एवैको हेतुरिति । § 150

तदयुक्तं । यतो न तावत् प्रमाणव्यापारापेक्षयैतदुच्यते । वस्तुन्येव प्रमाणव्यापारात् । तदाहात एव वस्तुविषयं प्रामाण्यं द्वयोरिति । नाप्य-
१५ ध्यवसायवशादेतदुच्यते वस्तुन एवाध्यवसायात् । व्यवच्छेदेन सह लिंगस्य सम्बन्धाभावाच्च । § 151

23/s

यो पि मन्यतेऽनुपलम्भेऽसद्व्यवहारयोग्यता साध्यते न प्रतिषेधः । योग्य-ता च स्वभावभूतैव । तथाग्निमति प्रदेशे साध्ये अग्निमत्ता प्रदेशस्य स्व-भाव एव साध्यो धूमवत्त्वादिति च हेतुः । प्रदेशाभिन्न इति सर्वो हेतुः
२० स्वभावहेतुरेवेति [।] तदयुक्तम्[।] एवं हि गमकत्वे गर्दभत्वादेरपि गमक-त्वं स्यात्[।] न भवत्यग्निकार्यत्वाभावाद् गर्दभस्येति चेत् । यद्येवं धूम-स्याग्निकार्यत्वमेव गमकत्वे निबन्धनमिति कथं न कार्यहेतुः । § 152

अन्यस्तु मन्यतेऽनुपलम्भस्तु प्रदेशकार्य इत्यसद्व्यवहारे साध्ये कार्य-हेतुरेव । कृतकविकल्पश्चानित्यशब्दकार्य इति सर्व एव हेतुः कार्यहेतुरिति
२५ । § 153

तदप्ययुक्तं [।] कृतकविकल्पो हि कृतककारणत्वात् तस्यैवानुमाप-कः स्यान्नानित्यस्य । कृतकस्यानित्यस्वभावत्वादनित्यत्वं साधयतीति चेत् । यद्येवं कृतकत्वादेवानित्यत्वप्रतीतिः स्यान्न कृतकविकल्पात् । कृतक-स्वभावतयैवानित्यत्वे गमकत्वात् । यद्वा कृतकविकल्पश्च स्यान्न वानित्य
३० इत्यनैकान्तः । कृतकविकल्पजननसामर्थ्यं कृतकाव्यतिरिक्तन्तश्च न पूर्वन्न पश्चात्तेनासावनित्योऽव्यतिरिक्तन्तर्हि सामर्थ्यमनित्यत्वं साधयतीति कथं न स्वभावो हेतुरिति यत्किञ्चिदेतत् ॥ § 154

किं पुनर्द्वावेव वस्तुसाधनावित्याह । स्वभावेन प्रतिबन्धः साधनं कृते ति समासः । स्वभावेन प्रतिबद्धत्वं । प्रतिबद्धस्वभावमिति यावत् । तस्मिन्
३५ सत्यर्थो लिंगमर्थमिति लिङ्गिनं न व्यभिचरति । § 155

स च स्वभावप्रतिबन्धः कुत इत्याह । तदात्मत्वादिति साध्यस्वभावत्वात् ॥ तदात्मत्वे साध्यस्वभावात्मत्वे साधनस्य । यदेव साध्यन्तदेव साध(+न-मिति साध्यसाधनयो)र्भेदाभावस्तेन प्रतिज्ञार्थैकदेशो हेतुरिति परमाशङ्क्याह । नेत्यादि । साध्यसाधनभूतानां धर्मभेदानां व्यावृत्तिभेदेन परिकल्पनादारोपाद् [1] § 156

एतदुक्तम्भवति । धर्मभेदः समारोप्यते तेन साध्यसाधनभेदः । यतो निश्चितो गमको निश्चेतव्यश्च गम्य उच्यते । निश्चयविषयश्चारोपित एवेति निश्चयभेदारोपितो धर्म(+भेदः । एतच्च वक्ष्यामोऽन्यापोहप्र)स्तावे ।* § 157
24/s

आचार्य दि ग्रा गे नाप्येतदुक्तमित्याह । तथा चेत्यादि । सर्व एवेति यत्रापि साध्यसाधनयोरग्निधूमयोर्वास्तवो भेदस्तत्रापि स्वलक्षणेन व्यवहारायोगादनुमीयतेनेनेत्यनुमानंलिङ्गमनुमेयः साध्यधर्मी साध्यधर्मश्च तेषां व्यवहारो नानात्वप्रतिरूपः । बुद्ध्यारूढेन धर्मधर्मिणो(+भेदस्तेन बुद्धिप्रतिभासगतेन) भिन्नेन रूपेण भेदव्यवहार इति यावत् ॥ यदि तर्हि बुद्धिपरिकल्पितो धर्मधर्मि व्यवहार एव तर्हि कल्पिताद्धेतोः साध्यसिद्धिः प्राप्ता । ततश्च हेतुदोषो यावानुच्यते स सर्वः स्यात् । तदाह भ दृः ॥* § 158

यदि वा विद्यमानोपि भेदो बुद्धिप्रकल्पितः [1]

साध्यसाधनधर्मादिव्यवहाराय कल्प्यते ॥

ततो भवत्प्रयुक्तेस्मिन् साधनं या(+वदुच्यते ।)

(+सर्वत्रोत्पद्यते बुद्धिरिति)* दूषणता भवेदिति ।§ 162

अत्राह । भेद इत्यादि । एतदाहार्थ एव वार्थं गमयति केवलं धर्मधर्मितयाऽयं धर्मोऽयं धर्मीति यो भेदो नानात्वमयमेव बुद्ध्याकारकृतो बुद्ध्या परिकल्पितो नार्थोपि न लिङ्गमपि बुद्ध्याकारकृतम्[1] विकल्पनिर्मितादेव लिङ्गात् कस्माद् अर्थप्रतिपत्तिर्न भवतीत्याह । विकल्पेत्यादि । विकल्पभेदानां विकल्पविशेषे(+षाणामिच्छामात्रानुरोधित्वेन स्वत)न्नाणामनर्थाश्रयादर्थप्रतिबद्धत्वे (+साक्षादनुत्पत्ते)*नार्थालम्बनत्वादित्यर्थः । तैरर्था-नाश्रयैर्विकल्पैः कल्पितश्चासौ विषयश्चेति तत्कल्पितविषयस्तस्मादेवंभूताद्धेतोरर्थप्रतीतावभ्युपगम्यमानायामनर्थप्रतिलम्भ एव स्यादर्थप्रतिलम्भ एव न स्यात् ॥ § 163

द्वितीयं प्रतिबन्धलक्षणमाह । कार्यस्यापीत्यादि । तत्स्वभावस्येति कार्यस्वभावस्य तदुत्पत्तेः कारणादुत्पत्तेर् योऽनुमानस्य प्रामाण्यं नेच्छति तं

३ साध] In the margin.

८ र्म] In the margin.

८ *] Pramāṇavārtika

३ : १६३-७३.

१३ णो] In the margin.

१५ *] Śloka-vārtika,

Nirālamba १७१-७२.

१९ *] In the margin.

२४ विशे] In the margin.

२५ *] In the margin.

प्रत्याह । एतावनुमेयप्रत्ययो प्रमाणमिति सम्बन्धः ॥ एताविति स्वभावकार्य-
लिङ्गौ । अनुपलब्धेः स्वभावहेतावन्तर्भावाद् द्वावित्याह । यद्वा प्रक्रान्तापेक्षया
द्वावित्याह । § 164

25/s

स्वभावकारणयोरनुमेययोः प्रत्ययावित्यनुमेयप्रत्ययो अतत्प्रतिभासिबेपीत्यनुमेय-
५ स्वलक्षणाप्रतिभासिबेपि । अतत्प्रतिभासिबन्ततः साक्षादनुत्पत्तेः । कथन्त-
र्ह्यव्यभिचार इत्याह । तदुत्पत्तेरित्यनुमेयाभ्यां स्वभावकारणाभ्यां पारम्प-
र्येणोत्पत्तेः । तदव्यभिचारिणावित्यनुमेयाव्यभिचारिणौ । इति हेतोः प्रमाणं
प्रत्यक्षवत् । § 165

तेन यदुच्यते ऽवि द्व क ण्णं नानधिगतार्थपरिच्छित्तिः प्रमाणमतो
१० नानुमानम्प्रमाणमर्थपरिच्छेदकत्वाभावादि ति तदपास्तं । यतः सर्व एव
प्रेक्षावान् प्रवृत्तिकामः प्रमाणमन्वेषते प्रवृत्तिविषयार्थोपदर्शकत्वेन प्रवृत्तिविष-
यश्चार्थोऽर्थक्रियासमर्थ एव । न चानागतं प्रवृत्तिसाध्यार्थक्रिया सामर्थ्य-
म्वस्तुनः प्रत्यक्षम्परिच्छिनत्तीत्युक्तमतः कथमस्यार्थपरिच्छेदमात्रात्प्रामाण्यं ।
तस्मात् स्वविषये तदुत्पत्त्या प्रत्यक्षं यन्मया पूर्वप्रतिपन्नं प्रबन्धेनार्थक्रियाकारि
१५ तदेवेदमिति निश्चयं कुर्वत् प्रवर्तकत्वात् प्रमाणन्तथानुमानमपि । § 166

प्रत्यक्षस्यापीत्यादिना व्याप्तिमाह । अर्थाव्यभिचार एवेति । पूर्वमभिम-
तार्थकारित्वेन निश्चितस्यार्थस्य सम्भवे सति भाव एव प्रत्यक्षस्य प्रामाण्यम-
न्यथा तदभावे अर्थाभावे भाविनः प्रत्यक्षस्य तद्विप्रलम्भान्निश्चितार्थासम्वादात्
। एतदुक्तम्भवति । यदार्थक्रियासमर्थम्वस्तु प्रत्यक्षं न परिच्छिनत्ति । यदि
२० च तथाभूतमपि वस्तु व्यभिचरेत्प्रमाणमपि न स्यात् । अव्यभिचारश्चान्यस्य
कोन्यस्तदुत्पत्तेरित्यन्यस्यार्थान्तरभूतस्य योन्येन सहाव्यभिचारः स तदुत्पत्तेः
कोन्यो नैवान्यः । तदुत्पत्तिरेवाव्यभिचार इत्यर्थः । § 167

10b/PSVTa

कस्माद्[ ]अनायत्तरूपाणामप्रतिबद्धस्वभावानां सहभावनियमाभावादव्य-
भिचारनियमाभावात् । तस्मादर्थक्रियाकारित्वेन निश्चितादर्थादुत्पत्तिरेव प्रत्य-
२५ क्षस्याव्यभिचार इति प्रामाण्यन्तच्चानुमानेप्यस्तीति समं द्वयमिति भावः ॥
§ 168

एतेनैतदपि निरस्तं प्रमाणस्यागौणत्वादानुमानादर्थनिश्चयो दुर्लभ इति
। यद्यगौणत्वमनुपचरितत्वमुच्यते तदानुमानमप्यनुपचरितमेवास्वल्लङ्घिरूप-
त्वात् ॥ § 169

अथ धर्मधर्मिसमुदायस्य साध्यत्वे हेतोः पक्षधर्मत्वमन्वयो वा न स-
३० म्भवति तेन पक्षधर्मत्वप्रसिद्धार्थं धर्मिणः साध्यत्वमुपचरितव्यमन्वयसिद्धार्थश्च
धर्मस्येत्येवमुपचरितविषयत्वादानुमानमुपचरितं । § 170

26/s

तदयुक्तं यतो लोके धूममात्रमग्निमात्रव्याप्तं यत्र धर्मिणि दृश्यते त-
त्रैवाग्निप्रतीतिर्भवतीति कस्यात्रोपचार एवं च समुदायस्यापि साध्यत्वं सिध्य-
३५ ति । यदाह । केवल एव धर्मो धर्मिणि साध्यस्तथेष्टसमुदायस्य सिद्धिः कृता

भवतीति [।] न चानुमानविषये साध्यशब्दोपचारे सत्यनुमानमुपचरितन्नाम
॥ § 171

अथ प्रमाणस्यागौणत्वादभ्रान्तत्वादानुमानस्य तु भ्रान्तत्वादप्रामाण्यमित्युच्य-
ते । § 172

तदयुक्तं [।] भ्रान्तस्याप्यग्ननुमानस्य तदुत्पत्त्या बाह्याग्र्यध्यवसायेन ५
लोके प्रामाण्यदर्शनात् प्रत्यक्षवत् । अथ प्रत्यक्षमपि प्रमाणन्नेष्यते तदा
लोकप्रतीतिबाधा । प्रत्यक्षानुमानयोः प्रमाणयोर्लोकप्रतीतत्वात् । § 173

अथ नैव प्रत्यक्षानुमानयोः प्रमाणत्वं प्रतिषिध्यते । किन्तु लिङ्गच्छिलक्षणं
चतुर्लक्षणं वा न केनचित् प्रमाणेन सिद्धमिति पर्यनुयोगे यद्यनुमानमुच्यते
साधकं । पुनस्तत्रापि सं एव पर्यनुयोग इत्येवं सर्वत्र पर्यनुयोगपराण्येव १०
सूत्राणि । तथा च सूत्रं [।] § 174

विशेषेणुगमाभावः सामान्ये सिद्धसाधनमिति [।] § 175

तदप्ययुक्तं । पूर्वमेव त्रैरूप्यग्राहकस्य प्रमाणस्य व्याप्तिवचनेनाक्षिप्तत्वात्
। (+न चाप्रमाणकेन परः)* पर्यनुयुज्यते वादिप्रतिवादिनोरसिद्धत्वात् । § 176

अथ वचनात्मकमनुमानं न वक्तुः प्रमाणमथ वचनेन परं प्रतिपादयति १५
तथाऽप्रमाणकेन पर्यनुयोगः क्रियत इति । § 177

तदप्ययुक्तं । द्वयोरपि हि वचनादर्थप्रतीतिः प्रमाणभूतैवोत्पद्यतेऽर्थप-
रिच्छेदकत्वात् केवलम्वक्तुरधिगमस्य निष्पन्नत्वात् प्रमाणं नो वा तेन पुनर-
प्रमाणं भवत्यप्रामाण्ये वा द्वयोरप्यप्रमा *णमिति कथन्ततोर्थप्रतीतिः । § 178

यदप्युच्यते [।] परसिद्धेनानुमानेनानुमानन्निषिध्यतइति तदप्येतेन निर- २०
स्तमिति ॥ संयोगवशाद् गमकत्वे । § 179

न च केनचिदङ्गेन न संयोगी हुताशनः ।

धूमो वा सर्वथा तेन प्राप्तं धूमात् प्रकाशनमिति । § 181

यः सर्वथा गम्यगमकभावप्रसंग आचार्य दि ग्ना गे नाक्षिप्तं परं प्र-
ति तदिहापि कार्य(+हेतौ आशङ्कते यदीत्यादिना) साध्यादुत्पत्तेः कारणात् २५
कार्य- इमकङ्कारणस्येत्यध्याहारः सर्वथा गम्यगमकभावः प्राप्तः । अग्नेः
27/s सामान्य- धर्मवद्विशेषधर्मा अपि तार्णपाण्णादयो गम्याः स्युः । धूस-
11a/PSVTa स्यापि विशेषधर्मबद् द्रव्यत्वपार्थिवत्वादयोपि सामान्यधर्मा गमका भवेयुः
। कुतः । सर्वथा जन्यजनकभावात् [।] तथा हि यथाग्निरग्निद्रव्यत्वस-
च्चादिभिः (+सामान्यधर्मैर्जनकः तथा तार्णपाण्णादिभिः)विशेषैरपि । यथा च ३०
धूमो धूमत्वपाण्डुत्वादिभिः स्वनियतैर्विशेषधर्मैर्युक्तो जन्यस्तथा सामान्यधर्मैर-

१२ ति] Pramāna-Samuccaya.

१४ *) In the margin.

१९ *) २ In the margin.

२५ कार्य] In the margin.

३० च्चादिभिः] In the margin.

पि सत्त्वद्रव्यत्वादिभिस्ततश्च यथानयोः कार्यकारणभावस्तथैव गम्यगमकभावः
स्यादित्यत आह । § 182

नेत्यादि । न सर्वथा जन्यजनकभावस्ततश्च कुतस्तथा गम्यगमकभावः
स्यात् । कस्मादिति चेत् । तदभावे तेषान्तार्ण्य(+पाण्यत्वादीनां विशेष-
धर्माणामभावे) भवतो धूममात्रस्य तेभ्य एव विशेषधर्मेभ्यो भवतीत्येव-
मात्मनस्तदुत्पत्तिनियमस्याभावात् । तथा तदभावेऽग्न्यभावे भवतो द्रव्य-
त्वादेः सामान्यधर्मस्याग्नेरेवायं भवतीत्येवं--रूपस्य तदुत्पत्तिनियमस्याभावात्
। कुतः सर्वथा जन्यजनकभावो यतः सर्वथा गम्यगमकभावः स्यात् ॥
§ 183

१० यत एवन्तस्मात् कार्यं धूमादिकं स्वभावैर्या (+वद्भिर्धूमत्वादिभिः स्वग-
तै)*रिथंभूतलक्षणा तृतीया । अविनाभावि । विना न भवति । क्वाविनाभावि
[।] कारणे । कारणविषये । यद्वा कारणे इत्याधारसप्तमी । कारणस्थेः
स्वभावैर्यावद्भिरग्निद्रव्यत्वादिभिरविनाभावि । तेषां कारणगतानां सामान्य-
धर्माणां हेतुः कार्यं गमकमित्यर्थः । किङ्कारणं [।] तत्कार्यत्वनियमात् ।
१५ तेषामेव कारणगतानां सामान्यधर्माणान्तत्कार्यमित्ये(+वं रूपस्य नियम-
स्य सद्भावात् । न हि तत्सामान्यधर्मात् कदाचिदपि कार्यं व्यभिचरति ।
एवन्तावत् कारणगताः सामान्यधर्मा गम्या इत्याख्यातं । § 184

कार्यगतास्तु विशेषधर्मा गमका इति दर्शयन्नाह । तैरेवेत्यादि । कार्यम-
पि तैरेव धर्मेः स्वगतैः कारणगतानां धर्माणां गमकाः । येषान्तरासम्भविना
२० धूमत्वात् षडुत्वादयो विशेषरूपास्तैः कारणगतैः सामान्यधर्मेर्विना न भवन्ति
। अत्रापि तत्कार्यत्वनियमादित्यपेक्ष्यते । तेषामेव कार्यगतानां विशेषधर्माणां
कारणगतसामान्यधर्मापेक्षया कार्यत्वनियमात् ॥ § 185

यदि सामान्यधर्माणां कारणगतानां कार्यगतैर्विशेषधर्मेरेवाविनाभावाद्
गम्यगमकभावस्तदांशेन जन्यजनकभावः स्यात् । अग्नेः सामान्यधर्मा एव
२५ जनकाः [।] धूमस्य च विशेषधर्मा एव जन्याः स्युः । सर्वथा च जन्य-
जनकभावोभिमत इत्यभ्युपगमविरोधः ॥ एतत्परिहरति [।] नांशेन जन्य-
जनकभावप्रसङ्गः । निरंशत्वेन वस्तुनः सर्वथा जन्यजनकत्वाभ्युपगमात् ।
गम्यगमकभावस्यापि सर्वथाभिमतत्वात् । तदाह । तच्चन्येत्यादि । यदि हि
कार्यस्य तैः कारणगतैर्विशेषधर्मेर्जन्यो यो विशेषः स ग्रहीतुं शक्यते ज्ञापक-
३० हेत्वधिकारात् । तदा तच्चन्यविशेषग्रहणेऽभिमतत्वात् कारणगतविशेषधर्माणां
गम्यत्वस्य । तथा ह्यगुरुधूमग्रहणे भवत्येव तदग्नेरनुमानं । तथा लिङ्गविशेषो
लिङ्गमेव विशेषो धूमलक्षणः स उपाधिर्विशेषणं येषां द्रव्यत्वादीनान्तेषां ग्र-
हणेऽभिमतत्वाद् गमकत्वस्य । न हि धूमेन विशेषिता द्रव्यत्वादयोऽग्निं
व्यभिचरन्ति ॥ § 186

३५ ननु धूम एव तत्र गमको न तु तद्विशिष्टा द्रव्यत्वादयः । यथा कृतकत्वे
सति प्रमेयत्वादित्यत्र कृतकत्वमेव गमकं न प्रमेयत्वं । § 187

५ तेषान्तार्ण्य] In the margin.

१५ मित्ये] In the margin.

११ *] In the margin.

सत्यमेतद् । अव्यभिचारमात्रप्रदर्शनार्थन्वेवमभिधानमित्येके । अन्य-
स्त्वाह । न धूमस्य व्यभिचारादिह सामान्योपादानं किन्तर्हि सर्वेषां प्रतिप-
त्तृणां दृष्टे वस्तुनि सामान्याकारे प्रतिपत्तिर्भवति पश्चाद् विशेषावसायः [1]
तत्र च यदुपात्तं सामान्यन्तदपरित्यक्तमेव । तस्मात् प्रतिपत्तुरध्यवसायवशाद्
विशेषोपहितं सामान्यङ्गमकम्भवति न विशेषस्य व्यभिचारादिति । § 188

युक्तमेतत् । केवलं यदेष नियमः सामान्यप्रतिपत्तिपुरस्सरैव विशेष-
प्रतिपत्तिः [1] कथन्तर्हि धूममात्रस्य द्रव्यत्वादिरहितस्य प्रतीतिः । पूर्वोक्तं
च चोद्यन्तदवस्थमेव । तस्मादिदमत्र साधु [1] लिङ्गविशेषस्य सामान्य-
विशेषणत्वेनैवोपादानाद् अहेतुत्वं हेतुबोपादाने हि हेतुत्वं स्यान्नान्यथा ।
§ 189

कदा तर्हि लिङ्गगतानां सामान्यधर्माणामगमकत्वमित्याह । अविशि-
ष्टेत्यादि । यदा द्रव्यत्वादीन्यविशिष्टानि विवक्षितानि तदा तेषां व्यभिचाराद्
गमकत्वन्नेष्यते । § 190

स्वभावहेतुमधिकृत्याह । § 191

स्वभाव इत्यादि । हेतुरिति वर्तत इति तेषां हेतुरित्यतः । स्वभावे साध्ये
किम्भूते भावमात्रानुरोधिनि हेतुसद्भावमात्रानुरोधिनि (+भावो हेतुः) स्वभावो
हेतुः । मात्रग्रहणमर्थान्तरानपेक्षासन्दर्शनार्थं ॥ कस्मात्तन्मात्रानुरोधिन्येव स्व-
भावो हेतुरित्याह । तादात्म्यं ह्यर्थस्य तन्मात्रानुरोधिन्येवेति । योसावर्थस्य
साधनस्यात्मा तद्भाविन्येव । नान्यायत्ते । न कारणान्तरप्रतिबद्धे पश्चाद्भाविनि
तादात्म्यं । कस्मादिति चेदाह । तद्भाव इत्यादि । तस्य हेतोर्भाविनिऽभूतस्य
कार(+णान्तरायत्तस्य धर्मस्य पश्चाद् यो भा)वस्तस्य नियमाभावात् । न हि
कारणान्तरप्रतिबद्धेन पश्चाद्भाविनाऽवश्यं भवितव्यं । किङ्कारणं [1] कारणानां
कार्यव्यभिचारात् । सम्भवत्प्रतिबन्धत्वात् कारणानां कुतस्तेभ्योऽवश्यम्भावः
कार्यस्य ॥ § 192

ननु च साध्यस्वभावता साधनस्य न केनचिदिष्टं तत्कथमुच्यते त-
द्भावमात्रानुरोधिन्येव तादात्म्यमिति । एवम्न्यते व्यति(+रिक्तावपि कृतक-
त्वानित्यत्वाख्यौ) धर्मावप्युपगच्छद्भिरवश्यमभूत्वा भवनं भूत्वा चाभवनमभ्युप-
गन्तव्यमन्यथात्मादेरिव कृतकत्वानित्यत्वे पटादेर्न स्यातां । तस्माद् यदेवाभूत्वा
भवनम्भावस्य तदेव कृतकत्वं यदेव च भूत्वाऽभवनमनवस्थायित्वन्तदेवानित्य-
त्वमस्तु किमन्येन सामान्येन कल्पितेनेति ॥ अनुपल...इत्याह । § 193

30/s

अप्रवृ (+त्तिरित्यादि । केषामप्रवृत्तिः प्रमा)*णानाम्[1]वहुवचनं व्य-
क्तिभेदेन प्रमाणानाम्बहुत्वात् । आगमापेक्ष... .. § 194

१६ मात्रानुरोधिनि] In the margin.

३१ *] In the margin.

२१ कार] In the margin.

३२ मापेक्ष] १२th leaf is missing.

२७ ति] In the margin.

सिध्यतीत्युच्यत इति । § 195

एवम्न्यते । ज्ञानज्ञेययोर्बाधा बोधरूपत्वेन विशेषाद् । बोधरूपं प्र-
त्यक्षादिकं प्रमाणं स्वत एव सिध्यति [1] ज्ञेयन्तु घटादिकं जडरूप-
त्वात् प्रमाणमपेक्षते । ज्ञानज्ञेयाभावयोस्तु नीरूपत्वेन विशेषाभावात् कथं
५ ज्ञा(+नाभावस्य स्वतःसिद्धिर्ज्ञेयाभावस्य च)ज्ञानाभावात् सिद्धिरुच्यते । अथ
ज्ञानाभावो नान्येन सिध्यति । तथा हि ज्ञानानां स्वसम्बिदितरूपत्वेनैकज्ञान-
संसर्गिवाभावात् । केवलं यदि स्वसत्ताने ज्ञानं स्याद् उपलभ्येतानुपल-
म्भादसदेव तदिति स्वत एव ज्ञानाभावः सिद्ध इष्यते । § 196

तथा सत्ताऽभावोपि सिद्धः स्यात् । तत्रापि हि यदि सत्ता स्यादुप-
१० लभ्येतानुप(+लम्भान्नास्तीति निश्चीयते ततश्चा)पार्थिकानुपलब्धिरभावसिद्धौ
। विज्ञानं वान्यवस्तुनीति पक्षं दूषयितुमाह । अथेत्यादि । अन्यस्य घ-
टादिविविक्तस्य भूतलस्योपलब्ध्या घटानुपलब्धिसिद्धिरिति प्रत्यक्षसिद्धानुप-
लब्धिः । § 197

एतदुक्तमभवति । घटग्राहकत्वस्य भूतलग्राहकस्य चैकज्ञानसंसर्गिवाद्
१५ यदा भूतलग्राहकमेव तज्ज्ञानमभवति । तदा घटाग्राहकत्वाभावं निश्चाययतीति
प्रतीतिप्रत्यक्षसिद्धैव घटानुपलब्धिः ॥ § 198

31/s

तथान्यसत्तयाऽसत्ता किन्न सिध्यति । तथेत्यनुपलब्धिवत् । द्वयोरपि
घटप्रदेशयोरेकज्ञानसंसर्गिवादित्यभिप्रायः । अन्यस्य घटविविक्तस्य भूतलादेः
सत्तया सिद्ध्या निषेध्यस्यार्थस्य सत्ता किन्न सिध्यति ॥ § 199

२० ननु भावनिवृत्तिरूपोऽभावः स कथं प्रत्यक्षसिद्ध इत्युच्यते । § 200

एवम्न्यते । अभावो नाम नास्त्येव केवलं मूढस्य भावविषयमेव प्र-
त्यक्षमन्याभावं व्यवहारयति । तेन यदुक्तम र्था प त्याऽभावः प्रतीयत
इति तदयुक्तं । यतो न तावद् घटादीनामन्योन्याभावोऽभिन्नः घटविनाशे
पटाद्युत्पत्तिप्रसङ्गात् । पटाद्यभावस्य विनष्टत्वात् । अथ भिन्नोऽभावस्तदा
२५ घटादीनां परस्परं भेदो न स्यात् । यदा हि घटाभावरूपः पटो न भवति
तदा पटो घट एव स्यात् । यथा वा घटस्य पटाभावाद् भिन्नत्वाद् घटरूपता
तथा पटादेरपि स्यात् । घटाभावाद् भिन्नत्वादेव । § 201

नाप्येषां परस्परभिन्नानामभावे न भेदः शक्यते कर्तुं । तस्य
भिन्नाभिन्नभेदकरणेऽकिञ्चित्करत्वात् । न चाभिन्नानामन्योन्याभावः सम्भवति
३० । नापि परस्परभिन्नानामभावेन भेदः क्रियते स्वहेतुभ्य एव भिन्नानामुत्पत्तेः
। नापि भेदव्यवहारः क्रियते । यतो भावानामात्मीयात्मीय रूपेणोत्पत्तिरेव
स्वतो भेदः [1] स च प्रत्यक्षप्रतिभासनादेव भेदव्यवहारहेतुः । § 202

तेन यदुच्यते वस्त्वसंकरसिद्धिश्चाभावप्रमाणाश्रितेति तदपास्तं । किञ्च
[1] भावाभावयोर्भेदो नाभावनिबन्धनोऽनवस्थाप्रसङ्गात् । अथ स्वरूपेण

५ ज्ञा] ३

३१ भावानामात्मीयात्मीय] ?

१० भ्येतानुप] ३

भेदस्तथाभावानामपि स स्यादिति किमभावेन कल्पितेन [।] नापि प्राग-
भावाभावे कार्यस्यानादिब्रं प्रसज्यते । हेबभावेनानुत्पत्तेः । § 203

ननु प्रागभावे सति हेतोः सकाशादुत्पत्तिः स्यान्नासति प्रागभावे विद्य-
मान-त्वात् । § 204

यद्येवन्न कदाचनापि कार्योत्पत्तिः स्याद् विरोधिनः प्रागभावस्य सन्निहित-
त्वात् । न च तद्विनाशात् कार्योत्पत्तिः प्रागभावमन्तरेण कार्योत्पत्त्यभ्युप-
गमप्रसङ्गात् । नापि कार्योत्पत्तिरेव प्रागभावविनाशस्तदुत्पत्तेरेव विरोधिस-
न्निधानेनासम्भवात् । कारणसत्ताकाले प्रागभावस्याविनाशात् । कार्योत्प-
त्तिकाले च तद्विनाशात् कारणविनाशवत् । तस्मादुत्पत्तेः पूर्वं कार्यस्य न
भावो नाप्यभावो धर्मोसत्त्वात् । निरंशत्वाच्च वस्तुनः । किन्तु यदोत्पद्यते तदा
सत्त्वमस्यान्यदा नास्तीति व्यवहियते । तेनासदुत्पद्यत इत्युच्यते । § 205

प्र ध्वं सा भा व स्य चासत्त्वं स्वयमेवाचार्योभिधास्यते । यच्च यस्मादुत्प-
द्यते तत्तस्य कार्यं कारणं चोच्यते । तेषां चैकक्षणस्थायित्वेनोत्पत्तेर्नाशित्वं
स्वस्वरूपेणैवोत्पत्तेः परस्परभिन्नता च सिध्यति । तेन प्रागभावाद्यभावेपि
कारणादिविभागतो व्यवहारो भवत्येव । न च प्रागभावादीनाम्परस्पर-
भेदः प्रतिभासते । यस्माद् घटादेः पूर्वम्पश्चादन्यत्र च निवृत्तिमात्रमभिन्नं
प्रतिभासते । यदि नाम कालभेदः प्रतीयते । न हि गोब्रमनेककालादिस-
म्बन्धित्वेन प्रतीयमानमनेकम्भवति । निवृत्तेर्नीरूपत्वाच्च कथमभावस्य नानाब्रं
भावनिवृत्तिरूपत्वाच्चाभावस्य । केवलं यो मूढ उत्पत्तेः पूर्वं पश्चादन्यत्र च
कार्यस्य भावमिच्छति तं प्रतीदमुच्यते [।] कार्यस्य पूर्वम्पश्चादन्यत्र चाभाव
इति भावारोपनिषेधमात्रं क्रियते । § 206

तेन । न चावस्तुन एते स्युराकारा इत्यादि यदुक्तन्तन्निरस्तं । § 207

इतश्चैतन्निरस्तं द्रष्टव्यं यतो न प्राक्प्रध्वंसाभावाभ्याम्भावस्य कश्चित् त-
दुत्पत्तिलक्षणो विरोधलक्षणो वा सम्बन्धोऽसहभाविबेनाद्विष्टत्वात् । अत
एव न विशेषणविशेष्यभावः सम्बन्धः । नापि विशेषणविशेष्यभावोऽसह-
भाविबत्वादेव । विशेषणविशेष्यरूपतायाश्च वस्तुनोऽभावात् । केवल(+मन्यस-
म्बन्धद्वारेणा)यं कल्प्यते । दण्डदण्डिनोरिव । यदि च विशेषणविशेष्यभाव-
सम्बन्धबलेन भावस्य प्रागभाव इति प्रतीतिस्तथा प्रागभावादेर्भाव इत्यपि
प्रतीतिः स्यात् सम्बन्धस्याविशेषात् । तस्मात् प्रागभावादेरसम्बन्धिनो भाव-
सम्बन्धित्वेन प्रतीतिर्भ्रान्तिरेव । § 208

न चा न्यो न्या भा वो भावानामस्ति । न हि घटस्य निवृत्तिः पटस्य
निवृत्तिर्भव(+त्यप्रतीतेः न च पटेऽवस्थानात्सा) तत्सम्बन्धिनी युक्ता । एवं
हि प्रागभावाद्यन्योन्याभावः स्यात् कारणादाववस्थानात् । तस्मादन्याभाव
एवास्ति नान्योन्याभावस्तेनान्याभावात् प्रागभावादीनां न भेद इति कथं
चतुर्विधोऽभाव उच्यते । § 209

२७ ल] In the margin.

३२ व] In the margin.

प्रत्यक्षाभावनिराशसश्च नै रा त्य सि द्धा वभिहित इति नेहोच्यते ।

§ 210

न त्वाभावस्यासत्त्वेनानुभूतत्वात् (+कथं प्रत्यक्षेण निश्चयः । नैष दोषो य) स्मादेकज्ञानसंसर्गिणोः प्रत्यक्षेणैकस्य ग्रहणमेवान्यस्याग्रहणन्तदग्रहणमेव च तस्याभावग्रहणम्भावे हि तस्याग्रहणायोगाद् [।] यदाहान्यहेतुसाकल्ये तदव्यभिचाराच्चोपलम्भः सत्ता । तदभावोनुपलब्धिरसत्तान्योपलब्धिश्चानुपलब्धिरिति । § 211

14a/PSVTa

तेनायमर्थः [।] प्रत्यक्षमभावनिश्चाययतीति तावन्न निश्चाय (+यतीत्यर्थः । स च दृश्यस्य भावानिश्च)योऽभावनिश्चय एव । एवं प्रत्यक्षपृष्ठभाविनो विकल्पस्य प्रत्यक्षविषयानुसारिणं समर्थितम्भवति । तदेवमुपलब्ध्यभावव्यवहारवद् अर्थाभावव्यवहारस्यापि प्रत्यक्षसिद्धत्वात् लिङ्गेनासौ साध्यते । एवन्तावदमूढं प्रति दृश्यानुपलम्भो नाभावं व्यभिचरतीत्यभावव्यवहारः प्रत्यक्षसिद्धः । § 212

33/s

न चाप्यभावोनुपलब्धानामपि (+सत्त्वान्नित्यं शक्यमानानुप)लम्भव्यभिचार इति कृत्वा व्यवहर्तुमशक्य इति वक्तुं युक्तं । एवं ह्यभावस्य निश्चायकमपि प्रत्यक्षन्न स्यात् । सन्देहान्न चान्यनिश्चायकमन्यद् व्यवहाराङ्गं युक्तं । तस्मात् प्रत्यक्षनिश्चायकत्वाद् भाववद् दृश्यस्याभावमपि व्यवहारयति । § 213

कथन्तर्ह्यसद्व्यवहारस्य साध्यत्वमित्याह । यदा पुनरित्यादि । एवं-विधे ह्युपलम्भयोग्यानु(+पलब्धिरेवासतां पदा)र्थानामसत्ता नान्या । तवा सिद्धेऽपि प्रत्यक्षेणाभावव्यवहारस्य विषये । मोहाद् विषयिणो (+ऽसतोऽविद्यमानस्य)* ज्ञानं । नास्तीत्येवमाकारं । नास्तीत्येवम्भूतश्च शब्दः निःशङ्कावगमनागमनलक्षणा पुरुषस्य प्रवृत्तिर्व्यवहारः । तानप्रतिपद्यमानः पुमान् । विषयप्रदर्शनेनासद्व्यवहारविषयस्य घटविविक्तप्रदेशस्योपलम्भमानस्य प्रदर्शनेन । समयेऽभावव्यवहारे प्रवर्त्यते । दृष्टान्तमाह । यथेत्यादि । सास्नादिसमुदायात्मक एव गौः । ततो न तत्र गोवं साध्यते किन्तु गोव्यवहारः । यदायं मूढमतिः शावलेये प्रवर्तितगोव्यवहारो बाहुलेये शावलेयरूपशून्यत्वाद् गोव्यवहारं न प्रवर्तयति स निमित्तप्रदर्शनेन गोव्यवहारे प्रवर्त्यते । सास्नादिसमुदायनिमित्तको हि गोव्यवहारो न शावलेयरूपनिमित्तिकः । बाहुलेयेऽपि तन्निमित्तमस्तीति कथमसौ न प्रवर्त्यते । तद्वद् घटविविक्तेऽपि प्रदेशेनुपलम्भनिमित्तप्रदर्शनेनासद्व्यवहारे प्रवर्त्यते । § 214

तथा चेति येनैवं व्यवहारः साध्यते तेन दृष्टान्तासिद्धिचोदनापि प्रतिव्यूढा प्रतिक्षिप्ता । अनुपलब्धेर्लिङ्गादभावे साध्ये येनैव लिङ्गो न साध्यधर्मिण्यभावःसाध्यस्तेनैव दृष्टान्तधर्मिण्यपि तत्राप्यपरो दृष्टान्त इत्यनवस्था स्यात्

१ निराश] ?

२० योग्यानु] In the margin.

४ त्वात्] In the margin.

२२ *] In the margin.

९ निश्चाय] In the margin.

१४ पि] Roñ-du-med-pa.

[1] व्यव हारे तु साध्ये नानवस्था । प्रवर्तितव्यवहारस्यैव पुनः समये प्रवर्तनात् । § 215

34/s,
14b/PSVTa

ननु यो हि विषयं प्रतिपद्यते स विषयिणमपि प्रतिपद्यत इति कथं व्यवहारस्यापि साध्यत्वमित्याह । विषयेत्यादि । दृश्यन्ते हि लोके तथाविधा ये विषयप्रतिपत्तावप्यप्रतिपन्नविषयिणः । यथा सांख्यः सच्चै रजो नास्तीति प्रवर्तितास द्ववहारोपि निमित्तनिश्चयाभावान्मृत्पिण्डे न प्रवर्तयत्यनुपलम्भ-निमित्तप्रदर्शने घटाभावव्यवहारे प्रवर्त्यते । § 216

एवमित्यादिनोपसंहारः । एवमुक्तेन प्रकारेणानयोरनुपलब्धयोर्दृश्यादृश्य-योः सद्भवहारप्रतिषेधफलत्वन्तुल्यं । § 217

कथं स्वविपर्ययहेत्वभावभावाभ्यां । स्वशब्देन सद्भवहारस्य स्वरूपं गृह्यते विपर्ययशब्देन सद्भवहारविरुद्धोसद्भवहारो गृह्यते । तयोर्हेतू । स्वविपर्यय-हेतू । तत्र स्वहेतुरुपलब्धिर्विपर्ययहेतुर्दृश्यानुपलब्धिः । तयोरभावभावौ । स्वविपर्ययहेत्वभावभावौ । ताभ्यां । § 218

एतदुक्तम्भवति [1] अदृश्यानुपलब्धौ सद्भवहारनिमित्ताया उपलब्धेः प्रत्यक्षानुमाननिवृत्तावभावात् सद्भवहारनिवृत्तिः । दृश्यानुपलम्भे तु स-द्भवहारविरुद्धस्यासद्भवहारस्य निमित्तसद्भावात् प्रवृत्तिस्तेन सद्भवहारस्य निवृत्ति-रिति सद्भवहारप्रतिषेधफलत्वन्तुल्यं । § 219

ननुपलम्भनिवृत्तावप्यर्थस्य सन्देहात् कथं सद्भवहारो निवर्तत इत्याह । एकत्रेत्यदृश्यविषयायामनुपलब्धौ सच्चस्य संशयात् ततो निश्चयात्मकः स-च्चव्यवहारो निवर्तत एव । सन्दिग्धस्तु सच्चव्यवहारो न निवर्तते । अन्यत्र तु दृश्यानुपलब्धौ विपर्ययादिति संशयविपर्ययो निश्चयस्तस्मात् । असच्चस्य निश्चयादित्यर्थः । § 220

यद्यदृश्यानुपलब्धौ संशयः कथं सा प्रमाणमित्याह । तत्राद्येत्यादि । त-त्र द्वयोरनुपलब्धयोर्मध्ये आद्या दृश्यानुपलब्धिः प्रमाणमुक्ता सद्भवहारनिषेधे उपयोगाद् व्यापारात् । § 221

क्व तर्हि तस्या अप्रामाण्यमित्याह । न ब्रित्यादि । व्यतिरेकस्याभाव-स्य दर्शननिश्चयः । आदिग्रहणाच्छब्दो व्यवहारश्च गृह्यते । संशयाद् यतो नाभावनिश्चय उत्पद्यते । तस्मान्न प्रमाणं । द्वितीया ब्रिति । दृश्यविषयानुप-लब्धिः । अत्रेति व्यतिरेकदर्शनादौ निश्चयफलत्वान्निश्चय एव फलमस्या इति कृत्वा । सा च दृश्यविषयानुपलब्धिः प्रयोगभेदाच्चतुर्विधेति सम्बन्धः । विरुद्ध-श्च विरुद्धकायं चेति विरूपैकशेषः । सिद्धिरु(+पलब्धिर्दृश्यात्मनो)रित्यत्रापि सम्बन्धनीयं । § 222

35/s

एतेन स्वभावविरुद्धोपलब्धिर्विरुद्धकार्योपलब्धिश्च द्वे निर्दिष्टे ।
असिद्धिर्हेतुभावयोः दृश्यात्मनोः

३१ सिद्धिरु] In the margin.

इत्युपलब्धिलक्षणप्राप्तयोः कारणस्वभावयोरनुपलब्धिरित्यर्थः
 | § 225

एतेनापि कारणानुपलब्धिः स्वभावानुपलब्धिश्च द्वे निर्दिष्टे इति चतुर्धा
 भवति । अभावार्थेत्यभावोऽभावव्यवहारश्चार्थः प्रयोजनं (+यस्याः सा तथा
 1) | § 226

५ ननु विरुद्धकार्ययोः सिद्धिरित्यत्रानुपलब्धिरिति न श्रूयते [।] तत्कथमन-
 योरनुपलब्धिब्रमित्यत आह । यावान् कश्चिदित्यादि । यावान् कश्चिदिति व्या-
 सा चैतत् कथ्येत । न कश्चित् प्रतिषेधव्यवहारो लिङ्गजोस्ति योनुपलब्धिम-
 न्तरेण शक्यते कर्तुं । न तु प्रत्यक्षसाध्यब्रमभावव्यवहारस्य । निराकृतमेत-
 च्चप्रागेवोक्तन्तामेव (+व्याप्तिं दर्शयितुमाह । तथा हीति) । स इति प्रतिषेधः
 १० । द्विधा क्रियेत व्यवहियेत कस्यचिदर्थस्य विधिना निषेधेन वा [।] कस्य-
 चिद्विधा- वपि क्रियमाणे । विरुद्धो वा विधीयेताविरुद्धो वाऽविरुद्धस्य विधौ
 निषेध्यमानविधीयमानयोः सहभावविरोधाभावादप्रतिषेधो निषेध्याभिमतस्य
 । विरुद्धस्यापीत्यादि । एवं ह्यसौ विरुद्धः स्याद् यदि तत्र स्वविरुद्धस्यानुप-
 ल(+धिः । तथा हीत्यादिनैतदेवा)ह । अपर्यन्तकारणस्येत्यक्षीणकारणस्य
 १५ भवतः सन्तानेनोत्पद्यमानस्य शीतस्पर्शदिरग्यादिसन्निधानात् पूर्वमिति द्रष्टव्यं
 । अन्यभावेऽग्यादिभावेऽभावादनुत्पादाद् विरोधगतिः । न ब्रभावादहेतुकत्वाद्
 विनाशस्य । § 227

15a/PSVTa

एतदुक्तम्भवति । पूर्वपूर्वस्य शीतस्पर्शस्य स्वरसनिरोधे सत्युत्तरोत्त-
 रस्य चा(+ग्नितारतम्येन शीतस्पर्श)स्यापचयतारतम्ययोगिनः क्रमेणोत्पद्य-
 २० मानस्य यावत्सर्वसर्वेणानुत्पत्तिरुष्णस्पर्शलक्षणो भवति । तेन निर्हेतुकेपि
 विनाशेऽग्निसन्निधानात् पूर्वं प्रबन्धप्रवृत्तस्य शीतस्पर्शस्य स्वरसनिरोधेऽन्यस्य
 च प्रबन्धेनोत्पित्सोरग्निसन्निधाने सत्यनुत्पत्तेरग्निशीतयोर्विरोधावगतिर्लोके न
 तु परमार्थतो विरोधः । अत एव विरोधगतिरि(+त्याह । यत्पुनरुच्य)ते[।]न
 कारणनिवर्तनमन्तरेण कस्यचिदग्यादिनिवर्तको नामेति । § 228

36/s

२५ तदयुक्तं । निर्हेतुकत्वाद् विनाशस्य कथं कारणस्य निवर्तकः । अथ
 सहेतुकविनाशमभ्युपगम्यैवमुच्यते तदा यथासौ कारणं निवर्तयति कार्यं
 किन्न निवर्तयति । यदि च कारणनिवर्तनमन्तरेण न कार्यं निवर्तयितुं
 शक्यते तदा तत्कारणस्यापि कथन्निवर्तकं यावत्तत्कारणं न निवर्तयति त-
 त्कारणस्याप्येवमित्यनवस्थया न कश्चित् कस्यचिन्निवर्तकः स्यात् [।] न
 ३० च सन्तानापेक्षयैतद्वक्तुं युज्यते सहेतुके विनाशे सन्तानस्यैवाभावादिति य-
 त्किञ्चिदेतत् । स चेत्यन्यभावे सत्यभावोनुत्पत्तिलक्षणो विरोधहेतुरनुपलब्धेः
 सकाशाद् व्यवहियते । § 229

अनेन सहानवस्थालक्षणो विरोधो व्याख्यातः ॥ § 230

४ न] In the margin.

१९ चा] In the margin.

७ व्यासा] ?

२३ तिरि] ? In the margin.

९ त्तामेव] In the margin.

१४ ल] In the margin.

द्वितीयं विरोधन्दर्शयन्नाह । अन्योन्योपलब्धीत्यादि । अन्योन्योपलब्धिः परस्परप्रतिपत्तिस्तस्याः परिहारो विवेकस्तेन स्थितं लक्षणं स्वरूपं ययोस्तौ तथोक्तौ । तयोर्भावोन्योन्योपलब्धिपरिहारस्थितलक्षणता । सा वा विरोधः [1] वा शब्दः समुच्चये । नित्यानित्यत्ववदिति दृष्टान्तः । § 231

ननु प्रथमविरोधेष्यस्त्येव परस्परपरिहारः । द्वितीयेपि सहानवस्थानं । तथा हि ययोरेव धर्मयोरेकत्रानवस्थानन्तयोरेव द्वितीयो विरोधः । तथा हि रूपरसयोरयं नेष्यते । तत्कस्माद् विरोधद्वयमुक्तमिति चेत् [1] § 232

सत्यं विषयविभागार्थन्तूक्तं । पूर्वं विरोधो दृश्यवस्तुविषय एव । द्वितीयस्त्ववस्तुविषयोप्यदृश्यविषयश्चेत्येके । यद्वा पूर्वकोन्यतो न्यस्याभावप्रतिपत्त्यान्येन सह विरोधः । द्वितीयस्त्वन्येन सहैकत्वाभावेन स्वरूपविषय इत्यनयोर्विरोध योर्महान् भेदः । तथा हि नित्यत्वनिवृत्तिरूपमनित्यत्वमनित्यत्वनिवृत्तिरूपमनित्यत्वमित्येवमन्योन्यपरिहार एव विरोधः स्वरूपनिष्ठः । न च नील निवृत्तिरूपम्पीतम्पीतनिवृत्तिरूपं च नीलमनयोर्भावोरूपत्वात्नीलाभावे पीतस्य भावप्रसंगाच्च [1] तस्मान्नानयोरयं विरोधः । नाप्यनयोरन्योन्याभावाव्यभिचारेणायं विरोधोऽप्रतीतेः । अत एवाविरुद्धस्य विधानमुच्यते । नीलस्यापि नीलनिवृत्तिरूपेणानीलेनायं विरोधो न नीलाभावनियतेनानीलेन तथाभूतस्यानीलवस्तुनः पीतादिव्यतिरिक्तस्याभावात् । कथन्तर्हि नीलादौ दृश्यमाने पीतादेस्तादात्म्यनिषेधः । § 233

नैष दोषो यस्मात् । नीलस्यैकस्योपलम्भेन्यस्यादृश्यस्याप्युपलम्भमानस्त्वभावत्वे सति तथैवोपलम्भः स्यादित्येवमुपलब्धिलक्षणप्राप्तत्वम्परामृश्य तादात्म्यं स्वभावानुपलम्भान्निषिध्यते । अत्रापि च विरोधे स चानुपलब्धेरित्यपेक्षणीयन्तेनायमर्थः [1] स चान्योन्यपरिहारो विरोधोनुपलब्धेरेव निश्चेतव्यः । तथा हि [1] विरोधिनाम्विरोध एकप्रतिभासे सत्यन्याप्रतिभासनमेवोच्यते [1] भावस्य च रूपे प्रतिभासमाने तदभावो न प्रतिभासते [1] तस्माद् भावाभावयोस्तादात्म्येनाप्रतिभासनाद् विरोधो निश्चीयते । एवं नित्यानित्यादावयन्निश्चेतव्यः । § 234

अप्रतिभासनं चैकप्रतिभासनमेवोच्यते । तदाह । तत्रापीत्यादि । तत्राप्यनन्तरोक्ते विरोधे । एकोपलब्ध्या । एकस्य विरोधिना उपलब्ध्या न्यानुपलब्धिरेव निषेध्यानुपलब्धिरेवोच्यते । अन्यथेति यदेकोपलब्ध्या न्यानुपलब्धिर्नोच्यते । तदाऽनिषिद्धा उपलब्धिर्यस्य निषेध्यस्य तस्यैकोपलब्धावप्यभावासिद्धेः । ततश्चोपलम्भमानस्य विरोधित्वमेव न स्यात् । तस्माद् विरोधद्वयस्याप्यनुपलब्धिकृतत्वाद् विरुद्धोपलब्ध्यादयो विधिमुखेन प्रयुक्ता अप्यनुपलब्धिस्त्वभावा भवन्ति ॥ § 235

ननु विरोधिर्नोर्विरोधलक्षणसम्बन्धग्राहिकानुपलब्धिर्दृष्टान्ते । न च सम्बन्धग्राहकस्य प्रमाणस्य रूपं सम्बन्धिर्नोर्भवति । न ह्यग्निधूमयोः (+सम्बन्धग्राह)कस्य प्रत्यक्षस्य रूपं धूमस्य भवति नाग्नेः । तत्कथम्विरुद्धोपल-

३६ योः] In the margin.

ब्धिरनुपलब्धिर्भवत्युपलब्धिरूपतया प्रतिभासनात् । तस्माद् दृष्टान्ते गृहीत-
विरोधमग्न्यादिकमन्यत्र प्रदेशे दृष्ट्वा शीताद्यभावोनुमीयत इति । § 236

अत्रोच्यते । यदि विरोधसम्बन्धद्वारेण गम्यगमकभावो विरोधिनान्ततश्चा
ग्निदर्शनाच्छीतस्य प्रतीतिः स्यात्तयोरेव विरोधसम्बन्धेन (+समुत्थितत्वात् । न 38/s
शीता)भावस्यासम्बन्धित्वात् । यदा चाग्निना शीतो निवर्त्यते तदा कथं विरोधः
सम्बन्धो द्विष्टत्वाभावात् । न च शीताभावेन सहाग्नेर्विरोधः सहावस्थानात्
। नाप्यग्नेः शीताभावाव्यभिचारित्वात्ततः शीताभावाद्यनुमानं । अग्निभावेपि
शीतभावदर्शनात् । तस्माद् यथा यथाग्निसद्भावे शीतस्यानुपलम्भस्तथा त-
था दृष्टान्ते तदभावस्य प्र(+तिपन्नत्वात् । अन्यत्राप्यग्नेः) शीताभावस्तथैवानु 16a/PSVTa
मीयते । तेनायमर्थो भवति [।] साध्यधर्मिण्यप्यग्निसद्भावे यदा शीतस्यानुप-
लम्भस्तदैवाग्नेर्विरोधिबन्धं नान्यदा । विरोधिबन्धेन च गमकत्वमित्यन्यानुपलम्भेन
गमकत्वमित्युक्तम्भवति [।] अतो विरुद्धोपलब्धिरनुपलब्धिनियतत्वादनूपल-
ब्धिरूपत्वं । केवलभूतलोपलब्धेरघटानुप(+लब्धिरूपत्ववत् । ए)वं परस्पर-
परिहारेपि विरुद्धोपलब्धिरनुपलब्धिरेव । यथार्हतां स्याद्[।] अनित्यो घटः
स्यान्नित्य इत्यत्र ह्यनित्योपलब्धिरेव नित्यानुपलब्धिरतो न नित्यानित्यरूप-
त्वस्तु ॥ § 237

एवमर्थान्तरविधावपि निषेध्यस्यानुपलब्धिर्गमिकां प्रतिपाद्यार्थान्तर-
निषेधेपि प्रतिपादयितुमाह । एकस्येत्यादि । कस्मात् [।] निषेधस्येत्यादि
। न चार्थान्तराभावाद(+र्थान्तरनिषेधेति)प्रसङ्गः [।] यतस्तत्रापीत्यन्यनिषेधे
साध्ये कार्यकाहणयोर्निषेधो हेतुः स्यात् । अनुभयस्याकार्यस्याकारणस्य वा
निषेधो हेतुः स्यात् । तत्र तेषु । अनुभयस्याकार्यकारणात्मकस्य निषेधेन
सह प्रतिबन्धाभावात् तदभावेऽप्रतिबन्धस्याभावे । अन्येनेति प्रतिषेध्याभिम-
तेन । न भवितव्यमिति कुत एतत् । कार्यानुपलब्धावपि कुतस्तदभाव
इति सम्बन्धः । तदभाव इति कारणाभावः । यतो नानाकारणानि तद्वन्ति
कार्यवन्तिवैकल्यप्रतिबन्धसम्भवात् । एतच्च कारणमात्रं गृहीत्वोक्तमप्रतिब-
द्धासामर्थ्यस्य कारणस्याभावः कार्याभावाद् गम्यत एव[।] यतोनुभयस्य
कार्यस्य चानुपलब्धिर्गमिका । तस्मात् कारणानुपल- 39/s
ब्धिरेवाभावं गमयति । कार्यस्येति सम्बन्धाद् गम्यते ॥ § 238

स्वभावानुपलब्धेरप्यभावहेतुत्वादवधारणमयुक्तमिति चेदाह । स्व-
भावानुपलब्धिस्तु स्वयमसत्तैव [।] नात्रार्थान्तरस्याभावः साध्यते । स्व-
भावान्तरस्य च निषेधे साध्ये कारणानुपलब्धिरेवेत्यवधारणमतो न व्याघातः
। § 239

किन्तर्हि तत्र साध्यत इत्याह । केवलमित्यादि । तत्रेति स्वभावानुपलब्धौ
विषयी असञ्ज्ञानादिः । अस्यामपीति स्वभावानुपलब्धौ यदा व्यापको यो

५ ष्ठेन] In the margin.

१९ राभावाद] ? In the margin.

१ प्र] ? In the margin.

१३ टानुप] ? In the margin.

धर्मस्तस्यानुपलब्ध्या व्याप्याभावमाह । यथा नात्र शिंशपा वृक्षाभावादिति । तदाऽभे *दोपि व्याप्यस्य साध्यते । अपिशब्दाद् व्यवहारोपि । यदा हि समुन्नतयोः पर्वतप्रदेशयोरेकस्मिन् प्रदेशे तरुवनं दृश्यमानमतिगहन-
त्वादनवधारितवृक्षविशेषम्भवति । तत्रापरस्मिन् पर्वतोद्देशे शिंशपाभावो न
निश्चेतुम्पार्यते शिंशपाया अदृश्यत्वाद् वृक्षस्तूपलब्धिलक्षणप्राप्त इति शक्य- ५
तेऽभावनिश्चयः कर्तुन्तस्य । तदा व्यापकाभावाद् व्याप्यस्याभावः साध्यते ॥
§ 240

इयमित्यादिनाऽभावार्थेत्यादिकारिकाभागं व्याचष्टे । विरुद्धसिद्धेति ।
स्वभावविरुद्धोपलब्ध्या । यथेत्यादि । यत्र धर्मिणि शीतस्पर्शः परोक्षः । व-
ह्निश्च दृश्यते [1] दूरान्तस्मिन् विषयेऽयं प्रयोगः । एतेनेति स्वभावविरुद्धोप- १०
लब्ध्युदाहरणेन व्यापकविरुद्धसिद्धिरुक्ता वेदितव्या । यथेत्याद्युदाहरणं ।
16b/PSVTa शीतस्पर्श- विशेष एव । हिमानुगतस्तुषारस्तस्य व्यापकः शीतस्तस्य विरुद्धो-
ग्निः । तत्राग्निर्विरुद्धं शीतं निवर्तयन् तद्व्याप्यन्तुषारस्पर्शमपि निवर्तयतीत्यर्थतः
स्वभावविरुद्धोपलब्धावियमन्तर्भवति । यत्र च वह्निः प्रत्यक्षः शीतस्पर्शस्तुषार-
स्पर्शश्चाप्रत्यक्षस्तत्रायमपि प्रयोगो द्रष्टव्यः । विरुद्धस्य यत्कार्यन्तस्यासिद्ध्या । १५
यथेत्यादि । न शीतस्पर्शोत्र धूमादिति शीतविरुद्धोग्निस्तस्य कार्यं धूमः सोग्निं
सन्निधापयति स च शीतमपनयति । यत्र च शीतस्पर्शः परोक्षो वह्निरपि
धूमश्च प्रत्यक्षस्तत्रायं प्रयोगो द्रष्टव्यः । एवन्तावद्विरुद्धकार्ययोः सिद्धिरित्येतद्
व्याख्यातं । § 241

अधुना [1] § 242

40/s असिद्धिर्हेतुभावयोः ।

इत्येतदुदाहरणाख्यानेनाचष्टे [1] हेबसिद्धेति कारणानुपलब्ध्या । य-
थेत्यादि । यदा महाहृदस्योपरि वास्पादौ धूमादिरूपतया सन्देहो भवति
तदाऽयं प्रयोगो द्रष्टव्यः । तत्र हि निष्कम्पे महाहृदे यद्यग्निः स्यात् प्र-
भास्वरतया प्रत्यक्ष एव स्याद् [1] अप्रत्यक्षत्वादेव वह्नेरभावात् कार्याभावः
साध्यते । स्वभावासिद्धेति स्वभावानुपलब्ध्या न तत्र धूमोऽनुपलब्धेरिति २५
। उपलब्धिलक्षणप्राप्तस्येति द्रष्टव्यं । एतेनेति स्वभावानुपलम्भप्रयोगेण ।
व्यापकश्चासौ स्वभावश्च तस्यासिद्धिरनुपलब्धिरुक्ता । यथा नात्र शिंशपा
वृक्षाभावात् । स्वभाव एव वृक्षत्वं शिंशपात्स्यातो वृक्षत्वेन शिंशपा व्याप्ता ॥
§ 243

ननु च स्वभावानुपलब्धावेव दृश्यनिषेधो न तु विरुद्धोपलब्ध्यादौ [1] ३०
तथा ह्यदृश्यस्यैव शीतस्पर्शस्य कार्यस्य चादृश्यस्यैव निषेधः साध्यते [1]
दृश्यत्वे हि स्वभावानुपलब्धिरेव स्यात् । तेन यथाऽदृश्यस्य शीतस्पर्शनिषेध-
स्तथा पिशाचादेरपि स्यादित्यत आह । सर्वत्रेत्यादि । § 244

एतदुक्तम्भवति । यथा स्वभावानुपलब्धावन्यत्रोपलब्धस्य घटादेः प्र-
देशविशेषेऽभावः साध्यते तथान्यत्र प्रतिपन्नविरोधस्य शीतस्पर्शस्य प्रतिपन्न- ३५

२ *] Cf. तदाऽभावोऽपि

कार्यत्वस्य च कार्यस्य विरुद्धोपलब्ध्यादिना साध्यधर्मिण्यभावः साध्यते न तु सर्वदाऽदृश्यस्येति । सर्वत्रेति विधिमुखेन प्रतिषेधमुखेन च प्रयुक्तायाम-
भावसाधन्यामित्यभावश्चाभावव्यवहारश्चाभावशब्देनोक्तः । § 245

तेषामपि येषामभावेनाभावः साध्यते तेषां कारणादीनां दृश्यात्म-
नामेवासिद्धिरनुपलब्धिः । तद्विरुद्धानां च प्रतिषेधार्थविरुद्धानाञ्च स्वभाव-
विरु(+द्वादीनां सिद्धिरुपल)ब्धिलिङ्गत्वेन वेदितव्या । अत्र च दृश्यात्मनां सि- 41/s
द्धिरिति न सम्बन्धते उपलब्धिवचनादेव दृश्यात्मताया लब्धत्वात् । किन्त्वेवं
सम्बन्धः कर्तव्यः । दृश्यात्मनान्निषेध्याभिमतानां ये विरुद्धास्तेषां सिद्धिरिति ।
किंङ्कारणम् [1] अन्येषामदृश्यात्मनां कारणादीनामभावासिद्धेः । अदृश्यानां
१० निषेध्याभिमतानां स्वभावविरुद्धादिति विरो(+धाद्यसिद्धिः ॥ यदी)त्यादि परः
। शीतविरुद्धस्याग्नेः कार्यं धूमस्योपलब्ध्याप्यभावसिद्धिः शीतस्य । तत्कार-
णोपलब्ध्या । तस्य शीतविरुद्धस्याग्नेर्यत् कारणं काष्ठादिस्तस्योपलब्ध्या 17a/PSVTa
किन्न सिध्यति शीताभावः । § 246

तद्विरुद्धस्येत्याद्याचार्यः । तेन शीतस्पर्शेन विरुद्धस्य वह्नेर्निमित्तं का-
१५ ष्ठादिस्तस्य योपलब्धिः प्रयुज्यते सा व्यभिचारिणी । कदा [1] निमित्त-
योर्विरुद्धत्वा(+भावे सति । अ)*ग्निशीतनिमित्तयोर्विरोधाभावे सति । उदाह-
रणमाह । यथेत्यादि । अत्र हि काष्ठमात्रस्य दहनहेतोः शीतनिमित्तेन
तुषारादिना विरोधाभावात् । यत्पुनरप्रतिबद्धसामर्थ्यमग्निजनकं काष्ठन्तस्य
यद्यपि शीतनिमित्तेन विरोधस्तथापि तथाभूतस्य काष्ठस्य कार्यदर्शनादेव
२० निश्चयात् कार्यविरोध एव स्यात् । निमित्तयोः पुनर्विरोधे गमिकैव च कार-
णानुपलब्धिः । यथा नास्य पुंसः रोमहर्षादिविशेषाः । आदिशब्दाद् दन्त-
वीणाकम्पादयः । विशेषग्रहणं शीतकार्याणां परिहारार्थं । पिशाचादिविकार-
कृता अपि हि ते सम्भवन्ति । सन्निहितो दहनविशेषो यस्य पुरुषस्य स
तथा तद्भावस्तस्मात्[1] अत्रापि विशेषग्रहणं यथाभूतो दहनो रोमहर्षाद्यप-
२५ नयनसमर्थस्तथाभूतस्य परिग्रहार्थं । अत्र हि परितापनिमित्तस्य दहनस्य
रोमहर्षादिनिमित्तेन शीतेन विरोधोस्ति । तस्माद् दहनः स्वविरुद्धं शीतमपन-
यन्तत्कार्यमपि रोमहर्षादिकमपनयतीति । शीतस्पर्शस्य तत्कार्यस्य च रोम-
हर्षादेः परोक्षत्वे सति वह्निदर्शनाच्छीतकारणनिवृत्त्या यदा रोमहर्षादेर्निवृत्तिः
साध्याभिप्रेता तदाऽयं प्रयोगो द्रष्टव्यः । § 247

एतेन कारणविरुद्धोदाहरणेन तत्कार्यादपीति विरुद्धस्य यत्कार्यन्तस्माद-
३० पि । तद्विरुद्धकार्याभावगतिरुक्तेति । यस्य विरुद्धस्य कार्यमुपलभ्यते तेन
विरुद्धो यो द्वितीयः प्रतियोगी स तद्विरुद्धस्तस्य यत् कार्यन्तस्याभावग-
तिरुक्ता । यथेत्युदाहरणं । रोमहर्षादिविशेषो यः शीतकृतस्तेन युक्तो यः
पुरुषः स यस्मिन् प्रदेशे विद्यते स तथा । प्रदेशोपादानं धूमादित्यस्य प-
३५ क्षधर्मत्वप्रतिपादनार्थं । पुरुषे हि धर्मिणि न पक्षधर्मो हेतुः स्याद् धूमस्य

६ विरु] In the margin.

१६ *] ? In the margin.

१० विरो] ? In the margin.

प्रदेशधर्मत्वात् । अयं च प्रयोगः [1] यत्र वह्निः शीतस्पर्शो रोमहर्षादिविशेषश्च परोक्षस्तत्राभावसाधने द्रष्टव्यः । तत्र हि शीतविरुद्धाग्निकार्यस्य धूमस्योपलब्ध्या अग्निविरुद्धशीतकार्यस्य रोमहर्षादेरभावः साधयितुमिष्टस्तेन तथाभूत एव साध्यः । धूमो हि दहनं सन्निधापयति स शीतन्निवर्तयति [1] स निवर्तमानः स्वकार्यं रोमहर्षादिकन्निवर्तयतीत्यर्थात् कारणविरुद्धोपलब्धिरियं ५
| § 248

17b/PSVTa

इयन्तद्विरुद्धोपलब्धि १ । ३२रिति सम्बन्धः । कारणविरुद्धोपलब्धिरित्यर्थः । हेत्वसिद्धौ कारणानुपलब्ध्यैव प्रागेव निर्दिष्टा । यस्मादनयोरपि प्रयोगयोः कारणानुपलब्धेरेव कार्याभावगतिस्तस्मादियं कारणानुपलब्ध्यैवोक्ता १०
| § 249

इतीयमित्यादि । मौलेन प्रभेदेन चतुर्विधापि सती अवान्तरप्रयोगभेदाद् अष्टविधा भवति । तथा हि स्वभावविरुद्धोपलब्धेर्व्यापकविरुद्धोपलब्धिः प्रभेद उक्तः । स्वभावानुपलब्धेर्व्यापकानुपलब्धिः । कारणानुपलब्धेः कारणविरुद्धोपलब्धिः कारणविरुद्धकार्योपलब्धिश्च । विरुद्धकार्योपलब्धिस्त्वेकप्रकारेत्यष्टविधा भवति ॥ § 250 १५

ननु चिरविनष्टेष्यग्नौ वासगृहादौ धूमस्य सद्भावात् कथम्विरुद्धकार्योपलब्धेर्न व्यभिचार इत्यत आह । § 251

तत्रेत्यादि । तत्र विरुद्धकार्येपीष्टं देशकालाद्यपेक्षणं । नात्र शीतः कस्मिंश्चित् काले यदाऽग्निरवर्तमानो भूत इति कालापेक्षणं । व्योम्नि धूमात् कुत्रचिद्देशे नास्ति शीतो यत्र सन्निहितो वह्निर्यतोयं धूम उत्थित इति २० देशापेक्षणं । आदिशब्दाद् अवस्थाविशेषापेक्षणं [1] योवस्थाविशेषो धूमस्य सन्निहिताग्नेर्दृष्टस्तमपेक्ष्य वर्तमानेपि काले शीताभावो नुमीयते । अग्निरत्र धूमादिति कार्यहेतावपि देशकालाद्यपेक्षणमिष्टं । अस्यैवार्थस्य समुच्चयार्थोऽपिशब्दः । § 252

ननु देशकालाद्यपेक्षितस्य कार्यहेतुविशेषणत्वेऽसिद्धो हेतुः स्याद् धर्मिणोऽभावादिति चेत् [1] न । प्रदेश एव धर्मिणि देशकालाद्यपेक्षितेन गमकत्वादित्युक्तत्वात् । अन्यथेति यदि न देशाद्यपेक्षणन्तदा व्यभिचारि विरुद्धकार्यं स्यात् । यथा भस्मानपेक्षितदेशकालं अशीतसाधने शीताभावे साध्ये व्यभिचारि । तद्वत् एवन्तावद् विरुद्धाद्युपलब्धिरनुपलब्धिरिति प्रतिपादितं ॥ ३०
§ 253

यस्तर्हीत्यादि परः । समगुणेति सन्निहितानुपहितेन यथा क्षितिबीजोदकादिकारणकलापं दृष्ट्वाङ्कुरः कार्यो नुमीयते । स कथं कारणाख्यो हेतुस्त्रिविधे स्वभावकार्यानुपलम्भाख्ये हेतावन्तर्भवति । न तावदनुपलब्धौ विधिसाधनत्वात् । कारणस्वभावत्वात् कार्यहेतौ । अर्थान्तरेणार्थान्तरस्यानुमानान्न स्वभावहेतौ ॥ § 254 ३५

अन्तर्भावमाह । § 255

हेतुनेत्यादि । समग्रेणेति यावतः कारणकलापात् कार्यमुत्पद्यमानं दृष्ट-
त्तावता नान्यावस्थाप्राप्तेन तत्र लिङ्ग्रहणात् प्रागेव कार्यस्य प्रत्यक्षत्वात् ।
अप्रत्यक्षत्वे वाऽन्त्यावस्थानिश्चयायोगादनुमानं । न च यस्तान् निश्चेतुं शक्यति
तस्यानुमानमन्त्यक्षणानामर्वागदर्शनेनानिश्चयात् । यः कार्योत्पादोनुमीयते स
हेतोः स्वभावो वर्णितः । कुतोर्थान्तरानपेक्षत्वात् । तेनायमर्थः कार्योत्पादन-
योग्यतामात्रानुबन्धित्वात् स्वभावभूता ॥ § 256

ननु यदाऽन्त्यावस्थापेक्षः कार्योत्पादस्तदा कथमन्यानपेक्ष इत्याह ।
असावपीति कार्योत्पादः । यथासन्निहितो यादृशः सन्निहितः । कारणक-
लापः । तादृशात् सन्निहितान्नान्यमर्थमपेक्षत इति तादृग्मात्रानुबन्धी स्वभावः
। कस्य भावः । समग्रस्य कारणकलापस्य [।] सन्तानापेक्षयैतद् उच्यते
न क्षणापेक्षया । जनकः कारणकलापसन्तानोनपेक्ष इत्यर्थः । § 257

18a/PSVTa

यद्यप्यनपेक्षः कार्योत्पादस्तथाप्यर्थान्तरत्वात् कथं स्वभाव इत्याह । त-
त्रेत्यादि । यस्मात्तत्र समग्रेषु कारणेषु समग्रात् कारणाल्लिङ्गात् कार्योत्प-
त्तिसम्भवस्तथानुमीयते । सम्भवत्यस्मादिति सम्भवः । कार्योत्पादनयोग्य-
तानुमीयत इत्यर्थः । एतदेव व्यनक्ति । समग्राणां कार्योत्पादनयोग्य-
तानुमानादिति । योग्यता च सामग्रीमात्रानुबन्धिनी कारणान्तरानपेक्षत्वात्
। § 258

44/s

यदि तर्हि कार्योत्पादनशक्तिस्तन्मात्रानुबन्धिनी नियतस्तर्हि कार्योत्पाद
इति स एव कस्मान्नानुमीयत इति परः पृच्छति । किं पुनः सामग्र्याः स-
काशात् कार्यमेवानुमीयत इत्यत्राह । सामग्रीत्यादि । सामग्र्याः फलञ्च ताः
शक्तयश्चेति सामग्रीफलशक्तयः । तथा हि पूर्वस्मात् समग्रादुत्तरस्यसमर्थ-
स्य क्षणस्योत्पत्तिस्तस्य चात्मातिशयः शक्तिरिति सामग्री फलं शक्तिस्तासां
परिणामः । उत्तरोत्तरप्रबन्धेनोत्पत्तिस्तदनुबन्धिनि तदपेक्षिणि कार्ये । कार-
णेनानुमातव्येऽनैकान्तिकता । किङ्कारणं [।] प्रतिबन्धस्यसम्भवात् । § 259

तद्व्याचष्टे । न हीत्यादि । समग्राणीत्येव सन्निहितानीत्येव कारणद्रव्याणि
स्वकार्यं जनयन्ति । किङ्कारणं । सामग्रीत्यादि । सामग्र्याः सकाशाञ्ज-
न्म यासां शक्तीनान्तासामुत्तरोत्तरपरिणामः । पूर्वपूर्वक्षणादुत्तरोत्तरविशिष्टक्ष-
णोत्पादो यस्तदपेक्षत्वात् कार्योत्पादस्य । अत्रान्तरे चेति सन्तानपरिणामकाले
। प्रतिबन्धसम्भवात् । § 260

ननु योग्यताप्युत्तरोत्तरक्षणपरिणामप्रतिवद्धा तत्रापि च प्रतिबन्धसम्भवात्
कथन्तदनुमानमपीत्याह । योग्यतायास्त्वित्यादि । द्रव्यान्तरानपेक्षत्वात् स-
न्निहितकारणकलापव्यतिरेकेण कारणान्तरानपेक्षत्वात् विरुध्यतेऽनुमानं ।
§ 261

तदेवानुमानमाह । उत्तरोत्तरेत्यादि । पूर्वपूर्वक्षणमुपादायोत्तरसमर्थ-
क्षणोत्पाद उत्तरोत्तरशक्तिपरिणामः । तेन हेतुभूतेन कार्योत्पादनसमर्थेति
साध्यनिर्देशः । इयं कारणसामग्रीति धर्मी । शक्तिपरिणामप्रत्ययस्यान्य-
स्यापेक्षणीयस्याभावादिति हेतुः शक्तेः परिणामस्य योऽपरः सहकारिप्रत्यय-
स्तस्यापेक्षणीयस्याभावात् । § 262

45/s

कुतस्तर्हि शक्तेः प्रसव इत्याह । पूर्वत्यादि । पूर्वसजातिः सदृशः पूर्वः कारणकलापस्तावन्मात्रं हेतुर्यस्याः शक्तिप्रसूतेः सा तथा । तद्भावस्तस्मात् । अतः कारणात् सा योग्यतानन्यापेक्षिणीत्युच्यते ॥ § 263

ननु कार्यं प्रति कारणस्य योग्यता यदि शक्तिरुच्यते तदा कार्यव्यभिचारे योग्यताया अपि व्यभिचार इति कथमेतदनुमानं । अथ योग्यतासम्भव उच्यते तदायमर्थः स्यात् कार्यं स्याद्वा न वेति । तथापि कथमस्यानुमानं सन्देहादिति । § 264

अत्रोच्यते । परेण हि कथमेतदनुमानन्निविधहेतुजन्यमिति चोद्यते । यद्येतदनुमानम्परेण समर्थते तदा त्रिविधलिङ्गजमेवेत्या चार्येण प्रतिपाद्यते । न द्वेतत्परमार्थतानुमानमित्येवम्परमेतदित्येके । अथवा यद्येकान्तेन कार्योत्पादन- योग्यतानुमीयते । तदा व्यभिचारादनुमानं न स्यात् । यदा तु कदाचित् कार्यं स्यादित्येवंरूपः सम्भवोनुमीयते तदा कथमस्य व्यभिचारः । तेनायमर्थ उत्तरोत्तरपरिणामे यदि प्रबन्धाभावस्तदा कार्यं स्यादन्यदा तु नास्तीति । परोक्ते द्वेकान्तेनकार्यानुमाने व्यभिचार एव । § 265

18b/PSVTa

अन्ये तु परिणामवत्यां सामग्र्यां प्रतिबन्धकाभावे सत्येकान्तेन कार्योत्पादनयोग्यता भवतीति सैवानुमीयते । कार्योत्पादनयोग्यताप्रतीतिश्च कार्यमपि विशेषणत्वेनाक्षिपतीति न पृथक् कार्यानुमानं क्रियत इति मन्यन्ते । केवलं सामग्रीमात्रात् कार्यानुमाने व्यभिचार उच्यते प्रतिबन्धकाभावः कथम्प्रतिपन्न इति चेत् [।] सत्यं । यो हि तं ज्ञातुं शक्नोति तस्यैतदनुमानं यो हि धूमस्याग्निजन्यत्वं ज्ञातुं शक्नोति तस्य धूमादग्न्यनुमानं नान्यस्य तद्वत् ॥ § 266

या तर्हीत्यादिना पुनरपि त्रिधैव स इत्यस्य व्याघातमाह । अकार्य-कारणभूतेन । अनुमेयादर्थादन्येनास्त्रभावेन रसादिना । आदिशब्दाद् गन्धादिना रूपादिगतिः । अत्राप्यादिशब्दात् स्पर्शादिग्रहणं । अन्धकारे हि मातुलुङ्गादिरसमास्वाद्य । चम्पकगन्धमाघ्राय । वह्नेश्च स्पर्शमनुभूय । तेषां रूपसामान्यमनुमीयते । तथा वह्निरूपं दृष्ट्वा तत्स्पर्शः । सा कथन्निविधे हेतावन्तर्भवतीति प्रकृते । § 267

46/s

न चाप्रमाणमियन्ततो लिङ्गान्तरप्रसंग इत्याह । सापीत्यादि । सापि गतिरिति सम्बन्धः । रूपादेः किम्विशिष्टस्यैकसामग्र्यधीनस्य । रसस्य जनिका या सामग्री तस्यामेव सामग्र्यामायत्तस्य रसतो लिङ्गाद्या गतिः [।] सा हेतुधर्मानुमानेन । रसस्य यो हेतुः पूर्वमपादानन्तस्य यो धर्मो रूपजनकत्वन्तस्यानुमानेन । तेनायमर्थो रसात् सकशात् तद्धेतोर-ससमानकालभावि रूपजनकत्वनिश्चीयते । एवं हि तस्य रससमानकाल-भावि रूपजनकत्वं निश्चीयते । यदि समानकालभाविनो रूपस्यापि निश्चयः स्यात्तेनातीतैककालानामेकैव गतिः कार्यलिङ्गजा । § 268

नन्वभिहिताद् रसहेतोः सकाशात् पश्चात्समानकालस्य रूपस्यानुमानं हेतोः कार्यानुमाने व्यभिचारात् । कार्योत्पादनयोग्यतानुमाने च न रससमानकालस्य रूपस्यानुमानं स्यात् । अनुमितानुमानप्रतीतेरभावाच्च । तेन यदुच्यते [1] यदातीतानां गतिस्तदा कार्यश्च तल्लिङ्गश्च [1] तस्माज्जातेति ५ कार्यलिङ्गजा [1] यदा तु समानकालानाङ्गतिस्तदा कार्यं लिङ्गं यस्य हेतुधर्मानुमानस्य तत्कार्यलिङ्गन्तस्माज्जाता कार्यलिङ्गजेति तदपास्तं । तत्र परे मा... चावयविद्रव्ये रूपादयो गुणा व्यवस्थितास्तेन तत्र रूपादेरसतो गतिर्युक्ता । न बौ द्धा नां रूपादिव्यतिरेकेणावयविनोऽनभ्युपगमात् न धर्मिणोऽभावात् । धर्मिणमन्तरेण चानुमाने रसतो रूपादेः सर्वत्रानुमान- १० प्रसङ्गात् । असमुदायश्च साध्यः स्यात् । अपक्षधर्मश्च हेतुः स्यात् । नापि हेतुधर्मानुमानं युज्यते रूपादिकार्यत्वेन रसादेरप्रतिपन्नत्वात् । न च क्षणिक-पक्षमनिश्चित्यैवमुच्यते । क्षणिकत्वे हि रूपादेः समानजातीयकार्यत्वं स्यान्न रसादिकार्यत्वं प्रतिबन्धग्राहकाभावात् । न क्षणानामनुमानानुमेयव्यवहारः सम्बन्धानिश्चयात् । सन्तानाश्रयेण त्वनुमानादिव्यवहारे रूपादिसन्तानानां न १५ परस्परं कार्यकारणभावः प्रतिपन्न इति कथमनुमानानुमेयव्यवहार इति । § 269

19a/PSVTa

एवमन्यते [1] न सर्वत्ररसादे रूपाद्यनुमानमपि त्वाम्रादौ धर्मिणि । तत्र च रूपादीनां परस्पराविनिर्भागभाग नियमः प्रतीयत एव [1] स च प्रतिबन्धहेतुकोऽन्यथा घटपटादीनामपि परस्पराविनिर्भागनियमः स्यात् । प्र- २० तिबन्धश्च तेषां न तादात्म्यं भेदेन प्रतीतेर्[1] नापि तदुत्पत्तिः समानकालत्वात् । न चैकार्थसमवायस्तेषां यतो न तावदसमवेतानां समवायबलादेकार्थसम-वायः समवायस्यैवाभावात् । अतिप्रसङ्गाच्च । समवेतानामपि किं समवायेन स्वहेतुभ्य एव तथा निष्पत्तेः । तथा निष्पत्त्यैव वाच्याभिधानाद् गमक-त्वम्[1] तस्मादेकसामग्र्यधीनत्वं प्रतिबन्धः । निश्चितप्रतिबन्धस्य चान्यस्मिन् २५ कालेनुमानं । यद्यपि चात्रावयवी म विद्यते तथाप्याम्रादिप्रत्ययविषयस्य धर्मिबन्धनेन तत्र रसतो रूपादिगतिः । § 270

ननु तथापि कथमेषामेकसामग्र्यधीनत्वं । यतो यैव स्वभावेन रूपं रूपं जनयति न तेनैव रसादिकं जनयति तेषां परस्पराभेदप्रसङ्गात् । ४७/s नाप्यन्येनान्यं जनयति तस्य स्वभावभेदप्रसङ्गात् । § 271

नैष दोषो यस्मात् । न तत्र रूपस्य पूर्वमेकार्थजनकत्वं येनायन्दोषः स्यात् । किञ्चेककालमनेकार्थजनकत्वमेव । ततस्तस्यैवोत्पत्तिदर्शनात् । न च कारणस्य कार्याभाव एव कारणत्वं येनानेकमेकस्मादुत्पद्यमानमेकं प्रसज्येत किन्तु कार्योत्पत्तौ प्राग्भाव एव तस्य कारणत्वं लोके । यथा ३५ चैकार्थोत्पत्तौ तस्य प्राग्भावकारणत्वन्तथा कलापोत्पत्तावपि दृष्टत्वात् । यद्वा येनैव स्वभावेन रूपं रूपं जनयति तेनैव रसादिकमपि स्वरूपभेद-

१८ भाग] ?

२७ तो] ? येनै

स्वेषामुपादानभेदकृतो न सहकारिकृतः । तथा हि वायौ स्पर्शसद्भावेपि रूपाद्यभावाद् रूपाद्यनुत्पत्तिः । अग्नौ च रूपादिसद्भावेपि रसाभावाद् रसानुत्पत्तिः । अप्सु रसादिभावेपि गन्धाभावाद् गन्धानुत्पत्तिस्तेन रसादेर्नियतं कारणं रसादिरेवावसीयते । नियतं च कारणमुपादानकारणं समानजातीय-मभिन्नसन्तानवर्ति वा । तस्मादुपादानकारणभेदाद् रूपादीनां स्वभावभेदः । ५

§ 272

यत्पुनरुच्यते । तत्रानेकशक्तीनां समुच्चयः । तेन रूपमेकया शक्त्या रूपं जनयत्यन्यान्याया रसादिकमिति । § 273

19b/PSVTa तदयुक्तम् [1] अनेकशक्तिद्वारेणाप्येकस्यानेककार्यकारणाभ्युपग-
मेऽनेकत्व- प्रसङ्गोऽनिवारित एव भावस्यानेकशक्तीनामेवानेकस्वभावत्वात् १०
। अभिन्नत्वाच्च शक्तीनां शक्तिभेदे रूपस्य भेदप्रसङ्गः । भेदे वा श-
क्तीनां रूपस्याकारकत्वप्रसङ्गात् । न च शक्तियोगात् कारकत्वमशक्तस्य
शक्तियोगाभावात् । शक्तस्यापि किं शक्तियोगेन स्वरूपैणैव कारकत्वाच्छ-
क्तेश्च कारकत्वं न स्याच्छक्तियोगाभावात् । अथ शक्तिवान्न सा शक्तिमपेक्षते
[1] भावोपि तर्हि शी क्त्वात् किमिति शक्तिमपेक्षते । § 274 १५

योपि मी मां स को मन्यते । भावस्य स्वरूपातिशय एव शक्तिः सा च भिन्नाभिन्ना । यतो भावे गृह्यमाणे शक्तिर्न गृह्यतेऽतो भावाद् भिन्ना । कार्यान्यथानुपपत्त्या तु सा भावस्याभिन्नाऽन्यथा भावस्य कारकत्वन्न स्यात् । तदुक्तं [1] § 275

शक्तयः सर्वभावानां कार्यार्थापत्तिकल्पिता इति [1] § 276 २०

सोपि निरस्तः । एकस्याः शक्तेर्भिन्नाभिन्नरूपत्वविरोधात् । किं चार्थाप-
त्त्या कार्यात् प्राग्भाविन एव भावस्याभिन्ना शक्तिः कल्प्यतां इति प्राग्भाव
एव शक्तिः [1] स च प्रत्यक्षसिद्ध इति कथं न शक्तिः प्रत्यक्षा । केव-
लं सा कार्यदर्शनान्निश्चीयते । तस्मात् कार्याद् रसादेः कारणधर्मानुमानाद्
अस्य कार्यहेतावन्तर्भावः । धूमेरधनविकारवदिति । यथा धूमादग्न्यादिसाम-
ग्र्यनुमितौ भस्मा झारादीन्धनविकारानुमितिः तद्वत् ॥ § 277 २५

48/s

ननु च रसकार्येणानुमितात् कारणात् सकाशात् समानकालिनः कार्य-
स्यानुमानमिदं न तु हेतुधर्मानुमानमित्यत आह । तत्रेति [1] रसाद् रूपे
प्रतिपत्तौ हेतुरेव तथाभूत इति रूपजननसम्बन्धोऽनुमीयते [1] यस्मिन्न-
नुमीयमाने कार्यान्तरमपि तद्विशेषणान्निश्चितमभवति । न त्वनुमितात् कारणात् ३०
पश्चात् कार्यान्तरमनुमेयं । कुत इत्याह । हि यस्मात् । प्रवृत्ता न प्रतिबद्धा
शक्तिर्यस्य तत् प्रवृत्तशक्तिः । तथाभूतं च तद्रूपोपादानकारणं चेति तथोक्तं
। तस्य सहकारिप्रत्ययः सन् । रसहेतू रसं जनयति । तथाभूते च हेताव-
नुमितेर्थाद् रूपानुमानं रूपरसयोरेकसामग्र्यधीनत्वात् । इन्धनविकारविशेषो
भस्माझारादिः । तस्योपादानं काष्ठं तस्य सहकारिप्रत्ययोग्निः । तस्य यथा ३५
धूमजननत्तेन तुल्यन्तद्वद् रूपरसयोरेकसामग्र्यधीनत्वं । § 278

- तथा हीत्यादिना समर्थयते शक्तिप्रवृत्तेति सूत्रं ।* अस्य व्याख्यानं
 स्वकारणस्येत्यादि । स्वकारणस्येति रसस्य यत् स्वकारणन्तस्य फलोत्पाद-
 नं प्रतीतिरसोत्पादनं प्रत्याभिमुख्येनानुगुण्येन विना न रस उत्पद्यते ।
 सैवेति शक्तिप्रवृत्तः । अन्यकारणमित्यस्य व्याख्यानं रूपोपादानेत्यादि ।
 ५ रूपस्य य उपादानहेतवः पूर्वलक्षणसङ्गृहीता रूपपरमाणवस्तेषां रूपजनन-
 म्प्रत्याभिमुख्यं प्रवृत्तिस्तस्याः कारणं । रसहेतुनेव सहकारिणा रूपोपादान-
 स्य स्वकार्यं प्रत्याभिमुख्यात् । सापि रसोपादानकारणप्रवृत्ती रूपोपादान-
 कारणस्य रूपजननम्प्रति या प्रवृत्तिस्तया सह कर्तुं शीलं यस्या र-
 सोपादानकारणप्रवृत्तेः सा तथोक्ता । यत एवन्तस्माद् यथाभूताद्धेतोरिति
 १० प्रवृत्तशक्तिरूपोपादानकारणसहितात् पूर्वक्षणसंगृहीताद् रसा ल्लिङ्गबेनाभिम-
 तो रस उल्लस्यतथाभूतमेव हेतुमनुमापयन् गमयन् समानकालं रूपं गम-
 यति । तेनायमर्थो हेतुनिश्चय एवेदृशो नान्यः । § 279
- न पुनरनुमितात् कारणात् पश्चात् कार्यानुमानं । यतश्च कार्यजनकत्वेनैव
 हेतुधर्मनिश्चयो नान्यथा तेनैवाह । इति तत्रापीत्यादि । इति अनेन द्वारेण
 १५ । तत्रापि रसादे रूपाद्यनुमानेऽतीतानामेककालानां च गतिः । रसोपादान-
 समानकालभाविनोऽतीताः । लिङ्गभूतरससहभाविन एककालास्तेषाङ्गतिः ।
 नाऽनागतानाम्वर्तमानेन लिंगेनानुमानं व्यभिचारात् । अनागतं हि कार-
 णान्तरप्रतिबद्धन्तत्र प्रतिबन्धवैकल्यसम्भवान्न भवेदपि । यच्चाद्योदयात् श्वः
 सूर्योदयाद्यनुमानन्न तदनुमानं नियामकलिङ्गाभावात् । अद्य गर्दभदर्शनात्
 २० श्वः सूर्योदयानुमानवत् । तस्मादियमपि रसादे रूपादिगतिः कार्यलिङ्गजेत्य-
 नुमानं । यतश्च साध्यायत्तत्वेन हेतुर्गमकस्तेन कारणेन त्रिविधाद्धेतोर्नान्यो
 हेतुः संयोग्यादिर्गमकोस्ति । कस्मात्तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यां लिङ्गिन्यप्रतिबद्ध-
 स्वभावस्याविनाभावनियमाभावात् ॥ § 280
- एतदुक्तम्भवति । न तावदश्लिष्टानां संयोगोस्ति । श्लिष्टानामपि किं
 २५ संयोगेन स्वहेतुभ्यः एव श्लिष्टानामुत्पत्तेः । तस्मान्न संयोगवशाद् गमकत्वं
 मप्रतिबद्धत्वात् । घटघटयोरिव । तथा पृथक्सिद्धानान्न समवायः । अपृथ-
 क्सिद्धानामपि किं समवायेन स्वहेतुभ्य एवोपर्युपरिभावेन निष्पत्तेस्तेन न
 समवायेनापि गमकत्वं [1] साध्यायत्तत्वाभावान्न च समवायोस्तीति वक्ष्यति
 । अत एवैकार्थसमवायिनोरभाव इति पूर्वमेवोक्तं रसाद्यनुमाने । विरोधी
 ३० चानुपलब्धावन्तर्भावितः । § 281
- यच्च नै या यि कोक्तं पूर्ववच्छेषवत्सामान्यतो दृष्टं चानुमानं न्यायसूत्रं
 १।१।५ । तत्र पूर्ववत् कारणात् कार्यानुमानं । तच्च व्यभिचारीति प्रतिपादितं
 । शेषवदनुमानं च कार्यात् कारणानुमानं तदिष्टमेव शास्त्रकृता । सामान्य-
 तो दृष्टन्वनुमानं यदन्यत्र धर्मिणि साध्यसाधनयोर्व्याप्तिन्दृष्ट्वान्यत्रानुमानं ।
 ३५ यथा देवदत्तस्य देशान्तरप्राप्तिं गतिपूर्विकां दृष्ट्वाऽदित्यस्यापि देशान्तरप्राप्त्या

१ *] Pramāṇa-Samuccaya.

गत्यनुमानं । एतदपि कार्यलिङ्गजमेव । देशान्तरप्राप्तेर्गतिकार्यत्वात् । सर्व-
मेवानुमानं सामान्यतो दृष्टमेवेति स्वयमेवा चा र्यस्तृतीये परिच्छेदे वक्ष्यति
| § 282

50/s यदप्यु द्यो त क रे ण सामान्यतो दृष्टमुदाहृतं [।] यथा वलाकातस्तो
20b/PSVTa यानुमानन्तदपि कार्यलिङ्गजमेवेति प्र मा ण वि नि श्र येऽभिहितं । § 283 ५
तस्माद्धेतुत्रयव्यतिरेकेण नान्यो हेतुर्गमकोस्तीति स्थितं ॥ § 284

एतेनेति रसादे रूपाद्यनुमानस्य कार्यलिङ्गजत्वकथनेन । पिपीलिकोत्स-
रणन्तासां गृहीताण्डानामन्यत्र सञ्चरणं । मत्स्यानामुद्धर्तनम्तस्यविकारः
। आदिशब्दाद् विद्युद्विकासमण्डूकरुतादिपरिग्रहः । वर्षाद्यनुमानमित्यत्रापि
आदिशब्दाद् वाताद्यनुमानमुक्तं । यथा तदपि कार्यलिङ्गजहेतुधर्मानुमानात् १०
| § 285

एतदेवाह । तत्रापीत्याद । तत्रापि पिपीलिकोत्सरणादौ । भूतप-
रिणाम एव वर्षहेतुरिति । एवकारो भिन्नक्रमः । वर्षहेतुरेव भूतपरिणामः
। पिपीलिकासंक्षोभादेरुत्सरणादिलक्षणस्य हेतुः । तस्माद् यथाभूताद् भूत-
परिणामाद् वर्षहेतुः पिपीलिकादीनाम्विकारो जातः । तथाभूतस्य हेतोर- १५
नुमानात् समानकालवर्षाद्यनुमानं । अन्यत्र तु योग्यतानुमीयते न तु वर्ष
एव प्रतिबन्धसम्भवेन व्यभिचारात् । तस्मात् समग्रादपि कारणकलापात्रास्ति
कार्यानुमानं केवलं योग्यतानुमानमेव ॥ § 286

ये तु मी मां स का दयोऽसमग्रादपि कारणात् कार्यमनुमिमते ।
तेऽत्यन्तन्यायबहिष्कृता इत्येतद् दर्शयन्नाह [।] § 287 २०

हेतुना बसमग्रेणेत्यादि । असमग्रेणेति विकलेन । शेषवदनुमान-
मनेकान्तिकमित्यर्थः । कुतोसामर्थ्यात् ॥ अस्य व्याख्यानं समग्राण्येव
हीत्यादि । कार्यस्य तावत् सर्वथा नानुमानं । योग्यतामप्यनुमापय-
न्ति समग्राण्येवानुमापयन्तीत्येतदपिशब्देनाह । असमग्रस्यैकान्तेनासाम-
र्थ्यादित्युत्तरोत्तरपरिणामेनाप्यसामर्थ्यान्न पाक्षिकमपि कार्यानुमानं । दे- २५
हाद् रागानुमानवद् इत्यस्योदाहरणस्य व्याख्यानं । यथेत्यादि । देह-
श्चेन्द्रियाणि च बुद्धयश्चेति द्वन्द्वः । रागादिमानयं पुरुषो देहवच्चादिन्द्रिय-
वच्चात् बुद्धिमच्चात् । एवन्देहादिभ्यो रागाद्यनुमानं । आदिशब्दाद् द्वेष-
मोहादिपरिग्रहः । सूत्रे तु देहरागग्रहणमुपलक्षणं । न हीन्द्रियाद्येव कार-
णं रागादेः ॥ यस्मादात्मात्मीयाभिनिवेशपूर्वका रागादयः । आत्मन्यात्मीये ३०
चाहम्ममेति योभिनिवेशः स पूर्वः कारणं येषां रागादीनान्तेन तथोक्ताः
। अयोनिश् इत्याद्यस्यैव समर्थनं । योनिः पदार्थानामनित्यदुःखानात्मादि
51/s । सम्यग्दर्शनप्रसतिहेतुत्वात् । तं शंसत्यालम्बत इति योनिश्च । यो-
निं योनिं मनस्करोतीति संख्यैकवचनाच्च वीप्साया *मिति शस् प्रत्य-
यो वा । तथाभूतश्चासौ मनस्कारश्चेति योनिशोमनस्कारो नैरात्म्यज्ञानं । ३५

४ ण] Nyāyavārtika १:५.

३४ *] Pāṇini ५:४:४३.

तद्विरुद्धमात्मादिज्ञानमयोनिशोमनस्कारस्तत्पूर्वकत्वात् सर्वरागादिदोषोत्पत्तेः
॥ § 288

ननु देहेन्द्रियबुद्धयोपि रागादीनां हेतवस्तद्रहितेषु रागाद्यदर्शनादित्याह
। देहादीनां हेतुत्वेपीति केवलानामित्ययोनिशोमनस्काररहितानां । रागादौ
५ साध्ये । रागादिरहिता उपलखण्डादयो विपक्षस्तत्र हेतुर्देहादिमत्त्वस्य या
वृत्तिस्तस्या अदृष्टावपि । विपर्यये बाधकप्रमाणाभावाच्छेषवदनुमानमस्माच्च
संशयो भवति न निश्चयः ॥ यथा चैतदनन्तरोक्तं न प्रमाणन्तथा विपक्षे
हेतोरदृष्टिमात्रेण कार्यसामान्यस्य कार्यमात्रस्य दर्शनात् । हेतुज्ञानम्विशिष्ट-
कारणानुमानं प्रमाणाभं प्रमाणाभासमनैकान्तिकमिति यावत् । किमिव [।]

21a/PSVTa

१० वचनाद्वागितादिवत् ॥ § 289

ननु सर्वमेव वचनं रागादिकार्यमिति कथन्तत्कार्यसामान्यमित्यत आह
। न हीत्यादि । ओष्ठयोश्चलनं स्पन्दो वचनकाले च तस्यावश्यंभावात् ।
आदिशब्दाद् अन्यस्यापि वचनकालभाविनो मुखविकारादेर्ग्रहणं । अविशिष्ट-
विवक्षामात्रं वक्तुकामता सामान्यन्तदेव हेतुर्येषां स्पन्दादीनान्ते तथोक्तास्त-
१५ द्वावस्तस्मात् ॥ सैव वक्तुकामता राग इति चेत् । आसक्तिरूपत्वाद् राग-
स्येति मन्यते ॥ आ चार्य आह । इष्टत्वात् किञ्चिद् बाधितं । वक्तुकामता
कार्यस्य वचनस्येष्टत्वात् किञ्चिद् अनिष्टं । न च वक्तुकामता रागः, अपि
तु नित्यसुखात्मात्मीयाकारं यद्दर्शन- मभिनिवेशस्तेनाक्षिप्तं जनितं । सास्त्र-
वधर्मविषयमिति पञ्चोपादानस्कन्धालम्बनं चेतसोभिष्वङ्गं रागमाहुर्विद्वांसः ॥

52/s

२० § 290

स्यान्मतं [।] वीतरागाभिमतानां मैत्रीकरुणादय इष्यन्ते । ते च स-
त्त्वालम्बनत्वाद् आत्मादिदर्शनप्रवृत्ताः सत्त्वानुनयप्रवृत्त्या चाभिष्वङ्गस्वभावास्त-
तो वीतरागा अपि रागिणः प्रसक्ता इत्यत आह । नैवं करुणादय इति [।]
न सत्त्वालम्बना वीतरागाणां करुणादयः । अन्यथापि सम्भवात् । (+ध-
२५ र्मालम्बनानामपि सम्भवात्)*एतच्चानन्तरमेव निवेदयिष्यामः । अत्र वचनाद्
रागानुमाने क्रियमाणे वचनमात्रादप्रतिपत्तिरित्यनेन सम्बन्धः । यस्माद् यथा
रक्तो ब्रवीति तथा विरक्तोपीति प्रक्षीणरागोपि । न वचनमात्राद् रागानुमानं
किन्तर्हि वचनविशेषात् । यो रागेणैव जन्यत इत्याह । नापि विशेषादिति ।
किङ्कारणम् [।] अभिप्रायस्य दुर्बोधत्वात् । विरक्तो हि रक्तवच्चेष्टते । रक्तोपि
३० विरक्तवदित्यभिप्रायो दुर्बोधः । ततश्च व्यवहारसंकरेण सर्वेषामिति वचनानां
। वचनमात्रस्य वचनविशेषस्य च रागादेर्लिङ्गत्वेनोपनीतस्य व्यभिचारात् । न
विशेषादपि रागाद्यनुमानं ॥ यदुक्तन्तथा विरक्तो ब्रवीतीति तत्रोत्तरमाशङ्कते
। प्रयोजनेत्यादि । वचनोच्चारणं व्यवहारः । न हि वीतरागस्य वचनोच्चारणे
फलमस्ति तथा चाव्यभिचारो रागवचनयोरिति भावः । नेत्या चार्यः । न
३५ प्रयोजनाभावः परार्थत्वाद् व्याहारस्य । § 291

२५ *] In the margin.

३० सं] ? In the margin.

न युक्त इत्यादिपरः । वीतरागो हि परेष्टव्यासक्तो न च सक्तिमन्तरेण परार्थप्रवृत्तिरस्तीति भावः । नैतदेवं । करुणयापि प्रवृत्तेः ॥ सैव करुणा राग इति चेत् । तदेतदिष्टं करुणा राग इति नामकरणं ॥ सच्चदर्शनविपर्यासायातत्वात् करुणापि रागात्मको दोष इति चेदाह । अविपर्यासेत्यादि । अविपर्यासोद्भवत्त्वं मेवाह । असत्यप्यात्मग्रहण इत्यादि । दुःखविशेषदर्शनमात्रेणेति संस्कारदुःखता निरूपणमात्रेण । अभ्यासबलोत्पादितेति पूर्वपूर्वसजातीयक्षणोत्पन्ना भवत्येव करुणा । आगमेनापि संस्यन्दयन्नाह । तथा हीत्यादि । आदिशब्दाद् अनालम्बना गृह्यन्ते । सच्चालम्बना पृथग्यनानां । धर्मालम्बना आर्याणां । अनालम्बना ग्राह्यग्राहकाभिनिवेशविगतानां बुद्धबोधिसच्चानां । मैत्र्यादयो मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षा इष्यन्ते सिद्धान्ते । § 292

21b/PSVTa
53/s

५

१०

ननु च सच्चालम्बना एव पृथग्यनेनाभ्यस्तास्तास्तत्कथं धर्माद्यालम्बना उच्यन्त इत्यत आह । § 293

एताश्च मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षाः । सजातीयाभ्यासवृत्तयः पूर्वपूर्वसदृशक्षणबलेनोत्पत्तेः । एतावांस्तु विशेषो यावत् सच्चम्पश्यति तावत्सच्चालम्बनाः । यावद्धर्मन्तावद् धर्मालम्बनाः । न रागापेक्षिण्य इति नानुशयेन सच्चेषु प्रवर्तन्त इत्यर्थः । § 294

१५

ननु दुःखविशेषदर्शनमात्रेणाभ्यासबलोत्पादिनीत्यनन्तरमेवायमर्थ उक्तः । § 295

सत्यं । करुणामेवाश्रित्याधुना सर्वाण्येवेति विशेषः । आत्मदर्शननिवृत्तावपि तर्हि करुणावदभ्यासाद् रागादयः प्रवर्तन्त इत्याह । नैवं रागादयस्सजातीयाभ्यासवृत्तयो येनात्मदृष्टिनिवृत्तावपि प्रवर्तन्त । आत्मादिविपर्यासाभावेऽभावात् ॥ § 296

२०

कारुणिकस्य निष्फलः परार्थ आरम्भोऽविपर्यासादात्माद्यभिनिवेशाभावेन स्वार्थस्यैवाभावात् । नायन्दोषः परार्थस्यैव फलत्वेनेष्टत्वात् ॥ इष्टो नाम परार्थस्तथापि कथं फलत्वमिति चेत् ॥ आह । इच्छेत्यादि । इच्छया लक्ष्यत इतीच्छालक्षणमिच्छाविषयत्वादित्यर्थः । यदिष्टन्तत्फलमिति यावत् ॥ § 297

२५

नन्वहमिति बुद्धिरहितस्य कथं परार्थापि प्रवृत्तिरिति चेत् [1] न [1] अक्लिष्टा ज्ञानसद्भावात् प्रवृत्तिरित्येके । योगबलेन शुद्धलौकिकचित्तसम्मुखीकरणादित्यपरे । विनेयानां तथा प्रतिभासनादित्यन्ये ॥ § 298

सर्वथेत्युपसंहारः । यदि वचनाद् वीतरागस्य वक्तुकामता साध्यते अथ करुणा तेन सराग इत्युच्यते । सर्वथाऽभूतासमारोपाद् वीतरागादिर्निर्दोषः । दोषस्त्वभावस्य रागादेरवश्यभावात् । तदन्येन रागादिभ्योन्येन वक्तुकामतादिना वीतरागस्य दोषवत्त्वसाधने न किञ्चिद् अनिष्टं ॥ § 299

54/s

३०

स्यान्मतिः [1] वक्तुर्यात्मनि रागादिर्दृष्टस्ततः सपक्षे सच्चदर्शनमात्रेण वीतरागाभिमतेष्वप्यनुमानम्भविष्यतीत्याह । वक्तुर्यात्मनीत्यादि । अन्यत्र तदनुमान इति वीतरागाभिमते रागाद्यनुमानेऽतिप्रसंगः । वक्तुर्यात्मनि यावान् कश्चिद् विशेषो दृष्टस्तस्य सर्वस्यान्यत्रानुमानप्रसङ्गः । आत्मनि दृष्टस्य श्याम-

३५

गौरतादिलक्षणस्य विशेषस्य व्यभिचारात् । अनन्यानुमान इति रागादन्य-
स्यात्मगतस्य विशेषस्यानुमाने । इहेति साध्याभिमते रागादावप्यव्यभिचार
इति को निश्चयः । नैव कश्चित् । प्रतिबन्धाभावाद् रागवचनयोः । यस्मादात्म-
निदर्शनान्नानुमानन्तस्मात् करण गुणवक्तुकामते वचनमनुमापयेत् । कर-
णगुणस्तात्वादीनाम्पाटवादिः स च वक्तुकामता चेति द्वन्द्वः । द्वितीयाद्विवच-
नमेवैतत् ॥ रागोत्पादनयोग्यतारहिते पाषाणादौ वचनादर्शनात् । सैव वच-
नादवसीयत इत्याह । रागेत्यादि । तदनुमान इति योग्यतानुमानेऽतिप्रसंगः
। तथा हि यथा पाषाणादौ रागोत्पादनयोग्यताविरहस्तथा सर्वपुरुषधर्मैरपि
ततस्तथाभूते वचनादर्शनाद् यदि रागोत्पादनयोग्यतानुमानमेवं सर्वपुरुषध-
र्मस्य ॥ § 300

22a/PSVTa

अथ मतं [।]रागोत्पादनयोग्यता हि रागवचनयोरेकङ्कारणन्तदनुमाने
च रागोप्यर्थतोनुमितो भवति तेन योग्यता एवानुमानं न सर्वेषां पुरुष-
धर्माणामित्यत्राह [।] रागस्येत्यादि । रागस्यानुपयोगे वचनं प्रति तात्वा-
दिव्यापारादेव शब्दनिष्पत्तेः । कथन्तच्छक्तिः रागशक्तिर्वचनप्रत्युपयुज्यते ।
अथ तात्वादिव्यापारकाले रागशक्तेरपि वचनमप्रत्युपयोग इष्यते [।] त-
तश्चाद्यवर्णनिष्पत्तिकाले रागस्यापि निष्पत्तिरेकसामग्र्यधीनत्वात् [।] तस्य
च रागस्य सन्तानवाहिवन्तथा च द्वितीयादिवर्णनिष्पत्तौ राग एवोपयुक्त-
स्यात् । तदाह [।] शक्त्युपयोगे हि स एवोपयुक्तः स्यादिति । न च
रागस्योपयोगोस्तीत्युक्तं प्राक् । § 301

अथवात्मात्मीयाभिनिवेशरहितानां रागस्यानुपयोगे वचनं प्रति । कथं त-
च्छक्ती रागशक्तिर्वासनाख्यात्मात्मीयाभिनिवेशलक्षणा वचनमप्रत्युपयुज्यते ।
वीत रागाणामात्माद्यभिनिवेशस्याभावात् । शक्त्युपयोगे हि वचनं प्रति । स
एव राग उपयुक्तः स्यादात्माद्यभिनिवेशवतां सर्वेषामेव रागित्वात् । तच्च राग-
स्य वचनं प्रत्युपयोगिबन्नास्तीत्युक्तं । वक्तुकामता सामान्यहेतुत्वादित्यत्रान्तरे
॥ § 302

55/s

तस्मादित्यादि निगमनं । नान्तरीयकमेवेति कारणेनाविनाव्येव ।
तत्प्रतिबन्धात् । तत्र कारणे आयत्तत्वात् । नान्यदप्रतिबद्धं विपक्षे हेतोरद-
र्शनेपि । अर्वाग्दर्शनस्यादर्शनमात्रेणानिश्चयात् । सर्वदर्शिनस्तु दर्शननिवृत्त्या
स्यान्निश्चयस्तस्य हि सर्वज्ञेयव्यापि ज्ञानं । एतदेवाह । सर्वदर्शन इत्यादि ।
किम्पुनरदर्शनमात्रान्नाभावनिश्चय इत्याह । क्वचित्तथेत्यादि । तेन प्रकारेण
दृष्टानां प्राक् । पुनर्देशकालसंस्कारभेदेनेति भेदशब्दस्य प्रत्येकं सम्बन्धः ।
संस्कारः क्षीरावसेकादिः । पूर्वदृष्टप्रकारादन्यथा स्यात् । किमिवेत्याह । य-
थामलक्य इति । संस्कारभेदस्यैतदुदाहरणन्न चैवम्बहुलमिति न मधुरफला
बहुलन्दृश्यन्ते । कषायफलानां बाहुल्येन दर्शनात् । न चेदानीं बहुलं मधुर-
फलानामदर्शनात् । क्वचित्सम्भविनो मधुरफलस्य प्रतिक्षेपः । तथा देशभेदेन
पिण्डखर्जूरस्य सम्भवः । कालभेदेन पुष्पादेः । आमलकीदृष्टान्तेन चैतदाह ।
यथामलक्यः क्षीरादिसंस्कारादन्यथा भवन्ति । तथा रागादियोग्यश्चित्तसन्तान-

स्तत्त्वाभ्यासाभिसंस्काराद् योग्यो भवति । अभ्यासाच्च नैरात्म्यालम्बनमेव
 22b/PSVTa विज्ञानं स्पष्टाभम्वैरा- राग्यमुच्यते । नैरात्म्यदर्शनादात्माद्यभिनिवेशविग-
 मेन रागाद्यनुत्पत्तेः । सर्वधर्मक्षणिकत्वाद्यालम्बनं च ज्ञानं स्पष्टाभं सर्वज्ञं
 चोच्यते । सर्वाज्ञानविगमात् । तस्मात् तत्त्वाभ्यासनिमित्ता स्फुटाभबृद्धिरेव
 तत्त्वसाक्षात्करणेन प्रत्यक्षत्वकारिणी रागादियोग्यस्त्रभावतां ज्ञानस्य बाधते । ५
 ततश्चान्यथादृष्टमपि हेतुबलादन्यथा भवेदपि [।] तेन यदि नाम रागारहिते
 क्वचिद् वचनं न दृष्टन्तावता सर्वत्र वीतरागे वचनेन न भाव्यमिति नास्ति
 निश्चयः । ततश्चानिश्चितव्यतिरेकाद् वचनमात्रान्न रागद्यनुमानं । यत एवन्तेन
 कारणेनैतद्युक्तम्बुक्तं मादृशो वक्ता । योहमिवायोनिशोमनस्कारान् । त-
 देवाह । रागोत्पत्तीत्यादि । कः पुनरसावित्याह । आत्मेत्यादि । आत्मदर्शनं १०
 स त्का य दृ ष्टिः । नित्यसुखादिविपर्यासोऽयोनिशो मनस्कारः । द्वन्द्व-
 56/s समासश्चायं । आत्मदर्शनमेवायोनिशोमनस्कार इति विशेषण समासोवा
 । तदेति मादृशो वक्तेति विशेषणेष्यपार्थको वचनोदाहारः । वचनादित्यस्य
 हेतोरुदाहरणमनर्थकमित्यर्थः । तदा हि यो मादृशो रागोत्पत्तिप्रत्ययविशेषण
 युक्तः स रागी । यथाहमित्ययमेव हेतुः स्यात् । यत एवमदर्शनमात्रान्नास्ति १५
 निश्चयस्तस्माद् विपक्षेऽदृष्टिर्विपक्षे हेतोरदर्शनमहेतुर्लिङ्गस्य व्यतिरेकनिश्चयं
 प्रति ॥ § 303

स्यान्मतिः [।] विपक्षदृष्ट्या हेतोर्व्यभिचारो न च वीतरागे वचनं दृष्ट-
 त्तस्माददर्शनात् साध्याभावे व्यतिरेकः सिद्ध इत्यत आह । § 304

न चादर्शनमात्रेणेति विपक्षे हेतोरव्यभिचारिता । कस्मात् [।] म- २०
 भाव्यव्यभिचारत्वात् । सम्भाव्यो व्यभिचारो यस्य स तथा तद्भावस्तस्मात्
 । यद्यपि न दृष्टो विपक्षे तथापि तत्र सम्भवो न विरुद्ध इति सम्भाव्यते
 व्यभिचारः । स्थाल्यन्तर्गतास्तण्डुलाः स्थालीतण्डुलास्तेषां पाकवत् । § 305

एतमेव दृष्टान्तं समर्थयितुमाह । न हीत्यादि । बाहुल्येन स्थाल्यन्त-
 र्गतानां पक्वानान्दर्शनेपि न स्थाल्यन्तर्गतत्वेन केवलेन पाकः सिध्यति । २५
 मात्रग्रहणन्तु विशेषनिरासार्थं । यद् वक्ष्यत्येवन्तु स्यादिति । कुतोऽसिद्धिर्व्य-
 भिचारस्य दर्शनात् । एवंस्त्रभावा इति ये पक्वा दृष्टास्तेस्तुल्यस्त्रभावाः ।
 एतैरेव पक्वैः समानः पाकहेतुर्येषान्ते पक्वा इति । अन्यथा ब्रित्यसत्ये-त-
 स्मिन् विशेषणे । शेषोस्तीति शेषवदनिर्णीतो विषयोस्तीति यावत् । तच्च
 व्यभिचारि ॥ § 306 ३०

किन्नै या यि को क्तं कार्यात् कारणानुमानरूपं शेषवदनुमान-
 57/s मिहाभिप्रेतमुता न्यदेवेति पृच्छति । किंपुनरित्यादि । शेषवत्स्वरूपमाह ।
 यस्येत्यादि । यस्य हेतोरदर्शनमात्रेणाप्रमाणकेन विपक्षव्यतिरेकः प्रसाध्यते ।
 तस्य हेतोः संशयहेतुत्वात् संशयकारित्वाच्छेषवत्तदनुमानमुदाहृतं । किङ्कार-
 णन्तस्य हेतोः स व्यतिरेकोऽनिश्चित इति विपक्षेपि वृत्तिराशङ्क्येत । किंपुनर्न ३५
 निश्चित इत्याह । व्यतिरेकेत्यादि ॥ अनुपलम्भेपि कथं संशय इत्याह । न
 23a/PSVTa सर्वेत्यादि । दृष्ट्यानुपलम्भिरेव न गमिका । यत एवन्नादर्शनमात्राद् व्य-

तिरेकस्तस्मादेकनिवृत्त्या साध्यनिवृत्त्यान्यनिवृत्तिसाधननिवृत्तिमिच्छता तयोः
साध्यसाधनयोः कश्चित् स्वभावेन प्रतिबन्धस्तादात्म्यतदुत्पत्तिलक्षणोप्येष्टव्यः
। न केवलमदृष्टिमात्रं । अन्यथा प्रतिबन्धानिष्टावगमको हेतुः स्यात् ।
व्याप्तेरनिश्चितत्वात् ॥ § 307

५ यत एवन्नेन कारणेन हेतोस्त्रिष्वपि रूपेषु पक्षधर्मान्वयव्यतिरेकेषु निश्च-
यो वर्णितः । आचार्य दि ग्ना गे न प्र मा ण स मु च्च या दिषु । असिद्ध-
स्तु द्वयोरपि साधनमित्यादिना । कस्य निरासेनेत्याह । असिद्धेत्यादि ।
आद्यादित्वात् तृतीयार्थे तसि विपक्षेणेत्यर्थः । § 308

१० तत्रासिद्धविपक्षेण पक्षधर्मत्वनिश्चयो वर्णितः । विपरोतार्थाविरुद्धस्तस्य
विपक्षेणान्वयनिश्चयः । व्यभिचार्यनैकान्तिकस्तस्य विपक्षेण व्यतिरेकनिश्चयः
॥ § 309

अन्वयव्यतिरेकनिश्चयं च वर्णयता प्रतिबन्धोप्यर्थतो दर्शित एव । य-
स्मान्न ह्यसति प्रतिबन्धेऽन्वयव्यतिरेकनिश्चयोस्ति [।] तेन कारणेन त-
मेव तादात्म्यतदुत्पत्तिलक्षणं प्रतिबन्धन्दर्शयन्नाक्षिपन्निश्चयमाह । यस्य दोषस्य
१५ निराशे न यो निश्चय उक्तस्तं व्याचष्टे । तत्रेत्यादि । विरुद्धतत्पक्ष्याणामिति
विरुद्धानां विरुद्धपक्ष्याणां च । विरुद्धपक्ष्या येषां सत्त्वं विपक्षे निश्चितं स-
पक्षसत्त्वं सन्दिग्धं । सन्दिग्धानैकान्तिका एवैते परप्रसिद्धा द्वेवमभिधानं ।
व्यतिरेकस्यानिश्चयेनेति प्रकृतेन सम्बन्धः । अनैकान्तिकस्य निरास इति स-
म्बन्धः । तेनायमर्थः साधारणानैकान्तिकस्येति । तत्पक्षस्य च । अनैकान्तिक-
२० पक्षस्य च । शेषवदादेः । आदिशब्दात् सपक्षविपक्षयोस्सन्दिग्धस्य निरासः
। यस्य सपक्षसत्त्वं विपक्षे चादर्शनमात्राद् व्यतिरेकस्तच्छेषवत् । § 310

प्रसिद्धस्तु द्वयोरित्या चार्य ग्रन्थमिदानीं व्याचष्टे । द्वयोरित्यादि । द्व-
योरित्यनेनैकस्य वादिनः प्रतिवादिनो वा यः सिद्धस्तस्यप्रतिषेधः [।] प्रसिद्ध-
वचनेन सन्दिग्धयोः शेषवदसाधारणयोः प्रतिषेध इति सम्बन्धः [।] क्व स-
२५ न्दिग्धयोरित्याह । सपक्षविपक्षयोरपीति शेषवतोऽसपक्षसन्देहः । असाधार-
णस्य तु सपक्षविपक्षयोः । तस्मान्निश्चयवचनादा चार्ये णा पि प्रतिबन्ध इष्ट
एव ॥ § 311

अन्यथाऽसति प्रतिबन्धे साध्यसाधनयोः । विपक्षेऽदर्शनमात्रेण व्यतिरेके
आचार्येणेष्यमाणे । व्यभिचारिविपक्षेणानैकान्तिकप्रतिपक्षेण वैधर्म्यवचनं च
३० यत् प्रतिज्ञातन्तदपार्थकमित्याकूतं । § 312

क्व पुनराचार्येणं प्रतिज्ञातमित्याह । यदेत्यादि । न्या य मु खे चैतदुक्तं ।
यदुभयं वक्तव्यमिति साधर्म्यं वैधर्म्यं च । कस्य प्रतिपक्षेण किमुक्तमित्याह
। विरुद्धेत्यादि । साधनस्य वचनं विरुद्धप्रतिपक्षेण वैधर्म्यवचनमनैकान्तिक-
प्रतिपक्षेण । यद्यदृष्टिफलन्तश्च । अदर्शनमात्रफलन्तश्चेति वैधर्म्यवचनं । § 313

59/s

३५ एतदेव व्याचष्टे । यदीत्यादि । तेनेति वैधर्म्यवचनेन विपक्षे हेतोरदर्शनं
ख्याप्यते । तदित्यदर्शनमनुक्तेपि वैधर्म्यं गम्यते । दर्शनाभावलक्षणस्याद-

23b/PSVTa

१५ निराशे] ? से

र्शनस्य वैधर्म्यवचनात् प्रागपि सिद्धत्वात् । तस्मादपार्थक्यवैधर्म्यवचनं ।
§ 314

हेतोर्दर्शनभ्रान्तिर्विपक्षेस्ति तन्नित्यवृत्त्यर्थवैधर्म्यवचनमिति चेदाह । न
हीत्यादि । तस्येति प्रतिपाद्यस्य वैधर्म्यवचनात् प्राक् । हेतोर्विपक्षे दर्शन-
भ्रान्तिरस्ति या वैधर्म्यवचनेन निवर्त्यते ॥ तस्मादेतद् यथा सपक्षे हेतोर्दर्शने ५
न भ्रान्तिः किन्तु तद्विस्मृतमिति साधर्म्यवचनेन स्मर्यते । तथा स्मृति-
वाचा वैधर्म्यवचनेनादर्शने क्रियत इति चेत् । दृष्टान्तमेव विघटयितुमाह
। दर्शनमित्यादि । दर्शनमप्रतीयमानमस्मर्यमाणं न साध्यप्रतिपत्त्यङ्गमिति
युक्तन्त्रेति दर्शने वाचा स्मरणाधानं स्मृतिजननं । अदर्शनार्थन्तु न युक्तं ।
यस्माददर्शनन्तु दर्शनाभावो हेतोर्विपक्षे । स दर्शनेन बाध्यते । तदभावे विप- १०
क्षदर्शनाभावे सिद्ध एव दर्शनाभाव इत्यपार्थक्यत्सिद्धये दर्शनाभावसिद्धये
वैधर्म्यवचनं । अयमभिप्रायो दर्शनम्परोक्षत्वाद् विस्मर्येतेति तत्स्मरणार्थ-
म्वचनं युक्तं । दर्शनाभावस्तु दर्शननिवृत्तिरूपः स च दर्शनानुभवाभावादेव
प्रतिभासते [।] प्रतिभासमानस्य च किं स्मरणेन । तत्सिद्धयेऽपार्थक्यवचनं
॥ § 315 १५

न वै अनुपलभमानस्य पुंसस्तावतेत्यदर्शनमात्रेण विपक्षे हेतुर्नास्तीत्येवं
निश्चयो भवति देशादिविप्रकृष्टानामनुपलम्भेऽपि सत्त्वात् । तदर्थन्नास्तीति निश्च-
योत्पादनार्थवैधर्म्यवचनमिति चेत्तन्न । यस्मान्न च नास्तीति वचनादप्रमाण-
कात् तत्प्रतिक्षिप्यमाणं नास्त्येव । कथन्तर्हि नास्तीति गम्यत इत्याह ।
यथेत्यादि । § 316 २०

एतदुक्तम्भवति । हेतोः स्वसाध्ये प्रतिबन्धग्राहकमेव प्रमाणं साध्याय-
त्ताग्राहकत्तच्चेह दर्शनमभिप्रेतं यच्च साध्य एव हेतोर्दर्शनमिदमेव सर्वत्र
विपक्षेऽदर्शनं । तेन यस्य साध्यसाधनयोः प्रतिबन्धग्राहकं दर्शनं प्रवृत्त-
म्विस्मृतं च तस्यैव पुंसः दर्शनादर्शनयोः प्रतीययोः साधर्म्यवैधर्म्यवचनाभ्यां
स्मरणं क्रियते नान्यस्येत्यर्थः । यदाह [।] प्रमाणं दृष्टान्ताभ्यामुपदर्श्यत इति २५
। यथा यदि नास्ति स ख्याप्यत इति । यथा येन प्रकारेण स्वसाध्यप्रतिब-
न्धेन विपक्षे हेतुर्नास्ति यदि स न्याय इति प्रतिबन्धग्राहकं प्रमाणं ख्याप्यते
स्मर्यते तदा नास्तीति गम्यते । न तु प्रतिबन्धमन्तरेण [।] § 317 60/s

यदीत्यादि प्रथमं कारिकाभागमाह । यदनुपलभमानोनुपलम्भ-
मात्रान्नास्तीति न प्रत्येति तदा वैधर्म्यवचनादप्यप्रमाणकान्न प्रत्येष्यति । ३०
यस्मात्तदपि वैधर्म्यवचनं । त्वता तेनानुपलम्भमेव ख्यापयति नाधिक-
म्विशेषं । § 318

स्यान्मतं । साध्याभावकृतो हेतुभावो वैधर्म्यवचनेन ख्याप्यते । ततोस्ति
विशेष इत्यत आह । न चैकेत्यादि । एकानुपलम्भ इति साध्यानुपलम्भः
। अन्याभावं साधनाभावं । असति प्रतिबन्ध इति भावः । अतिप्रसंगादिति ३५
प्रतिबन्धमन्तरेण निवृत्तौ गोनिवृत्त्याप्यश्वस्य नियमेन निवृत्तिः स्यात् । § 319

३१ ता] ?

अथ मतम् [1] आचार्यदि ग्रा गे न विपक्षे हेतुर्नास्तीत्युक्तम-
 त एव निश्चय इत्यत आह । न चेत्यादि । तेना च ये ण नास्तीति
 यद् वैधर्म्यवचनं कृतं तस्मात्तथा भवति वस्तुनो नास्तिबमेव भवत्यतिप्र-
 सङ्गात् । तद्वचनस्य हि प्रामाण्ये प्रतिज्ञामात्रादपि साध्यसिद्धिः स्यात् ।
 ५ तदिति तस्मात् कथम्वैधर्म्यवचनेनानैकान्तिकपरिहारः [1] नैव । तस्माद्
 विपक्षाद्धेतोर्व्यावृत्तिमिच्छता तत्र व्यावृत्तौ न्यायो वक्तव्यः । साध्यसाधनयोः
 प्रतिबन्धग्राहकं प्रमाणं यत् इति न्यायात् । अस्येति प्रतिपाद्यस्य । साधनं
 व्यावृत्तिमिति निश्चयो भवति ॥ § 320

24a/PSVTa

ननुवित्यादि परः । तदभावे साध्याभावेऽनुपलम्भात् असिद्धा
 १० व्यावृत्तिर्हेतोरयमेव न्याय इति मन्यते । यद्यदृष्ट्या हेतोर्विपक्षान्निवृत्तिः स्या-
 त्तदा शेषवदनुमानं व्यभिचारि किं । नैव व्यभिचारि स्यात् [1] कीदृशं
 पुनस्तदित्याह । यथेत्यादि । एतानि फलानीत्युपयुक्तादन्यानि । अयं च
 धर्मिनिर्देशः । पक्वान्येवं रसानि चेति साध्यधर्मः । एवं-रसानि मधुराण्य-
 म्लानि वा । रूपाविशेषादिति हेतुः । उपयुक्तस्य फलस्य यद्रूपं रक्ततादि
 १५ । तेन तुल्यत्वात् । एकशाखाप्रभवाद्धेति हेतुः । उपयुक्तवदिति दृष्टान्तः ।
 कस्माददर्शनमात्राद् व्यतिरेक इष्यमाणे शेषवतोव्यभिचारिबन्धं स्यादित्याह ।
 अत्राप्येत्यादि । अत्र शेषवदनुमाने विवक्षितं रूपविशेषादियुक्तमुपभुक्ताद-
 न्यत्फलन्तस्याशेषस्य पक्षीकरणे । हेतो रूपादिशेषादिकस्य साध्याभावेनुप-
 लम्भोस्तीति विपक्षव्यावृत्तिरतश्चाव्यभिचारिता स्यात् । तथा हि यत् पक्षीकृतं
 २० फलं यद्योपयुक्तं सपक्षत्वेनोपात्तन्तद्व्यतिरेकेण विपक्षभूते तृतीये राशौ नास्ति
 यथोक्तस्य हेतोर्वृत्तिः । § 321

61/s

प्रत्यक्षबाधेत्यादि । कदाचिदेकशाखाप्रभवस्यापि फलस्यापक्वस्यातद्रस-
 स्य वा प्रत्यक्षेणानुभवसम्भवात् प्रत्यक्षबाधाशङ्का एव शेषवतो व्यभिचार
 इत्येके ई श्व र से न प्रभृतयः । तदयमर्थो न केवलाभ्यामन्वयव्यतिरेकाभ्यां
 २५ हेतुर्गमकः, अपि बन्धवदविषयत्वे सतीति । नेत्यादिना परिहरति । प-
 क्षीकृतो योविषयः परोक्षस्तत्र प्रत्यक्षबाधाया अभावात् । न प्रवृत्तेन प्रत्यक्षेण
 बाधाशङ्का किन्तु कदाचिद् गन्धप्रत्यक्षबाधापक्षं इति चेदाह । तथेत्यादि ।
 तथा कदाचित् प्रत्यक्षबाधा भवेदित्याशङ्कयामतिप्रसंगः । यस्मादन्यत्राभिमतं
 हेतौ प्रत्यक्षबाधाया अभावनियमाभावात् । न हि सम्बन्धाभ्युपगमे परस्य
 ३० बाधाशङ्का निवर्तत इति भावः । तस्मात् प्रतिबन्धानभ्युपगमवादिना वृत्तं प्र-
 माणं बाधकमेष्टव्यं । अवृत्तबाधनेऽप्रवृत्तेनैव प्रमाणेन बाधने सर्वत्रानाश्वासः
 सर्वत्र हेतौ न स्यादाश्वासो गमकबन्धनिश्चयः । बाधकस्य शक्यमानत्वात् ।
 नैवं प्रतिबन्धवादिनः सर्वत्र हेतावनाश्वासः साध्यप्रतिबन्धे हेतौ बाधाशङ्काया
 अप्यभावात् । हेतुप्रयोगात्तु पूर्वं स्याद् बाधाशङ्का [1] अत एव सन्दिग्धे
 ३५ हेतुवचनमुच्यते [1] न च वृत्तं प्रमाणं शेषवतो बाधकमस्ति । तस्मात्
 स्थितमेतद् अदर्शनमात्राद् व्यतिरेके शेषवतोप्यव्यभि- चारिबन्धं स्यादिति ॥

24b/PSVTa,
62/s

§ 322

ननु प्रतिबन्धबलात् साध्याभावे हेतोर्व्यतिरेके सति सत्तामात्रेण व्यतिरेको गमकः स्यादित्यत आह । व्यतिरेकस्त्रित्यादि । हेतोर्यो विपक्षाद् व्यतिरेकः स सिद्ध एव निश्चित एव साधनं । इति हेतोस्तथाभावनिश्चयं साध्याभावे यो हेतुभावस्तन्निश्चयमपेक्षते । एतदाह [1] नास्माकम्भवतामिव दर्शनाभावमात्राद् व्यतिरेकः । किन्तु साध्यसाधनयोः सति प्रतिबन्धे साध्याभावे हेतोर्विपक्षाद्वावृत्तत्वं स्वगतो धर्मः । हेतोश्च यद्रूपन्तदवश्यं स्वनिश्चयमपेक्षते ज्ञापकत्वादिति । कथं बन्मतेन शेषवतो व्यभिचारिब्रमिति चेदाह । अनुपलम्भाच्चित्यादि । क्वचिद्विपक्षैकदेशे हेतोरभावसिद्धावप्यप्रतिबद्धस्य हेतोः साध्ये । तदभावे साध्याभावे सर्वत्र विपक्षेऽभावासिद्धेः कारणात् संशयस्ततो विपक्षादव्यतिरेको यः स एव व्यभिचारः शेषवतः ॥ १०

§ 323

किंचेति दोषान्तरसमुच्चयः । यद्यदर्शनाद् व्यतिरेकस्तदा व्यतिरेक्यपि हेतुः स्यात् । कीदृशं नैदं निरात्मकमित्यादि । प्रसङ्गमुखेन चेदमुक्तमप्राणादिमत्त्वप्रसङ्गात् । प्राणादिमत्त्वाच्च सात्मकं । अयं च हेतुः सात्मके क्वचिन्न दृष्टोनिरात्मकेभ्यश्च व्यावृत्त इति साध्यनिवृत्तौ निवृत्तिधर्माव्यतिरेकी कथ्यते । तथा हि निरात्मकेष्व्वात्मरहितेषु घटादिषु दृष्टादृष्टेषु प्राणाद्यदर्शनात् प्राणापानोन्मेषनिमेषादर्शनात् । दृष्टेषु स्वभावानुपलम्भेनैवादर्शनं प्राणादीनामुपलब्धिलक्षणप्राप्तत्वात् । अदृष्टेष्वपि तज्जातीयतया । तेन नैरात्म्यं प्राणाद्यभावेन व्याप्तं । जीवच्छरीरे तु तन्निवृत्त्या प्राणादिमत्त्वाभावनिवृत्त्या नैरात्म्यस्य निवृत्तेरात्मगतिः स्यात् ॥ तव तर्हि कथं संशयहेतुरिति चेदाह । अदृश्येत्यादि । अदृश्यस्यात्मनोनुपलम्भाद् घटादिस्वभावाप्रसिद्धौ घटादीनान्नैरात्म्यासिद्धेः कारणान्निरात्मकात् प्राणादेरनिवृत्तिः । प्राणाद्यभावेन सन्दिग्धस्य नैरात्म्यस्याप्य सिद्धिरिति यावत् ॥ § 324

63/s

बौद्धेन नैरात्म्यमभ्युगतमतोभ्युपगमान्निरात्मकत्वं घटादेः सिद्धमिति चेत् । यदि बौद्धाभ्युपगमः प्रमाणं कथमिदानीमात्मसिद्धिर्जीवच्छरीरे । तदपि बौद्धेन निरात्मकमिष्टं ॥ जीवच्छरीरे नैरात्म्याभ्युपगमोऽप्रमाणकस्ततोस्यात्सा साध्यत इति ॥ यद्येवं परस्यापि जीवच्छरीरादन्यस्यापि घटादेरप्रमाणिका कथं नैरात्म्यसिद्धिः । न हि बौद्धस्याभ्युपगमः क्वचित्प्रमाणं क्वचिन्नेति । किं चाभ्युपगमेन केवलेन सात्मकानात्मकौ विभज्य घटादयः परेणास्माभिश्चानात्मका अभ्युपगताः । तेनानात्मकाः । जीवच्छरीरं सात्मकमस्माभिरभ्युपगतत्वात् तु निरात्मकमेवम्विभज्य तत्र निरात्मकेषु प्राणादीनामभावे-नात्मविषये गमकत्वं कथयता परेणागमिकत्वात्मानि प्रतिपन्नं नानुमेयत्वं । तस्मादात्मनो घटादावदर्शनेप्यदृश्यस्वभावस्यात्मनो निवृत्त्यसिद्धेर्नास्ति कुतश्चिन्निरात्मकात् प्राणादेर्निवृत्तिरित्यगमकत्वं । एतत्तावन्नैवात्मनः कुतश्चिन्निरात्मकात् सिद्धा । अभ्युपगम्य तूच्यते । तन्निवृत्तावप्यात्मनिवृत्तावपि क्वचिदिति दृष्टे घटादौ निवृत्तावपि प्राणादीनामप्र-

25a/PSVTa

२१ टादिस्र] ? ष

तिबन्धादात्मना सह सम्बन्धाभावात् । सर्वत्रादृष्टेष्वपि घटादिष्व्वात्मनिवृत्त्या
 प्राणादीनां निवृत्त्यसिद्धेः सन्दिग्धव्यतिरेकित्वाद्गमकत्वं । § 325

अदर्शनमात्राद् व्यतिरेकाभ्युपगमे सत्ययमपरो दोष इत्याह ।
 यापीत्यादि । का पुनः सेत्याह । तथा सपक्षे सन्नित्यादि । आ चा
 ५ र्यं स्य चायङ्ग्रन्थः । तत्र सन्दिह्युक्तम्पक्षधर्मो वादिप्रतिवादिनिश्चितो गृह्यते ।
 तेनोभयोरन्यतरस्य चासिद्धस्य ग्धस्याश्रयासिद्धस्य च व्युदासः । यथा च प-
 क्षधर्मनिश्चयेन चतुर्विधस्यासिद्धस्य व्युदासस्तथा सपक्षे सन्नसन्नित्येवमादिष्व-
 प्यन्वयव्यतिरेकनिश्चयेन निरस्तमसिद्धजातमन्यतरासिद्धादीनां सपक्षादिष्व-
 सम्भवात् । यथायोगमुदाहार्यमित्याह । सापि न वाच्या असिद्धियोजना
 १० । § 326

64/s

तद्व्याचष्टेऽनुपलम्भ एवेत्यादि । अप्रमाणकेनुपलम्भ एव सति हेतोर्विप-
 क्षे संशयात् [।] कथमुपलम्भे तदसम्भवात् । विपक्षे हेतोरुपलम्भे सति
 तस्य सङ्शयस्याभावात् । तस्मादनुपलम्भाद्धेतोः विपक्षाद् व्यतिरेक इत्य-
 र्थात् सन्दिग्धव्यतिरेको हेतुरिष्ट एव । तस्मात् संशयितोऽनिवार्यः । संशयेन
 १५ विषयीकृतः संशयितो व्यतिरेको न वार्यः स्यात् । § 327

यथायोगमुदाहार्यमित्यतो यथायोगवचनात् संशयितोऽनिवारित एवेति
 चेत । नैतदेवं । तदनन्तरमेव य एव तूभयनिश्चयवाचीत्यादि वचनात् । य
 एव शब्द उभयनिश्चितस्य त्रैरूप्यस्यासिद्धत्वादेर्वाचकः स एव साधनं दूषणं
 न चान्यतरप्रसिद्धसन्दिग्धवाची पुनः साधनापेक्षणादित्ययं ग्रन्थ इहोदाहर-
 २० णं । अन्यतरस्य वादिनः प्रतिवादिनो वा [।] योसिद्धं सन्दिग्धम्वा वक्ति
 न स साधनं दूषणं वा [।] सन्दिग्धव्यतिरेकनिश्चयहेतुरुभयोरपि विप-
 क्षे सन्दिग्धस्तस्मात्तदभिधानमसाधनम् । यस्मादुभयनिश्चित एव हेतुरुक्त-
 स्तेनानुपलम्भेपि सति निवृत्तिसंशयाद् विपक्षाद्धेतोरनिवृत्तिं मन्यमानस्तस्य
 सन्दिग्धव्यतिरेकस्य हेतुत्वप्रतिषेधमाह असिद्धियोजनया ॥ § 328

किञ्च । यद्यदृष्ट्या निवृत्तिरिष्यते तदा विशेषस्यासाधारणस्य श्राव-
 णत्वादेर्व्यवच्छेदहेतुता स्यात् । किं कारणं [।] नित्यानित्ययोरदर्शनात् । तद्
 व्याचष्टे[।] श्रावणत्वस्यापीत्यादि । तथा ह्यदर्शनमात्राद् व्यावृत्तिरिष्टा । अस्ति च
 नित्यानित्ययोरदर्शनं । श्रावणत्वस्य तद्व्यवच्छेदहेतुता स्यात् । नित्यानित्यप्र-
 तिषेधहेतुत्वम्भवेत् । यदि नामादर्शनात् ततो व्यावर्त्तत श्रावणत्वन्तद्व्यवच्छेद-
 ३० हेतुत्वन्तु कुत इत्याह । न हीति । न तद्व्यावृत्तेरन्यद् व्यवच्छेदनन्नित्यानित्य-
 व्यवच्छेदनम् ॥ तवापि कथं श्रावणत्वन्न व्यवच्छेदहेतुरिति चेदाह । अव्यवच्छे-
 दस्त्रित्यादि । कुतश्चिन्नित्यादनित्याच्चादर्शनमात्रेण व्यावृत्तेरेवानिश्चयात् ।
 अनिश्चयश्चान्यतरत्र प्रतिबन्धानिश्चयात् । अवश्यं चैतदेवमन्यथा यो हि धर्मो
 यत्र नास्तीति निश्चितः स भवन् क्वचिद् धर्मिणि कथन्तदभावं यत्र नास्तीति
 ३५ निश्चितस्तस्याभावं कथं न गमयेत् ॥ § 329

नित्यानित्याद् व्यावृत्तस्यापि श्रावणत्वस्योभयव्यवच्छेदे साध्ये प्रमाणान्त-
 रबाधा चेच्छंकेत । अथापीत्याद्यस्यैव व्याख्यानं । श्रावणत्वेनोभयव्यवच्छेदे

65/s,
25b/PSVTa

नित्यानित्यव्यवच्छेदे साध्ये प्रमाणान्तरं बाधकमस्ति । तदाह । अन्योन्ये-
त्यादि । अन्योन्यव्यवच्छेदो रूपं येषान्ते तथा । तथा हि नित्यव्यवच्छेद
एवानित्यव्यवच्छेद एव च नित्यव्यवच्छेद एवभावोऽभाव-
व्यवच्छेद एव च भावः । तेषामेकस्य व्यवच्छेदेनान्यविधानात् । द्वितीयस्य
विरुद्धस्यविधानादप्रतिषेधः । § 330

एतदुक्तमभवति । यदा हि श्रावणत्वं नित्याद् व्यावृत्तमिति तद् व्यव-
च्छिद्यात् । तदेवानित्यव्यवच्छेदद्विधात् । तदेव च तदनित्याद् व्यावृत्तमित्यनित्यं
व्यवच्छिद्यात् । नित्यं च विधत्त इत्येकस्यैकदेव विधिप्रतिषेधौ स्यातां त-
च्चायुक्तमिति विधिप्रतिषेधयोर्युगपद्विरोधान्न कस्यचिदपि प्रतिषेधः । प्रतिषेध-
विनिवृत्तिलक्षणो हि विधिः । विधिनिवृत्तिरेव च प्रतिषेधस्तौ च परस्परविरुद्धौ
युगपदेकस्य कथं स्याताम् [।] अतो न कुतश्चिदपि व्यावृत्तिनिश्चयः श्राव-
णत्वात् । § 331

नेदानीमिति सिद्धान्तवादी । इदानीमिति बाधासम्भवे सति । अदृशोऽद-
र्शनाद् विपक्षे हेतोर्नास्तिता । तस्मादेवं सत्यदर्शनन्न प्रमाणम्बाधासम्भवात्
॥ § 332

श्रावणत्वं एवाप्रमाणं भवतु नान्यत्र बाधाऽभावादिति चेदाह । तथेत्यादि
। अन्यत्रापि हेतोर्व्यतिरेकसाधनस्यादर्शनस्य सम्भाव्यं प्रमाणान्तरबाधनं ।
कुतः । लक्षणेत्यादि । हेतोर्विपक्षादर्शनव्यावृत्तिनिबन्धनमिति यल्लक्षणन्तेन
युक्तं श्रावणत्वं यस्य यददर्शनन्तस्मिन्बाधासम्भवे सति तल्लक्षणमेव तस्य व्य-
तिरेकसाधनस्यादर्शनस्य सर्वविषयमेव लक्षणं स्वरूपं दूषितं स्यादिति स-
र्वत्रादर्शने व्यतिरेकसाधनेनाश्वासः । न गमकत्बनिश्चयः ॥ § 333

यद्येवमनुमानविषयेषु क्वचित् प्रत्यक्षानुमानविरोधदर्शनात्[।] तथा हि
नित्यः शब्दः श्रावणत्वाच्छब्दत्ववदिति कृते नित्यत्वमनुमानेन बाध्यते । एव-
मश्रावणः शब्दः सत्त्वाद् घटवदिति प्रत्यक्षेण । ततश्च सर्वत्र तदवशिष्टलक्ष-
णेनानुमानेप्यनाश्वासप्रसंग इति चेत् । § 334

नैतदेवं । यथोक्त इति कार्यस्वभावानुपलम्भजेऽनुमाने प्रत्य-
क्षानुमानविरोधस्याभावात् । प्रत्यक्षादिविरोधसम्भविनश्चातल्लक्षणत्वात् तद-
नुमानालक्षणत्वात् ॥ यदि यथोक्तलक्षणेऽनुमाने नास्ति बाधा तदा हेतुलक्ष-
णयुक्तं परस्परविरुद्धार्थसाधकं हेतुद्वयमेकस्मिन् धर्मिण्यवतीर्णम्विरुद्धाव्य-
भिचार्युक्तमा चार्येण तस्यावचनमिति चेत् । अनेनाभ्युपेतहानिमाह ॥
अनुमानविषये विरुद्धव्यभिचार्यवचनादिष्टमेवेति कुतोभ्युपेतहानं । क्व त-
र्ह्यार्येणोक्त इत्याह । विषयं चेत्यादि । अस्य विरुद्धाव्यभिचारिणः ॥
किंचेत्यादि । इह वै श्रे षि के ण वायोः सत्त्वसाधनार्थं स्पर्शश्च न च दृष्टा-
नामिति सूत्रमुक्तं । अस्यायमर्थः [।] यो गुणः स द्रव्याश्रयी तद्यथा रूपादिः
। अपाकजानुष्णाशीतस्पर्शश्च गुणस्तस्मात्तस्याश्रयभूतेन द्रव्येण भवितव्यं ।
न चायं दृष्टानां पृथिव्यादीनां गुणस्तेषां पाकजानुष्णाशीतस्पर्शादिगुणत्वात् ।

ततो यस्यायं गुणः स वायुर्भविष्यतीत्युक्ते वैशेषिकेण । तत्राचार्य दि ङ्
ना गे नोक्तं [1] यद्यदर्शनमात्रेण दृष्टेभ्यः प्रतिषेधः क्रियते न च सोपि
युक्त इति [1] यदेतदुक्तत्तद् विरुध्यत इति वा र्त्ति क का रो दर्शय-
त्राह । दृष्टेत्यादि । यद्यदृष्ट्या निवृत्तिः स्यात् तथाऽदृष्टेरदर्शनात् कारणाद्
५ अपाकजस्यानुष्णाशीतस्पर्शस्य दृष्टाऽयुक्तिः । दृष्टेषु पृथिव्यादिष्वसङ्गतिर्या
वर्णिता वैशेषिकैर्यस्या आचार्येणायुक्तबमुक्तं सा स्याद् अविरोधिनी युक्तैव
स्यादित्यर्थः । § 335

तद्वाच्ये । यदीत्यादि । यदाहाचार्यः । वायुप्रकरणे यद्यदर्शनमात्रेण
दृष्टेभ्यः पृथिव्यादिभ्यः स्पर्शस्य प्रतिषेधः क्रियते वै शे षि के ण न च
१० सोपि युक्त इति । यदाचार्यस्याप्यदर्शनमात्रेण व्यतिरेकोभिमतस्तदा क-
थमयुक्तः स्पर्शस्य प्रतिषेधो युक्त एव स्यात् । किं कारणम् [1] अत्रापि
हेतोरनुपलम्भादभावसिद्धेरभ्युपगमात् ॥ § 336

नन्वित्यादि परः । उपलब्धिलक्षणप्राप्तः कारणाद् अपाकज-
स्यानुष्णाशीतस्पर्शस्यानुपलभ्यमानस्य पृथिव्यादिषु युक्त एव प्रतिषेधः ।
१५ § 337

न युक्त इति सिद्धान्तवादी । किं कारणं [1] यः पृथिव्यादिर-
नुष्णाशीतादन्येन स्पर्शेन युक्तः प्रत्यक्षः स दृश्यः । अन्यत्र च देशादाव-
प्रत्यक्षोपि तथाभूतस्पर्शयुक्त एव पृथिव्यादिस्तत्स्वभावः । दृश्यश्च तत्स्व-
भावश्चेति द्वन्द्वः । तदेव विषयः स एव तन्मात्रं सुप्सुपेति समासः ।
२० तस्मिन्नप्रतिषेधात् स्पर्शस्य । तत्र हि प्रतिषेधे स्यादेव निश्चयः यावता
पृथिव्यादिधर्मिभूतं सामान्येनाविशेषेणैव गृहीत्वाऽयम्वैशेषिकः स्पर्शस्य
प्रतिषेधमाह । यत्किञ्चित् पृथिव्यादि तत्सर्वमनुष्णाशीतस्पर्शरहितमिति ।
न च पृथिव्यादिमात्रे स्पर्शस्योपलब्धिलक्षणप्राप्तिरस्ति । न चैकस्पर्शनिय-
मः पृथिव्यादीनां । यतस्तत्र पृथिव्यादिसामान्ये तूलोपलपल्लवादिषु भेदेषु
२५ तद्भावेपि पृथिव्यादिभावेपि स्पर्शभेददर्शनात् । तथा हि तूलस्यान्यः स्पर्शः
श्लक्ष्णत्वालक्षणोन्यश्चोपलादेः कर्कशत्वादिलक्षणः । अस्यापीत्यनुष्णाशीतस्पर्श-
स्य क्वचित् पार्थिवद्रव्यविशेषे सम्भवाशंकया भवितव्यमिति कृत्वा सर्वत्र
पृथिव्या दावदर्शनमात्रेणानुष्णाशीतस्पर्शस्यायुक्तः प्रतिषेधः । § 338

यत्तूच्यते [1] सर्वत्र पृथिव्यादेस्तुल्यत्वात्तुल्य एवानुष्णाशीतस्प-
३० र्शो यस्तु पृथिव्यादिभावेपि श्लक्ष्णत्वादिभेदः स पृथिव्यादिपरमाणुसंयोगस्य
निविडानिविडकृतत्वादिति ॥ § 339

तदयुक्तम् [1] अनिविडानां हि नैरन्तर्याभावात् संयोगाभावः । तेन
यथोपलपरमाणूनां संयोगस्य निविडत्तथा तूलपरमाणूनामिति कथं श्ल-
क्षणत्वादिभेदः स्यात् । तस्माद् सत्यपि संयोगे स्वरूपेणान्यादृशा एवोप-
३५ लपरमाणवोन्यादृशाश्च तूलपरमाणवस्तत्कृत एव च श्लक्ष्णत्वादिभेदः । न
संयोगनिविडानिविडकृतः । तथा च यथा पृथिव्यादिभेदात् स्पर्शस्य श्लक्ष्ण-
त्वादिभेदस्तथानुष्णाशीतभेदोपि सम्भाव्येत ॥ § 340

ननु माभूद् अदृष्टविषये वाय्वनुनं दृष्टविषये ब्रह्मणुष्णाशीतस्पर्शस्य दृश्यस्य पथिव्यादिसम्बन्धिबेनानुपलभ्यमानत्वात् ततो वाय्वनुमानं स्यात् । § 341

एवम्न्यते । यदि स्पर्शदिर्गुणरूपता सिद्धा स्यात् ततो वायुद्रव्यानुमानं स्यात् सैव ब्रह्मसिद्धा । स्वातन्त्र्येण प्रतीतेः । स्पर्शविशेष एव चास्माक-
म्वायुरुच्यते । आचार्य दि ग्रा गे न तु स्पर्शव्यतिरिक्तं वायुमभ्युपगम्य तत्र ५
परकीयमनुमानमयुक्तमुक्तमित्यदोषः । § 342

तस्मात् स्थितमेतद् [।] अन्वयव्यतिरेकयोर्निश्चयमदर्शनमात्राच्च प्र-
तिषेधाभावं ब्रुवताचार्येणैः प्रतिबन्ध इति ॥ § 343

कस्तर्होवमुपालब्ध इति चेदाह । एवमित्यादि । एवमित्यनन्त-
रोक्ताभिरुपपत्तिभिः । आचार्यस्य शिष्य आ चार्यी यः कश्चिदाचार्यग्र- १०
स्थानभिज्ञः अनुपलम्भाद् अभावं ब्रुवाण उपालब्धः ॥ § 344

अपि चेत्यदर्शनमात्रेणाभावाभ्युपगमे प्रत्यक्षबाधां दर्शयितुमाह ।
देशादिभेदात् । आदिशब्दात् कालसंस्कारभेदात् । भिन्ना नानारूपा दृश्यन्ते
द्रव्येष्वेकजातीयेष्वपि शक्तयो रसवीर्यविपाकादिलक्षणाः । तत्रेत्यनेकश- १५
क्तिषु द्रव्येष्वेकदृष्ट्या एकस्वभावस्य द्रव्यस्य क्वचिद् दर्शनान्नान्यत्रापि देशादौ
युक्तस्तद्भावनिश्चयः । यथापरिदृष्टद्रव्यस्वभावनिश्चयः । § 345

69/s

यदीत्यादिनैतदेव व्याचष्टे । यदि विपक्षे हेतोरदर्शनमात्रेणाप्रतिबद्धस्य
स्वसाध्ये तदव्यभिचारः साध्याव्यभिचार इष्यते । तदैकत्र दृष्टस्य द्रव्यस्य
यद् रूपमुपलब्धन्तत्स्थान्यत्रापि द्रव्यसामान्यादनुमेयं स्यात् । अस्ति हि
तत्रापि तत्कालं हेतोर्विपक्षेऽदर्शनमात्रं । § 346

२०

न चेदं युक्तं । यस्मात् क्वचिद् देशे कानिचिद् द्रव्याणि कथंचिद् दृष्टानि
प्रतिनियतरसादिबेन । पुनरन्यथेति यथादृष्टाकारवैपरीत्येनान्यत्र देशे दृश्यन्ते
। यथेत्यादिना विषयमाह । वीर्यन्दोषापनयनशक्तिः [।] परिणामो विपाकः ।
विशिष्टा रसवीर्यविपाका यासामिति विग्रहः । नान्यत्रेति क्षेत्रविशेषादन्यत्र ।
यथा देशविशेषात् तथा कालसंस्कारभेदाद् विशिष्टरसवीर्यविपाका भवन्ति २५
। संस्कारः क्षीराद्यवसेकः । न च तद्देशैरिति प्रदेशो येषां पुरुषाणान्तैस्त-

27a/PSVTa

थाविशिष्टरसा- दियुक्ता दृष्टा इति कृत्वा सर्वा अतद्देशा अपि तच्चेन
तुल्यरूपादिबेन तथाभूता यथागृहीतस्वभावतुल्याः सिध्यन्ति । किं कारणं
[।] गुणान्तराणां रसादिविशेषाणां कारणान्तरापेक्षत्वात् । विशेषहेतुभावे तु
स्यादेकस्वभावतानुमानं ॥ अदृष्टः कर्त्ता यस्य वैदिकस्य तत्तथा । तद- ३०
पि पुरुषसंस्कारपूर्वकं पुरुषप्रयत्नहेतुकं । एतच्च साध्यफलं । वाक्येषु

पौरुषेयापौरुषेयबेनाभिमतेषु विशेषाभावादानेन हेतुः कथितः । प्रयोगा पुन-
र्यद्भस्तु यदभिन्नस्वभावन्तत्समानहेतुकं [।] यथेको धूमो धूमान्तरसमान-
जातीयः । पौरुषेयवाक्याभिन्नस्वभावानि चापौरुषेयाभिमतानि वाक्यानीति
स्वभावहेतुः । न चासिद्धो हेतुः । तथा हि यैः प्रकारैर्विषाद्यपनयनादिति ३५
वैदिकानां विशेष इष्यते । तेषां सर्वप्रकाराणां पुरुषैः कारणदर्शनात् । तथा
हि श ब रा दिमन्त्राणामपि विषाद्यपनयनादयो दृश्यन्ते ॥ § 347

यदि शब्दस्वभावसाम्याददृष्टकर्तृकस्यापि पौरुषेयत्वमनुमीयते । एवन्त-
 हि स्वचित्तसन्ततिदर्शनात् सर्वे चित्तधर्मा ज्ञाताः [1] तेन यावद् बोध-
 रूपन्तावत् पञ्चेन्द्रियाश्रितं सविकल्पकं च सर्वं च रागादिजननवासनागर्भं 70/s
 यथेदानीन्तथानागतावस्थायामपि यथा च मम तथा परेषामपि [1] तेन चित्त-
 ५ त्वेनेन्द्रियाश्रितत्वेन वचनादिहेतुत्वेन च सर्वस्य पुंसश्चित्तं सर्वदा रागादियुक्त-
 त्रियतवस्तुग्राहित्वात्सर्वविषयं किन्नानुमीयत इत्याशंक्याह । नैवमित्यादि
 । यथा वाक्यान्यसम्भवद्विशेषहेतूनि नैवमसम्भवद्विशेषहेतवः पुरुषाः येन
 विशेषहेत्वसम्भवेन । वचनादेरादिग्रहणेनेन्द्रियाश्रितत्वचित्तत्वादिग्रहणं । व-
 चनादेरेव किञ्चिन्मात्रेणैकदेशेन साधर्म्यात्तस्माल्लिङ्गात् पुंसां रागादिमत्वेन
 १० नियतविषयत्वेनान्येन वा सर्वाकारेण साम्यमनुमीयेत । § 348

विशेषहेतुसम्भव एव कुत इत्याह । सर्वेष्वेव चेतोगुणेषु विशेषस्य
 दर्शनात् । रागप्रज्ञादयो हि स्वविषयग्रहणं प्रति मन्दमन्दवृत्तयोपि कालान्त-
 रेण पटुतरा भवन्ति । स्वविषयश्रेषां स्पष्टतरो भवतीति विशेषो दृश्यते
 । स पुनः कुतो भवतीत्याह । संस्कारोभ्यासस्तस्य विशेषेण प्रज्ञादीनां
 १५ विशेषप्रतीतेः ॥ भवतु प्रज्ञादीनां मनोगुणानामभ्यासात् प्रकर्षो दृष्टत्वात् ।
 सर्वज्ञादयस्तु न दृष्टा इति कथन्तेषाम्भावइत्यत आह । तद्वदित्यादि ।
 अन्यस्यापि सर्वज्ञत्वादेर्विशेषस्य सम्भवात् । अभ्यासवशाच्च नैरात्म्याकार-
 स्य सर्वपदार्थग्राहिणश्च सामान्यविकल्पस्य यत्स्फुटाभत्तदेव वैराग्यं सार्वज्ञं
 च पदं । तेन त्रिभिः प्रकारैर्वैराग्यसर्वज्ञत्वविशेषासम्भवानुमानं स्यात् । यदि
 २० नैरात्म्यविषयस्य सर्वविषयस्य वा विकल्पस्यासम्भवः । सम्भवे वा यदि म-
 नोगुणानां न विशेषः स्यात् । सति वा विशेषे विशेषहेतुर्यदि न ज्ञातः स्यात्
 । यावता नैरात्म्यादिविषयस्य विकल्पस्य सम्भवोस्ति विशेषहेतुश्चाभ्यासो
 विज्ञातः । तस्माद् यथाऽसति प्रतिबन्धवैकल्ये समर्थेयं बीजकारणसामग्री
 अङ्कुरोत्पादायेति सामर्थ्यानुमानं । तद्वदसति प्रतिबन्धवैकल्ये चिरकालान्नैर-
 २५ न्तर्यवतश्चाभ्यासविशेषाच्च नैरात्म्यविषयस्य सर्वपदार्थविषयस्य च ज्ञानस्य
 स्फुटाभत्वं सम्भवतीति वैराग्यसर्वज्ञत्वयोः सम्भवानुमानं । एवन्तावत् सम्भ-
 वानुमानमस्माकं । § 349

असम्भवे ह्यनुमातव्ये भवतां न तस्यधर्मस्य बाधकः कश्चिद्धेतुर्विद्यते ।
 तदभावान्नासंभवद्विशेषहेतवः पुमांस इति सम्बन्धः । कथं पुनर्बाधक-
 ३० स्याभाव इत्याह । वैराग्यस्यादृष्टत्वाद् [1] उपलक्षणं चैतत्सर्वज्ञस्याप्यदृष्ट-
 त्वात् । अदृष्टेन च वैराग्येण सह हेतोर्बाध्यबाधकभावासिद्धेः ॥ § 350

स्यान्मतं [1] न वचनादेर्वैराग्यादीनां साक्षाद् असम्भवोऽनुमीयते येन
 बाधको हेतुर्मृग्यते । किन्तु वीतरागाभिमतेषु रागादयोऽनुमीयन्ते [1] तेष्व-
 ३५ नुमितेष्वर्थतो वीतरागादिप्रतिषिद्धमदृष्टेनापि वैराग्येन् रागित्वस्य विरोधादित्य-
 त आह । रागेत्यादि । न हि रागादीनामव्यभिचारि कार्यमस्ति । आदिग्र-

३४ वैराग्येन्] ? ण

हणाद् असर्वज्ञपरिग्रहः । तथा हि व्यवहारव्युत्पत्तिमारभ्य यथा यथार्थपरिज्ञानन्तथा तथा तद्विषयम्बन्धुत्वम्भवतीति तेन यदि सर्वविषयं कस्यचिद् विज्ञानं स्यात् तद्विषयमपि वक्तृत्वं केन वार्यते ॥ § 351

स्यादेतद् [1] यदि वैराग्यादिलक्षणन्तस्य विशेषोस्ति कथमस्माभिर्नोपलभ्यत इत्याह । सम्भवेपि तेषां वैराग्यादिलक्षणानां विशेषाणां परसन्ताने द्रष्टुमशक्यत्वात् । न च तथाभूतानामनुपलम्भात् प्रतिक्षेप इत्याह । तादृशो च विप्रकर्षिणामप्रतिक्षेपार्हत्वात् ॥ § 352

स्यादेतद् [1] यथा पुरुषा अप्रतिक्षेपार्हास्तद्वद् वाक्यानीत्याह । नैवमित्यादि । किं कारणं । दृश्यविशेषत्वात् । तथा हि वैदिकानां वाक्यानाम्विशेषो दृश्य एवेष्यते । अथ नेष्यते । एवमदृश्यत्वेपि विशेषस्याभ्युपगम्यमाने । तेनानुपलब्धेन विशेषेणादृष्टविशेषाणां वैदिकवाक्यानां लौकिकवाक्येभ्यो विजातीयत्वोपगमविरोधात् ॥ § 353

स्यान्मतं [1] दृश्या एव विशेषा वैदिकानां दुःश्रवणत्वादुर्भणत्वादयस्तेः पौरुषेयेभ्यो भिन्नानि भविष्यन्तीत्यत आह । तद्विशेषाणामित्यादि । अन्यत्रेति पौरुषेयेषु । न केवलमदृष्टविशेषाणां विजातीयत्वोपगमविरोधाददृश्यत्वं विशेषाणामयुक्तमितश्च प्रत्यक्षाणामप्रत्यक्षस्वभावविरोधात् । न ह्येकस्य स्वभावद्वयं विरुद्धं घटते ॥ विशेषाः प्रत्यक्षा एव केवलं भ्रान्तिनिमित्तसद्भावात् । विषादिशक्तिवन्नावधार्यन्त इति चेदाह । भ्रान्तिनिमित्ताभावादिति । रूपसाधर्म्यदर्शनं हि भ्रान्तिनिमित्तं विषादिषु । नैवं वैदिकेषु ॥ कथङ्गम्यत इति चेदाह । बाधकाभावात् भ्रान्त्यसिद्धेरिति । यदि वैदिकानां विशेषे भ्रान्त्यानुपलक्ष्यमाणे पुनर्विशेषावलम्बि प्रमाणमुत्पद्येत भ्रान्तेर्बाधकन्तदा भ्रान्तेस्तन्निमित्तस्य च भवति निश्चयस्तच्च नास्ति । तस्माल्लौकिकैः शब्दैः वैदिकानामविशेषे साध्ये नास्ति साधकं प्रमाणं ॥ § 354

पुरुषेषु तर्हि किं बाधकं येन सर्वाकारगुणसाम्यसाधने दोष इत्याह । पुरुषेष्वित्यादि । प्रज्ञादिविषयस्यातिशयस्याभ्यासपूर्वकस्य यद् दर्शनन्तदेव बाधकं । यद्यसम्भवद्वैराग्यं पुरुषस्य चित्तम्भवेत् । नाभ्यासाधेयविशेषम्भवेद् [1] भवति च [1] ततो विशेषदर्शनस्य बाधकत्वाद् असमानं ॥ वेदवाक्यानुमाने यदुक्तं प्रत्यक्षाणां शब्दानामप्रत्यक्षस्वभावाभावादिति [1] स्यादयन्दोषो यदि विशेषः स्वभावभूतः स्यात् । किन्तु परभावभूत इत्याह । परभावभूतस्येति । परभावङ्गतः परभावभूतः । अन्यस्वभाव इत्यर्थः । अतद्विशेषत्वादित्यवाक्यविशेषत्वात् । यतो नास्ति विशेषो वाक्यानान्तत्तस्मादभिन्नस्वभावानां सर्वेषां पौरुषेयापौरुषेयाभिमतानां पुरुषक्रिया । पुरुषैः करणं । न वा कस्यचित् । लौकिकस्यापि न पुरुषक्रियेत्यर्थः ॥ § 355

एवमाचार्यीयस्यादर्शनमात्रेण विपक्षाद्धेतोर्व्यतिरेकमिच्छतः ग्रन्थविरोधं प्रमाणविरोधं चोक्तत्वा ती र्थि का नां परस्परव्याघातमाह । किंचेत्यादि । मृदश्चेतना । एतच्च लो का य त दर्शनं । आत्मा च मृदश्चेतना चेति द्वन्द्वः । आदिशब्दात् क्षीरादिषु द्रव्यादि । तेषामभावस्य साधनायानुपल-

72/s
28a/PSVTa

म्भः परेणोक्तोपि यस्तस्याभावस्याप्रसाधक इष्ट आत्मादिवादिभिरनुपलम्भ-
मात्रस्याप्रमाणत्वादिति । स एवानुपलम्भ आत्मादिनिषेधे प्रमाणत्वेनानिष्टः
किं हेतुभावस्य हेतोर्विपक्षाद् व्यतिरेकस्य साधकः ॥ हेतुभावे चानुपलम्भं
चास्य वै श्रे षि का देः प्रमाणयतः आत्मवादो निरालम्बो निराश्रयः स्यात् ।
५ तत्रानुपलम्भस्याभावसाधनस्य सम्भवात् । तथा हि न प्रत्यक्षेणात्मन उपल-
म्भो नित्यपरोक्षत्वाभ्युपगमात् । अथ स्यादात्मनोनुमानमेवोपलम्भोस्त्येवेत्यत
आह । तत्कार्येत्यादि । अप्रत्यक्षत्वादेवात्मनस्तत्कार्यस्वभावरूपस्य लिङ्ग-
स्यानिश्चयान्नानुमानमुपलम्भः । § 356

73/s

यथा नित्यपरोक्षाणामपीन्द्रियादीनामनुमानन्तथात्मनो भविष्यतीति चे
१० दाह । इन्द्रियाणामित्यादि । आदिशब्दात् स्मृतिबीजादीनां । विज्ञा-
नमेव कार्यन्तस्य कादाचित्कत्वात् । तथा हि सत्त्वपि रूपालोकम-
नस्कारेषु निमीलितलोचनाद्यवस्थासु विज्ञानस्याभावात् । पुनश्चोन्मीलित-
लोचनावस्थासु भावात् । विज्ञानकार्यं कारणान्तरसापेक्षं सिध्यति ततोस्य
सापेक्ष्यसिद्ध्या इन्द्रियादीनामप्रसिद्धिरुच्यते । § 357

१५ एतदुक्तम्भवति । यत्सापेक्षमिदङ्कादाचित्कं । विज्ञानन्तत्किमप्यस्य
विज्ञानस्य कारणमस्तीत्यनुमीयते । तदेव चेन्द्रियमिति व्यवहियते । न
ब्रह्मभूतमिति न रूपविशेषेण मूर्त्तत्वादिना युक्तमिन्द्रियमनुमीयत इत्यर्थः ॥
एवमिति यथा कादाचित्कविज्ञानकार्यान्यथानुपपत्त्येन्द्रियानुमानं । तथा सु-
खादिकार्यं । यस्यसुखादिकार्यन्तत्किमप्यस्तीत्यनुमानेन तच्चात्मस्वरूपमिति
२० प्रसाधितं कश्चि- दर्शनमात्मवादिनो न पुष्पाति । येन केनचिदनिर्दिष्ट-
विशेषेण कारणेन कारणवत्त्वाभ्युपगमात् सुखादीनां । न चैवंभूत आत्मा
। नित्यकर्तृभोक्तृत्वादिलक्षणत्वेनाभ्युपगमात् । यतश्च यथाभ्युपगतस्यात्मनो
नास्ति कार्यलिङ्गं । तथा च सत्यनुपलम्भ एवात्मनः स्यात् । तस्मात् त-
मात्मानन्तेनानुपलम्भेन प्रत्यक्षानुमाननिवृत्तिलक्षणेन प्रत्याचक्षाणः किमिति
२५ प्रतिव्यूढः प्रतिक्षिप्त आत्मवादिना । अनुपलम्भमात्रान्नास्त्यसत्त्वमात्मन इति
। कथमसाधनं सद् विपक्षाद्धेतोः प्राणादिमत्वादेर्व्यतिरेकं साधयेत् ॥ भूता-
नामेव शक्तिश्चैतन्यमिष्यते चा र्वा कैः [1] भूतस्वभावा च मृदित्येवं मृदः
खल्वपि चैतन्यमनुपलम्भ्यमानमपीच्छन् लो काय ति कः । यदाह [1]
तेभ्यो भूतेभ्यश्चैतन्यमदशक्तिवद्विज्ञानमिति । पुनस्तत एवाप्रमाणकादनुपल-
३० म्भात् । अदर्शनाद् वचनादेरसर्वज्ञत्वादिसाधनाय लिंगत्वेनोपनीतस्य विपक्षाद्
व्यावृत्तिमाह ॥ दध्यादिकं क्षीरादिष्वनुपलम्भ्यमानमपीच्छन् । § 358

74/s

अपर इति सां ख्यः पुनः स एव । परार्थाश्चक्षुरादयः सङ्घातत्वादित्य-
भिधायापरार्थेषु शशविषाणादिषु सङ्घातत्वात्सादर्शनाद् व्यतिरेकमाह । एव-
न्तावदस्य परस्परव्याघातः । न चादर्शनमात्रेणास्य हेतोर्व्याप्तिः सिध्यति ।
३५ को ह्यत्र नियमः सङ्घातैरवश्यं परार्थैर्भवितव्यं यतः संघातत्वाच्चक्षुरादीनां

28b/PSVTa

पारार्थसिद्ध्यात्मात्मात्वं सां ख्यस्य सिध्येत् ॥ यदुक्तं दध्यादिकं क्षीरादिष्व-
प्यनुपलभ्यमानमपीति [1] तन्न । यस्मादस्त्येवोपलम्भो दध्यादीनां क्षीरादिषु
[1] कोसावित्याहानुमानमिति । अनुमानं चाहाशक्तादनुत्पत्तेरिति । य-
दि हि क्षीरादौ दध्यादिशक्तिर्न स्यात्ततो ऽशक्तात् क्षीरादेर्दध्यादि नोत्पद्येत
। प्रयोगस्तु यद्यञ्जनने न शक्तं न तस्य तत उत्पत्तिर्यथा शालिबीजाद् ५
यवाङ्कुरस्य [1] उत्पद्यते च दध्यादिः क्षीरादिभ्यस्तस्मादस्ति दध्यादिशक्तिः
क्षीरादाविति कार्यहेतुप्रतिरूपको वैधर्म्यप्रयोगः । शक्तेरेव च दध्यादिः कार्य-
कारणयोरभेदादिति मन्यते । § 359

अथेत्यादि सिद्धान्तवादी । योसौ दध्यादिको भावः पश्चादुपलभ्यते किं
स एव भावः शक्तिरुतान्यदेव किञ्चिद् दध्यादेरर्थान्तरं । तथैवेति निष्प- १०
न्नरूपदध्यादिवत् क्षीरावस्थायामुपलभ्येत । विशेषाभावात् । अन्यच्चेदिति ।
दध्यादिभ्योर्थान्तरं चेच्छक्तिः । तदा कथमन्यभावेन्यस्य शक्त्याख्यस्य भावे
। तद्दध्यादिकमस्ति । नैवेत्यभिप्रायः । दध्यादिजननसामर्थ्यात् क्षीरादौ द-
ध्यादीत्युपचारमात्रं स्यात् । अनुपलम्भमप्रमाणीकृत्य पुनस्तस्यैव प्रमाणीक-
रणमयम्परस्परव्याघात एषामात्मादिवादिनामित्युपसंहारः ॥ § 360 १५

यतश्चादर्शनमात्रान्नास्ति व्यतिरेकस्तस्मात्तन्मात्रसम्बन्धः । हेतुस-
त्तामात्रसम्बद्धस्वभावः साध्यत्वेनाभिमतः स्वयन्निवर्तमानो भावमेवे स्वभाव-
भूतमेव हेतुत्वेनोपनीतं निवर्तयेत् । वा शब्दो वक्ष्यमाणविकल्पापेक्षी ॥ यथा
29a/PSVTa वृक्षो निवर्तमानः शिंशपान्निवर्तयति । कस्माच्छाखादिमद्विशेषस्यैव तथा
75/s शिंशपेति प्रसिद्धेः स वृक्षस्तस्य शिंशपाख्यस्य स्वभावः । स्वध स्वभावं २०
वृक्षं परित्यज्य कथं शिंशपाख्यो भावो भवेत् । किङ्कारणं [1] स्वभावस्यैव
वृक्षस्वात्मन एव भावत्वाच्छिंशपारूपत्वात् । इति हेतोस्तस्यात्मभूतस्य साध-
नस्य शिंशपादेः स्वभावप्रतिबन्धादेव स्वभावे साध्याभिमते वृक्षादौ यथोक्तेन
प्रकारेण प्रतिबन्धादेवाव्यभिचारः ॥ कारणं वा निवर्तमानमित्यध्याहारः ।
कार्यन्निवर्तयेदिति प्रकृतं । कस्माद् [1] अव्यभिचारतः कार्यस्य कारणाव्य- २५
भिचारादित्यर्थः ॥ कारणमित्यादिना व्याचष्टे । § 361

अन्यथेति । यदि कारणे निवर्तमाने कार्यं न निवर्तत । तदा त-
त्कार्याभिमतं तस्य कारणस्य कार्यमेव न स्यात् । तस्मात् कारणं निव-
र्तमानं कार्यमवश्यं निवर्तयति । यद्यपि वासगृहादावग्निकारणनिवृत्तावपि न
धूमस्य निवृत्तिस्तथापि दृष्टकारणव्यतिरेकेण नान्यस्मादस्योत्पत्तिरभिप्रेतेत्यर्थः ३०
। अत एवाह । सिद्धस्त्रित्यादि । सिद्धस्तु कार्यकारणभावः कार्यस्य स्वभावं
कारणे नियमयति [1] सति तस्मिन्भवत्यसति न भवतीत्येवन्तदव्यभिचारिणं
करोति । उभयथेति तादात्म्येन तदुत्पत्त्या वा यः स्वभावप्रतिबन्धस्तस्मादेव
। साध्यनिवृत्त्या हेतोर्निवृत्तिः । § 362

अन्यथेति यदि प्रतिबन्धो नेष्यते । एकस्याप्रतिबन्धकस्य साध्यस्य ३५
निवृत्त्यान्यनिवृत्तिः । अप्रतिबन्धस्य साधनधर्मस्य निवृत्तिः कथम्भवेत् [1] नैव
। यस्मान्नाश्ववानित्यश्वरहित इति कृत्वा मर्त्येन मनुष्येण न भाव्यं गोम-

तापि किं । सन्निधानात्तथैकस्येति स्वभावेनासम्बद्धस्य हेदोः सन्निधानात्
कथमन्यस्य साध्यस्य सन्निधिर्नैव सन्निधानं । यस्माद् [1] § 363

गोमानित्येव मर्त्येन भाव्यमश्ववतापि किं । § 364

76/s

यत एवन्तस्मात् स्वभावप्रतिबन्धादेव साध्याभिमते वस्तुनि प्रतिबद्ध-
५ ब्वादेव हेतुः स्वसाध्यङ्गमयति । न तु सम्बन्धात् । कार्यकारणयोरसहभावेन
व्याप्यव्यापकयोश्चैकत्वेन द्विष्टसम्बन्धाभावात् । स चेति स्वभावप्रतिबन्धः ।
तद्भावलक्षण इति साध्यस्वभावलक्षणस्तदुत्पत्तिलक्षणो वा ॥ स एव स्व-
भावप्रतिबन्धोऽविनाभावारख्यः साधर्म्यवैधर्म्यदृष्टान्ताभ्यां प्रदर्श्यते ॥ § 365

एतदुक्तम्भवति । साध्यसाधनयोः प्रतिबन्धग्राहकमेव प्रमाणं व्याप्तिग्राह-
१० कन्तेनैव साधनस्य साध्यायत्ताग्रहणात् साध्याभावेऽभावो गृहीत एव केव-
लन्तदविनाभावग्राहकं प्रमाणं विस्मृतत्वाद् दृष्टान्ताभ्यामुपदर्श्यते [1] यतश्च
प्रमाणख्यापनादेवाविनाभावस्मृत्या साध्याभावे साधनाभावो निश्चितो भवति
[1] § 366

तस्माद् वैधर्म्यदृष्टान्ते । तद्विषयेऽवश्यं नियमेन इह हेतौ कार्यस्वभाव-
१५ लक्षण आश्रयो वस्तुभूतो धर्मी नेष्टः स्वभावानुपलम्भे द्विष्ट एव । § 367

तत्र हि विपर्ययेणोपलम्भः ख्यापनीयः । किङ्कारणम् [1] आश्रयो नेष्ट
इत्याह । तदभावे चेत्यादि । तदभावे व्यापककारणयोरभावे तद्व्याप्य-
कार्याख्यं लिङ्गं नेति न भवतीत्येवं वैधर्म्यवचनाद् अप्याश्रयरहितात्तद्गतेर्व्य-
तिरेकगतेः See → ॥ २८ ॥ § 368

किङ्कारणं । यत इत्यादि । स्वभावहेतौ साध्यस्य तद्भावः साधन- 29b/PSVTa
व्यापकत्वं । कार्यहेतौ साध्यस्य हेतुभावः कारणत्वं ख्याप्यते । तदवेदिन
इति तद्भावहेतुभावावेदिनः पुंसः ॥ § 369

तद्वाचष्टे । दृष्टान्ते हीत्यादि । साध्यधर्मस्य तद्भावः साधनस्वभाव-
त्वं ख्याप्यते तन्मात्रानुबन्धेन । साधनमात्रानुबन्धेन । कृतकत्बनिष्पत्तावेव
२५ निष्पन्नस्यानित्यत्बस्य कृतकमात्रानुबन्धेन या तत्स्वभावता साधनस्वभावता
तया । एवंभूतया तद्भावः ख्याप्यते । न तु निमित्तान्तरात् पश्चाद् उत्पद्य
मानेनानित्यत्वेन । यथैके विप्रतिपन्ना इति । तन्मात्रवत्त्वमेव दर्शयन्नाह । य
इत्यादि । यो हेतुः कृतकं-स्वभावं जनयति सोऽनित्यरूपमेव सत्तं जन-
यतीत्यर्थः । इति अनेन द्वारेणाविनाभावविषयं प्रमाणं दृष्टान्तेन ख्याप्यते
३० । न तु दर्शनार्शनमात्रं । अन्यथेति यद्येवं प्रमाणं नोपदर्श्यते । तदैकधर्म-
सद्भावात् साधनधर्मसद्भावात् । तदन्येनापि साध्यधर्मेणापि भवितव्यमिति
नियमाभावात् साधनस्य साध्यव्यभिचाराशङ्का स्यात् । § 370

यदि नाम दृष्टान्तेन प्रमाणमुपदर्शनीयन्तथापि किं सिद्धमित्याह । तेन च
प्रमाणेन तन्मात्रानुबन्ध इति साधनमात्रानुबन्धः । कथं ख्याप्यत इत्याह

77/s

। कृतकस्य यत्कारणन्तस्मादेव कृतकस्तथा जातो जातो यो नश्वरः
क्षणस्थितिधर्मा । क्षणिकत्वेनैव नश्वरो न तु कालान्तरं स्थित्वेत्यर्थः । § 371

कथं पुनः स्वहेतोरेव तथोत्पन्न इत्याह । अन्यत इति स्वहेतोरन्य-
स्माद्धिनाशहेतोः । तस्य कृतकस्य तद्भावनिषेधाद् अनित्यतास्वभावनिषेधाद्
वक्ष्यमाणकात् ॥ हेतुभावो वा । तेन च प्रमाणेन ख्याप्यत इति सम्बन्धः ५

। साध्यधर्मस्य साधनप्रति हेतुभावो वा कारणत्वम्वा ख्याप्यते । तस्मिन्
सत्येव साधनस्य भावादित्यनेन प्रकारेण प्रमाणं दृष्टान्तेन प्रदर्श्यते । क-
स्य पुनः साध्यस्य हेतुभावः प्रदर्श्यत इत्याह [1] अर्थान्तरस्य साधनाद्

व्यतिरेक्तस्य । तथा दृष्टान्तोपदर्शितेन प्रमाणेन प्रसिद्धे तद्भावहेतुभावे ।
स्वभावस्य साध्यस्य तद्भावे । साधनस्वभावत्वे । कारणस्य हेतुभावे प्रसिद्धे १०
सति । दहनाभावे धूमो न भवतीति प्रकृतेन सम्बन्धः । स इत्यनित्यस्व-

भावो वह्निश्च । तस्येति कृतकत्वस्य धूमस्य च यथाक्रमं स्वभावो हेतुर्वा [1]
वा शब्दः समुच्चये । यत एवं कथमसौ कृतको धूमो वा स्व स्वभावमनित्यं
हेतुं चाग्निमन्तरेण भवेत् [1] नैव भवेदित्येवमनुद्दिष्टरूपे विषये व्यतिरेके

78/s

कथ्यमाने आश्रयमन्तरेणापि वैधर्म्यदृष्टान्ते प्रसिध्यति व्यतिरेकः ॥ § 372 १५
तेन यदुच्यते भ द्वा द्वा त क रा भ्यां ।

व्यतिरेकोपि लिंगस्य विपक्षान्नैव लभ्यते ।

अभावे स न गम्येत कृतयत्नैरबोधनादि ति [1] § 375

तन्निरस्तं ॥ § 376

एवन्तावत् [1] तद्भावहेतुभावख्यापनाय तदवेदिनः दृष्टान्तो वक्तव्यः ॥ २०

§ 377

30a/PSVTa

येषां पुनः पूर्वं प्रसिद्धावेव तद्भावहेतुभावौ यथा-स्व प्रमाणेन पक्षधर्म-
मात्रत्वं निश्चितन्तेषान्तद्भावहेतुभावंप्रति विदुषां हेतुरेव ॥ यदर्थमित्यन्वय-
व्यतिरेकनिश्चयार्थं । प्रतिपाद्यस्य स्वयमेव सौर्धः सिद्ध इति किन्तद्वचनेन ।
तदेति निश्चितान्वयव्यतिरेककाले । § 378 २५

यदपि मूढं प्रति दृष्टान्तप्रदर्शनं क्रियते तदा तत्प्रदर्शनेपि दृष्टान्तप्रदर्श-
नेपि वैधर्म्यं । विनाप्याश्रयेण यथोक्तविधिना सिध्यत्येव व्यतिरेकः । ततः
किम्वैधर्म्यदृष्टान्ताश्रयेणेति मन्यमान आ चार्य आश्रयं प्रतिक्षिपति न्या य
मु खा दौ । तथा हि तत्रैवं चोदितं यदा तर्ह्याकाशादिकं नित्यन्तावदभ्युपैति
प्रतिवादी [1] तदा कथन्नित्यात् कृतकत्वस्य व्यतिरेक इति [1] तत्रा चा ३०
र्य आश्रयं प्रतिक्षिपन्नाह । तदा सन्देह एव नास्ति तदभावात्तत्रावृत्तेरिति ।

§ 379

एतदुक्तम्भवति । गृहीतप्रतिबन्धस्य तत्राकाशादौ व्यापकाभावाद्
व्याप्याभावसिद्धेः । अनित्याभावश्च नित्यस्यासत्त्वात् सिद्ध इति यावत् ॥
यस्माद् दृष्टान्ताभ्यां प्रतिबन्धः कथ्यते । तेन कारणेन ज्ञातसम्बन्धे हेतौ ३५
सति द्वयोः साधर्म्यवैधर्म्यदृष्टान्तयोरन्यतरोक्तितः । द्वितीयेपि ताभ्यामेवान्य-
तरस्मिन्ननुक्तेपि स्मृतिः समुपजायतेऽर्थापत्त्या । § 380

79/s

एतदप्याचार्यवचनेन संस्यन्दयन्नाह । यदाहेत्यादि [1] न्या य मु खे
चायं ग्रन्थः । वाशब्दस्तत्रैव पूर्वविकल्पापेक्षी । अन्यतरेणेति साधर्म्यदृष्टान्तेन
वैधर्म्यदृष्टान्तेन वा । उभयप्रदर्शनाद् अन्वयव्यतिरेकप्रदर्शनात् । तत्रापि ग्र-
न्थे । दृष्टान्तेन स्वभावहेतौ कार्यहेतौ च यथा क्रमन्तद्भावहेतुभावप्रदर्शनं
क्रियत इति मन्यमान आचार्योर्थापत्त्या एकस्यान्वयस्य व्यतिरेकस्य वा
वचनेन द्वितीयस्य यथाक्रमं व्यतिरेकस्यान्वयस्य वा सिद्धिमाह । एतदेवाह
। तथा हीति । यत्किञ्चित् कृतकन्तदनित्यमेवेत्युक्ते व्यक्तमवश्यमयम-
नित्यत्वाख्यो धर्मोस्य कृतकस्य स्वभावस्तन्मात्रानुबन्धी कृतकमात्रानुबन्धी
प्रमाणदृष्ट इति प्रमाणेन निश्चितः । § 381

१० ननु कार्येपि कारणमवश्यम्भवति । न च तत्तस्य स्वभाव इत्यत आह
। अनर्थान्तर इति । कथन्तन्मात्रानुबन्धीत्याह । तद्भावनियमादिति । कृत-
कभावेऽवश्यमनित्यताभावादित्यर्थः ॥ § 382

ननु न कृतकमात्रानुबन्धी स्वभावो नित्यत्वस्य प्रत्यक्षनिश्चितः क्ष-
णिकोयमित्यनिश्चयात्तत्कथमुच्यते प्रमाणदृष्ट इति । अथ कृतको विनाश
प्रत्यनपेक्षत्वात्तद्भावनियत इत्यनुमानदृष्टः [1] § 383

तदयुक्तं [1] यतो निर्हेतुकेपि विनाशे यदैव घटादेर्नाशः प्रतीयेत त-
दैवाहेतुकः स्यान्नान्यदा । तत्कथं क्षणिकत्वं । अथैकक्षणस्थायित्वेन घट-
स्योत्पत्तेः पूर्वमपि नाशः [1] § 384

ननु यथैकक्षणस्थायित्वेनोत्पत्तिः स्वहेतुभ्यस्तथानेकक्षणस्थायित्वेनाप्युत्प-
त्तिः स्यात् । विचित्रशक्तयो हि सामग्र्यो दृश्यन्ते । न च यदि विनाशः क्वचित्
कदाचिद् भवेत् [1] तत्कालद्रव्यापेक्षत्वाद् अस्यानपेक्षत्वात् । विनाशक-
हेत्वनपेक्षत्वाद् अन्यथा द्वितीयेपि क्षणे विनाशो न स्यात् तत्कालाद्यपेक्षत्वात्
। अथ क्रमयोगपदाभ्यां सामर्थ्यलक्षणं सत्त्वं व्याप्तं । नित्येषु च क्रमाक्र-
मनिवृत्तौ सत्त्वं निवर्तमानं क्षणिकेष्वेवावतिष्ठत इति सत्त्वयुक्तस्य कृतकस्य
गमकत्वं । § 385

30b/PSVTa

तदप्ययुक्तं । क्षणिकत्वे सति क्रमाप्रतिपत्तेर्येन हि ज्ञानक्षणेन पूर्वक-
म्बस्तु प्रतिपन्नं न तेनोत्तरं येनोत्तरं न तेन पूर्वकमिति कथं क्रमप्रतीतिः
। यो हि पूर्व वस्तुप्रतिपत्यनन्तरमपरस्य ग्राहकः स क्रमग्राही स्यात् तथा
वा-क्षणिकत्वमस्य स्यात् । यस्य च बौद्धस्य काल एव नास्ति तस्य
कथं क्रमग्रहः । भिन्नकालवस्त्वग्रहात् । कालाभावे चानेकवस्तुरूप एव
क्रमः । तथा च नित्यस्यापि क्रमकर्तृत्वं न विरुध्यते । यथा च नित्यस्य
क्रमकर्तृत्वाद्नेकरूपत्वात्तथा क्षणस्यापि स्यात् ॥ अथ क्षणवद् द्वितीये क्षणे
नित्यस्याप्यभावः स्यात् । कार्याभावात् । § 386

80/s

तदयुक्तं कालाभावात् । भवतु वा क्रमग्रहस्तथापि कथं क्रमाक्रमाभ्यां
सत्त्वस्य व्याप्तिः । क्रमयोगपदव्यतिरेकेणान्येन प्रकारेणार्थक्रियासम्भवात्
। न च प्रकारान्तरस्य दृश्यानुपलम्भादभावनिश्चयः । एवं हि विशिष्ट-

देशादावेवाभावनिश्चयः स्यान्न सर्वदा । नाप्यदृश्यानुपलम्भाद् अभावनिश्चयः
सन्देहात् । तस्मान्नित्येषु क्रमाक्रमायोगेपि सत्त्वानिवृत्तेः कथं सत्त्वस्य क्ष-
णिकसूत्रभावत्वमिति शं क र प्रभृतयः । § 387

भवतु वा प्रकारान्तराभावात् क्रमयोगपदाभ्यां सत्त्वस्य व्याप्तिस्तथापि
नित्येषु न प्रत्यक्षादिना क्रमाक्रमायोगः सिद्धो नित्यानामतीन्द्रियत्वात् [।] ५
तदसिद्धौ च न तेषु सत्त्वनिवृत्तिसिद्धिस्तदसिद्धौ च न सत्त्वस्य क्षणिकसूत्र-
भावत्वसिद्धिः । § 388

किञ्च [।]सत्त्वात् क्रमयोगपदानुमानं स्यात् तेनैव व्याप्तत्वात् तु क्षणिक-
त्वानुमानन्तत्र क्रमकर्तृत्वासम्भवादिति । § 389

अत्रोच्यते । क्रमयोगपद्ये प्रत्यक्षसिद्धे एव । सहभावो हि भावानां योग- १०
पद्यं क्रमस्तु पूर्वापरभावः स च क्रमिणामभिन्नस्तत्प्रतिभासश्चैकप्रतिभासः
। स द्वेकप्रतिभासानन्तरमपरस्य प्रतिभासः । क्रमप्रतिभासो न द्वेक-
स्यैवातिप्रसङ्गात् । § 390

सत्यं [।] तत्रापि यदैकस्य प्रतिभासो न तदापरस्य तद्भावे हि योग-
पद्यप्रतिभासः स्यात् । तस्मात् क्रमिणोः पूर्वोत्तराभ्यां ज्ञानाभ्यां ग्रहे क्र- १५
मो गृहीत एव ततोऽभेदात् । केवलं पूर्वानुभूतवस्त्वाहितसंस्कारप्रबोधेनेद-
मस्मादनन्तरमित्यानुपूर्वीविकल्पोत्पत्त्या क्रमग्रहो व्यवस्थाप्यते । क्रमिणां
ग्रहेपि कथंचिदानुपूर्वी विकल्पानुत्पत्तौ क्रमाग्रहव्यवस्थापनादत एव क्र-
मिणामेकग्रहेपि न क्रमग्रह उच्यते । § 391

किं च कालाभ्युपगमवादिनोपि कथं क्रमग्रहः । एककालत्वात् स- २०
र्वकार्याणां । अथ भिन्नकालकारणोपाधिक्रमात् कार्यक्रमस्तदयुक्तं काल-
स्यैकत्वात् । अत एव न नित्यंस्य भावः । § 392

अथ पूर्वापररूपत्वात् क्रमवान् कालः । § 393

ननु तस्यापि क्रमो यद्यपरकालापेक्षस्तदानवस्था स्यात् । अथ तस्य
31a/PSVTa स्वरूपेणा क्रमस्तथा सहायरहितानाम्बहूनां कार्याणामपि क्रमः स्यात् । २५
अस्माकन्तु पूर्वादिप्रत्ययविषयो महाभूतविशेषः कालो लोकप्रतीतोस्त्येव ।
81/s तस्य च भेदात् क्रमादिप्रतीतिर्युज्यत एव । नापि प्रकारान्तरेण नित्यस्य
कर्तृत्वं सम्भवति । यतः प्रकारान्तरेणैकदैककार्यकरणेऽनेककरणे वान्य-
दाऽवस्तुत्वं स्यात् कार्याभावात् । पुनः पुनः कार्यकरणे च क्रम एव न
प्रकारान्तरसम्भवः । अथ प्रकारान्तरेण नैकदा कार्यं करोति पुनः पुनश्च ३०
न करोति तदास्यावस्तुत्वं स्यात् । सर्वदाऽकर्तृत्वात् । § 394

तस्मात् क्रमाक्रमाभ्यां घटादिरर्थक्रियाकारी प्रत्यक्षसिद्धः स एवायमिति
ज्ञानादक्षणिकश्च प्रतीयत एव । तस्य च यदैककार्यकरणंप्रति सामर्थ्यन्त-
त्तदैव न पूर्वं न पश्चात्तत्कार्याभावात् । सामर्थ्यं च तदव्यतिरिक्तमेवमुत्त-
रोत्तरकार्योत्पत्तावपि द्रष्टव्यं । सामर्थ्यभेदेन च पदार्थभेदात् क्षणिक एव ३५
क्रमाक्रमयोर्नियमः । तेन यत्र सत्त्वन्तत्र क्रमाक्रमप्रतीतावपि क्षणिकत्वप्र-
तीतिरेव । य एव क्षणिके क्रमाक्रमयोर्नियमोयमेव नित्येषु तयोरयोगः ।

तस्माद् यदेतद् घटादौ नित्यत्वं प्रतीतं तत् सत्त्वविरुद्धमिति नित्यस्य क्रमयोगपद्याभ्यामर्थक्रियाविरोधः सिद्ध उच्यते । यथा च दृष्टे घटादौ सत्त्वं क्षणिकत्वव्याप्तं तथाऽदृष्टेष्वप्यविशेषादिति व्याप्तिं सर्वोपसंहारेण प्रतिपद्य यथा यथा तेषु सत्त्वं निश्चीयते तथा तथा क्षणिकत्वानुमानं । सत्त्वानिश्चये तु शशविषाणवत्तेष्वसत्ताशंकया क्षणिकत्वाप्रतीतिः स्यात् [1] न च तत्रापि बाधकप्रमाणेनैव क्षणिकत्वस्य सिद्धत्वादानुमानस्य वैयर्थ्यं । गृहीतव्याप्तिकस्य पुंसः सत्त्वनिश्चयमात्रेणैव साध्यार्थावगतेर्बाधकोत्थानवैयर्थ्यात् । विस्तरतस्त्वयं व्याप्तिग्रहणप्रकारो नैरात्म्यसिद्धावभिहित इति तत्रैवावधार्यः । § 395

ये तु सत्त्वस्य विपक्षाद् अभावेन सर्वत्र क्षणिकत्वव्याप्तिं प्रतिपद्य सत्त्वात्तत्रैव क्षणिकत्वमनुमापयन्ति । तेषामनुमानोत्थानमेव न स्यात् । व्याप्तिग्रहणादेव प्रमाणात् सर्वत्र क्षणिकत्वस्य सिद्धत्वात् । न च धर्मी सिद्धः सर्वस्य त्रैलोक्यस्य प्रत्यक्षत्वाद्धेतुश्चासिद्धः । पक्षीकृते च सर्वस्मिन् धर्मिणि बाधकवशाद् यदि विपक्षाभावः सिद्धस्तदा साध्यस्यापि सिद्धत्वानुमानस्योत्थानं स्यात् । § 396

नान्यश्च धर्मी सिद्ध इति कथं बाधकस्य प्रवृत्तिरिति यत्किञ्चिदेतत् [1] तस्मात् स्थितमेतदस्य सत्त्वविशिष्टस्य कृतकत्वस्य क्षणिकत्वाख्यो धर्मः स्वभावस्तन्मात्रानुबन्धी अस्य वा क्षणिकत्वस्य स्वभावस्तन्मात्रानुबन्धी कृतकमात्रानुबन्धी प्रमाणदृष्ट इति । § 397

यद्वा सत्त्वविशेषणरहितस्यापि कृतकत्वादेः क्षणिकत्वे साध्ये नानैकान्तिकत्वं । यतस्तस्य प्रथमे क्षणे य एव स्वभावः स एव चेत् द्वितीये क्षणे तदाऽभूत्वा भवनमेव स्यात् प्रथमक्षणवत् । ततश्च क्षणिकत्वं । अथ प्रथमक्षणे कृतकस्य जन्मैव न स्थितिर्द्वितीये तु क्षणे स्थितिरेव न जन्म । एवमपि क्षणिकत्वं स्यात् । जन्मजन्मिनोरभेदात् । स्थितिस्थितिमतोश्च । न च द्वितीये क्षणे जन्म विना स्थिति र्युक्ता । जन्म चेन्न तदा स्थितिस्तस्याद्वितीयादिक्षणभावित्वात् । तत्राप्येवमिति सर्वत्रोत्पत्तिरेव न स्थितिरिति क्षणिकत्वमेव । उत्पत्तिश्च हेतुकृतेति तत्रैव कृतकत्वं । न स्थितौ । तस्मात् कृतकत्वस्याक्षणिकत्वविरुद्धत्वान्नैकान्तिकत्वं । विस्तरेण चास्य कृतकत्वस्य क्षणिकत्वव्याप्तिर्नैरात्म्यसिद्धावभिहितेति तत्रैवावगन्तव्या । § 398

तस्मात् सत्त्वानन्तर्भूतस्यापि कृतकत्वस्य व्याप्तिः प्रमाणदृष्टा । तदाहास्य स्वभावस्तन्मात्रानुबन्धी प्रमाणदृष्टस्तद्भावनियमात् । कृतकभावेऽवश्यमनित्यताभावनियमादिति । § 399

एवं ज्ञाततद्भावस्यानित्यस्वभावं कृतकं ज्ञातवतः पुंसोर्थापत्त्या साध्यस्यानित्यत्वस्याभावे कृतकन्न भवतीत्येवंनिश्चयो भवतीति । यस्मान्नहि स्वस्यात्मभूतस्यानित्यत्वस्याभावे भावो भवति । तदात्मभूतं कृतकत्वमभवति । किं कारणम् [1] अभेदात् साध्यसाधनयोः । अन्यथेति यद्यनित्यत्वाभावे

कृतकब्रम्भवेत् । तदा तद्भावे कृतकत्वाभावेऽवश्यमनित्यब्रम्भवतीत्येव न स्यात् ॥ तथेति यथा साधर्म्यप्रयोगे वैधर्म्यगतिस्तथा वैधर्म्यप्रयोगेऽन्वय-
स्मृतिर्भवतीति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । तदभाव इति नित्यत्वाभावे कृतकब्र
भवत्यवश्यमित्युक्ते । तत एव वैधर्म्यप्रयोगात् तद्भावतावेदिनः । साधनस्य
साध्यस्वभावतावेदिनः पुंसः । कथन्तद्भावतां वेत्तीति चेदाह । तथा हीत्यादि ५
। अयमनित्यत्वाख्यो धर्मोऽस्य कृतकब्रस्य स्वभावो येन तदभावे कृतकब्र
भवति । अन्यथेति [।] अनित्यत्वं यदि कृतकस्य स्वभावो न भवेत् । तदा
तदभावे कृतकब्र भवेदित्यस्यायोगात् । इति हेतोस्तत्स्वभावताप्रतिपत्त्या
कृतकस्यानित्यस्वभावतोऽप्रतिपत्त्याऽन्वयस्मृतिर्भवति । § 400

एतदुक्तम्भवति । य एव हेतोः साध्य एव भावः स एव विप- १०
क्षेऽभाव इत्यन्वयव्यतिरेकयोस्तादात्म्यमन्योन्यव्याप्तिश्चातो हेतावन्वयप्रतीत्या
व्यतिरेकप्रतीतिर्व्यतिरेकप्रतीत्या चान्वयप्रतीतिरनुमानमेव । § 401

तेन यदुच्यते । § 402

83/s

सामर्थ्यमिच्छतः की र्त्ते न ष्टं द्विभावधारणमिति न्यायमंजरी ? तदपास्तं
। § 403 १५

यद्वा नैवेतत् प्रमाणं केवलं संकेतवशाद् अन्वयमुखेन व्यतिरेकमुखेन
वा प्रयुक्तमेकं वाक्यमुभयं गमयतीत्यदोषः । § 404

स्वभावहेतावन्यतरप्रयोगाद्दुभयगतिमुक्त्वा कार्यहेतावाह । तथेत्यादि
। यत्रेति सर्वनाम्ना सर्वोपसंहारस्तत्राग्निवश्यमित्युक्तेऽस्मादेवान्वयवचनात्
कार्यधूमो दहनस्येत्येवन्निश्चयो भवति । किङ्कारण[।]येन धूमेऽवश्यमग्निर्भ- २०
वति । अन्यथा यदि न कारणमग्निधूमस्य तदार्थान्तरस्याग्नेस्तदनुबन्धनिय-
माभावात् । धूमे योऽनुबन्धो व्यापनंतन्नियमस्याभावात् । ततश्च स्वातन्त्र्यभाव-
स्य धूमस्व- भावस्य स्यात् । अत इति स्वातन्त्र्यात् तदभावेऽप्यग्न्यभावेऽपि
धूमस्वभावस्यावैकल्यान्नाभावः स्यान्न चैवन्तस्मात् कार्यो धूम एष्टव्यः । यतः
कार्ये तु धूमेभ्युपगतेऽवश्यन्तत्र कारणमग्निर्भवति । इदमित्यस्यैव समर्थनं । २५
अर्थान्तरभाव इति कार्याभिमतस्य भावे स्वभावोपधानं स्वरूपप्रत्युपस्थानं ।
कार्यस्यापि तद्भाव एव कारणभाव एव भावः कार्यत्वं । तच्च कारणभाव एव
भाविब्रमस्ति धूमे । तस्मात् कार्यं धूम इत्येवमन्वयेन विदिततत्कार्यत्वस्य
पुंसो दहनाभावे धूमो न भवतीत्यर्थाद् भवति । § 405

अधुना वैधर्म्येणान्वयगतिमाह । तथेत्यादि । असत्यग्नौ धूमो न भ- ३०
वतीत्युक्तेऽस्माद् व्यतिरेकवचनाद् विदिततत्कार्यत्वस्य धूमेऽवश्यमग्निर्भव-
तीत्येवमर्थाद् अन्वयप्रतिपत्तिर्भवति । अन्यथा यदि वैधर्म्यवचनेनाग्नेः कार्यं
धूम इत्येतन्न कथ्यते तदभावेऽग्न्यभावे किन्न भवेद् धूमो । भवेदेवेति व्य-
तिरेकनिश्चय एव न स्यात् । तस्मात् स्थितमेतत् [।] सत्यर्थान्तरत्वे यदभावे

१६ मुखे] ? न

यदवश्यन्न भवति । तत्तस्य कार्यमतश्च व्यतिरेककथनादन्वयो गम्यत इति
॥ § 406

84/s

अत्र परो व्यभिचारमाह । ननु चेत्यादि । नित्यानित्यार्थयोः कार्य-
न्नित्यानित्यार्थकार्यन्तद्भावस्तत्त्वं । तस्याभावेपि । तथा हि श्रवणज्ञानं श-
ब्दस्यैव घर्मत्वादसाधारणन्तत्र न ज्ञायते किन्नित्यस्य सतः शब्दस्य कार्य
श्रवणज्ञानमुतानित्यस्येति । ततश्च न नित्यार्थकार्यत्वं श्रवणज्ञानस्य नाप्य-
नित्यार्थकार्यत्वं तथापि श्रवणज्ञानन्न भवति तदभावेपि नित्यानित्यार्थाभावे ।
तद्व्यतिरेके व्यतिरेच्यत इति यावत् । नित्यार्थाभावे तावन्न भवत्यनित्येषु
घटादिष्वभावात् । अनित्याभावेपि न भवति नित्येष्वकाशादिष्वभावात् ।
१० न वै न भवतीति सिद्धा न्तवादी । न वै तच्छ्रावणत्वेन्नित्यानित्याभावे न
भवतीत्येवं शक्यम्विज्ञातुं । यदि तु तदभावेन भवतीत्येवन्निश्चयः स्यात् तदा
तत्कार्यत्वेन्नित्यमेव स्यात् । किन्तु तदभावे न भवतीत्येव नास्ति । किङ्कार-
णन्तयोरेव नित्यानित्यत्वयोस्ततः श्रावणत्वात् संशयात् । अन्यथा नित्यानित्ये
वस्तुन्यभावेन निश्चिताच्छ्रावणत्वात्कथन्तद्भावपरामर्शेन शब्दे संशयः स्यात् ।
१५ तस्मान्नित्यानित्याभ्यां व्यावृत्तिरेव नास्ति श्रावणत्वस्य । § 407

कथन्तर्ह्यसाधारणत्वाच्छ्रावणत्वं नित्यानित्ययोर्नास्तीत्युच्यत इत्याह ।
केवलन्वित्यादि । नित्यानित्येषु श्रावणत्वस्य भावनिश्चयाभावात् । श्रावणत्वं
नित्यानित्ययोर्नास्तीत्युच्यते । § 408

नन्वनित्यादिके साध्ये यदि श्रावणत्वं सपक्षविपक्षयोर्दृष्टं स्यात् । स्याच्छ-
ब्दे श्रावणत्वात् सन्देहः । प्रमेयत्वादिव । न चैतत् सपक्षविपक्षयोर्दृष्टमतो
२० ऽप्रतिपत्तिरिति भट्टो द्यो त क रौ । अथ शब्दवस्तु कदाचिन्नित्यमनित्यम्वा
वस्तु धर्मश्च श्रावणत्वेनातः सन्देह उच्यते । § 409

32b/PSVTa

तदयुक्तं । एवं हि वस्तुधर्मत्वस्यैव सन्देहहेतुत्वं स्यान्न श्रावणत्वस्येति ।
अत्रोच्यते । यदि हि यत्र यत्र श्रावणत्वं तत्र नित्यानित्ययोरभाव इति
२५ प्रतिपन्नं स्यात् ततो नित्यानित्ययोरप्रतिपत्तिः स्यात् । न चानित्यादियुक्ते
घटादौ श्रावणत्वस्याभाव इति शब्देऽप्यभावस्तेन श्रावणत्वात् तत्र सन्देह एव
। § 410

ननु श्रावणत्वं श्रवणज्ञानं प्रति सामर्थ्यन्न च नित्यस्य सामर्थ्यमस्त्यर्थ-
क्रियाविरोधात् [1] तत्कथमतः सन्देहः [1] अनित्यत्वस्यैव निश्चयादिति ।
३० § 411

एवमन्यते । यदि सामर्थ्यमात्रं हेतुस्तदा सत्त्वमेव तदिति न काचित्
क्षतिः [1] [1] तस्य सपक्षसाधारणत्वादेवं प्रमेयत्वादिष्वपि द्रष्टव्यं । अथ
श्रवणज्ञानं प्रति यत्सामर्थ्यन्तद्हेतुस्तच्च न क्वचिदनित्यत्वव्याप्तं सिद्धमिति कथ-
मतोऽनित्यत्वसिद्धिरसाधारणत्वादयंशब्द एव तदनित्यत्वव्याप्तं सिद्धं । तेनैव
३५ हि बाधकेन प्रमाणेनानित्यत्वस्य तत्र सिद्धत्वाच्छ्रावणत्वस्य वैयर्थ्यं स्यात् । 85/s
एवं स चासाधारणहेतूनामगमकत्वं बोद्धव्यं । § 412

तस्मात् स्थितमेतत् [1] कार्यहेतौ दृष्टान्ताभ्यां साध्यसाधनयोर्हेतुफल-
भावः कथनीयो न तु दर्शनादर्शनमात्रं । एवं ह्यर्थापत्त्याऽन्यतरेण द्वितीय-
प्रतीतिर्भवेत् । अन्यथा न स्यादित्याह । यदा पुनरित्यादि । तदा यत्र
धूमस्तत्राग्निरित्येव न स्यादित्यन्वय एव न स्यात् प्रतिबन्धाभावात् । यदा
चान्वय एव न सिद्धस्तदा कुतोऽग्न्यभावे धूमो नास्तीत्यर्थाद् व्यतिरेकसिद्धिः ५
। तथा वैधर्म्येणादर्शनमात्रस्य ख्यापनात् साध्याभावे हेत्वभावासिद्धेः कुत-
स्तद्वारेणान्वयस्मृतिः ॥ यथोक्त इति तादात्म्यतदुत्पत्तिलक्षणः । एकसद्भावे
कार्यस्वभावलिङ्गस्य सद्भावेऽन्यप्रसिद्धार्थं कारणस्य स्वभावस्य च लिङ्गिनः
प्रसिद्धार्थं । तदभावे यथोक्तप्रतिबन्धाभावे सत्येकसद्भावेऽन्यप्रसिद्धेरसम्भ-
वात् ॥ § 413

हेतुस्वभावाभाव इति हेत्वभावो व्यापकस्वभावाभावश्च । अत इत्यन-
न्तरोक्तात् कारणात् कस्यचित् कार्यस्य व्याप्यस्य च प्रतिषेधे । चकारात्
प्रतिषेधव्यवहारे च साध्ये । हेतुर्लिङ्गं । किङ्कारणं [1] यस्मात् तावेव हि
कारणव्यापकौनि वर्तमानौ स्वप्रतिबद्धं कार्यं व्याप्यं च स्वभावं निवर्तयत
इति कस्यचिदर्थस्य कार्यस्य व्याप्यस्य वा प्रतिषेधमपि साधयितुकामेन १५
। अपिशब्दाद् व्यवहारमपि [1] हेतोः कारणस्य व्यापकस्य च स्व-
भावस्य निवृत्तिर्हेतुत्वेनाख्येया । किङ्कारणं । अप्रतिबन्धे हीत्यादि । न च
ताभ्यामन्यः प्रतिबन्धोस्तीति भावः ॥ युक्तो न्याय्य उपलम्भो यस्य स त-
थादृश्यस्येत्यर्थः । तस्य चेति स्वभावस्य आनुपलम्भनं प्रतिषेधहेतुः । न चायं
प्रतिषेधस्यैव हेतुः किन्तु प्रतिषेधविषयो व्यवहारस्तस्य हेतुरिति कृत्वा तद्धेतुः २०
प्रतिषेधहेतुरित्युक्तः । किं कारणं [1] न प्रतिषेधहेतुस्तथाभूतानुपलम्भ-
स्य दृश्यानुपलम्भस्य स्वयं प्रतिषेध रूपत्वात् । हेतुर्व्यापकानुपलब्धिरिति
कारणानुपलब्धिव्यापकानुपलब्धिश्च । उभयस्यापीति प्रतिषेधस्य प्रतिषेध-
व्यवहारस्य च ॥ § 414

इति एवमियमनुपलब्धिः । संक्षिप्य त्रिधाप्युक्ता सती पुनरनेकधोक्ता २५
। यथात्रैवाऽऽष्टधा प्राग् विभक्ता । केन प्रकारेणेत्याह । तत्तद्विरुद्धेत्यादि
। तच्छब्देन प्रक्रान्तं स्वभावकारणव्यापकत्रयं गृह्यते । तेन स्वभावदित्र-
येण विरुद्धन्त द्विरुद्धन्निविधमेव भवति । स्वभावविरुद्धकारणविरुद्धव्यापक-
विरुद्धभेदाः । तद्विरुद्धमादिर्यस्य तत्तद्विरुद्धादि । आदिशब्देन विरुद्धकार्यस्य
कारणविरुद्धकार्यस्य च परिग्रहः । तच्च तद्विरुद्धादी । तयोरगतिगती । ३०
तदगतिस्तद्विरुद्धादिगतिश्चेत्यर्थः । तयोर्भेदस्तेन प्रयोगस्तस्मात् प्रयोगभेद-
तोनेकधोक्ता । तत्र तदगत्या तिस्रोनुपलब्धयः संगृहीताः स्वभावानुपलब्धिः
कारणानुपलब्धिः व्यापकानुपलब्धिश्च । तद्विरुद्धगत्या तिस्र एव । स्वभाव-
विरुद्धोपलब्धिः कारणविरुद्धोपलब्धिः व्यापकविरुद्धोपलब्धिश्च । आदिशब्दात्
विरुद्धकार्योपलब्धिः कारणविरुद्धकार्योपलब्धिश्चेति । एवमष्टविधस्य प्रागुक्त- ३५
स्यानुपलम्भस्य संग्रहो भवति । § 415

त्रिविध एव हीत्यादिना कारिकार्थमाह । उपलम्भसत्त्वस्येत्युपल-
म्भयोग्यस्य हेतोरनुपलब्धिरिति सम्बन्धः । व्यापकस्य स्वात्मनश्चोपलम्भ-

सच्चस्येति वर्तते । सोयन्निविधप्रतिषेधहेतुः प्रयोगवशेनानेकप्रकार उक्त
इति सम्बन्धः । कथं प्रयोग वशेनेत्याह । तत्तद्विरुद्धाद्यगतिगतिभेदप्रयोगत
इति । एतदेव तस्यागत्येत्यादिना विभज्यते । तस्यागत्त्येति स्वभावकार-
णव्यापकानुपलब्ध्या । तद्विरुद्धगत्येति स्वभावकारणव्यापकविरुद्धोपलब्ध्या
५ । विरुद्धकार्यगत्येति विरुद्धकार्योपलब्ध्या । इत्यादिभेदप्रयोगैरिति कारण- 87/s
विरुद्धकार्योपलब्ध्यादिभेदप्रयोगैः । यथोक्तं प्रागनु पल ब्धि प्र भे द चि
न्ता यां १ । ६ ॥ § 416

यत एवं प्रतिबन्धवशाद् गमकत्वात्तस्मात् । कार्यकारणभावाद्वा
नियामकात् साध्यसाधनयोरव्यभिचारसाधकात् स्वभावाद्वा तादात्म्यलक्ष-
१० णान्नियामकात् । कार्यस्य स्वभावस्य च लिङ्गस्याविनाभावः साध्यधर्म विना
न भाव इत्यर्थः ॥ न चासाधारणस्य साध्याविनाभावोस्ति सन्देहहेतुत्वात्
। अविनाभावे तु तन्निश्चायकेनैव प्रमाणेन तत्र धर्मिणि साध्यस्य सिद्धत्वात्
कथमस्य गमकत्वं । § 417

तेन भ दृ न यदुच्यते ॥ § 418

१५ अविनाभावशब्दोप्य...सकलार्थभाक् ।
नानुमा योग्यसम्बन्धप्रतिपत्ति करोति नः ॥
यदि तावद् विनाभावो न स पश्चाद् विशिष्यते ।
ततोऽसाधारणेप्यस्ति स इति स्यादकारणं ॥
यो ह्यसाधारणो धर्मः स तेनैवात्मसात्कृतः ।
२० विना न भवतीत्येव ज्ञातो हेतुः प्रसज्यत इति [।]§ 424
तदपास्तं । अविनाभाव एव हि नियमः । साध्यं विना न भवतीति
कृत्वा । § 425

यद्येवं किमर्थं पुनर्नियमग्रहणं[।]सत्त्यं[।]परमतनिरासार्थं । स ह्य-
विनाभावव्यतिरेकेणान्यं नियममिच्छति । यदाह भ दृः ॥

२५ एवमन्योक्तसम्बन्धप्रत्याख्याने कृते सति ।
नियमो नाम सम्बन्धः स्वमतेनोच्यतेऽधुना ॥
कार्यकारणभावादिसम्बन्धानां द्वयी गतिः ।
नियमानियमाभ्यां । स्यान्नियमस्यानुमाङ्गता ॥
सर्वेष्वनियमा ह्येते नानुमोत्पत्तिकारणं ॥
३० नियमात् केवलादेवन्न किञ्चिन्नानुमीयते ॥
तस्मान्नियम एवैकः सम्बन्धोऽत्रावधार्यते ।
गमकस्यैव गम्येन स चेष्टः प्राङ् निरूपितः ॥
नियमस्मरतः सम्यग् नियम्यैकाङ्गदर्शनात् ।
नियामकाङ्गविज्ञानमनुमानन्तदाङ्गिष्विति [।]§ 436

३५ तदपास्तं ॥ § 437

33b/PSVTa

88/s

कायकारणभावादिसम्बन्धाभावे नियम एव न स्यात् । अप्रतिबद्धानां सहभावनियमाभावात् । पाण्डुत्वादिमात्रस्य चाग्न्यकार्यत्वात् । देशकालाद्यपेक्षया च लिङ्गस्य गमकत्वान्नियम एवेति कथं कार्यकारणभावादिसम्बन्धेपि द्वयी गतिरुच्यते । अथ स्यात् [1] कार्यकारणभावादिसम्बन्धमभ्युपगच्छतापि यावत् साधनस्य साध्येनियमो न निश्चितस्तावन्न साध्यप्रतिपत्त्यङ्गत्वेन कार्यकारणभावे सत्यपि नियम एव सम्बन्धोभ्युपगम्यते । तस्यैव प्रतिपत्त्यङ्गत्वात्तद्वक्तुं स एवैकोनुमानाङ्गं शेषास्तद्व्यक्तिहेतव इति । तदयुक्तं [1] नियमो हि तदायत्तैव [1] सा च तादात्म्यतदुत्पत्तिस्वभावैव [1] तेन तादात्म्यतदुत्पत्तिनिश्चय एव नियमनिश्चयो न पुनर्दर्शनादर्शनाभ्यान्नियमनिश्चयो व्यभिचारात् । § 438

ननु यथा दर्शनादर्शनयोर्नियमनिश्चयप्रति व्यभिचारस्तथा कार्यकारणभावनिश्चयेपि स्यादिति । § 439

तदयुक्तं । विशिष्टाभ्यामेव दर्शनादर्शनाभ्यां कार्यकारणभावनिश्चयाभ्युपगमात् । एतच्चात्रैव वक्ष्यति । § 440

यदप्यु म्वे के नोच्यते । शतशो यदग्नौ धूमदर्शनन्तदन्यथानुपपत्त्या नियतोयं धूमोऽग्नाविति यन्नियमज्ञानमुत्पद्यते । तस्यानग्नौ धूमदर्शनम्बाधकं [1] न च तदस्तीति धूमस्याग्नौ नियम इति । § 441

तदयुक्तं । अग्निकार्यत्वाभावे ह्यनग्नौ धूमादर्शनस्यानुपलब्धिमात्रत्वेनाप्रमाणस्याबाधकत्वादनग्नौ धूमस्य शक्यमानत्वेन कथमग्नौ नियमः [1] स्तस्मात् स्थितमेतत् [1] § 442

...p88a कार्यकारणभावाद्वा स्वभावाद्वा नियामकाद् [1]
अविनाभावनियमः § 445

[1] कार्यकारणभावादिनिश्चयाच्चाविनाभावनियमनिश्चयो

...p88b ऽदर्शनात् न दर्शनात् § 447

[1] साध्याभावे हेतोरदर्शनमात्रान्नाविनाभावनियमनिश्चयः । न दर्शनात् । नापि साध्यसाधनयोः सहभावदर्शनात् । § 448

34a/PSVTa तस्मात्तदुत्पत्त्यैवार्थान्तरस्यार्थान्तरेणाविनाभावः । § 449

अन्यथेत्यासत्यान्तदुत्पत्तौ परैः साध्याभिमतैः परस्यानात्माभूतस्य लिंगस्य कोऽवश्यम्भावनियमः । अनर्थान्तरे तु लिङ्गे तन्मात्रानुबन्धिबं साध्यधर्मस्येष्टव्यमन्यथा कृतकत्वस्य यन्निमित्तन्तस्मादर्थान्तरमुद्गरादिनिमित्तं यस्या नित्यत्वस्येष्यते । तस्मिन् वा धर्मेऽवश्यम्भावनियमः कः । किमिव वाससि रागवत् । निष्पन्ने वाससि कुसुम्भादिनिमित्तो यो रागः पश्चाद्भावी ॥ § 450

89/s

तत्र यथा नावश्यम्भावनियमस्तद्वदनित्यत्वस्यार्थान्तरहेतुत्वं इष्यमाणे न केवलमयन्दोषोऽयमपरो दोष इत्याह । अपि चेत्यादि । अर्थान्तरनिमित्तो

नित्यत्वाख्यो धर्मः स्यादन्य एव [1] तस्मात् स्वभावभूतात् कृतकादेस्तथाहि साध्यधर्मस्यार्थान्तरनिमित्तत्वाभ्युपगमे द्वयमिष्टं साधननिष्पत्तावनिष्पत्तिभिन्न-हेतुकत्वं च । एतच्च नान्तरेण स्वभावभेदं घटते । यस्मान्न हि तस्मिन् साध-
नस्वभावे निष्पन्नेष्वनिष्पन्नो भिन्नहेतुको वा साध्यधर्मस्तत्स्वभावो युक्तः ।
५ पूर्वनिष्पन्नस्य भिन्नहेतुकस्य च लिङ्गस्य स्वभावो युक्तो यस्मादयमेव खलु लोकप्रतीतो भेदो भावानां यो विरुद्धधर्माध्यासो विरुद्धधर्मयोगः । निष्पत्त्य-निष्पत्ती चात्र विरुद्धौ धर्मौ । तथायमेव भेदहेतुर्भेदस्य जनको यः कारणभेदः । सामग्रीभेदश्चात्र कारणभेदो द्रष्टव्यः । एतेन भेदस्वरूपभेदकारणञ्चोक्तं ॥

§ 451

१० भेदप्रतिभासस्तु भेदग्राहकः ॥ तौ चेद् विरुद्धधर्माध्यासकारणभेदो न भेदकाविश्येते । तदा न कस्यचिद्वस्तुनः कुतश्चिदर्थाद् भेद इत्येकन्द्रव्य-
म्विश्वं समस्तञ्जगत् स्यात् ॥ त्रैगुण्यस्याविशेषादैक्यं सर्वस्येष्टमेवेति चेदाह । ततश्चेत्येकत्वात् सहोत्पत्तिविनाशौ । एकस्योत्पादे सर्वस्योत्पादो विनाशे च विनाशः स्यादित्यर्थः । सर्वस्य च सर्वत्र कार्य उपयोगः कारणत्वं स्याद् । स-
१५ होत्पत्त्याद्यनभ्युपगमे । सर्वम्बस्त्वेकमित्येव न स्यात् । अधोपयोगादिभेदेन परस्परभिन्नात्मतेष्यते भेदा नां नामान्तरम्वा स्यात् । बहूनामेकमिति संज्ञा कृता स्यात् । किङ्कारणम् [1] अर्थं परस्परभिन्नमभ्युपगम्य तथाभिधानात् । एकमित्यभिधानात् ॥ § 452

90/s

अथ स्यात् प्राक्प्रध्वंसाभावान्तर्वर्तिसत्तासम्बन्धोऽनित्यता । सा च कृत-
२० कनिष्पत्तिकाले निष्पन्नेव केवलं प्रध्वंसेन्नोत्तरकालमभिव्यज्यत इति [1]
§ 453

तदप्ययुक्तं । यतो यावत् प्रध्वंसो नोत्पद्यते तावत् कथमन्तरालवर्त्य-
नित्यता । प्रध्वंसोत्पत्तावपि कथमन्तरालवर्तिब्रमस्याः [1] कृतकस्वभाव-
त्वम्वा । भावस्यैवाभावात् ॥ § 454

२५ नन्वित्यादि परः । अनर्थान्तरहेतुत्वेपि विनाशकारणानपेक्षत्वेपि ब्रह्म-
तेनानित्यतायाः । भावकालेऽनित्यतानिष्पत्तेः । भावस्य सत्ताकाले त-
स्या अनित्यताया अनिष्पत्तेर्भावाद्दुत्तरकालमनित्यता भवतीति मन्यते ।
तुल्याऽतस्त्वभावा । यथार्थान्तरहेतुत्वेपि निष्पत्तिः स्यात् [1] तयोर्नानाब्रह्म-
रथाऽनर्थान्तरहेतुत्वेपीति तुल्याऽतस्त्वभावता । § 455

34b/PSVTa

३० नेत्यादिना प्रतिविधत्ते । अपूर्वस्वभावलाभो निष्पत्तिरुच्यतेऽनित्यता च भावनिवृत्तिरूपा । ततो निष्पत्तेरेवाभावात् कथं विरुद्धधर्मसंर्गः । यदि तर्हि नानित्यता वस्तु सती कथं साध्यसाधनयोस्तादात्म्यलक्षणः सम्बन्ध इत्याह । स एव हि भाव इति । क्षणे स्थितिर्या सैव धर्मो यस्येति । निवृत्तिध-
३५ र्मा स्वभाव एवानित्यतोच्यते स एव साध्यः । तेन तादात्म्यं हेतुसाध्य-
योर्व्यतिरिक्तार्थब्रह्मनित्यता नीरूपा [1] तेन भावस्यानित्यता भवतीतीत्येव-

११ वि] ? ज्ये

मादिभिर्वाक्यैर्भावस्य न किञ्चिद्द्रुपं विधीयतेऽपि तु दृष्टं रूपं नास्तीत्ययम-
र्थोभिधीयते धर्मान्तराभिधाने भावनिवृत्त्यप्रतिपादनप्रसङ्गात् । § 456

यदि भाव एवानित्यता कथन्तर्हि शब्दस्य धर्मिणो नित्यता धर्म इति
वचनभेद इत्यत आह । वचनभेदेपीत्यादि । धर्मधर्मितया यो वचनभेदो
वाचकान्यत्त्वन्तूआपि निमित्तमुत्तरत्र वक्ष्यामः ॥ § 457

एतेन यदप्युच्यते ऽध्य य ना वि द्भ क ण् णो द्यो त क रा दि
भिः । यदि तुलान्तयोर्नामोन्नामवत्कार्येत्पत्तिकाल एव कारणविनाशः । यदि
कार्यकारणभावो न स्याद् यतः कारणस्य विनाशः कारणोत्पादः । एवं भाव
एव नाश इति वचनादेवञ्च कारणेन सह कार्यमुत्पन्नमिति प्राप्तं । यदि च
भाव एव नाशः प्रथमेपि क्षणे भावस्य न सत्ता स्यात् । विनाशाद् भाव- १०
निवृत्तिश्च विनाशो लोक प्रतीतो न भाव एव । सर्वकालं च नाशसद्भावाद्
भावस्य सबंधं स्यात् । अथ कारणोत्पादात् कारणविनाशो भिन्नस्तदा कृत-
कस्त्रभावत्वमनित्यत्वस्य न स्यात् । व्यतिरिक्ते च नाशे जाते तस्य क्षणस्य
न निवृत्तिरिति कथं क्षणिकत्वमिति [1] § 458

तदपास्तं [1] द्विविधो हि विनाश इष्यते भावनिवृत्तिरूपो भावश्च [1] १५
तेनोत्पन्नो भावः कार्यङ्करोति कार्यकाले च कारणनिवृत्तिरूपो विनाशो लोक-
प्रतीत एव [1] नायम्भावस्त्रभाव इष्यते [1] नापि कारणोत्पादाद् अभिन्नो
भिन्नो वा नीरूपत्वात् केवलमस्य भेदाभेदप्रतिषेध एव क्रियते । तथा च
वक्ष्यति [1] § 459

भावे ह्येष विकल्पः स्याद् विधेर्वस्त्रनुरोधत १ । २८१ इति । § 460 २०

तेन व्यतिरिक्ते नाशे जाते क्षणस्य न निवृत्तिरित्यपास्तं । यतश्च
द्वितीयक्षणोत्पत्तिकाल एव प्रथमक्षणे निवृत्तिस्तेनैकक्षणस्थायी भावो विनाश-
शब्देनोच्यतेऽयं च विनाशो भावरूपत्वात्साधनस्त्रभाव एव । कार्योत्पत्तिकाले
च निवर्त्तत इति कार्यभिन्नकालभावी न चास्य सर्वकालम्भावो भावस्यास-
त्त्वात् । § 461 २५

यद्वा विनश्चरोऽयं विनाशोऽस्येति द्वाभ्यां धर्मधर्मिवाचकाभ्याम-
विनाशिव्यावृत्तस्यैवैकस्य भावस्य भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपाभ्यामभिधानाद्
भाव एव नाश उच्यते इति सर्वं सुस्थं । § 462

यदि तर्हि भाव एवानित्यता तदा भावप्रत्यक्षीकरणे सापि प्रत्यक्षेवेति
कस्मान्न तथैव निश्चीयत इत्यत आह । तामित्यादि । क्षणस्थितिधर्म- ३०
तां स्त्रभावमनित्यताख्यं पश्यन्नपि प्रत्यक्षीकुर्वाणोपि न व्यवस्यति । न
निश्चिनोतीति सम्बन्धः । § 463

35a/PSVTa

कस्मात् क्षणस्थितिधर्मतास्त्रभाव इत्याह । स्त्रहेतोरेव सकाशात्तथा क्ष-
णस्थितधर्मतयोत्पत्तेः । किं पुनः पश्यन्नपि न व्यवस्यतीत्याह । मन्दबुद्धिरिति
। अनादिसंसारभ्यस्तया नित्यादिरूपाविद्यावासनया मन्दा बुद्धिर्यस्य स त- ३५

७ दि] ? तदा

थाऽन्यथा दृष्टे वस्तुनि सर्वात्मनां किमिति न निश्चयः स्याद् [1] अनेन तु योगिनां सत्यपि सदृशदर्शने मन्दबुद्धिबाभावात् क्षणिकत्वनिश्चयो भवतीत्युक्तम्भवति । § 464

यदि तर्ह्यविद्यया नानित्यत्वाध्यवसायो विनश्यत्यपि भावे माभूदनित्यताध्यवसाय इत्याशङ्क्य बाह्यमपि भ्रान्तिबीजमाह । सत्तोपलम्भेनेत्यादि । यः सत्ताया एवोपलम्भो नाभावस्य तेन सत्तोपलम्भेन । § 465

एतदुक्तम्भवति [1] उत्तरक्षणोत्पादकाल एव पूर्वक्षणविनाशात् पूर्वोत्तरयोः क्षणयोरभावेनाव्यवधानान्नैरन्तर्येणान्यत्वाग्रहात् सर्वदा द्वितीयादिक्षणेष्वापि सत्ताया एवोपलम्भेन तथाभावः पूर्वदृष्टस्य भावः सद्भावस्तस्य या शङ्का कदाचित्स एवायमित्येवरूपा भूता भ्रान्तस्यापि स एवायमिति दर्शनाच्छकेत्याह । तया विप्रलब्धो वंचितो न व्यवस्यति । § 466

अग्निधूमयोरपि तर्हि कार्यकारणभावनिश्चयो न स्यादभावाव्यवधानेनान्यत्वाग्रहादित्याह । सदृशापरोत्पत्तेरित्यादि । दृष्टं च सदृशापरदर्शनं शुक्तिकादौ सत्यपि भेदभ्रान्तिनिमित्तं । एतच्च नै रा त्यसि द्वौ विभक्तमिति तत्रैवावधार्य । § 467

तेन सर्वात्मना पूर्वक्षणसदृशस्यापरस्योत्पत्तिस्तया विप्रलब्धो न पूर्वक्षणादुत्तरक्षणमन्यत्वेनाध्यवस्यत्यपि तु स एवायमित्यत एव न पूर्वक्षणस्य विनाशप्रतीतिरुत्तरस्य चोत्पत्तिप्रतीतिः । अग्निधूमयोस्त्वेकान्तेन विसदृशत्वात्नैरन्तर्ये सत्यप्यन्यत्वाग्रहाद् भवति कार्यकारणभावनिश्चयः । वा शब्दस्वनवकृत्तिसूचनार्थः । § 468

तेनायमर्थो यदि सत्तोपलम्भे व्यभिचारः सदृशापरोत्पत्त्या वा विप्रलम्भः सर्वदास्त्येव विप्रलम्भ इत्येवं परः । § 469

अथवा किं पुनः पश्यन्नपि न व्यवस्यतीत्याह । सत्तोपलम्भेन । पूर्व यः सत्तोपलम्भेन प्रतीयमाने तद्भावशङ्का पूर्वदृष्टभावरोपस्तेन विप्रलब्धः न व्यवस्यति । एवन्तर्ह्यादिक्षणदर्शन एवाध्यवसायः स्यात् । पूर्व सत्तोपलम्भाभावादित्याशङ्क्याह । सदृशापरोत्पत्तिविप्रलब्धो वेति । वा शब्दश्चार्थे । प्रथमक्षणसदृशस्य द्वितीयक्षणस्योत्पत्त्या च विप्रलब्धो न व्यवस्यति । योगिनामपि तर्हि निश्चयो न स्यादित्याह । मन्दबुद्धिरिति । तेन बाह्याध्यात्मिकविप्रलम्भनिमित्तसद्भावात् पृथग्नानां निश्चयः । योगिनान्तु सत्यपि सदृशदर्शने पटुबुद्धिबान्निश्चयो भवत्येव । § 470

तस्मात् स्थितमेतत् [1] क्षणस्थितिधर्मतां पश्यन्नपि सदृशापरोत्पत्त्या विप्रलब्धो न व्यवस्यतीति ॥ § 471

ननु भावस्य क्षणिकत्वे सति पूर्वोत्तरक्षणानां विभागेन प्रतिभासः स्यात् । अप्रतिभासनाच्च कथमपश्यन्नपि न व्यवस्यतीत्युच्यते । अथ नीलाद्यव्यतिरिक्त्वात् क्षणिकत्वस्य नीलग्रहे ग्रहः । § 472

१४ द्वौ] Pramāṇavārtika १ :

२२५.

युक्तमेतत् । किञ्चिदमत्र निरूप्यते [१] किमिदं नीलमक्षणिकमुत्
क्षणरूपमथ सन्तानः । तत्र यद्यक्षणिकन्तदा नीलप्रतिभासे कथं क्षणिक-
ब्रप्रतिभासः । अथ क्षणरूपं । नन्विदमेवासिद्धमिति कथं नीलप्रतिभासे
93/s क्षणप्रतिभास उच्यते । क्षणाप्रतिभासनाच्च न सन्तानरूपस्य नीलस्य प्र-
तिभासः । अथ नीलमात्रप्रतिभासे सति क्षणिकब्रप्रतिभासः । तदयुक्तं । ५
प्रतिभासाप्रतिभासाभ्यां हि प्रत्यक्षस्य ग्रहणाग्रहणे । नान्यथा । तदाह । तद्
यदपि गृह्णाति तत्प्रतिभासेनेति । न च क्षणानां प्रतिभास इत्युक्तं । § 473
यदि च नीलाद्यव्यतिरिक्तं क्षणिकब्रन्तदा नीलनिश्चये क्षणिकब्रस्य
निश्चितत्वादानुमानस्य वैयर्थ्यं स्यात् । यस्त्वाह । एकज्ञानविषयत्वमेव क्षणिक-
ब्रं पूर्वोत्तरज्ञानविषयत्वव्यावृत्तस्यैव चेदानीन्तनज्ञानविषयत्वस्य प्रतिभासनात् १०
[१] पूर्वापरक्षणविलक्षण एव क्षणः प्रत्यक्षेणानुभूतनिश्चितोनुमानेन तु प्रत्य-
क्षवृत्तमेव परामृश्यत इति नानुमानस्य वैयर्थ्यमिति । § 474
तदयुक्तं । यतो यद्येकज्ञानस्याक्षणिकब्रन्तदार्थस्याप्यक्षणिकब्रं स्यात् ।
अथ तस्य क्षणिकब्रन्तत्कुतोऽवगतं । तस्याप्येकज्ञानविषयत्वादिति चेदन-
वस्थयैव प्रतिपत्तिः क्षणिकब्रस्य । अथ ज्ञानक्षणस्य प्रतिभासोऽभ्युपगम्य- १५
तेसावर्थक्षणस्य किन्नाभ्युपगम्यते । अन्यथैकस्यापि क्षणस्यानेकज्ञानविष-
त्वादानेकत्वं स्यात् । § 475
भ दृ वा सु दे व स्वा ह । पूर्वोत्तरक्षणानां विनाशेनाप्रतिभासन-
मेवाक्षणिकब्रप्रतिभासनमतोक्षणिकब्रग्राहकमेव सर्वम्प्रत्यक्षं केवलं क्षणिक-
ब्रानुमानेन भ्रान्तं साध्यत इति [१] § 476 २०
एतदप्ययुक्तं । प्रतिज्ञायाः प्रत्यक्षबाधितत्वेनानुमानस्योत्थानाभावात् ।
निर्विकल्पकस्यापि प्रत्यक्षस्य भ्रान्तत्वे सम्बन्धग्रहणाच्च । पश्यन्नपीति ग्र-
न्थविरोधश्च [१] तस्मादयुक्तमुक्तं । पश्यन्नपि न व्यवस्यतीति । § 477
अत्रोच्यते । यथा ह्यर्थक्षणानां पौर्वापर्यन्तथा ज्ञानक्षणानामपि तेन पूर्व-
केण ज्ञानक्षणेन पूर्वक एवार्थक्षणो गृह्यते नोत्तरः । उत्तरेणाप्युत्तर एव २५
न पूर्व इति [१] एकस्मिन् ज्ञाने तयोरप्रतिभासनात् कथम्पूर्वस्मादयम-
न्य इति विभागेन प्रतिभासः स्यादिति चोद्यते । स्वरूपप्रतिभास एव च
भावस्यान्यस्माद् विवेकप्रतिभासः सुमेरुभिन्नप्रतिभासवत् । स च क्षण-
स्याप्यस्त्ये वेति कथं न विवेकप्रतिभासः । दृष्टो दृश्यत इति प्रतीतेश्च ।
अन्यो हि दृष्टः स्वभावोन्यश्च दृश्यमानः । तथा हि प्रथमदर्शी दृश्यमानमेव ३०
स्वभावम्भावस्य पश्यति न तु दृष्टमित्यनयोर्भेद एव । केवलमेकान्तसदृशयोः
पूर्वापरक्षणयोरभावेनाव्यवधानाद् घटपटादिवद् विभागप्रतिपत्तिर्न भवति ।
नापि विभागेनाप्रतिभासादभेदोपि [१] न हि शुक्तिकायान्तदेवदमस्मदीयं
36a/PSVTa रजतमिति प्रवर्तमानस्य शुक्तिकारजतयोर्विवेकप्रतिभा- साभावादभेदोपि
। तस्माद् यथात्र निर्विकल्पके ज्ञाने शुक्तिकायाः स्वरूपप्रतिभास एवान्य- ३५
स्माद् विवेकप्रतिभासः । तथैकस्यापि क्षणस्य स्यात् [१] केवलं पूर्वः

क्षणः कस्मान्न विभागेन स्मर्यत इति यदि परं चोद्यं स्यात्तत्र चोक्तमेव 94/s
सदृशापरोत्पत्तिविप्रलब्धेर्न स्मर्यत इति । § 478

ननु तथापि क्षणो न प्रतिभासते । एकाण्वत्ययकालत्वेनैव भावस्याप्रतीतेः
। न तु यद्येकस्मिन् क्षणेस्याप्रतिभासः कथमक्षणिकस्य प्रतिभासः प्रतिक्ष-
णमप्रतिभासनात् । उत्पद्यमानस्य च भावस्य पूर्वापररूपविविक्तस्य प्रत्य-
क्षेण ग्रहणात् कथं क्षणिकत्वग्रहः । नाप्यक्षणिकः प्रतीयते पूर्वापरकाल-
योरप्रतिभासादेव तत्सम्बन्धितयेदानीं प्रत्यक्षेऽप्रतिभासनात् पूर्वकालसम्ब-
न्धिस्त्वभावस्येदानीमप्रतिभास एव विनाशोऽन्यस्त्वभावस्य प्रतिभास एवोत्पाद
इति कथमुच्यते पूर्वोत्तरक्षणानां विनाशोत्पादाप्रतिभासनाद् अक्षणिक इति
१० । नाप्यनेकक्षणरूप इदानीन्तनः कालोनेकक्षणसम्भवे गृहीतादिरूपताऽस्य
स्यात् न व्यर्थता । § 479

न हि प्रत्यक्षभाविना निश्चयेनेदानीमेवेदमस्तीति निश्चीयते [।] किन्त-
र्हीदानीमस्तीति । अनुमानेन विदानीमेवास्तीति साध्यते । § 480

तस्मात् स्थितमेतत् [।] पश्यन्नपि न व्यवस्यतीत्यादि । § 481

१५ ननु यदि नित्यं सदृश इति प्रत्यक्षेण निश्चयः स्यात्स एवायमिति
बुद्धिभ्रान्तिर्यावता सर्वदा स एवायमिति प्रतीतिर्दृढरूपोत्पद्यत इति कथं
भ्रान्तिस्तदाह भट्टः ॥ § 482

नित्यं सदृश एवेति यत्र रूढा मतिर्भवेत् ।
स इति प्रत्यभिज्ञानं भ्रान्तिस्तत्रावकल्पते ॥
२० इह नित्यं स एवेति विज्ञानं जायते दृढं ।
तदस्तित्वातिरेकाच्च प्रामाण्यन्तस्य युज्यते ॥
देशकालादिभेदेन तत्रास्त्यवसरो मितः ।
इदानीन्तनमस्तित्वं न हि पूर्वधियो गतं ॥ § 488

न च सर्वदानुमानेन सदृशनिश्चयः । प्रत्यक्षप्रत्यभिज्ञाबाधितत्वात् प्रत्य-
भिज्ञाया अनुमानोत्थानाभावात् । न च प्रत्यभिज्ञाया अप्रामाण्यमितरेत-
राश्रयदोषात् । यतो न यावदप्रामाण्यमस्यास्तावन्नानुमानस्योत्थानं यावच्च
नानुमानोत्थानन्तावन्नास्या अप्रामाण्यमन्योन्याश्रयदोष इति । § 489

अत्रोच्यते । स इत्यनेन पूर्वकालसम्बन्धी स्त्वभावो विषयीक्रियते ।
अयमित्यनेन च वर्तमानकालसम्बन्धी । अनयोश्च भेदो न च कथंचिदभेदो
३० वर्तमान कालभावरूपैकस्त्वभावत्वाद् वस्तुनः । तस्माद् भेद एव प्रत्यभिज्ञाने 95/s
सति भासत इति कथमनेन क्षणिकत्वानुमानबाधा । § 490

36b/PSVTa

यद्वा वस्तुनः पूर्वकालसम्बन्धित्वमिदानीमसदेव । पूर्वकालाभावात् ।
सत्त्वे वास्य वर्तमानकालसम्बन्धित्वमेव स्यान्न पूर्वकालसम्बन्धित्वं विरोधा-

१७ दृः] Śloka-vārtika :

तदाऽस्तित्वाऽधिकत्वाच्च साधितं ।

शब्दनित्यताऽधिकरणे ३७३, ३७४

दित्युक्तं । तस्मात् पूर्वकालसम्बन्धिबस्यासतो ग्राहकः स इति ज्ञानांशो भ्रान्तोऽन्यथा वस्तुनः स्पष्टबालाद्यवस्था ग्राहकः स्यान्न च भवति । तस्माद् भ्रान्तात् पूर्वदृष्टरूपारोपेण स एवायमिति ज्ञानात् कथमनुमानबाधा । यत्र चाक्षव्यापारस्तद्ग्राहकं प्रत्यक्षमुत्पद्यते । न च पूर्वकालास्तिबेऽधुना क्व व्यापारोऽसन्निहितत्वात् । नापि तदभेदेन तत्कथं पूर्वोत्तरकालास्तिबयोरैक्य- ५ ग्राहकं ज्ञानं प्रत्यक्षं स्यात् । यदा च बालाद्यवस्थायां दृष्टः वृद्धावस्थायां प्रत्यभिज्ञायते । न तत्र वा प्रत्यभिज्ञाने नित्यत्वं प्रतिभासते । केवलं स एवायमिति तच्चमध्यवसीयते । न च तच्चम्बालवृद्धावस्थयोर्भेदात् । नापि तच्चग्रहणान्यथानुपपत्त्या नित्यत्वादिकल्पना । सदृशापरोत्पत्तिभ्रान्तिनिमित्ताद- १० प्युत्पत्तिसम्भवात् । लूनपुनर्जातेष्विव केशेषु । न चात्र केशबसामान्याद् भिन्नात् प्रत्यभिज्ञानं । तदिहेति बुद्ध्युत्पादप्रसङ्गात् । नाप्यभिन्नादन्यत्रानुगमे वाऽनुगतव्यावृत्तरूपयोः । परम्परासंश्लेषेणैकान्तभिन्नत्वात् । ततश्च त एवामी केशा इति प्रत्यभिज्ञा सदृशापरोत्पत्तिनिमित्तेवात एव भ्रान्तिः । तथा घ- १५ टादिष्वस्याभ्रान्तत्वाशंकयानुमानस्योत्थानं युज्यत एव । नापीतरेतराश्रयत्वं यतो नानुमानेन प्रत्यभिज्ञाया अप्रामाण्यं क्रियतेऽपि तु ज्ञायते स्वहेतुत एवाप्रमाणरूपाया निष्पत्तेः । दृष्टो दृश्यत इति ग्रहात् । दृष्टत्वं हि न पूर्वम्भावस्यास्ति । तदा दृश्यमानैकरूपत्वात् । नाप्यधुनाऽत एव । नापि पूर्वकालसम्बन्धिबं दृश्यमानस्येदानीं पूर्वमभावात् । तस्माद् दृष्टत्वमारोप्य ग्राहिका प्रत्यभिज्ञा भ्रान्तत्वादप्रमाणैवोत्पद्यते । नाप्यस्या अप्रामाण्यनिमित्त- २० मनुमानस्योत्थानमपि तु साध्यप्रतिबन्धनिमित्तमतः प्रत्यभिज्ञाया बाधकं । विस्तरस्वरूपं प्रत्यभिज्ञाभङ्गविचारो नै रा तस्य सिद्धौ कृत इति तत्रैवावधार्यः ॥ § 491

तस्मात् स्थितमेतत् [1] तां पुनः क्षणस्थितिधर्मतां स्वभावम्पश्यन्नपि सदृशापरोत्पत्तिविप्रलब्धः पूर्वक्षणविनाशाविनिश्चयान्न व्यवस्यतीति ॥ § 492

कथं पुनर्गम्यते सदृशापरोत्पत्त्या विप्रलब्धो न व्यवस्यतीत्यत आह । २५ अन्त्येत्यादि । सदृशक्षणान्तराप्रतिसन्धायी क्षणोऽन्त्यक्षणस्तद्दर्शनां नष्ट इति निश्च यात् । अवगम्यते प्रागप्ययम्प्रतिक्षणमेव नश्यति केवलं यथोक्तादेव विप्रलम्भहेतोर्न निश्चीयते ॥ § 493

नन्वन्यक्षणदर्शिनोपि कथन्नश्वरत्ननिश्चयो यावता तदापि सत्तोपल- ३० म्भोऽस्ति । न हि सत्तायामेवोपलभमानस्तदभावमवेतीत्याह । पश्चादित्यादि । न ब्रूमोन्त्यक्षणदर्शनमात्रान्निश्चयो भवतीति किन्चन्त्यं क्षणं दृष्ट्वा पश्चाद् वि ३५ *भवति [1] तदा नोपलभ्यते तत्तस्य कार्यं । न चाग्निकाष्टादिसन्निधाने भवतो धूमस्यापनीतेऽश्वादौ अनुपलम्भोऽस्ति । अग्न्यादौ बनीते भवत्यनुप- लम्भः । एवम्परस्परसहितौ प्रत्यक्षानुपलम्भावभिमतेष्वेव कारणेष्वसन्दिग्धं कारणत्वं साध्यत इति । तच्चेति यथोक्तं कार्यलक्षणं धूमेऽस्ति तस्मादग्नेरेव ३५ धूमो भवति । सर्वकालं चाग्निनिधाने भवतो धूमस्यानग्निजन्यत्वं क-

३२ *] ३७th leaf is missing.

- दाचित्सदसतोरजन्यत्वा दहेतुत्वाददृश्यहेतुत्वाद्बोध्यते । तत्र न तावत् प्रथमः 97/s
 पक्ष इति तृतीये परिच्छेदे अशक्तं सर्वमिति चेदित्यत्रान्तरे प्र० वा०
 ३।४ वक्ष्यामः । नाप्यहेतुत्वमिति तत्रैव वक्ष्यति । नाप्यदृश्यहेतुत्वं धूमस्य ।
 अग्न्यादिसामग्र्यन्वयव्यतिरेकानुविधानात् ॥ § 494
- ५ अथ स्याद् [।] अदृश्यस्यायं स्वभावो यदग्न्यादिसन्निधान एव धूमं
 कर्पूरादिदाहकाले सुगन्धादियुक्तं च करोति नान्यदेति । तत्किमग्निमन्तरेण
 कदा चिद् धूमोत्पत्तिर्दृष्टा येनैवमुच्यते । नेति चेत् । तत्कथन्नाग्निकार्यो
 धूमस्तद्भावे भावात् । धूमोत्पत्तिकाले चाग्निः सर्वदा प्रतीयमानोपि काक-
 तालीयन्यायेनावस्थित इत्यलौकिकोऽयं व्यपदेशः । § 495
- १० अथवा स एवादृश्यस्य स्वभावो यद्यग्निना नोपक्रियते तत्किम-
 ग्न्यादिसन्निधान एव धूमं करोति न पूर्वत्र पश्चात् । तस्मादग्न्यादिसन्निधान
 एवास्वभावो धूमजनको भवति नान्यदेति तत्रापि पारम्पर्येण धूमस्याग्निज-
 न्यत्वमेव स्यात् । § 496
- १५ किञ्च । यथा देशकालादिकमन्तरेण धूमस्यानुत्पत्तेस्तदपेक्षा प्रतीयते
 तथा सर्वदाग्निमन्तरेणानुत्पत्तिर्दर्शनादग्न्यपेक्षाऽस्य केन वार्येत । तदपेक्षा च
 तत्कार्यतैव । यथा चादृश्यभाव एव धूमस्य भावात्तज्जन्यत्वमिष्यते तथा
 सर्वकालमग्निभावे भावदर्शनादग्निजन्यत्वं किञ्चेष्यते । यावतां च सन्निधान
 एवोत्पद्यमानो भावो दृश्यते तावतामेव हेतुत्वं सर्वेषां प्राग्भावस्य तुल्यत्वात्
 । तथा चाग्न्यादिसामग्रीजन्यत्वं धूमस्येति कुतोऽग्न्यभिचारः ॥ § 497
- २० अन्यस्त्वाह । भवत्त्वग्निधूमयोः कार्यकारणभावतस्तथापि न तयोरेकेन
 ज्ञानेन ग्रहणमिन्नकालत्वात् । नाप्यनेन पूर्वकेण हि निर्विकल्पकेन पूर्व-
 कम्बस्तु मात्रं गृहीतं न तु कारणरूपं कार्यस्य भाविबेनाप्रत्यक्षत्वात् ।
 उत्तरेणाप्युत्तरम्बस्तुमात्रं गृह्यते न तु कार्यरूपं कारणस्यातीतत्वेनाग्रहात् ।
 नापि सविकल्पकेन तत्राप्यस्य चोद्यस्य तुल्यत्वात् । तेनेदमस्मादुत्पन्नमिति
 २५ न केनचिद् गृहीतमत एव न स्मरणेनापि गृह्यतेनुभवाभावादिति । § 498
- अत्रोच्यते । कार्यस्य तावदनुत्पन्नावस्थायामसत्त्वादेव न कारणसम्बन्धि-
 निष्पन्नावस्थायामप्येवं । निरपेक्षत्वात् [।] तथा कारणमपि कार्यनिष्पत्त्य-
 निष्पत्त्यवस्थायां कार्यासम्बन्धेव । नाप्यनयोः कार्यकारणभावः सम्बन्धो
 भिन्नकाल- ३० त्वात् । केवलमस्येदं कार्यं कारणं चेति कल्पितोऽयं व्यपदेशः 38b/PSVTa
- । तेन हेतोः सकाशात् स्वरूपलाभ एव कार्यत्वं । कारणस्यापि कार्यं प्रति
 प्राग्भाव एव कारणत्वं स चात्मलाभः प्राग्भावश्च भावस्याभिन्नत्वात् प्रत्यक्ष-
 गृहीत एव चेति कथं न प्रत्यक्ष ग्राह्यः कार्यकारणभावः केवलं कार्यदर्शने 98/s
 सतीदमस्य कार्यकारणं चेति व्यवहियते । यतो नाकार्यकारणयोः कार्यकार-
 ण भावः सम्भवति । नापि कार्यकारणभावयोगात्तयोः कार्यकारणताऽभिन्ना
 ३५ कर्तुं शक्यते विरोधात् । नापि भिन्ना तयोः स्वरूपेणाकार्यकारणता प्रसङ्गात्
 । स्वरूपेण कार्यकारणयोरपि किं कार्यं कारणभावेनार्थान्तरेण कल्पितेन
 स्वरूपेणैव कार्यकारणरूपत्वात् [।] तस्मात् पूर्वोत्तरभाव एव तयोः कार्य-

कारणभावः । तेन पूर्वके वस्तुनि गृह्यमाणे कार्यप्रत्यानन्तर्यकारणात्मकं गृहीतमेव । उत्तरेण च ज्ञानेनोत्तरम्बस्तु कारणानन्तरं गृह्यमाणं कार्यात्म-
कमेव गृह्यते [1] तदानन्तर्यस्य तदभिन्नस्वभावत्वात् । अत एवास्मादनन्त-
रमिदम्भवतीति स्मरणमपि भवत्यानन्तर्यस्यानुभूतत्वादिति । § 499

अ वि द्व क र्णा स्वाह । अविनाभावित्वं एकं दृष्ट्वा द्वितीयादिदर्श-
ने सति सिध्यति [1] न च क्षणिकवादिनो द्रष्टुरर?वस्थानमस्ति । न
चान्येनानुभूतेर्धन्यस्याविनाभावित्वस्मरणमस्त्यतिप्रसङ्गादिति [1] § 500

तदयुक्तं । प्रथमादेरर्थक्षणस्य प्रथमादिज्ञानक्षणेन ग्रहणादेकसन्ततिप-
तितानां कार्यकारणभावेन स्मरणसम्भवाच्च । यथा च क्षणिकपक्षे कार्य-
कारणभावस्तथोक्तमेव वक्ष्यति च । § 501

नन्वेवमपि क्षणानामनिश्चयेन कथं कार्यकारणभावनिश्चयो न च स-
न्तानेन तन्निश्चयस्तस्य सन्तानिभ्यो भिन्नस्याभावात् केवलं सन्तानिन एव
पूर्वापरकालभाविनः [1] तत्र च यदैकः क्षणो न तदान्य इति एकक्षणाव-
भास एवेति कथं सन्तानावभासः [1] तदभावात् कथं कार्यकारणभाव
इति [1] § 502

तदयुक्तम् [1] एकपरमाणात्मकस्य वस्तुनो भावात् स्थूलात्मनां स-
न्तानिनां नैरन्तर्यप्रतिभास एव सन्तानप्रतिभासस्तत्र च क्षणविवेकानवधार-
णेन सादृश्येन चैकत्वाध्यवसायादेकसन्ततिवर्तिनां क्षणानां न कार्यकार-
णभावनिश्चयः । भिन्नसन्तानवर्तिनां तु सन्तानप्रवृत्त्या विजातीयत्वाद् भव-
ति तन्निश्चयस्तेनाग्नि-सन्तानपूर्वकस्य धूमसन्तानस्य प्रतीतेरग्निधूमसन्तानयोः
कार्यकारणभावनिश्चय उच्यते इति यत्किञ्चिदेतत् । § 503

अ ध्य य न स्वाह । स्वलक्षणयोः कार्यकारणभावग्रहणे सति कथं
सामान्ययोर्गम्यगमकभावो भिन्नत्वादिति । § 504

तदप्ययुक्तम् [1] अनेकस्वलक्षणात्मकस्य सामान्यस्याभ्युपगमात् । त-
दुक्तम् [1] § 505

99/s

अतद्रूपपरावृत्तवस्तुमात्रप्रसाधनात् ।

सामान्यविषयं प्रोक्तं लिङ्गं भेदाप्रतिष्ठितेरिति ॥ प्र० स० § 507

तेन स्वलक्षणानां सम्बन्धग्रह एव सामान्यानां सम्बन्धग्रहो न बन्धः ।
§ 508

नन्वनुमानवादिना बौ द्धे न यावन्ति स्वलक्षणानि त्रैलोक्ये । तानि स-
र्वाण्यग्नि- व्याप्तानि गृहीतव्यान्येकस्याप्यग्रहीते नैवानैकान्तिको हेतुः स्यात्
[1] न चैवं प्रत्यक्षं कर्तुं शक्नोति सन्निहितविषयत्वात् । न वान्येषां स्वल-
क्षणानामनुमानतः साध्यधर्मेण व्याप्तिग्रहणमनवस्थाप्रसङ्गादिति । § 509

39a/PSVTa

१० थोक्त] Pramāṇavārtika १ :

३३.

तदयुक्तं यतः [1] प्रत्यक्षमग्निभेदसन्निधान एव धूमभेदात् प्रतिपत् । एष्वधूमव्यावृत्तं रूपं धूममनग्निव्यावृत्ताग्निमात्रकार्यमेवेत्यवधारयति [1] यथात्र तथान्यत्रापि देशा दावेतद् रूपमग्निजन्यमेवेति चावधारयत्यन्यथात्राग्निसम्बन्धितया न प्रत्यक्षेण गृह्यते । एवमग्निसम्बन्धितया न प्रतीतिः स्यान्नाग्निसम्बन्धितयैव । प्रतीयते च [1] तस्मादन्यत्राप्येतद्रूपमग्नेरेव भवतीति निश्चयात् कुतो धूमस्याग्निव्यभिचारः । यश्च तद्रूपमवाष्पादिविलक्षणमवधारयितुं शक्नोति तस्यैवैतदनुमानं नान्यस्य । सामान्यव्याप्तिग्रहणवादिनापि गोपालघटिकादावग्निमन्तरेण धूमसामान्यदर्शनाव्यभिचारशंकयाग्निनियतधूमसामान्यावधारणेनैव तदनुमानम् [1] अग्निनियतधूमसामान्यावधारणश्चाग्निसम्बद्धधूमव्यक्त्यवधारणपुरस्सरमेव । न च सर्वत्र देशादावाग्निसम्बद्धधूमव्यक्तिविशिष्टस्य धूमसामान्यस्य ग्रहणङ्केनचित् प्रमाणेन सम्भवति । नापि महानसादावग्निसम्बद्धधूमव्यक्तिविशिष्टं धूमसामान्यं प्रतिपन्नमन्यत्रानुयायिव्यक्तेरनन्वयात् । यच्च धूमसामान्यमनुयायि तन्नाग्न्यव्यभिचारि । तस्मात् सामान्यव्याप्तिग्रहणवादिनोपि कथं विशिष्टं धूमसामान्यं सर्वत्राग्निना व्याप्तं प्रतिपन्नमिति तुल्यं चोद्यं । § 510

अथ धूमस्यान्यत्राग्निजन्यत्वे न किञ्चिद् बाधकमस्ति तदेवेदमिति च प्रतीतेस्तत्सामान्यमप्रतिपन्नमिष्यतेऽस्माकमपि तदेवेदमिति प्रत्ययस्योत्पत्तेस्तत्प्रतिपन्नमिष्यत इत्यावयोः को भेद इति [1] § 511

यत्किञ्चिदेतत् । एतमेवार्थन्दर्शयन्नाह । स धूमो भवँस्तदभावेऽग्न्यभावे हेतुमत्ताम्बिलंघयेदहेतुकः स्यात् । यद्वा स धूमोऽग्निसम्बन्धितया प्रतीतस्तदभावेऽग्न्यभावे भवन् हेतुमत्तामग्निमसम्बन्धितया न प्रत्यक्षेण प्रतीयेत । प्रतीयते च । तस्मात् सकृदपि न केवलं भूयस्तथादर्शनादित्यनन्तरोक्तात् प्रत्यक्षानुपलम्भात् ॥ किङ्कारणम् [1] अकारणादग्नेः सकृदपि न केवलं भूयोऽभावात् । न हि बालुकाभ्यः सकृदपि तैलम्भवति । कार्यस्येत्यादिना कारिकार्थमाह । न हीत्याद्यस्यैव समर्थनं । § 512

एतेन व्याप्तिः कथिता भवति च धूमोऽग्निमन्तरेण व्यभिचारवादिनः । अनेन च पक्षधर्मः कथितः । तदिति तस्मादाग्निमन्तरेण भावान्न तद्धेतुर्नाग्निहेतुस्तथा चाहेतुः स्यादिति भावः ॥ § 513

अन्यहेतुकत्वादि वहेर्यदन्यच्छक्रमूर्द्धादि । तद्धेतुकत्वाद् धूमस्य नाहेतुकत्वं इति चेत् । § 514

नैतदेवन्तत्राप्यर्थान्तरे हेतौ कल्प्यमाने तुल्यत्वात् । तथा हि [1] तदभावेऽप्यन्यकारणाभावेऽपि पुनरग्नौ भवतीति तदप्यन्यत्कारणं न हेतुः स्यात् । अपि च योसौ वह्निर्यच्च ततोऽन्यत्कारणन्तत्किं धूमजननसम्बन्धमाहोस्त्रिन्न । यद्यजननसम्बन्धान्तदा कथन्ततोऽग्निरन्यतो वा शक्रमूर्द्धादिरतञ्जननसम्बन्धत्वात् अधूमजननसम्बन्धमाहूयो भवन्नैव भवेत् । किं कारणम् [1] अतत्सम्बन्धमाहोस्त्रिन्नस्य धूमजननसम्बन्धमाहोस्त्रिन्नस्य धूमस्याहेतुता स्यात् । § 515

अथ धूमजननस्त्रभावोन्यस्तदा द्वयोरपि वह्निं धूमजननस्त्रभावलक्ष-
णत्वाद् वह्नेः । एतच्चोत्तरत्राभिधास्यते ॥ § 516

न वै स एवेत्यादि व्यभिचारवादी । अथवाग्निजनितो धूमः स एवान्य-
तो भवतीत्येवं नोच्यते । यदि स एवान्यतः स्याद् भवेदहेतुत्वात्तादृशस्य
वह्निजनितधर्मस्त्रभावतुल्यस्यान्यतो भावात् । § 517

अन्यादृशादित्यादि सि द्वा न्त वा दी । तत्किं कार्यसदृशं कारण-
मिष्यते येनैवमुच्यतेन्यादृशाद् भवन् कथन्तादृश इति । नान्यार्थत्वात् । यो
हि धूमजनको वह्निर्दृष्टस्ततो विसदृशाद् भवन् धूमः कथन्तादृशो भवति
वह्निजनितधर्मतुल्यस्त्रभावो भवति । § 518

एतदुक्तम्भवति । यथा धूमभेदानान्ताण्णपण्णादीनां परस्परापेक्षया १०
तादृशत्वात्ताग्निभेदानामपि ताण्णपाण्णादीनां धूमजनकानान्तादृशत्वं परस्प-
रापेक्षयैव । तेन यादृशो धूमभेद एकस्मादग्निभेदादुत्पद्यमानो दृष्टस्तादृशस्य
धूमभेदस्य तादृशादेवाग्निभेदादुत्पत्तिः । यस्त्रनग्रेरुत्पन्नः सोन्यादृश एव ।
वाष्पादिवत् । § 519

नन्वाग्निजन्येन धूमक्षणेन तादृशो धूमक्षणजन्यो धूमक्षणस्तेनान्यादृशाद- १५
पि तादृशो भवतीति चेत् [।] न । अग्निजन्यस्य हि धूमक्षणस्याग्निजन्य
एवान्यो धूमक्षणस्तादृशो भवति नान्यः । न हि वाष्पादीनान्तादृशत्वाध्यव-
सायेपि तादृशत्वात्भवति । धूमक्षणजन्यस्यापि धूमक्षणस्यान्यो धूमक्षणजन्य
एव धूमक्षणस्तादृशो भवति नान्यः । तस्मात्तादृशादेव तादृशोत्पत्तिरिति कुतो
व्यभिचारः । तेन । § 520

क्षणिकत्वे कथम्भावाः क्वचिदायत्तवृत्तयः ।

प्रसिद्धकारणाभावे येषाम्भावस्ततोऽन्यतः ॥

ततश्चान्गतो धूमाद् यथा धूमस्य सम्भवः ।

शक्रमूर्ध्नस्तथा तस्य केन वार्येत सम्भव इति ॥ § 524

निरस्तं । प्रथमस्य ह्याग्निजन्यस्य धूमक्षणस्यापरोग्निजन्य एव धूम- २५
क्षणस्तादृशो धूमक्षणजन्यस्य धूमक्षणस्य द्वितीयस्यान्यो धूमक्षणजन्य एव
द्वितीयो धूमक्षणस्तादृशो भवति [।] तथा तृतीयादिक्षणेष्वापीति क्षणापेक्ष-
याप्यव्यभिचारस्तादृशस्य । एतमेवाह । तादृशाद्धि भवँस्तादृशः स्यात् ।
अन्यादृशादप्यवह्निसदृशादपि यदि तादृशो भवेद् वह्निजनितधूमतुल्यस्त्रभावो
भवेत् । तच्छक्तिनियमाभावात् । सदृशासदृशयोः कारणयोर्या शक्तिस्तस्या ३०
यो नियमः सदृशी सदृशमेव जनयत्यसदृशी विलक्षणमिति तस्याभावात्
कारणान्न हेतुभेदः कार्यस्य भेदक इति कृत्वाऽकारणम्विश्वस्य वैश्वरूप्यं
स्यात् । यतः कुतश्चित्कारणादुत्पत्तेर्नाहेतुकत्वमिति चेदाह । सर्वं वा सर्व-
स्मादित्यादि । अशक्तादपि चेदुत्पत्तिः सर्वं सर्वस्माज्जायेत [।] न चैवं । ३५
तस्मादित्यादि । तन्न धूम इति । तदिति तस्माद् । यत उत्पद्यमानो धूमो
दृष्टः स दृष्टाकारो वह्निः । तद्विजातीयादवहेरित्यर्थः ॥ § 525

102/s

तथा चेत्यहेतुकत्वे सति नित्यं सच्चमसच्चम्वा धूमस्य स्यात् । किङ्कार-
णम् [1] अहेतोर्भावस्य स्वनिष्पत्तावन्यानपेक्षणात् । कारणान्तरानपेक्षणात् ।
कारणान्तरानपेक्षत्वेपि कादाचित्कं स्वभावतो भविष्यतीति चेदाह । अपेक्षातो
हीति । § 526

५ एतदुक्तम्भवति [1] अनिष्पन्नस्यासच्चादेव कथं स्वभावतः कादाचित्कत्वं
। निष्पन्नस्य त्वस्ति स्वभावः केवलं सैव निष्पत्तिः कथं क्वचिद् भवतीति
चोद्यते । स हीत्यादिमैतदेव व्याचष्टे । न कदाचिन्न भवेत् सर्वकालम्भवेत्
। किङ्कारणन्तद्भावे धूमस्वभावस्य भावे । कारणानपेक्षत्वेन वैकल्याभावात्
। इष्टकालवत् । तदापि चेति दृष्टकालेपि धूमो न भवेत् । धूमाभाव-
१० कालविशेषात् । § 527

पश्चादूर्ध्वमिभजन्नाह । अपेक्षया हीति । योग्यदेशकालापेक्षया । य-
स्मात् कार्यस्य यौ भावाभावकालौ तयोर्यथाक्रमन्तद्भावस्य कार्योत्पादस्य ये
योग्यतायोग्यते ताभ्यां योगात् । कालग्रहणमुपलक्षणपरमेवं देशद्रव्ययोरपि
वाच्यं । अथैवं नेष्यते । तदा तुल्ये योग्यतायोग्यते ययोः कार्यभावाभाव-
१५ वतोर्देशकालयोस्तयोस्तद्वत्तेतरयोर्नियमायोगात् । कार्यकालस्यैव तद्वत्ता ।
कार्यवत्ता । तदन्यस्येतरा । अकार्यवत्तेत्यस्य नियमस्यायोगात् । द्वावपि तौ
कार्यभावाभावकालौ कार्यवन्तौ स्यातां योग्यतासादृश्यात् । न वा । तुल्य-
त्वादयोग्यतायाः । तस्मात् तद्भावकालस्यैव योग्यता । तां वापेक्षमाणं भावाः
कादाचित्का भवन्ति ॥ § 528

२० भवतु नामेष्टस्य देशकालादेर्योग्यता । न तावता हेतुभाव इत्यत आह
। सा चेत्यादि । यत एवमहेतुत्वे नित्यं सच्चमसच्चं स्यान्न च भवति । § 529

तस्मादित्यादि । यत्परिहारेण प्रवर्तते तदनपेक्षः । यत्र च वर्तते त-
त्सापेक्षः । यदि नाम क्वचिद् देशादौ वृत्तस्तथापि कथन्तत्सापेक्ष इति चेदाह
। तथा हीति । तथा वृत्तिरित्येकपरिहारेणान्यत्र वृत्तिः ॥ देशादिकमपेक्ष-
२५ त एव भावः [1] तेन तु देशादिना न तस्योपकारः क्रियत इति चेदाह ।

तत्कृतोपकारेत्यादि । तन्निय यमायोगादिति । तस्मिन्नेव देशादौ तेन न
भाव्यमिति नियमायोगात् [1] तदिति तस्माद् । देशकालग्रहणमुपलक्षणं
द्रव्यस्यापि परिग्रहः । यत्रेति देशादौ दृष्टः सकृदिति । यथोक्तेन प्रत्यक्षेण
येषां सन्निधाने दृष्टस्तेषामेवान्यतरवैकल्ये च पुनर्न दृष्टः । अन्यथेति यदि
३० तञ्जन्योस्य स्वभावो न स्यात् । स इति धूमस्तत्प्रतिनियतोऽग्न्यादिकसाम-
ग्री-हि-यतः । अग्रेरन्यत्र कथम्भवेन्नैव भवेत् । भवन् वा न धूमः स्यात्
। यस्मात् तञ्जनितो ह्यग्निजनितो हि स्वभावविशेषो धूम इति । तथा
हेतुरपि वह्निस्तथाभूतकार्यजननस्वभावो धूमजननयोग्यतास्वभावो । धूम-
रहितावस्थायामप्यस्त्येव योग्यता कारणभूतेति । तेन नाऽप्यपि लक्षणं ।
३५ एवमग्निधूमयोः परस्परापेक्षया नियतस्वभावत्वे प्रत्यक्षव्यवस्थापिते । § 530

यदि तस्य धूमस्याग्रेरन्यतोपि भाव इष्यते तदा न स धूमजननः
स्वभावस्तस्यावहेः । तथा ह्यनग्रेर्यदा धूमस्योत्पत्तिस्तदानग्रेरेव धूमजननः

103/s

40b/PSVTa

स्वभावो जातः । यश्चानग्नेः स्वभावः स कथमग्नेः स्यात् । ततश्चाधूमजन-
नस्वभावत्वादग्नेः सकृदपि न धूमं जनयेत् । धूमस्यापि धूमस्वभावता न
स्यादित्याह । न चेत्यादि । अग्नेरन्यतो भवन्न वा स धूमः [१] किं कारणम्
[१] अधूमजननस्वभावादनग्नेर्भावादुत्पत्तेः । तत्स्वभावत्वे चानग्नेरपि धूम-
जननस्वभावत्वे चाभ्युपगम्यमाने । स एवाग्निधूमजनकरूपत्वादस्य इत्यनेन ५
द्वारेणाव्यभिचारो धूमस्य ॥ § 531

सुखग्रहणार्थं अग्निस्वभाव इत्यादि श्लोकद्वयमाह । § 532

104/s

अग्निस्वभाव इति धूमजननस्वभावो यदीत्यर्थः । अग्निरेव स शक्रमूर्द्धा
धूमजननस्वभावत्वात् । अधानग्निस्वभावोसौ शक्रमूर्द्धा । तत्रेति शक्रमूर्द्धनि
। कस्मान्न भवेदित्याह । धूमेत्यादि । हि यस्मात् । धूमहेतुस्वभावो य- १०
स्येति विग्रहः । कुत एतत् तच्छक्तिभेदवान् । तथा धूमजनिकया शक्त्या
करणभूतया वस्वन्तरात् खद्योतादेर्भेदवान् विसदृशः । अधूमहेतोरित्यव-
ह्विस्वभावाद् धूमस्य भावे उत्पादेऽभ्युपगम्यमाने स धूमः स्यादहेतुकः ।
यथोक्तं प्राक् ॥ § 533

कथमित्यादि परः । इदानीमित्येकस्य धूमादेर्विजातीयादुत्पत्त्यनभ्युप- १५
गमे । कथमिन्नात् परस्परविजातीयात् । सहकारिणः सकाशादेकस्य
कार्यस्योत्पत्तिः । कथमित्याह । यथेत्यादि । आदिशब्दाद् आलोकमन-
स्कारादयः । एवञ्च सति चक्षुःस्वभावादप्युत्पद्यते विज्ञानमचक्षुःस्वभावादपि
रूपमनस्कारादेर्न चेदमहेतुकं । एवं धूमोप्यग्रेरुत्पद्यतामनग्रेश्च शक्रमूर्धः ।
न चाहेतुको भविष्यतीति चोदको मन्यते । § 534 २०

न वै किञ्चिदित्यादिना प्रतिविधत्ते । चक्षुरादिषु तत्स्वभावं जनकस्वभावं
सदेकैकं परस्परानपेक्षं न वै जनकं [१] यदि हि स्यात् तदा प्रत्येकं
कारणव्यभिचारादहेतुकं स्यात् । किन्तु सामग्री जनिका । तत्स्वभावा
जनकस्वभावा । सामग्री जनिकेत्येतावतैव तत्स्वभावत्वं लब्धमतस्वभाव-
स्याजनकत्वात् तत्किं स्वभावेति पृथगुच्यते ॥ सत्यं किञ्चवधारणार्थमुक्तं २५
। सामग्र्यवस्थायामेव तत्स्वभावता । न पूर्वन्न पश्चान्न पृथगिति । स्व-
हेतुसामर्थ्यनियतसन्निधीत्येकस्मिन् कार्ये समस्तावन्ये कारणानि हेतुरिति
समुदायार्थः । § 535

केचित्तु वा शब्दं पठन्ति [१] सामग्री जनिका तत्स्वभावा वेति । अत्र
तु वाशब्दस्य न किञ्चित् प्रयोजनमित्य प पाठ एवायं । यदि सामग्रीत्युक्त्वा ३०
सामग्र्यन्तरादपि चक्षुर्विज्ञानं स्यात्तदा मिन्नादुत्पादेरहेतुकत्वमभवेत् । सैव
सामग्र्यनुमीयते । कार्येण न प्रत्येकं कारणादन्यतो नास्ति व्यभिचार इति
भावः । § 536

स्यादेतद अग्न्यादिसामग्र्या आद्य एव धूमक्षणो जनितो न च तस्य
लिङ्गं बन्तस्यानिश्चयात् । यश्च धूमप्रतिबन्धो गृह्यते स पूर्वधूमहेतुरेव [१] ३५
कथन्ततोऽग्न्यादिसामग्र्या अनुमानमित्यत आह । सैव चेत्यादि कार्यप्र-

बन्धस्य स्वभावस्थितेः । आश्रय आद्यं कारणं । सामग्रीमन्तरेण धूमस-
न्तानस्यैवाभावात् । ततो धूमसन्तानमग्निकार्यत्वेनैकीकृत्य दहनादिसन्ततेः
कारणभूताया अनुमानं । न हि क्षणविभागेनार्वाग्दर्शनस्य व्यवहारः सम्भ-
वतीति । § 537

५ स्यादेतद् [1] अतीव एव वह्निरनुमीयते । न च तेनार्थक्रियार्थिनः
किञ्चित् प्रयोजनमित्येतदपि चोद्यमानेनैव परिहृतं । तदा चायमर्थः [1]
सैव च सामग्री प्रबन्धेन प्रवर्तमाना कार्यस्वभावस्थितेः कार्यप्रबन्धवृत्तेर्हेतुः
पूर्वपूर्वमग्न्यादिक्षणं प्रतीत्योत्तरोत्तरस्य धूमक्षणस्योत्पत्तेः । न ह्ययं नियमो
यदेक एव धूमक्षणोग्निना जन्यो नापर इति । यावदिन्धनस्य न सर्वथा
१० भस्मीभवनन्तावद् धूमक्षणानामुत्पत्तिरविरुद्धा । तस्मादुत्तरोत्तरदहनक्षणजन-
नमर्थेनप्रबन्धप्रवृत्तेनाग्निना यथाभूतो धूमप्रबन्धो जनितः प्रत्यक्षावधारितस्त-
थाभूतमन्यत्रावधार्यार्थक्रियासमर्थदहनसन्तानस्यानुमानन्तदर्थिनो न विरुद्धम्
[1] अन्य एव च स्वभावो विच्छिन्नदहनसन्तानस्य धूमस्यान्य एव विच्छिन्न-
दहनसन्ततेर्वासगृहादिस्थस्य । स्फुटश्च तयोर्भेदमवधारयति लोक इति कुतो
१५ व्यभिचारः ॥ § 538

अथवाऽन्यथा व्याख्यायते । § 539

ननु सामग्री समग्रेभ्योन्या । तस्याश्चैकत्वाद् एकमेव कार्यमुत्पद्य-
तेऽन्यथा समग्राणां प्रत्येकं सामर्थ्यात् कार्यबहुत्वम्पर्यायेण चैककार्यजनकत्वं
स्यान्न च भवति । तस्मात् कथमेकजनकत्वमित्याशंक्याह । § 540

२० सैव चेत्यादि । सैव च सामग्रीति समग्रा एव सामग्री शब्देनोच्यन्ते
। किं कारणं । स्वभावस्थित्या स्वरूपसन्निधानेन कार्यस्याश्रयो भवति यतः
। § 541

एवमन्यते । यदि सामग्या एव कार्योत्पत्तिस्तदा समग्राणामकारकत्वं
स्यात् । तथा च प्रतीतिबाधा । समग्राणामपि कारकत्वे सुतरां कार्यबहुत्वं
२५ स्यात् । पर्यायेण चैककार्यजनकत्वं स्यात् । न च सामग्रीबलात्तेषामेकरूपता
। सामग्या एवाभावप्रसङ्गात् । तस्मात् ते समग्राः स्वहेतुभ्य एवैककार्य-
करणे नियता उत्पन्नाः सामग्रीशब्देनोच्यन्ते । न च बहूनामेककार्यकरणे
बाधकमस्ति । न चास्माकङ्कारणमेव कार्यो भवतीति मतं येनानेकस्यैक-
कार्यत्वम्विरुध्येत । यथा चैककार्यं त्येप्रकस्य प्राग्भाव एव कारणत्वदृष्टत्वात्
३० तथानेकस्यापि [1] यथा वा त एव समग्राः संयोगलक्षणामेकां सामग्रीञ्ज-
नयन्ति । तथैकमपि कार्यं किन्न कुर्वन्तीति[1] § 542

106/s

यत्किञ्चिदेतत् । यतश्च सामग्रीजनिकाऽत एव सहकारिणामपर्यायेण
जननं । परिपाट्या जननं नास्तीत्यर्थः । § 543

३५ यदपीत्यादिना विजातीयादुत्पत्तिमाशंक्य परिहरति । नान्यादृशात्तादृश
न्तस्योत्पत्तिरिति यदुक्तन्तदेवात्र दर्शयतीत्यर्थः । आदिशब्दाद् गोशृङ्गाच्छ-
रो गोमयाद् वृश्चिकः [1] तत्रापीति विजातीयात् कार्योत्पत्ताव-

41b/PSVTa

पि । तथाभिधानेपीति विजातीयोत्पन्नस्य शालूकादेः शालूकादिरित्य-
भिधानेपि स्वबीजाच्छालूकादिलक्षणात् प्रभव उत्पत्तिर्यस्य तस्मात् स्वबीज-
प्रभवाच्छालूकादेः सकशादस्त्येव स्वभावभेदः । किङ्कारणं [1] हेतुस्वभाव-
भेदात् । हेतोः सामग्रीद्वयलक्षणस्य स्वभावभेदात् । बीजात् कन्दाघोद्भवो
यस्याः कदल्याः सा तथा । सा च हेतुत्वभेदात् परस्परभिन्ना । § 544

न चायम्भेदः साधनीय इत्याह । स्फुटमित्यादि । विवेचयति भेदे
वा भावस्येति ॥ सुविवेचिताकारं भ्रान्तिहेतुभ्यः सदृशाकारेभ्यो विभागेन
निश्चिताकारं ॥ § 545

तद्भाव एव भावोऽन्वयः । तदभावे चाभाव एव व्यतिरेकः । अन्व-
यो व्यतिरेकश्चान्वयव्यतिरेकन्तस्मात् । यः कार्यस्वभावो यस्यानुवर्तनीय-
स्य कारणस्यानुवर्तको दृष्टस्तस्यानुवर्तकस्य स्वभावस्तद्धेतुः सोनुवर्तनीयः
कारणात्-सा हेतुर्यस्येति विग्रहः । यदा तु कारणापेक्षयोच्यते तदा स्वभाव-
स्तस्यानुवर्तनीयस्याग्रादेस्तद्धेतुस्तस्य कार्याभिमतस्य धूमादेर्हेतुः । यतश्चैवं
परम्परापेक्षया कार्यकारणयो ः स्वभावनियमः । अतः कारणाद् भिन्नाद्
विजातीयान्न सम्भवः । § 546

तस्मात् सकृदपि दर्शनादर्शनाभ्यामिति यथोक्ताभ्यां । प्रत्यक्षानुपल-
म्भाभ्यां कार्यकारणभावसिद्धेः कारणाद् भवति [1] ततः कार्यकारण-
भावसिद्धितः तत्प्रतिपत्तिरन्वयं व्यतिरेकप्रतिपत्तिर्नान्यथेति कार्यकारणभाव-
निश्चयन्त्यक्त्वा केवलाभ्यान्द र्शनादर्शनाभ्यां नान्वयव्यतिरेकयोः प्रतिपत्तिः ।
किङ्कारणं [1] निःशेषिदर्शनादर्शनायत्तत्वाद् दर्शनमात्रप्रतिबद्धाया अन्वय-
व्यतिरेकप्रतिपत्तेः । एवं हि दर्शनमन्वयं साधयति यदि निःशेषे सपक्षे
हेतोर्दर्शनं स्यात् । एवमदर्शनमपि व्यतिरेकं साधयेत् । यदि निःशेषे
साध्यव्यतिरेके हेतोरदर्शनं स्यात् ॥ यथैकत्र धूमव्यक्तौ सकृदपि कार्यत्व-
सिद्ध्या सर्वत्र तथाभावः [1] एवं क्वचित् सपक्षासपक्षयोर्दर्शनादर्शनात् सर्व-
त्रान्वयव्यतिरेकनिश्चयो भविष्यतीत्यपि मिथ्या [1] यस्मात् क्वचिद् अमूर्त-
त्वे आकाशादिगते नित्यत्वस्य दर्शने । परप्रसिद्ध्या चैतदुच्यते । अन्यत्र
सुखादौ । अन्यथेत्यनित्यत्वे हेतोरमूर्तत्वस्य दृष्टेः कारणादेकत्र दर्शनं न
सर्वत्र तथाभावसाधनमतो दर्शनमन्वये व्यभिचारि । तथा क्वचिद् घ-
टादौ नित्यत्वाभावेऽप्यदृष्टस्यामूर्तत्वस्य पुनर्नित्यत्वाभाव एव सुखादौ दृष्टेरतो
विपक्षैकदेशादर्शनमसाधनं व्यतिरेकनिश्चये तस्माद्धेतुफलभावनिश्चयादेवान्व-
यव्यतिरेकयोर्निश्चयः ॥ § 547

स्वभाव इत्यादि परः । इदानीमिति कार्यहेतावविनाभावे साधिते संप्रति
स्वभावहेतौ कर्त्त साध्येनाविनाभावः । § 548

ननु स्वभावे भावोपि भावमात्रानुरोधिनि हेतुरित्यादिना प्रागेव स्वभाव-
हेतावविनाभावः साधितः । § 549

सत्यं । एवन्तु मन्यते [1] यथाभूते स्वभावे तन्मात्रभाविन्यविनाभावो
वर्णितस्तत्र प्रतिज्ञार्थैकदेशता प्राप्नोतीति । सिद्धान्तवाद्यप्यनन्तरेणान्यापोहप्र-

साधनेन प्रतिज्ञार्थैकदेशतापरिहारम्मन्यमानः तन्मात्रानुरोधिन्येवाविनाभावं पूर्वोक्तमनुवदति । स्वभावेऽप्यविनाभाव इत्यादि । स्वभावेऽपि स्वभावहेतावप्यविनाभावः [1] कस्मिन् साध्ये [1] भावमात्रानुरोधिनि । यो हीत्याद्यस्यैव व्याख्यानं । अविनाभावो भावस्येति कृतकत्वादेः । यस्मात् तदभावे भावमात्रानुरोधिसाध्यधर्माभावे भावस्य हेतुत्वेनोपात्तस्याभावः स्यात् । किं कारणं [1] साध्यसाधनयोरभेदतः । अभेदमेव य एवेत्यादिना व्याचष्टे । य एवानित्यादिको भावः कृतकभावमात्रानुरोधी-स्वभाव इत्युच्यते स एव स्वयमन्यनिमित्तानपेक्षतया वस्तुतः परमार्थतो भावः कृतकत्वं स च भाव आत्मानं स्वभावभूतमनित्यत्वात्परित्यज्य कथम्भवेत् । § 550

108/s

१० य एव तर्हीति परः । पक्षनिर्देशः प्रतिज्ञा* । तस्या अर्थो धर्मधर्मिसमुदायस्तस्यैकदेशः साध्यधर्मात्मको हेतुः स्यात् । तथा हि यावदुक्तमनित्यः शब्दोऽनित्यत्वादिति तावद् अनित्यः कृतकत्वादिति तथा चासिद्धो हेतुरिति भावः । § 551

नैष दोष इति सिद्धा न्त वा दी । यस्मात् सर्वे भावा इत्यादि । अत्र प्रथमया कारिकया धर्मकल्पनाबीजं । द्वितीयया धर्मकल्पना । तृतीयया प्रतिज्ञार्थैकदेशतापरिहारश्च कथ्यते इति समुदायार्थः । सर्वे भावाः स्वभावपरभावाभ्यां व्यावृत्तिम्भजन्त इति घिनुण् । सर्वभावाः स्वभावेन स्वरूपेण न पररूपेण सजातीयाद् विजातीयाच्च व्यावृत्ताः । स्वस्वभावव्यवस्थितेः । स्वस्मिन् स्वभावेऽवस्थानात् । § 552

२० नन्वश्वादिभ्यो गौर्जात्या भिन्नः । विषाणी गौर्द्रव्येण गोव्यक्त्यन्तराद् भिन्नः । शुक्लो गौर्गुणेन विषाणिनो गोव्यक्त्यन्तराद् भिन्न इति । एवमादिपरमाण्वन्तो भेदो जात्यादिविशेषणकृतः सर्वभावानां न स्वभावेनेति । § 553

अत्रोच्यते [1] न जात्यादिना तावद् भावानामभिन्नानाम्भेदः क्रियते । भिन्नाभिन्नभेदकरणे तत्र तस्याकिञ्चित्करत्वात् । नापि भिन्नानाम्वैयर्थ्यात् । नाप्येषाम्भेदव्यवहारः क्रियते स्वरूपभिन्नानाम्प्रत्यक्षेऽवभासादेव भेदव्यवहारसिद्धेः । § 554

किञ्च । जात्यादीनामन्योन्यन्तद्वतश्च सकाशाद् भेदो नान्यतो जात्यादे रनवस्थाप्रसङ्गात् । स्वरूपेण च भेदे भावानामेवासौ किन्नाभ्युपगम्यते किं जात्यादिकल्पनया । § 555

109/s

३० योपि दि ग म्ब रो मन्यते [1] सर्वात्मकमेकं स्यादन्यापोहव्यतिक्रमे । तस्माद् भेद एवान्यथा न स्याद् अन्योन्याभावो भावानां यदि न भवेदिति । § 556

सोप्यनेन निरस्तः । अभावेन भावभेदस्य कर्तुमशक्यत्वात् । नाप्यभिन्नानां हेतुतो निष्पन्नानामन्योन्याभावः सम्भवति । भिन्नाश्चेत् निष्पन्नाः कथमन्योन्याभावः सम्भवति । भिन्नाश्चेन् निष्पन्नाः कथमन्योन्याभावकल्पनेत्युक्तं । § 557

42b/PSVTa

१० *] Nyāyasūtra. १: १: ३३.

ननु सर्वे भावा भिन्ना इति यद्येतदनुमानवृत्तन्तदाश्रयासिद्धो हेतुः सर्वभावानां प्रत्यक्षाविषयत्वाद् [1] अत एव नैतत् प्रत्यक्षवृत्तं परामृश्यते ।
§ 558

अन्यस्त्वाह । यद्यपि भावाः स्वभावेन भिन्नास्तेषान्तु जात्यादयो धर्मास्सन्त्येव प्रतीयमानत्वात् । तथापि निर्विकल्पकन्तु विज्ञानङ्गवादिषु सत्तामात्रं गृह्णाति न भेदं । अन्यस्माद् विशेषग्रहणमेव हि भेदग्रहणम्विशेषश्च नाविकल्प्य गृह्यत इति सविकल्पकस्य विषयो न निर्विकल्पकस्य । तदुक्तं ५
॥ § 559

विशेषास्तु प्रतीयन्ते सविकल्पकबुद्धिभिः ।
ते च केचित् प्रतिद्रव्यं केचिद् बहुषु संस्थिताः १०
तानकल्पयदुत्पन्नं व्यावृत्तानुगमात्मना ।
गवाश्चे चोपजातन्तु प्रत्यक्षन्न विशिष्यत इति । § 563

तस्मान्न निर्विकल्पके प्रत्यक्षभेदावभास इति । § 564
योप्याह [1] सविकल्पकेनापि भेदो न गृह्यतेऽन्योन्याभावग्रहणनिमित्त-
को हि भावानां भेदग्रहोऽन्योन्याभावश्च भेदो न चाभावः । प्रत्यक्षग्राह्यो । न १५
हि गव्यश्चोस्तीति प्रत्यक्षं परिच्छिनत्यतः सत्तामात्रस्यैव ग्राहकं प्रत्यक्षमिति
। § 565

तदुक्तं म षड ने न ॥ § 566

आहुर्विधातु प्रत्यक्षं न निषेद्य विपश्चितः ।
नैकत्वं आगमस्तेन प्रत्यक्षेण विरुध्यत इति । § 568 २०
तदेतदुभयमप्ययुक्तं । सत्तामात्रस्याप्रतिभासनात् । गवाश्चादीनां स्व-
स्वरूपेणैव प्रतिभासनात् । तदुक्तं ॥ § 569

तच्चयुक्तम्प्रतिद्रव्यं भिन्नरूपोपलम्भनात् ।
न ह्याख्यातुमशक्यत्वाद् भेदो नास्तीति गम्यत इति । § 571
योप्याह [1] भावानाम्भेद एव नास्ति । तथा हि गोरश्चानुत्पादे यादृशं २५
स्वरूपमश्चोत्पादेपि तादृशमेव नापरमधिकं किञ्चिज्जातमिति कथमतो भेदः ।
110/s भवतु वा भेदो नासौ प्रत्यक्षग्राह्योऽस्मादयमभिन्न इति । एवरूपस्य व्यापार-
स्य प्रत्यक्षेऽभावात् । यदाह । न हीदमियतो व्यापारान् कर्तुं समर्थमिति
[1] § 572

सोपि निरस्तः । गवाश्चादीनां स्वस्वरूपेणोत्पत्तिरेव भेदः । ते च स्वस्व-
रूपेण प्रत्यक्षेवभासन्ते । तथावभासश्च लोके भेदावभास इति यत्किञ्चिदेतत् ३०
। तस्मात् पुरोवस्थितेषु स्वस्वभावव्यवस्थितेरित्यस्य हेतोः [1] प्रत्यक्षेण भेदं
प्रतिपद्यमानः सर्वोपसंहारेण प्रतिपद्यतेऽतः सर्वभावा व्यावृत्तिभागिन इति

व्याप्तिग्रहणप्रमाणफलमिति । यतश्च जात्यादयोर्धान्तरभूता न सन्तीति प्रतिपादयिष्यते [1] अतः पारमार्थिको धर्मधर्मिभावो नास्तीत्युक्तम्भवति ।

§ 573

ननु सामान्ययोगात् सजातीया उच्यन्ते । यदि च सामान्यत्रास्ति कथं सजातीयाद् व्यावृत्तिरित्युच्यते । § 574

नैतदस्ति । न समानानामुत्पन्नानाम्भावानां सामान्ययोगात् समानरूपता स्वहेतुभ्य एव तथानिष्पन्नत्वात् । § 575

तेन यद्दु द्यो त क रे णो च्यते । न गवि गोबं येन गोबयोगात् प्राग् गौरैवासाविति व्यर्थं गोबं स्याद् [1] अपि तु यदैव वस्तु तदैव गोबेनाभिसम्बध्यते । गोबयोगात् प्राग् वस्तु न विद्यते । न चाविद्यमानङ् गौरिति वाऽगौरिति वा शक्यं व्यपदेश्यमिति [1] § 576

43a/PSVTa

तन्निरस्तं । यदैव वस्तु तदैव तस्य गौरूपतया निष्पन्नत्वात् किं गोबयोगेन । नाप्यसमानानां सामान्ययोगात् समानरूपता । तेषां सामान्यस्यैवाभावात् । समानानां च भावः सामान्यमित्यभ्युपगम्यते । सामान्याच्च समानरूपत्वे भावानामभ्युपगम्यमाने यावन्न सामान्ययोगस्तावन्न समाना भावाः । यावच्च न समानास्तावन्न सामान्ययोग इत्यन्योन्याश्रयत्वं स्यात् । तस्मात् स्वहेतुभ्य एव समाना उत्पन्नाः [1] तेन । § 577

शावलेयाच्च भिन्नत्वं बाहुलेयाश्चयोस्समं ।

सामान्यं नान्यदिष्टं चेत् क्वागोपोहः प्रकल्प्यतामिति [1] § 579

निरस्तं । सामान्येष्वेवागोपोहप्रकल्पनात् । असमानानां चापोह्यात्मतया प्रकल्पनात् । § 580

यदप्युच्यते [1] समाना इति प्रतिभासादेव निर्विकल्पके ज्ञाने सामान्यप्रतिभासोन्यथा बाहुलेयाश्चवत् । शावलेयबाहुलेययोरपि वैलक्षण्यप्रतीतिः स्यात् सर्वात्मना भेदाद् [1] भवति च समाना इति प्रतीतिस्तस्मादस्यैव सामान्यमिति । § 581

तदुक्तं [1] निर्विकल्पकबोधेन द्वात्मकस्य वस्तुनो ग्रहणमिति । यद्वा सविकल्पके न चेत् सामान्यं गृह्यते । निर्विकल्पकेनापि गृहीतमेव । सविकल्पा भिन्नप्रतिभासत्वात् । तथा हि [1] य एव शावलेयादयो गौरिति ज्ञानेन गृह्यन्ते । त एव निर्विकल्पके ज्ञाने प्रतिभासन्ते केवलमेकान्तानविकल्प्य गृह्णात्यन्यद् विकल्प्येति तयोः स्वरूपभेदो न प्रतिभासभेदः । तस्मान्निर्विकल्पकेपि ज्ञाने सामान्यं प्रतिभासत इति [1] § 582

111/s

तदपि निरस्तं । स्वहेतुभ्य एव केषाञ्चित् समानानां प्रतिभासनात् । सामान्यस्य च व्यक्तिपरतन्त्रं स्वरूपं न च निर्विकल्पकं ज्ञानं पारतन्त्र्यम्बस्तुनो गृह्णाति । स्वातन्त्र्येण वस्तुग्राहित्वात् तत्कथं सामान्यग्राहकमुच्यते । अनुगतस्य च रूपस्य प्रत्येकवद् युगपद् बहुष्वप्रतिभासनात् । अत एव विकल्पः समानेष्वेकान्तभिन्नेषु निर्विकल्पकप्रत्यक्षबाधितमनुगताकारं गृह्णन्

भ्रान्तो भवति । निर्विकल्पकगृहीतसामान्यग्राही वाऽप्रमाणं स्याद् गृहीत-
ग्राहिबात् । अथ विकल्प्य ग्राहिबाद् अगृहीतग्राहिबं स्मृत्यादेरपितर्हि स्म-
र्यमाणविषयता गृहीतग्राहिबन्न स्यात् । अथ जात्यादिविशिष्टवस्तुग्राहितया
विकल्पस्यागृहीतग्राहिबमेवमपि यदि जात्यादिविशिष्टत्वस्तुनः पारमार्थिको
धर्मस्तदा निर्विकल्पकेनापि गृहीतमेवेति कथमगृहीतग्राहिबम् [१] अथ ५
कल्पिकस्तदा तद्ग्राहकस्य कथं प्रामाण्यमारोपितार्थत्वात् । तस्मान्नास्त्येव
जात्यादिरिति स्थितं । § 583

कथन्तर्हि भावा व्यावृत्तिभागिन इत्युच्यन्ते [१] कल्पितधर्मद्वारेणायं
व्यपदेश इत्यदोषः । अतः [१] § 584

अगोनिवृत्तिः सामान्यं वाच्यं येः परिकल्प्यते ।

गोब्रवस्त्रेव तैरुक्तमगोपोहगिरा स्फुटमिति [१] § 586

निरस्तं । पारमार्थिकस्य गोब्रस्य निषेधः क्रियते न तु कल्पितस्येति
वक्ष्यति । § 587

यदि परमार्थिको धर्मधर्मिभावो नास्ति कथन्तर्हि कृतकः शब्दो नित्य
इति बुद्धीनाम्भेदः शब्देकस्त्ररूपविषयत्वात् । § 588 १५

अथ निर्विषया एता वासनाबीजमात्रतः ।

प्रतिपत्तिः प्रवृत्तिश्च बाह्येर्षेषु कथम्भवेत् । § 590

अथ बाह्याध्यवसायात् प्रवृत्तिरेवमपि कृतकत्वस्य योवसायः स एवा-
नित्यस्याभेदादिति कथम्बुद्धिभेदः । कृतकानित्ययोरभेदादेव तदनुभवाहित-
वासनाभेदस्याभावान्न तच्चतो बुद्धिभेद इत्यत्राह । § 591 २०

यस्मादित्यादि । यस्मात् सर्वस्मात् सर्वभावा व्यावृत्तास्तस्माद् यतो यतो
नित्याकृतकादेः शब्दादीनामर्थानां व्यावृत्तिस्तन्निबन्धनाः । व्यावृत्त्यावधिव्या
वृत्तिनिबन्धना धर्मभेदा अनित्यकृतकादयः कल्प्यन्ते विकल्पैरारोप्यन्ते ।
किंविशिष्टास्तद्विशेषावगाहिनः । तस्य स्त्रलक्षणस्य ये विशेषा अकृत-
कादिव्यावृत्तिरूपलक्षणास्तदवगाहिनः । तदवगाहनशीलास्तदभेदावभासन-
शीला इत्यर्थः । § 592 २५

एतदुक्तम्भवति [१] अकृतको न भवतीत्यनेन द्वारेण प्रबोधिताया एव
कृतकविकल्पवासनाया एषा प्रकृतिर्यतस्ततो विकल्प उत्पद्यमानः कृतक
इति स्त्राकाराभिन्नः स कृतकव्यावृत्तमेव शब्दस्त्रलक्षणं प्रतिपद्यते न ब्रनित्य
इति [१] तथा नित्यो न भवतीत्यनेनापि द्वारेण प्रबोधिताया एवानित्य-
वासनायाः सामर्थ्यं यत्ततो विकल्प उत्पद्यमानोऽनित्य इति स्त्राकाराभिन्नं
नित्यव्यावृत्तमेव शब्दस्त्रलक्षणं प्रतिपद्यते न तु कृतक इति [१] तेन
बुद्धिभेदो भवति । यतश्च बाध्यमानत्वाद् विकल्पप्रतिभास्यर्थो बाह्यो न भ-

११ मिति] Ślokaṅkārtika.

Aphavāda.

वत्यतो वासनावशादेव बाह्यावभासो विकल्पस्तेन विकल्पस्य बाह्यरूप एव प्रतिभासमानोर्थः स्वाकार उच्यते । न तु स्वाकारे बाह्यारोपः सादृश्यात् । यदाह । नामनिमित्तप्रकरणे [1] § 593

५ सारूप्याद् भ्रान्तितो वृत्तिरर्थे चेत् स्यान्न सर्वदा ।
देशभ्रान्तिश्च न ज्ञाने तुल्यमुत्पत्तितो धियः । § 595

तथाविधाया बाह्यार्थप्रतिभासाया इति । § 596

एतेन यदुच्यते [1] यद्बाह्यात्यन्तविसदृशस्य स्वाकारस्य ताद्रूप्यग्रहणन्त-
दन्यनिवृत्तिकृतसादृश्यपरं । यथा घटविसदृशोपि पटो वृक्षाभावविशिष्टोऽव-
धार्यमाणो यमप्यवृक्ष इति घटसदृशोवधार्यते । वृक्षव्यावृत्तेर्घटपटयोस्तुल्य-
१० ब्वात् । तथा विकल्पविषयोऽत्यन्तं वामे विसदृशोपि वामेऽवधार्यतेऽन्य-
निवृत्तिकृतसारूप्य ग्रहणादिति [1] § 597

तदपास्तं । स्वहेतुत एव बाह्याभासाया विकल्पबुद्धेरुत्पत्तेः । न चास-
दृशानामन्यनिवृत्त्या सादृश्यं क्रियते [1] तत्र तस्या भेदाभेदसादृश्यकर-
णेऽकिञ्चित्करत्वात् । न चान्यनिवृत्तिः सदृशी विद्यते । सदृशानामपि कथ-
१५ मन्यनिवृत्त्या सादृश्यं क्रियते स्वरूपेणैव सादृश्यात् । नापि पूर्वं स्वाकार-
प्रतिभासः पश्चात् तत्रान्यनिवृत्तिकृतसादृश्यग्रहणपरो बाह्यारोपः प्रतिभासते
। न हि मरीचिकायां पूर्वं स्वरूपाप्रतिभासे सति सादृश्यग्रहणहेतुको ज-
लारोपः सम्भवति [1] बाह्यारोपाच्च पूर्वं न स्वाकारो ग्राह्यारोपोस्ति ।
विकल्पस्यैवाभावात् । भावे बोधैकरूप एवासाविति न बाह्यसदृशः । त-
२० तश्चान्यनिवृत्तिकृतसादृश्याभावात् कथम्बाह्यरूपः प्रतीयते । अनुमानस्य तु
नान्यनिवृत्तिग्रहणपूर्विका प्रवृत्तिर्लिङ्गस्य तथा सह सम्बन्धात् सिद्धेः । यदा
च तद्विशेषावगाहिबन्धविकल्पानां प्रतीयते तदा विधिरूपेणैव प्रवृत्तिर्वस्तुस्व-
रूपस्य विधोयमानत्वेनाध्यवसायादर्थादन्यनिवृत्तिः प्रतीयते । तेन विधिरेव
शब्दार्थोऽस्माकमपि । बाह्यतयाऽरोपितस्य च विधिप्रतिषेधाभ्यां सम्बन्धः ।
२५ § 598

ननु नियतरूपग्राही विकल्पः प्रतिभासते । तेनेतररूपशून्यमेव विक-
ल्पयन्नियतमर्थं विकल्पयति । तस्माद्यन्नियतरूपावधारणन्तदन्यनिवृत्तिविषय-
न्तत्कथमुच्यते विधिरेव शब्दार्थ इति । § 599

३० तदयुक्तं । अन्यनिवृत्तिमहं विकल्पयामीत्यप्रतीतेः । न च स विकल्प-
विषयो यो न विकल्प्य प्रतिभासते । यदि चैतररूपनिवृत्तिमेव विकल्पयन्निय-
तमर्थम्विकल्पयति तदेतरेतराश्रयदोषः स्यात् । इतररूपस्यापि नियतरूप-
त्वेनान्यनिवृत्तिद्वारेण प्रतिपत्तिप्रसङ्गात् । अथ विधिरूपेणैतररूपं विकल्पयति
न तर्हि तदन्यनिवृत्त्यवधारणपूर्वकन्नियतरूपावधारणं । § 600

३५ न च यथा सामान्यवन्तमर्थम्पश्यामीति नास्ति जातितद्वतोर्विशेष्यविशेष-
णभावे प्रतिभासः [1] अथ च विशिष्टप्रत्ययानुरोधात् सामान्यविशिष्टव्यक्तिद-

३ णे] Pramānavārtika ३ : १२.

113/s
44a/PSVTa

र्शनत्रेया यि का दयः कल्पितवन्तस्तथाऽन्ये निवृत्तिमहम्बिकल्पयामीत्यप्र-
तीतावपि बाह्यसदृशारोपान्यथानुपपत्त्यान्यनिवृत्तिपरं विकल्पाकारे बाह्यरूप-
मारोप्यत इति युक्तं । सादृश्यमन्तरेण वासनाबलादेवाध्यवसितबाह्यरूपस्य
विकल्पस्योत्पत्तेः । यदाह । तदनुभवाहितवासनाप्रभवप्रकृतेरध्यवसितत-
द्भावस्वरूपं । तथा विकल्पवासनायाश्च तादृशी प्रकृतिर्यदेवमेषा प्रतिभातीति ५
| § 601

नापि बाह्यरूपारोपकस्य ज्ञानस्यान्यवित्तिकृतसारूप्यनिमित्तत्वेऽप्यन्य-
निवृत्तिविषयत्वं । न हि मरीचिकायां जलज्ञानस्य सादृश्यविषयत्वंमारोपित-
जलविषयत्वात् । न च नियतं रूपं भावानामन्यनिवृत्त्या क्रियते । तस्या
अवस्तुत्वेनाकारकत्वात् । स्वहेतुभ्य एव च ततो त्यजेत । § 602 १०

नापि नियतरूपावधारणन्तदन्यनिवृत्तिविषयं नियतरूपविषयत्वादस्य [।]
अत एव न तदन्यनिवृत्तिपुरस्सरमेव धार्यते प्रत्यक्षेणैव । § 603

न च तदन्यनिवृत्तिरर्थान्तरभूता युज्यत इति वक्ष्यति । नापि सा त-
च्चान्यत्वाभ्यामवाच्या युज्यते[।] एवं ह्यभाव एवास्याः स्याच्छशविषाणवत्
। न च स्यात् प्रत्यक्षगम्या नीरूपत्वात् । नाप्यनुमानगम्या । सम्ब- १५

114/s
44b/PSVTa

न्धाभावेन लिङ्गस्यासिद्धेः । नापि नियतरूपान्यथानुपपत्त्या तत्कल्पना ।
अनियतरूपाणामन्यनिवृत्तेरभावात् । नियतरूपाणां च कथमन्यनिवृत्त्या
नियतरूपत्वं स्वहेतुभ्य एव नियतरूपाणामुत्पत्तेः । तस्मान्नियतरूपावधारण-
पुरस्सरैवान्यनिवृत्तिः प्रतीयते । तथा हि घट इत्युक्तेऽघटो न भवतीति
सामर्थ्यात् प्रतीयतेऽतो विकल्पकल्पितैवेषा न परमार्थतोस्ति । § 604 २०

तस्मात् स्थितमेतच्छद्वलिङ्गाभ्याम्बिधिरूपेण वस्तु प्रतिपाद्यतेर्थादन्यनिषेधः
। तथा च वक्ष्यति तद्गतावेव शब्देभ्यो गम्यतेऽन्यनिवर्तनमित्यादि १ । १२८
| § 605

तेन यदुच्यते कु मा रि ले न ॥ § 606

न त्वन्यापोहकृच्छब्दो युष्मत्पक्षेनुवर्णितः । २५

निषेधमात्रत्रैवेह प्रतिभासेव गम्यते ॥

किन्तु गौर्गवयो हस्ती वृक्ष इत्यादि शब्दतः ।

विधिरूपावसायेन मतिः शाब्दी प्रवर्तते ॥

तस्मादेष्वेव शब्देषु नज्योगस्तेषु केवलं ।

भवेदन्यनिवृत्त्यङ्गः स्वात्मेवान्यत्र गम्यत इति [।] § 612 ३०

एतत्सिद्धं साध्यते । विधिरूपस्यापि शब्दार्थस्येष्टत्वात् [।] कथन्तर्हि
परमताद् बौद्धमतस्य भेदः [।] कथं वा शब्दलिंगयोरपोहो विषय उच्यते
॥ § 613

१ थाऽन्ये] ? न्यैर्
१० तो] ? तत उ

३० त] Śloka-vārtika.

नन्वस्त्येव महान् भेदः परैः पारमार्थिकार्थविषयत्वेनेष्टस्य विकल्पस्य बौ
द्धैः कल्पितविषयत्वेनेष्टत्वात् । कल्पितश्चाकारोऽपोहाश्रितत्वादपोह उच्यते ।
अपोह्यतेऽनेनेति वा । अन्यनिवृत्तिमात्रं त्वर्थादाक्षिप्तमपोहनमपोह इत्युच्यते
[1] स्वलक्षणं त्वपोह्यतेस्मिन्नित्यपोह उच्यते । § 614

५ तस्मादन्यान्यव्यावर्त्यवस्तुव्यपेक्षया धर्माः कल्पितभेदा विकल्पैर्विष-
यीक्रियन्ते [1] अतो भिन्नविषया विकल्पास्तत्समानविषयाश्च शब्दा अप्य-
पर्याया इति दर्शयितुमाह । तस्मादित्यादि । यतश्चैवं धर्मभेदाः कल्प्यन्ते
तस्माद्यः स्वलक्षणविशेषो व्यावर्त्तनीयनित्यव्यपेक्षया व्यवस्थापितोऽनित्यल-
क्षणः । येन धर्मेण येन शब्देन । यथाऽनित्यशब्देन । शब्दोपि धर्मवाचकत्वाद्
१० धर्म उच्यते । न स शक्यस्ततोऽन्येन । अनित्यशब्दादन्येन कृतकादिशब्देन ।
व्यावर्त्तनीयान्तरवस्त्वधिकेन प्रत्येतुं । तेन भिन्ना व्यवस्थितिः । तेन कारणेन
विकल्पानां नैक विषयत्वं । शब्दानां च न पर्यायत्वं । § 615

115/s

तेन यदुच्यते [1] ययोस्तादात्म्यन्न तयोर्गम्यगमकभावो ययोश्च विक-
ल्पितरूपयोर्गम्यगमकभावो न तयोः सम्बन्ध इति [1] § 616

१५ तदपास्तं । अकृतकव्यावृत्तस्यैव स्वलक्षणस्य ज्ञापकहेत्वधिकारात् ।
कृतक इति ज्ञातस्य गमकत्वात् तस्य च नित्यव्यावृत्तवस्तुरूपत्वात् तादात्म्यं
। § 617

२० सर्व एव हीत्यादिनाऽद्वै त वा दं निराकुर्वन् कारिकार्थमाह । स्वरूपे
स्वात्मनि स्थितिर्येषान्ते तथा । सर्व एव हि भावाः स्वरूपस्थितयो नात्मानं
परेण मिश्रयन्ति । एकीकुर्वन्ति । किङ्कारणं [1] तस्य मिश्रीक्रियमाणस्य
परस्यापरत्वप्रसङ्गात् । आत्मतापत्तेः । § 618

स्यान्मतं [1] § 619

सर्ववस्तुषु बुद्धिश्च व्यावृत्तानुगमात्मिका ।

जायते द्वात्मकत्वेन विना सा च न युज्यते ॥ § 621

२५ अतः सामान्यात्मका विशेषा विशेषात्मकश्च सामान्यमित्युभयरूपम्ब-
स्वित्यत्राप्येकस्य वा रूपस्य भिन्नेभ्योऽभेदो भिन्नस्य चैकस्मादभेदः [1]
तत्र प्रथमं पक्षं निराकर्तुमाह । तेषामिति भावानामभिन्नमित्येकात्मभूत-
मित्यव्यतिरिक्तं यद्रूपं स्वभावो न तत्तेषाम्भावानामिति शक्यम्वक्तुं । क-
स्मात्तदानीन्तस्येत्यपेक्ष्यते । तस्याभिन्नस्य रूपस्य तेषामभावादभेदादेव ।
३० § 622

45a/PSVTa

अथ पुनरेकस्माद् भिन्नस्याभेदस्तत्राप्याह । तदेव हि स्यादभिन्नस्य
भावात् । एकं चेद्रूपं प्रतिपन्नाभावस्तदेवाभिन्नं रूपन्तेषां स्यान्न भिन्नं । कुत
एतत् । तस्यैवाभिन्नस्य रूपस्य भावात् । § 623

३५ अथ स्यात् [1] तेषाम्भेदोपीष्यत एवेत्यत्राह । तस्मादभिन्नात्मनोर्थान्त-
रस्य भिन्नस्य नानारूपस्याभावात् । § 624

अथ स्याद् [1] विशेषस्य यो भेदस्स एव सामान्यस्याभेदाद् । य-
दाह [1] सामान्यस्य तु यो भेदं ब्रूते तस्य विशेषतो दर्शयित्वाभ्युपेतव्य
इत्यत्राप्याह । तंस्यैव च पुनर्भेदविरोधात् । तस्यैवैकस्यानेकत्वायोगात् ।
§ 625

116/s अथ स्याद् [1] विशेषद्वारेण सामान्यस्य भेदो न स्वरूपस्तदानुगत- ५
व्यावृत्त रूपयोः परस्परासंश्लेषादेकान्तेन भेदः स्यात् । तदाह [1] तच्चैकरूपं
स्वात्मनि स्वरूपभावे व्यवस्थितममिश्रमेव व्यक्तिरूपेण । अमिश्रे च मिश्र-
रूपतयाप्रतीतेर्मिथ्यात्वमेव । § 626

अथ कथंचित् सामान्यस्य व्यक्त्यभिन्नत्वात्तन्मिथ्यात्वं । तदाह । § 627

नैतदश्चादिबुद्धीनामध्यारोपाद्यसम्भवात् ।

स्थितं नैव हि जात्यादेर्भिन्नत्वं व्यक्तितो हि न इति । § 629

तदयुक्तम् [1] एकत्वेन येनैव रूपेण भिन्नन्तेनैवास्याभेदो विरोधान्न
चैकस्मिन् प्रमाणे भेदाभेदं प्रतिभासते । एकेन च भेदग्रहणे सति य-
द्यन्येनाभेदो गृह्यते कथन्तद्वाहकं प्रमाणं भ्रान्तं न स्याद् [1] अन्यथा
ग्रहणात्तस्य चैकरूपत्वात् । § 630

यद्वाऽमिश्रणादेवैकस्य रूपस्य सामान्यरूपता न स्यादर्थान्तरत्वाद् घटवत्
। § 631

उ द्यो त क रस्त्वाह । गवादिष्वनुवृत्तिप्रत्ययः पिण्डादिव्यतिरिक्तनिमित्त-
भावी । विशेषत्वात्तीलादिप्रत्ययवत् । तच्च निमित्तं समानव्यक्तिकरणात्
सामान्यमित्युच्यते* [1] § 632

अत्रापि न तावत्समानानामर्थान्तरेण समानरूपता क्रियते तथैव निष्प-
न्नत्वादप्यसमानानामिति दर्शयन्नाह । अर्थान्तरमिति सत्ता गोत्वादिकं न
तेषां व्यक्तिभेदानां सामान्यमतद्रूपत्वात् । तेषां भेदानामसमानरूपत्वात् ।
समानानां च भावः सामान्यमिष्यते । § 633

अथवाऽतद्रूपत्वाद् व्यक्तिभ्योर्थान्तरत्वादेकत्ववत् । अथार्थान्तरमपि ब- २५
हुषु समवेतमिति यदि तत्तेषां सामान्यं । तदा द्विबादिकार्यद्रव्येष्वपि प्र-
संगो द्विबमपि ह्यनेकद्रव्यसमवेतम् [1] आदिग्रहणाद् बहुत्वादिः । तथा
संयोगोनेकद्रव्यसमवेतः । कार्यद्रव्यं चावयविसंज्ञितमारम्भकद्रव्येषु सम-
वेतमतो द्विबादिषु सामान्यरूपताप्रसंगः । यस्मिन् नार्थान्तरे सति समाना
भेदा भवन्ति तदेव सामान्यं न सर्वमित्यत्राह । न हि । यस्मात् सम्ब- ३०
न्धिनान्येनार्थान्तरेणैकत्वलक्षणेनान्येऽसमाना भिन्ना न समाना नैकीक्रियन्ते
भिन्नाभिन्नसमानभावकरणे तदनुपयोगात् । भिन्नदेशादीनां प्रतिभासनाच्च क-
थं समाना एव भवन्ति । केवलं तद्वन्त एक धर्मवन्तः स्युर्भेदाः । भूतानि

२० *] Cf. Nyāyavārtika २:

२: ६५.

- ग्रहनक्षत्राणि तेषां कण्ठे दीर्घा गुणो र्घनार्थं निबध्यते । तेनैकेन कण्ठे 117/s
गुणेन यथा भूतानि तद्वन्ति न त्वेकीभवन्ति तद्वद्वक्तयोपि । § 634
- ननु गुणस्य मूर्त्तत्वाद् तद्वत्ता प्रतीतिर्युक्ता । न व्यक्तिषु सामान्यस्यामूर्त्त-
त्वादिति चेत् [1] न । तत्समवेतत्वस्येष्टत्वादर्थान्तरभावस्य च । यतश्चैक- 45b/PSVTa
सम्बन्धेपि न समाना व्यक्तयस्तत एव नाभिन्नप्रत्ययविषयाः एकाकार-
ज्ञानस्याभ्रान्तस्य न विषयाः । भूतवत् । यथा भूतान्यगुणस्त्वभावानि नैक-
गुणाकारप्रत्ययविषयः । तद्वत् । एवन्तावदनेकसम्बन्धेष्वर्थान्तरं न तेषां सा-
मान्यद्विवादिषु प्रसङ्गदिति स्थितं [1] प्रतीयन्ते च समाना इति [1] तस्मात्
तदात्मानमेव हि तयोर्भेदयोरात्मानमेव । एकरूपमिदं द्वमित्येकांशेन स्वग-
तेन संसृजन्ती बुद्धिः सामान्यविषया प्रतिभासते । नैकसम्बन्धिनावित्येकेन
सामान्येन सम्बन्धिनावेताविति नैवम्बुद्धिः प्रतिभासते येन सामान्यमर्थान्त-
रम्प्रमाणसिद्धं स्यात् । भूतवदिति वैधर्म्यदृष्टान्तः । यथा बुद्धिर्भूतान्येकेन
गुणेन सम्बद्धानि गृह्णाति नैवमित्यर्थः । § 635
- यद्वा यथा भूतान्येकसम्बन्धीनि तथा भिन्नावेकसम्बन्धिनाविति
सामान्यविषया बुद्धिः प्रतिभासत इति नैवं । § 636
- अथ स्यात् [1] सामान्यं हि व्यक्तीनाम्विशेषणं । विशेषणं च विशेषे
स्वानुरक्तां बुद्धिं जनयत्यतो नास्य व्यक्तिभ्योर्थान्तरभावेन प्रतिभासः । § 637
- ननु विशेषणत्वेपि तस्य न विशेष्येण सहैक्यं दण्डस्येव दण्डिना त-
त्कथमभेदप्रतिभासः । अभेदांशेनाप्येकत्वात् विशेषणविशेष्यभावः । तस्मात्
सामान्यस्य व्यक्त्यभेदप्रतीतिर्भ्रान्तिरेव । § 638
- अथ सर्वदैवं प्रतीतेरभ्रान्तिः । तदाह । § 639

यो ह्यन्यरूपसंवेद्यः सम्बेद्येतान्यथा पुनः ।

स मिथ्या न तु तेनैव यो नित्यमवगम्यत इति [1] § 641

- तदयुक्तं । तस्य व्यक्त्यभिन्नत्वमेव स्यात् । गौर्गोबामिति प्रतीतिभेदाभ्युप-
गमाच्च । न च लाक्षास्फटिकयोरिव जातितद्वतोः संसर्गावगतिरभ्रान्तिः ।
अलाक्षारूपस्य स्फटिकस्य लाक्षारूपेण गतेर्भ्रान्तत्वात् । एवं जातितद्वतोरेक-
त्वात् ग्रहो भ्रान्तिः । सामान्यं केवलं पश्यत्येव बुद्धिः । तस्यास्तु तद्दर्शिन्याः 118/s
समवायस्य सूक्ष्मत्वात् सा भ्रान्तिर्यदेतद् व्यक्तीनां सामान्याभेदेन ग्रहण-
मिति चेत् । तद्दर्शिनीति कुतः [1] पारमार्थिकसामान्यदर्शिनी सा बुद्धिरिति
कुतो निश्चयः सर्वदास्या व्यक्त्यभेदविषयत्वात् । नास्या बीजमस्तीति निर्बीजा
तथा चासौ भ्रान्तिश्च तस्या अयोगात् । न हि भ्रान्तिरुत्पद्यमाना निर्निमित्ता
घटते । जलादिभ्रान्तिवत् । भ्रान्तिश्चेयमसंसृष्टानपि भावान् संसृजन्ती बुद्धिर-
तोस्या निमित्तेन भवितव्यं [1] यत्तन्निमित्तन्तत् सामान्यमित्यत्राह । त एव
भेदास्तत्सामान्यज्ञानाद्येकद्वयं येषान्ते तदेककार्या बीजं भ्रान्तेः । एतच्च
प्रतिपादयिष्यते । § 642

न च सामान्यं दृष्टातदारोपेण व्यक्तिष्वेकाकारा भ्रान्तिर्युज्यते । तथा हि [1] सादृश्यं भ्रान्तिकारणमत्यन्तविलक्षणं च सामान्यं व्यक्तिभ्यस्तस्याव-
र्णसंस्थानाकारत्वाद् व्यक्तीनां च वर्णसंस्थानाकारत्वात् । § 643

अथ स्यात् [1] न सामान्यस्य सादृश्यनिमित्तो भेदेष्वारोपोपि द्वेकान्तेन
46a/PSVTa भिन्नेषु स एवायमित्येकत्वावसायविभ्रमो नैकरूपमन्तरेणेति ब्रूमः । य- ५
द्येवमेकेन सम्बन्धिन इत्येव कृत्वा विनापि भ्रान्तिनिमित्तेन यद्येकाकार-
भ्रान्तिविषया भवन्ति । तदा संख्या च संयोगश्च कार्यद्रव्यं चादिशब्दाद्
विभागादि चैकम्बस्तु विद्यते येषान्ते तद्वन्तस्तेषु भूतेषु चैकगुणेन युक्तेषु
स्यादेकाकारा भ्रान्तिः [1] न च भवति [1] अतो व्यक्तीनामपि नैकत्व-
निमित्ता भ्रान्तिरिति । तदिति तस्माद् यथा व्यक्तिभ्यो भेदेनेष्टं सामान्यं तथा १०
सामान्यबुद्धौ निवेशाभावात् प्रतिभासाभावान्न सामान्यमन्यत् । सति वा
सामान्ये तस्यापि सामान्यस्य स्वात्मनि स्वस्मिन् स्वभावेऽवस्थानादमिश्रण-
मन्येन व्यक्तिरूपेण । व्यक्तिष्वनवस्थानान्न धर्मरूपत्वन्तस्येत्यर्थः । तस्मादिति
स्वस्वभावव्यवस्थानाद् इमे भावा घटादयः सजातीयाभिमतात् तुल्याकार-
त्वेनाभिमताद् अन्यस्माच्चेति विजातीयादिव्यतिरिक्ताः पृथग्भूताः स्वभावेन १५
प्रकृत्येकरूपत्वात् । स्वस्वभावव्यवस्थितेरिति यावत् ॥ § 644

द्वितीयकारिकार्थमाह । यतो यतो भिन्नास्ते भावास्तस्माद् भेदस्त-
द्भेदः । तस्माद् भिन्नाः स्वभावास्तस्य प्रत्यायनाय प्रतिभिन्नस्वभावं कृतस-
न्निवेशैः शब्दैः कृतसंकेतैः शब्दैः करणभूतेरनेकधर्माणः कृतकत्वादिधर्मवन्तः
119/s प्रतीयन्ते स्वभावा भेदेपि । न ह्येकस्य स्वलक्षणस्य स्वभावानात्ममस्ति २०
। कथन्तर्ह्यनेकधर्मत्वमित्याह । ततस्ततो भेदमुपादायेति [1] यतो यतो
व्यावृत्तास्ततस्ततो भेदमुपादायाश्चित्य तेषु शब्दा ये तस्य तस्य भेदस्य
भिन्नस्वभावस्य ख्यापनाय कृतसंकेतास्तेष्वस्मिन् भिन्ने स्वभावे वाचकत्वेन
नियताः [1] ततो नैकः शब्दः सर्वान् भिन्नस्वभावानाक्षिपत्यतस्तेपि शब्दाः
प्रत्येकनैः सर्वभेदानाक्षेपेपि । एकभेदचोदनादेकैकस्य भिन्नस्य स्वभावस्य २५
चोदनात्तत्स्वलक्षणनिष्ठा एव भवन्ति । यस्य स्वलक्षणस्य स स्वभावोन्यस्माद्
भिन्नो यः शब्देनाध्यवसीयते । तच्च तत्स्वलक्षणं च । तन्निष्ठा एव तद्विषया
एव भवन्ति । § 645

ननु बाह्यतयाध्यवसितोर्थः शब्दप्रतिभासी साधारणोन्य एवान्यच्च साधार-
णं स्वलक्षणन्तत्कथन्तन्निष्ठा इत्यत्राह । तदेकस्मादपि यतो यतो व्यावृत्तोर्थः ३०
शब्दैर्विषयीक्रियते तस्मात्तस्मादतत्कारणादतत्कार्याच्चैकस्मादपि तस्य स्वल-
क्षणस्यानकव्यावृत्तस्य भेदोस्तीति कृत्वा तद्विषया उच्यन्ते न तु तद्विषया एव
। यद्वा तस्य व्यावृत्त्याश्रयस्य धर्मस्य यत् स्वलक्षणन्तन्निष्ठा एव तत्प्राप्तिप-
र्यवसाना एव भवन्ति । किं कारणं [1] तदेकस्मादपि तस्य भेदोस्तीति
व्याख्यातमेव । § 646 ३५

उपसंहरन्नाह । तस्मादिति । यस्मात् सजातीयविजातीयाद् व्यावृत्ति-
स्तस्मादेकस्य भावस्य यावन्ति पररूपाणि तावत्यस्तदपेक्षया । पररूपापेक्षया
। पररूपेभ्यो व्यावृत्तयः कल्पिता धर्मभेदाः । व्यावर्तते विजातीयमेभिरिति

- कृत्वा [1] किं कारणं [1] तस्मिन् व्यावर्त्येऽवधिभूते धर्मिण्यसम्भवि 46b/PSVTa
कार्यं कारणं च यस्य विवक्षितस्य धर्मिणः स तदसम्भविकार्यकारणस्त-
स्य तद्भेदात् । तस्मादतत्कार्यादतत्कारणाच्च भेदाद् व्यावृत्तत्वात् । यावत्यश्च
व्यावृत्तयस्तावत्यः श्रुतयो निवे शिता अतत्कार्यकारणपरिहारेण व्यवहारार्थाः 120/s
५ । तद्विवक्षितं कार्यं कारणं च यस्य स तत्कार्यकारणः । यथा श्रोत्रविज्ञान-
कार्यः शब्दः प्रयत्नकारणश्च स तथा यो न भवति सोऽतत्कार्यकारणस्तस्य
परिहारेण व्यवहारार्थाः प्रवृत्तिनिवृत्तिलक्षणो व्यवहारोर्थः फलं यासामिति
विग्रहः । § 647
- विषयमाह । प्रयत्नः कारणं यस्य स प्रयत्नानन्तरीयक उच्यते । तेनाऽत-
१० त्कारणस्याऽप्रयत्नकारणस्य विद्युदादेः परिहारार्थः प्रयत्नानन्तरीयकध्वनिः ।
श्रोत्रज्ञानं कार्यं यस्य तद्भाषणान्तेन श्रावणध्वनिरतत्कार्यपरिहारार्थः । सर्व-
व्यवहाराणां चार्थक्रियानिमित्तत्वात् । हेतुफलभावलक्षणत्वाच्चार्थक्रियाया घ-
टादिशब्देष्वपि तदतत्कार्यकारणपरिहारार्थत्वं योज्यं ॥ § 648
- तस्मादित्यादिना तृतीयश्लोकं व्याचष्टे । यस्माद् भिन्ना व्यावृत्तिभेदाः
१५ श्रुतयश्च यथास्वभेदे नियतास्तस्मादेकस्य धर्मिणः स्वभावाऽभेदेपि । ध-
र्मिणेत्यस्य विवरणं नाम्नेति शब्दनेत्यर्थः । यो विशेष इत्यस्यार्थो भेदः
कृतकादिलक्षणो धर्मः कल्पितः प्रतीयते । न स शक्यस्ततोऽन्येन । त-
स्माद् विवक्षितात् कृतकादिशब्दादन्येनानित्यादिशब्देन प्रत्याययितुं तस्मान्न
प्रतिज्ञार्थकदेशो हेतुरनित्यकृतकशब्दयोर्भिन्नार्थत्वात् ॥ § 649
- २० कथमित्यादि परः । शब्दश्च लिङ्गश्च ताभ्यां । यद्यपीह लिङ्गं प्रकृत-
न्तथापि शब्दस्योपादानं लिङ्गवत् निर्विषयत्वख्यापनार्थान्तेन वे द स्य प्रामाण्यं
निराकृतम्भवति । § 650
- ननु विधिरूपेण शब्दलिङ्गे अर्थः प्रतिपाद्यत इत्युक्तन्तत्कथमिदमाशंकितं
व्यवच्छेदः प्रतिपाद्यत इति कथं गम्यत इति । § 651
- २५ नैतदस्ति । व्यवच्छिद्यतेनेनेति व्यवच्छेदो बाह्यरूपतयारोपित एवाकार
उच्यते । तेन स एव शब्दलिङ्गाभ्यां विधिना प्रतिपाद्यते न वस्तुरूपमिति
कुतो गम्यते । यद्वा व्यवच्छिद्यतेस्मिन्निति व्यवच्छेदः । स्वलक्षणमुच्यते । स
एव शब्दलिङ्गाभ्यां विधिना विधिरूपेण प्रतिपाद्यतेऽध्यवसीयते न पुनर्वस्तुनो 121/s
रूपं पारमार्थिकधर्मधर्मिभावलक्षणं प्रतिपाद्यत इति कुतो गम्यते । § 652
- ३० प्रमाणान्तरस्येत्यादि प्रतिवचनं । तेनायमर्थो यदि तावत् पारमार्थिको
धर्मधर्मिभावः सर्वात्मनाऽभिन्नस्तदैकेन प्रमाणेन शब्देन वाधिगतेर्धे सर्वात्म-
ना परिच्छेदादन्यस्य प्रमाणान्तरस्य शब्दान्तरस्य वा प्रवृत्तिः स्याद् गृहीत-
ग्राहिब्वेनाप्रामाण्यात् । भवति च शब्दान्तरादेः प्रवृत्तिरतः कल्पित एव धर्म-
धर्मिभावः । § 653
- ३५ यद्यपि पूर्वसामान्यनिराकरणादेव कल्पितो धर्मधर्मिभावः प्रसाधितस्त-
थापि प्रकारान्तरेणानेनापि प्रसाध्यत इत्यदोषः । एतमेव प्रतिपादयन्नाह 47a/PSVTa
। तथा हीत्यादि । एकस्येति । धर्मधर्मिविभागरहिततत्त्वान्निरंशस्यार्थस्वभाव-

स्यार्थात्मनः स्वयंस्वरूपेण प्रत्यक्षस्य सतः कोन्यो न दृष्टो भागः स्यात् प्रत्यक्षदृष्टात् स्वभावात् कोन्यः स्वभावो न दृष्टः स्याद् यः प्रमाणैरनुमान-संज्ञकैः परीक्ष्यते [1] व्यक्तिभेदाद् बहुवचनं । सर्व एव दृष्टो निरंशत्वाद् भावस्य तस्मान्न प्रमाणान्तरपरीक्ष्यः स्यादिति । एक इत्यादि विवरणं । एको ह्यर्थात्मा निरंशः स तावत् प्रत्यक्षोभ्युपगन्तव्यः यत्रानुमानं प्रवर्तते । किं कारणं [1] प्रमाणेन प्रागसिद्धे धर्मिणि साधनासम्भवात् । आश्रयासिद्धत्वेन लिंगस्यासम्भवात् तस्मात् प्रसिद्धेन धर्मिणा भाव्यं ॥ § 654

एतदुक्तम्भवति । लिङ्गस्यैव प्रवृत्तिर्न स्यात् किं पुनर्लिङ्गिनिश्चिता प्र-माणान्तरस्य प्रवृत्तिर्भविष्यति । यथाऽनित्ये साध्ये शब्दः प्रत्यक्षसिद्ध-स्तस्य प्रत्यक्षेणैव प्रमाणेन स्वरूपसिद्धेः कारणात् सर्वाकारसिद्धिः । क-स्मात् तदन्यस्यासिद्धस्य शब्दस्वभावादन्वस्य स्वभावस्यासिद्धस्याभावात् । भावे वाऽसिद्धस्य स्वभावस्य अतत्स्वभावत्वमशब्दस्वभावत्वं । सिद्धासिद्ध-योरेकस्वभावत्वविरोधात् । § 655

तदेवाह । न हीत्यादि । अलब्धधर्मानुवृत्तिर्योगः । लब्धधर्मानुवृत्तिः क्षेमः । एको योगः क्षेमश्च यस्य स तथा । तुल्यधर्मेति यावत् । यः स्वभावो येन सदैककयोगक्षेमी न भवति स भिन्नयोगक्षेमः । तत्स्वभावो यतो भिन्न-योगक्षेमस्तस्य स्वभावो न युक्तः । तन्मात्रनिबन्धनत्वाद् भेदव्यवहारस्य नानात्वं व्यवस्थायाः । § 656

अन्यथेति यदेतद् भेदकारणं नेष्यते तदाभेदव्यवहारस्याभावप्रस-ङ्गादित्युक्तं । एष हि भेदाभेदहेतुर्वेत्यत्र प्रस्तावे । यत एवन्तस्मात् प्रत्यक्षे धर्मिणि शब्दादौ । तत्स्वभावसाकल्यपरिच्छेदात् । धर्मिस्वभावस्य साक-ल्येनावगमात् तत्र धर्मिणि । अनवकाशा निर्विषयी प्रमाणान्तरस्यानुमानस्य वृत्तिः ॥ § 657

तवापि तुल्यो दोष इति चेदाह [1] नो चेत्यादि । भ्रान्तिनिमि-त्तेन सदृशापरोत्पत्त्यादिना कारणभूतेन विकल्पबुद्ध्या संयोज्येत समारोप्येत गुणान्तरं । स्थिरत्वादि । वा शब्द इवार्थे । शुक्ताविव रजताकारः संयो-ज्येत । कथं । रजतरूपेण शुक्तिकारूपस्य यत्साधर्म्यं चैकचिक्यादि । तस्य दर्शनात् । अनवधारितविशेषं शुक्तिकारूपमेव सदृशप्रत्ययनिबन्धनत्वाद् रूपसाधर्म्यमुक्तं न तु साधर्म्यं नाम द्वयोः साधारणमस्ति । § 658

एतदुक्तम्भवति । यदि भ्रान्तिनिमित्तेन गुणान्तरन्न संयोज्येत भवेत् म-मापि दोषः किन्तु समारोप्येत । ततः समारोपव्यवच्छेदार्थम्प्रमाणान्तरं प्र-वर्तते । तेनायमर्थानुभूतनिश्चिते प्रमाणान्तरस्य गृहीतग्राहिबेनाप्रवृत्तिः स्यात् । समारोपेण बन्नुभूतानिश्चिते तत्समारोपव्यवच्छेदार्थं प्रमाणान्तरमनुमानं प्रवर्तत इत्येके । § 659

तदयुक्तं । लिङ्गस्य व्यवच्छेदेने सह सम्बन्धासिद्धेः । नापि यावद्धेतुना पूर्वं पक्षव्यवच्छेदो न क्रियते तावत् सन्दिग्धा साध्यप्रतीतिः स्याद्धेतोः साध्येन सम्बन्धात् । यत्र च न साध्यं न तत्र तद्विपक्षो विरोधात् । तस्माल्लिङ्गं स्वव्यापकं विधिरूपेण निश्चिन्वदर्थादन्यसमारोपं निषेधति ॥ § 660

नन्वेवमपि कथन्तन्निषेधः क्षणिकत्वानुमानेपि प्रवृत्तेऽक्षणिकारोपात् ।

§ 661

सत्यं [1] केवलमनुमानेनाक्षणिकार्थनिषेधे कृते नायमक्षणिकाकारः प्रत्ययस्तञ्जन्योपि तु सदृशापरोत्पत्तिजन्यत्वेनारोपित इति प्रतिपाद्यते । तस्मात् तस्यैवानुभूतानिश्चितस्य क्षणिकत्वादेर्निश्चयानुमानं प्रवर्तते । यत्रापि विपरीत समारोपो नास्त्यभ्यासादेरंभावाच्च नानुभवो निश्चयजननसमर्थो न तत्रापि निश्चयार्था प्रमाणान्तरवृत्तिरेकांशनिश्चयेन सर्वात्मना निश्चितत्वात् । न च तद्वस्तु प्रतिभासते यस्य न कश्चिदपि स्वभावो निश्चितः । तस्मात् तत्राप्येकप्रमाणप्रवृत्तावपरस्याप्रवृत्तिः स्यादेवेति । § 662

123/s

१० यदीत्यादिना विवरणं । दृष्टं सर्वन्तत्त्वं स्वरूपं यस्येति विग्रहः । तथा निश्चयप्रतिरोधिना यथादृष्टनिश्चयविबन्धकेन भ्रान्तिनिमित्तेन सदृशापरोत्पत्तिलक्षणेन । गुणान्तरस्थिरत्वादि । न संयोज्येत । नारोप्येत । यथा शुक्तौ विशिष्टरूपेण गृहीतायामपि शुक्लसाधर्म्याद् रजताकारः संयोज्येत । तदा स्यादनवकाशा प्रमाणान्तरवृत्तिः [1] § 663

१५ स्यान्मतं [1] न शुक्तौ विशिष्टरूपग्रहे रजतसमारोपः किन्तु यद्रजतरूपसामान्यन्तदृष्टेरेवमध्यवसाय इत्यत्राह । न हीति । न हि शुक्तौ द्वे रूपे सम्भवतः । एकं रजतेन समानं रूपं अपरम्विशिष्टमवधारणं च । किं कारणं । तथा सामान्यविशेषरूपेण श्वलाभासायाः प्रतिपत्तेः सर्वदा प्रसङ्गात् । अप्रतिपत्तौ वा विवेकेनेति । इदं सामान्यमयं विशेष इत्येवम्विवेकेन विभागेनाप्रतिपत्तौ द्विबविकल्पायोगात् । शुक्तौ द्वे रूपे इति कल्पनाया अयोगात् । प्रतिभासभेदमन्तरेण द्विबकल्पनायामतिप्रसङ्गात् । अन्यत्राप्येकत्वाभिमतं द्विबकल्पना स्यात् । नेदं रजतमिति बाधकस्यानुत्पादप्रसङ्गाच्च । तस्माच्छुक्तौ रूपद्वयायोगात् । § 664

२५ पश्यन् शुक्तिरूपं पुरुषो विशिष्टमेव स्वरूपक्षणमेव पश्यति न सामान्यं । अभ्यासादयो निश्चयप्रत्ययास्तेषाम्वेफल्यात् त्वनिश्चिन्वन् द्विविशिष्टं शुक्तिकारूपन्तत्सामान्यं रजतरूपसामान्यम्पश्यामीति मन्यते । तत इति रजतरूपसामान्यग्रहणाभिमाना दस्य द्रष्टुः शुक्तौ रजतसमारोपः । यद्वा शुक्तिकारजतयोर्यत्सामान्यं तुल्यं रूपन्तत्पश्यामीति मन्यते [1] ततो रूपदर्शनादस्य द्रष्टु रजतसमारोपः । तथा हि यादृशमेव मया रजतस्य रूपं प्रतिपन्नन्तादृशमेवास्यापि रूपन्तस्मात्तदेवेदं रजतमिति प्रतीतिः । यथा शुक्तौ रजतसमारोपस्तथा दृष्टे शब्दादौ धर्मिणि सदृशापरापरोत्पत्त्या सदृशस्य द्वितीयस्य क्षणस्योत्पत्त्या भ्रान्ति- निमित्तेन पूर्वोत्तरक्षणयोरलक्षितनानात्वस्य पुंसस्तद्भावसमारोपात् सत्तासमारोपात् स्थितिभ्रान्तिः । तस्माद् यावन्तोस्य शब्दादेः क्षणिकानात्मादिस्वभावस्य परभावा नित्यादयस्तावन्त एव यथास्वनिमित्तभाविनः यस्य यदनुरूपं निमित्तन्तद्भाविनः समारोपा इति । तद्व्यवच्छेदकानि तस्य समारोपस्यार्थाद् व्यवच्छेदकानि भवन्तीत्युत्पद्यमानानि प्रमाणान्यनुमानसंज्ञितानि । व्यक्तिभेदाद् बहुवचनं । सफलानि स्युः सार्थ-

48a/PSVTa

124/s

कानि स्युः । तेषान्तु व्यवच्छेदफलानां समारोपप्रतिषेधफलानां प्रमाणानां । नाप्रतीतस्य वस्त्वङ्गस्य वस्तुभागस्य प्रत्यायने प्रकाशने प्रवृत्तिः । तस्य वस्त्वङ्गस्य निरंशे धर्मिणि दृश्यमाने दृष्टत्वात् । किं कारणम् [1] अनंशस्येकदेशेन दर्शनायोगात् ॥ § 665

यत एवन्तस्मात् प्रत्यक्षेण दृष्टस्य भावस्य दृष्ट एवाखिलो गुणः समस्तः स्वभावस्तथापि भ्रान्तेः सद्भावात्निश्चीयते नेति कृत्वा तन्निश्चयार्थं साधनमनुमानं विधिरूपेणैव प्रवर्तते इति स्पष्टमेवोक्तं । § 666

तस्मान्नादृष्टग्रहणार्थां दृष्टे प्रत्यक्षेण प्रमाणान्तरस्य [1] किन्तर्हि दृष्टनिश्चया चैव प्रवृत्तिरित्यनेनापि विध्यर्थः । स्पष्ट एवोक्तोन्यनिषेधस्वार्थात् ॥ § 667

वस्तुग्रह इत्यादि । चकारः प्रत्यक्षापेक्षया समुच्चयार्थः । अनुमानेन च वस्तुग्रहेङ्गीक्रियमाणे । शब्दादिधर्मिणो धर्मस्यैकस्य कृतकत्वादिलक्षणस्य निश्चयेन निरंशत्वाद् धर्मिणः सर्वधर्मनिश्चयस्तदा नित्यत्वाद्यनुमानान्तरवैफल्यमित्याकृतं । § 668

125/s

अपोहो बाह्यतया आरोपित आकारोपोह्यतेऽनेनेति कृत्वा । तस्मिन्ननुमानेन प्रतिपाद्येङ्गीक्रियमाणे यद्वापोह्यतेस्मिन्नित्यपोहः स्वलक्षणं [1] तस्मिन् स्वाकाराभिन्नतयाऽनुमानग्राह्येऽभ्युपगम्यमाने नायमनन्तरोक्तो दोषः प्रसज्यते । § 669

न केवलमित्यादि विवरणं । क्वचित् प्रत्यक्षदृष्टे धर्मिणीति सम्बन्धः । कस्मिंश्चित् प्रत्यक्षदृष्टे धर्मिणीत्यर्थः । न सर्वो धर्मो प्रत्यक्षो भवतीति क्वचिद् ग्रहणं । अनन्तरोक्तेन न्यायेन प्रमाणान्तरावृत्तिः । § 670

तदानुमानमपि वस्तु शब्दादिकं विधिना प्रत्यायतीष्यते वस्त्वध्यवसायेनार्थान्न समारोपव्यवच्छेदकृत् । तदेति विधिरूपेण वस्तुस्वरूपग्रहणे । एकधर्मनिश्चये सति तदव्यतिरेकान्निश्चितधर्माव्यतिरेकात् सर्वधर्मनिश्चय इति प्रमाणान्तरावृत्तिरनुमानान्तरावृत्तिः । सत्यप्यव्यतिरेके । न सर्वधर्मनिश्चय इति चेदाह । न हीत्यादि । तस्मिन्निति प्रथमानुमाननिश्चिते धर्मे । तदात्मेति । निश्चितधर्मात्मा सन्ननिश्चितो न हि युक्तः । § 671

अपोहे नायन्दोषः प्रसज्यत इत्येतद्विवृण्वन्नाह । यदा पुनरित्यादि । यदा पुनरनुमानेन वस्त्वध्यवसायं कुर्वताऽर्थात् समारोपव्यवच्छेदः क्रियते न तु साक्षात्प्रापकत्वादस्य । तेनैतन्निरस्तं समारोपव्यवच्छेद एव व्यवहारादन्यार्थ- प्रवृत्तिर्न स्यादनुमानेनानिश्चितत्वादिति । तदैकेन कृतकानुमानेनैकस्याकृतकसमारोपस्य व्यवच्छेदादन्यस्य नित्यसमारोपस्य व्यवच्छेदः कृतो न भवतीति कृत्वा । तदर्थमन्यसमारोपव्यवच्छेदार्थमन्यदित्यनित्यत्वाद्यनुमानं प्रवर्तते । तस्मान्न विकल्पानां स्वरूपेण बाह्यो ग्राह्योऽपि तु स्वाकारेण स- हैकीकृत एव बाह्यो विषयः [1] स चासत्योऽपोह्यतेऽन्यदनेनेति अपोह उच्यते ॥ § 672

स्थिते चैवम्परोनवगताभिप्रायः प्राह । नन्वित्यादि । पूर्वन्तद्विपरीताकारसमारोपी विपर्यासः प्रवर्तते । ततस्तद्विपर्यासपूर्वकोप्रतीतस्यार्थस्य

लिङ्गान्निश्चयो भवतीति नायन्नियमो विपर्यासरहितेष्यनुमानसम्भवात् । तदाह । यथे त्यादि । अकस्मादित्यतर्कितोपस्थितात् । सहसैव क्वचित्प्रदेशे धू-
मादग्निप्रतिपत्तिः । न हि तत्रेत्यकस्मादग्निप्रतिपत्तावनग्निसमारोपः सम्भाव्यते । तदिति तस्मान्न सर्वत्र व्यवच्छेदः क्रियतेऽर्थादित्यनुमानेन । § 673

126/s

५ उक्तमित्या चा र्यः । अत्र हि वस्तुस्वरूपग्राहकत्वेनानुमानस्य प्र-
वृत्तावुक्तमुत्तरं । प्रत्यक्षेण धर्मिप्रतिपत्तौ तद्धर्माणां धर्मिणः सकाशादभेदात्
सर्वप्रपितत्तेरनुमानवैफल्यमिति । धर्मिणः सकाशाद् धर्मस्य भेदे वाभ्युप-
गम्यमाने धर्मिणा सह न तादात्म्यलक्षणः सम्बन्धो भेदाभ्युपगमात् । न
चानित्यत्वादीनां धर्मिस्वरूपादुत्पत्तिर्न चानित्यत्वादिभ्यो धर्मिण उत्पत्तिः ।
१० ततश्चासम्बद्धस्य धर्मस्य तत्र मिण्यप्रतिपत्तिरित्येतदप्युक्तं । अहेतुफल-
भूतस्य तत्रानुमानासम्भवादित्यत्रान्तरे । यत एवन्तस्मात् तत्राप्यकस्माद्
धूमदर्शनादग्निप्रतिपत्तौ । तद्दर्शिनः प्रदेशदर्शिनः पंसस्तत्स्वभावानिश्चयोग्निम-
च्छस्वभावानिश्चयोस्त्येव । स चानियतः कृतो विपर्यासादेवानग्निमता प्रदेशेन
तुल्यब्रह्मणादेव । § 674

१५ एतदेवाह [1] स चेत्यादि । § 675

यद्वा तत्स्वभावानिश्चयः कुतः [1] किन्तु निश्चय एव स्यादविपर्यासात् ।
भवति चानिश्चयः [1] तस्मान्न धर्मिप्रतिपत्तिर्वस्तुस्वरूपग्राहिणीत्यपोहविषया
। § 676

किञ्च । स चेत्यादि । स चेति पुरुषस्तद्विविक्तेनेति वह्निविवेकेन तं
२० प्रदेशमग्निमन्तमपि तद्विविक्तेन रूपेण निश्चिन्वन् बुद्ध्या । किम्भूतया ।
अग्निसत्ताभावनाविमुक्तया । अग्निसत्तासम्भावनारहितया [1] कथमविप-
र्यस्तो नामविपर्यस्त एवातस्मिँस्तद्गहात् [1] तथा हि [1] यावत्तत्र प्रदेशे
धूमन्न पश्यति तावदन्येनाग्निरहितेन प्रदेशेन सदृशन्तमप्यध्यवस्यति । यदि
नाम क्वचिदनुभव योगे सति यदीह निश्चयस्तथापि तत्र संशयेन भाव्यं
२५ संशयश्चोभयांशावलम्बी । स च पक्षे तद्विपरीतं संस्पृश्यतेवातः संशय-
व्युदासेष्यन्यव्यवच्छेदः कृतो भवत्येव लिङ्गेन । अवश्यं च लिङ्गादेवानुमेयं
प्रतिपद्यमानस्तत्रानुमेये विपर्याससंशयाभ्यां युक्तो भवति । यस्मात् त-
दाकारसमारोपसंशयरहितश्च । अनग्न्याकारसमारोपेण संशयेन च रहितश्च
पुरुषस्तत्प्रतिपत्तौ अग्निप्रतिपत्तौ न लिङ्गमनुसरेत् । न पक्षधर्म समाश्रयेत्
३० । तथा न तस्य लिङ्गस्यान्वयव्यतिरेकयोराद्रियेत । यावतानुसरेदाद्रियते च
। तस्मात्तदाकारसमारोपसंशयवान् प्रतिपत्ता लिङ्गबलेन समारोपमपनयति
क्वचित्संशयमतः सर्वत्र स्वव्यापकप्रतिपत्तिद्वारेण समारोपव्यवच्छेदः क्रियते
। § 677

127/s

49a/PSVTa

तस्मादपोहविषयमन्यव्यवच्छेदविषयं । इत्युक्तेन प्रकारेण न तु साक्षात्
३५ । अन्यथेति यदि समारोपमन्तरेणानुमानस्य प्रतिपत्तिरिष्यते । तदा केनचित्
प्रमाणेन धर्मिणः सिद्धौ किमसिद्धन्तस्य धर्मिणो रूपमतः सिद्धात् स्वभावात्
परमन्यदस्ति यस्य प्रत्यायनाय लिङ्गं प्रवर्त्तत ॥ § 678

ननु संशयविपर्ययोत्पादे सति भागः स्यात् । यदाह [1] न चेमाः कल्पना अप्रतिसम्बिदिता एवोदयन्ते व्ययन्ते चेति । नापि तत्प्रतिपत्तौ लिङ्गानुसरणेन तदाकारसमारोपसंशयः शक्यते कल्पयितुन्निश्चयानुत्पत्तिपक्षेपि [1] साध्यनिश्चयार्थं लिङ्गानुसरणस्य सम्भवात् । § 679

अन्यथा धर्मिणः सिद्धावसिद्धं किमतः परम् [1] § 680

इत्यनेनापि धर्मिविषयस्य ज्ञानस्य कल्पितविषयत्वं स्यात् । न तु धर्मिणि समारोपः सिध्यतीति कथन्तदनुमानस्यार्थात् समारोपव्यवच्छेद इति । § 681

सत्यं [1] किन्त्वयमभिप्रायः [1] न यावत् पक्षधर्मत्वनिश्चयो न तावदनुमानस्योत्थानमस्ति हेतोरसिद्धत्वात् । अग्निमति च प्रदेशे प्रदेशमात्रसम्बन्धितया यो धूमस्य निश्चयोऽयमेव विपर्यासोऽन्यथावधारणात् । न ह्यत्राग्निर्नास्तीत्येवं रूप एव विपर्यासः साग्नेः प्रदेशादयमन्य इत्येवं रूपस्यापिर्षिप्रत्ययस्य विपर्यासात्तेनात्राप्यनुमाने साग्निरयं प्रदेशो न प्रदेशमात्रमिति समारोपनिषेधोस्त्येव । § 682

भवतु तावत् समारोपे तद्व्यवच्छेदाय स्वविषये प्रवर्तमानं लिङ्गमन्यापोहकृत् । यत्पुनरिदं प्रत्यक्षपृष्ठभावि विकल्पविज्ञानन्तदसति समारोपे भवत् कथमन्यापोहकृत् । अवश्यं च तदन्यापोहविषयमेष्टव्यं सामान्यविषयत्वादन्यापोहलक्षणत्वाच्च सामान्यस्य भवतान्दर्शनेनेति [1] § 683

128/s

अत आह । क्वचिदित्यादि । कस्मिंश्चिद्रूपादौ दृष्टेपि प्रत्यक्षेण । तत्पृष्ठभावि यज्ज्ञानं सामान्यार्थं सामान्यविषयमत एव विकल्पकं । असमारोपितः अन्याङ्गः प्रतियोग्याकारो यस्मिन् विषये स तथा तत्र प्रवर्तमानन्तदपि तन्मात्रापोहगोचरं । तेनायमर्थो भवति [1] समारोपरहितं स्वलक्षणं स्वाकारभेदेन गृह्णन् विकल्पकं ज्ञानमभ्रान्तत्वात् तत्समारोपरहितबाह्याध्यवासायकमेव न तु बाह्यस्वरूपग्राहकम् [1] अतस्तन्मात्रमेव नियतबाह्यावसाय एवान्यस्य समारोपस्यापोहगोचरविकल्पकं ज्ञानं । § 684

49b/PSVTa

यद्वा असमारोपितश्चासावन्यांशश्च तस्मिन् सति विकल्पकं ज्ञानं प्रवर्तमानं तन्मात्रापोहगोचरं । योसावसमारोपितोन्याङ्गस्तन्मात्रव्यवच्छेदविषयम्भवति । § 685

एतदुक्तम्भवति । यत्रापि समारोपः प्रवृत्तो न तत्रापि समारोपनिषेधः शब्दलिङ्गाभ्यां प्रतिपाद्यते सम्बन्धाभावादत एवायं न क्रियतेऽहेतुत्वाच्च नाशस्य । केवलं पूर्वकस्य समारोपस्य स्वरसनिरोधात् । शब्दलिङ्गाभ्यामनित्यादिनिश्चये सत्यन्यस्य समारोपस्यानुत्पादे सति समारोपनिषेधः कृतो भवति । तथा प्रत्यक्षदृष्टेप्यन्यविकल्पस्य समारोपव्यवच्छेदः केन वार्यते ।

१३ स्यापि] ?

तेन न पूर्वत्रान्यादृश एव समारोपव्यवच्छेद उक्तोऽधुनान्यादृश एवोच्यत
इति भिन्नवाक्यता । § 686

तेनेदं च निरस्तं [1] § 687

प्रागगौरिति विज्ञानं गोशब्दश्राविणो भवेद् [1]
येनागोव्यवच्छेदाय प्रवृत्तो गौरिति ध्वनिरिति । § 689
यदा शब्दलिंगयोः स्वविषये निश्चयजननेनान्यनिषेधे व्यापारः कल्प्यते ।
तदा विधिरूपेणैव प्रवृत्तिरिति सिद्धं । तेन [1]

यदि गौरित्ययं शब्दः समर्थोन्यनिवर्तने ।
जनको गवि गोबुद्धेर्मृग्यतामपरो ध्वनिरिति ॥ § 692
निरस्तं । § 693
तथा यदप्युच्यते । § 694

यद्यप्पोह विनिर्मुक्ते न वृत्तिः शब्दलिंगयोः ।
युक्ता तथापि बोधस्तु ज्ञातुर्वस्ववलम्बत इति ॥ § 696
129/s
तदिष्टमेवास्माकं । शब्दलिंगप्रतिपादितस्य चार्थस्यान्यनिषेधे व्यापारो न
शब्दलिङ्गयोः । § 697
तेन यदुच्यते कु मा रि ले न [1] निषेधस्य निरूपत्वाद् भेदाभावाच्च
न लिङ्गलिङ्गिभावः नापि शब्दवाच्यत्वं । § 698

न गम्यगमकत्वं स्यादवस्तुत्वादपोहयोः ।
भवत्पक्षे यथा लोके खपुष्पशशशृङ्गयोः ।
निषेधमात्ररूपं च शब्दार्थो यदि कल्प्यते ।
अभावशब्दवाच्या स्याच्छून्यतान्यप्रकारिका । ३६ § 702

भिन्नसामान्यवचना विशेषवचनाश्रये ।
सर्वे भवेयुः पर्याया यद्यपोहस्य वाच्यता ॥ ४२* § 704
तथा यदि चापोह्यभेदेनापोहस्य भेदस्तदौपचारिकः स्यात् । यस्य चापोह-
स्य नीरूपत्वे धर्मिभेदेन न भेदः । कथन्तस्य बहिर्भूतैरपोहैर्भेदः क्रियते ।
तदाह । § 705

५ निरि] Ślokavārtika,
Apoḥavāda. १२.
१३ त] Ślokavārtika,
Apoḥavāda. १२.
२३ *] Ślokavārtika.

Apoḥavāda
२६ दाह] Ślokavārtika,
Apoḥavāda.

ननु चापोहभेदेन भेदोपोहस्य सेत्स्यति ।
न विशेषः स्वतस्तस्य परतश्चौपचारिकः ॥ ४७ § 707

संसर्गिणोपि चाधारा यत्र भिन्दन्ति भावतः ।
अपोहैः स वहिःसंस्थैर्भिदेतेत्यतिकल्पनेति ॥ ५२ ॥ § 709

निरस्तं । व्यवच्छेदमात्रस्य शब्दाद्यविषयत्वात् । § 710

यदित्यादिना श्लोकं व्याचष्टे । आदिशब्दाच्छब्दादिपरिग्रहः । नास्य
लिंगमस्तीत्यलिङ्गरूपादिकमेतदिति निश्चयज्ञानं । असति समारोपे भवति
। न हि प्रत्यक्षदृष्टे रूपादौ तदानीन्विपरीताकारसमारोपोस्ति । तत्कथं
व्यवच्छेदविषयम्भवति । § 711

इयता श्लोकस्य पूर्वार्द्धो व्याख्यातः । उत्तरार्द्धं व्याख्यातुमाह । स-
मारोपविषये तस्य निश्चयज्ञानस्याभावात् । तद्व्यवच्छेदविषयम्भवतीति प्र-
कृतेन सम्बन्धः । एतदेवाह । यत्र भेदेस्य पुंसः समारोपो न तत्र भेदे
समारोपविषये निश्चयो भवत्यस्थिरो निरात्मक इति वा ॥ § 712

130/s

50a/PSVTa

किं कारणं [1] निश्चयारोपमनसोर्बाध्यबाधकभावः । निश्चयज्ञान-
स्य तद्विपरीतसमारोपज्ञानस्य च बाध्यबाधकभावतः । बाध्यबाधकभाव-
मेव साधयन्नाह । न हीति सर्वतः सजातीयाद्विजातीयाच्च भिन्नो दृष्टोपि
भावस्तथैवेति यथादृष्टेन सर्वेणाकारेण प्रत्यभिज्ञायते । निश्चयते न हीति
सम्बन्धः । किं कारणं [1] क्वचिद् भेदे क्षणिकत्वादिके व्यवधानसम्भवात् ।
भ्रान्तिनिमित्तगतः यथा शुक्तेः सर्वतो व्यावृत्ताया दर्शनेपि शुक्तिकादिब्रह्मे रज-
तसाधर्म्यस्य भ्रान्तिनिमित्तस्य सम्भवान्न निश्चयः । यत्र त्वाकारे भ्रान्तिनिमित्तं
नास्ति तत्रैवास्य प्रतिपत्तुरनुभवो तत्रकालभावी स्मार्त्तो निश्चयो भवति ।
तद्दर्शनाविशेषेषु सर्वस्वाकारेषु प्रत्यक्षस्याविशेषेषु स्मार्त्त इति स्मृतिरूपः ।
§ 713

ननु तदित्युल्लेखेनानुत्पत्तेः कथं स्मृतिरूपः [1] § 714

सत्यं [1] निर्विकल्पकविषयस्य स्वाकारेणैकीकृत्य विषयीकरणात् स्मृ-
तिरूप उच्यते । यतश्च प्रत्यक्षाविशेषेषु समारोपरहित एव विषये निश्चयो
भवतितस्मात् समारोपनिश्चययोर्बाध्यबाधकभावो गम्यते । ततो बाध्यबाध-
कभावात् कारणात् समारोपविवेके समारोपविरहनिश्चयस्यास्य प्रवृत्तिरिति
गम्यते । § 715

भवतु नाम समारोपविवेके प्रवृत्तिस्तथापि नान्यापोहविषयत्वम्विधिरूपेण
प्रवृत्तेरित्याह । तद्विवेक एवान्यापोहः समारोपविवेक एव चान्यापोहः ।
तस्मात् समारोपरहिते वृत्तिवशात् तदपीति न केवलमनित्यः शब्द इति
निश्चयज्ञानं पूर्वोक्तेन न्यायेन तन्मात्रापोहगोचरन्तदपि प्रत्यक्षपृष्ठभाविनिश्चय-
ज्ञानमपि तन्मात्रापोहगोचरं न वस्तुस्वभावनिश्चयकं स्वरूपेण [1] किङ्कारणं

[1] तथा हि कस्यचिदाकारस्य रूपत्वादेर्निश्चयेऽप्यन्यस्य क्षणिकत्वादाकार-
स्याप्रतिपत्तिदर्शनात् । § 716

131/s

यदि तु प्रत्यक्षपृष्ठभाविना निश्चयेन वस्तुस्वभावस्य निश्चयः क्रियते
तदा तत्स्वभावेन च निरंशत्वाद् वस्तुनस्तस्यायोगादन्यस्याकारान्तर-
स्यानिश्चयायोगात् ॥ § 717

यतश्च वस्त्वध्यवसायेनैव निश्चयस्य प्रवृत्तिः शब्दस्य वा न वस्तुस्वरूप-
ग्राहकत्वेन । तस्माद् यावन्त एकस्यांशसमारोपा रूपान्तरसमारोपाः प्रवृत्ता
अप्रवृत्ताश्च तन्निरासे समारोपनिरासार्थन्तावन्त एव निश्चयाः शब्दाश्च तावन्त
एव स्वविषये प्रवर्तन्ते । तेन कारणेन ते निश्चयाः शब्दाश्च भिन्नगोचरा
भिन्नविषयाः । स्वस्वहेतुतोऽध्यवसितस्वस्वाकाराभिन्नबाह्यविषयत्वात्तेनैतद् [1]
§ 718

बुद्धारोपितबुद्धिस्थो नार्थबुद्धन्तरानुगः ।
नाभिप्रेतार्थकारी च सोऽपि वाच्यो न तच्चतः ।
प्रतिभापि च शब्दार्थो बाह्यार्थविषया यदि ।
एकात्मनियते बाह्ये विचित्राः प्रतिभाः कथं ।
अथ निर्विषया एता वासनामात्रभावतः ।
प्रतिपत्तिः प्रवृत्तिश्च बाह्यार्थेषु कथम्भवेत् ।
स्वांशे बाह्याधिमोक्षेण प्रवृत्तिश्चेत्सदा मता ।
शब्दार्थोऽतात्त्विकः प्राप्तस्तथा भ्रान्त्या प्रवर्तनादिति [1]*§ 726

50b/PSVTa

निरस्तं । कल्पितविषयत्वेनेष्टत्वाद् विकल्पस्य ॥ § 727
अन्यथेति बुद्धिशब्दाभ्याम्वस्तुस्वरूपग्रहणे । एकेन शब्देन व्या-
प्ते सर्वाकारेण विषयीकृते । एकत्रैकस्मिन् बुद्ध्या वा निश्चयात्मिकया
व्याप्तेनान्यविषयः । अन्यश्चासावाकारो विषयश्चेत्यन्यविषयः । तस्य वस्तुनो
नापर आकारो विषयभूतो विद्यते प्रत्याय्यः । अथवा तद्वस्तुप्रत्यायकस्यान्य-
स्य शब्दस्य ज्ञानस्य वा न विषयः । इति हेतोः शब्दानां प्रतीते विषये
पश्चात् प्रवर्तमानानां पर्यायता स्यात् । वृक्षपादपादिशब्दवत् । । मधुरो
रसः स्निग्धो गुरुः शीत इत्येवमादिभिन्नविषयानुपातिन्याश्च बुद्धेः प्रवृत्तिर्न
स्यादित्येकविषयत्वप्रसंगः ॥ § 728

भिन्नं धर्मधर्मिभावं पारमार्थिकन्दूषयितुमुपन्यस्यन्नाह । यस्यापीत्यादि ।
यस्यापि वै शे षि क स्य परस्परमाश्रयाच्च भिन्नत्वान्नाना उपाधयो विशेष-
णानि द्रव्यत्वादयो यस्यार्थस्य घटादेः स नानोपाधिस्तस्य तत एवोपाधिभेदाद्
भेदिनोर्थस्य विधिनेव बुद्धिग्राहिका निश्चयात्मिका धीः सा च प्रत्युपाधि भिन्ना
॥ धियश्च विषयभेददर्शयता शब्दानामप्यर्थतो दर्शित एव । § 729

१९ *] Śloka-vārtika.

तद्वाचष्टे योपीत्यादिना [१] उपाधयो द्रव्यत्वादयः परस्परमन्योन्यभिन्ना
आश्रयाद्येत्युपाधिमतो भिन्नाः । तन्निबन्धना भिन्नोपाधिनिबन्धनाः श्रुतिग्रहण-
मुपलक्षणमेवं बुद्धयोपि । तदाधारे स्थित्युपाधीनामाधारेषु । तत्रैव चेत्यु-
पाधिष्वेव । वर्तन्ते वाचकतया प्रवर्तन्ते । तदिति तस्माद् । अयमिति
शब्दज्ञानान्तराणां पर्यायतालक्षणोऽप्रसंगः । § 730

उत्तरमाह । तस्यापीत्यादि । नानाप्रकाराणामुपाधीनामुपकारस्याङ्गं
कारणं याः शक्तयः । ताभ्योऽभिन्नात्मन उपाधिमत एकेन निश्चयज्ञानेन
ग्रहे निश्चये सर्वात्मना कृते सति । उपकार्यस्योपाधिकलापस्य को भेदः
क उपाधिविशेषः स्यादनिश्चितः [१] सर्व एव निश्चितः स्यात् । § 731

नन्वग्निधूमयोः सत्यपि सम्बन्धे नाग्निनिश्चये धूमस्य निश्चयो दृश्यते तथा
धर्मिनिश्चये धर्मानिश्चयो भविष्यति । § 732

133/s नन्विदमेवाददर्शनन्न स्यात् । निश्चयप्रत्ययेन सर्वात्मनाऽग्निस्वरूपग्रहे स-
ति धूमादिकारणत्वेनैव निश्चयात् । धूमादीनामपि निश्चितत्वात् । तस्मान्न
निश्चयेन तत्स्वरूपग्रहणं । निर्विकल्पकेनापि तर्हि सर्वात्मना ग्रहो न स्याद्
धूमाप्रतिभासादेव तत्कार्यत्वाग्रहात् । § 733

नैतदस्ति [१] अग्नेर्हि धूमजननंप्रति कारणत्वं पूर्वभाव एवोच्यते । स
च प्रत्यक्षे प्रतिभासत इति कथं नाग्नेस्तत्कार्यत्वाग्रहः । तेनायमर्थः [१]
नाग्निधूमयोः परमार्थतः परस्परापेक्षिता विद्यते । निष्पन्नानिष्पन्नावस्थायां
सम्बन्धाभावात् [१] केवलमग्नौ सत्येव धूमो भवतीति तौ कार्यकारणे
उच्येते । धर्मधर्मिणोस्तु परस्परापेक्षितत्वाद्धर्मिणः सर्वात्मना निश्चये सर्वधर्माणां
साक्षान्निश्चयः स्यान्नार्थादाक्षेपः । यदा तु बाह्याध्यवसायको विकल्पो भ-
वति न तु ग्राहकस्तदाध्यवसितस्यार्थस्यान्यव्यावृत्तिसम्भवेनार्थादन्यधर्माक्षेपो
युज्यते [१] परस्परापेक्षत्वे च यावन्न धर्मनिश्चयो न तावद्धर्मिनिश्चयो [१]
यावच्च न धर्मिनिश्चयस्तावन्न धर्मनिश्चय इत्यन्योन्याश्रयत्वञ्च स्यात् । § 734

51a/PSVTa

ननु चोपाध्युपाधिमद्भाव आश्रयाश्रयिभाव एवोच्यते । स च समान-
कालभाविनोरेव [१] न च तयोरुपकार्योपकारकभावो भिन्नकालत्वादस्य
[१] तत्कथमुच्यते । एकोपाधिविशिष्टग्रहे सर्वग्रह इति । § 735

सत्यं [१] किन्तु परैरन्य एव जन्यजनकभावोन्योपकार्योपकारकभाव
इष्यते । तथा हि [१] वदरद्रव्यं स्वहेतुजन्यमपि कुण्डेनोपक्रियतेऽत एव
समानकालभाविनोरयमुपकार्योपकारकभाव इष्यत इति तदभिप्रायादिद-
मुक्तं । यद्वा धर्मो निश्चीयमानः धर्म्याश्रितत्वादेवाश्रयस्य प्रतीतिमाक्षिपति स
चाश्रितानां धर्माणामिति सर्वनिश्चयः । तस्माच्छब्दप्रमाणान्तरवृत्तेः कल्पित
एव धर्मधर्मिभावः [१] न चास्मिन् पक्षे धर्मभेदाभेदकल्पनायां प्रमाणान्त-
रवैयर्थ्यमवस्तुत्वेन तेषां भेदाभेदस्य परमार्थतोऽभावात् । प्रमाणान्तरेरेव च
धर्मान्तराणां कल्पनीयत्वात् तदभावे कथं धर्मभेदाभेदकल्पनेति यत्किञ्चिदेतत्
॥ § 736

यद्यपीत्यादिना कारिकार्थं व्याचष्टे । शब्दान्तराणां ज्ञानान्तराणामर्थं
 उपाधिमति प्रतिपत्तौ प्रतिनिमित्तं भिन्ना एवोपाधयो यद्यप्यभ्युपगम्यन्ते [1]
 स तु तद्वानुपाधिमानर्थः शब्दज्ञानैरुपलीयते विषयीक्रियते । तस्य तद्वतो
 नानोपाधीनामुपकाराश्रया याः शक्तयस्तत्स्वभावस्य स्वात्मनि स्वरूपे भेदो
 नास्ति । ततश्चैकोपाधिद्वारेणापि ग्रहे सर्वात्मना ग्रहणन्तस्मिन्सति क
 एवोपाधिभेदस्तस्यानिश्चितः किन्तु सर्व एव निश्चितः स्यात् । किं कारणं [1]
 सर्वोपाध्युपकारकत्वेन ग्रहणात् । § 737

एकोपाधिद्वारेणोपाधिमतः स्वरूपमेव गृहीतं न तूपाध्युपकारकत्वमिति
 चेदाह । न हीत्यादि । न ह्युपाध्युपकारकत्वमन्यदेवागृहीतमित्यनेन सम्बन्धः
 । तस्येत्युपाधिमतः स्वेन रूपेण गृह्यमाणस्य स्वरूपादुपकारकत्वस्याभेदात् ।
 यत एवमतः कारणादस्येत्युपाधिमतः । यदेव स्वभावेन स्वरूपेण ग्रहणन्त-
 देवोपकारकत्वेनापि ग्रहणमिति । § 738

भवत्वेकोपाधिद्वारेणोपाधिमतः सर्वोपाध्युपकारकत्वस्य स्वभावभूतस्य ग्र-
 हः । उपाधीनान्तु तस्माद् व्यतिरिक्तानां कथं ग्रहणमित्यत आह ।
 तयोरित्यादि । उपाधिकलापस्योपाधिमतश्च उपकार्योपकारकभूतयोराल्म-
 नि स्वभावेन्योन्यसम्बन्धो सम्बन्धादुपकार्योपकारकसम्बन्धस्यात्मभूतत्वादिति
 यावत् । ततश्चोपकारकस्वभावस्यैकस्य ज्ञाने सति सम्बन्धाद् द्वयग्रहः ।
 उपाध्युपाधिमतोर्ग्रहः । § 739

स्तद्वाचष्टे । आत्मभूतस्येत्यादि । तथा ह्युपाधिमति गृहीते तस्यात्मभूत
 उपकारकभावस्तावद् गृहीतस्तस्मिन् गृहीते उपाधीनामप्युकार्यभाव आत्म
 भूतो गृहीतस्तद्ग्रहणान्तरीयकत्वादुपकारकभावग्रहणस्य [1] अतः कार-
 णादेकज्ञाने द्वयोरप्युपाध्युपाधिमतोर्ग्रहणमिति कृत्वा एकोपाधिविशिष्टेपि
 तस्मिन्नुपाधिमति गृह्यमाणे सर्वोपाधीनां ग्रहणं । तद्ग्रहणान्तरीयक-
 त्वादित्युपाधिग्रहणान्तरीयकत्वात् । अन्यथेत्युपाधीनामग्रहे तथापि न गृह्येत
 । उपाधीनामुपकारक उपाधिमानित्येवमपि न गृह्येत । § 740

य एव तदानीं ज्ञानशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमुपाधिस्तं प्रत्येवोपकारकत्व-
 मुपाधिमतो गृहीतं न तूपाध्यन्तरोपकारकत्वमिति चेदाह । न ह्यन्य एवेत्यादि
 । अन्योपकारक इत्यन्यस्योपाधेरुपकारकः स्वभावो यो न गृहीतः किन्तु
 सर्व एव गृहीतो निरंशत्वाद् वस्तुनः । § 741

135/s

स्यान्मतम् [1] उपाधिमतो नपेक्षितसम्बन्धिन उपकारक इत्येव ग्रहणं
 न त्वस्योपकारक इति ततो नोपाधीनां ग्रहणमित्यत आह । न चापीत्यादि
 । तथा गृहीत इत्युपकारक इत्येवं गृहीते उपकारकार्यस्योपाधेरग्रहणं ।
 किं कारणं [1] तस्याप्युपकारकस्य उपकारक इत्येवमग्रहणप्रसंगात् ।
 एतत् कथयति [1] सम्बन्धित्वादुपकारकस्यान्तरेण द्वितीयसम्बन्धिग्रहणमुप-
 कारक इत्यपि ग्रहणं नास्तीति । तथाभूतञ्च दृष्टान्तमाह । स्वस्वामिबवदिति
 । न हि स्वग्रहणमन्तरेणास्ति स्वामिबस्य ग्रहणं । यत एवमेकोपाधिद्वारेण

प्रवृत्तेष्वेकस्मिन् ज्ञाने शब्दे च सर्वोपाधीनां ग्रहणमुपाधिमतश्च सर्वात्मना । तस्मादर्धान्तरोपाधिवादेपि अर्थान्तरभूता उपाधय इत्येवंवादेपि समानः प्रसङ्गः । शब्दज्ञानान्तराणां पर्यायता प्राप्नोतीति । § 742

अथापीत्यादिना परमाशङ्कते । याभिः शक्तिभिः शक्तिमानुपाधीनुपकरोति ताः शक्तयः शक्तिमतः सकाशाद् भिन्नाः । तत इति भेदात् । नायं प्रसंग इति । एकोपाध्युपकारकशक्त्यभेदग्रहे सर्वशक्तीनां ग्रहणं । तद्ग्रहणाच्च सर्वोपाधीनामित्ययं प्रसङ्गो नास्ति । § 743

उत्तरमाह । धर्मोपकारेत्यादि । धर्मा उपाधयस्तेषामुपकारस्य याः शक्तयस्तासां शक्तिमतः सकाशाद् भेदेऽभ्युपगम्यमाने ताः शक्तयस्तस्य शक्तिमतः किम्भवन्ति । न किञ्चिद् भवन्ति न तत्सम्बन्धिन्य इत्यर्थः । यदा यदि नोपकारस्ततः । शक्तिमतस्तासां शक्तीनां । अथ सम्बन्धसिद्धार्थमुपकार इष्यते । तदा शक्त्युपकारिण्यो परा व्यतिरिक्ताः शक्तयोङ्गीकर्तव्याः । याभिः शक्तीरुपकरोति [1] तासां च सम्बन्धसिद्धार्थमुपकारः कल्पनीयः । तत्रापरा शक्तिकल्पनेति तथा स्यादनवस्थितिः । § 744

136/s

तद्वाचष्टे [1] यदीत्यादि । उपाधिमुपाधिम्प्रति प्रत्युपाधि । उपकारकत्वानि शक्तयस्तस्योपाधिमतः न स्वात्मभूतानि । न स्वभावभूतानि । किन्तु व्यतिरिक्तानि । नापि तत उपाधिमतः उपकारमनुभवन्ति । आत्मसात्कुर्वन्ति । किन्तस्य ता उच्यन्ते । उपाधिमतः शक्तय इति कस्मादुच्यन्ते । सम्बन्धाभावात् । सम्बन्धसिद्धार्थमुपाधि मतः सकाशात् तासामुपाध्युपकारिणीनां शक्तीनामुपकारेवाङ्गीक्रियमाणे याभिः शक्तिभिरुपाध्युपकारिणीः शक्तीरुपकरोत्ययमुपाधिमान् । यदि तास्तस्यात्मभूता इष्यन्ते तदा स्वात्मभूताभिः शक्तिभिरयमुपाधिमान् एक इत्यनंशः । उपाध्युपकारिणीः शक्तीरुपकुर्वन् । § 745

52a/PSVTa

तथा हीत्यादिना सर्वात्मना ग्रहणं साधयति । एकोपाधिग्रहणे तदुपकारिण्यो उपाध्युपकारिण्यो व्यतिरिक्तायाः शक्तेर्ग्रहणं । तद्ग्रहण इति । उपाध्युपकारिशक्तिग्रहे । तदुपकारी उपाध्युपकारिशक्त्युपकारी । किंभूतः स्वात्मभूतसकलशक्त्युपकारः स्वात्मभूताः सकला उपाध्युपकारिणीनां शक्तीनामुपकाराः शक्तयो यस्य स तथाभूतो भावो गृहीतः सर्वा उपाध्युपकारिकाः शक्तीर्ग्राहयति । ताश्चेमाः शक्तयो गृहीताः स्वोपकार्यानुपाधीन् ग्राहयन्तीति तदवस्थः प्रसंगः को भेदः स्यादनिश्चित इति य उक्तः ॥ § 746

अथ माभूदेष दोष इति ता अपि शक्त्युपकारिण्यः शक्तयो भिन्ना एवोपाधिमतो भावादिष्यन्ते । तदा तदुपकारिण्योपि शक्तयो व्यतिरिक्ताः कल्पनीयास्तथा तदुपकारिण्य इत्येवमनवस्थानात् । उपाधीनां तच्छक्तीनां च । उपाध्युपकारशक्तीनां चापरापरास्त्वेव शक्तिष्वपर्यवसानेनानिष्ठया यद् घटनन्तस्योद्धटनात् सम्बन्धनात् । तथा ह्युपाधयो व्यतिरिक्तासु शक्तिषु सम्बन्धास्ता अपि व्यतिरिक्तास्त्वेव । एवमुत्तरोत्तरा शक्तिः पूर्वपूर्वासु श-

क्तिषु व्यतिरिक्तास्त्रेवानवस्थानेन सम्बद्धा । न तूपाधिमति । ततश्च स
 एक उपाधिमान् । ताभिरुपाध्युपकारि काभिः शक्तिभिस्सह कदाचिदप्य- 137/s
 गृहीतस्तदुपकारात्मा । शक्त्युपकारात्मा । उपाध्युपकारिकाणां शक्तीनां याः
 शक्तयस्तदात्मेति यावत् । शक्तीनान्ततो व्यतिरेकात् । तद्वत्त्वेन उपाध्युप-
 कारशक्तिमत्त्वेन । तदग्रहादुपाधिमत्त्वेनाप्यतो व्यर्थेवोपाधिकल्पनेति भावः ।
 § 747

एवन्तावद् यदोपाधिमति ज्ञानशब्दयोर्वृत्तिस्तदोक्तो दोषः । यदोपाधिष्वेव
 तदान्यो दोषो वक्तव्यः । तदभिधानायोपाधिपक्षमुपन्यस्यति । यदि पुनरित्यादि
 । केवलानित्याश्रयरहितान् उपाधीन् विशेषणभेदान् शब्दज्ञानान्युपलीयेरन् ।
 १० प्रत्यायकत्वेन समाश्रयेयुः । तस्योपाधिमतः शब्दज्ञानैरसमावेशादविषयीक-
 रणात् । तत्प्रतिपत्तिमुखेनोपाधिमत्प्रतिपत्तिमुखेन । एकेनापि शब्दज्ञानेन
 सर्वस्योपाधेः प्रतिपत्तिः [1] § 748

अत्रापि दोषमाह । तदापीत्यादि । तस्योपाधिमतः । अनाक्षेपादित्यप्र-
 तिपादनात् । तत्रेत्युपाधिमति [1] कथं व्यर्थ इत्याह । अर्थक्रियेत्यादि ।
 १५ अर्थक्रियां पुरोधाय प्रवृत्तेरर्थक्रिया आश्रय आलम्बनं यस्य व्यवहारस्य स
 तथा । सर्वो यावान् कश्चित् प्रेक्षापूर्वकारिणां व्यवहारो हिताहितविषयः । स
 च द्वाभ्यां प्रकाराभ्यां विधिप्रतिषेधाभ्यां तृतीयप्रकाराभावात् । इत्थंभूतल-
 क्षणा पाणिनिः चेयं तृतीया । उपाध्यो*श्च गोत्वादयस्तत्रार्थक्रियायामसमर्थाः
 । समर्थश्च व्यक्तिभेदः शब्देनैवोच्यते इति किमफलैः शब्दप्रयोगैः । यतश्चैव-
 २० मर्थक्रियासमर्थो व्यक्तिभेदो न चोच्यते शब्देः । ततश्चाभिमता उपाधयो
 गोत्वादय उपाधयो न स्युर्न विशेषणानि स्युः । यस्मात् क्वचिदुपाधिम-
 त्युपाधिद्वारेण शब्दस्य ज्ञानस्य वा प्रवृत्तौ सत्यां । कस्यचिदुपाधिमतः 32b/PSVTa
 प्रधानस्येति विशेष्यस्याङ्गाभावाद् विशेषणभावात् तदपेक्षया प्रधानापेक्षया ।
 तथोच्यन्ते । उपाधय इत्युच्यन्ते । इयं न्यायोपाधिव्यवस्था । यदा तूपाध-
 २५ य एव शब्देनोच्यन्ते । तदा तस्योपाधिमतः शब्देनाऽनाक्षेपादप्रतिपादनात्
 ते उपाधयः कस्यचित् प्रधानस्याङ्गभूता इति किमुपाधयो नैवेति यावत्
 । यदुपाधिमात्रं चोद्यते तथापि शब्देर्लक्षिता ये उपाधयस्तेरुपाधिमतो ल-
 क्षणात् परिच्छेदाददोषः । शब्दप्रयोगवैयर्थ्यदोषो नैति चेत् । स समानः
 सर्वोपाधिग्रहणप्रसङ्गः । तमेवाह । स तावदित्यादि । स इत्युपाधिमान् ।
 ३० नान्तरीयकतयेत्युपाध्युपाधिमतोरव्यभिचारेण उपलक्ष्यमाण एकेनाप्युपाधिना
 निरङ्गत्वात् सर्वात्मनोपलक्षित इति तदवस्थः सर्वोपाधिग्रहप्रसंगः । § 749

स्यान्मतं [1] यत्र शब्देन साक्षादुपाधिमतश्चोदनन्तत्रायं प्रसंगः । न
 तु यत्रार्थवशादित्यत आह । को ह्यत्र विशेष इति । शब्दा वा एन-
 मुपाधिमन्तं साक्षात् प्रतिपादयेयुः । तल्लक्षिता वा शब्दलक्षिता वोपाधय
 ३५ उपाधिमन्तं लक्षयेयुरिति को विशेषो न कश्चित् [1] तथा हि [1] स
 तावदुपाधिमान् तदानीमुपाधिबलेन लक्षणकाले निश्चीयते । सर्वोपकारकः

१८ *] ? धय

सर्वेषामुपाधीनामुपकारक इति । तथा च पूर्ववत् सर्वोपाधिग्रहणप्रसंगोऽतो लक्षितलक्षणादिति यदुक्तमेतन्न किञ्चित् पूर्वोक्तदोषदुष्टत्वात् । यस्मादुपाध्युपकारिकाणां शक्तीनामव्यतिरेकेऽनवस्था स्यादतो न व्यतिरिक्ताः शक्तयः ॥
§ 750

139/s तस्मादेकस्योपाधेरुपकारके तस्मिन्नुपाधिमति ग्राह्येभ्युपगम्यमाने ५
उपाध्यन्तराणामुपकारकाः शक्तिभेदाः । तत एकोपाध्युपकारकस्त्रभावादप-
रेऽन्ये न भवन्ति ये दृष्टे तस्मिन्नुपाधिमत्यदृष्टा भवन्ति । किन्वनन्ये । अतः
कारणात्तद्ग्राह्ये । तस्योपाधिमतो ग्रहे सकलोपाध्युपकारक स्त्रभावस्य ग्रहः
| § 751

योपि भ द्वौ मन्यते [1] भिन्ना भिन्ना एव धर्मास्तेनैकधर्मेण धर्मिण्यव- १०
धार्यमाणेन सर्वधर्मावधारणं भेदात् । तदाह ।

आविर्भावतिरोभावधर्मकेष्वनुयायि यत् ।

तद्धर्मि यत्र वा ज्ञानं प्राग्धर्मग्रहणाद् भवेत् ॥ १५२

अनन्तधर्मके धर्मिण्येकधर्मावधारणे ।

शब्दोभ्युपायमात्रं स्यान्न तु सर्वावधारण १७८ इति ।*§ 756 १५

सोप्युभयपक्षभाविदोषप्रसंगादेव निरस्तः ॥ § 757

यदीत्यादिना पराभिप्रायमाशङ्कते । एकेन निश्चयज्ञानेन सर्वात्मना गृ-
हीतेपि वस्तुनि भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थं । अन्यदिति प्रमाणान्तरं । § 758

स्यादेतदित्यादिनैतदेव व्याचष्टे । निर्भागस्य निरंशस्य वस्तुनो ग्रहणे २०
सति कोन्यो भागः तदा निर्भागवस्तुग्रहणकाले । न गृहीतो नाम सर्व एव
गृहीतः [1] स तु गृहीतोपि भ्रान्त्या नावधार्यत इति प्रमाणान्तरं प्रवर्त्तते ।
§ 759

53a/PSVTa यदेवमित्यादिना सिद्धान्तवादी । यत्तद् भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थमुत्तरम्प्र-
माणमिष्यते तद्व्यवच्छेदविषयमन्यापोहविषयं सिद्धं पूर्वोक्तेन न्यायेन । तद्व- २५
दुत्तरप्रमाणवत् । तत उत्तरकालभावि प्रमाणादपरमपि पूर्वकालभाविनिश्च-
यज्ञानन्तदपि व्यवच्छेदविषयं । किं कारणम् [1] असमारोपविषये वृत्तेः ।
§ 760

140/s

तत्तर्हीत्यादिना श्लोकं व्याचष्टे । अन्यस्याकारस्य यः समारोपस्तद्व-
वच्छेदफलमिति कृत्वा सिद्धमन्यापोहविषयमुत्पित्सुसमारोपनिषेधद्वारेण ।
तद्वदन्यदपि पूर्वमपि निश्चयज्ञानमन्यापोहविषयं [1] किं कारणम् [1] ३०
अविद्यमानसमारोपे विषये वृत्तेः । एतदेवाह । यत्राकारस्य प्रतिपत्तेः । इति
हेतोः समारोपाभावे वर्त्तमानः पौरस्त्यो निश्चयोन्यापोहविषयः सिद्धः ॥ § 761

किञ्च [1] निश्चयगृहीतेष्यर्थं भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थं प्रमाणान्तरमिच्छता निश्च-
यविषयश्च न च निश्चित इत्यभ्युपगतं स्याद् [1] अन्यथा भ्रान्तेरयोगात्

१५ *] Ślokaṅkārtika प्रत्यक्षपरि०

[1] तच्चायुक्तमित्याह । अपि चेत्यादि । यद्रूपं निश्चयेर्न निश्चीयते तद्रूपन्तेषां निश्चयानां विषयः कथन्नैव [1] किं कारणं । यस्मादियमेव निश्चयानां स्वार्थप्रतिपत्तिर्यत्तस्यार्थस्य निश्चयनं । तच्चेन्निश्चयविषयाभिमतमाकारान्तरवदनिश्चितं । यन्निश्चयविषयत्वेनानभिमततन्तद्वैर्निश्चये गृहीतं ॥ § 762

५ कथमित्यादि परः [1] प्रत्यक्षगृहीते समारोपव्यवच्छेदार्थं प्रमाणान्तरमिच्छताऽन्यापोहवादिनाप्यनिश्चीयमान आकारः प्रत्यक्षगृहीतत्वेनेष्टो यदि वा निश्चयवशादेव ग्रहणं । कथमिदानीमनिश्चीयमानं रूपं प्रत्यक्षेणापि गृहीतमिति तुल्यः प्रसंगः । § 763

नेत्यादिना परिहरति । कल्पनाविविक्तत्वादित्यभिप्रायः । तदिति प्रत्यक्षं [1] यमपि नीलाद्याकारङ्गुह्यातीत्युच्यते [1] तद् ग्रहणं न निश्चयेन [1] किन्तर्हि [1] प्रतिभासेन । निरङ्गस्य वस्तुनः सर्वथा प्रतिभासनमिति सर्वथा ग्रहणं [1] तदिति तस्मान्न निश्चयानिश्चयवशाद् यथाक्रमं प्रत्यक्षस्य ग्रहणाग्रहणे किंतु प्रतिभासनाप्रतिभासनवशात् । तस्मादनिश्चये सति प्रतिभासनमात्रेण प्रत्यक्षगृहीतव्यवस्थापनत्र विरुध्यते । नैवं निश्चयानां प्रत्यक्षवदनिश्चितस्याप्याकारस्य प्रतिभासनमात्रेण ग्रहणमप्रतिभासमात्रेणाग्रहणमिति सम्बन्धः । कस्मादिति चेदाह । किञ्चिदित्यादि । यथा पुरुषं दृष्ट्वा पुरुषत्बन्निश्चिन्वतोप्यन्यत्र तस्करादावनिश्चयेन प्रवृत्तिभेदाद् व्यवहारभेदात् । तथा हि पुरुषत्बन्निश्चयेन पुरुषोऽनुरूपो विश्वासादिव्यवहारो दृश्यते । चौरत्बानिश्चयाच्च तदनुरूपो भयादिव्यवहारो न दृश्यते । ततश्च यन्निश्चयानुरूपः प्रवृत्तिभेदस्तस्य निश्चयेन ग्रहणं । यदनिश्चयानुरूपश्चाप्रवृत्तिभेदस्तस्याग्रहणमिति । यत एवन्तस्मादित्यादि । अस्येत्याकारस्य [1] अन्यथेति यदि निश्चयवशात्तस्य ग्रहणं न व्यवस्थाप्यते । तदैकाकारेपि । निश्चितत्वेनाभिमतप्याकारे । तदिति निश्चयेन ग्रहणं न स्यात् । § 764

53b/PSVTa

किं पुनः कारणमिति परः । सर्वतो भिन्न इति सजातीयविजातीयाद्वावृत्तेः । तथैवेति यथानुभवं सर्वेष्वेव भेदेषु न स्मार्त्तो निश्चयो भवति । यतो भेदान्तरेन्याकारव्यवच्छेदार्थमन्यापोहवादिना प्रमाणान्तरवृत्तिरिष्यते । § 765

सहकारिवैकल्यादिति सिद्धान्तवादी । न ह्यनुभवमात्रनिश्चयहेतुः किञ्चभ्यासादयोपि सहकारिणः [1] ते यत्रैव सन्ति तत्रैवाकारे निश्चयो नान्यत्र । § 766

ननु क्षणिकाकारेपि सर्वदा दर्शनादभ्यासोस्त्येवेति निश्चयः स्यात् । नानुभूतनिश्चितविषयोत्राभ्यासोभिप्रेतो न च क्षणिकं भ्रान्तिनिमित्तसम्भवादनुभूतनिश्चितमिति कथन्तत्राभ्यासः । तस्मात् स्थितमेतत् यत्रैवाकारेऽभ्यासस्तत्रैव निश्चय इति ॥ § 767

३५ तदेवाह । ततश्चेत्यादि । विशेषे सर्वतो व्यावृत्ते नीलादिलक्षणे । अङ्गविवर्जिते निर्विभागे सर्वात्मना प्रत्यक्षेण गृहीतेपि सति यस्य विशेषस्यार्वसाये निश्चयेस्ति सहकारिप्रत्ययः स प्रतीयते निश्चीयते । § 768

142/s

यदापीत्यादिना व्याचष्टे । सर्वभेदेषु क्षणिकत्वादिषु तावतेत्यनुभावमात्रेण । निश्चयोत्पादनप्रत्यनुभवज्ञानस्य कारणन्तरापेक्षत्वात् । तदेवाह अनुभवो हीत्यादि । यथाविकल्पाभ्यासमिति यस्य यादृशो विकल्पाभ्यासस्तेन सहकारिणा जनयतीत्यर्थः । उदाहरणमाह । यथेत्यादि । मृतस्त्रीरूपदर्शनाविशेषेपि परिव्राट्कामुकशुनां यथाक्रमं कुणपकामिनीभक्ष्यविकल्पा यथाविकल्पाभ्यासञ्जायन्ते । न च विकल्पाभ्यास एव सहकारी । किञ्चन्योप्यस्तीत्याह । तत्रेत्यादि । तत्रापि रूपदर्शनाविशेषेपि । बुद्धेः पाटवन्तीक्षणता । यथा योगिनां बुद्धिपाटवाद् दर्शनमात्रेण क्षणिकत्वादिनिश्चयः । आदिशब्दादर्थिबसामर्थ्यादिपरिग्रहः । इत्यादय इत्येवमादयः । अनुभवात् प्रत्यक्षादुपादानकारणात्सकाशाद् भेदनिश्चयस्योत्पत्तौ सहकारिणः । यदा तर्हि बहुषु निश्चयेषु यथोक्तानि कारणानि न भवन्ति तदा तेषां निश्चयानां कथं क्रमभाव इत्याह । तेषामेव चेत्यादि [।] तेषामिति निश्चयकारणानां प्रत्यासत्तितारतम्यभेदात् । यस्य निश्चयस्य प्रत्यासन्नतमन्निश्चयकारणन्तत्तावदादावुत्पद्यते । आदिशब्दादधिमात्रतारतम्यस्य भेदा निश्चयानां पौर्वापर्यं । यथेत्यादिनोदाहरणमाह । पितेव यदोपाध्यायो भवति । तदैकस्य पुरुषस्य जनकत्वाध्यापकत्वाविशेषेपि । पितरमायान्तं दृष्ट्वा पिता मे आगच्छ तीति निश्चिनोति नोपाध्याय इति । पितृबनिश्चये कारणस्य प्रत्यासन्नतामत्वात् ॥

54a/PSVTa

§ 769

ननु सत्यपि क्षणिकत्वनैरात्म्यविकल्पाभ्यासे सहकारिणी तत्त्वादार्शिनां न प्रत्यक्षात् क्षणिकत्वादिनिश्चयो भवतीत्यत आह । सोपीत्यादि । असति भ्रान्तिकारणे भवति न तु निश्चयप्रत्ययमात्रात् । यत एवमसति भ्रान्तिकारणे सहकारिप्रत्यसाकल्ये च सति प्रत्यक्षान्निश्चय उत्पद्यते न केवलात् । तस्मान्नानुभूत इत्यादि । § 770

143/s

ततश्च स्थितमेतद् [।] अन्यव्यवच्छेदः शब्दलिङ्गाभ्यां प्रतिपाद्यत इति ।

§ 771

ननु व्यवच्छेदोपि यदि पदार्थादभिन्नस्तदैकेन प्रमाणेन शब्देन वास्य विषयीकरणेन्यस्य वैयर्थ्यं स्यात् सर्वात्मना निश्चितत्वात् । अथ भिन्नस्तदापि तस्याश्रितत्वादेकव्यवच्छेदोपाधिके पदार्थे प्रमाणेनैकेन निश्चीयमाने पूर्वोक्तेन न्यायेन सर्वेषां व्यवच्छेदानां निश्चितत्वादन्येषां प्रमाणादीनामप्रवृत्तिः स्याद् [।] अतः समानः प्रसंग इति । § 772

तन्न । यतो न भावानामन्योन्यव्यवच्छेदोऽभिन्नो भिन्नो वाऽस्ति । केवलं स्वहेतुभ्य एव भिन्नाः समुत्पन्ना इत्युक्तम्वक्ष्यति च ॥ § 773

कथन्तर्हान्यव्यावृत्तिरित्यादि व्यपदेशो बुद्धिश्च प्रवर्तत इत्यत्राह । तत्रापि चन्यापोहे शब्दार्थे । अन्यस्माद् व्यावृत्तिरन्यस्माद् व्यावृत्तौयमित्यपि [।] ये शब्दा धर्मधर्मिवचनाः निश्चयाश्चोभयविषयास्ते

संकेतमनुरुन्धते । संकेतानुविधानेनैषां धर्मधर्मविषयविभागः कल्पितः पर-
मार्थतस्तु व्यावृत्तिरेव नास्तीत्यर्थः । § 774

तद्वाचष्टे । तत्रान्यापोह इत्यादिना गोरश्चाद् व्यावृत्तिरन्या धर्मभूता
अन्य एवाश्चाद् व्यावृत्तो धर्मी । व्यावृत्त्या विशिष्टो गौरित्येतन्नास्ति । किन्तु
यैव व्यावृत्तिः स एव व्यावृत्त इति वक्ष्यति । § 775

यदि चाश्चाद् व्यावृत्तिरनश्चता गोद्रव्यस्यान्या स्यात् तदाश्चव्यावृत्तेरपि
गोद्रव्येण निवर्तितव्यम्भेदात् । ततश्च तद्वावृत्तेरनश्चतायाः सकाशान्निवर्त-
मानस्य गोस्तद्भावप्रसङ्गात् । अश्चभावप्रसङ्गादश्चवत् । एवं ह्यश्चव्यावृत्तेर-
नश्चबलक्षणाया गौर्यावृत्तो भवति यद्यस्याश्चबं स्यात् । तथा च गोर-
श्चभावापत्तेः । अश्चाद् गौर्यावृत्तिस्तस्या अभावः । गवाश्चयोरेकत्वात् ।
§ 776

तेन यदुक्तञ्चैनजैमिनीयेः [1] § 777

सर्वात्मकमेकं स्यादन्यापोहव्यतिक्रम इति ।*§ 778

तान्प्रतीदमुक्तं । यदन्यव्यावृत्तिरर्थान्तरं स्याद् गवाश्चादीनामेकत्वं स्या-
दिति । § 779
144/s

नापि गोरभिन्नाश्चव्यावृत्तिरश्चव्यावृत्तो गौरित्यप्रतीतिप्रसंगात् । गोविनाशे
चाश्चस्योत्पत्तिप्रसङ्गादश्चनिवृत्तेर्विनष्टत्वात् । तस्मान्नास्त्येव व्यावृत्तिः । § 780

तेन यदुच्यते भ द्दो द्दो त क रा भ्यां । योयमगोपोहः स किं
गवि भिन्नेऽर्थो भिन्नः । यदि भिन्नः किमाश्रितोऽथानाश्रितः [1] यद्याश्रित-
स्तदाश्रितत्वाद् गुण इति गोशब्देन तदा गुण्यभिधीयते न गोद्रव्यमिति ।
गौस्तिष्ठतीति सामानाधिकरण्यं स्यात् । अथानाश्रितः केनार्थेन षष्ठ्यर्थः ।
गोरपोह इति । अथाभिन्नो गौरेव स्यादिति न किञ्चिदनिष्टं । अयं चापोहः
प्रतिवस्तु यद्येकोनेकसम्बन्धी च तदेव गोत्वमिति [1] § 781

तन्निरस्तं । अन्यव्यावृत्तेरेवाभावात् केवलं स्वहेतुतः स्वकीयेन रूपेणोत्प-
न्नो भावोन्यस्माद् व्यावृत्तस्तस्य चान्यस्माद् व्यावृत्तिः कल्प्यते । यतश्च
न परमार्थतो व्यावृत्तिरस्ति । तस्माद् यैव व्यावृत्तिः स एव व्यावृत्तः ।
द्वाभ्यामैकस्यैव विषयीकरणात् । तस्यैव चान्यव्यावृत्तस्य लिङ्गत्वं लिङ्गत्वं
सम्बन्धो विकल्पविषयत्वञ्च [1] विकल्पो ह्यन्यव्यावृत्तं स्वाकाराभिन्नमध्यस्य
पुरुषन्तत्र प्रवर्तयतीत्यत्यर्थकारित्वाद् [1] अतः स एव बाह्यः शब्दार्थोन्य-
व्यावृत्तः । § 782

यदप्युच्यते कु मा रि ले न [1] कदाचिदेकस्मादेव भावस्यापोहः स्यात्
। सर्वास्माद्वा । यद्येकस्मादेव तदा यथाश्चापोहद्वारेण गोद्रव्यस्य गौरित्य-
भिधाननन्तथा सिंहादेरपि स्याद् अश्चापोहस्य गोशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य भावात्
। तदाह । § 783

१३ *] श्लो० वा०

ततोश्चापोहरूपत्वात् सिंहादिः सर्व एव ते ।

तन्निमित्तमगोपोहं विभ्रदुच्येत गौरितीति । *§ 785

अथ सर्वस्मादपोहो गोद्रव्यस्य । तत्रापि यदि प्रत्येकमपोहं अश्वादयस्तदापोह्यानामानन्त्यादपोह एव न सिध्येत् । अपोह्यानां च भिन्नत्वादपोहभेदः प्रसज्यते । तथा चैकस्मिन्नपि पिण्डे जातिबहुत्वाज्जात्यन्तरबुद्धिः स्यात् । ५
जात्यन्तरेष्विवाश्वादिषु । § 786

ततो गौरिति सामान्यं वाच्यमेकं न सिध्यति । *§ 787

नापि ते समुदायरूपेण सर्वेऽपोह्याः सम्भवन्ति । समुदायो ह्येकदेशत्वेन वा स्यान्न चापोह्यानामेकदेशादिबन्धं सम्भवति । नापि तेषां समुदायो व्यतिरिक्तोऽस्त्यव्यतिरेके चानन्त्यं तदवस्थं । न चापि सामान्यरूपेण तेऽपोह्याः १०
सामान्यं स्यावस्तुत्वात् । अपोह्यत्वे च वस्तुत्वं स्यादिति । § 788

145/s

तदयुक्तं यतः [1] सर्वभावानां स्वेनैव स्वेनैव रूपेणोत्पद्यमानानां सर्वस्मादपोहः स्वहेतुभ्यः सिद्ध एव । § 789

अथ कथमसौ ज्ञायत इति चोद्यते । तत्किङ्कौरतीतानागतवर्त्तमानाऽर्थादिस्वभावः प्रत्यक्षे प्रतिभासते । नेति चेत् । कथं न तत्र सर्वापोहः प्रत्यक्षसिद्धः । न हि प्रमाणं हस्ताभ्याङ्गुहीबान्यदपोहत्यपि तु नियतरूपार्थप्रकाशनमेवास्यान्यापोहं । तस्मान्नियतरूपार्थप्रतिभास एव प्रत्यक्षस्य सर्वस्मादपोहग्रहः । तच्च स्वविषयनिश्चाययद् यदेवं न भवति तत्सर्वमन्यत्वेन निश्चाययत्यतो युगपत्सर्वस्यान्यस्य सामान्येनाविशेषेण निषेधः क्रियते । सामान्यस्यानिर्धारितविशेषरूपत्वात् । तदुक्तम् [1] § 790 २०

अतद्रूपपरावृत्तवस्तुमात्रप्रसाधनात् [1]

सामान्यविषयं प्रोक्तं लिङ्गभेदाप्रतिष्ठितेरिति । प्र० स० § 792

तेनापोह्यस्य कस्यचिद् वस्तुत्वमिष्यत एव । § 793

न चापोह्यत्वाद् वस्तुत्वमित्यत्र किञ्चिद् प्रमाणमस्त्यभावस्याप्यपोह्यत्वात् चास्य वस्तुत्वमित्युक्तं । तस्माद् युगपत् सर्वापोहलक्षणेनागोपोहेनैकस्मिन्नपि पिण्डे गोत्वं । प्रत्येकाश्वाद्यपोहेनानश्चत्वात्सिंहत्वमहिषत्वादयो जातिभेदाः २५
कल्पितास्तद्वारेण च तदभिधायकाः प्रवर्तन्त इति यत्किञ्चिदेतत् । § 794

55a/PSVTa

यदि व्यवृत्तिव्यावृत्ताऽभिधेयार्थस्य न भेदः । कथं व्यावृत्तिव्यावृत्त इति शब्दज्ञानभेदः । तथा हि व्यावृत्तिरित्यन्यः शब्दो व्यावृत्त इत्यन्य एव शब्दः । तथा ज्ञानभेदोपि [1] व्यावृत्तिरित्युक्ते धर्ममात्रम्प्रतीयते । व्यावृत्त इति ३०
धर्मीति । तत आह [1] शब्देत्यादि । शब्दाद् धर्मधर्मिवाचिनो या प्रतीतिः सा

२ *] Śloka-vārtika. ५७

७ *] Ibid, ६०

शब्दप्रतिपत्तिः । शब्दश्च शब्दप्रतिपत्तिश्चेति विरूपैकशेषः । शब्दभेदः शब्दाच्च
या प्रतिपत्तिस्तस्याभेद इत्यर्थः संज्ञासंज्ञिसम्बन्धिकरणं संकेतस्तस्य भेदात्
। संकेतभेदं चानन्तरमेव १ । ६३ भेदान्तरप्रतिक्षेपेत्यादिना प्रतिपादयिष्यते
। न वाच्यभेदोस्ति धर्मधर्मिशब्दयोर्वस्तुत इत्यध्याहारः ॥ § 795

५ ननु चेत्यादि परः । किं पुनर्वाच्याविशेषे संकेतभेदो न युक्त इति
चेदाह । द्वयोरित्यादि । कर्त्तरि चयं षष्ठी । कर्त्तृ कर्मणोः कृतीति उभ-
यप्राप्तौ कर्मणीति नियमस्य शेषे विभाषेति विकल्पनात् । द्वाभ्यां धर्म-
धर्मिशब्दाभ्यामेकस्यार्थस्याभिधानादित्यर्थः । एकं चेद् द्वाभ्यामभिधेयन्ततो
व्यर्थः संकेतः । तथा चेति धर्मधर्मिणोरभेदे व्यतिरेकिण्या इति व्य-
१० तिरेकाभिधायिन्यां गौर्गोब्रमिति षष्ठाः । तस्या इति व्यतिरेकविभक्तेर्भेदाश्र-
यत्वाद् वस्तुभेदमाश्रित्य प्रवृत्तेः । यथा देवदत्तस्य कमण्डलुरिति । एवं
संकेताभावे व्यतिरेकविभक्त्यभावे च चोदिते । § 796

146/s

विभक्त्यभावदोषन्तावत्परिहरन्नाह । द्वयोरित्यादि । धर्मधर्मिवाचिनोः श-
ब्दयोरेकस्यार्थस्याभिधानेपि विभक्तिर्व्यतिरेकिणी । व्यतिरेकस्य वाचिका
१५ षष्ठी । इव शब्दो भिन्नक्रमः । भिन्नमिवार्थमन्वेति दर्शयति । वाच्ये संकेत-
भेदकृतेन लेशेन मात्रया यो विशेषस्ततः कारणान्न तु परमार्थतो वस्तुभेदात्
। § 797

यद्वाचष्टे । न वै शब्दानामित्यादिना । विषयस्वभावायत्तेति बाह्य-
स्वलक्षणायत्ता [।] किं कारणम् [।] इच्छातः पुरुषेच्छावशादभावेष्वापि
२० वृत्त्यभावप्रसङ्गात् । त इति । इच्छाप्रतिबद्धवृत्तयः शब्दा यथा येन प्र-
कारेण भेदप्रतिपादनेन व्यतिरिक्ते यथा राज्ञः पुरुष इति । अव्यतिरिक्ते
यथात्मैव ह्यात्मनो द्रष्टेति । तथा नियुक्ता इत्यभिन्नेष्वर्थे भेदमिवोपादाय प्र-
युक्तास्तमर्थमप्रतिबन्धेन भिन्नमिव प्रकाशयन्ति । वस्तुतः स्वलक्षणस्याभेदेपि
यत एवन्तेन कारणेन । गौरिति धर्मिवाचिनमाह । गोब्रमिति धर्मवाचिनं
२५ । आभ्यामेकाभिधानेष्वगोव्यावृत्तस्य गोरभिधानेपि कस्यचिद् विषयस्य प्र-
त्यायनार्थमिति । अगोव्यावृत्तिनिमित्तस्य गोब्रस्य प्रकाशनार्थं । अगोव्या-
वृत्तिमात्रं गोब्रशब्देन प्रतिपादमित्येवंकृते संकेते भेदे । व्यतिरिक्तार्था न
विभक्तिरस्य गोब्रमिति भवति षष्ठी । व्यतिरिक्तोऽर्थोऽस्या इति विग्रहः ।
३० धर्मिणस्सकाशाद् धर्ममर्थान्तरमिवादर्शयन्ती प्रतिभाति । अनर्थान्तरेपीत्य-
व्यतिरिक्तेपि धर्मे [।] किं कारणं [।] तथा प्रयोगदर्शनाभ्यासात् । वस्तुभेदे
सति षष्ठाः प्रयोगदर्शनाभ्यासाद् देवदत्तस्य कमण्डलुरित्यादौ । § 798

55b/PSVTa

147/s

एतदुक्तम्भवति । वस्तुभिन्नम्भवतु मा वा भूत् सर्वथा व्यतिरेकविभ-
क्तिरिच्छामात्रानुरोधिनी केवलं प्रयोगदर्शनाभ्यासाच्छब्दार्थमिन्नमिव दर्शय-
तीति । तावतेति विभक्तिप्रयोगमात्रात् । सर्वत्रेत्यर्थाभेदेपि । गौर्गोब्रमित्यादौ
३५ न धर्मधर्मिणोः परमार्थतो भेदः । तस्मादन्यत्राप्यर्थाभेदेपि पुरुषेच्छाव-
शात् प्रवृत्तस्य व्यतिरेकाभिधायिनः शब्दस्य प्रतिबन्धाभावात् । दृष्टा च

७ विभाषेति] Pāṇini. २ : ३ : ६५.

पुरुषेच्छावशाच्छब्दानां प्रवृत्तिरसत्यपि तथाभूते बाह्ये वाच्य इत्याह । य-
थेत्यादि । एकम् वस्तु क्वचित् प्रकरणे एकवचनेन ख्याप्यते । यथा द्विमिति
। तदविशेषेपि एकत्वाविशेषेपि तदेव वस्तु बहुवचनेन यूयमिति । अतश्चैक-
स्मिन्नपि बहुवचनदर्शनान्न यथावस्तु शब्दानाम्प्रवृत्तिरिति गम्यते । युष्मदि
गुरावेकेषामित्यतिदेशवाक्याद् एकस्मिन्नपि बहुवचनमिति चेत् । चिन्त्यमेतत् ५
। किमतिदेशवाक्येनैकस्य बहुत्वं क्रियते किम्वा बहुवचनमात्रमप्राप्तं विधीय-
त इति [1] न तावदाद्यः पक्षो वचनमात्रेण वस्तुनाम्विधानासम्भवात् ।
द्वितीयेपि पक्षे सिद्धैवेच्छामात्रेण शब्दानां प्रवृत्तिरिति । एवन्तावद्विभक्त्यभाव-
दोषः परिहृतः [1] § 799

संकेताभावदोषन्तु परिहर्तुन्तमेवोपन्यस्यति [1] प्रयोजनाभावात् त्वि- १०
त्यादि । धर्मिधर्मशब्दाभ्यामेकस्याभिधानात् प्रयोजनाभावः । तदपि प्र-
योजनमस्त्येव । गोत्वापेक्षया भेदान्तराणि द्रव्यत्वपार्थिवत्वादीनि । तेषां प्र-
तिक्षेपोऽस्त्रीकारः । तौ प्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपौ यथाक्रमन्तयोर्द्वयोर्धर्मिधर्मिवाचिनोः
शब्दयोर्यः संकेतभेदस्तस्य [1] किम्विशिष्टस्य ज्ञातृवाञ्छानुरोधिनः प्रतिप-
त्तिच्छानुविधायिनः पदं प्रयोजनं ॥ § 800 १५

एतदुक्तम्भवति । यदान्यव्यावृत्तरूपनिराकाङ्क्षः प्रतिपत्ताश्चादेवैकस्माद्
148/s व्यावृत्तं गोपिण्डं जिज्ञासते तदा यावदश्चाद् व्यावृत्तिमर्थान्तरभूतामारोप्य
तथैव संकेतपूर्वकं लौकिकेन धर्मवाचकेन शब्देन न कथयति [1] तावन्न
परस्य जिज्ञासितोर्थः प्रतिपादयितुं शक्यते [1] अतस्तं प्रत्यनश्चत्त्वमस्येत्युच्यते
। एवं हि धर्मिणोऽप्राधान्यादन्यव्यावृत्तरूपानाक्षेपः कृतो भवत्यश्चादेवैकस्माद् २०
व्यावृत्तिश्च । न तदेवमुच्यतेऽनश्च इत्यनेन ह्यन्यव्यावृत्तस्यापि रूपस्याक्षेपः
कृतः स्यात् [1] न चैवम्परेण जिज्ञासितमजिज्ञासितं च कथयन् कथ-
न्नोन्मत्तः स्यात् । § 801

यदा पुनरन्यव्यावृत्तरूपसाकांक्षेऽश्चाद् व्यावृत्तं गोपिण्डं जिज्ञासते । त-
दापि यावदश्चव्यावृत्तिविशिष्टं पिण्डं धर्मिस्त्वभावतयाऽरोप्य तथैव संकेतपूर्वकं २५
लौकिकेन धर्मिवाचकेन न कथयति तावन्न परस्य जिज्ञासितोर्थः प्रतिपाद-
यितुं शक्यतेऽ तस्तं प्रत्यनश्चोयमित्युच्यते । एवं हि धर्मिणः प्राधान्याद-
न्यव्यावृत्तरूपाक्षेपः कृतो भवत्यश्चव्यावृत्तश्च गोपिण्डः कथितो भवति । न
56a/PSVTa तदेवं ख्याप्यतेऽनश्चत्त्वमस्येति परजिज्ञासितान्यव्यावृत्तरूपानाक्षेपप्रसङ्गात् ।
अजिज्ञासितं चार्थं कथयन् कथन्नोन्मत्तः । सर्वश्च शाब्दो व्यवहारः संकेत- ३०
पूर्वकः संकेतश्च विकल्पकल्पितार्थपूर्वक एवेति विकल्पैरप्यनेनैव द्वारेण
धर्मधर्मिभावप्रतीतिर्युक्ता । § 802

तेन यदुच्यते [1] भवतु धर्मधर्मिवाचकानां भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्र-
तिक्षेपार्थप्रवृत्तिः । धर्मिधर्मविकल्पानान्तु कथं प्रतिपत्तिरित्यपास्तं । § 803

एतदेव वृत्त्या स्पष्टयन्नाह । यदायमित्यादि । प्रतिपत्तेति श्रोता । तस्माद् ३५
अश्चादोऽन्यो महिषादिस्तस्माद् व्यवच्छेदो महिषादिव्यावृत्तः स्वभावस्तस्य

भावनपेक्षः सत्तानपेक्षः । पिण्डविशेषे गवि । अश्वव्यवच्छेदमात्रं जिज्ञासते । किमस्याश्चाद् व्यावृत्तं रूपमस्तीति । तथाभूतज्ञापनार्थमिति यथा प्रतिपत्ता ज्ञातुमिष्टन्तदनुरोधेन तथाभूतस्याश्चाद् भेदमात्रस्य ज्ञापनार्थन्तथाकृतसंकेतेनेत्यश्वव्यवच्छेदमात्रे प्रतिक्षिप्तभेदान्तरे कृतसंकेतेनानश्वत्वं शब्देन प्रबोध्यते प्रकाशयतेऽनश्वत्त्वमस्य पिण्डस्यास्तीति । अश्वद्यो व्यवच्छेदस्तदपेक्षया महिषादिभ्यो व्यावृत्तयोर्व्यवच्छेदान्तराणि । तेष्वनिराकांक्षः प्रतिपत्ता । तमिति पिण्डं । अप्रतिक्षिप्तभेदान्तरेणाश्वव्यवच्छेदेन युक्तङ् गोद्रव्यं ज्ञातुमिच्छतीति यावत् । अपरित्यक्तानि महिषादिव्यवच्छेदान्तराणि येन । तस्मिन्नपरित्यक्तभेदान्तरे । तत्रैव वाश्वव्यवच्छेदे । धर्मिवाचिनं शब्दं प्रयुञ्जते वक्तारोऽनश्वोयमिति । कथं प्रयुञ्जत इत्याह । तथा प्रकाशनायेति । अप्रतिक्षिप्तभेदान्तरस्याश्वव्यवच्छेदस्य प्रकाशनाय । अप्रतिक्षिप्तभेदान्तरमेवाश्वव्यवच्छेदन्तथा प्रकाशनायेत्यन्ये पठन्ति । तदाप्ययमर्थः । अप्रतिक्षिप्तभेदान्तरन्तमेवाश्वव्यवच्छेदमश्वव्यावृत्तिरूपं प्रयुञ्जते अभिदधत्यनश्वोयमित्यनेन धर्मिवचनेन शब्देन । किमर्थम्[ ] तथाप्रकाशनायाप्रतिक्षिप्तभेदान्तरस्य प्रकाशनायेति । येनैव धर्मवाची शब्दः प्रतिक्षिप्तभेदान्तरः । अत एव पूर्वत्रेति धर्मवाचिनि शब्दे प्रतिक्षिप्तभेदान्तरं येनेति । सामान्येनान्यपदार्थं कृत्वा भावप्रत्ययः कर्तव्यः । पश्चाच्छब्दवृत्तेरित्यनेन सम्बन्धः । अन्यथा प्रतिक्षिप्तभेदान्तरत्वादिति स्यात् । एवमन्यत्राप्येवंजातीयेषु शब्देषु व्युत्पत्तिर्द्रष्टव्या ।

§ 804

भिन्ननिमित्तयोः शब्दयोरेकस्मिन्नधिकरणे वृत्तिः सामानाधिकरण्यं । विशेष्यविशेषणभावो व्यवच्छेद्यव्यवच्छेदकभावः । उदाहरणङ् गोत्वमस्य शुक्लमिति । गुणशब्दस्याभिधेयवल्लिङ्गवत्त्वेन नपुंसकत्वं [ ] शुक्ल इत्यन्ये पठन्ति । एवं चाचक्षते [ ] गुणशब्दो हि प्रतिक्षिप्तभेदान्तरेण गुणमात्रे वर्तमान उपात्तो गुणमात्रवृत्तीनां शुक्लादिशब्दानां पुल्लिङ्गत्वं । तद्वति तु वर्तमानानामभिधेय-वल्लिङ्गता । एवं चानयोर्धर्ममात्रवृत्त्योर्न सामानाधिकरण्यं नापि विशेषणविशेष्यभाव इति । § 805

149/s

56b/PSVTa

कस्मान्न सामानाधिकरण्यमित्याह । तन्मात्रेत्यादि । एतत्कथयति बुद्धिप्रतिभासिन्येवार्थसामानाधिकरण्यादि । न बाह्ये स्वलक्षणे तस्यावाच्यत्वात् [ ] केवलमध्यवसायाद् बाह्येष्युच्यते । यदि च धर्मद्वययुक्तेकधर्मिप्रतिभासिनी शब्दद्वयजनिता बुद्धिरेकार्थोत्पद्येत भवेत्सामानाधिकरण्यं । इह तु तन्मात्रविशेषेण प्रतिक्षिप्तभेदान्तरेण गोत्वमात्रविशेषणोपरक्ताया बुद्धेस्तदाश्रयभूताया इति विशेषणविशेष्यभावः सामानाधिकरण्याश्रयभूताया एकत्वेन धर्म्यभेदेनाप्रतिभासनात् । गोत्वशुक्लत्वाभ्यां युक्तमेकधर्मिणं गृहीत्वा बुद्धेरप्रतिभासनादित्यर्थः । § 806

यद्वा तदाश्रयभूताया इति तदेव गोत्वमाश्रयभूतं यस्यास्तस्या बुद्धेस्तन्मात्रविशेषेण प्रतिक्षिप्तधर्मान्तरेण गोत्वमात्रेण विषेपेण सह गोपिण्डस्यैक-

३६ विषे] ? शे

150/s बेनाप्रतिभासनात् । तथा ह्यस्य गोब्रमिति प्रयोगे निष्कृष्टरूपं धर्मं प्रतियती बुद्धिरुत्पद्यते । ततो न सामानाधिकरण्यमिति । धर्मान्तरप्रतिक्षेपादेव तदन्येषु भेदेषु निराकांक्षत्वाच्च बुद्धेर्न विशेषणविशेष्यभावः । § 807

द्वितीये तु धर्मिवाचिशब्दपक्षे भवति सामानाधिकरण्यम्विशेषणविशेष्यभावो वा शुक्लो गौरिति । सामानाधिकरण्ये कारणमाह । तथेत्यादि । तथा संकेतानुसारेणेत्यप्रतिक्षिप्तभेदान्तरे वस्तुनि धर्मिशब्दस्य संकेतानुसारेण हेतुना । एकस्मिन् धर्मिणि योजनं संहारः । व्यवच्छेदहेतुका धर्मा व्यवच्छेदधर्माः संहताश्च ते सकलव्यवच्छेदधर्माश्चेति कर्मधारयः । तैर्धर्मैः करणभूतैर्विभागवतः । विभक्तानेकधर्मवतो धर्मिण एकस्येव शब्दसन्दर्शनेन प्रदर्शनेन बुद्धेः प्रतिभासनात् । अनेकधर्मवन्तन्धर्मिणमेकमिव सन्दर्शयन्ती बुद्धिः प्रतिभासत इति यावत् । न तु बुद्धिप्रतिभाससन्दर्शितो धर्मा वस्तुत एकः [1] विकल्पनिर्मितस्य धर्मधर्मिविभागस्यालीकत्वात् । एकस्यैवेत्यपि पठन्ति । तत्रापि प्रतिपन्नध्यवसायवशादेव युक्तमिति बोद्धव्यं । ततः सिद्धं सामानाधिकरण्यं [1] यतश्च भेदान्तरप्रतिक्षेपेण धर्मिशब्दः प्रवृत्तस्तत एव तज्जनिताया बुद्धेरप्रतिक्षिप्तभेदान्तरापेक्षत्वाद् भवति विशेषणविशेष्यभावो यद् गौः शुक्लो नीलो वेति । चशब्दश्च पूर्ववदतीतहेत्वपेक्षः ॥ § 808

57a/PSVTa इदमेव व्यापकं सर्वव्यवहारस्य नापरस्परपरिकल्पित सामान्यगुणादिकान्तस्य प्रमाणबाधितत्वादित्याह । भेदोयमेवेत्यादि । द्रव्यभावाभिधायिनोः शब्दयोर यमेव भेदो धर्मान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपलक्षणः । सर्वत्रेति । सामान्यसामान्यवति । गुणगुणवति । क्रियाक्रियावति । सर्वस्मिन् विषये धर्मिवचनो द्रव्याभिधार्या । धर्मवचनो भावाभिधायी । यत एवन्तेन कारणेन न तयोर्द्रव्यभावशब्दयोर्वाच्ये विशेषः परमार्थतः कश्चन नास्ति । § 809

151/s तद्वाचष्टे । तस्मादित्यादि । निश्चयप्रत्ययविषयत्वेन करणेन । न कश्चिद्विशेषः । तथा हि यथा गोब्रमित्युक्ते तत्रैवागोव्यवच्छेदे निश्चयस्तथा गौरित्युक्ते यद्यप्यप्रतिक्षिप्तभेदान्तरस्यागोव्यवच्छिन्नस्याभिधानन्तथाप्यगोव्यवच्छेदमात्रे निश्चयोन्येषान्तु भेदानामप्रतिक्षेपमात्रं । स एव च शब्दार्थो यत्र शाब्दो निश्चयो भवतीति नास्ति भावद्रव्याभिधायिनोः शब्दयोर्वाच्ये विशेषो भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपमात्रन्तु भिद्यते । तदेवाह । एकस्तमेवेत्यादि । एक इति धर्मशब्दस्तमित्यगोव्यवच्छिन्नं । प्रतिक्षिप्तं भेदान्तरं येन धर्मशब्देन स तथोक्तः । अन्य इति धर्मिशब्दोऽप्रतिक्षेपेण तमेव पिण्डं सामानाधिकरण्येन गमयतीति नास्ति द्रव्यनिश्चयम्प्रति भेदः प्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपमात्रन्तु भिद्यते । एवं गमनन्देवदत्तस्य गच्छति देवदत्त इति न कश्चन भेद इत्यन्यत्राप्येवं योज्यं ॥ § 810

यापि जातिगुणक्रियासम्बन्धभेदेन चतुष्टयी शब्दानां वृत्तिः साप्यनेनेव वस्तुगतधर्मभेदेन संगृहीतेत्याह । जिज्ञापयिषुरित्यादि । ज्ञापयितुमिच्छुरर्थन्तम्भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपलक्षणं । तद्धितेन तद्धितप्रत्ययान्तेन । कृतापि

वा । कृतसंज्ञकप्रत्ययान्तेन वा । अन्येन वा कृत्तद्धितव्यतिरिक्तेन तिङ्गे-
नाऽव्युत्पन्नेन वा शब्देन शुक्लादिना यदि ब्रूयात् । ततो भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्र-
तिक्षेपलक्षणाद् विशेषादपरो भेदो नास्ति । § 811

तद्वाचष्टे । एतावन्तमित्यादिना । एतावन्तमिति प्रतिक्षिप्तभेदान्तरलक्षणं
५ । कृतापि वा । दर्शयेदिति सम्बन्धः । § 812

यदा वाधिश्चयणादिक्रियायां कर्तृस्थायाम्पचिर्वर्तते । तत्रैव च घञ् प्र-
त्ययस्तदा पाचकशब्देन क्रियाकारकयोः सम्बन्धः समवायोभिधीयत इति
पाचकशब्देन समानार्थः पाकशब्दः । द्वावप्येतौ प्रतिक्षिप्तभेदान्तरमपाचक-
व्यवच्छिन्नमर्थं प्रतिपादयतः । यदा तु कर्मस्थैव क्रिया विकृतिः पचेरर्थस्तदा
१० पाचकशब्दस्य कथं सम्बन्धाभिधायित्वं । पाचकशब्दपाकयोर्भिन्नार्थत्वात् ॥
अन्येन वा कृत्तद्धितव्यतिरिक्तेन तिङादिना । तथाभूतज्ञापनाय । प्रतिक्षिप्त
भेदान्तरज्ञापनाय स्वयं कृतेन समयेन दर्शयेदिति सम्बन्धः । यथा देवद-
त्तेन शय्यते पटस्य शुक्लत्वमिति । अत्रापि शायकशब्दस्य य एवार्थः स एव
प्रतिक्षिप्तभेदान्तरः । शय्यत इत्यस्यापि । तथा शुक्लः पट इति य एवाशुक्लव्य-
१५ वच्छिन्नो प्रतिक्षिप्तभेदान्तरार्थः स एव प्रतिक्षिप्तभेदान्तरः पटस्य शुक्ल इत्य-
स्यापि । तथाभिधान मात्रेणेति प्रतिक्षिप्ताप्रतिक्षिप्तभेदान्तरस्यैकधर्मिगतस्य
व्यवच्छेदस्याभिधानमात्रेण तदेव वस्त्वर्थान्तरमेव परमार्थतो धर्मधर्मिरूपेण
विभक्तमेव । न पुनर्भवतीति सम्बन्धः । किङ्कारणं [।] तथाभूतस्यैव प्र-
तिक्षिप्ताप्रतिक्षिप्तभेदान्तरस्यैवैकस्य ज्ञापनाय धर्मधर्मिशब्दस्य कृतसंकेतत्वात्
२० । § 813

152/s

57b/PSVTa

यद्वा तथाभिधानमात्रेणेति । अर्थान्तरभूतधर्माभिधानमात्रेण तद्धर्मस्वरूप-
म्परमार्थतोर्थान्तरमेव भवति । तथाभूतस्यैव भेदान्तरनिरपेक्षस्यैव त-
स्यैकव्यावृत्तस्य ज्ञापनाय धर्मशब्दस्य कृतसंकेतत्वात् ॥ § 814

ननु चेत्यादि परः । सम्बन्ध उच्यत इति पाकक्रियायाः पाचकस्य
२५ च कर्तुः सम्बन्धः समवायलक्षणः । तथा हि कृदन्ताद् भावप्रत्ययः स-
म्बन्धस्याभिधायको दृष्टो यथाह । समासकृत्तद्धितेषु सम्बन्धाभिधानमिति ।
कृदन्तश्च पाचकशब्दः [।] न पाक एव क्रियात्मकः पाचकशब्देनोच्यते ।
§ 815

एतदुक्तमभवति [।] अन्यैव कर्तृव्यतिरिक्ता क्रियान्यश्च तयोश्च सम्ब-
३० न्धोन्य एव । ततश्च कर्तृस्थक्रियाभिधाने सत्यपि पचतेर्न पाकपाचकशब्द-
द्वयोस्तुल्योर्थ इति । न वै पाकेनेत्यादिना परिहरति । पाकेन कर्तृस्थे
न वस्तुभूतेन व्यापारेण युक्तोन्य एव पाकक्रिया व्यतिरिक्तः पाचको नाम
कर्त्ताभिधीयते पाचकशब्देन [।] यादृशो वण्ण्यते वै शे षि का दिभिः क्रिया
व्यतिरिक्तः स्वतन्त्रः कर्त्ता यत्र क्रियाकारकसम्बन्धो वस्तुभूतः स्यात् । तस्य
३५ स्वतन्त्रस्य कर्तुः क्रियाव्यतिरिक्तस्य निषेत्स्यमानत्वात् । न चेद् व्यतिरिक्ता
क्रिया कर्त्ता वा कुतस्सम्बन्धः यस्य भावप्रत्ययेनाभिधानमिति भावः ।
यत्पुनरस्येति पाचकशब्दस्यास्याभिधेयमपाचके व्यवच्छिन्नमप्रतिक्षिप्तभेदान्त-

153/s रं वस्तुमात्रन्तदेव पाचक शब्दाभिधेयं पाचकत्वेनाप्यभिधीयत इत्यध्याहार्यः । तस्यैव प्रतिक्षिप्तभेदान्तरस्याभिधानात् । न तु सम्बन्धोभिधीयते । तस्यासत्त्वात् । तदेव यथोक्तं पाचकशब्दाभिधेयं पाचकशब्देनापीत्यपिशब्दात् । § 816

अपरं व्याख्यानं । न वै पाकेनेति पाचकशब्देनान्यापोहवादिपक्षे अन्य एव व्यतिरिक्तः क्रियाश्रयभूतः पाचकोभिधीयते । यादृशो वण्ण्यते परेण [।] यः क्रियाकारकसम्बन्धस्याश्रयः स्यात् । तस्यासिद्धत्वात् [।] किन्त्वपाचक-व्यावृत्तिर्भेदान्तरप्रतिक्षेपेणाभिधीयते । तदेवाह । यत्पुनरित्यादि । यदित्यपाचक-व्यावृत्तिलक्षणं प्रतिक्षिप्तभेदान्तरमभिधेयं । अस्येति पाचकशब्दस्यान्तरमेव दर्शितं तदेव पाचकशब्दाभिधेयम्पाचकत्वशब्देनाप्यभिधीयते [।] न सम्बन्धः । तस्यासिद्धत्वात् । अप्रतिष्ठितैरवस्तुबलायातैरत एव मिथ्याविकल्पाः ॥ § 817

58a/PSVTa कथम्पुनर्गम्यते क्रिया व्यतिरिक्ता नास्ति तत्समवायो वेत्यत आह । यथेत्यादि । तत्समवायो वेति क्रियाकारकसमवायः । यतश्च व्यावृत्तिव्यावृत्तिमतोरभेदस्तेन कारणेनान्यापोहविषयो जातिमान् शब्देर-भिधीयत इति [।] तद्व-त्पक्षस्तत्र यो दोषः सोन्यापोहेपि स्यादिति तद्वत्पक्षोपवर्णनं प्रत्याख्यातं । यस्मात् पृथक्त्वे हि जातितद्वतोरभ्युपग-म्यमाने स्यात् तद्वत्पक्षोदितो दोषः । § 818

तद्विशिष्टस्येत्यन्यापोहविशिष्टस्यार्थस्य शब्देरभिधानात् तद्वत्पक्षोदित इति तद्वत्पक्षे य उक्तः । यथा किल सामान्यमभिधाय तद्वति वर्त्त-मानः शब्दोऽस्त्वतन्त्रः स्यात्ततश्च शब्दप्रवृत्तिनिमित्तभूतेन सामान्येन वशीकृत-स्य शब्दस्य व्यक्तिगतपरस्परभेदानाक्षेपात्तैः सामानाधिकरण्यं न स्यात् । उपचरिता च तद्वति शब्दप्रवृत्तिरित्यादिको दोष इत्येवं व्यावृत्तिमभिधाय तद्वति वर्त्तमानोऽस्त्वतन्त्रो ध्वनिरिति सर्वः प्रसंगः स्यात् । तदपि तद्वत्प-क्षोपवर्णनं । अनेनेति व्यावृत्तिव्यावृत्तिमतोरनन्यत्वेन प्रतिव्यूढं प्रत्याख्यातं । यस्मात् तत्र हि तद्वत्पक्षे । अर्थान्तरमुपादायेति वस्तुभूतं सामान्य-मुपादायान्यत्रार्थान्तरे तद्वति । साक्षात् सामान्यवतोऽनभिधानादस्त्वातन्त्र्यं । आदिशब्दादसमानाधिकरण्योपचारदोषपरिग्रहः । § 819

154/s अन्यापोहपक्षे तु व्यावृत्तिव्यावृत्तिमतोरैक्यान्नार्थान्तरमुपादायार्थान्तरे श-ब्दप्रवृत्तिस्ततो नास्त्यस्त्वातन्त्रादिदोष इत्याह । न चेत्यादि । अन्यस्माद् वस्तुनोर्या व्यावृत्तिः सा व्यावृत्तान्नान्या । द्वयोर्धर्मधर्मिवाचिनोः शब्दयोरेकस्य व्यावृत्तिभेदस्याभिधानादित्युक्तमनन्तरमेव । § 820

कथमित्यादि परः । इदानीमिति व्यावृत्तितद्वतोरैक्ये । एकस्य व्यावृत्तस्य स्वलक्षणस्याननुगमात् । अर्थान्तरासंसर्गात् । कथन्तस्य स्वलक्षणस्यात्मभूता व्यावृत्तिः स्वलक्षणवदनन्वयिनी सामान्यं स्यात् । नैव । दृष्टा च सामान्यं । § 821

तद्ब्रह्मावित्यादिना सिद्धान्तवादी । सामान्यबुद्धौ विकल्पिकायां त-थैकाकारेण प्रतिभासनादेकाकार एव व्यावर्त्यतेनेनेति व्यावृत्तिः । सामान्य-

२९ स्त्रात] ? च्या

मुच्यते । एतदाह [1] न व्यावृत्तेषु स्वलक्षणेष्वात्मभूता व्यावृत्तिरेका सामान्यं केवलं व्यावृत्तस्वलक्षणानुभवोत्तरकालभावी विकल्पः प्रकृत्या । एककार्येषु भावेष्वेकमाकारमादर्शयन्निवोत्पद्यते । तद्विकल्पवशात् सामान्यमास्थीयते [1] निःसामान्येष्वप्यनेन च साक्षाच्छब्दादिविषयो दर्शितः । § 822

५ एतदेव स्फुटयन्नाह । न वै किञ्चिदित्यादि । वस्तुभूतमित्यभिप्रायः । कथन्तर्हि सामान्यसामानाधिकरण्यादिव्यवहार इत्याह । शब्देत्यादि । शब्द आश्रयः सहकारिकारणत्वेन यस्याः सा विकल्पिका बुद्धिरनादिवासनासामर्थ्यात् । धर्मानसंसृष्टानपि संसृजन्ती एकाकारानिव कुर्वाणा जायते । तस्या बुद्धेरेकाकारप्रतिभासवशेन सामान्यं । धर्मद्वययुक्तेकधर्मिप्रतिभासवशेन सामानाधिकरण्यं च व्यवस्थाप्यते । अयं च सामान्यादिव्यवहारोऽसद्भाषि व्यवस्थाप्यते । कथमसदर्थ इत्याह । अर्थानामित्यादि । स्वलक्षणानां संसर्गाभावात् सामान्यव्यवहारोऽसदर्थः । एकस्य च स्वलक्षणस्य भेदाभावात् सामानाधिकरण्यव्यवहारोऽसदर्थः । § 823

58b/PSVTa

ननु विरूपतयाऽयं सर्वव्यवहारः प्रवृत्त इति कथमन्यापोहविषय इत्यत आह । तस्य सर्वस्य सामान्यादिव्यवहारस्यार्थाः समाश्रय इत्यनेन सम्बन्धः । तत्कार्यन्तश्च कारणमनुरूपं येषान्तेषाम्भावस्तया । करणभूतया । अन्येभ्य इत्यतत्कार्यकारणेभ्यो भिद्यमाना अर्थाः सर्वस्य सामान्यादिव्यवहारस्याश्रयो भवन्त्यतः कारणाद् अन्यापोहविषय उक्तः [1] न त्वन्यापोहस्तत्र प्रतिभासते बाह्यस्यैवैकाकारस्य विधिरूपतया प्रतिभासनात् । यस्माच्च निश्चयप्रयुक्तः पुरुषमनिष्टपरिहारेणानिष्टाद् व्यावृत्ते स्वलक्षणे प्रवर्तयत्यतोपि कारणाद् अन्यापोहविषय उक्तो न तु प्रतिभासापेक्षो विधेः प्रतिभासनात् । § 824

155/s

तेन यदुच्यते भ द्वौ द्यो त का राभ्यां [1] गोशब्दस्यार्थः किम्भावोधाभावः । यदि भावो किं गौरधागोः । यदि गौर्नास्ति विवादः । अथागौर्गोशब्दस्यागौरर्थ इति अतिशब्दकौशलं । अथाभावस्तदयुक्तं । न हि गोशब्दश्रवणादभावे प्रेष्यसंप्रतिपत्तिः । शब्दार्थश्च प्रतिपत्त्या प्रतीयते न च गोशब्दादभावं कश्चित्प्रतिपद्यते तथाऽगौर्न भवतीत्ययमपोहः किं गोविषयोथाऽगोविषयः । यदि गोविषयः कथं गोर्गव्येवाभावः । अथागोविषयः [1] कथमन्यविषयाद् अपोहाद् अन्यत्र प्रतिपत्तिः । न हि खदिरेच्छिद्यमाने पलाशेच्छिदा भवति । अथा गौर्गवि प्रतिषेधोऽगौर्न भवतीति । केन गोरगोत्वं प्रसक्तं यत्प्रतिषिध्यत इति [1] § 825

अपास्तं [1] गोविषयत्वाद् गोशब्दस्य केवलं कल्पितविषयत्वाद् विवादः । यथा वा गोप्रतिषेधोऽसत्यपि समारोपे तथोक्तं प्रागिति यत्किञ्चिदेतत् । § 826

तस्मात् स्थितमेतद्विधिरेव शब्दार्थ इति ॥ § 827

एतदेव दर्शयन्नाह । तत्रेत्यादि । अनपेक्षितं स्वरूपेण बाह्यतत्त्वं येन विकल्पबुद्धिप्रतिभासिना धर्मिणा स तथोक्तः । बुद्धिप्रतिभासवशादेकोनेकव्यावृत्त इति । अनेकस्माद् व्यावृत्तस्यैकस्य धर्मिणः सन्दर्शनेन बुद्धेः प्रतिभासनात् । तद्वशेनैको धर्मी अनेकव्यावृत्तो व्यवस्थाप्यते । यश्चानेकस्माद् व्यावृत्तस्तस्मात् तत्र व्यावृत्तयो धर्मभेदाः कल्पन्त इति भावः । स एव भूतो धर्मी शब्दैर्विषयीक्रियते । तथाभूतविकल्पप्रतिभासजननाय वक्तृभिः शब्दस्योच्चारणात् । यतश्चान्यव्यावृत्तो विकल्पप्रतिभासः शब्दैर्विषयीक्रियते । ततो विधिविषयत्वं सिद्धमिति भावः । § 828

156/s

न केवलं शब्दैर्विकल्पैरपि विषयीक्रियत इत्याह । तदनुभवेत्यादि । तस्य तस्य स्वरूपस्यानुभवस्तदनुभवस्तेनाहिता वासना शक्तिस्तस्याः प्रबोधः कार्योत्पादानुगण्यन्ततो जन्म येषां विकल्पानान्तैर्विषयीक्रियत इति सम्बन्धः । किं विशिष्टैरध्यवसिततद्भावार्थैः । अध्यवसितस्तद्भावो बाह्यभावो यस्मिन् विकल्पप्रतिभासे सोध्यसविततद्भाव एव भूतोर्थो विषयो येषाम्विकल्पानान्ते तथा । दृश्यविकल्पावेकीकृत्य प्रवृत्तेरिति यावत् । § 829

59a/PSVTa

अध्यवसिततद्भावार्थ इति पाठान्तरन्तदाध्यवसिततद्भावश्चासावर्थश्चेति कर्मधारयः । एकोप्यनेकव्यावृत्तोध्यवसिततद्भावार्थ इति सम्बन्धः । तस्माद् बुद्धिप्रतिभासवशात् । सामान्यादिव्यवहारः । तत्रैव च बुद्धिप्रतिभासेऽयमिति भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपलक्षणे । व्यवहियत इति व्यवहारः कर्मसाधनः । धर्मधर्मिणावेव व्यवहारः । § 830

एतदुक्तम्भवति [।] बुद्धिप्रतिभासे यो धर्मधर्मिणो व्यवस्थाप्येते । तो परस्परन्तत्त्वान्यत्वाभ्यामवाच्यादिति प्रतन्यते [।] परमार्थतस्तेन पारमार्थिकधर्मधर्मितत्त्वान्यत्त्वपक्षे यो दोषः प्रमाणान्तरादिवैयर्थ्यं स्वातन्त्र्यादिलक्षण उक्तः स इह न भवतीत्युक्तम्भवति । § 831

तत्त्वान्यत्त्वपक्षयोर्दोषान्तरमप्याह । न हीत्यादि । धर्मिणः सकाशान्नान्योधर्मः । किङ्कारणम् [।] अनर्थान्तराभिधानात् । धर्मधर्मिशब्दाभ्यामेकस्मादेव व्यवच्छिन्नस्याभिधानात् । नापि य एव धर्मी स एव धर्मः । कस्मात् । तद्वाचिनामिव । धर्मिवाचिनामिव शब्दानां । धर्मवाचिनामपि व्यवच्छेदान्तराक्षेपप्रसंगात् । तथा चेष्टाप्रत्यायनात् । धर्मशब्देनेष्टस्य प्रतिक्षिप्तभेदान्तरस्य भेदस्याप्रत्यायनात् । संकेतभेदाकरणं । प्रतिक्षिप्तभेदान्तरं व्यवच्छेदं प्रत्याययति धर्मशब्द इत्यस्य संकेतभेदस्याकरणं । एतदनन्तरोक्तन्तत्त्वान्यत्वाभ्यामवाच्यत्वं धर्मधर्मिणोः शब्दार्थे बुद्धिप्रतिभासिन्यर्थे उक्तं । वस्तुनीति बाह्यस्वरूपेण । अविद्यमानत्वादेव तत्त्वान्यत्वाभ्यामवाच्यं यथाप्रतिभासन्तु शब्दादिविषयो व्यवस्थाप्यते । § 832

157/s

ननु चेत्यादि परः । दृष्टा प्रयोगेषूपलब्धा । गोगोबमिति षष्ठी । आदिशब्दाद् गवि व्यवस्थितं गोत्वं । गोत्वेन निमित्तेन गवि गोशब्दो वर्तत इत्यादि

विभक्तिपरिग्रहः । गोबद्रव्यत्वादीनां च धर्माणां बहुत्वात् । तत्र बहुषु ध-
 र्मेषु । गोबद्रव्यत्वपार्थिवत्वानीति दृष्टो यो वचनभेदः स न स्याद् [।]
 धर्मधर्मिणोरभेदे पारमार्थिकभेदाभावे धर्माणां च परस्पररम्[।] § 833

उक्तमत्रेति सिद्धान्तवादी । न वै शब्दानां काचिद् विषयस्वभावायत्ता
 ५ वृत्तिरित्यादिनोक्तत्वात् ॥ § 834

भूयश्चाधिकार्थविधानेन प्रतिपादयितुमाह । अपि चेत्यादि । येषां वादिनां
 वस्तुवशा वाचो वस्त्रायत्ताः । न विवक्षापराश्रयाः । विवक्षैव परः प्र-
 धानमाश्रयो यासां वाचान्ता विवक्षापराश्रयाः षष्ठी न स्याद् वचनभेदादयश्च
 न स्युरित्येवं षष्ठीवचनभेदादिषु चोद्यं षष्ठीवचनभेदोदि चोद्यं । आदिशब्दात्
 १० । गोर्भावो गोत्वमित्यादि । तद्धितप्रत्ययाभावचोद्यं । तान् वस्तुवादिनः प्रति
 । युक्तिमत् । एते शब्दाः षष्ठादयः क्वचिदिति वस्त्रभेदेपि प्रणिनीषिताः प्र-
 णेतुमिष्टाः । वस्तुप्रतिबन्धात् । वस्त्रायत्तत्वात् । धूमादिवत् । न ह्यग्निप्रतिबद्धो
 धूमो वह्निप्रत्यायनसमर्थस्तद्वैपरीत्येन जलप्रत्यायने नियोक्तुं पार्यते । तदा
 वस्तुप्रतिबद्धे शब्दानामयमुपालम्भः स्यादसतिव्यतिरेके कथं षष्ठादय इति
 १५ ॥ § 835

59b/PSVTa

एतदेव नास्तीत्याह । यदा पुनरित्यादि । यद् वचो यथा येन प्रकारेण
 भेदस्याभेदस्य वा प्रतिपादनाय । किं विशिष्टमनपेक्षितबाह्यार्थं वाचकत्वेन
 रूपेण वक्तुं भिर्विनियम्यते । तत्तथेति तद्वचनं यथायोगं वाचकं । § 836

158/s

तद्वाचष्टे । [।] न हीत्यादि । व्यतिरेके वस्तुभेदे सति षष्ठीविभ-
 २० क्तिर्बाहुल्ये जसादयो बहुवचनप्रत्यया भवन्तीति वै या क र णा नां
 व्यवस्थानमेतदपि पुरुषाभिप्रायनिरपेक्षस्त्वस्तुसन्निधिमात्रेण न स्वयं प्रवृत्तं ।
 संकेतबलेनैव प्रवृत्तमिति यावत् । एतदेवाह । ते तु तत्रेत्यादि । ते
 तु वैयाकरणादयस्तत्र व्यतिरेके बाहुल्ये च तथेति । षष्ठी बहुवचनं च
 यथासंकेतं प्रयुञ्जत इति कृत्वा ततः षष्ठादेस्तथा प्रतीतिर्भवति । व्य-
 २५ तिरेकादिप्रतीतिरन्येषामपि भवति । तथाभूतव्यवहारोपलम्भात् । न तु
 तावता वस्तुबलेन व्यतिरेकबाहुल्ये च षष्ठादीनां नियमः । एवमन्यत्रापि
 । धर्मधर्मिणोरव्यतिरेकेपि एकत्वे च वस्तुनः कृत कत्वानित्यत्वादीनां क-
 थंचिदिति भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपलक्षणं धर्मधर्मिणोर्भेदमुपादाय । कृतक-
 त्वादिषु व्यावृत्तिभेदोपलक्षितनानात्वमुपादाय । यथाक्रमं षष्ठी बहुवचनाद-
 ३० यस्ते प्रयोक्तृभिः प्रयुक्तास्तथैव यथायोगं प्रतीतिहेतवो भवन्ति । तत्रैव-
 मिच्छामात्रनिबन्धनत्वे शब्दानां स्थिते सति । पुरुषायत्तवृत्तीनान्तिद्विच्छावशेन
 प्रवृत्तेरवस्तुसन्दर्शनां शब्देभ्यः स्वलक्षणस्याप्रतिभासनात् । यथाभ्यासं य-
 स्य यथा संकेताभ्यासस्तथा विकल्पप्रबोधो विकल्पोदयस्तस्य हेतूनां ।
 संकेतानुरूपस्य श्रोतृसन्ताने विकल्पस्य कारणानामित्यर्थः । एवं भूतानां
 ३५ शब्दानां वाच्येष्वर्थेषु येयम्प्रवृत्तिचिन्ता व्यतिरेके षष्ठादय इत्यादिका । नै
 या यि का दीनान्तद्वशादिति शब्दवशाद् वस्तुव्यवस्थानं । व्यतिरिक्तस्य

वस्तुनोङ्गीकरणं । गोर्गोत्वमिति यस्मात् षष्ठी तस्मात् सामान्यं व्यतिरेक-
मित्यादि । जाड्याख्यापनं शब्दार्थव्यवस्थाऽनभिज्ञत्वख्यापनमेव केवलं ।

§ 837

तथेत्यादि परः । तथाकृतव्यवस्था धर्मधर्म्यादिष्विति धर्मे धर्मिणि च
भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपाभ्यां धर्मधर्मिशब्दाः कृतव्यवस्थाः । आदिशब्दाद् ५
द्रव्यत्वपार्थिवत्वानीत्यादिबहुवचनशब्दा व्यावृत्तिभेदेन कृतव्यवस्थाः । न पुन-
र्वास्तवादेव धर्मधर्मिणोर्व्यतिरेकात् षष्ठीवस्तुभेदाद् द्रव्यत्वादीनां धर्माणां प-
रमार्थत एव भेदाद्बहुवचनमिति । कुत एतत् [।] तथेत्यादि प्रतिवचनं ।
159/s तथा व्यवहारा योगादिति । व्यवहारविषययोर्धर्मधर्मिणोर्वास्तवे व्यतिरेके ।
धर्माणां च परस्परं परपरमार्थतो भेदे सामान्यादिव्यवहारायोगात् । § 838 १०

एतदेवग्रहणकवाक्यं न हीत्यादिना व्याचष्टे । व्यवहारविषययोर्धर्मध-
र्मिणोर्वस्तुत्वे परस्परं तच्चमन्यत्वं वाभ्युपगन्तव्यं वस्तुनः प्रकारान्तराभावादिति
60a/PSVTa द्वयमुपन्यस्तं । भेदे तच्चरूपत्वे चेति पक्षद्वयेपि दोषोद्भावनाथमन्यथा प-
रेण व्यतिरेकवस्तुभेदादिति भेदपक्षेऽवलम्बिते तच्चपक्षोपन्यासो न प्रकर-
णानुरूपः स्यात् । तत्सम्बद्ध इति सामान्यतद्वतोः सम्बन्धः । शब्दानाम्वा १५
यथावस्तु प्रवृत्तावभ्युपगम्यमानायां सामान्यादयो युज्यन्ते । एतच्चान्तरमेव
वक्ष्यामः । वस्तुकृतमिति वस्तूनामेकानेकत्वादिकं शब्दप्रवृत्तिभेदमेकवचन-
बहुवचनादीनां प्रवृत्तिभेदं । दाराः शब्दो नित्यबहुवचनान्तः पुल्लिङ्गश्चेष्यते ।
यत्र यदैकस्त्रीविषयो दारा इति शब्दस्तदा भेदव्यवस्थितेः । षण्णगरीति ब-
हूनान्नगराणामेकवचनेनाभिधानादभेदव्यवस्थितेः किन्निबन्धनं [।] बाह्यं नैव २०
किञ्चित् । आदिशब्दात्मिकता प्रासादमालेत्यादौ भेदाभेदव्यवस्थितेः । खस्य
स्वभावः खत्वं चेति खस्य स्वभाव इत्यत्र व्यतिरेकषष्ठाः किन्निबन्धनं । अथ
तच्चमित्यनेनोक्तेन किं यदि खस्य स्वभाव इत्यस्य वाक्यस्य खत्वमितीयन्त-
द्धितवृत्तिर्भवतीत्येत्कथ्यते तन्नास्ति । न हि स्वभाव इत्यस्मिन्नर्थे भावप्रत्ययः
किन्तर्हि भावार्थः । न च तद्धितवृत्तिप्रदर्शनेन किञ्चित् प्रयोजनमस्त्यन्यतरेण २५
व्यतिरेकप्रदर्शनात् । § 839

अत्रैके वृत्तिवाक्याभ्यां सर्वो व्यवहारो व्याप्त इति तद्व्याप्तिप्रदर्शनार्थं
द्वयमुक्तमिति । § 840

अन्येऽन्यथा व्याचक्षते । खस्य स्वभाव इति व्यतिरेके किन्निबन्धनं ।
तथा खत्वमिति व्यतिरेकाभिधायिनो भावप्रत्ययस्य किन्निबन्धनमिति । § 841 ३०

160/s

यदेत्यादिना व्याचष्टे । यदा यस्मिन् काले । यच्छब्दमन्ये पठन्ति य-
स्मादित्यर्थः । येनैवम्भवतीति दारा इत्यादि बहुवचनम्भवति । एकत्वादेकव-
चनमेव प्राप्नोतीति भावः । एकस्या अपि स्त्रियः सिकतानां च बहूः शक्त-
यस्ततः शक्तिभेदो बहुवचनकारणमिति । सर्वत्रेति यत्राप्येकवचनमिष्टम्वृक्ष
इत्यादौ । एकशक्तेरर्थस्याभावात् । सर्वस्य नाना शक्तित्वात् । एवं सत्येक- ३५
स्मिन्नेकवचनमित्ययं यत्नश्च व्यर्थः स्यात् । सत्यपि शक्तिभेदे वस्त्वभेदात्

३६ त्से] Pāṇini १ : ४ : २२.

। शक्त्याश्रयस्याभेदात् । अन्यत्रैकवचनविषयेर्धे वृक्षः पट इत्यादावेकवचनमिति चेत् । इहापि दारादावेकवचनमेकस्याः स्त्रिया वस्त्वभेदात् । यत एवं न वस्त्वशक्त्याश्रयो वा शब्दप्रवृत्तिभेदः । तस्मादयं शब्दप्रवृत्तिनियमो निर्वस्तुको बाह्यवस्त्वनाश्रयः क्रियमाणः पुरुषेच्छायाः स्वातन्त्र्यं शब्दप्रयोगे ख्यापयति । § 842

षण्णां नगराणां समाहारः क्रियात्मको गुणात्मको वा । एकोस्ति तत एकवचनमिति चेदाह । न हि नगराण्येव किञ्चिदिति नगरावयविद्रव्यस्यानभ्युपगमात् कुतस्तेषान्नगराणां समाहारः क्रियात्मको गुणात्मको वा यत एवमभिधीयेत क्रियागुणयोर्द्रव्याश्रितत्वात् । किं पुनर्द्रव्यमित्याह । प्रासादेत्यादि । गृहादिसमुदायो नगरं । विजातीयानां च प्रासादादीनां द्रव्यारम्भानभ्युपगमात् कुतस्तत्समुदायः प्रासादादिसमुदायो नगरं द्रव्यं स्यात् । यावता प्रासादतोरणपुरुषादीनां समुदायो नगरमिष्यते । तेषां प्रासादादीनां समस्तानामसंयोगाच्च कारणान्नगरन्द्रव्यं । संयोगसहायानां द्रव्याणां द्रव्यारम्भकत्वमिष्यते । न प्रासादपुरुषकुड्यादीनां विश्लिष्टानां संयोगोस्ति । येन प्रासादादिजन्यं नगरन्द्रव्यं स्यात् । § 843

60b/PSVTa

स्यान्मतं [।] यद्यपि साकल्येन प्रासादादीनां नास्ति संयोगस्तथापि येषां तावत् प्रासादपुरुषादीनां परस्परं संयोगस्तत्संयोगात्मकं नगरम्भविष्यत्येवमपि वस्तुत्वं नगरस्यासिद्धं संयोगस्य गुणपदार्थत्वादित्यत आह । न संयोग इत्यादि । न संयोगस्त्वभावन्नगरं । तथा काष्ठेष्टकादीनाम्विजातीयानां कार्यद्रव्यानारम्भात् प्रासादोपि न द्रव्यात्मकः किन्तु संयोगस्त्वभाव इष्यते [।] संयोगश्च गुणो निर्गुणाश्च गुणा इति कुतः प्रासादस्य संयोगो येन तत्संयोगात्मकं नगरं स्यात् । § 844

161/s

एतदेवाह । प्रासादस्येत्यादि । परेणेत्यर्थान्तरेणासंयोगाच्च न संयोगो नगरं । चकारेणानन्तरनिर्दिष्टात् प्रासादादीनां विश्लिष्टानामसंयोगाच्च न संयोगो नगरमित्येतत् समुच्चीयते । तदेवं प्रासादादीनामुभयथा संयोगाभावेन । नगरस्य संयोगस्त्वभावता निरस्ता । § 845

प्रासादादीनां या संख्या तदात्मकं नगरम्भविष्यतीति चेदाह । तत एव संख्याभाव इति । यस्मात् संयोगात्मकप्रासादस्तत एव कारणात् प्रासादस्य संख्याया अभावो निर्गुणत्वाद् गुणानां । संख्यापि हि गुणस्त्वभावा । स चासौ संयोगश्च तत्संयोगः । प्रासादात्मकः संयोग इत्यर्थः । तत्संयोगेन पुरुषैश्च विश्लिष्टा या सत्ता सा नगरमिति चेत् । किमस्याः सत्ताया एकत्वात्त्रित्यत्वाच्च निरतिशयाया विशेषणं । न हि प्रासादपुरुषादयस्सत्तां विश्लिषन्ति । अनाधेयातिशयत्वात् । तस्मात् सत्ता निर्विशेषणा । तस्या नगरत्वे सर्वत्र नगरत्वं स्यादित्यभिप्रायः । सत्तायाश्चैकत्वादिति । द्रव्यगुणकर्मस्त्वैकैव सत्ता व्यापिनी । नगरबहुत्वेपि नगरव्यवस्थाश्रयाणां प्रासादादिसमुदायानां बहुत्वेपीत्यर्थः । अन्यथा सत्तात्मके नगरे प्रकृते नगरबहुत्वं कथं स्यात् । द्वयस्येति प्रासादपुरुषादेः सत्तायाश्च या परस्परसहितता सा नगरमिति

चेत् । एवं हि सति न सर्वत्र नगरबुद्धिः । प्रासादादीनां सर्वत्राभावात् । प्रासादादिबहुत्वाद् बहुवचनं च सिद्धमिति परो मन्यते । § 846

उत्तरमाह । अनुपकार्येत्यादि । अनुपकार्योपकारकयोः सत्ताप्रासाद-
योः कस्सहायीभावः [।] तथा हि द्विविधः सहकारार्थः परस्परतिशयाधानेन
61a/PSVTa सत्ताने विशिष्टक्षणोत्पादनलक्षणः । पूर्वस्वहेतोरेव समर्थानामुत्पन्नानामेक- ५
162/s कार्यक्रिया लक्षणश्च । न तावत्पूर्वः सत्ताया अनाधेयातिशयत्वात् । नापि
द्वितीयो यस्माद् यथा सत्ता केवला नगरबुद्धिजननं प्रत्यसमर्था तथा
प्रासादादिसहितापि सामर्थ्ये वा केवलापि जनयेत् । यदि च द्वयस्य प-
रस्परसहितता नगरं । तदैकमपि नगरमनेकात्मकं प्रासादाद्यात्मकत्वात्
। ततः पुरुषसंयोगसत्तानाम्बहुत्वात् । नगरमित्येकवचनं स्यात् । संयोग- १०
शब्देन प्रासादात्मकः संयोग उक्तः । तथाभूतानामिति परस्परसहितानां
पुरुषसंयोगसत्तानां क्वचिदर्थ इति नगरमिति विज्ञाने । शब्दे च निष्पादे
। अभिन्नैका शक्तिरस्ति । सेत्यभिन्ना शक्तिर्निमित्तमेकवचनस्येति चेत्
। न । किं कारणं [।] शक्तेर्वस्तु स्वरूपाव्यतिरेकात् । पुरुषादिभ्यो
वस्तुरूपेभ्योऽव्यतिरेकात् । तद्वदेवानेकत्वमिति कुतस्तदाश्रयमेकवचनं । व- १५
स्तुस्वरूपाद् व्यतिरेके वा शक्तेरभ्युपम्यमगाने पुरुषसंयोगसत्ताभिरनुपकार्य-
स्य शक्तिरूपस्य पुरुषादिपारतन्व्यत्र स्यात् । ततश्च पुरुषादीनां शक्तिरिति
सम्बन्धो न स्यादिति भावः । § 847

अथ व्यतिरेक्या अपि शक्तेः पुरुषादिपारतन्व्यसिद्ध्यर्थं पुरुषादिकृत
उपकार इष्यते । तदा शक्तेरुपकारे वा पुरुषादिकृते इष्यमाणे । यया २०
शक्त्या पुरुषादयः प्रथमं शक्तिमुपकुर्वते । तस्याः प्रथमशक्त्युपकारिण्या
अपि शक्ते शक्तेर्व्यतिरेकेनवस्था स्यादव्यतिरेके वा । आद्यायामप्येकव-
चननिबन्धनत्वेनेष्टायां शक्ताव व्यतिरेकप्रसंगः । अव्यतिरेके च वस्तुवदेव
बाहुल्यमिति तदवस्थो बहुषु बहुवचन प्रसंग इति यत्किञ्चिदेतत् [।] शक्तिप-
रिकल्पने खस्य स्वभाव इति व्यतिरेकाश्रया षष्ठी न स्यात् । षष्ठीकार- २५
णत्वाद् भावप्रत्ययोप्युपचारात् षष्ठीशब्देनोक्तः । तेनायमपरोर्थः खत्वमिति
व्यतिरेकाश्रया तद्धितोत्पत्तिर्न स्यादिति खस्य स्वभावः खत्वमित्यनया व्युत्प-
त्त्या भावप्रत्ययस्योत्पत्तेर्व्यतिरेकाश्रयत्वं । § 848

अथवा यथायोगं सम्बन्धो ग्रन्थच्छेदश्च कार्यः [।] खत्वमिति व्य-
तिरेकाश्रया न स्यात् तद्धितोत्पत्तिरित्यध्याहारः । खस्य स्वभाव इति षष्ठी ३०
न स्यादिति । न हि खशब्दवाच्याद् अर्थादन्यः स्वभावोस्ति भावो वा ।
यो यथाक्रमं व्यतिरेकषष्ठास्तद्धितस्य वा निबन्धनं स्यात् । खत्वं नाम
सामान्यमस्ति तद्व्यतिरेकनिबन्धनमिति चेदाह । न तत्रेत्यादि । एकात्मक-
त्वात् खस्य नास्मिन् खत्वसामान्यं [।] यद्यपि सत्त्वं द्रव्यत्वं चाकाशेस्ति
। तथापि न तत् खस्य स्वभावः । घटादिसाधारणत्वात् । नापि सत्त्वंद्र- ३५
व्यत्वे खत्वमित्यत्र भावप्रत्ययस्य निबन्धनं । तयोः श शब्दप्रत्ययाकारण-

२४ मिति] Pāṇini १: ४: २१.

३६ श] ?

- 61b/PSVTa
- त्वात् । स्वानुरूपज्ञानाभिधाननिबन्धनस्वभावप्रत्ययस्य कारणमिष्टं । नापि विभुत्वादयो गुणा इति । आदिशब्दादेकत्वपरत्वादिपरिग्रहः । तथोच्यत इति खस्य स्वभाव इति । द्रव्यादर्थान्तरस्य विभुत्वादेर्गुणस्य तत्स्वभावत्वायोगाद् आकाशस्वभावत्वायोगात् । न ह्यर्थान्तरमर्थान्तरस्य स्वभावो युक्तः । यदि च विभुत्वादय आकाशस्वभावाः । तदा तेषां च विभुत्वादीनामाकाशस्वभावत्वे निःस्वभावत्वप्रसंगात् । तथा हि यस्तेषां गुणस्वभावः सत्याकाशमेव जातं न चापरस्वभावोस्तीति निःस्वभावता स्यात् । तेषां च निःस्वभावत्वे आकाशस्य व्यतिरिक्तः स्वभावो न स्यादिति भावः । विभुत्वादेरप्यर्थान्तरस्वभावत्वमिति चेदाह । तस्यापीत्यादि । तस्येति विभुत्वादेरर्थान्तरं स्वभावोऽस्येति विग्रहः ।
- १० अतिप्रसंग इति यत्तदर्थान्तरं विभुत्वादेः स्वभावत्वेनेष्टन्तस्याप्यर्थान्तरस्वभावत्वेन भाव्यं । अन्यथा तस्यापि विभुत्वाव्यतिरेकात् तद्वदेव निःस्वभावता स्यात् । तथा चापरापरस्वभावपरिमार्गणेनानवस्थानादेकस्यापि प्रतिष्ठितस्वभावस्याभावात् । आद्यस्याकाशस्वभावस्याप्रतिपत्तिस्ततश्च स एव व्यतिरेकाभाव इत्यभिप्रायः । § 849
- १५ एवं द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायानां*षण्णां पदार्थानां वर्गः । आदिशब्दात् प्रासादमालेत्यादयो वाच्याः । § 850
- कथमसति व्यतिरेके षष्ठीति । न हि तत्र षड्दार्थेषु सामान्यं सम्भवति । यद्वर्गशब्देनोच्यते । द्रव्यगुणकर्मस्वेव सामान्याभ्युपगमात् । तथा संख्या संयोगो वा न सम्भवति तयोर्गुणपदार्थत्वेन द्रव्य एव भावात् । § 851
- २० कथमित्यादि परः । इदानीमित्यर्थान्तरस्वभावानभ्युपगमे खशब्दवाच्यस्य भावशब्दवाच्यस्य चार्थस्यासत्यनिश्चये कथं स्वभाव इति भेदेन निर्देशः । न पुनः खमित्येव । भेदनिबन्धाभावादभेदेनैव निर्देशो न्याय्य इत्यर्थः । § 852
- खस्येत्यादिना परिहरति । खस्येति खशब्दवाच्यस्यार्थस्यार्थान्तरस्येति पृथिव्यादेर्यत्साधारणं रूपमनुपात्तविशेषान्तरस्यापरामर्शेन । त्यागेन । खशब्दप्रवृत्तिनिबन्धनं रूपमन्यद्रव्यासाधारणं तथा जिज्ञासाया अत्रार्थान्तरासंसर्गि... ..मेवमुच्यते खस्य स्वभाव इति । तथा खत्वमिति । यथा गम्येत खस्यायं स्वभावो नान्यस्येति । § 853
- अनेन भेदान्तरप्रतिक्षेपेणैकव्यावृत्तरूपानभिधानादन्यदेव व्यतिरेकाभिधाननिमित्तमुक्तं । तेन घटस्याभाव इत्यादिव्यपदेशः सिद्धो भवति । § 854
- अन्ये पुनराहुः । खस्य स्वभावं प्रतिपादयन् स्वभावशब्दो स्वभावव्यावृत्तिमात्रेण प्रतिपादयति न तु स्वभावान्तराप्रतिक्षेपेण । खशब्दस्तु तमेव रूपान्तराप्रतिक्षेपेण । ततः स्वभावान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपलक्षणेन भेदलेशेन खस्यायं स्वभावः खत्वमिति भेदेन निर्दिश्यत इति तदेतन्नातिश्लिष्टं भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिपत्तेः । § 855
- 62a/PSVTa

१५ *] Vaiśeṣikasūtra १:४.

अर्थान्तरसाधारणरूपापरामर्शेन खशब्दप्रवृत्तिनिबन्धनं रूपमेवमुच्यत इति ब्रुवता स्त्रलक्षणमेव वाच्यमुक्तमिति मत्वा परो ब्रूते इत्यादि । न तु सर्व इत्यादि । § 856

नेत्यादि सिद्धान्तवादी । यत् सर्वस्माद् व्यावृत्तं स्त्रलक्षणात्मकन्तदेव रूपं शब्दोत्थायां बुद्धौ शब्दैः समर्प्यते । नेति सम्बन्धः । कस्मात् तस्य स्त्रलक्षणस्येन्द्रियबुद्धाविव । शाब्दे विज्ञाने प्रत्यवभासने सत्यमतीन्द्रियत्वप्रसङ्गात् । प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात् । किन्तर्हि शब्देन क्रियत इति चेदाह । केवलमित्यादि । अयमिति प्रतिपादकः । दृश्यविकल्पयोरेकत्वाध्यवसायविप्रलब्धस्तथाभूतमसाधारणमर्थं प्रत्याययिष्यामीत्येवमभिप्रायः शब्देन करणभूतेन श्रोतरि यो विकल्पस्तस्य प्रतिविम्बबाह्यतयाऽध्य स्तमाकारमर्पयति [।] किं भूतमसंसृष्टतत्त्वभावं । अगृहीतवस्तुरूपं । आचार्यदि ङ् ना ग स्याप्येतदभिमतमित्याह । यदाहेत्यादि । अदृष्टार्थे स्त्रर्गादिशब्दे उच्चरितेर्थाविकल्पमात्रं श्रोतुर्भवत्यध्यवसितबाह्यार्थस्त्रभावो विकल्पो भवति न तु बाह्यस्त्ररूपग्राहकं । § 857

अनेन चा चार्ये णा पि विध्यर्थः शब्दार्थोऽभिप्रेत इति दर्शयति । नैवं विकल्पप्रतिविम्बे शब्देन श्रोतरि जनिते प्रतिपाद्यप्रतिपादकाभ्यां यथासंख्यं स्त्रलक्षणं प्रतिपन्नं प्रतिपादितं वा भवति । § 858

यदि हि शब्देन स्त्रलक्षणं प्रतिपाद्यते । तदा स्त्रर्गादिशब्दश्रवणेपि । तदनुभविनामिव । स्त्रर्गादिप्रत्यक्षवेदिनामिव प्रतिभासाभेदः स्यात् । श्रोतुरपि स्त्रर्गादिस्त्रलक्षणाकारप्रतिपत्तिः स्यात् । यतश्च न शब्दात् स्त्रलक्षणप्रतिपत्तिस्तस्मादयं श्रोता शब्दादप्रतिपद्यमानोपि भावस्त्रभावस्तथाभूत एवासंसृष्टवस्तुस्त्रभाव एव विकल्पप्रतिविम्बे तदध्यवसायी स्त्रलक्षणाध्यवसायी स्त्रलक्षणमेव मया प्रतिपन्नमिति सन्तुष्यति [।] किं कारणं [।] तथा भूतत्वादेव । स्त्रलक्षणस्याग्रहेष्यध्यवसितस्त्रलक्षणरूपत्वादेव शब्दार्थप्रतिपत्तेः । यतश्च स्त्रलक्षणाध्यवसायेन शब्दार्थस्य प्रतीतिस्तेनैतदेवमुच्यते शब्दः स्त्ररूपमाहेति । अर्थान्तरसाधारणरूपापरामर्शेन खशब्दप्रवृत्तिनिबन्धमसाधारणं रूपमुच्यत इति वचनात् । न पुनः स्त्ररूपप्रतिभासस्यैव विज्ञानस्य जननात् । § 859

तस्मात् स्थितमेतद् विध्यर्थः शब्दार्थोलीकत्वात् परमताद् भेद इति । § 860

कथमित्यादि परः । एकान्तव्यावृत्तं रूपं येषामिति विग्रहः । तेषाम्भावानामसंसर्गादन्यस्य चेति भावेभ्यो व्यतिरिक्तस्य सामान्यस्य । § 861

उक्तमिति सिद्धान्तवादी । कीदृशमुक्तमित्याह । असंसृष्टानां परस्परव्यावृत्ता नामेकेन विजातीयेनासंसर्गः । यथा गोव्यक्तीनामेकेनागोस्त्रभावेनासंसर्गः स एवासंसर्गः । तद्व्यतिरेकिणान्तस्मादगोस्त्रभावाद् व्यावृत्तानां गोभेदानां समानता गोत्वं । एवमन्यदपि सामान्यं बोद्धव्यं । § 862

एतदुक्तम्भवति । समानामिति कर्त्तरि षष्ठी तेन समानानाम्भावः सामान्यमिति विजातीयव्यावृत्ताः समानाकारोत्पन्ना भावाः सामान्यमित्यर्थः

। अस्यैव च सामान्यस्य लिङ्गत्वं लिङ्गिबन्तत्सम्बन्धश्च वस्तुत्वात् । अर्थ-
क्रियाकारित्वाच्च प्रवृत्तिविषयत्वं विकल्पविषयत्वं च यथाऽध्यवसायं न तु
ज्ञानाकारस्य । एतद्विपरीतत्वात् ॥ § 863

तदेवं समारोपपक्षे परोक्षं दूषणम्परिहृत्यान्यव्यावृत्तिपक्षे परोक्षं दूषण-
मन्यव्यावृत्त्यनभ्युपगमादेव निरस्यान्यव्यावृत्ता एव भावा एकत्वेनाध्यवसाय-
मानाः सामान्यमिति च प्रतिपाद्य बुद्ध्याकारेपि सामान्ये परोक्षं दूषणमप-
नेतुमाह । अपि चेत्यादि । भावानाश्रित्य भेदिन इति व्यावृत्तानि स्वल-
क्षणम्वाश्रित्य धीरेकार्थप्रतिभासिन्युत्पद्यते । यथा स्वरूपेण स्वाकारेणैकेन
रूपेण । पररूपं । परस्परव्यावृत्तं वलक्षणं सम्मित्रियते प्रच्छाद्यते । दिति
। धि । किंन्विशिष्टया या [।] संवृत्या । सम्मित्रियतेऽनया स्वलक्षणमिति
कृत्वा । सम्वृतनानार्थाः स्थगितनानार्थाः स्वयम्भेदिनोपि केनचिद् रूपेण
विजातीयव्यावृत्त्युपकल्पितेन गोत्वादिरूपेणाभेदिन इवाभान्ति संसृष्ट इव ।
तेन [।]

बुद्ध्याकारश्च बुद्धिस्थो नार्थबुद्धन्तरानुगः ।
नाभिप्रेतार्थकारी च सोपि वाच्यो न तद्वत् § 866
इत्यादि निरस्तं ॥ § 867

तस्माद् बुद्धेरभिप्रायवशात् । एकाकाराध्यारोपवशात् सामान्यं स के-
स्रप्रकीर्तितं । बुद्ध्यारोपित एवाकारः सामान्यमुक्तमिति यावत् । यथा तथा
संकल्पितमारोपितं तथा तत् सामान्यमसत् परमार्थेन । § 868

ननु यद्यभिन्नः प्रतिभासोऽभ्युपगम्यते कथं सामान्यमसदित्युच्यते । न
[।] व्यक्तिभ्यो भिन्नस्याभिमतस्याभेदेन प्रतिभासनात् । सर्वात्मना चाभेदे
व्यक्तिवदनन्वयादनुगतस्य प्रतीतिर्भ्रान्तिरेव । भेदाभेदे च तथैवोभयरूपतया
प्रतिभासः स्यात् [।] न च यत्र प्रत्यये यदैव गौरिति प्रतिभासः तदैव तत्र
गोत्वमस्येति प्रतिभासः । § 869

अथ स्याद् [।] यदननुगमे यस्यानुगमस्तत्ततो भिन्नं यथा नीलादनीलं
। शावलेयाननुगमे च गोत्वस्यानुगमो व्यक्त्यन्तरे [।] तस्मात् ततो भिन्नं
शावलेयाभिन्नगोत्वग्राहकन्तर्हि प्रत्यक्षं भ्रान्तं स्याद् भिन्नस्यान्यप्रमाणगृहीत-
स्याभेदेन ग्रहणात् । न चैकस्य येनैव रूपेण भेदस्तेनैवाभेदो विरोधात्
। नापि वस्तूनां विशेषरूपतया भेदः । सामान्यरूपतयाऽभेदः । एवं हि
विशेषाणामेकदेशादिद्वं स्यान्न च स्यात् । सामान्यविशेषयोश्च प्रतिभास-
भेदो न स्यात् सर्वात्मनाऽभिन्नत्वाद् । भेदे वानुगतव्यावृत्तरूपयोः परस्प-
रासंश्लेषेणैकान्तभिन्नत्वप्रसङ्गात् । § 870

यदि च प्रतिव्यक्ति तदभिन्नन्तदैकं सामान्यमस्तीति कुतः । न च त-
त्र प्रथमव्यक्तिदर्शनेऽगृहीतमपि द्वितीयादिव्यक्तौ स एवायमिति प्रतीतेरेकं
सामान्य- मस्तीति युक्तं [।] स इति स्मरणांशस्यानुभूतसामान्य-
विषयाभावेनोत्पत्त्यसम्भवात् । ततश्च यथा प्रथमव्यक्तौ न गृहीतन्तथा

167/s

63a/PSVTa

द्वितीयादिव्यक्तावपि प्रत्येकं गृहीतमिति कथं स एवायमिति ज्ञानस्योत्पत्तिः स्यात् । न च स इति स्मरणान्यथानुपपत्त्या प्रथमव्यक्तौ निर्विकल्पकेनान्येन वा ज्ञानेन सामान्यग्रहणकल्पना युक्ताऽनुगतरूपप्रतिभासाभावात् । नापि धर्मरूपतया तत्रास्य ग्रहणं युक्तमनुगतैकरूपत्वात् सामान्यस्य । नापि पूर्वापरव्यक्तिसम्बन्धितयास्य प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षेण ग्रहणमिति शक्यते वक्तुं । इदमेवेत्येवं प्रत्यक्षस्योत्पत्तिप्रसंगात् । पूर्वव्यक्तेरसन्निहितत्वाच्च सन्निहितार्थनिश्चयलक्षणं च प्रत्यक्षमिष्यते । § 871

तस्मादगोव्यावृत्तैकविशेषानुभवपूर्वकमन्यस्मिन्नगोव्यावृत्तेऽनुभूयमाने सति स एवायमित्येकाकारस्य भ्रान्तस्य प्रत्ययस्य वासनासामर्थ्येनोत्पत्तेस्तदेवास्य निमित्तं कल्पयितुं युक्तन्नान्यद् [१] भ्रान्तत्वाच्च बुद्धेरयं सामान्याकारो व्यवस्थाप्यते न बाह्यस्य [१] यथाप्रतिभासं तु बाह्यानामेवार्थानां सामान्यमुच्यते । § 872

बुद्धिरित्यादिना कारिकार्थं व्याचष्टे । बुद्धिर्विकल्पिकेत्यनेन सम्बन्धः । तेभ्यः सजातीयेभ्योन्यस्तस्माद् व्यतिरेकः स येषामस्ति । ते तदन्यव्यतिरेकिणः । विजातीयव्यावृत्तानित्यर्थः । स्ववासनाप्रकृतिं विकल्पवासनास्वभावभिन्नेष्वभिन्नप्रत्ययजननसामर्थ्यन्तदनुविदधती । अनुकुर्वती । एवं हि तया स्वकारणमनुकृतम्भवति [१] यदि भिन्नेष्वप्येकाकारोत्पद्यते । एषामिति पदार्थानां । अध्यस्येति पदार्थेष्वारोप्य भावानामेवैकं रूपमिति । तान् भावान् सृजन्ती । अभिन्नानिव कुर्वाणा सन्दर्शयति । एकरूपानिव दर्शयतीति यावद् । § 873

ननु विकल्पस्यानुभूतार्थाहितवासनाबलोत्पत्ताविष्यमाणायां कथं सामान्याकारस्य विकल्पस्योत्पत्तिः सामान्यस्याननुभूतत्वादित्यत आह । सा चेत्यादि । एकं सदृशं साध्यं साधनञ्च येषाम्भावानां । यथा घटादीनामेकमुदकादिधारणादि साध्यं । साधनं च मृत्पिण्डादि । ते एकसाध्यसाधनास्तद्भावस्तया । करणभूतया । अन्येभ्योतत्साध्यसाधनेभ्यो विवेकिनां भावानां सा प्रकृतिः स्वभावः भिन्नानामपि प्रकृत्या एकाकारविकल्पजननलक्षणः । तथाभूतस्य विकल्पस्य हेतुर्या वासना । तस्याश्च सा तादृशी प्रकृतिर्यदेवं स्वरूपं परत्रारोपयन्ती । एषा बुद्धिः प्रतिभाति । व्यक्त्यभिन्नसामान्यग्राहिणी प्रतिभासत इति यावत् । § 874

तेन यदुच्यते । § 875

स्मार्त्तमेतदभेदेन विज्ञानमिति यो वदेत् ।

नूनम्बन्ध्यासुतेष्यस्ति तस्य स्मरणशक्यता ॥ § 877

इति निरस्तं । भिन्नानामेवानुभूतानामेकार्थकर्तृत्वेन स्वविषयाभिन्नाकार प्रत्ययजनने सामर्थ्यादनुभूतस्पष्टाकारस्यार्थस्य स्वविषयोस्प-

63b/PSVTa

५ ष्टस्मरणजननसामर्थ्यवत् । तदुद्भवेति वर्णविकल्पवासनाया विवेकिभ्यः
स्वभावेभ्यो यथासंख्यं साक्षात् पारम्पर्येण चोद्भवो यस्याः सा तथा ।
सा चेयमिति बुद्धिः संवृतिरित्युच्यते । सम्प्रियतेऽनया बुद्ध्या स्वरूपेण
स्वप्रतिभासेन पररूपम्वस्तरूपमिति करणसाधनं क्तिनं विधाय । ते च
५ भावास्तयेति बुद्ध्या । संवृतभेदाः प्रच्छादितनानात्वाः । केनचिद् रूपेणेति
विकल्पबुद्ध्यारोपितेन । प्रतिभान्ति विकल्पबुद्धौ । § 878

169/s

तदेषामित्यादि । बुद्धिप्रतिभासं विकल्पबुद्ध्याकारं । अनुरुन्धानेः
पुरुषैस्तद्बुद्ध्युपस्थापितमेकं रूपं सामान्यमुच्यते इत्यनेन सम्बन्धः । के-
षां सामान्यमुच्यते । बुद्धिपरिवर्तिनामेव । एषां बुद्धिपरिवर्तिनामिति स-
१० म्बन्धः । स्वलक्षणान्यनुभूय यथानुभवमसौ शुक्लो घटः कृष्णोन्यो वेत्येवं
विकल्पबुद्धिष्वस्पष्टाः घटाकारास्ते बुद्धिपरिवर्तिनो भावा ये तेषामेव सा-
मान्यं सम्बन्धि । न स्वलक्षणानां सामान्यबुद्ध्यावप्रतिभासनादसम्बन्धित्वाच्च ।
बुद्धिपरिवर्तिनामेव विशेषणं बहिरिव परिस्फुरतामिति बहिरिव प्रतिभास-
मानानामित्यर्थः । बहिःस्फुरणे च कारणमाह । आकारविशेषपरिग्रहादिति
१५ [1] § 879

बाह्यार्थविकल्पसंस्थानस्य स्पष्टस्यानुकाराद् बाह्याध्यवसाय इत्येके ।
§ 880

२० एतच्चायुक्तं । न हि सादृश्यनिमित्तो बाह्यारोप इति निवेदितमेत-
त् । तस्मादाकारविशेषो घटाद्याकारस्तस्य परिग्रहोनुभवस्तस्माद् बहिरिव
परिस्फुरणं । § 881

२५ एतदुक्तम्भवति । घटाद्यनुभवाहितवासनासामर्थ्येन विकल्प उत्पद्यमानः
स्वाकारं बाह्यघटाद्यभेदेनाध्यवस्यति न तु गृह्णाति [1] तेन शब्दविहितेर्धे
क्वचित् संशयो भवत्यग्रहणात् । तत्र तु विकल्पः स्वहेतुत एव बाह्याभिन्नं
स्वाकारम ध्य वस्यति । न तु सादृश्यात् सदृशस्यार्थस्याभावादग्रहणाच्च ।
§ 882

ननु बुद्धिपरिवर्तिनामपि स्वरूपे व्यतिरेकेण कोन्य एव आकारः प्र-
तिभासते यत्सामान्यं स्यात् । § 883

३० सत्यं । तत्र तावत् केचिदाहुरेकज्ञानाव्यतिरेकादेकबन्तेषामिति । अन्ये
त्वाहुः प्रत्येकन्तेषां स्वव्यक्त्यपेक्षया सामान्यरूपतेति [1] तदेतदुभयम-
प्ययुक्तमेकप्रतिभासाभावात् । केवलमेकरूपतया तेषामध्यवसायात् परैः
सामान्यमिष्टमिति तदभिप्रायादेवमुच्यते । आ चार्यं स्य तु समाना इति
प्रतिभासोभिप्रेतो नैक इति तथा च वक्ष्यति । § 884

३५ अथवा[1] अस्तु प्रतिभासो धियाभिन्नः समाना इति तद्ग्रहणादिः ।
१०९ ति । यदि बुद्धिपरिवर्तिनामेव विकल्पबुद्धिसन्दर्शितं रूपं सामान्यन्तस्य
च विधिरूपत्वात् कथमिदानीमन्यापोहः सामान्यमित्युच्यते । § 885

170/s

64a/PSVTa

स एवेति सिद्धान्तवादी । स एव विकल्पबुद्धिव्यवस्थापितः प्रतिभास-
मानोऽन्यापोह उच्यते । अन्यविविक्तपदार्थदर्शनद्वारायातत्वात् । § 886

यदि विकल्पाकारः सामान्यं कथं बाह्यानां समानरूपतया प्रतीतिः ।
यदाह [1] § 887

अथ निर्विषया एता वासनामात्रभावतः ।

प्रतिपत्तिः प्रवृत्तिश्च बाह्यार्थेषु कथम्भवेद् [1] § 889

इत्यत आह । तमेवेत्यादि । तमिति विकल्पबुद्धिप्रतिभासं गृह्णी-
सा विकल्पिका बुद्धिर्वस्तुग्राहिणीव प्रतिभाति । कस्माद् विकल्पानां प्र-
कृतिविभ्रमात् स्वभावेनैव स्वाकाराभेदेनार्थग्रहणविभ्रमात् । § 890

कथन्तर्ह्यपोहविषयेत्युच्यत इत्याह । सा हि विकल्पिका बुद्धिरध्यव-
सायवशात् तदन्यविवेकिषु भावेषु स्वलक्षणेभ्यु भवन्ती विवेकविषयेति गम्यते
। कार्यतो न तु विवेकस्वभावविषयीकरणात् । § 891

परस्त्रविदिताभिप्रायः प्राह । नन्वित्यादि । सामान्याद् बाह्याः स्वलक्ष-
णानीत्यर्थः । एवं हि बाह्याध्यात्मिकानां संग्रहः कृतो भवति । विवेकिनः
परस्परविलक्षणा [1] न च तेष्विति स्वलक्षणेभ्यु [1] कथन्तेषु विकल्पबुद्धिर्भ-
वतीत्युच्यते । व्याख्यातार इत्यादिना परिहरति । ते हि यथावस्थितम्वस्तु
व्यवस्थापयन्त एवम्विवेचयन्ति । अन्यो विकल्पबुद्धिप्रतिभासो न्यस्त्रलक्षण-
मिति । न व्यवहर्त्तार एवं विवेचयन्ति । ते तु व्यवहर्त्तारः स्त्रालम्बनमेवेति
विकल्पप्रतिभासमेवार्थक्रियायोग्यं बाह्यस्त्रलक्षणरूपम्न्यमानाः । एतदेव
स्पष्टयति [1] दृश्योर्थः स्वलक्षणम्विकल्प्योर्थः सामान्यप्रतिभासस्तावेकीकृत्य
स्त्रलक्षणमेवेदम्विकल्पबुद्ध्या विषयीक्रियते शब्देन चोद्यत इत्येवमधिमुच्यार्थ-
क्रियाकारिण्यर्थे प्रवर्त्तन्ते । तदभिप्रायवशाद् व्यवहर्त्तृणामभिप्रायवशादेव-
मुच्यते विवेकिषु भावेषु विकल्पबुद्धिर्भवतीति दृश्यविकल्प्यावेकीकृत्य प्र-
वृत्तेरिति वदता [1] न स्वाकारे बाह्यारोप इत्युक्तम्भवत्यन्यथा स्वाकार एव
प्रवृत्तिप्रसङ्गात् । मरीचिकायां जलारोपादिव । नापि बाह्ये स्वाकारारोपः
। आरोप्यमाणफलार्थिबेनैव प्रवृत्तिप्रसङ्गात् । जलार्थिन इव जलभ्रान्तौ ।
§ 892

171/s

ननु दृश्यविलपयोरेकीकरणं किमुच्यते । यदि दृश्यस्य विकल्प्यादभेदः
बाह्येर्थे प्रवृत्तिर्न स्यात् । विकल्प्यस्य दृश्यादभेदः स्वलक्षणं शब्दार्थः स्यात्
। न च दृश्यविकल्पयोरेकीकरणं प्रत्यक्षेण तस्य विकल्प्याविषयत्वात् [1]
नापि विकल्पेन तस्य दृश्याविषयत्वात् । अतीतादौ च दृश्याभावात् कथन्त-
योरेकीकरणं । § 893

अत्रोच्यते । अर्थानुभवे सति तत्संस्कारप्रबोधेन तदाकार उत्पद्यमानो
विकल्पः स्वाकारम्बाह्याभिन्नमध्यवस्यति न त्वभिन्नं करोति । तेन विकल्प-
विषयस्य दृश्यात्मतयाध्यवसायाद् दृश्यविकल्पयोरेकीकरणमुच्यते [1] द-

५ शनार्हो दृश्यः शक्यते वा द्रष्टुमिति विकल्पकदर्शनस्यापि यो विषयः स दृश्यस्तेनानागतस्याप्यर्थस्या- गमोपदर्शितस्य दृश्यत्वं सिद्धन्तथाऽभावस्यापि । अत एवाभावः प्रत्ययः स्वाकारम्भावरूपमपि पदार्थाभावाव्यतिरेकेणाध्य-
स्य प्रत्येतीत्यभावविषय उच्यते न त्वभावं गृह्णाति [1] सर्वविकल्पानां
निर्विषयत्वात् । § 894

64b/PSVTa

१० तत्कारितयेत्यादि । न केवलन्तदभिप्रायवशाद् विकल्पबुद्धिः स्वलक्षणेपु विवेकेषु भवतीत्युच्यते । तथा तत्कारितया करणेनातत्कारिभ्यो भिन्नानर्थान् शब्देन वक्तारः प्रतिपादयन्तीत्युच्यते । व्याख्यातारोपि दृश्यविकल्पयोरैक्यं किमिति न प्रतिपद्यन्त इति चेदाह । प्रतिभासभेदादिभ्य इति दृश्यस्य हि स्पष्टः प्रतिभासो न विकल्पस्य । विकल्पानुबद्धस्य स्पष्टत्वायोगात् । आदिशब्दान्निरुद्धेपि दृश्ये विकल्पस्यानिरोधात् । अर्थक्रियायाः करणादकर-
णाच्च । तच्चचिन्तका न्यायानुसारिणः व्याख्यातारः [1] श्लेषषष्ठी चेतन्तच्चस्य चिन्तका इति । तच्चस्य ते चिन्तका नातच्चस्येति सम्बन्धन्तरव्यवच्छेद-
मात्रापेक्षायां क्रियाकारकभावस्याविवक्षितत्वात् । [1] चिन्तयतेर्वा पचाद्य-
१५ जन्तस्य तच्चशब्देन षष्ठीसमासं कृत्वा स्वार्थिकः कन्प्रत्ययः कृतः । ततोत्र तृजकाभ्यामित्यादिना षष्ठीसमासप्रतिषेधो नाशक्यः । नाभेदमनुसन्धत्ते । दृश्यविकल्पयोरिति प्रकृते । § 895

२० यदीत्यादि चोदकः । प्रतिपन्नभिप्रायोनुविधीयते बाह्येषु सामान्यव्यव- स्थानं । तदाऽन्यापोहोपि सामान्यं मा भूत । किं कारणं [1] न ह्येवमिति । अन्यापोहः शब्देन चोदत इत्येवं व्यवहर्तृणां नास्ति प्रतिपत्तिः । आ चा र्यो पि तुल्यतां ख्यापयन्नाह । न वै केवलमित्यादि । एवमप्रतिपत्तिरित्यन्यापोह-
रूपेण । त्वया यथा व्यक्तिव्यतिरिक्तादिभिराकारैरिष्टं सामान्यन्तथापि नैव प्रतिपत्तिः । आश्रयाद् व्यतिरिक्तं वै श्लेषे षि का दीनामव्यतिरिक्तं सां ख्या दी ना मादिशब्दात् प्रत्येकपरिसमाप्तत्वादिपरिग्रहः । तत्र भेदस्तावत्सामान्यस्य
२५ न प्रतिभासत एव । इह सामान्यमिति बुद्ध्यनुत्पत्तेः अभेदेपि व्यक्तीनामेव प्रतिभासः स्यान्न सामान्यस्य । भेदाभेदे चोभयपक्षभावी दोषः स्यात् । नापि तत्प्रत्येकपरिसमाप्तं युज्यते । यत एकव्यक्तावेकसम्बन्धेव तत् स्यान्नानेक- सम्बन्धि । न चैवं सामान्यमनेकसम्बन्धित्वादस्य समानानाम्भावः सामान्य- मिति वचनात् । § 896

172/s

३० अथ व्यक्त्यन्तरेषु तस्य प्रत्यभिज्ञानात् तत्सम्बन्धित्वमेवमपि भूतगुणव- देकमनेकसम्बन्धि स्यान्न प्रत्येकपरिसमाप्तं । एकैकस्यां व्यक्तावनेकसम्ब- न्धित्वेनाप्रतीतेः । प्रतीतौ वा तत्रानेकव्यक्तिप्रतिभासः स्यात् । अथ व्यक्त्यन्त- रालेऽप्रतिभासनात् प्रत्येकपरिसमाप्तत्तदुच्यते । तत्किमेतावता तस्यानेक- सम्बन्धित्वमेकत्र सिध्यति । न च सामान्ये प्रत्यभिज्ञानं युज्यत इत्यप्युक्तं ।
३५ तस्मान्न तस्य प्रत्येकपरिसमाप्तिर्नापि नित्यत्वमेकत्वं व्यापित्वं च प्रतिभासत इति स्थितं । § 897

65a/PSVTa

१६ तोत्र] Pāṇini. २: २: १५.

यदि वस्तुभूतस्य सामान्यस्यापोहस्य च तुल्यः प्रतिपत्त्यभावो व्यवहारे । कस्तर्हस्या आश्रय इत्यत आह । केवलमित्यादि । स्वलक्षणानां विजातीय-रहितत्वमन्यापोहः सोऽभिन्नाकाराया बुद्धेर्निमित्तत्वेनोच्यते । किं कारणं [1] तस्य विजातीयविरहलक्षणस्यान्यापोहस्य भिन्नेष्वपि सर्वत्र वस्तुषु भावात् तथाभूतस्य चान्यापोहस्य सामान्यबुद्धिहेतुत्वम्प्रत्यविरोधात् । तथा हि य- ५
थैकम्वृक्षमवृक्षाद् व्यावृत्तं पश्यत्येवमन्यमप्यतस्तत्रैकाकारा बुद्धिरुत्पद्यते । न चात्र बाधकं प्रमाणमस्ति । § 898

तृतीयकारणमाह । व्यवहारस्य चेत्यादि । तथा दर्शनादिति । अन्यापोहनिबन्धनत्वेन दर्शनात् । एतच्च तदन्यपरिहारेण प्रवर्तते ति च ध्वनिरुच्यत इत्यादिना प्रतिपादयिष्यते । यथेत्येकाकारा इयं विकल्पबुद्धिः १०
173/s प्रतिभाति [1] तथा बाह्यन्तत्सामान्यन्नास्तीति वाक्यार्थः । ततो न वस्तुभूतं सामान्यं विकल्पदर्शनाश्रय इत्यभिप्रायः ॥ § 899

सामान्याभावे च कारणमाह । यस्मादित्यादि । व्यक्तयः स्वलक्षणानि । नानुयन्ति न मिश्रीभवन्ति । एतेनाव्यतिरिक्तसामान्याभ्युपगमो निरस्तः । § 900 १५

व्यतिरिक्तनिराकरणार्थमाह । अन्यदनुयायीति । अनुयायि यदिष्टं भेदेभ्योन्यत् सामान्यरूपन्तत्प्रत्यक्षबुद्धौ न भासते । § 901

ननु विकल्पप्रतिभासेपि सामान्ये भेदाभेदपक्षयोरयमनन्वयादिदोषस्तुल्य एवेति कथं सामान्यमिष्यते । समानाकारस्तावत् प्रतिभासत एव । याव-दसौ न बुध्यते भेदाभेदरहित इति तावदस्यालङ्कार एवावस्तुत्वप्रतिपादनाद् २०
[1] अत एव यथाप्रतिभासं ब्रूयावस्तीत्युच्यते । § 902

अन्वाविशन्ति मिश्रीभवन्ति । यदि परस्परमन्वावेशः स्यात्तदैकरूपाप-त्तेर्भेदाभावः । तेन कारणेन सामान्यस्यैवाभावप्रसङ्गात् । तेन भेदानां स-मानानामेकाकारप्रत्ययनिबन्धनत्वं धर्मः सामान्यं । तद्भेदाभावेन भवेदित्यर्थः । अन्यच्चेति व्यक्तिभ्यः अन्यदित्यस्य विवरणं व्यतिरिक्तमिति । तथा तेन २५
रूपेण सामान्यबुद्धौ [1] अनेनोपलब्धिलक्षणप्राप्तस्य सामान्यस्याभावव्यवहारे साध्ये स्वभावानुपलम्भ उक्तः । न चानुपलब्धिलक्षणप्राप्तं सामान्यमभ्युपेयं । यस्मादप्रतिभासमानं च सामान्यं कथमात्मना स्वेन सामान्यरूपेण । अन्यमिति सामान्यवन्तं ग्राहयेत् । व्यपदेशयेद्वा । स्वेन रूपेण । कथमन्य-मिति प्रकृतेन सम्बन्धः । सामान्यबलाद् व्यक्तिष्वभिन्नाभिधानज्ञानवृत्तिरिष्टा ३०
। तस्मात् सामान्यमुपलब्धिलक्षणप्राप्तमेवैष्टमिति समुदायार्थः । एवन्तावद् ग्राह्यलक्षणप्राप्तस्यानुपलम्भान्नास्त्येकमनेकसम्बन्धि [1] § 903

भवतु नामैकमनेकसम्बद्धन्तथापि सामान्यरूपता न युक्तेत्याह । न चेत्यादि । तैरिति व्यक्तिभेदैः उक्तमिति द्विबादि । संयोगकार्यद्रव्येष्वपि सामान्यस्वभावत्वं प्राप्नोतीत्यप्रसंगस्योक्तत्वात् । एकमनेकसम्बद्धमित्येव ३५
65b/PSVTa कृत्वा न सामान्यं किञ्च भिन्नाभिधानप्रत्ययनिमित्तमेकसामान्यं न सर्व
174/s

१ ते] ? त इ

द्विबाद्यपि । तस्य यथोक्तशब्दज्ञानानिमित्तत्वादिति चेत् । कथमन्यतः सामान्यादन्यत्र व्यक्तिभेदे सामान्येनैकरूपतामनापादिते । प्रत्ययवृत्तिरेकाकारज्ञानवृत्तिः । § 904

तत्सम्बन्धादिति परः । ताभिर्व्यक्तिभिः सम्बन्धादन्यतोपि सामान्यादन्यत्र प्रत्ययवृत्तिः । § 905

संख्येत्या चा र्यः । भावलक्षणा चेयं सप्तमी । संख्यायां सत्यां कार्यद्रव्येऽवयविनि सति । आदिशब्दात् संयोगादिषु सन्नप्रत्ययवृत्तेस्तेपि सामान्यं प्राप्नुवन्तीति समुदायार्थः । असामान्यात्मकत्वात् संख्यादीनान्तद्वलेन द्रव्ये नैकाकारप्रत्ययवृत्तिरिति चेत् । § 906

१० ननु स एवायं सामान्यात्मा विचार्यते [।] कोयं सामान्यात्मेति । संख्यादिभ्यो विवेकेन सामान्यलक्षणस्यैवाप्रतीतत्वात् । नैतद् व्यक्तमिति यावत् । तदेवाह । तत्रेत्यादि । तत्र कोयं सामान्यात्मेति पृष्टे द्वयोक्तमेकस्यानेकेन सति सम्बन्धे व्यक्तिष्वभिन्नप्रत्ययवृत्तिः । तत इति प्रत्ययवृत्तेः कारणादनेकसम्बद्धमेकं सामान्यमिति सामान्यलक्षणं । § 907

१५ अत्र सामान्यलक्षणेऽस्माभिरुच्यते । अनेकसम्बन्धिनो विद्यन्ते येषां कार्यद्रव्यादीनां । आदिशब्दात् द्विबादिपरिग्रहः । तेभ्योपि तदाश्रयद्रव्येष्वेकाकारप्रत्ययोत्पत्तिः स्यात् । किङ्कारणम् [।] निमित्तसम्भवात् । तथा ह्यनेकसम्बन्धादेव निमित्तात् सामान्यादेकप्रत्ययोत्पत्तिरिष्यते[।] अस्ति चानेकसम्बन्धित्वमेकप्रत्ययनिमित्तन्द्रव्यादिष्वपि । ततश्चेत्येकप्रत्ययप्रवृत्तेः संख्यादीनां सामान्यात्मता । अन्यथेति । यथोक्तसामान्यलक्षणयोगेपि संख्यादिषु सामान्यात्मता यदि नेष्यते । अन्यत्रापि सामान्याभिमतं मा भूत् । किं कारणं । विशेषाभावात् । तथा च द्रव्यादीनामपि सामान्यरूपतापत्तौ द्रव्यगुणादीनां रूपसंकरः । बुद्धेरेव प्रतिभास इति विकल्पबुद्धेरेकाकारप्रतिभासः सामान्यमिति सम्बन्धः । स च ज्ञानरूपत्वात् । ज्ञानवत् सन्नेव । तदुक्तं [।] § 908

175/s

सामान्यं वस्तु रूपं हि बुद्ध्याकारो भविष्यति ।

वस्तुरूपा च सा बुद्धिः शब्दार्थेषूपजायते ।

तेन वस्त्वेव कल्प्येत वाच्यं बुद्ध्यनपोहकमिति । § 911

३० तत्रेत्यादिना प्रतिषेधति । यत्तज्ज्ञानरूपं सामान्यमिष्यते । तज्ज्ञानादव्यतिरिक्तं ज्ञानस्वलक्षणवत् कथमथन्तरम्बाह्यं ब्रजेत् । न तेषां सामान्यमिति यावत् [।] § 912

तद् व्याचष्टे [।] ज्ञानस्येत्यादि । तस्य ज्ञानरूपस्य तेष्वर्थेष्वभावात् । § 913

३५ सत्यं [।] न ज्ञानरूपस्य व्यक्तिष्वन्वयः किन्तु तस्मिन् बुद्धिप्रतिभासे तद्भावाध्यवसायात् । बाह्यभावाध्यवसायात् । तथा भ्रान्त्या समानव्यवहार इति चेत् । § 914

66a/PSVTa

एतच्चेष्टमेव सि द्धा न्त वा दि नः । केवलं प्रकृत्यैककार्याः व्यक्त-
योऽतत्कार्याद् व्यावृत्ताः । तथाभूताया विकल्पबुद्धेर्निमित्तमित्यन्यापोहाश्रया
सा बुद्धिरित्यभिमतं शास्त्रकारस्य । § 915

परस्त्वेवंभूतं निमित्तं नेच्छति । अत एव सिद्धान्तवादी निमित्तमेव
पर्यनुयुक्ते[।] तत्रेत्यादि । तत्र व्यक्तिभेदेष्वस्तुभूतेषु व्यक्तीनां च प्र-
कृत्या विजातीयव्यावृत्तानामेककार्यत्वानिच्छतचोज्ञानोत्पत्तेः किन्निबन्धनं ।
नैव किञ्चित् । तथा हि परो विजातीयव्यावृत्तानां भेदानामेकप्रत्ययहेतुत्व-
नेच्छति । न चास्ति वस्तुभूतं सामान्यं । अनाश्रयस्येत्यनिमित्तिस्य सामान्य-
ज्ञानस्योत्पत्तौ सर्वत्र स्यादिति गौरित्येकाकारः प्रत्ययो वृक्षेष्वपि स्यात् ।
§ 916

ज्ञानादव्यतिरिक्तमित्यादेरपरमर्थमाह । अथवेत्यादि । पूर्वमर्थान्तरश-
ब्देन बाह्यमुक्तमधुना ज्ञानान्तरं निर्दिश्यते । अत एवाह [।] कथमन्यस्य
पुनर्ज्ञानस्येति । किंविशिष्टस्य ज्ञानस्य [।] व्यक्त्यन्तरभाविनः । एकस्यां
गोव्यक्तौ यद्विकल्पविज्ञानन्तोन्यत्र गोव्यक्त्यन्तरेण समुत्पन्नस्य विकल्पज्ञान-
स्येत्यर्थः । तथा ह्यनेकज्ञानव्यापनाद्वा सामान्यम्भवेत् । बाह्यव्यक्तिव्यापनाद्वा
ज्ञानप्रतिभासस्य तु द्वयमप्यसत् । तदाह । ततश्चेत्यादि । व्यक्त्यन्तरमिति
बाह्यं ॥ § 917

तस्मादित्युपसंहारः । § 918

न हीत्यादिना व्याचष्टे । केनचिदिति सामान्यरूपेण । तथैषां ग्रह-
णमित्यर्थानां समाना इति ग्रहणं ॥ § 919

ननु सि द्धा न्त वा दि ना प्यस्य विकल्पस्य निबन्धनं वाच्यमनाश्रय-
स्योत्पत्तौ सर्वत्र प्रसंगादित्याह । इतरेतरभेद इत्यादि । संज्ञा संकेतक्रिया
यदर्थिका [।] य इतरेतरभेदः । अर्थः फलं प्रत्याय्यत्वेन यस्य इति कृत्वा
स एवभूत इतरेतरभेदो भावानामन्योन्यव्यावृत्तिलक्षणोस्य मिथ्याविकल्पस्य
बीजं संज्ञा संकेतक्रिया । यदर्थिका । यस्येतरेतरभेदस्य प्रत्यायनफला ।
§ 920

यस्येत्यादिना व्याचष्टे । यस्येतरेतरभेदस्य प्रत्यायनार्थं संकेतः क्रिय-
ते । अतत्साध्येभ्य इत्यतत्कार्येभ्यो भिन्नासाध्यान्भावान्भेदेन ज्ञात्वा तत्प-
रिहारेणेत्येतत् कार्यपरिहारेण तत्कार्येषु प्रवर्त्ततेति कृत्वा संकेतः क्रिय-
ते । सोयं यथोक्त इतरेतरभेदस्तस्यैकात्मताप्रतिभासिन एकाकारस्य
मिथ्याविकल्पस्य बीजं कारणं । तमेव गृह्णन्निति भेदं भिन्नमित्यर्थः । एत-
च्चाध्यवसायवशादुच्यते । न पुनर्विकल्पस्य वस्तुगृहणमस्ति[।]एष विकल्प
इति सामान्याकारो विकल्पः स्ववासनाप्रकृतेरिति विकल्पवासनास्वभावात्
। एवमित्येकाकारतया प्रतिभाति । । ७४ ॥ § 921

कथं पुनर्भिन्नानां स्वलक्षणानामभिन्नं कार्यमेकाकारविकल्पात्मकं ।
येनेत्येककार्यत्वेन । तदन्येभ्योऽतत्कार्येभ्यो भेदाद्धेतोर्व्यक्तीनामभेद इत्यु-
च्ते । एकासंसर्गस्तद्व्यतिरेकिणां समानतेति वचनात् । § 922

६ चो] ? तो

प्रकृतिरित्यादिना परिहरति । प्रकृतिः स्वभाव एकाकारं प्रत्यभिज्ञान-
मेकप्रत्यवमर्शः । अनुभवज्ञानमर्थज्ञानं । एकप्रत्यवमर्शश्चार्थज्ञानं चेति
द्वन्द्वः । पूर्वनिपातलक्षणस्य व्यभिचारिबात् । अल्पाज्तरत्वेऽप्यर्थज्ञानशब्दस्य
न पूर्वनिपातः कृतः । ते आदी यस्येति विग्रहः । आदिशब्दाद् दह-
नगृहादिकार्यग्रहणं । एकप्रत्यवमर्शादिरैवैकोर्थ इति कर्मधारयः । तस्य
साधने सिद्धौ भेदेऽपि नानात्वेऽपि नियताः केचित् । स्वभावेन प्रकृत्या ।
इन्द्रियादिवत् । अथवैकान्तेन भेदेऽपि स्वहेतुभ्यः केचित् समाना उत्पन्नाः
केचिदसमाना इत्येतच्चोक्तन्तत्र ये समाना उत्पन्नास्ते तेन स्वभावेनैकाकारं
प्रत्ययञ्जनयन्ति विनापि सामान्येनेन्द्रियादिवत् । तत्रैकप्रत्यवमर्शज्ञानसाध-
ने नियता इत्येतद् दार्ष्टान्तिकत्वेनोपन्यस्तमर्थज्ञानाद्येकार्थसाधन इत्येतत्तु
दृष्टान्तत्वेनोभयसिद्धत्वात् । § 923

अत एवादौ विभज्यते । यथेन्द्रियेत्यादि । यथेन्द्रियालोकमनस्कारा रूप-
विज्ञानमेकं जनयन्तीति सम्बन्धः । एतद्वस्तुबलसिद्धमुदाहरति । आत्मेत्यादि
परसिद्धान्ताश्रयेण । नित्यमणु मनः शीघ्रं चेत्यणुस्वरूपमनः । तत्स-
न्निकर्षाद्व्यात्मेन्द्रियमनोर्थसन्निकर्षाः । आत्मा मनसा संयुज्यते मन
इन्द्रियेणेन्द्रियमर्थेनेति वचनात् । आत्मेन्द्रियमनोर्थाश्च तत्सन्निकर्षाश्चेति द्व-
न्द्वः । आत्मेन्द्रियमनोर्थाः । यथास्त्वं सन्निकर्षसहाया विज्ञानं जनयन्तीति
पराभ्युपगमः । असत्यपि तद्भावनिमित्त इत्येकार्थत्वनिमित्तम् । न हि च-
क्षुरादीनां चक्षुर्विज्ञानजनकत्वं नाम सामान्यम्परेणेष्टं । § 924

178/s

अधुना दार्ष्टान्तिकम्ब्याचष्टे । शिंशपादय इति शिंशपाखदिरन्यग्रोधादयः
परस्परानन्वयेऽपि । वृक्षत्वसामान्यविरहेऽपि वृक्ष इत्येकाकारं प्रत्यभिज्ञानं ज-
नयन्ति । प्रत्यभिज्ञानादन्याम्वा दहनगृहादिकां काष्ठसाध्यामर्थक्रियां शिंश-
पादयो जनयन्तीति प्रकृतं । यथाप्रत्ययमिति यावद् [1] अग्निसहकारिप्र-
त्ययलाभस्तदा दहनं जनयन्ति । गृहानुकूलप्रत्ययसंपाते गृहं । आदिशब्दाद्
रथादिकार्यपरिग्रहः । न तु भेदाविशेषेऽपि जलादयः काष्ठसाध्यामर्थक्रियासम-
र्थाः प्रकृत्या तेषामतत्कार्यत्वात् । अत्रापि दृष्टान्तमाह । श्रोत्रादिवद् रूपज्ञान
इति । यथा श्रोत्रशब्दादयो रूपविज्ञाने कर्तव्ये न समर्थाः । आदिशब्दाद्
रसादिविज्ञाने ॥ § 925

स्यादेतद् [1] बहूनां प्रत्येकमेकार्थकर्तृत्वं सामान्यमन्तरेण न सिध्य-
तीत्यत आह । च्वरादित्यादि । सहेति व्यक्त्यन्तरसहिताः । प्रत्येकमित्येकैक-
रूपा च्वरादिशमने एकस्मिन् कार्ये दृष्टा यथौषधयः । वा शब्दः पूर्व-
दृष्टान्तापेक्षया । न चापरा दधित्रपुसादयः । § 926

यथेत्यादिना व्याचष्टे । न तत्र च्वरादिशमने कर्तव्ये सामान्यमोषधिबं
नामापेक्षन्ते? । किङ्कारणं [1] भेदेऽपि तत्प्रकृतिकत्वात् । च्वरादिशमन-

३ ब्] Pāṇini २: २: ३४.

३२ पु] ? ष

१६ नात्] Nyāya-bhāṣya १: १:

४.

67a/PSVTa

कार्यस्वभावत्वात् । यदि भेदानामसामर्थ्यं स्यात् । भवेत्सामान्यापेक्षा । न तदवि शेषेपि भेदाविशेषेपि दधित्रपुसादयः । दध्येव मन्दजातन्दधित्रपुसं । दधि च त्रपुसश्चेति द्वन्द्वमन्ये व्याचक्षते ॥ § 927

तासु गुडूचीव्यक्त्यादिषु तथाभूतास्त्रेककार्यकारिणीषु । किञ्चिदिति व्य-
तिरिक्तमव्यतिरिक्तं च । तदुक्तं [1] § 928

179/s

निर्वर्त्यमानं यत्कर्म जातिस्तत्रापि साधनं ।

स्वाश्रयस्याभिनिष्पत्त्यै सा क्रियायाः प्रयोजिकेति । § 930

तत एव सामान्यात् तदेकं च्वरादिशमनलक्षणं कार्यन्ततश्चासिद्धो दृ-
ष्टान्त इति भावः । § 931

तदयुक्तमिति सिद्धा न्त वा दी । अविशेषात् सामान्यस्येति । एक- १०
त्वान्नित्यत्वाच्च अविशिष्टं सामान्यन्ततत्कार्यकृदिति शमनकार्यकृत् । अन्यथा
सामान्यस्याविशेषात्तासां गूडूच्यादिव्यक्तीनां क्षेत्रादिभेदेपि तस्यापि च्वरादिश-
मनकार्यस्याविशेषप्रसंगतः । चिरशीघ्रेत्यादि । विशिष्टक्षेत्रोत्पन्नानां शीघ्रप्र-
शमनं विपरीतानां चिरप्रशमनं । आदिशब्दाच्चिरतरशीघ्रतरादिपरिग्रहः ।
क्षेत्रसंस्कारादिभिन्नानां गूडूच्यादीनामुपयोगाद्देहे आरोग्यादिलक्षणस्य गुणस्य १५
तारतम्यं च न स्यात् । सामान्यस्यैक्यात् । अथ क्षेत्रादिभेदेन सामान्य-
स्य विशेष इष्यते । तदा विशेषे वा सामान्यस्येष्यमाणे स्वभावभेदः स्याद्
विशेषलक्षणत्वाद् भेदस्य । ततश्च स्वरूपहानं । सामान्यस्वरूपमेकं हीय-
ते । ध्रौव्याच्च कारणात् सामान्यस्य व्यक्तिभ्योनुपकारतो न सामान्यं
कार्यकृदिति वर्तते । यदि हि सामान्यमुपकुर्यात् तदा नित्यत्वात् सह- २०
कारिभिरनाधेयविशेषस्यान्यानपेक्षणत्वात् सहकार्यनपेक्षणात् तत् सामान्यं
स्वकार्यं सकृञ्जनयेत् । अथ न जनयेत् तदा तञ्जननस्वभावं न भवति ।
अजननावस्थाया अविशेषात् कार्यकालेपि न जनयेदिति यावत् । व्यक्तीनां
बनित्यानां कार्यकृत्त्वे नायं दोष इत्याह । व्यक्तयस्त्वित्यादि [1] संस्कारो
जलावसेकादि । विशिष्टा उत्पत्तिर्यासान्तास्तथा । विशेषोस्यास्तीति विशेषवत् २५
कार्यं च्वरादिशमनलक्षणं । न च तासु व्यक्तिषु यच्छीघ्रकारित्वादिलक्षणम-
वान्तरसामान्यमवस्थित्तदेव विशेषवत् कार्यकारीति युक्तम्वक्तुं । ओषध्य-
नुपयोगेपि पुंसः तत्कार्योदयप्रसङ्गात् । तद्वदिति विशिष्टव्यक्तिवत् । केचिदिति
सजातीया एकप्रत्यभिज्ञानादिकं । आदिशब्दाद् एकोदकाद्याहरणादि । त-
दकारिभ्य इति । प्रत्यभिज्ञानाद्यकारिभ्यो भेदादभिन्ना इत्युच्यन्ते । न ३०
त्वेकसामान्ययोगात् । § 932

180/s

कार्यद्वारेणाभेदं प्रतिपाद्य कारणद्वारेणाह । एकेन वेत्यादि । यथा प्र-
यत्नेन घटभेदा अतञ्जन्येभ्य इत्यप्रयत्नजन्येभ्यो भेदादभिन्ना इत्युच्यन्ते ।
यद्यपि प्रतिघटं प्रयत्नस्य भेदस्तथाप्येकप्रत्यभिज्ञानहेतुत्वेन तस्याप्येकत्वं ।
एतच्चोत्तरत्र निश्चाययिष्यते । § 933

३५

किम्पुनरित्यादि परः । भेदो व्यावृत्तिर्लक्षणं निमित्तं यस्य तेन सामान्येना तत्कार्येभ्योऽतत्कारणेभ्यश्च व्यावृत्तं स्वलक्षणं समानमिति प्रत्येयं । अन्यथान्यदेवेति स्वलक्षणादन्यद् विकल्पबुद्धिपरिवर्तिरूपमनर्थक्रियाकारि । तेन भेदलक्षणेन सामान्येन समानमिति प्रत्येयं । § 934

67b/PSVTa

५ ननु तदेषां बुद्धिप्रतिभासमनुरुधानैर्बुद्धिविपरिवर्तिनामेव भावानामाकारविशेष-परिग्रहाद् बहिरिव परिस्फुरतां सामान्यमुच्यत इति पूर्वमुक्तत्वात् सन्देहानुवृत्तिरेव । § 935

सत्यं । किञ्चधिकस्य दोषस्य विधानार्थं उपन्यासः । दोषविज्ञानार्थमाह । किञ्चात इति । इतरो यदीत्यादिना प्रश्नाभिप्रायमाह । यदि स्वलक्षणं प्रत्येयं कथं विकल्पविषयः । तथा हि विकल्पबुद्धिभिप्रायवशाद् भेदलक्षणं सामान्यं व्यवस्थाप्यते तस्या अभिप्रायवशात् । सामान्यं सत्प्रकीर्तितमिति वचनात् । तथाभूतेन चेत् सामान्येन स्वलक्षणं समानं प्रत्येयं । तदा विकल्पस्य विषयः स्यात् । न चैतद् युक्तमथान्यदेव बुद्धिपरिवर्तिरूपं समानमिति प्रत्येयं । अत्रापि दोषमाह । अन्यतो वा कथमर्थक्रिया [1] न हि बुद्धिप्रतिभासिरूपाद् अर्थक्रिया सम्भवति । ततश्चातत्कारिभ्यो भेदादभिन्ना इत्युच्यन्त इति कार्यद्वारेण सामान्यव्यवस्था न घटते । यतश्च बुद्धिपरिवर्तिरूपं समानन्ततः स्वलक्षणे चानित्यत्वादि सामान्यस्याप्रतीतेर-ताद्रूप्यमनित्यादिरूपत्वं स्वलक्षणस्य न भवेत् । स्वलक्षणे चानित्यत्वादीनाम-प्रतीतेस्तेषां चानित्यत्वादीनामवस्तुधर्मता । § 936

181/s

२० नेत्यादिना परिहरति । बुद्धिप्रतिभासिन्येव रूपे सामान्यादिव्यवहार इत्ययं पक्षो गृहीतः । तदाह । ज्ञानप्रतिभासिन्यर्थं इत्यादि । § 937

एतच्च ग्रहणकवाक्यं । अस्यैव व्याख्यानं । यदेतज्ज्ञानं विकल्पकमित्यनेन सम्बन्धः । अतद्विषयमपि वस्तुस्वभावविषयमपि तद्विषयमिव स्वलक्षणविषयमिव । अध्यवसिततद्भावमारोपितबाह्यभावं स्वरूपं यस्य तत्तथा । यतश्चाध्यवसिततद्भावमतः स्वलक्षणविषयमेवेति मन्यते । अध्यवसिततद्भावस्वरूपत्वमेव कथमिति चेदाह । तदनुभवाहितवासनाप्रभवप्रकृतेरिति [ ] तस्य स्वलक्षणस्य योनुभवस्तेनाहिता वासना ततः प्रभव उत्पादस्तस्य सामान्यस्य सा प्रकृतिः स्वभावो येनाध्यवसितभावस्वरूपम्भवतीत्यर्थः । अभिन्नकार्या ये पदार्था घटादयः । एकाकारप्रत्ययज्ञानहेतवस्तेभ्यः परम्परया प्रसूतेरभिन्नार्थग्राहीव प्रतिभाति । न तु सामान्यवस्तुभूतं किञ्चिद् व्यतिरिक्तमव्यतिरिक्तम्वाऽस्ति यत् तद् गृह्णीयात् । परमार्थतस्तु तदन्यभेदसमाकारं तेभ्यः सजातीयाभिमतभ्योऽन्ये विजातीयास्तेभ्यो भेदः भिन्नः स्वभावः स एव परमार्थेन समान आकारो यस्येति विग्रहः । तत एव तस्योत्पत्तेस्तन्निवर्तनत्वाच्च तदन्यभेदस्तस्य समान आकार इत्युच्यते । § 938

३५ तत्रानन्तरोक्ते ज्ञाने एक इवेति सर्वव्यक्त्यनुगत इव । तत्कारीवेत्यर्थक्रियाकारीव । किं पुनस्तथा प्रतिभातीति चेदाह । व्यवहारिणामित्यादि । तथाध्यवसायेति विकल्पांशमेव बाह्यत्वेनैकत्वेनार्थक्रियाकारित्वेनाध्यवसाय

68a/PSVTa

182/s व्यवहारिणां प्रवृत्तेः । व्यवहारिभिरित्यन्ये पठन्ति । व्यवहारिभिरित्यध्यव-
सायेत्यनेन पूर्वसम्बन्धात् तृतीयैव कृता । न तु षष्ठी । न लोकाव्ययनिष्ठेति
*षष्ठी प्रतिषेधात् । अन्यथेति यदि विकल्पांशे बाह्याध्यवसायो न भवेत्तदा
तथाभूते विकल्पे जातेऽप्यर्थक्रियाकारिणी प्रवृत्तिर्न स्यात् । तदपि विक-
ल्पप्रतिबिम्बकं व्यवहर्तृपुरुषाध्यवसायवशादर्थक्रियाकारितया प्रतिभासते । ५
ततश्च तदतत्कारिभ्यो भिन्नमिव । विकल्पप्रतिबिम्बकमेव तच्चं कस्मान्नेति
चेदाह । न चेत्यादि । तद्विकल्पप्रतिबिम्बकन्न तच्चं न वस्तु । किङ्कारणं
[।] अनर्थक्रियाकारित्वेन परीक्षाया व्यभिचारस्यानङ्गत्वात् । एतच्चानन्तरमेव
प्रतिपादयिष्यामः । § 939

तत्र ये स्त्रलक्षणद्वारा याता अर्थाकारा विकल्पबुद्धौ प्रतिभान्ति तेऽर्था १०
विकल्पबुद्धिप्रतिभासिनस्तेन भेदलक्षणेन सामान्येन समाना इति गृह्यन्ते
। कुतश्चिद् व्यावृत्ताइति विजातीयव्यावृत्त्या । तथा हि [।] विकल्प-
प्रतिभासिनोपि वृक्षभेदा अध्यवसितबाह्यरूपत्वाद् अवृक्षेभ्यो व्यावृत्ता इव
भासन्ते । तथान्येति । न स्त्रलक्षणन्तेन समानमिति गृह्यत इति लिङ्गवच-
नविपरिणामेन सम्बन्धः । किङ्कारणं [।] तत्र सामान्यप्रतिभासिनि विकल्पे १५
स्त्रलक्षणाप्रतिभासनात् । § 940

एवन्तावद् बुद्धिप्रतिभासिन्यर्थे सामान्यव्यवहार उक्तः । संप्रति
सामानाधिकरण्यव्यवहारमाह । त एवेत्यादि । त एव विकल्पप्र-
तिभासिनोर्थाः । कुतश्चिद् व्यावृत्ता इव सन्तो यथानुत्पलाद् व्यावृत्ता उत्प-
लभेदास्त एव पुनरन्यतोऽप्यनीलाद् व्यावृत्तिमन्तः प्रतिभान्ति [।] ततश्च २०
व्यावृत्तिद्वयानुगतस्यैकस्यैव धर्मिणः प्रतिभासनात् सामानाधिकरण्यं । § 941

अयं चानन्तरानुक्रान्तो बुद्धिप्रतिभासिष्वर्थेषु सामान्यसामानाधिकर-
ण्यव्यवहारो मिथ्यार्थ एव क्रियते । किं कारणं [।] स्वयमसतामपि विक-
ल्पाकाराणान्तथा एकाकारानुगतत्वेन । व्यावृत्तिद्वयानुगतेन धर्मस्वरूपेण ।
183/s विकल्पबुद्धोप दर्शनात् । एकाकारेण प्रतिभासनात् सामान्यव्यवहारः । २५
अनेकाकारेण चैकस्य प्रतिभासनात् सामानाधिकरण्यव्यवहारः । § 942

यदि मिथ्यार्थ एव सर्वो विकल्पः कस्मात् कृतकत्वादिद्वारायाता
अनित्यानात्मादिविकल्पाः प्रमाणं नित्या विकल्पास्तु नेत्यत आह । स-
र्वश्चायमित्यादि । सर्वो विप्लव इति सम्बन्धः । विप्लवो भ्रान्तिः । अयमिति
सामान्यादिरूपः । स्त्रलक्षणानामेव यद्दर्शनन्तेनाहिता या वासना त- ३०
त्कृतः । परम्परया सर्वविकल्पानाम्वस्तुदर्शनद्वारायातत्वात् । तथा हि
68b/PSVTa नित्यादिविकल्पा अपि वस्तुदर्शनेनैवो- त्यन्नाः सदृशापरापरोत्पत्तिदर्श-
नायातत्वात् । तत्र तुल्ये सर्वविकल्पानाम्वस्तुदर्शनद्वारायातत्वे । तत्प्रतिबद्ध-
जन्मनामनित्यादिविकल्पानामतत्प्रतिभासिष्वेपि स्त्रलक्षणाप्रतिभासिष्वेपि व- ३५
स्तुन्यविसम्वादः । अध्यस्तस्यानित्यादिरूपस्य वस्तुनि विद्यमानत्वात् केवलं
स्त्रलक्षणरूपेण न प्रतिभासत इति विकल्पो विभ्रम उच्यते । मणिप्रभायामिव

३ *] Pāṇini २:३:६९.

मणिभ्रान्तेर्मणिस्वरूपाग्रहेप्यविसम्वादो मणिप्रभाया मणौ प्रतिबद्धत्वात् । प्र-
भाश्रयेण च मणिभ्रान्तेरुत्पत्तेः । § 943

न त्वेवन्नित्यादिविकल्पास्तेषाम्वस्तुदर्शनद्वारायातत्वेपि वस्तुन्यविद्य-
मानस्यैवाकारस्य समारोपात् । तदाह । नान्येषामित्यादि । अन्येषां
५ नित्यादिविकल्पानां वस्तुनि सम्वाद इत्यनेन सम्बन्धः । तद्भेदप्रभवे सत्य-
पीति । अर्थाभेदाद् उत्पादेपि सतीत्यर्थः । यथा दृष्टो यो विशेषः क्षणिक-
त्वादिलक्षणस्तस्यानुसरणं निश्चयं परित्यज्य किञ्चित्सामान्यमिति व्यतिरिक्त-
स्याव्यतिरिक्तस्य वा सामान्यस्य ग्रहणेन विशेषात्तस्य स्थिरत्वादेः समारोपात्
। दीपप्रभायामिव भासुरत्वादिसाम्यात् प्रवृत्ताया मणिबुद्धेर्न मणिवस्तुसम्वादः
१० । पारम्पर्येणाप्यध्यवसिते मणावप्रतिबद्धत्वात् । यतश्च मिथ्यार्था एव विक-
ल्पास्तेन न विकल्पविषयेष्वर्थेष्वर्थक्रियाकारिणं [1] ततश्च यदुक्तमन्यतो
वा कथमर्थक्रियेति तत्सिद्धं साध्यते । § 944

कथन्तर्ह्यतत्कारिव्यवच्छेदलक्षणं सामान्यं विकल्पविषयेष्वर्थेषु व्यव-
स्थाप्यत इति चेत् । न । बहिरिव परिस्फुरतामेकार्थक्रियाकारितया तद-
१५ कारिभ्यो भिन्ना नामिव प्रतिभासनात् । यद्योक्तं [1] स्वलक्षणे चानित्य-
त्वाद्यप्रतीतेरतादूप्यमिति तत्परिहारार्थमाह । नापीत्यादि । चलाद् वस्तुनो
यस्मान्नानित्यत्वात् किञ्चदस्ति । येनासम्बद्धात् स्वलक्षणस्यानित्यत्वेनायोगः
स्यात् । किन्तु चलमेव वस्तु नित्यं स्वलक्षणस्यैवानित्यरूपत्वादेवमनात्माद्य-
पि द्रष्टव्यं । तेन प्रत्यक्षेण स्वलक्षणे गृह्यमाणेऽनित्यत्वं गृहीतमेव केव-
२० लं भ्रान्तिनिमित्तसद्भावादनित्यत्वं [1] अतस्तन्निश्चयमात्रेऽनुमानव्यापारस्तेन
तन्निश्चय एव स्वलक्षणेऽनित्यत्वात्प्रतीतिरिति सिद्धं । § 945

यदि स्वलक्षणमेवानित्यं कथमनित्योयमर्थोऽनित्यत्वमस्येति वा धर्मिध-
र्मरूपतया प्रतीतिरित्यत आह । क्षणेत्यादि । स्वलक्षणस्य तथाभूतस्येति
चलरूपस्य क्षणाप्रत्युपस्थानतया । एकक्षणस्थायित्वेन ग्रहणाद् उत्तरकालम-
२५ न्यक्षणदर्शनामेतदेवम्भवत्यनित्योयमित्यादि । भेदान्तराप्रतिक्षेपविवक्षाया म-
नित्योयमिति भेदान्तराप्रतिक्षेपविवक्षाया मनित्यत्वमस्येत्येवं धर्मिधर्मभावप्र-
तीतिर्भवति । § 946

विकल्पकल्पितत्वात् कथं बाह्ये धर्मधर्मिभाव इत्यत आह । तद्ध-
र्मतामित्यादि । तद्धर्मतां स्वलक्षणधर्मतामेवावतरन्तः स्वलक्षणमध्यवस्य-
३० न्तो विकल्पा इत्यर्थः । व्यावृत्तिभेदे कृतसंकेतशब्दानुसारेण नानारूपा
एकरूपाश्च धर्मास्ते च व्यतिरेकाश्चेति द्वन्द्वः । नानाधर्मान् अनित्यकृतक-
त्वादीन् । एकं धर्मं बहूनां घटादीनामनित्यत्वं व्यतिरेकश्च घटादीनामनित्य-
त्वमिति दर्शयन्ति । वस्तुनीत्यध्याहारः । न च विकल्पव्यवस्थापितन्नानैक-
धर्मादिकन्तत्त्वम्विकल्पस्यावस्तुग्राहित्वाद् [1] अत एवाह [1] दर्शयन्तीति ।
३५ § 947

अवस्तुग्राहित्वात्तर्हि ते निराश्रयाः प्राप्नुवन्तीति चेदाह । न च त इति । न
इति नानाधर्मादिदर्शका विकल्पवस्तुभेदस्यानित्यादिरूपस्य स्वलक्षणस्य यद्

दर्शनमनुभवस्तदाश्रयत्वाद् विकल्पानां । तथा हि परमार्थतोऽनित्यादिरूपं
स्त्रलक्षणं दृष्ट्वा दर्शनसामर्थ्यभाविनो विकल्पा दृष्टाकाराध्यवसायेन प्रवर्तन्ते
। यतश्च यथादृष्टस्यैवाभिलपनेन प्रवर्तन्ते विकल्पा अनित्याकारा नार्थान्त-
रन्नित्यत्वादिविकल्पवदनुसरन्ति । ततो यदुक्तं [1] तेषां चावस्तु धर्म-
तेति परिहृतम्भवतीत्याह । नेति । तेषामनित्यत्वादीनां नावस्तुधर्मता । ५
किं कारणं । तत्स्त्रभावस्यैव तथाऽनित्यादिधर्मतया ख्यातेः प्रतिभासनाद-
ध्यवसायादिति यावत् । यदि वस्तुधर्म एवानित्यत्वादिकं ख्याति । क-
स्तर्हि विकल्पकृतो विभ्रम इत्याह । वस्तुनस्त्रित्यादि । एकस्य वस्तुनो
नानारूपेण ग्रहः । बहूनां चैकत्वेन । धर्मधर्मिणोश्च व्यतिरेकेण ग्रहो विभ्र-
मो भ्रान्त इत्यर्थः । किं पुनः कारणमेकत्वादिग्रहो विभ्रम इत्याह । १०
तस्यैकानेकेत्यादि । एककार्यकारिणो घटादिभेदस्यैकोदकाद्याहरणादिकार्य-
कारिणः । तथा भावजिज्ञासासु । एककार्यकर्तृत्वजिज्ञासासु । तथाभाव-
ख्यापनायैककार्यकारित्वख्यापनाय । तथाकृतस्थितित्वात् । घटादिना एक-
रूपेण व्यवहारलाघवार्थमव्यवस्थापितत्वात् । तथकस्याप्यनेकार्यकारिणः ।
यथा घटस्य चक्षुर्विज्ञानोदकधारणकादाचित्कज्ञानादिकार्यकारिणस्तथाभाव- १५
जिज्ञासासु तथाभावख्यापनाय । अनेकार्यत्वख्यापनाय तथाकृतस्थितित्वात्
। चाक्षुषपार्थिवानित्यादिरूपेण व्यवस्थापितत्वात् । एवमन्यत्रापि यथायोगं
वाच्यं । न वस्तुभेदाद् एकस्मिन् पदार्थेऽनेकधर्मव्यवस्थापनं । किङ्कारणं
[1] तस्यैकस्य वस्तुनोऽनेकत्वायोगात् [1] ततश्चैकस्यानेकत्वग्रहो विभ्र-
म इत्याख्यातं । तथानेकस्याप्येकत्वव्यवस्थापनत्तदकार्यव्यावृत्तिद्वारेणैव न २०
वस्त्रभेदादित्याह । अनेकस्य चैकत्वायोगादिति । तथा चानेकस्यैकत्वग्रहो
विभ्रमः । एवं धर्मधर्मिणोर्व्यतिरेकग्रहोपि भ्रान्त एव । किङ्कारणं [1] व्य-
तिरिक्तस्य च सामान्यस्य प्रागेव निषेधात् । व्यक्तयो नानुयन्त्यन्यदित्यादिना
। § 948

69b/PSVTa

धर्मिणः सकाशाद् व्यतिरिक्ता एव धर्मास्ततश्च यथावस्तु शब्दार्थो भ- २५
विष्यतीत्याह । तेषामित्यादि । तेषामनित्यत्वादीनां धर्माणां प्रकृतेः स्त्रभाव-
स्य भेदात् कारणाद् यथावस्तु शब्दार्थाभ्युपगमे नीलोत्पलमनित्यः शब्द
इत्यादि सामानाधिकरण्यायोगात् । नीलादिगुणानामुत्पलादिजातीनाश्च प-
रस्परं स्त्रभावभेदात् । तद्वाचिनां शब्दानामेकस्मिन्नधिकरणे वृत्तिर्नास्तीति
सामानाधिकरण्यायोगः । तस्मान्न यथावस्तु शब्दार्थव्यवस्थेति भावः । § 949 ३०

186/s

तदुपाधेरित्यादिना पराभिप्रायमाशंकते । ते नीलादयो धर्मा उपाधिर्य-
स्य द्रव्यस्य तस्यैकस्य द्वाभ्यां गुणजातिभ्यामभिधानाद् अदोषः ।
सामानाधिकरण्याभावदोषो नास्ति । उत्तरमाह [1] अनुपकारिणीत्यादि
। उपाधिबेनाभिमतानां नीलादीनां धर्माणामनुपकारकन्द्रव्यं । न हि नील-
गुणस्योत्पलत्वजातेर्वा द्रव्येणोपकारः कश्चिद् क्रियते [1] ततश्चानुपकारिणि ३५
द्रव्ये तदनाधेयवृत्तीनां नीलादीनां पारतन्त्र्यायोगात् । नीलादयो धर्मा अनु-

पाधिः । पारतन्त्याभावात् । अन्यथाऽस्यायमुपाधिरित्येव न स्यात् । अथेष्य-
ते द्रव्यविषयं पारतन्त्यं धर्माणान्तदा पारतन्त्येपि द्रव्यजन्यत्वमङ्गीकर्तव्य-
मन्यथा द्रव्यपारतन्त्यायोगात् । जनकं च क्षणिकमेष्टव्यमक्षणिकस्यार्थ-
क्रियायोगात् । ततश्च कार्याभिमतानामुपाधीनां कारणाभिमतस्य च द्रव्यस्य
५ सहानवस्थितेः कारणात् । द्वयोर्विशेषणविशेष्ययोर्वस्तुरूपयोर्युगपदनभिधानं
[1] कारणाभिमतस्य विशेषस्य तदानीं निरोधात् । एकस्येति विशिष्ट-
स्याप्युपाधिमतः । अध्याहार उपदर्शनन्तदा न वस्तुविषयः शब्दार्थः स्यात्
। बुद्धारोपितस्यैव विशेषस्य शब्देनाभिधानात् । § 950

स्यान्मतं [1] यद्विनष्टं विशेष्यन्तद्विषयस्य शब्दस्य भवतु बुद्धिप्र-
१० तिभासविषयत्वं [1] यः पुनः सन्नेवोपाधिस्तद्वाचिनः शब्दस्य वस्तुविषय-
त्वमेवास्त्विति चेदाह । बुद्धिप्रतिभासेत्यादि । बुद्धिप्रतिभासो विषयो य-
स्याभिधानस्य तत्तथा [1] तद्भावस्तस्मिन् सति सर्वं विशेषणविषयाभि-
मतमप्यभिधानन्तथैव विकल्पबुद्धिप्रतिभासविषयमेवास्तु । किं कारणं [1]
तथा भिन्नोपाधिमतो नानाविशेषणवत् एकस्य ग्रहणे बुद्ध्यावभासनात् ।
१५ तथा ह्युपाधिमतो विनष्टस्याध्याहारिका विकल्पबुद्धिरङ्गीकर्तव्या [1] त-
दा चोपाधिमतोऽभावे उपाधेरप्यभावः पारतन्त्याभावात् [1] भिन्नोपाधिमत
एकस्याप्रतिभासने कुतः सामानाधिकरण्यं । § 951

यदा तु विशेषणविशेष्ययोर्द्वयोरपि विकल्पबुद्धिप्रतिभासिबमिष्टन्तदा
कल्पित धर्मद्वयगृहीतैकधर्मिप्रतिभासिन्येकैव बुद्धिर्जायत इत्यविरुद्धं
२० सामानाधिकरण्यं । § 952

उपकार्येत्यादिना पराभिप्रायमाशङ्कते । अदोषो योयमेकस्य बुद्ध्याध्या-
हार इत्यादिनोक्तः । उपाधिमता समकालस्य निष्पन्नरूपस्योपाधेः पारत-
न्त्याभावादनुपाधिबन्धं । प्राक् पारतन्त्यन्तदेवोपाधिबन्धमिति चेदाह । नेत्यादि
। न ह्य निष्पन्नस्य शशविषाणतुल्यस्य पारतन्त्यमुपाधिबन्धा [1] सर्वथा
२५ सतोऽसतश्चासत्पारतन्त्यमिति हेतोः कल्पनारोपितमुपाधीनाम्पारतन्त्यं कृत्वा
पारतन्त्यव्यवहारे । सर्वथेति सर्वेण प्रकारेण यथा पारतन्त्यव्यवहारे बुद्धिर-
नुविधीयते तथा विशेषणविशेष्यव्यवहारे सैवारोपिका बुद्धिः किन्नानुविधीयते
। तदनुविधानं हि न्याय्यं बुद्धिसन्दर्शितार्थप्रतिभासमनाश्रित्य व्यवहर्तुमशक्य-
त्वात् । वस्तुन एकेन शब्देन प्रमाणेन च विषयीकरणे वस्तुबलाद्वस्तुत्वभाव-
३० भूताशेषधर्माक्षेपात् तदन्यस्य शब्दादेर्वैयर्थ्यं च यत्प्रागुक्तमेकस्यार्थस्त्वभावस्य
प्रत्यक्षस्येत्यादि । § 953

व स्तु वा दि पक्षे तद्बुद्धिप्रतिभासानुरोधेन स्यात् । किं कारणं [1]
बुद्धिप्रतिभासस्य निर्वस्तुकत्वाद् वस्तुसामर्थ्यभाविनान्दोषाणामप्रसङ्गः । ब-
हुवचनेनैतदाह । न केवलं तदन्यवैयर्थ्यदोषस्याप्रसङ्गस्तथा व्यतिरिक्तस्य
३५ सामान्यस्याभाव उपाधीनां च पारतन्त्यायोगात् । § 954

विशेषणविशेष्यत्वाभावः भिन्नोपाधिमत एकस्य बुद्ध्यावप्रतिभासनात् [1]
सामानाधिकरण्याभावश्च य उक्तस्तेषामप्यत्र सम्भवो नास्तीति तदेवाह ।

70a/PSVTa

187/s

तदभिन्नमित्यादि । तथा हि तद्बुद्धिप्रतिभासि रूपमभिन्नप्रतिभाति । तस्मात् सामान्यं यथा प्रतीतिर्न विरुध्यत इति वचनपरिणामं कृत्वा वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । नीलमित्युक्तेऽनीलव्यावृत्त्या नीलत्वस्यैकस्याकारस्य विषयीकरणेपि विकल्पबुद्ध्या तत्रैव नीलाकारे संशयव्यावृत्तिर्नाकारान्तरे [१] ततस्तद्बुद्धिप्रतिभासि रूपमनिश्चितादाकारमनुत्पलव्यावृत्तोत्पलाकारस्यानिश्चयात् । यस्मिन्नाकारे निश्चयो नोत्पन्नस्तदाकारान्तरन्तत्र साकांक्षयोत्पलशब्दप्रयोगाद् उत्पन्नया बुद्ध्या ग्राह्यं प्रतिभातीति सम्बन्धः । § 955

एतेन विशेषणविशेष्यभावस्य निमित्तमुक्तं [१] सामानाधिकरणस्याह । भिन्नेत्यादि । भिन्नस्य शब्दार्थस्य नीलोत्पललक्षणस्योपसंहारे प्रतिपादनेपि । धर्मद्वयोपगृहीतमभिन्नमेकधर्मितया बुद्धिप्रतिभासरूपं विकल्पबुद्धौ प्रतिभातीति कृत्वा सामान्यादीनि यथाप्रतीति न विरुध्यन्ते । § 956

तेन यदुच्यते भ दृ न [१] अन्यनिवृत्तिमात्रमपोहं गृहीत्वा अनीलादिव्यावृत्तावनुत्पलादिव्यावृत्तेरभावादनुत्पलादिव्यावृत्तौ चानीलादिव्यावृत्तेरभावाच्च न विशेषणविशेष्यभावस्तयोर्धर्मयोस्तदभावाच्च न तदाभिधायकयोः शब्दयोः शब्दयोरपि विशेषणविशेष्यभावः । नापि सामानाधिकरण्यं शब्दवाच्ययोर्भिन्नत्वात् [१] नापि यत्रार्थेऽपोहयोर्भावस्तद्वारकं सामानाधिकरण्यमवस्तुत्वेनापोहस्याधेयत्वाभावात् [१] न च स्वलक्षणं शब्दविषयोन्यच्चाधिकरणं नेष्यते । न च स्वलक्षणेपोहयोर्भावेपि शब्दयोः सामानाधिकरण्यमेकविषयत्वस्याप्रतीतेरित्यपास्तं । § 957

बाह्यभिन्नस्य स्वाकारस्य शब्दादिविषयत्वेनेष्टत्वात् तेन नीलोत्पलादिशब्देषु शब्दार्थाभिधायित्वमिष्यत एवेति सर्वं सुस्थं । § 958

धर्मधर्मिभेदोप्यस्य बुद्धिप्रतिभासस्य यथा प्रतीतिर्न विरुध्यत इति वचनपरिणामेन सम्बन्धः । तमेवानेकेत्यादिनाह । अनेकस्मादर्थाद् बुद्धिप्रतिभासस्यालीकत्वात् । कुतोनेकार्थभेदः केवलं पुरुषाध्यवसायवशादेवमुच्यते । तस्य बुद्धिप्रतिभासस्यैकस्मादर्थाद् यो भेदस्तस्य विधिप्रतिषेधजिज्ञासायां किमनित्यः शब्दो भवति चाक्षुषो न भवतीति तदेव बुद्धिप्रतिभासभूतम्बस्तु प्रदर्श्यत इति सम्बन्धः [१] केन प्रकारेणेत्याह । प्रतिक्षिप्तेत्यादि । § 959

यद्वा धर्मधर्मिभेदोप्यस्य वस्तुनो न विरुध्यत इति सम्बन्धः । कुत इत्याह । अनेकस्मादर्थाद् बाह्यस्य भेदसम्भवे सति तस्यैकस्माद् यो भेदस्तस्य विधिप्रतिषेधजिज्ञासायां किमनित्यः शब्दो भवति चाक्षुषो न भवतीति तदेव बाह्यम्बस्तु प्रदर्श्यत इति सम्बन्धः । केन प्रदर्श्यत इत्याह । प्रतिक्षिप्तेत्यादि । धर्मशब्देन संचोद्य व्यतिरिक्तं धर्ममिव व्यवस्थाप्येति सम्बन्धः । तथा ह्यनित्यत्वाच्च चाक्षुषत्वमिति धर्मशब्देन चोदने कृते व्यतिरिक्त इवानित्यत्वादिको धर्मो व्यवस्थापितो भवति । किङ्कारणमित्याह । तथा बुद्धेः प्रतिभासनात् । धर्म शब्देन चोदने व्यतिरिक्तस्यैव धर्मस्य ग्राहिण्या बुद्धेः प्रतिभासनात् । अविशेषेणेति सर्वभेदाप्रतिक्षेपेण आपरमस्य

बाह्यस्याप्रतिक्षिप्तभेदान्तरं स्वभावं धर्मितया व्यवस्थाप्य शब्देन प्रदर्श्यते ।

§ 960

एतदुक्तम्भवति । धर्मशब्देन संचोद्य व्यतिरिक्तं धर्ममिव प्रदर्श्य पुन-
र्द्धमिशब्देन संचोद्यापरं स्वभावं धर्मितया व्यवस्थाप्य तदेव बाह्यं वस्तु
५ प्रदर्श्यते । अनित्यत्वं शब्दस्य न चाक्षुषत्वम् [।] अनित्यो न चाक्षुषः श-
ब्द इति । भावभावाऽङ्गेनेति । भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपेण धर्मधर्मिणोर्भेदाद्
भेदवतीव बुद्धिर्विकल्पिका प्रतिभाति भिन्नाकारेव । न तु वस्तुनो भेदः ।
न वस्तुभेदाद् भेदवती बुद्धिः [।] कुतः [।] यथोक्तदोषाद् अनुपकारिणि
धर्मिणि धर्माणां पारतन्त्र्यायोगात् । § 961

१० तथा साध्यमनित्यत्वं साधनं कृतकत्वमिति [।] साध्यसाधनभेद-
श्चेत्यत आह । तथाभूतेत्यादि । तथाभूतानाम्प्रतिक्षिप्तभेदान्तराणां धर्म-
भेदानाम्बाहुल्यचोदनया वचनभेदः साध्यसाधनभेदश्च क्रियत इति सम्बन्धः
। § 962

71a/PSVTa

तस्य ततस्ततो व्यावृत्तस्य वस्तुनः स्वभावः समाश्रयो येषान्तैर्द्धर्म-
१५ प्रतिभासभेदैर्विकल्पबुद्धिप्रतिविम्बैर्द्धर्मात्मकैः प्रतिभासभेदैरित्यर्थः । किमर्थं
क्रियत इत्याह । तत्स्वभावेत्यादि । तस्यैव व्यावृत्तस्य वस्तुस्वभावस्य प्र-
तिपत्तये प्राप्तये वा ॥ § 963

प्रणालिकया तेषाम्वस्तुप्रतिबन्धात् प्रकृतस्यैवार्थस्य सुखग्रहणार्थं संग्र-
हश्लोकमाह । तत्स्वभावेत्यादि । तस्य वस्तुस्वभावस्यानुभवादूर्द्धं या धीः
२० प्रज्ञायते विकल्पिका । अपिशब्दो भिन्नक्रमः । अनर्थिकापि तदर्थेव ।
वस्तुविषयेव । अध्यवसायवशादतत्कार्येभ्यो यो भेदस्तन्निष्ठा । तदनुभवब-
लोत्पत्तेर्व्यावृत्तस्य च वस्तुनः सम्वादात्तन्निष्ठेत्युच्यते ॥ § 964

तस्यामित्थं भूतायाम्बुद्धौ योर्थाकारः दृश्यविकल्पयोरेकीकरणाद् बाह्य-
मिव । सजातीयासु व्यक्तिषु समम्प्रतिभासमानमेकमिवान्यतो विजातीयाद्
२५ व्यावृत्तमिवाभाति । तत्तु व्यावृत्तमेव बुद्धिरूपस्यालीकत्वात् । तद्बुद्धिरूपं
निस्तत्त्वं निःस्वभावं । किङ्कारणं [।] परीक्षानङ्गभावतः । अर्थक्रियासम-
र्थमेव परीक्षाङ्गमतः परीक्षानङ्गभावेनार्थक्रियां प्रत्यसमर्थत्वादित्युक्तम्भवति ।
यतश्च बुद्धिप्रतिभासि रूपन्निस्तत्त्वमतस्तद्विषयो व्यवहारो मिथ्यार्थ एव प्रवर्तते
इत्याह ॥ § 965

३० अर्था इत्यादि । ज्ञानविशिष्टा इति विकल्पबुद्ध्यारूढास्ते ज्ञान-
विशिष्टास्सन्तः यतो विजातीयाद् व्यावृत्तिरूपिणो व्यावृत्तिरूपवन्तः । य-
थानुत्पलाद् व्यावृत्तिरूपिण उत्पलार्थाः । तेनेत्यन्ततो व्यावृत्तिरूपेणोत्पल-
त्वेनाभिन्ना इवाभान्ति न परमार्थतो बुद्धिरूपस्यालीकत्वात् । एतेन सामान्य-
व्यवहारस्य निमित्तमुक्तं । व्यावृत्ताः पुनरन्यतस्त एवेति [।] त एव ज्ञान-
३५ विशिष्टा अर्था अन्यतो व्यावृत्तिरूपिणः सन्तः पुनरन्यतः सजातीयादपि व्या-
वृत्ता भान्ति । यथा त एव नीलभेदा अनीलात् । अतश्च व्यावृत्तिद्वयोप-
गृहीतस्यैकस्यार्थस्य भासनात् ॥ § 966

190/s

सामानाधिकरण्यबीजमुक्तं । तदेवाह । तेषामित्यादि । तेषामिति बुद्धिप्र-
तिभासिनामर्थानां व्यवहारः प्रतन्यत इति सम्बन्धः । तेषामिति व्यवहारापेक्षा
कर्मणि षष्ठी । किंविशिष्टो मिथ्यार्थः । कैः करणभूतैरित्याह । सामान्येत्यादि
। समानाधारत्वं समानाधारः । भावप्रधानत्वादिदेशस्य । सामान्यविष-
यैः सामानाधिकरण्यविषयैश्च ज्ञानाभिधानैः सामान्यगोचरैः सामान्यव्यवहारः ५
प्रतन्यते । इतरैः सामानाधिकरण्यव्यवहारः ॥ § 967

यद्यपि शब्दज्ञानात्मक एवेह व्यवहारस्तथापि सव्यापारतामुपादाय
ज्ञानशब्दयोः करणरूपता । तयोरेवार्थप्रकाशलक्षणा क्रिया व्यवहारत्वेन
विवक्षितेत्यदोषः । यथा ज्ञानस्य प्रमाणत्वं फलत्वं वेति । स च सर्वः
71b/PSVTa ज्ञानाभिधानलक्षणो व्यवहारः पदार्थानां स्वलक्षणानां योन्योन्याभावः परस्प- १०
रव्यच्छेदस्तत्संश्रयः । व्यावृत्तपदार्थानुभवद्वारेणोत्पत्तेः । तेनेत्योन्योन्याभाव-
संश्रयत्वेन स व्यवहारोन्यापोहविषय उच्यते न त्वन्यव्यावृत्तिविषयत्वात् ।
विधिविषयत्वादस्य व्यवहारस्य ॥ § 968

191/s

वस्तुलाभस्य च वस्तुप्राप्तेश्चाश्रयो न भवति व्यवहारः । न च स-
र्वः किन्तु यत्र व्यवहारेऽस्ति पारम्पर्येण तथाभूतवस्तुसम्बन्धः । उदाह- १५
रणमाह । यथोक्तानुमितौ यथेति । यथोक्तानुमितिः पूर्वोक्तानुमानविक-
ल्पः । नान्यत्र स्थिरादिविकल्पे तत्र पारम्पर्येणापि वस्तुसम्बन्धाभावात्
। वस्तुनोऽस्थिरादिरूपत्वात् । अनुमानविकल्पस्येतरस्य च स्वप्रतिभासेन-
र्थेऽर्थाध्यवसायद् भ्रान्तिसाम्येपि । दीपतेजो मणौ यथेति । यथा मणितेजसि
मणिबुद्धिर्भ्रान्ता । तथा दीपतेजस्यपितुल्येपि भ्रान्तत्वे मणिप्रभा मणित्वेन गृ- २०
हीता मणावधिगन्तव्ये सम्वादिका । न तु दीपतेजः । तद्वत् स्थिरादिविकल्पो
सम्वादक इत्यर्थः ॥ § 969

यदि ज्ञाननिविष्टानामेवार्थानां सामान्यादिव्यवहारः बाह्येष्वर्थेषु तर्हि
सामान्यादिव्यवहाराभावात् प्रवृत्तिर्न स्यादित्यत आह । तत्रेत्यादि । त- २५
त्र शब्दो वाक्योपन्यासे । निर्द्धारणे वा । तत्र व्यक्तिष्वेककार्या व्यक्तयो
निर्द्धार्यन्ते । अनेकोप्येककार्यो यथा घटभेदा एवोदकाहरणादिकार्यास्तद-
कार्याय तथाभूतकार्यनुकुर्वते । तेभ्योन्यताव्यावृत्तिः सा आश्रयो येषां ज्ञा-
नाभिधानात्तैरनेकोपि पदार्थ एकत्वेन व्यवहारम्प्रतार्यते । सामान्यव्यवहारं
प्राप्यत इति यावत् ॥ § 970

तथेत्यनन्तरसामान्यव्यपेक्षया । एकोप्यनेककार्यकृत् । यथा घटश्च च- ३०
क्षुर्विज्ञानोदकाहरणादिकार्यकृत् । तद्भावदीपने । अनेककार्यकर्तृत्वप्रकाशने
। अतत्कार्येभ्यो भेदेन हेतुना । नानाधर्मा घटश्चाक्षुषः पार्थिव इत्यादि । तेन
सामानाधिकरण्यविशेषणविशेष्यभावव्यवहारश्च बाह्येष्वेव दर्शितः ॥ § 971

यदि बाह्येषु सामान्यादिव्यवहारः पारमार्थिकस्तर्हि प्राप्त इत्याह ।
यथाप्रतीतिकथितः इति । विकल्पबुद्ध्यनुरोधेन शब्दार्थः सामान्यलक्षणः पर- ३५
मार्थतोसावसन्नपि यथाप्रतीतिकथितः । सामानाधिकरण्यं च यथाप्रतीतिक-

धितं । यस्माद् वस्तुन्यस्य शब्दार्थस्य सामानाधिकरण्यस्य च न सम्भवः
॥ § 972

192/s

धर्मधर्मव्यवहारश्च ज्ञानप्रतिभासिन्यर्थ इति यत् प्रकृतन्तत्संग्रहार्थमाह ।
धर्मेत्यादि । अयं धर्मोऽयं धर्मीति व्यवस्थानन्तयोश्च भेदोऽस्यायं धर्मः कृत-
५ कत्वादिलक्षणः । अभेदः कृतकोयमिति यादृशः । अयं च विकल्पारोपितत्वात्
। असमीक्षिततत्त्वार्थः । अनपेक्षितस्तत्त्वार्थो वस्त्वर्थो येनेति विग्रहः । यथा
लोके बुद्ध्यारूढोप्यध्यवसिततद्भावतया प्रतीयते ॥ § 973

72a/PSVTa

तं धर्मादिविभागन्तथैवेति यथालोकप्रतीतिः साध्यसाधनसंस्थितिर्विद्व-
द्विरवकल्प्यत इति सम्बन्धः । किमर्थं । परमार्थावताराय । अनित्यादिव-
१० स्तुस्वभावस्यावगाहनाय ॥ § 974

किं पुनः कारणमेकत्वादिव्यवहारस्य वस्तुन्यसम्भव इत्याह । संसृज्यन्त
इत्यादि । पारमार्थिका अर्थाः स्वतो न संसृज्यन्ते । ततो न सामान्यव्यव-
हारो वस्तुनि । न भिद्यन्ते कृतकत्वादिधर्मैः प्रत्येकं तस्य वस्तुनोनेकत्वायोगात्
। अतश्च तेष्वर्थेषु बहुषु रूपमेकमेकस्मिन्नर्थेऽनेकं रूपं यदध्यवसीयते
१५ तद्बुद्धेर्विकल्पिकाया उपप्लवो भ्रान्तिः । यतश्च न संसृज्यन्ते न भिद्यन्ते
पारमार्थिका अर्थाः ॥ § 975

ततः कारणात् सामान्यमिदं बहूनां । तथा धर्माणां धर्मिणां च भेद
इत्यपि योयम्भेदो नानात्वव्यवहारः स बोद्धेर्थाः । न बाह्ये स्वलक्षणे ।
बुद्धिप्रतिभासस्यालीकत्वात् [।] कथन्तीर्हि तत्र स्वलक्षणे कृतकत्वादिधर्मभेद
२० इति चेदाह । तस्यैव चेत्यादि । तस्यैव स्वलक्षणस्यान्यव्यावृत्त्या धर्मभेदः
प्रकल्प्यते ॥ § 976

कस्मात् कल्पितधर्मभेदद्वारेण गम्यगमकभावो न वस्तुदर्शनमात्रेणेत्यत
आह । साध्येत्यादि । इदं साध्यमिदं साधनमित्यस्मिन् संकल्पे वस्तुदर्श-
नहानितः । यद्वा प्रत्यक्षवदनुमानेन सामान्यविशिष्टं स्वलक्षणमेव कस्मान्न
२५ गृह्यत इत्यत आह । साध्येत्यादि । साध्यसाधनसंकल्पे वस्तुदर्शनहानितः
। कुतः स्वलक्षणस्य सामान्यविशिष्टस्य ग्रहणं । भेदः सामान्यसंसृष्टो ग्राह्य
इत्याचार्य दि ग्रा ग प्रभृतिभिः सामान्यसंसृष्टस्य स्वलक्षणस्य ग्रहणं प्र-
तिज्ञातमित्याशङ्कामपनयन्नाह । भेद इत्यादि । भेदः सामान्यसंसृष्टः प्रतीयत
इत्यत्रापि वचने ग्राह्यं न स्वलक्षणमेव निर्दिष्टमिति नैवम्बोद्धव्यमित्यर्थः ।
३० किन्तु बाह्या एव भेदास्तेनान्यापोहलक्षणेन सामान्येन संसृष्टा अध्यवसीयन्ते
न तु गृह्यन्त इति तत्रापि बोद्धव्यं । § 977

193/s

अन्ये तु भेदः सामान्यसंसृष्टो ग्राह्य इति पुल्लिङ्गेन पठन्ति । तत्रायमर्थो
भेदः । सामान्यसंसृष्टो ग्राह्य इत्यत्रापि वचने । न स्वलक्षणं बोद्धव्यं ॥
§ 978

३५ किम्पुनः कारणन्तत्रैव बोद्धव्यमिति चेदाह । समानेत्यादि । अनेक-
स्मिन्नेकाकारः समानाकारः । एकस्मिन्नेकधर्मत्वम्भिन्नाकारः । आदिश-

ब्दाद् धर्मधर्म्याकारपरिग्रहः । न तत् स्वलक्षणं ग्राह्यं कथंचन । किं कारणं [1] तत्रैकस्मिन् स्वलक्षणे कृतकत्वानित्यत्वादिरूपेण बहुभेदानाध-
मार्माणां किंश्चिष्टानाम्भेदानाम्बस्तुरूपाणान्तत्रैकस्मिन् स्वलक्षणेऽयोगात् ।
न ह्येकस्य वस्तुरूपाणि बहूनि युज्यन्ते निरङ्गत्वात् स्वलक्षणस्य ॥ § 979

उपसंहरन्नाह । तद्रूपमित्यादि । तत्तस्माद् रूपं स्वलक्षणं सर्वतो भिन्नम-
साधारणन्तथा तेनासाधारणेन रूपेण तस्य स्वलक्षणस्य न प्रतिपादिका श्रुतिः
72b/PSVTa शब्दो नास्ति । कल्पना वास्ति । नेति प्रकृतं । असाधारणेन स्वरूपेण
स्वलक्षणस्य ग्राहको नास्तीत्यर्थः । किं कारणं [1] सामान्येनैव शब्दस्य
कल्पनायाश्च वृत्तितः ॥ § 980

तत्प्रतिपादिका न श्रुतिरस्तीति ब्रुवता स्वलक्षणे शब्दा न नियुज्यन्त १०
इत्युक्तमतश्चोदयति । § 981

किम्पुनरित्यादि । संकेतेन विषयीकृताः संकेतिनः । तमाहुः शब्दाः ।
194/s व्यवहाराय संकेतः स्मृतः । तदा व्यवहारकाले तत्स्वलक्षणन्नास्ति यत्र सं-
केतः कृतः । एकस्यापि स्वलक्षणस्य क्षणिकत्वात् कालान्तरे तेनैव रूपेणानुग-
मो नास्त्यक्षणिकत्वे वा संकेतः ज्ञानाभावादेव तद्विषयत्वस्य कालान्तरेनुगमो १५
नास्ति किमुत देशकालभिन्नेषु स्वलक्षणेष्ु । तेन कारणेन तत्र स्वलक्षणे
संकेतो न क्रियत इत्यध्याहारः । § 982

न हीत्यादिना व्याचष्टे । § 983

अपि नामेति कथञ्चु नाम । प्राणिति संकेतकालकृतसम्बन्धस्य श-
ब्दस्येति सम्बन्धः । एकत्रैकस्मिन् स्वलक्षणे पञ्चादिति व्यवहारकाले । २०
किङ्कारणं [1] न युक्तमित्याह । तस्येत्यादि । तस्येति संकेतकालदृष्टस्य
व्यवहारावस्थानादिषु देशकालभेदेष्वनास्कन्दनात् । अनुगमात् । न ह्येकत्र
दृष्टो भेदोन्यत्र सम्भवति ॥ § 984

व्यतिरिक्तमिति वै शे षि क दर्शनेनाव्यतिरिक्तं सां ख्य दर्शनेन । स-
मानजातीयव्यक्तिव्यापनाद् व्यापि सामान्यं । तत्तस्मान्न व्यवहारकालाभाव- २५
दोषः । व्यवहारकाले शब्दार्थस्याभावदोषो नास्ति । सामान्यस्य शब्दार्थ-
त्वात्तस्यैवैकत्वेन संकेतव्यवहारकालयोर्विद्यमानत्वात् । § 985

कथं नामेत्यस्मिन्नर्थे अपिशब्दः [1] व्यवहारकाले शब्दादुच्चरिताद-
र्थक्रियाक्षमान् अर्थान् विज्ञाय तत्साधनायार्थक्रियासाधनाय कथन्नाम प्र-
वर्तत पुमानित्यनेनाभिप्रायेणार्थेषु संयोज्यन्तेऽभिधायकाः शब्दाः । § 986 ३०

न खल्वित्यादिना व्याचष्टे । फलनिरपेक्षं क्वचित् तात्पर्य व्यसनं । यदयं
195/s लोको संकेतयन् संकेतमकुर्वाणः संकेतितेर्था शब्दान् प्रयुञ्जानो वा । सर्व
एवेति शाब्दन्यो वावधेयो ग्रहणार्ह आरम्भो व्यवहारः फलार्थः । न तु
निष्फलः [1] किङ्कारण [1] निष्फलारम्भस्य प्रेक्षापूर्वकारिभिरुपेक्षणीय-
त्वादग्राह्यत्वात् । तदिति तस्मात् । अयं प्रतिपत्ता क्वचिदभिमतार्थे नियुञ्जानः ३५
संकेतयन् फलमेवेहितुं युक्त इति प्रयोजनमेवापेक्षितुमर्हतीति यावत् ।
तच्चेति फलमिष्टस्याप्तिलक्षणमनिष्टस्य च त्यागलक्षणमिति यथायोगं सम्बन्धः
। येनेष्टानिष्टप्राप्तिपरिहाररूप एव पुरुषार्थोभिप्रेतस्तेनायं पुरुषस्तयोरिष्टयोः

फलयोः साधनमसाधनं चार्थं ज्ञात्वा तत्रेष्टसाधने प्रवृत्तिमनिष्टसाधने च निवृत्तिं कुर्या कारयेयम्वा परानित्यनेनाभिप्रायेण शब्दान्नियुञ्जीत प्रयोक्ता श्रोतापि नियोगे वाद्रियेत । § 987

73a/PSVTa

युक्तन्तावत् परं व्यवहारयेयमिति शब्दनियोगः । शब्दनियोगस्य पराङ्ग-
५ बात् । स्वयन्तु प्रवृत्तिनिवृत्तिकारणे कः शब्दस्योपयोगः । § 988

सत्यं [1] केवलं शब्दप्रयोगाभ्यासात् स्वयमपि प्रतिपद्यमानः कदाचिदेवं प्रतिपद्यत इत्युपन्यासः कृतः । अन्यथोपेक्षणीयत्वादिति फलमन्तरेण शब्द-
नियोगस्योपेक्षणीयत्वात् । तत्रैवं व्यवस्थिते न्याये जातिरनर्थक्रियायोग्याऽतो न शब्दविषया । § 989

१० तद्वाचष्टे न हीत्यादि । न जातिर्वाहदोहादिकं कर्तुं समर्था [1] ततश्च वाहदोहाद्यर्थिनो जातिचोदना निष्फलेति न तदर्थः शब्दप्रयोगः । § 990

यापि स्वप्रतिपत्तिलक्षणार्थक्रिया जातेरुपवर्णयते । न तदर्थम्पुरुषः प्र-
वर्तते शब्दप्रयोगादेव तस्याः सिद्धत्वात् । जातिमात्रप्रतिपत्त्यर्थं शब्दप्रयोगो
भविष्यतीति चेदत आह । न वेत्यादि । तादृशमिति वाहदोहादिप्रकर-
१५ णं निष्फलस्य शब्दप्रयोगस्योपेक्षणीयत्वादित्युक्तत्वात् । जातौ च वाच्यायां सत्यां । गामानयेत्यत्र वाक्येन वाक्यार्थप्रतीतिः स्यात् । गोत्वस्य क्रियात्वेन्व-
याभावात् । नापि लक्षितलक्षणया वाक्यार्थप्रतीतिरप्रतीतेर्न हि पदेभ्यस्तावत् सामान्यानां प्रतीतिः [1] पुनस्तेभ्यो विशेषाणां विशेषेभ्यश्चान्वयस्येत्येवं विल-
म्बितरूपा वाक्यार्थप्रतीतिः । § 991

२० नन्वपोहेपि वाच्ये कथं बाह्यार्थप्रतीतिर्निरूपत्वादपोहस्य [1] न च ज्ञा-
नांशे शब्दनिवेशो युक्तोऽनर्थक्रियाकारित्वात् [1] § 992

196/s

सत्यं [1] केवलमर्थक्रियाकारित्वेनैव प्रतिभासनात्तत्र शब्दनिवेशो युक्त
इति प्रतिपादयिष्यते । § 993

न त्वेवमपि तस्य ज्ञानाङ्गस्य स्वलक्षणत्वात् कथं शब्दवाच्यत्वं । § 994
२५ अत्रोच्यते । बाह्याभिन्नस्तावत् स्वाङ्गो विकल्पे प्रतिभासत एव [1] न
तावदस्य विकल्पग्राह्यत्वात् प्रतिभासः सर्वात्मना निश्चयप्रसङ्गादनभ्युपगमाच्च
। § 995

नापि विकल्पेन बाह्यात्मतयाध्यवसाय एवास्य ग्रहणं यथावस्थितेन स्व-
रूपेणाग्रहणादग्रहणे च कथन्तत्र प्रतिभासः । ज्ञानस्वलक्षणत्वे तु स्वांशस्य
३० सम्बित्त्वभावत्वात् प्रतिभासो युक्तः । तेनाविद्यारूपस्य स्वांशस्य विकल्पस्य
च यदि ज्ञानस्वलक्षणत्वं नेष्यते तदा प्रतिभास एव न स्यादेवमज्ञानरूपेण
च विकल्पेन कथं स्वाङ्गस्य परिच्छेदोस्य ज्ञानधर्मत्वात् । तस्मान्ज्ञानस्वलक्ष-
णत्वादेव स्वांशस्य विकल्पे प्रतिभासः स बाह्याभिन्नो विकल्पविषयो व्यव-
स्थाप्यते । तस्य सम्बित्तरूपस्यैव बाह्याभेदेन विकल्पेनाध्यवसायमानत्वादत
३५ एव विकल्पः सामान्यविषय उच्यते न स्वलक्षणविषयोऽर्थस्वांशयोरेकस्यापि
स्वरूपेणाग्रहणात् । तेन स्वांशस्य ज्ञानस्वलक्षणस्यापि बाह्यात्मतयाध्यस्तस्य
सामान्यरूपत्वं । तथा च वक्ष्यति । § 996

ज्ञानरूपतयार्थत्वे सामान्ये चेत् प्रसज्यते ।

तथेष्टत्वादपोह्यर्थरूपत्वेन समानतेति । प्र० वा० ३ । ९§ 998

तस्य च शब्दवाच्यत्वं युक्तमेव । § 999

73b/PSVTa लक्षितलक्षणेत्यादि परः । सत्यं न सामान्यमर्थक्रियाकारि किन्तु व्य-
क्तिरेव केवलं व्यक्तेरशक्यचोदनत्वात् कारणात् सामान्ये नियुक्तः शब्दः ५
सामान्यं लक्षयति [।] तेन सामान्येन शब्दलक्षितेन सम्बन्धाद् व्यक्तेरपि
लक्ष्यत इति । § 1000

तदेतदप्रतीतिकं । न हि गोशब्दादुच्चरिताद् गोत्वं प्रतीयते गौरपि तु
गौरेवावसीयते । न नामैवन्तथाप्युच्यते । अशब्दचोदितेत्यादि । § 1001

यदि नाम जातितद्वतोस्सम्बन्धस्तथाप्यशब्दचोदिते व्यक्तिविशेषे कथं प्र- १०
वर्तते [।] नैव । दण्डदण्डिनोस्सत्यपि सम्बन्धे न हि कश्चित् प्रेक्षापूर्वकारी
दण्डञ्छिन्धीत्युक्ते दण्डिनञ्छिनन्ति । अशब्दचोदितत्वात्तथा जातौ चोदितायां
व्यक्तौ प्रवृत्तिर्न युक्तेत्यर्थः । § 1002

197/s जातौ वाहदोहादीनामसम्भवादशब्दचोदितायामपि व्यक्तौ प्रवृत्तिर्भ-
विष्यतीति चेदाह । नापीत्यादि । केवलमर्थान्तरसम्भवि कार्यमसम्भविन्य- १५
र्थे चोदयन् वक्ता प्रतिपाद्यस्यासम्बद्धप्रलापी स्यात् । न पुनस्ततोसम-
र्थाच्चोदितात् समर्थे प्रवृत्तिर्बलीवर्ददोहचोदनावत् [।] न हि केनचिद् ब-
लीवर्दन्दोर्गधीत्युक्ते तत्र दोहासम्भवात् । बलीवर्दादन्यत्र सम्भवायां गवि
दोग्धुं प्रवर्तते श्रोता [।] केवलन्तस्यैवम्भवत्य संबद्धप्रलाप्ययं वक्तेति ।
§ 1003 २०

स्यान्मतं [।] वलीवर्दचोदने सम्बन्धाभावात् मा भूत् स्त्रीगव्यां प्रवृत्तिः ।
जातौ तु चोदितायां सम्बन्धात् तद्व्यक्तौ प्रवृत्तिर्भविष्यतीत्याह । न चेत्यादि ।
अर्थान्तरस्य सामान्यस्य सम्बन्धस्यापि चोदनेनार्थान्तरस्येति व्यक्तेः । § 1004

नन्वशब्दचोदिते सत्यपि सम्बन्ध इत्यादिनोक्त एवायमर्थः । § 1005

सत्यम् [।] अधिकविधानार्थन्तु पुनः प्रस्तावः । तदेव पूर्वपक्षयति । २५
अनियतेत्यादि । अनियतः सम्बन्धो यस्य दण्डस्य स तथोक्तः । त-
था हि दण्डिनमन्तरेणापि दण्डे विद्यते तद्भावस्तस्मात् । तत्रेति दण्डिनि
। नेति चेदिति दण्डे चोदिते प्रवृत्तिर्न भवतीत्यर्थः । जातौ तु चोदितायां
नियतसम्बन्धाद् व्यक्तौ प्रतीतिर्भवतीति भावः । § 1006

तदित्यादि सि द्धा न्त वा दी । तदित्यनियतसम्बद्धत्वं तुल्यं जातावपि ३०
। § 1007

कथमिति चेदाह । व्यक्तीनामित्यादि । स्यादेतद् [।] यथा भ्रात्रादिश-
ब्दाः स्वार्थमभिदधाना द्वितीयमाक्षिपन्ति तथा जातिशब्दा इत्यत आह ।
भ्रात्रादिशब्दास्त्रित्यादि । आदिशब्दात् पुत्रादिशब्दाः । सम्बन्धिशब्दवाच्यत्वात् ३५
सम्बन्ध्यन्तरापेक्षैव तेषां व्यवस्थापितत्वादिति यावत् । आक्षिपेयुः परमिति
द्वितीयं भ्रात्रादिकं । आक्षेपश्च द्वितीयसम्बन्धाकारविकल्पजननं । न तूप-

स्थापनमेव विनष्टेपि सम्बन्धिनि विकल्पोत्पत्तेः । न तथेति वैधर्म्यकथनं । यदि सम्बन्धिवाचिन्यः स्युस्तदायन्दोषः स्यादित्याह । अपेतेत्यादि । अपेता विनष्टा व्यक्तयस्सम्बन्धिबेन यासां पा ण्ड वा दि जातीनान्तासामपि तच्छ्रुतिभ्यो जातिवाचकेभ्यः शब्देभ्यो नित्यमपेतव्यक्तिसम्बन्धिबेनाप्यनुगम-
५ प्रसंगः । एवं ह्यपेतव्यक्तिसम्बन्धिबेन तासामनुगमो यद्यपेतानामपि व्यक्तीनामनुगमः स्यात् । यद्वा जातीनां सम्बन्धिभ्यो या अपेता व्यक्तयस्तासां तच्छब्देभ्यो नित्यमनुगमनप्रसङ्गात् । § 1008

198/s

सर्वदेत्यादि परः । सर्वदेति व्यक्त्यपायानपायकालयोस्तत्सम्बन्धयोग्य-
ताप्रतीतेरिष्टमेव व्यक्त्यनुगमनमिति चेत् । एतत्कथयति [।] यथा भ्रात्रादिश-
१० ब्दाः स्वार्थमभिदधानाः सम्बन्धिनमविशेषणात् क्षिपन्ति तथा जातिशब्दा अपीति । § 1009

74a/PSVTa

उत्तरमाह । सर्वदेति । सर्वदेति व्यक्त्यपायाऽनपायकालयोर्गोशब्दादप्र-
वृत्तिर्वाहदोदादियोग्ये व्यक्तिविशेषे । किङ्कारणमिति चेदाह । सहितेत्यादि । सप्तमीद्विवचनमेतत् । जातेर्व्यक्तिसहितासहितावस्थयोर्विशेषेणार्थक्रियाक्षम-
१५ स्य विशेषस्यानाक्षेपात् । एतदुक्तम्भवति । यथाऽतीतानागतव्यक्तेः शब्दार्थ-
रूपतया जातिशब्देनाक्षेपस्तथा वर्तमानाया व्यक्तेरुभयत्र शब्दार्थरूपतया प्रतिभासनस्याविशेषणादिति । § 1010

व्यक्तिसम्बन्धिन्या जातेश्चोदनाद् व्यक्तौ प्रतीतिर्न प्राप्नोतीत्ययमदोष इति चेत् ॥ § 1011

२० भवत्वेवं किन्तु सापि व्यक्तिस्तद्विशेषणत्वेन जातिविशेषणत्वेन जातिचोदनायामाक्षिप्तैवेति न जातिः केवलाभिधेया । किन्तु तद्वानभिधेयः स्यादिति पक्षान्तरपरिग्रहः स्यात् । तत्र चानन्तरमेव दोषम्वक्ष्याम इत्याकूतं ॥ § 1012

जातितद्वतोः सम्बन्धमभ्युपगम्यैतदुक्तं [।] सम्बन्ध एव तु नास्तीत्याह । न चेत्यादि । किं कारणम् [।] अन्योन्यम्परस्परमजन्यजनकत्वेनानुप-
२५ कारात् । तत इति सम्बन्धाभावाज्जातिचोदनया व्यक्तेर्लक्षणमप्युक्तं । फ-
लाभावादित्यर्थक्रियाया अभावात् । § 1013

व्यक्त्यभिन्नसामान्यवादिनोपि प्रत्यक्षवच्छाब्दे ज्ञाने व्यक्तिप्रतिभासः स्यात् । भेदांशेन तु तस्यापि लक्षणमयुक्तं । एवमित्यादिना पक्षान्तरमाशङ्कते । तद्वानिति जातिमान् । अलमिति समर्थः । तत्रेति तद्वति । स चेति सि-
३० द्धान्तवादी । § 1014

अस्यैव व्याख्यानं स च शब्द इत्यादि । तत्रेति व्यक्तौ किमन्येन सामान्येन व्यवधिना व्यवधायकेन कल्पितेन । § 1015

199/s

आनन्त्याच्चेति परः ।

इदमानन्त्यं सममित्युत्तरं । § 1017

३५ एतदेव व्याचष्टे । स्यादेतदित्यादिना । तद्वत्यपीति जातिमत्यपि । यस्माज्जात्यादिविशिष्टाः सत्यो व्यक्तय एव वक्तव्या इति हेतोरवश्यन्तत्रेति

व्यक्तिषु शब्दस्य सम्बन्धः करणीयः [1] कस्माद् [1] अकृतसम्बन्ध-
स्यानभिधानात् । कर्त्तरि षष्ठी । कृतः सम्बन्धो यस्य शब्दस्य । तेनान-
भिधानादित्यर्थः । कर्मणि वा षष्ठी । अकृतसम्बन्धस्य वार्थस्य शब्देनान-
भिधानात् । स चेति सम्बन्धः । तद्वता सह न शक्यं कर्त्तुमानन्त्यात् ।
तस्मादयुक्तोयम्पक्षः । § 1018

तत्सम्बन्धिनि । व्यक्ति-सम्बन्धिनि सामान्ये शब्दस्य सम्बन्धकर-
णाद्धेतोस्तत्रापि जातिसम्बन्धिभ्यां व्यक्तौ सम्बन्धः कृत एवेति चेत् । § 1019

उक्तमत्रोत्तरं [1] सामान्यस्य सत्यपि सम्बन्धे एकत्र जातौ कृतात्
संकेतादन्यत्र व्यक्तावप्रतीतिर्न च जातितद्वतोः सम्बन्धोस्तीत्येतच्चोक्तं । न हि
सत्यपि सम्बन्धे दण्डशब्दाद् दण्डिनि प्रतिपत्तिः [1] तथा न च जातितद्वतोः
कश्चित्सम्बन्धोस्तीति सम्प्रत्युक्तत्वात् ॥ § 1020

एवन्तावत् सर्वभावा इत्यादिना वा र्त्ति क का रः स्वाभिमतं विधि-
बल्लिङ्ग- विषयमाख्याय संप्रति येनाभिप्रायेणाचार्य दि ग्रा गे न भेद-
लक्षणं सामान्यमुक्तन्त दर्शयितुं पृच्छति । अपि चेत्यादि । एवम्न्यते ।
यथा गोशब्दादप्रतीयमाने गोबे गोशब्दः संकेत्यते तथा । तत्कारिणां विव-
क्षितार्थक्रियाकारिणामतत्कारिभ्यो ये विवक्षितार्थक्रियाकारिणो न भवन्ति
तेभ्यो यो भेदस्तेन सामान्यं सर्वेषान्तत्कारिणामतत्कारिभ्यो भिन्नत्वादतस्त-
स्मिन्भेदसाम्ये अन्यापोहलक्षणे किन्न कृतः कस्मात् संकेतो न कृत इति
पृच्छति परं । एतदेवाह । यामर्थक्रियामित्यादि । दाहपाकादिलक्षणस्यार्थ-
स्य क्रियां निष्पत्तिमधिकृत्याभिप्रेत्यायं पुरुषोर्थेष्वभिप्रेतार्थक्रियाकारिषु श-
ब्दान्नियुङ्क्ते प्रयुङ्क्ते । तत्कारिणामभिप्रेतार्थक्रियाकारिणामन्येभ्योऽतत्कारिभ्यो
भेदात् कारणात् तत्कारिणः सर्वविजातीयव्यावृत्ता अभिन्ना भवन्ति । त-
त एषामर्थानान्तत्रैवाभेद इति अन्यव्यावृत्तिलक्षणे किन्न शब्दः प्रयुज्यते ।
व्यावृत्तिविशिष्टस्यापि संकेतवशात् प्रतीतिः स्यादिति प्रश्नाभिप्रायः । § 1021

तद्वदित्यादि । जातिमत्पक्षे यो दोष आचार्य दि ग्रा गे नो क्त स्त-
द्वतो नास्त्वत्तत्त्वादित्यादिना यस्तद्वद्दोषस्तस्य साम्यात्तस्य दोषस्यावताराद्
भेदेन्यव्यावृत्तिलक्षणे शब्दो न नियुज्यते । अस्त्वयन्दोष इत्यभ्युपगच्छ-
ति । नैवायन्दोषोस्तीति प्रतिपादितमभ्युगम्य त्वेवमुक्तं । जातिरलम्परा ।
जातिस्त्वन्या न युक्तेत्यर्थः । § 1022

स्यादित्यादिना व्याचष्टे । अन्यस्माद् अतत्कारिणो व्यावृत्तेपि वस्तुनि श-
ब्दार्थेभ्युपगम्यमाने । तद्वत् इति व्यावृत्तिमतः । न तद्वत्पक्षादस्य व्यावृत्तिम-
त्पक्षस्य विशेषः । एतदेवाह । को हीत्यादि । बया व्यावृत्तिरित्युक्तं परेण
जातिरित्यादि । अत्र वाच्ये को विशेषः [1] नैव कश्चिदन्यत्र शब्दभेदात् ॥
§ 1023

अस्तु नामेति सि द्धा न्त वा दी । जातिरन्येति वस्तुभूता । किम्पुन-
स्तुल्ये दोषे व्यावृत्तिरङ्गीक्रियते न वस्तुभूता जातिरित्याह । जातिमपि
हीत्यादि । तदभाव इति व्यावृत्त्यभावे अस्या अपीति वस्तुभूताया जा-

74b/PSVTa
200/s

201/s

तेः । भावानां भेदाभावे सत्यनेकार्थसमवेतरूपाया जातेरभावात् । न च जात्याभेदः क्रियत इत्युक्तं । तस्मादवश्यम्भेदोभ्युपगन्तव्यः [1] स चैकस्मादतत्कार्या[त् ?] भेदस्तदन्येषान्तस्मादतत्कार्यादन्येषान्तत्कार्याणाम-
 ५ भेदस्तद्विशिष्टेष्वभेदविशिष्टेषु प्रतिपत्तिरस्तु । प्रतिपत्त्यालम्बनत्वात् प्रतिप-
 त्तिरित्युक्तः । न पुनः स एव प्रतिपत्तिः । करणसाधनो वा प्रतिपत्तिशब्दः
 प्रतिपद्यन्तेऽनया व्यावृत्त्या करणभूतया भावानिति कृत्वा । § 1024

सर्वथेति । यदि व्यावृत्तिविशिष्टो जातिविशिष्टो वार्थो वाच्यस्तद्वत्पक्षोदितो यथानन्यादिदोषस्तत्परिहारस्य कर्तुमशक्यत्वात् । तुल्यश्रेद्धोषो जातिरेव कस्मान्नाभ्युपगम्यत इति चेदाह । अर्थान्तरेत्यादि । अर्थान्तरम्बुभूता
 १० जातिः । भिन्नेष्वभिन्नप्रत्ययजननं जातेः प्रयोजनमिति चेदाह । तदर्थस्येति जातिसाध्यस्य । अन्येनेत्यतत्कार्यव्यावृत्तिलक्षणेनाभेदेन [1] जात्यापि हि सोर्थः साध्यत इति कस्माज्जातित्यागे व्यावृत्त्यभ्युपगम इत्यत आह । तदित्यादि । तदभ्युपगमस्येति व्यावृत्त्यभ्युपगमस्य [1] तदनभ्युपगमे हि जातिकल्पनैव न स्यादित्युक्तं ॥ § 1025

75a/PSVTa

अधुना शब्देनावश्यं व्यावृत्तिश्चोदनीयेत्यत आह । अपि चेत्यादि । विवक्षितादर्थादन्यस्तस्य परिहारेण श्रोता प्रवर्ततेति कृत्वा ध्वनिरुच्यते प्र-
 तिपादकेन । चकार एवशब्दस्यार्थे भिन्नक्रमश्च तदन्यपरिहारेणेत्यस्यान्तरं द्रष्टव्यं । तेनेति ध्वनिना । तेभ्य इत्यनभिमतभ्यस्तस्याभिमतस्यार्थस्या व्य-
 २० वच्छेदेऽव्यवच्छेदेनाभिधीयमान इत्यर्थः [1] कथं श्रोता प्रवर्ततेति । § 1026

शब्दमित्यादिनैतदेव व्याचष्टे । एष वक्तार्थेष्वभिमतार्थक्रियाकारिष्व-
 निष्टपरिहारेणानभिमतार्थव्यवच्छेदेन प्रवर्तते कथं नाम श्रोतेत्यनेनाभिप्रायेण प्रयुङ्क्ते । § 1027

यदि शब्देनान्यव्यवच्छेदो न चोद्येत तदा तत्र प्रत्याय्याभिमतभ्येऽन्यत्र चेत्यनभिमतभ्ये प्रवृत्तिरनुज्ञाता भवति । तस्यां च सत्यान्तस्याभिमतस्यार्थस्य
 २५ यन्नाम अभिधानन्तस्य ग्रहणवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । तथा ह्यानयेत्युक्ते वस्तुमात्र-
 माक्षिप्तन्तत्रानभिमतव्यवच्छेदायाग्निशब्दः प्रयुज्यतेऽग्निमानयेति । यदि तु त-
 स्मिन्नपि प्रयुक्तेऽनग्न्यानयनं न व्यवच्छिन्नन्तदाग्निशब्देनोच्चारितेन न किञ्चित् प्रयोजनं । आनयेत्यनेनाप्यनानयनस्य प्रतिक्षेपादानयनमनानयनं चानुज्ञातं
 ३० स्यादतः प्रवृत्तिनिवृत्त्यानुज्ञायां च सत्यान्तन्नामग्रहणवैयर्थ्यप्रसङ्गादिति पूर्वणैव सम्बन्धः । एवं एकस्याभिमतस्याग्न्यादेरेकस्य चानयनादिलक्षणस्यानुष्ठानस्य या चोदना तस्या अनादरादवचनमेव शब्दानां स्यात् । अन्यव्यावृत्त्यन-
 भिधाने सति । § 1028

202/s

अथवा प्रवृत्तिनिवृत्त्यनुज्ञायामिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धनीयं । यथोक्त-
 विधिना प्रवृत्तिनिवृत्त्यनुज्ञायां चैकचोदनाऽनादरात् । एकस्य प्रवृत्तिलक्षण-
 ३५ स्य निवृत्तिलक्षणस्य वा व्यापारस्य चोदनाऽनादरादिति [1] शेषं पूर्ववद् व्याख्येयं । § 1029

एवं च शब्दव्यवहारोच्छेदः स्यान्न चैवन्तस्मादवश्यमित्यादि । स चेत्य-
 न्यव्यवच्छेदः । तदन्येष्विति तस्मादतत्कार्यादन्येष्वेककार्येष्वभिन्नः । स-

75b/PSVTa वेषामतत्कार्याद् व्यावृत्तत्वात् । इति कृत्वानेकार्थव्यावृत्तिबं जातिधर्मोप्यस्ति व्यवच्छेदस्य । तमिति व्यवच्छेदङ्किम्विशिष्टं नियतमभ्युपगमो यस्य स तथा । तदनभ्युपगमे जातेरभावप्रसङ्गात् । नियतं चोदनमभिधानं यस्य तत्तथा । तदचोदने शब्द प्रयोगस्य नैष्फल्यं स्यात् । व्यक्तिषु बुद्धिशब्दयोरनुगमलक्षणो जात्यर्थस्तस्य प्रसाधनं प्रसाध्यतेऽनेनेति कृत्वा । एवंभूतं व्यवच्छेदं परित्य- ५
ज्यार्थान्तरस्य सामान्यस्य कल्पनं केवलमनर्थनिर्बन्ध एवाऽवस्त्वभिनिवेश एव केवलं नान्यत् किञ्चित् कारणमस्तीत्यर्थः । किङ्कारणं । [I] यथा कल्पनं नित्यव्यापिताद्यकारैरस्य सामान्यस्यायोगादित्यन्यव्यावृत्त्यभिधानेऽयमभिप्राय आचार्य दि ग्रा ग स्य ॥ § 1030

नेत्यादि परः । न वै न क्रियत एव शब्देन व्यवच्छेदः किन्तु क्रियत १०
एव । किमर्थन्तर्हि जातिरुक्तेत्यत आह । प्रवृत्तीत्यादि अर्थक्रियार्थिनो हि या प्रवृत्तिस्तस्या विषयो जातिः । तं कथयद्भिरस्माभिर्जातिरुक्ता । § 1031

203/s व्यवच्छेदेत्यादि सि द्वा न्त वा दी । अस्य शब्दस्याभिधेयो व्यवच्छेदोस्ति चेत् । अस्य वा जातिमतो व्यवच्छेदः शब्दवाच्योस्ति चेत् । नन्वेतावदन्यव्य- १५
वच्छेदेनेष्टप्रवर्तनं प्रयोजनं शब्दानामिति कृत्वा । तत्रेति व्यवच्छेदेनेष्टप्रवर्तने कर्तव्ये । तत्र वा प्रवृत्तिविषये किं सामान्येनापरेण वः प्रयोजनं ॥ § 1032

नन्वित्यादि परः । उक्तमित्या चा र्यः । तथा हीत्ययुक्तत्वप्रतिपादनं । सेति जातिः । अर्थक्रियां प्रत्यसामर्थ्यान्न प्रवृत्तियोग्या जातिः । नापि गोशब्दाञ्जातिः प्रतीयते । निवेदितमेतदिति तत्रानर्थक्रियायोग्या जातिरि प्र० स०त्यादिना । जातिद्वारेण च द्रव्येऽर्थक्रियासमर्थे पुरुषस्य प्रवृत्तिर्भविष्य- २०
तीति चेदाह । तद्द्वारेणेत्यादि । अशब्दचोदिते सत्यपि सम्बन्धे कथं प्रवर्ततेत्यादिना । जातिद्वारेण तद्वानेव चोद्यत इति चेदाह । तद्वचोदन इत्यादि । व्यवधानमुक्तमिति लिङ्गपरिणामेन सम्बन्धः । सामान्येन तत्र व्यवधानमित्युक्तं । स च साक्षान्न योज्यते कस्मात् [I] किन्तत्रान्येन व्यवधानेत्यादिना । § 1033 २५

स्यान्मतं [I] न जातिः केवला व्यक्तिर्वा शब्दाश्रयाः प्रवृत्तेराश्रयः केव- लाया जातरेर्थक्रियायामसामर्थ्यं । व्यक्तेश्च केवलाया अशक्यचोदनत्वात् । तस्माञ्जातितद्वन्तौ सहितौ प्रवृत्तिविषयस्तयोरेव समस्तयोः शब्दार्थत्वमित्यत आह । जातितद्वन्तोरित्यादि । प्रवृत्तिविषयत्व इति शब्दाश्रयायाः प्रवृत्तेर्विष- ३०
यत्वेभ्युपगम्यमाने । व्यावृत्तितद्वन्तौ किन्नेष्येते प्रवृत्तिविषयत्वेनेत्यध्याहारः । प्रमाणसिद्धौ हि व्यावृत्तितद्वन्ताविति भावः । व्यावृत्तेः शब्दभूतायाः बुद्धिपरिकल्पितत्वाद्वास्तुत्वमतो वाहदोहाद्यर्थक्रियांप्रत्यसाधनत्वात् प्रवृत्तिविषयत्वमिति चेत् । तदेतदसाधनत्वं जातेस्तुल्यं सापि वाहदोहादावसमर्था । § 1034

तद्वत् इति जातिमतोर्थक्रियासाधनात् प्रवृत्त्यभावलक्षणो दोषो न भ- ३५
वतीति चेत् । § 1035

204/s

तुल्यमित्यादि सि द्वा न्त वा दी । तदिति अर्थक्रियासाधनत्वं । § 1036

एवन्तावत्प्रतिबन्धकन्यायेनाविद्यमानाया अपि व्यावृत्तेः सद्भावमभ्युपग-
 म्य शब्दार्थबन्धमुक्तमाचार्य दि ग् ना गेनेति व्याख्याय पुनर्विधिमेव श-
 ब्दार्थमाह । अव स्तुग्राही चेत्यादि । यद्यवस्तुविषयः कथमर्थक्रियार्थिनं
 पुरुषं प्रवर्तयतीति चेदाह । स विभ्रमेत्यादि । स इति शाब्दप्रत्ययः
 ५ । विभ्रमवशात् पुरुषं प्रवर्तयति । विभ्रम एव कथमित्याह [।] अकार-
 केपि स्वप्रतिभासेर्थक्रियायोग्यत्वात् कारको बाह्योर्थस्तदध्यवसायी यतः ।
 कथन्तर्ह्यनुमानादेर्वस्तुसम्वाद इत्यत आह । वस्तुसम्वाद इत्यादि । त-
 स्मिन् साध्ये प्रतिबन्धे सति [।] प्रतिबन्ध एव कुतः । वस्तुत्पत्त्या साध्यव-
 स्तुत्पत्त्या हेतुभूतया अन्यथेत्यसति प्रतिबन्धे । नैवास्ति सम्वादः शब्दादेः
 १० प्रत्ययस्य । वस्तुत्पत्तेरभ्रान्तिरिति चेत् । स्यादेतद् यदि वस्तुनश्चोत्पद्य-
 ते वस्तुसम्वादि शब्दादिज्ञानमिति व्यापकविरुद्धोपलब्धिम्मन्यते । नैतदेवं
 । सत्यापि वस्तुत्पत्तावत्प्रतिभासिनो वस्तुरूपाप्रतिभासिनस्तदध्यवसायाद्
 वस्त्वध्यवसायाद् भ्रान्तिर्बन्ध । ततो वस्तुरूपोत्पत्तिभ्रान्त्योर्विरोधाभावात् स-
 न्दिग्धव्यतिरेकिता हेतोरिति भावः । मणिप्रभायाम्मणिभ्रान्तिर्मणिं सम्वाद-
 १५ यत्येव । व्यभिचारमेव समर्थयन्नाह । वितथेत्यादि । एतदाह [।] यदि
 भ्रान्तेः सम्वादस्य च विरोधः स्यात् तदा भ्रान्तेरवस्तुसम्वादनं साध्यं प्रत्य-
 व्यभिचारः स्यात् । स च नास्ति । यस्माद् वितथप्रतिभासो भ्रान्तिलक्षणं
 न विसम्वादाने । तन्नान्तरीयकतयेति वस्तुनान्तरीयकतया तत् उत्पत्तेरिति
 यावत् । अयं सम्वादो न प्रतिभासापेक्षी । न वस्तुगतम्प्रतिभासमपेक्षते ।
 २० वस्तुप्रतिबद्धत्वेनैवातत्प्रतिभासस्यापि सम्वादात् । § 1037
 तस्मात् स्थितमेतद् वितथप्रतिभास्यपि शाब्दः प्रत्ययः सति वस्तुप्रतिबन्धे
 तस्य सम्वादक इति । § 1038

205/s

अथ पुनर्यथावस्त्वेव शाब्दः प्रत्यय इष्यते । तदा वस्तुनि बाह्ये । य-
 थाभावं यथावस्तु अर्पितचेतसः आरोपितज्ञानस्य शब्दबलादन्यथा वस्तुत्प-
 २५ न्नज्ञानस्येति यावत् । एवं प्रवृत्तावभ्युपगम्यमानायान्तस्य शाब्दस्य ज्ञान-
 स्य सामान्यं ग्राह्यमेष्टव्यं स्वलक्षणे शब्देन चोदनाभावात् [।] तस्य च
 ग्राह्यस्य सामान्यस्यानर्थक्रियायोग्यत्वाद्धेतोरप्रवृत्तिस्तस्मिन् विकल्पविज्ञान-
 विषये सामान्ये । अन्यत्रेति सामान्यादन्यत्र व्यक्तावशब्दचोदितायामपि प्र-
 वृत्तावतिप्रसङ्गः । गोशब्दादशब्दव्यक्तावपि प्रवृत्तिः स्याद् गोत्वसामान्यस्याश्व-
 ३० व्यक्तेश्च सम्बन्धाभावान्नैवमिति चेन्नाशब्दचोदिते सत्यापि सम्बन्धे प्रवृत्त्य-
 योगादित्याद्युक्तं । § 1039

अथ न केवला जातिः शब्देन चोदितेति किन्तु तद्वानिति [।] त-
 दा तद्- द्रहणे चाभ्युपगम्यमाने सामान्यवैयर्थ्यादयः प्रोक्ताः । व्यक्तिष्वेव
 साक्षाच्छब्दो नियुज्यतां किं सामान्येनेति सामान्यवैयर्थ्यमुक्तं । आदिशब्दाद्
 ३५ आनन्त्यादिदोषपरिग्रहः । जातिरेव शब्देन चोदते । सा तु जातिर्व्यक्तिस-
 मवेतत्वात् शक्यते केवला गृहीतुमतो व्यक्तिरूपेणैकीभूता गृह्यते [।] त-

देवाशङ्कते । जातीत्यादि । श्लिष्टाभासेति स्वसामान्यलक्षणाभ्यां सम्भिन्नाभासा बुद्धिरर्थक्रियाकारिण्यां व्यक्तौ प्रवर्तयतीति चेत् । तदा न जातिर्न तद्वान् । स्वेन रूपेण गृह्यत इत्यध्याहारः । किङ्कारणम् [१] एकस्यापि सामान्यस्य तद्वतो वा या स्वभावस्थितिरसंसृष्टं रूपं तस्य श्लिष्टाभासया भ्रान्तया बुद्ध्या । अग्रहणात् । ततश्च भ्रान्ताया बुद्धेः प्रवृत्त्यभ्युपमगात् परवाद एवान्यापोह- ५
वादिदर्शनमेव ॥ § 1040

एवमित्यादि परः । अन्वयिन इत्यनेकव्यक्तिगम्यस्य सामान्यस्य ।
§ 1041

नैष दोष इति सिद्धा न्त वा दी । आदिशब्दादुदकाहरणान्तान्ताम्भेदेपि परस्परव्यावृत्तत्वेपि वस्तुधर्मतया तां तां ज्ञानादिकां सदृशीमर्थक्रियां कुर्व- १०
तो दृष्ट्वा तदन्येभ्योतत्कार्येभ्यो यो विश्लेषो विच्छिन्नः स्वभावः स विषयो
206/s येषां ध्वनीनात्तैर्ध्वनि भिरन्तर्जल्परूपैः सह संयोज्यार्थान् स एवायमिति
कुर्यादपि पुमान् । अपि शब्दो भिन्नक्रमोन्यदर्शनेपीत्यर्थः । पूर्वदृष्टादर्थाद-
न्यस्य विलक्षणस्य दर्शनेपि सदृशार्थक्रियाकारित्वेन विप्रलम्भादेकबमारोप्य
प्रत्यभिज्ञानं कुर्यादिति समुदायार्थः । § 1042 १५

कथं पुनर्भिन्ना अभिन्नार्थक्रियां कुर्वन्तीत्यत आह । उक्तमेतदित्यादि
। § 1043

एकप्रत्यवमर्शार्थज्ञानाद्येकार्थसाधने १ । ७५ § 1044

इत्यादिना प्रागुक्तत्वात् । एकामिति सदृशीत्तेष्विति भिन्नेष्वन्येषु पश्यतः
पुंसः । अन्येभ्य इत्यतत्कारिभ्यो व्यावर्तमाना भावा वस्तुधर्मतयैव व- २०
स्तुस्वभावेनैव । तदेवेदमित्येवमाकारं मिथ्याप्रत्ययं जनयन्तीति सम्बन्धः ।
किंन्विशिष्टमित्याह । तदित्यादि । तेभ्योऽतत्कार्येभ्यो या व्यावृत्तिरेकार्थ-
क्रियाकारिणामर्थानां सा विषयो यस्य ध्वनेस्तेन संसृष्टं संसक्तं साभि-
लापमिति यावत् । § 1045

यदि वस्तुधर्मतया जनयन्ति किन्न सर्वदेत्याह । स्वानुभवेत्यादि । २५
तेषाम्भावानां यः स्वानुभवः पूर्वमुत्पन्नस्तेन या प्रत्यभिज्ञानोत्पत्तये वासना
शक्तिलक्षणादिता । तस्याः प्रबोधः कार्योत्पादनप्रत्याभिमुख्यन्तस्याश्च प्रबोधः
पुनस्तज्जातीयपदार्थानुभवात् । एवंलक्षणश्च प्रबोधो न सर्वकालमतो न सदा
प्रत्यभिज्ञानसम्भव इति । संसृष्टभेदमिति पूर्वपश्चाद्दृष्टयोर्व्यक्तयोर्भेदः संसृष्ट
एकीकृतो येन स तथा । अन्यथेति यदेककार्यत्वेन सादृश्येनैकबमारोप्य ३०
भिन्नेष्वपि भ्रान्तं प्रत्यभिज्ञानं नेष्यते [१] अपि बेकसामान्ययोगात् तदा न
भेदसंसर्गवती । भेदानां संसर्ग एकरूपतापादनन्तद्वती बुद्धिर्न स्यात् ।
77a/PSVTa बहुष्वेकरूपा बुद्धिर्न स्यादित्यर्थः । § 1046

न ह्येकेन दण्डेन युक्ता अपि दण्डिन एकत्वेन गृह्यन्ते । तदेवाह [१]
यथा दण्डिष्विति । न हीत्येतदेव व्यनक्ति । तत्रेति दण्डिषु । अन्यत्रेति ३५
एकस्माद् दण्डिनोन्यस्मिन् दण्डिनि । तद्दण्डद्रव्यं यदेकदण्डिनि दृष्टन्तदिह
द्वितीये दण्डिनीत्येवं स्यात् । न तु तद्द्वारेण स एवायन्दण्डीति । यद्वा

यथा बहुष्वेकदण्डयोगात् । प्रत्येकमयमपि दण्डस्तथा स एवायन्दण्ड इति न भवति प्रतीतिस्तद्वत् । व्यक्ती नामप्येकसामान्ययोगान्न स एवायमिति प्रतीतिः स्यादपि तु तदिहेति । § 1047

207/s

भवत्वेवमिति चेदाह । नैवमित्यादि । तदित्यादिनोपसंहारः । एकमिति समानमनेकत्र व्यक्तिषु पश्यतोऽपि पुंसो भेदसंसर्गवत् । भेदानां संसर्ग एकाकारता तद्विज्ञानं न युक्तं । अन्यापोहवादिनस्त्वयमदोष इत्याह । विभ्रमेत्यादि । भ्रान्तिसामर्थ्यादित्यर्थः । तथेत्येकरूपतया वस्तुभूतमेकं सामान्यं प्रत्यभिज्ञानस्य निमित्तत्तस्याभावाद् विभ्रमो न युक्तमिति चेत् । त एवेति व्यावृत्ता भावास्तस्य ज्ञानादेरेकस्यार्थस्य कारिणः करणशीलाः । अनुभव एव द्वारं हेतुस्तेन प्रकृत्या स्वभावेन विभ्रमफलाया भ्रान्तिफलाया हेतुत्वात्निमित्तं । § 1048

ननु मरीचिकादिषु जलादिभ्रान्तेः सादृश्यमन्तरेणोत्पत्तावतिप्रसंगः । सादृश्यं चेदिष्यते सामान्यमपि कस्मान्नेष्यत इत्याह । मरीचिकादिष्वित्यादि । प्रथमेनादिशब्देन रज्जादिपरिग्रहः । द्वितीयेन सर्पादिभ्रान्तेः । तावेवेति जलमरीचिकारूपौ भावो अभिन्नाकारस्य तदेवेदं जलमित्येवं रूपम्परामर्शप्रत्ययस्य निमित्तभूतो योनुभवस्तस्य जनकौ कारणं भिन्नावपि । § 1049

एतदुक्तम्भवत्यसदृशानान्तावन्न सादृश्यमस्ति । सदृशानामपि सदृशमेव स्वरूपं भ्रान्तिनिमित्तं । न तु सादृश्यं । तथा हि जलानुभवज्ञानान्तावत् जलाकारपरामर्शवासनामाधत्ते । सा च वासना यथा पुनर्जलस्वलक्षणानुभवेन प्रबोध्यते । तथा मरीचिकाख्यपदार्थानुभवेनापि प्रकृत्या । तस्य तत्स्वभावत्वात् । ततो यथा जलानुभवाञ्जलाकारपरामर्शप्रत्यय उच्यते । तथा मरीचिकानुभवादपि । अतश्च तौ जलमरीचिकाख्यौ भावानुभवद्वारेण जलभ्रान्तेर्निमित्तं भवतः । न चातिप्रसङ्गः । तुल्येष्वजलरूपत्वे मरीचिकास्वरूपस्य स्वहेतुभ्य एव सादृश्योत्पन्नत्वात् तु सादृश्ययोगात् सदृशो भवतीति सामान्यप्रस्तावे न्यायस्योक्तत्वात् । § 1050

एवन्तावद् उ द्यो त क रा दिमतं निराकृत्य मी मां स क मतं निराकर्तुमाह । न हीत्यादि । तथा हि जलज्ञाने द्वयं प्रतिभासते जलसामान्यत्तस्य च देशादिसम्बन्धिबन्ततो नेति बाधके प्रत्यये न देशादिसम्बन्धिबन्तं बाध्यते न जलसामान्यमतो जलज्ञानं सामान्यालम्बनमेवेत्यत उच्यते । न तत्र मरीचिकासु अन्यदेवेति भिन्नं किञ्चित् सामान्यं जलसामान्यन्तथेति जलरूपेण । सत्त्वे वा जलसामान्यस्याभ्युपगम्यमाने वस्तुभूतसामान्यग्राहिबेन सदर्थग्राहिणी बुद्धिः । § 1051

208/s

77b/PSVTa

अथ स्याद् [ ] अन्यदेशाद्यवस्थितजलसामान्यालम्बिकैव जलबुद्धिर्न भ्रान्तिस्तदुक्तं [ ] § 1052

सर्वत्रालम्बनं बाह्यं देशकालान्यथात्मकमिति । *§ 1053

कथन्तर्हि मरीचिकायां जलप्रतीतिभ्रान्तिरन्यदेशाद्यवस्थितस्य जल-
सामान्यस्य तत्र समारोपादिति चेत् । एतदेवाह । अभूतेत्यादि । म-
रीचिकास्त्रविद्यमानस्य जलाकारस्य समारोपाद् भ्रान्तिः । § 1054

नेत्यादि सिद्धा न्त वा दी । तत्सामान्यग्राहिणी अन्यदेशावस्थितज- ५
लसामान्यग्राहिणी सा जलबुद्धिर्न भवति । कस्मादित्याह । यमेव चेत्यादि
। यमेवाकारमित्यभूतजलाकारमित्यं जलबुद्धिस्तत्र मरीचिकास्त्रारोपयति ।
आरोप्यमाणस्यापि कस्माद् विषयत्वमित्यत आह । अविषयीकृतस्येत्यादि
। एतदाह [।] विकल्पोत्पत्तिकाले यत्सामान्यं न विषयीकृतत्वेन न तस्य
समारोपः । आकारान्तरवत् । न ह्याकारान्तरमग्न्यादि तत्र समारोप्यते १०
तस्य तदानीमविषयत्वात् । यश्चाकारो बाह्याभेदेनारोप्यते तस्यैव विषयत्वेन
प्रतिभासनं । स चेत्यारोप्यमाणो जलाकारस्तत्र मरीचिकासु नास्ति
बाध्यमानत्वादतो सामान्यं जलज्ञानन्न विद्यते सामान्यमस्येति कृत्वा । त-
था मरीचिकावत् सत्यजलेष्वपि जलाकाराध्यारोपकं जलज्ञानमसामान्यं
। § 1055 १५

सतीत्यादि परः । अन्यदेव जलसामान्यं सति तस्य ग्रहे तदारोपो
जलारोपः नान्यथा [।] यदि जलसामान्यमन्तरेण सत्यजले जलारोपः स्यात्
तदाऽतिप्रसंगः । अग्न्यादावपि जलारोपः स्यात् । § 1056

209/s

सतीति सिद्धा न्त वा दी । एकं कार्यं पानावगाहनादि तत्करण-
शीलानां सत्यजलानां ग्रहे सति किन्नेष्यते जलारोपः । सामान्यमन्तरेण २०
भिन्नानामेकार्थकरणशक्तिरेव नास्तीति चेदाह । अवश्यं चेत्यादि । प्र-
तिपादितं चैतद् [।] § 1057

एकप्रत्ययमर्थज्ञानाद्येकार्थसाधन ३ । ७२ § 1058

इत्यत्रान्तरे । § 1059

अन्ये तु न हि तत्रान्यदेव किञ्चित् सामान्यमस्तीत्यादिकं ग्रन्थं सामान्य- २५
शब्दं सादृश्यार्थं कृत्वा व्याचक्षते । तत्तेषां व्याख्यानत्रातिश्लिष्टं यत्तथा प्रतीयत
इत्यादेरवाचकत्वात् । न हि सादृश्यं जलरूपतया प्रतीयत इति । § 1060

तत इत्येककारणशक्तेः । त एवेति यथोक्तशक्तिषु युक्ता व्यक्तय एव
न तु सामान्यं । अन्येभ्य इत्यतत्कार्येभ्यः । तादृशमित्येकाकारं । य-
थाभावमिति पदार्थानतिवृत्तावन्वयीभावः । यथा स्त्रलक्षणं सामान्यविरहि ३०
स्थितं । तदतिवृत्त्या किन्न प्रत्येति विकल्पप्रत्ययः [।] कस्मात्तत्राभूतं
सामान्यमारोपयति । यथाभावमित्यस्यैवार्थोसंसृष्टेत्यादि । असंसृष्ट एक-
रूपतामना- पन्नः । भेदः परस्परं विशेषो यस्य भावस्य स तथा ।
अशक्तिरेषा । यथावस्थितग्रहणंप्रति विकल्पानां । कस्मात् अविद्याप्रभवात्
। भूतार्थग्रहणं विद्या । तद्विरोधाद् विकल्प एवाविद्या । प्रभाव एव प्रभव- ३५

78a/PSVTa

१ *] Ślokaṅkārtika. निरालम्बन०

१०८

- शब्देनोक्तः । विकल्पसामर्थ्यादित्यर्थः । यथास्थितवस्त्वग्रहणं हि विकल्पस्य स्वभावः प्रकृत्या भ्रान्तत्वात् तस्य वस्तुभूतं सामान्यं विनाश एव विकल्पस्य विभ्रमो न युक्त इति चेदाह । न चेत्यादि । विकल्पस्वरूपमेवात्रान्तरो विप्लव उक्तः । विकल्पस्यैव तत्स्वरूपं येनासौ बाह्यसाधर्म्यमनपेक्ष्य विभ्रमो भवतीत्यर्थः । केशाद्याकारा भ्रान्तिः केशादिविभ्रमः [1] स यथा बाह्यार्थानपेक्षः सन्नभूताकारोपग्रहणमान्तरम्विप्लवमाश्रित्य भ्रान्तो भवति । तद्वद् विकल्पोप्यभूतसामान्याकारग्रहणादित्ययमत्रार्थोभिप्रेतः । भ्रान्तिबीजमान्तरो विप्लवस्तस्मादुत्पत्तेरित्ययन्तावदर्धोत्र नाभिप्रेतः । एतच्चोत्तरत्र व्यक्तीकरिष्यते । § 1061 210/s
- १० चोदकस्त्वविद्याप्रभवादित्यत्राविद्याशब्देनाप्रहीणावरणसन्ततौ द्वयनिर्भासबीजमेवोक्तं । ततश्चोद्भव उत्पत्तिस्तथा आन्तरोपि विप्लवस्तदेव बीजमेवंभूतं चाविद्योद्भवत्वं सर्वविज्ञानानामस्तीत्यत आह । अविद्योद्भवाद् विप्लवत्वं इत्यादि । अविद्याया उद्भवादुत्पादाद् विप्लवत्वे भ्रान्तत्वे चक्षुर्विज्ञानादिष्वपि विप्लवप्रसंगः । नेत्यादिना स्वाभिप्रायमाह । तस्या इत्यविद्यायाः १५ सामान्याकारारोपकं ज्ञानम्विकल्पस्तल्लक्षणत्वात् । तदाह । विकल्प एव हीत्यादि । सेत्यविद्या । स्वभावेनेति प्रकृत्या । नैवमित्यादिना प्रसंगं परिहरति । तेषां स्वलक्षणाकारत्वेनाविकल्पकत्वात् । तस्मान्न तानि विकल्पवत् स्वभावेन विपर्यस्तानि इन्द्रियादिविकारेण तु केषांचिद् भवति भ्रान्तता । § 1062
- २० बाह्यार्थनयेनोक्ताऽधुनान्तर्ज्ञयनयेनाह । न चेत्यादि । एतदाह । भवतुनाम यादृशश्चोद्याकारेणाविद्याशब्दस्यार्थः कल्पितस्तथाप्यतिप्रसङ्गदोषो नास्तीष्टत्वादिति । न वा तेष्वपि चक्षुरादिज्ञानेष्वेषु भ्रान्तत्वादोषस्तेषामपि विप्लवत्वात् । तदेवाह । अद्वयानामित्यादि । चक्षुरादिविज्ञानानामात्मसम्वेदनमेवाद्वयत्रात्र द्वयमस्तीति कृत्वा । तथा हि विज्ञानसमानकालम्विच्छिन्नप्रतिभासि । ग्राह्यत्वेनाभिमतं नीलादि । एकानेकविचाराक्षमतया न परमार्थसत् । तदपेक्षया च यद्विज्ञानस्य ग्राहकत्वं कर्तृरूपन्तदप्यसत् । न तु सम्वेदनन्तस्य प्रत्यक्षत्वात् । भ्रान्तग्राहकाकाराव्यतिरिक्तत्वात्स्वसम्बन्धेऽपि भ्रान्तत्वमिति चेन्न तस्याः स्वरूपेणासत्त्वे प्रतिभास एव न स्याच्छशविषाणवत् । भ्रान्तेरपि च स्वरूपेण सत्यत्वमन्यथा भ्रान्तिबायोगात् । स्वरूपविज्ञानैकरूपं ३० ज्ञानञ्च स्वसंविद्रूपमेवेति कथन्न (+संवित्तेः सत्यत्वं । यद्वा द्वयप्रतिभासो भ्रान्तिर्भ्रान्तिश्च तच्चाधिष्ठाना । द्विचन्द्रादिभ्रान्तिवत् । तच्च च द्वयविपरीतमद्वयन्तच्च स्वसंविद्रूपमेव [1] न तु द्वयाभावतास्यासत्त्वादिति कथं न सा संवित्तेः...तदेवं यथोक्तचोद्य... ..यानि च.....स्याद् ग्राह्यग्राहकरूपेण प्रतिभासनात् तान्यपि भ्रान्तानीति) वक्ष्यामः तृतीये परिच्छेदे ३५ [1] अत एव द्वयनिर्भासवतां स्वसंवित्तेः प्रत्यक्षत्वेऽपि न तच्चदर्शित्वं व्यवस्थाप्यते प्रमाणाप्रमाणविभागः । कथमिति चेदाह । सर्वेषामित्यादि ।

३४ त्र] In the margin, illigible.

विप्लवो भ्रान्तबन्धः । तदाभासः । प्रमाणाभासः । तयोर्व्यवस्थाविभागः । आश्र-
यो भ्रान्तिबीजमालयविज्ञानन्तस्य परावृत्तिरावरणविगमः । आङ् मर्यादायाम्
[।] आश्रयपरावृत्तेः सर्वदार्थक्रियायोग्याऽभिमतसम्वादानात् प्रामाण्यव्यव-
स्थेति सम्बन्धः । अर्थक्रिया दाहपाकादिनिर्भासविज्ञापिलक्षणा । तस्यां योग्यं
च तदभिमतं पुरुषस्येष्टत्वात् । तस्य सम्वादानादिति विग्रहः । अभिमतस्यैव
सम्वादानादित्यवधारणं न पुनस्सम्वादानादेवेति प्रमाणादपि कदाचित् प्रत्यय-
वैकल्येन सम्वादासम्भवात् । अर्थक्रियायोग्याभिमतसम्वादानादित्युपलक्षणं
[।] तथाभिमतासम्वादानादित्यपि द्रष्टव्यं । § 1063

एवं हि प्रमाणाभासव्यवस्थायाः कारणमुक्तम्भवेत् । विज्ञानवादे बा-
ह्याभावात् कथमर्थक्रियायोग्याभिमतसम्वादनं । नायन्दोषोऽग्निर्जलनिर्भास-
स्यैव ज्ञानस्य दाहपाकादिनिर्भासज्ञानोत्पादनसमर्थस्य योग्यशब्देनाभिधानात्
। एवन्तावच्चक्षुरादिविज्ञानस्य धूमादिलिङ्गजन्यस्य चाग्न्यादिनिर्भासिनः प्र-
माणव्यवस्थोक्ता । कृतकादिलिङ्गजन्यस्य त्वनात्मादिज्ञानस्याह । मिथ्येत्यादि
। सामान्याकारारोपप्रवृत्तत्वादानात्मादिज्ञानस्य मिथ्यात्वं । तथापि प्रश्न-
मानुकूलत्वात् प्रामाण्यं प्रश्नमो रागादिप्रहाणं । अनात्मादिसामान्याका-
रेण वस्तु गृहीत्वा भावयताम्भावनानिष्पत्तावनात्मादिस्त्रलक्षणप्रत्यक्षीकारेण
रागादिप्रहाणात् । कस्य पुनर्मिथ्यात्वेपि प्रश्नमानुकूलत्वं दृष्टमित्यत आह ।
मातृसंज्ञेत्यादि । अमातरि मातृसंज्ञा मिथ्यापि सती । रागानुत्पत्तिकारणं ।
इयता च साधर्म्येणायं दृष्टान्तः । न तु मातृसंज्ञादिकं प्रमाणं । आदिशब्दाद्
भगिन्यादिसंज्ञापरिग्रहः । षष्ठ्यर्थे चायम्बतिः । § 1064

बाह्यार्थदर्शनेपि वस्तुभूतसामान्याभावाद् यदि सर्वो विकल्पो भ्रान्त-
स्तत्र यथा जलसामान्यरहित्वात् मरीचिस्त्रलक्षणादुत्पन्नो जलविकल्पो
भ्रान्तस्तथा सत्यजलादपि जलत्वशून्याज्ञातो जलविकल्पस्तस्याप्यतस्मिन्स्त-
द्ब्रह्मप्रवृत्तत्वाद् भ्रान्तबन्धः । तत्कुत एतदेकस्यार्थसम्वादो परस्य नेत्याह ।
मरीचिकेत्यादि । अन्यस्य चेति सत्यजले जलज्ञानस्य जलत्वसामान्य-
स्याभावान्मरीचयो जलं च भिन्नो भावस्तत उत्पत्तिस्तस्या अविशेषेपीति
सम्बन्धः । विभ्रमस्य चाविशेषेपीति जलरहिते मरीचिद्रव्ये यथा जल-
सामान्याध्यारोपाञ्जलविकल्पो विभ्रमस्तथा सत्यजलेपि तस्याप्यतस्मिन्स्तद्ब्र-
ह्मरूपत्वादनभिप्रेतार्थक्रिया पानादिः । तस्यां योग्यं जलस्य स्त्रलक्षणमयोग्यं
मरीचिकानां । तत उत्पत्तेर्हेतोः सत्यजले मरीचिकासु च जलविकल्पस्य
। यथाक्रमं सम्वादेतरौ इतर इत्यसम्वादः । अयोग्यमरीचिकास्त्रलक्षणात्
। न ह्यजलरूपं जलाकारस्य योग्यमिति मन्येत । § 1065

विकल्पेत्यादिना परिहारः । अर्थप्रतिबद्धोर्थाकारानुविधानेनोत्पत्तिः । त-
देव व्याचष्टे । न हीत्यादि । यथार्थमिति पदार्थानतिवृत्तावव्ययीभावः ।
एवकारश्च भिन्नक्रमः । नैव हि पदार्थानुरूपं ग्राहकमुत्पद्यत इत्यर्थः ॥
§ 1066

कथन्तर्हि जलज्ञानस्य मरीचिकाभ्य उत्पत्तिरुक्तेति चेदाह । स-
तीत्यादि । मरीचिकासु चक्षुर्विज्ञानादौ भ्रान्तमुपजायते तस्मिन् सत्य-

नुभूताकाराधारोपिणी जलभ्रान्तिरिति पारम्पर्येण तदुद्भवा मरीचिकोद्भ-
वेत्युच्यते । यथास्वभावमिति पूर्ववदव्ययीभावः । जलभ्रान्तिजननासमर्थं
घटाद्यजलमित्युक्तं । ततो विवेकिना जलभ्रान्तिजननसमर्थेनेति यावत् ।
एवंभूतेन मरीचिकाख्येनार्थेन । न यथास्वभावं जननात् तदुद्भवेत्युच्यते
५ इति सम्बन्धः । यथा स्वभावमित्यस्यैवार्थः [।] स्वभावानुकारेत्यादि । स्व-
भावमनुकरोतीति स्वभावानुकारः । स्वलक्षणानुरूपं प्रतिविम्बकन्तस्यार्पणेन
ज्ञाने समारोपणेन । सा पुनः केन साक्षाञ्जन्यत इत्याह । सा ब्रित्यादि ।
सेति जलभ्रान्तिर्जलात् मरीचिकाया यो विशेषस्तस्य लक्षणभेदेनावधारण-
न्तत्रापाटवाद्धेतोः । स्ववासना । जलभ्रान्तिबीजन्तस्याः प्रबोध आनुगुण्यं तेन
१० जन्यते । किम्बिशिष्टेन प्रत्ययापेक्षिणा प्रत्ययो मरीचिकादर्शनं जलसाध-
र्म्यस्मरणं च । तस्मादित्युपसंहारः । विजातीयाद् भिन्नो भावः स्वलक्षण-
मात्रन्ततो जन्म यस्य विकल्पविभ्रमस्य स तथा विकल्प एव विभ्रम इति
विग्रहः । न व्यतिरिक्तस्य सामान्यस्य दर्शनात् । इहेति प्रतीतिप्रसङ्गात् ।
नाव्यतिरिक्तस्य सामान्यस्य दर्शनात् । प्रत्यभिज्ञानमिति प्रकृतेन सम्बन्धः ।
१५ व्यक्तिवदनन्वयादिति । व्यक्त्यात्मके तद्वदेव तस्यानन्वयात् सामान्यरूपमेव
नास्तीति ॥ § 1067

213/s

परस्येति सामान्यवादिनः । सेति सामान्याकारा । केवलादिति व्य-
क्तिनिरपेक्षत्वात् । । १०१ ॥ § 1068

न हीत्यादि विवरणं । § 1069

२० कस्मान्नाहेतीत्याह । नित्यमित्यादि । तन्मात्रविज्ञान इति सामान्यमात्र-
ग्रहे । § 1070

यदीत्यादिना व्याचष्टे । अनयेति सामान्याकारया । अनेन ज्ञानेनेति
सामान्यालम्बिना । § 1071

२५ तदेति व्यक्तेरग्रहे । सम्बद्धस्य सामान्ययुक्तस्य तद्वतः सामान्यवतः ॥
§ 1072

तद्वत्ता सामान्यवत्ता । यदि सामान्यन्तदाश्रयश्च तेन ज्ञानेन गृह्येत त-
दोभयग्रहणपूर्वकस्तद्वत्तानिश्चयो न भवेत् । ततः सामान्यग्रहाद् व्यवहारो
व्यक्तौ प्रवृत्तिः कथन्नेव । § 1073

३० यदेत्यादिना व्याचष्टे । न ताविति सामान्यतद्वत्तौ । इदमस्य भेद-
स्य सामान्यं । तथा चेति सामान्यतद्वतोः सम्बन्धाप्रतिपत्तौ । तत्प्रतिपत्त्या
सामान्यप्रतिपत्त्या । तद्वति सामान्यवति । अर्थान्तरवदिति न ह्यश्वप्रतिप-
त्तिकाले तद्रूपेणा गृहीते गोद्रव्येऽश्वप्रतिपत्त्या प्रतिपत्तिरस्ति । एकवस्तुस-
हाया इति सामान्यसहायाः । § 1074

214/s,
79b/PSVTa

३५ स्यादेतदित्येतस्यैव व्याख्यानं । तस्येति ज्ञानस्य । एकं सहकार्यस्तीति
सामान्यं सहकारि भवतीत्यर्थः । तदा तत्सहिताः सामान्यसहिताः । एवं
च सामान्यतद्वतोर्द्वयोर्ग्रहणात् सामान्यप्रतिपत्त्या तद्वति प्रतिपत्तिः सिद्धेति
भावः ॥ § 1075

तदित्या चा र्यः । एकम्बस्तु सामान्यन्तासां व्यक्तीनां नानाबं समपोहत्यपनयति । किं पुनस्तासां नानाबापोह इष्यत इत्याह । नानाबाच्चेत्यादि । ह्यर्थः च शब्दः । तास्त्रिति व्यक्तिषु । किमित्यादिना व्याचष्टे । तेनैकेन सामान्येन । भेदेषु यन्नानाबन्तदेकविज्ञानाकारणत्वे भेदानां कारणमुच्यते । नानाबाद्वक्तयो नैकं विज्ञानं जनयन्तीति । एकसामान्यसम्बन्धेपि यदि भेदानान्नानाबादप्रच्युतिर्न तेष्वेकाकारं विज्ञानमिति पूर्ववद्व्यक्तीनामग्रहणं ॥ § 1076

अनेकमपि व्यक्तिरूपं । एकमिति सामान्यं । नेत्यादिना व्याचष्टे । यदि भेदाजननविरोधी स्यात् तदा सत्यपि सामान्ये भेदान्न जनयन्त्येवैकं विज्ञानं । § 1077

ताभिरिति व्यक्तिभिः [1] किं पुनः समस्ताभिरेव विना । नेत्याह । प्रत्येकमिति । तथा हि शावलेयाभावे बाहुलेये गोबुद्धिस्तथा तदभावेन्यत्राप्येवम्प्रत्येकं सर्वासां व्यक्तीनामभावेपि । तेनैकेन सामान्येन क्रियमाणां धियं प्रत्यभिज्ञानात्मिकां प्रति सामर्थ्यन्तासां व्यक्तीनां नास्ति । इति हेतोरग्रहो धिया सामान्यज्ञानेन तासां व्यक्तीनां । § 1078

तदेवाह [1] कथमित्यादि । तत्र ज्ञाने सामान्याकारे । तद्भावादिति सामान्यप्रत्ययस्य भावात् । एतेन व्यतिरेकाभाव उक्तः । प्रयोगस्तु यो यदभावेपि भवति न तत्तन्निमित्तं यथा शालिबीजाभावेपि भवन् यवाङ्कुरः । भवति च प्रत्येकं शावलेयादभावेपि बाहुलेयादौ गोबुद्धिरिति व्यापकविरुद्धः । तन्निमित्ततायास्तदभावेन व्याप्तत्वात् । सामान्यस्य तु तत्र शक्तिरित्याह । असतीत्यादि । असति सामान्ये सामान्यबुद्धेरभावात् । अनेन व्यतिरेक उक्तः । इतरथा चेति सति सामान्ये सामान्यबुद्धेर्भावात् । अनेनान्वय उक्तः ॥ § 1079

यदि सामान्यसहितानामेव व्यक्तीनां सामान्यबुद्धिं प्रति सामर्थ्यमिष्यते । तदा तथोक्तन्यायेन सामान्यस्यैव शक्तिर्न व्यक्तीनामिति । § 1080

नैष दोष इत्याह परः । एकापायेपीत्येकैकस्यापायेपीत्यर्थः । तथा हि यथा नीलादिसमुदायालम्बनं चक्षुर्विज्ञानमुत्पद्यते । तत्र चैकैकस्मिन् नीलादावपनीते भवत्येव परिशिष्टे च वर्णससमूहे चक्षुर्बुद्धिर्न चेतता नीलादीनामसामर्थ्यं समूहे किन्तु सामर्थ्यमेव । प्रत्येकं नीलादीनां समूहज्ञाने । तथेहापि व्यक्तिष्वेकैकापायेपि भवति सामान्यविज्ञानमिति । नेयता प्रत्येकं सर्वदा व्यक्तीनामसामर्थ्यमिति सम्बन्धः । ततश्च यो यदभावेपि भवतीत्यादि प्रयोगेऽनेकान्त इति । § 1081

विषम इ त्या चा र्यः । उपन्यस्यत इत्युपन्यासो नीलादिदृष्टान्तस्तस्य प्रका-त्तेन साम्यन्नास्तीत्यर्थः । नैवं व्यक्तेः कथंचनेति । न प्रत्येकं समस्तानां व्यक्तीनां सामर्थ्यमित्यर्थः । § 1082

216/s

तद्वाचष्टे । नीलादीनामित्यादि । प्रत्येकमपि सामर्थ्यं दृष्टमिति । नीलादयो हि यथा स्वेन स्वेन रूपेण भिन्नास्तद्वच्चक्षुर्विज्ञानान्यपि । स्वाकार-
भेदात् । तत्र नीलसहितेन समूहेन यञ्जन्यते चक्षुर्विज्ञानत्र तत्तद्विकलेन यच्च
तद्विकलेन न जन्यते तदन्यदेव । तस्मात् समूहाकारोपरक्तस्य विज्ञानस्य
५ प्रत्येकत्र नीलादीन्प्रत्यन्वयव्यतिरेकानुविधानाद् गम्यते तेषां प्रत्येकं सामर्थ्य-
मिति समूहेपि शक्तिरविरुद्धा । तथेति नीलादिवत् । न कदाचिदिति प्रत्येकं
संहता वा । § 1083

एतदाह । यदि शावलेयसहितसामान्यजन्यं गोज्ञानमन्यदन्यच्च बाहुलेय-
सहायजन्यं स्यात् [।] तदा व्यक्तीनां प्रत्येकं स्वाश्रयद्वारभाविज्ञाने शक्तिर्गम्येत
१० । किञ्चेकमेव सर्वासु व्यक्तिषु प्रत्यभिज्ञानन्तस्य सर्वत्रैकाकारत्वात् । प्रत्येकं
व्यक्तीनां चाभावेपि सामान्यादेवास्योत्पत्तेः । तस्मादसमर्था एव व्यक्तयस्तत्र
सामान्यज्ञाने । इति हेतोस्तेन सामान्यज्ञानेन न गृह्येरन् ॥ § 1084

तासाम् व्यक्तीनाममध्येऽन्यतमापेक्षमिति कांचिद्व्यक्तिमपेक्ष्येत्यर्थः । त-
दिति सामान्यं केवलं व्यक्तिनिरपेक्षं । § 1085

१५ अथेत्यादिना व्याचष्टे । कुविन्दस्तन्तुवायः । बहूनां वेमानाममध्ये प्रत्येकं
वेमाभावेप्येकेनान्यतमेन पटं करोतीति [।] यद्यपि सर्वेषां व्यभिचारस्त-
थापि न तत एव कुविन्दादेव वेमरहितात् पटोत्पत्तिः शक्या वक्तुं । यस्मान्न
वेमरहितः कुविन्दः पटं करोति केवलस्य पटकरणाशक्तेः । तथा च न
सामान्यं केवलत्तद्वेतुर्विज्ञानहेतुः । § 1086

२० एवमि त्या चार्यः । तासामन्यतमापेक्षं सामान्यं शक्तमिति ब्रुवता
व्यक्त्युपकार्यं सामान्यमिष्टमनुपकारिण्यपेक्षायोगात् ॥ § 1087

217/s

एवं चेत्तदेकं सामान्यमुपकुर्युस्ता व्यक्तयः कथमेकां धियं च न ।
एवशब्दार्थे चशब्दः । एकां प्रत्यभिज्ञानात्मिकान्धियमेव कथं नोपकुर्य-
स्तामेवोपकुर्युरिति यावत् । § 1088

२५ भिन्नेत्यादिना व्याचष्टे । भिन्नानां विलक्षणानामेकार्थोपक्रिया । प्र-
त्यभिज्ञादेकार्थक्रियाविरोधिन्यसति सामान्य इति सर्वोयं सामान्यसिद्ध्यर्थं
आरम्भः । आसामिति व्यक्तीनां विज्ञानेन प्रत्यभिज्ञानाख्येनापराधः कृतो
यत् तद्विज्ञानत्र कुर्वन्ति [।] न कश्चित्कृतस्तस्मात्तदेव कुर्वन्तीति भावः । त-
था च किमत्रान्तर्गडुना । घटामस्तकयोरन्तरालवर्ती मांसपिण्डोन्तर्गडुस्तेन
३० तुल्यस्तथोक्तः । तद्वन्निष्फलेनेत्यर्थः ॥ § 1089

स्यान्मतं [।] भिन्नानामेकसामान्योपकारशक्तिरस्त्यतस्ते सामान्यमेव
साक्षादुपकुर्वते न तु विज्ञानमित्यत आह । यथेत्यादि । एवन्तदेकमिति
सामान्यजन्यं यद्विज्ञानन्तदेव कुर्वन्तु । किं सामान्योपकारेण निष्फलेन
। एवम्न्यते [।] विज्ञाने व्यक्तयो न स्वाकारोपधानेन व्याप्रियन्ते [।]
३५ सामान्यज्ञाने स्वलक्षणस्याप्रतिभासनात् । किंवाधिपत्यमात्रेण [।] तच्च यथा
सामान्ये तथा तद्विज्ञानेपि तुल्यमिति । § 1090

80b/PSVTa

किं च यदि व्यक्तयः सामान्यमुपकुर्वते तदा तासां व्यक्तीनां कार्यश्चासौ सामान्यात्मा प्राप्तः । यस्माज्जननमेवोपक्रिया ॥ § 1091

तदेव स्फुटयन्नाह । न हीत्यादि । अतिशयो विशेषस्तदभावादनतिशयमात्मानं स्वभावमस्य । सामान्यस्योपकारकासन्निधेः पूर्ववदुपकारकसन्निधाने पि विभ्रतः कश्चिदुपकारको न हीति सम्बन्धः । अतिप्रसङ्गात् । ५
 एवं हि सर्वः सर्वस्योपकारकः स्यात् । तस्मादुपकारकेणैवोपकार्यस्यातिशयो जन्यत इत्यभ्युपेयं । स चातिशय उपकार्यस्यात्मभूत इति जननमेवोपक्रिया । सामान्यादर्थान्तरभूत एवातिशयो व्यक्तिभिर्नान्यत इत्याह । अर्थान्तर इत्यादि । तस्योपकार्यस्य सामान्यस्य किन्तेनार्थान्तरेणोपकारेण क्रियते । तस्य चोपकारस्यार्थान्तरस्य किन्तेन सामान्येन येन तस्य १०
 सामान्यस्यासावुपकारसम्बन्धी स्यात् । सामान्यस्य सम्बन्धिन उपकारस्य करणाद् व्यक्तयोप्युपकारिण्यः स्युः । उपकारस्य सामान्यमाश्रयस्तत आश्रयाश्रयिभावलक्षणः सम्बन्धस्तयोरित्यत आह । तस्येत्यादि । तस्योपकारस्य तदाश्रयत्वे । तत्सामान्यमाश्रयो यस्येति कृत्वा । तस्य वा सामान्यस्य तदाश्रयत्वे । तस्योपकारस्याश्रय इति कृत्वा । उपकरोतीत्युपकारी तदभावादनुपकारि सामान्यमुपकारः सामान्यकृतोऽस्त्यस्योपकारस्येत्युपकारी १५
 । तत्प्रतिषेधादनुपकारी । अनुपकार्य इत्यर्थः । अर्थद्वयं चैतत्तन्नेणोपात्तम् [।] तेनायमर्थः [।] अनुपकारकस्य सामान्यस्यानुपकार्यस्य चोपकारस्य यथाक्रमं क आश्रयाश्रयिभाव इति । अतिप्रसङ्गो वेति । अनुपकारिण आश्रयाश्रयिभावे सर्वत्र तत्प्रसङ्गात् । उपकारे वा सामान्यकृते उपकारस्याभ्युपगम्यमाने । तत्रैव सामान्ये तस्योपकारस्य प्रतिबन्ध इति किमन्यो व्यक्तिभेदस्तस्योपकारस्य करणात् तस्य सामान्यस्योपकारी नैवेति चेत् । तदपेक्षस्येति व्यक्त्यपेक्षस्याश्रयस्येति सामान्यस्य । उपकारं प्रत्याश्रयत्वात् । तदुपयोगे तस्मिन्नुपकारे । उपयोगे कल्प्यमाने नित्यत्वादनुपकार्यत्वे सामान्यस्य केयं व्यक्तिं प्रत्यपेक्षा नाम । नैव । कस्तर्ह्यपेक्षत इत्यत आह २५
 । तदुत्पत्तीत्यादि । तस्मादपेक्षणीयादुत्पत्तिः सा धर्मः स्वभावो यस्य स तदुत्पत्तिधर्मभावः । स्वभावस्य प्रतिबन्धादायत्तत्वादपेक्षते नाम उपकारिणं [।] नामशब्दः प्रसिद्धेर्द्योतकः । अनुत्पत्तिधर्मकमपि सामान्यमपेक्षत इति चेदाह । अनाधेयेत्यादि । यत्तैरुपकारकैरनाधेयोनुत्पाद्य आत्मातिशयो यस्य स तथा । एवंभूत आत्मीयस्येति पुनर्बहुव्रीहिरेवम्भूतत्वे * सामान्यपदार्थः ३०
 219/s अपेक्षते च परानिति व्याहृतमेतत् । व्यापकविरुद्धोपलब्ध्या । तथा ह्यपेक्षाधेया- तिशयत्वेन व्याप्ता । तद्विरुद्धमनाधेयातिशयमिति । § 1092
 81a/PSVTa यः कश्चिद् भावः प्रतिबन्धः कस्यचिद् वस्तुनः क्वचिदाश्रये स सर्वो जन्यतायां कार्यतायामेवोद्भवति । आश्रयेणाश्रितस्यानात्मभूत एवोपकारः क्रियत इति चेदाह । परभावेत्यादि । तदनुपकारात्तस्योपकार्यस्यानुपकारात् । न ३५

३० *] ?

ह्यन्यस्मिन्नुपकृतेन्य उपकृतो नाम । तस्य तदाश्रयत्वेऽनुपकारिणः कोय-
माश्रयाश्रयिभाव इति सर्वम्वाच्यं । § 1093

न च पौनरुक्त्यदोषः । पूर्वं सामान्यतद्वतोरुपकार्योपकारकभाव-
द्वारेणोक्तमधुना सर्वविषयं वास्तवं सम्बन्धमुपादायेति । तस्मादर्धान्तरकर-
णादाश्रयाभिमतोकिंचित्करः [1] तथाभूतोप्युपकारक इति चेदाह । अकि-
ञ्चित्करस्येत्यादि । यत एवन्तस्माद् विज्ञानजनन इत्यन्वयिविज्ञानजनने ।
व्यक्तमवश्यमस्य सामान्यस्य । तत्कार्यता व्यक्तिकार्यता [1] § 1094

यथोक्तदोषभयात् केवलस्य व्यक्त्यनपेक्षस्यान्वयिविज्ञानजननं प्रति
सामर्थ्यभ्युपगम्यमाने व्यक्तीनां क्वचिदपि काले । अत्रेत्यन्वयिविज्ञाने साम-
र्थ्यासिद्धेःकारणादग्राह्यत्वं व्यक्तीनां । अकारणस्य विषयत्वायोगात् । विज्ञाने
प्रतिभासनादिति । न ह्यसमर्थस्य शशविषाणादेरन्वयिविज्ञाने प्रतिभासनम-
स्ति । व्यक्तयस्तु प्रतिभासन्ते [1] तस्मात् सामान्यवत्ता अपि समर्था इति ।
असिद्धः सामान्यविज्ञाने उपकारो यासां व्यक्तीनान्ता असिद्धोपकारास्तासां
कथं सामान्यविज्ञाने प्रतिभासः [1] नैव । उपकार एव कथमसिद्ध इति
चेदाह । स एवेत्यादि । स इत्युपकारः सामान्याभ्युपगमे हि तस्यैव तत्र
सामर्थ्यन्न व्यक्तीनां । यथोक्तं । § 1095

ताभिर्विनापि प्रत्येकं क्रियमाणां धियं प्रतीत्यादि १ । १०५ । § 1096

माभूद् व्यक्तीनामुपकारः सामान्यविज्ञाने प्रतिभासस्तु कस्मान्न भव-
तीत्याह । यस्मादित्यादि । अतिप्रसंगादिति । अनुपकारकस्य विषयत्वे
सर्वस्य विज्ञानस्य सर्वो विषयः स्यात् । माभूद् विषयः प्रतिभासस्तुक-
स्मान्नेति चेदाह । नाविषयस्येत्यादि । अनुपकारकस्येत्यादि । अनुप-
कारस्येति पाठान्तरं । तत्र न विद्यते विज्ञानकार्यस्योपकारो यस्मादर्धात्
सोनुपकार इति व्याख्येयं । तस्याविषयत्वेऽतीतानागतादीनां । आदिशब्दात्
प्रधानेश्वरादीनां यथागमकं कल्पितानां ग्रहणं । असतामित्यसामान्यहेतुः
। भवन्तित्यादिना सिद्धसाध्यतामाह । तद्विषयाणीत्यतीतविषयाणि [1]
निर्विषयत्वे कथन्तेष्वन्तर्भविष्यति चेत्येवमाद्यर्थानुकारी प्रतिभास इत्यत आह
। निर्विषयत्वेपीत्यादि । तदनुपकारीति योसावर्थोनुभूतोऽतीतश्च तदनुपकारी
। अस्पष्टेन रूपेणातीतस्यैवार्थस्यानुकारान्नातीता दिकन्नाम किञ्चिदस्ति य-
स्य रूपमनुकुर्यात् । स च प्रतिभासो विज्ञानस्यात्मभूत एवास्पष्टरूपस्य
बहिरविद्यमानत्वात् । तद्रूपानुकारित्वे कारणमाह । तद्रूपानुभवेत्यादि । य-
द्रूपो वर्तमानार्थानुभवो जातस्तेन या वासना आहिता तत उत्पद्यमानं
ज्ञानमनुभूतार्थाकारेणोत्पद्यत इत्यर्थः । युक्तमतीते तद्रूपार्थानुभवोत्पत्तिर्वर्त
मानावस्थायामर्थस्यानुभूतत्वाद् अनागतादौ कथं । न हि तत्रानुभवोस्ति ।
तत्राप्येवमभूतोर्थो भविष्यतीत्येवंभूताच्छब्दाद् योभिलापसंसृष्टो विकल्पः स
एव स्वसंविदितत्वात् तद्रूपानुभवस्तेनाहितवासनोत्पत्तेरदोषः । § 1097

एवं प्रधानादिविकल्पेष्वपि यथागमं शब्दार्थाकारविकल्पानुभववास-
नोत्पत्तिर्व्याख्येया । एवमतीतादीनामविषयत्वे प्रसङ्गादनुपकारको विषय इति

220/s

81b/PSVTa

यदुक्तन्तदैकान्तिकमेव । तथा व्यक्तीनामसिद्धोपकाराणामविषयत्वात्नास्ति सामान्यज्ञाने प्रतिभासः । ततश्च यदुक्तं [1] समर्था व्यक्तयो विज्ञाने प्रतिभासनादिति [1] तस्यासिद्धत्वमुक्तं । § 1098

अधुना प्रतिभासमङ्गीकृत्यानेकान्तिकत्वमाह । भावाभावेत्यादि । अर्थ-
भावे भावस्तदभावे चाभावो विज्ञानस्य भावाभावानुविधानं । तस्माद्धेतोर-
र्थस्य विज्ञाने सामर्थ्यं गम्यते । न तु प्रतिभासनात् । यस्माद् वस्तुस्थित्या
सामान्यस्यासत्यपि प्रतिभासने विकल्पविज्ञाने सामर्थ्याभ्युपगमात् । तदेवाह
[1] अप्रतिभासिनोपीत्यादि । न हि व्यक्तिव्यतिरेकेण सामान्यं प्रतिभासते
। यदपि सामान्यं प्रतिभासि विकल्पविज्ञानन्तदपि वर्णसंस्थानाद्याकारमेव
। न हि तत्रापि वर्णाद्याकारविविक्तोन्यः सामान्याकारो लक्ष्यते । न च
वर्णसंस्थानाद्यात्मकं सामान्यं । तस्मान्न वस्तुस्थित्या सामान्यं प्रतिभास-
ते [1] तथापि तस्याप्रतिभासिनो भवन्मतेन भावात् । विज्ञाने सामर्थ्यात्
। भाव्यते जन्यते कार्यमनेनेति भावः सामर्थ्यमुच्यते । सत्यपि च प्र-
तिभासने नास्ति सामर्थ्यमिति दर्शयन्नाह । प्रतिभासिनमित्यादि । विप्लवत्ते
वस्तुत्वादपगच्छन्तीति विप्लवाः केशादय एव [1] विप्लवा इति विग्रहः ।
ते हि तैमिरिकादिदर्शने प्रतिभासन्ते तथापि तेषामभावात् । पूर्ववद् भाव-
शब्दव्युत्पत्तेरसामर्थ्यमभावशब्देनोच्यते । विज्ञानजननं प्रत्यसामर्थ्यमित्यर्थः
। तदेव सामर्थ्येपि प्रतिभासदर्शनात् प्रतिभासनात् सामर्थ्यमित्यस्यानेकान्त
उक्तो भवति । § 1099

तदैकमुपकुर्युस्ताः कथमेकान्धियं च नेति ? । १०७ § 1100

यदुक्तन्तत्र परस्योत्तरमाशंकते । अभिन्नेत्यादिना । अभिन्नप्रतिभासा
एकाकारा । भिन्नेषु स्वलक्षणेषु । तेषां स्वलक्षणानामाकारस्तदाकारः सोर्पित
आहितो यस्याम्बुद्धौ सा तथा [1] एवंभूता चासावभिन्नप्रतिभासिनी च न
हि स्याद् यदि विलक्षणेभ्य एवोत्पद्येत । भवति चाभिन्नप्रतिभासिनी ।
तस्मान्न विलक्षणेभ्य एवोत्पद्यते किन्तु सामान्यपदार्थादिति । § 1101

82a/PSVTa

नेत्यादिना प्रतिविधत्ते । एतत्कथयति [1] यदि स्वलक्षणानि स्वाकारा
वा तेन सामान्याकाराणां बुद्धीनां जनकानीष्यन्ते तदेतद् युज्यते । भिन्नेषु
कथमभिन्नप्रतिभासा बुद्धिरिति । तच्च नास्ति यतो न सामान्यप्रतिभासिनीषु
बुद्धिषु स्वलक्षणप्रतिभासः । यस्मात् सामान्यग्राहिणीषु बुद्धिषु स्वलक्षण-
प्रतिभासाभ्युपगमे तिस्रः कल्पनाः । १येन रूपेण चक्षुरादिबुद्धिषु व्यक्तयो
भासन्ते तेनैव सामान्यबुद्धिष्वपि । २ सामान्यबुद्धौ वा यद्रूपमाभाति त-
देव स्वलक्षणानां । ३ रूपद्वयं वा एकस्य भेदस्याभ्युपगन्तव्यं । येन केन
चक्षुरादिबुद्धिषु भासतेऽन्येन विकल्पबुद्धिष्विति । § 1102

२७ वा] ?

१ तत्राद्ये पक्षे चक्षुरादिबुद्धिवत् स्वलक्षणाभावे सामान्यबुद्धीनामप्यभावः स्यान्न चैवं । तदभावेपि तस्य स्वलक्षणस्याभावेपि तासां सामान्यबुद्धीनां भावात् । २ द्वितीयस्य पक्षस्याभावमाह । आकारान्तरेत्यादि । सामान्याकारादाकारान्तरेणासाधारणेन स्वज्ञाने चक्षुरादिज्ञाने प्रतिभासनात् सामान्याकार एव रूपं व्यक्तीनां । ३ तृतीयम्पक्षं निराकर्तुमाह । अनेकाकारायोगादिति । एकस्यानेकत्वमयुक्तमेकानेकत्वयोर्विरोधात् । अतिप्रसङ्गाच्चेत्येकस्यानेकत्वकल्पनायां न क्वचिदेकत्वं स्यादित्यर्थः । स्वलक्षणं च सामान्यबुद्धौ न प्रतिभासते । § 1103

222/s

यत एवन्तस्मान्नेयं सामान्याकारा बुद्धिः । भिन्नार्थग्राहिणी [।] आहित-
१० स्वलक्षणाकारा सत्यभिन्नाकारा भाति । तदुद्भवा भिन्नपदार्थोद्भवा । किन्तु स्वलक्षणग्राहिणोनुभवेनाहितां वासनामाश्रित्य प्रकृत्या भ्रान्तैवेयमुत्पद्यते । पारम्पर्येच व्यक्तयस्तस्याः कारणं कथ्यन्ते । § 1104

यदि सामान्यबुद्धिर्न स्वलक्षणप्रतिभासिनी कथं स्वलक्षणे लोकं प्रवर्तयतीति चेदाह । अतत्प्रतिभासिन्यपीत्यादि । अस्वलक्षणप्रतिभासिन्यपि स्वप्रतिभासेऽनर्थेऽअर्थाध्यवसायविभ्रमाद्धेतोर्व्यवहारयति लोकं दृश्यविकल्प्यावेकीकृत्य प्रवर्तयतीति यावत् । यदि सामान्यबुद्धिः सामान्याकारा स एव पारमार्थिकन्तर्हि सामान्यम्भविष्यतीत्याह । स तु तस्यामित्यादि । स प्रतिभासमानः सामान्याकारो नार्थेष्वस्ति । तस्य व्यतिरिक्तस्य व्यतिरेकेणानुपलम्भनात् । अव्यतिरिक्तस्य च व्यक्तिवदनन्वयात् । § 1105

२० कथन्तर्हि व्यक्तिष्वभिन्नाकारप्रतिभास इत्याह । अन्यत्र भेदादभेदिन इति । भेदोन्यापोहः स एव प्रतिव्यक्त्यभेदी । तथा हि यथैका गोव्यक्तिरगोव्यावृत्ता तथान्यापि । तदनेन प्रकारेण स्वलक्षणान्येव विजातीयव्यावृत्तान्यभेदीनि भेदइत्युच्यन्ते । अन्यत्र शब्दश्चायम्बिभक्त्यन्तप्रतिरूपको निपातः । अन्यशब्दसमानार्थः । न त्वयन्तत्प्रत्ययान्तः सप्तम्यर्थस्याविवक्षितत्वात् । तेनायमर्थो यथोक्तेन प्रकारेण स्वलक्षणात्मकाद् भेदादभेदिनोन्यः प्रतिभासमान आकारो र्थेषु नास्ति किन्तु स्वलक्षणात्मक एव भेदो विजातीयव्यावृत्तेरभेदी सर्वत्र विद्यतेऽभेदाध्यवसायात् । अभेदाध्यवसायस्य च स एव भेदः पारम्पर्येण निमित्तं । § 1106

82b/PSVTa

ननु बुद्ध्यावभिन्नाकारः प्रतिभासते कथमर्थेषु नास्तीत्युच्यत इत्याह । स चारूप इति [।] ह्यर्थे च शब्दः । स हि विकल्पप्रतिभस्याकारो निःस्वभावस्तच्चा न्यत्वेन परमार्थतो व्यवस्थापयितुमशक्यत्वादिति संप्रत्येवोक्तत्वात् । तमेवाकारङ्गहीतबुद्धिस्तदाकारोत्पत्तिरेवास्याः ग्रहणन्तथेत्यरूपस्याकारस्य ग्रहणाद् विप्लवते भ्रान्ता भवतीत्युक्तम्प्राक् । अशक्तिरेषा विकल्पानामविद्याप्रभवत्वादिनोक्तत्वात् । § 1107

223/s

३५ दोषस्य परिहारमुक्त्वाऽधुना तुल्यदोषतामापादयन्नाह । अपि चेत्यादि । न तुल्यमिति परः । तत्रेति भिन्नासु व्यक्तिषु तत एव सामान्यात्तुल्याकाराद् बुद्धिरिति न तुल्यं चोद्यं । § 1108

नन्वित्यादि सि द्धा न्त वा दी । तत्र व्यक्तिषु तस्य सामान्यस्य सतोष्या
 * भास आकारो न लक्ष्यते । यद्वा तत्रेति विकल्पिकाविकल्पिकायां बुद्धौ
 । स्यादेतद् [।] विकल्पिकायान्तस्याभासोस्तीत्याह । सा हीत्यादि । सा
 हि विकल्पिका बुद्धिर्वर्णसंस्थानवती विभाव्यतेऽनुभूयते । वर्णाद्याकार-
 मेव सामान्यमिति चेदाह । न चेत्यादि । ईदृशमिति वर्णसंस्थानाकारं
 गुणत्वाद् वर्णसंस्थानादेः सामान्यस्य च गुणव्यतिरेकात् । न च तत इति
 वर्णसंस्थानादेः । § 1109

एवं तावद् भिन्नं सामान्यं निराकृत्याभिन्नं निराचिकीर्षन्नाह ।
 आकृतीत्यादि । स्वलक्षणानामात्मभूतमेव सादृश्यमाकृतिस्तदेव सामान्य-
 न्तस्य वादः स यस्यास्ति । तद्वा वदितुं शीलं यस्य सां ख्य स्य स तथा ।
 विशेषवत् स्वलक्षणवत् तस्य सामान्यस्य स्वलक्षणादव्यतिरेकाद्धेतोरर्थान्तरे
 द्वितीयादिव्यक्तिष्ववृत्तिः । इति हेतोस्तदपि सामान्यं स्वलक्षणमेव जातन्त-
 तो भेदाद्धेतोर्विद्यमानस्य नाभिन्नः प्रतिभासो युज्यते व्यक्तिष्वित्यध्याहारः ।
 § 1110

तदेवमु द्यो त क रा द्यभिहितमभिन्नप्रतिभासमभ्युपगम्य व्यतिरिक्त-
 स्याव्यतिरिक्तस्य च सामान्यस्यायोगाद् भ्रान्तिरेवायं व्यक्तिष्वेकाकारप्र-
 तिभास इत्युक्तं । § 1111

224/s

अधुनास्त्येकप्रतिभासो व्यक्तिष्वित्याह । अथवास्त्रित्यादि । यदुक्तम्
 [।] अभिन्नप्रतिभासा धीर्न भिन्नेष्वित्यतदस्तु । इष्टमेवैतदित्यर्थः । यतः प्र-
 तिभासो धियां सामान्यबुद्धीनां भिन्नः । किङ्कारणं [।] समाना इति तासां
 व्यक्तीनां ग्रहणात् । § 1112

नैवेत्यादिना व्याचष्टे । तास्त्रिति सामान्यबुद्धिषु अभिन्न इत्येकः प्र-
 तिभासोस्ति [।] किं कारणं [।] तासां व्यक्तीनां समाना इति ग्रहणात्
 । § 1113

ननु समाना इति ग्रहे सत्येकप्रतिभासः कस्मान्न युज्यत एवेत्यत आह
 । न हीत्यादि । किन्तर्हि तदेवेति यत्पूर्वदृष्टन्तदेवेदन्दृश्यत इत्येवं स्यान्न
 तु पूर्वेणैदं समानमिति भेदाधिष्ठानत्वात् समानव्यवहारस्य । द्वयस्येत्यादि ।
 यदि सामान्यमेव केवलन्ताभिर्बुद्धिभिर्गृह्यते तदा भवेदयं दोषः । किन्तु
 सामान्यं विशेषश्च द्वयमपि सामान्यबुद्ध्या गृह्यते । ततो द्वयस्य ग्रहणाददोषः
 । यतस्तेनैव सामान्येन युक्ता विशेषाः समाना इति गृह्यन्त इति । § 1114

83a/PSVTa

तथापीत्या चा र्यः । द्वयस्य ग्रहणेपि कल्प्यमाने तदिहेति स्यात् ।
 तत् सामान्यं यत्पूर्वं व्यक्तौ दृष्टन्तदिह व्यक्त्यन्तरे दृश्यत इत्येवं स्यान्न
 तु समान इति व्यक्तिभ्य एकान्तभिन्नत्वात् सामान्यस्य । तदेवेत्यर्थान्त-
 रभूतं गोत्वादिकं तासां व्यक्तीनां साम्यं येन तास्समाना इति चेत् ।
 अन्यः सामान्यात् साऽन्यस्य स्वलक्षणस्य कथं केन प्रकारेण साम्यं ।

२ *] ? प्या

- न केनचिदित्यभिप्रायः । तथा हि व्यक्तिरूपानुकारात् सामान्यं व्यक्तीनां साम्यं कल्प्येत [1] तच्च नास्ति व्यक्तिभ्योऽत्यन्तविलक्षणत्वात् सामान्यस्य । नाप्यनेनान्ये समाना येन तत्साम्यं स्यात् । न हि व्यक्तिरूपानुकारादिना साम्यं किन्तु तत्सम्बन्धात् । व्यक्तिभिः सम्बन्धात् । सामान्यं व्यक्तीनां सामान्यमिति चेन्नैतदेवं । किङ्कारणम् [1] अप्रतिबद्धस्य व्यक्ताव नायत्तस्य ताभिरनुपकृतस्येत्यर्थः । समवायलक्षणेन सम्बन्धेन सम्बन्धात् सामान्यस्य साम्येभ्युपगम्यमानेऽतिप्रसंगः संख्यासंयोगकार्यद्रव्याणामपि सामान्यरूपता स्यात् । ततश्च तत्सम्बन्धात् संख्येयादिषु समानप्रतिभासः स्यात् । § 1115
- कथमित्यादि परः । समाना इति ग्रहणाद् व्यक्तिषु प्रतिभासभेदः साध्य-
ते [1] तच्चैतद् विरुद्धं । यस्मात् समाश्रेता व्यक्तयः कथम्भिन्नधीग्राह्या एवेति सावधारणं । अभिन्नधीग्राह्या अपि प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । तथा हि यत्र किञ्चित् सामान्यं कश्चिच्च विशेषस्तत्र समाना इति ग्रहणं युक्तमन्यथा घटपटादिवदभेदप्रतिभासः स्यान्न समाना इति । § 1116
- तद्वाचष्टे । नन्वित्यादि । आसु व्यक्तिष्वित्यनेन विशेषरूपमाह । अभिन्नः प्रतिभासः सिद्ध इत्यध्याहार्यः । § 1117
- अनेन च सामान्यस्य रूपमुक्तं । § 1118
- तदेवं साधारणाऽसाधारणरूपग्रहणाद् व्यक्तयः समाना गृह्यन्त इति समुदायार्थः । तत्किं समानेष्वेकानेकप्रतिभासो विद्यते येनैवमुच्यते । यदि स्यादिहेति बुद्धिः स्यादित्युक्तं । सामान्यात्मकत्वाद् विशेषाणां समाना इति प्रतिभास इति चेत् । नन्वनुगतप्रतिभासाभावे सामान्यमस्तीति कुतः । न च समानरूपान्यथानुपपत्त्या सामान्यकल्पना युक्ता । स्वहेतुभ्य एव केषांचित् समानामेवोत्पत्तेः केषांचिदसमानां । न च सामान्यात् तेषां समानरूपता युज्यत इत्युक्तं । § 1119
- तेन यदुच्यते भ ट्टे न ॥ § 1120

- २५ न चाप्रसिद्धसारूप्यानपोहविषयात्मना ।
शक्तः कश्चिदपि ज्ञातुं गवादीनविशेषतः ॥
अथासत्यपि सारूप्ये स्यादपोहस्य कल्पना ।
गवाश्वयोरयं कस्मादगोपोहो न कल्प्यते ॥
शावलेयाच्च भिन्नत्वं बाहुलेयाश्वयोस्समं ।
३० सामान्यं नान्यदिष्टं च क्वागोपोहप्रवर्तनं ॥
अपोहानपि चाश्वदीनेकधर्मान्वयादृते ।
न निरूपयितुं शक्यस्तदपोहो न सिध्यतीति । § 1128

226/s,
83b/PSVTa

अपास्तं । सामान्यमन्तरेणापि स्वहेतुभ्य एव गवादीनां समानामुत्पत्तेर्यदि नाम सारूप्यमर्थान्तरभूतं नेष्यते सरूपास्त्विष्यन्त एव ते । एवरूपाश्च

येन भवन्त्यश्चादयस्ते सर्वेऽविशेषेणागोरूपतया निषिध्यन्त इति न काचित् क्षतिः । § 1129

आ चा र्यस्तु न नाम स्वहेतुभ्यः समाना उत्पन्नास्तथापि न सामान्य-बलात् समाना इति प्रतीतिरिति दर्शयन्नाह । नेत्यादि । तद्दर्शन इति व्यक्तिग्राहिणि ज्ञाने । सामान्यज्ञाने वा । भिन्नाभिन्नयोरिति विशेषसामान्य-योः । एककार्यतासादृश्यमिति । एककार्यतैव सादृश्यं साम्यं तेनैव समाना व्यक्तयः प्रतीयन्त इत्यर्थः । न तु पारमार्थिकेन सामान्येन । तेनैककार्यता सादृश्यं येषान्त एवापोहविषया येषां द्वेककार्यता नास्ति तेऽपोह्या इति सिद्धं । यथा चैकान्तभिन्ना अप्येककार्यं कुर्वन्ति तथोक्तं प्राक् । § 1130

कस्मान्न सामान्येन समाना प्रतीयन्त इत्याह । न हीत्यादि । अर्थज्ञान इत्यनुभवज्ञाने द्वावाकारौ भिन्नौ । अर्थद्वयकल्पनेन समानासमानकल्पनेन । कल्पनाविषयतामित्येकद्वारोपविकल्पविषयतां । तथेति समानरूपतया । अनया विकल्पबुद्ध्या । § 1131

नन्वित्यादि परः । § 1132

तासां व्यक्तीनां धीः कार्यं सा च विभिद्यत इत्येतावान् कारिकाभागः । प्रतिभावमित्येतदपेक्ष्य पठितः । एवम्भावं प्रति । तद्वदित्यादि विवर-णं । तत्प्रतिभासिनोपि व्यक्तिप्रतिभासिनोपि ज्ञानस्य । तद्वद्व्यक्तिभेदात् । कथमेककार्या व्यक्तयो नैव । । ११० ॥ § 1133

स्यादेतत् [1] नानुभवज्ञानेनैककार्याः व्यक्तयः किन्तु यत्तद्विकल्पकमेक रूपाधारोपेण तदपेक्षयेत्यत आह । तद्धीत्यादि । तद्धनुभवज्ञानत्तासां व्यक्तीनां कार्यं न विकल्पविज्ञानन्तस्य व्यक्त्यभावेपि भावात् । तस्यैव च विकल्पस्य समाना इत्येवमुत्पद्यमानस्य व्यक्तिषु किं साम्यं । पटादीनां शीतापनयनमित्येवमादिपरिग्रहः । प्रतिद्रव्यमित्यव्ययीभावात् षष्ठ्या अभावः । द्रव्यस्य द्रव्यस्य यो भेदस्तस्माद् भेदात् कारणभेदाद् भिद्यत इति यावत् । § 1134

नेत्या चा र्यः । एकप्रत्यवमर्शस्येति स्वविषयस्यैकाकारप्रत्ययस्य हेतुत्वाद् धीर्निर्विकल्पिका सविकल्पिका वाऽभेदिनी भाति । एकधीहेतुभावेनेत्यध्य-वसितैकरूपाया बुद्धेर्हेतुत्वेन व्यक्तीनामभिन्नता भाति । § 1135

एतदुक्तम्भवति । प्रत्येकं यद्यपि व्यक्तिस्वरूपग्राहिण्यो धियो भिन्नास्त-थापि प्रत्यभिज्ञया तासामेकत्वं मध्यवसीयते । अनेन चैककार्यतासादृश्येन व्यक्तीनामेकत्वं । न द्वेकपरामर्शहेतुत्वेनानुभवज्ञानानामेकत्वंमुपचर्यते । नापि तथाभूतानुभवज्ञानहेतुत्वेन व्यक्तीनामेकत्वंमुपचर्यते । स्वलितप्रत्ययविषय-त्वाभावादुपचरितोपचाराभावाच्च । वृत्त्यर्थानुरूपश्च कारिकार्थो न व्याख्यातः स्यात् । । १११ ॥ § 1136

ननु यद्येककार्यतासादृश्येन व्यक्तीनामेकत्वाध्यवसायः कथन्तर्हि बुद्धीनामेकत्वाध्यवसायः । एककार्यत्वाभावात् । अथ ताः स्वभावत एकत्वाव-सायं जनयन्ति व्यक्तयोप्येवम्भविष्यन्तीति किमेककार्यतासादृश्येन । § 1137

सत्त्यम् [1] आचार्य दि ग्रा गा भिप्रायेणेवमुक्तमित्यदोषः । तस्मादेक-
बाध्यवसादेकत्वमिष्यते । न परमार्थत इत्यत आह । निवेदितमित्यादि ।
सर्वभावाः स्वभावेन व्यावृत्तिभागिन प्र० वा० १ । ४२ इत्यत्रोक्तत्वात् ।
तत्रेत्यसंसर्गिषु भेदेषु । एकाकारा बुद्धिरतस्मिंस्तद्गहाद् भ्रान्तिरेव । § 1138

५ अथ स्यात् [1] सामान्यमन्तरेण भ्रान्तरेवायोग इत्यत आह । ता-
न्त्रित्यादि । ताम्भ्रान्तिभेदिनः पदार्था व्यावृत्तानि स्वलक्षणानि क्रमेण ज-
नयन्ति न साक्षात् । स्वभाव त इति प्रकृत्या । चकारो निवेदितमित्य-
स्यानुकर्षणार्थः । एतदपि तत्रैव प्रस्तावे निवेदितं । क्रमेणेति यदुक्तन्तस्य
१० व्याख्यानं विकल्पहेतवो भवन्त इति । विकल्पकारणत्वाद् अनुभवज्ञानम्विक-
ल्पः । विकल्पहेतोरनुभवज्ञानस्य हेतवो भवन्त इत्यर्थः । व्यक्तयोनुभवज्ञानं
जनयन्ति तच्चैकाकारां भ्रान्तिमित्ययं क्रमार्थः । § 1139

स त्रेषामित्यादिना का रि का र्थमाह । सर्वेषाम्भावानाम्भेदोन्यापोहः
। किं स्वभावोऽतत्कारिविवेकः स एषामभिन्न इत्युच्यते । कस्माद् [1]
ज्ञानादेरर्थस्येन्द्रियस्योदकाहरणादेश्च कस्यचिदित्यात्मानुरूपस्यैकस्य कर-
१५ णात् । § 1140

यद्वा [1] ननु बुद्धेरेवायमभिन्नाकारः कथं व्यक्तीनामित्यत आह । स
त्वाकार एषां बाह्यानामभिन्नस्तथैव प्रतीतेः [1] प्रतीतिरेव कुतः । ज्ञानादेः
कस्यचिदेकस्य करणात् [1] स चाकारो भेदोन्यापोह इत्युच्यते न सामान्यं
। किङ्कारणम् [1] अतत्कारिस्वभावविवेको यतः । § 1141

२० एतदुक्तम्भवति । प्रतिव्यक्तिर्गौर्गौरिति प्रत्ययेनातत्कारिस्वभावविवेकोत्-
त्कारिस्वभावविविक्त एव स्वभावो विषयीक्रियते । न त्वर्थान्तरभूतं सामान्य-
त्वेन भेद इत्युच्यते । एतत्पश्चाद्दस्य व्याख्यानं ॥ १११ ॥ § 1142

ननु कथं ज्ञानादेरेकत्वमित्याह । तदपीत्यादि । पूर्वार्द्धस्यैतद् व्याख्यानं
। तदपि ज्ञानादिकार्यमभिन्नं ख्यातीति सम्बन्धः । प्रकृत्येति स्वभावेन ।
२५ अभेदावस्कन्दिन इत्यभेदाध्यवसायिनः । तथाभूतेत्यादिना व्यक्तीनामपि
विकल्पं प्रति पारम्पर्येण कारणत्वमाह । अभेदावसायो विद्यते यस्मिंस्तस्य
ज्ञानादे रित्यनुभवज्ञानस्योदकाद्याहरणादेश्चार्थस्य हेतुत्वात् कारणात् क्र-
मेण व्यक्तयोप्येकं प्रत्ययं जनयन्तीति सम्बन्धः । किंश्चिदितिमित्याह ।
३० संसृष्टाकारमित्यादि । संसृष्टो व्यक्तिष्वारोपित एक आकारो येन स तथा
। स्वभावभेदोन्यव्यावृत्तं रूपं स एव परमार्थोनुपचरितोऽस्येति विग्रहः ।
पारम्पर्येण व्यावृत्तस्वलक्षणद्वारायातत्त्वाद् विकल्पस्य । § 1143

ननु च तान्तु भेदिनः पदार्था इत्यादिनाऽयमर्थोऽनन्तरमेवोक्तः । § 1144
229/s

सत्त्यं [1] किन्तु क्रमेण विकल्पहेतवो भवन्त इत्याद्यस्यैवार्थोऽनेन
स्फुटीकृतः । एककार्यभेदवस्तुभूतं सामान्यमभविष्यतीत्यत आह । सा
३५ चेत्यादि । सा चैककार्यता । अतत्कार्येभ्यो विश्लेषो व्यावृत्त एव स्वभावो
न वस्तुभूतं सामान्यं । किं कारणन्तदन्यस्य स्वलक्षणादन्यस्यानुवर्तिनोन्व-
यिनो वस्तुनो व्यक्तिव्यतिरेकेणादृष्टेः प्रतिषेधाच्च पूर्वोक्तात् । § 1145

न हीत्यादिना व्याचष्टे । दृश्यमुपलब्धिलक्षणप्राप्तं विभागेन व्यक्तिभ्यो भेदेन । सति वा सामान्ये नित्यत्वादानाधेयातिषयत्वेन क्वचिद् व्यक्त्यन्तरे अनाश्रितं कथं ज्ञानहेतुः । नैव । आश्रयव्यंग्यस्य तस्य ज्ञानहेतुत्वमिष्टमित्यभिप्रायः । एतदप्युक्तमित्यनेन सम्बन्धनीयं । अस्यापि प्रागुक्तत्वात् ।

§ 1146

यत एवम्भूतं सामान्यं नास्ति । तस्मात् संकेतोपीत्यादि । तदित्यन्यापोहः सम्बध्यते । तस्यास्यापोहस्य विकल्पेन स्वाकाराभेदेनाध्यस्तस्य वित् ज्ञानं । तत्पूर्वको लाभश्च । तद्वित् । सैवार्थः फलमिति विशेषणसमासः । स मयस्यास्ति संकेतस्येति मत्वर्थीयष्टन् । विकल्पाध्यवसितबाह्यार्थप्रतिपत्त्यर्थमिति समुदायार्थः । सर्वश्चारम्भः फलार्थ इति विदिर्लाभार्थोप्याक्षिप्त एवान्यथा संकेतकरणस्य वैयर्थ्यात् । § 1147

ननु तद्विदर्थो यस्येति बहुव्रीहिणा भवितव्यं लाघवात् । बहुव्रीहिणोक्तत्वात्त्वर्थस्य तद्विभागानुत्पत्तिर्लाघवत्वं । तथा च भाष्य उक्तं कर्मधारयाद् बहुव्रीहिर्भवतीत्यादि । § 1148

नैष दोषः । इदमपि तत्रोक्तं क्वचित्कर्मधारय एव सर्वसाधनाद्यर्थ इति । आकृतिगणत्वाच्च सर्वसाधनादेस्तत्रायन्तद्विदर्थिकशब्दो द्रष्टव्यः । । ११२

§ 1149

230/s

योयमित्यादि विवरणं । अन्योन्यं विवेकोन्यव्यावृत्तः स्वभावो भावानान्तत्प्रतीतये तन्निश्चयार्थं स्वप्रतिभासेऽध्यवसितबाह्यरूपे संकेतोपि क्रियमाणः शोभेत युक्तियुक्तत्वात् [I] किमर्थं क्रियत इत्यत आह । अतत्कारीत्यादि । विवक्षितार्थक्रियाकारिणो ये न भवन्ति तेषां विवेकेन परिहारेण प्रवृत्त्यर्थतया । अतत्कारिषुप्रवृत्तिर्माभूदित्यर्थः । § 1150

85a/PSVTa

अमुमेवार्थं व्यतिरेकमुखेण द्रढयन्नाह । यदीत्यादि । तस्यान्यपरिहारस्य प्रतीत्यर्थो यदि न संकेतस्तत्कारिणी तदन्यपरिहारस्य व्यवहारकालेष्यसंस्पर्शात् । यद्वा यदि न तत्प्रतीत्यर्थः संकेत इति विजातीयव्यावृत्तस्वभावप्रतीत्यर्थः संकेतः [I] तदा तस्यान्यव्यावृत्तस्य स्वभावस्य व्यवहारकालेषि न केवलं संकेतकालेऽसंस्पर्शाच्छब्देनाविषयीकरणान्नान्यपरिहारेण प्रवर्त्तत । § 1151

एतदुक्तम्भवति । यदा विधिरूपेणान्यव्यावृत्तार्थो विषयीकृतस्तदान्यव्यवच्छेदः प्रतीयेत । एतदेवाह । न हीत्यादि । विवेक इति विविक्तः स्वभावः । तेषान्तत्कारिणान्तेभ्य इत्यतत्कार्येभ्यः । यदि हि तस्य विविक्तस्य स्वभावस्य प्रतीतये संकेतः कृतः स्यादेवं व्यवहारेपि शब्देन चोद्येत [I] तथा चान्यपरिहारेण प्रवर्त्ततेति संकेतोपि तद्विदर्थिक एव युक्तः । § 1152

२ नाधेयातिष] ? श

१३ भाष्य]

Vyākaraṇa-mahābhāṣya.

१५ त्रोक्तं] Ibid.

२३ मुखे] ? न

ननु च शब्दजनिता बुद्धिः स्वाकारमेव बाह्यतयाध्यस्य ग्रहणादलीका । ततश्च तज्जनकस्य शब्दस्य कथम्वस्तुसम्वादः कथं चान्यापोहविषयत्वमित्यत आह । § 1153

सा चेत्यादि । अन्यापोहप्रतिपत्त्यर्थं या संकेतिका । सा च श्रुतिः । धियं जनयन्त्यपीति सम्बन्धः । किम्विशिष्टाम् [।] अकार्यकृति । अवाह्यरूपे स्वाकारे । तत्कारि तुल्यरूपेणार्थक्रियाकारि बाह्यैकरूपेणावभासोध्यवसाय इति तृतीयासमासः स यस्या विद्यत इति पश्चात् मत्वर्थीयः । § 1154

231/s

एतदुक्तम्भवति । स्वाकारमबाह्यं बाह्यमिवाध्यवस्यन्तीमिति यावत् । § 1155

१० एतेन प्रवृत्त्यर्थत्वं श्रुतेराख्यातं । § 1156

वस्तुभूतसामान्यमन्तरेण कुतस्तस्या उत्पत्तिरिति चेदाह । वस्त्वित्यादि । वस्तुनामपृथग्भाव इतरेतरभेदस्तन्मात्रं बीजङ्कारणं पारम्पर्येण यस्याः सा तथोक्ता । यतश्चानुगतं रूपं व्यावृत्तं चैकीकृत्य गृह्णात्यतो नर्थिकां जनयन्त्यपि श्रुतिरर्थे न विसम्वादिका । कस्माद् [।] अतत्कारिपरिहाराङ्गभावतः । विजातीयाव्यवच्छेदहेतुभावतः । § 1157

एतदुक्तम्भवति । यदन्यव्यावृत्तवस्त्वध्यवसायिनीं बुद्धिं जनयेच्छ्रुतिस्तदा तदन्यव्यावृत्त एव स्वलक्षणे पुरुषं प्रवर्तयतीति सम्वादिका स्यात् । संकेतकाले च श्रुतेरितरेतरभिन्न एव स्वभाव आश्रयस्तत्रास्याः संकेतितत्वात् । तदेवम्पारम्पर्येण वस्तुभेदाश्रयाच्च कारणादर्थे । न विसम्वादिका मता । व्यवहारकालेप्यन्यव्यावृत्तस्यैव वस्तुनः प्रापणात् । § 1158

ननु विधिरूपेण वस्त्वध्यवसायात्कथं श्रुतेरन्यापोहविषयत्वमित्यत आह । तत इत्यादि । यतश्चातत्कारिपरिहाराङ्गभावतः श्रुतेर्वस्तुभेदाश्रयत्वं च ततः कारणादन्यापोहविषया । एतदेव द्वयमाह । तत्कर्त्राश्रितभावत इति । तस्मिन्नपोहे कर्तृभावतः । आश्रितभावश्च स्वार्थाभिधानद्वारेणार्थादतत्कारिपरिहाराङ्गभावतस्तस्मिन्नपोहे कर्तृभावः श्रुतेः । व्यवहारकाले संकेतकाले च वस्तुभेदाश्रयद्वारेण प्रवृत्तेस्तस्मिन्नपोहे श्रुतेराश्रितभावः । § 1159

एकेत्यादिना कारिकार्थमाह । तमित्येकमाकारं स्वप्रतिभासिनमारोप्यार्थेष्वध्यस्योत्पद्यमानां । स च स्वप्रतिभासो मिथ्यावभासिद्वादकार्यकारी । तमेवंभूतमपि कार्यकारिणमिवाध्यवस्यन्ती । अनेनाकार्यकृतीत्यादि व्याख्यातं । वस्तुपृथग्भावमात्रमन्यव्यवच्छेदमात्रं यस्या बुद्धेरिति विग्रहः । मिथ्याबुद्धिं जनयन्त्यपि श्रुतिः [।] कस्मान्मिथ्याबुद्धिरित्यत आह । समानाध्यवसायामेकाकारा ध्यवसायां । तदन्यपरिहाराङ्गभावात् । विवक्षितादर्थादन्यस्य परिहाराङ्गभावतया व्यवच्छेदाश्रयभावतः । परमार्थतो वस्तुतः । तद्वतिरेकिष्वतत्कार्यव्यतिरेकिषु न विसम्वादिकेत्युच्यते । तथा ह्यनित्यकृतकादिश्रुतयो यथाभूतस्य नित्यादिव्यावृत्तस्य वस्तुनो व्यावृत्तिमुपादाय संकेतितत्वाद् व्यवहारेपि तथा भूतस्यान्यपरिहाराङ्गभावेन प्राप्तिहेतवो भवन्ति । तेन यथार्थदर्शनान्यायातत्वाच्छ्रुतेरपि सम्वादः । § 1160

३५

85b/PSVTa

232/s

यद्वा यथाभूते व्यवच्छेदे सा श्रुतिः संकेतिता तस्य परमार्थतोस्ति वस्तुषु सद्भाव इतीयता लेशेनाविसम्वादिबन्धं न तु धूमादिवच्छब्दानामावश्यको वस्तुनि प्रतिबन्धस्तेषामिच्छामात्रप्रतिबद्धत्वात् । § 1161

अविसम्वादिबन्धमेव समर्थयन्नाह । तथा हीत्यादि । तेषु भावेषु स व्यतिरेको व्यवच्छेदो भूतः सत्यः [1] कुतः [1] सर्वथा सामान्याभ्युपगमेष्ववश्यं व्यवच्छेदस्याभ्युपगमनीयत्वादन्यथा व्यवच्छिन्नस्वभावाभावे सामान्यस्यैवाभावप्रसङ्गादित्युक्तं । सामान्योक्तापि तत्र भूत इति चेदाह । नैक इत्यादि । एकः सामान्यपदार्थो व्यक्तेर्व्यतिरिक्तो वै श्रे षि का दीनामव्यतिरिक्तः सां ख्या नां न तेषु भूत इति सम्बन्धः । कस्मात् [1] सर्वथा व्यतिरिक्तस्याव्यतिरिक्तस्य च प्रमाणबाधितत्वेनायोगादसम्भवात् । बाधकम्प्रमाणं प्रागुक्तं वक्ष्यते च । § 1162

यदि पुनर्यथा प्रतिभासमपि सामान्यं शब्देन चोद्येत तदा तस्य सामान्यस्य वस्तुन्यविद्यमानस्य समावेशने शब्देन विषयीकरणे । तस्य वा सामान्यस्य प्रमाणबाधितस्य वस्तुनि बाह्ये निवेशनेऽभ्युपगम्यमाने दूरोत्सृष्टमेवात्यन्तविप्रकृष्टमेव वस्तु स्यात् । कुतः [1] शब्दज्ञानाभ्यां शब्दात् तदुक्ताच्च ज्ञानादित्यर्थः । यद्वा शब्दज्ञानाभ्यां दूरमुत्सृष्टं त्यक्तं स्यात् । कुतः [1] तद्विषयाभिमतस्य शब्दादिविषयाभिमतस्य । तस्येति सामान्यस्य वस्तुस्वभावात् । अन्यस्य सामान्यव्यतिरिक्तस्य वस्तुधर्मस्य वस्तुस्वभावस्य स्वलक्षणस्यासंस्पर्शादग्रहणात् । यतश्च स्वलक्षणं गृह्णात्यथ च स्वाकाराभिन्नमध्यवस्यति । तत एव सा श्रुतिरन्यापोहविषयेत्युच्यते । § 1163

233/s

ननु विधिरूपेण बाह्यस्यैवाध्यवसायात् कथमन्यापोहविषयेत्युच्यत इत्याह । अन्येत्यादि । विजातीयव्यावृत्तेष्वर्थेषु व्यावृत्तिभेदम्विजातीयव्यच्छिन्नस्वभावमविशेषेणोपादाय विजातीयव्यावृत्तमात्रं रूपमाश्रित्य सजातीयव्यक्तिषु शब्दस्य निवेशनात् संकेतकरणादित्यर्थः । अनेनान्यापोहाश्रितत्वं श्रुतेराख्यातं । अन्य- परिहारेण प्रवर्तनादित्यन्यापोहं प्रति कर्तृभावः श्रुतेरुक्तः । । ११५ ॥ § 1164

86a/PSVTa

अवृक्षेत्यादिना परस्य चोद्यमाशंकते [1] अन्यापोहवादिनः किल न विधिरूपेण वृक्षार्थस्य ग्रहणं नाप्यवृक्षार्थस्य । किन्बन्धोऽन्यव्यवच्छेदेन [1] तत्र [1] अवृक्षव्यतिरेकेण वृक्षार्थग्रहणे वृक्षशब्दस्य योर्थस्तस्य ग्रहणेऽभ्युपगम्यमाने । द्वयं वृक्षावृक्षग्रहणमन्योन्याश्रयं । तथा ह्यवृक्षार्थव्यवच्छेदेन वृक्षार्थग्रहणे सत्यवृक्षग्रहणपूर्वकं वृक्षग्रहणमंगीकृतं । अगृहीतस्यावृक्षस्य व्यवच्छेदुमशक्यत्वात् । अवृक्षस्यापि ग्रहणं वृक्षार्थव्यवच्छेदेनेति तत्रापि वृक्षग्रहणपूर्वकमवृक्षग्रहणमापतितं । वृक्षमगृहीत्वा तद्व्यवच्छेदेनावृक्षार्थस्य व्यस्थापयितुमशक्यत्वात् । एवं वृक्षावृक्षयोर्मध्ये एकस्य वृक्षस्यावृक्षस्य वा ग्रहाभावे द्वयाग्रहः । § 1165

यतश्च द्वयोरप्यग्रहस्तस्मात् कारणादन्यव्यवच्छिन्नेर्थे शब्दस्य यः संकेत उक्तस्तस्यासम्भव इति केचिदाचक्षते । तथा चाहो द्यो त क रः । स

यावच्चागन्न प्रतिपद्यते तावदगवि प्रतिपत्तिर्न युक्ता । यावच्च गान्न प्रतिपद्यते
तावद्गवीत्युभयप्रतिपत्त्यभाव इति । § 1166

एतमेवार्थं म् द्वौ प्याह । § 1167

सिद्धश्चागौरपोह्येत गोनिषेधात्मकश्च सः ।
तत्र गौरैव वक्तव्योनन्यो यः प्रतिषिध्यते ।
स चेदगोनिवृत्त्यात्मा भवेदन्योन्यसंश्रयः ।
सिद्धश्चेद् गौरपोह्यार्थं वृथापोहप्रवर्तनं ।
गव्यसिद्धे बगौर्नास्ति तदभावेपि गौः कुत इति । § 1172

तस्माद् वस्तुभूतं सामान्यमेष्टव्यं । तत्र विधिरूपेणैव संकेत इति ते
मन्यन्ते । § 1173
234/s

यदीत्यादिना व्याचष्टे । तस्येत्यवृक्षभेदलक्षणस्य वृक्षस्य । एवन्तावन्न
वृक्षस्य ग्रहणं नाप्यवृक्षस्येत्याह [1] अविज्ञातेत्यादि । अविज्ञातो वृक्षो
यस्य पुंसस्तेन तद्व्यवच्छेदरूपस्येति वृक्षव्यवच्छेदरूपस्य बुद्धावनारूढेर्ध इति
[1] यदि वृक्षावृक्षौ बुद्धावारूढौ स्यातां तदाऽवृक्षपरिहारेण वृक्षे संकेतः
स्यात् । अनारूढे च वृक्षेऽवृक्षे चार्थे कथं संकेतः [1] § 1174

तेषामित्यादिना परस्याप्ययन्दोषस्तुल्य इत्याह । ततश्च यस्तस्य परिहारो
ममापि स एवेति भावः । । ११६ ॥ § 1175

य एकमित्यादिना व्याचष्टे । अन्यव्यवच्छेदेन संकेते क्रियमाणे ये
वादिन एकम्वस्तु सामान्यमभ्युगम्येत्तरेतराश्रयदोषं चोदयन्ति । तेषान्त-
त्रापि वस्तुभूते सामान्ये वृक्षबलक्षणे संकेते क्रियमाणे द्वयी कल्पना अवृक्षा
व्यवच्छिन्ना न वेति । ११७ ॥ § 1176

यदि व्यवच्छिन्नास्तदा ते ज्ञाता अङ्गीकर्तव्या । अज्ञातानां व्यव-
च्छेदाभावात् । तच्च ज्ञानन्तेषु न युज्यते । तदाह । कथमित्यादि । कथं ज्ञाता
वृक्षार्थग्रहणाद् ऋते । इत्येतावान् कारिकाभागः । प्राक्छब्दस्तु मिश्रक-
व्याख्यानेनोपात्तः । वृक्षार्थग्रहणम्विना प्राग् वृक्षार्थग्रहणादवृक्षाः । कथं ज्ञाता
इत्यर्थः । ये तु प्राक्छब्दं का रि का यां पठन्ति तैरर्थशब्दो न पठितव्यः ।
न ह्यवृक्षनिश्चयकाले वृक्षार्थग्रहणमस्त्यवृक्षग्रहणपूर्वकत्वात् वृक्षग्रहणस्य [1]
न च वृक्षनिश्चयमन्तरेण वृक्षार्थग्रहो युक्तस्तस्यापि वृक्षग्रहणपूर्वकत्वात् ।
एतदेवाह । न हीत्यादि । तदेति संकेतकाले प्रतिपत्ता । यस्मै संकेतः
क्रियते । कस्मान्न वेत्तीत्याह । तदित्यादि । तस्य वृक्षावृक्षस्य ज्ञानायैव
तदर्थितया संकेतार्थितयोपगमादुपस्थितत्वात् । कथं नाम संकेतोत्तरकालं
वृक्षावृक्षौ ज्ञास्यामीति । यद्वा तदर्थितयोपगमादिति संकेतार्थितया प्रवृतेः ।
अतो नास्ति संकेतकाले वृक्षावृक्षज्ञानं प्रतिपत्तुः । स च वृक्षावृक्ष मजानानः

86b/PSVTa

235/s

८ कुत] प्रकल्पनाम also

कथमवृक्षव्यवच्छेदं प्रतिपद्येत संकेते । नैव प्रतिपद्येत । अवृक्षव्यवच्छेदाप्र-
तिपत्तौ च सत्यामपरिहृतो न व्यवच्छिन्नस्तदन्यस्तस्माद् वृक्षादन्यो यस्मिन्
वृक्षार्थे सो परिहृततदन्यस्तस्मिन्निवेशस्संकेतः । सप्तमीति योगविभागात्
समासः । स यस्मिन् शब्देस्तीति मत्वर्थीय इति । अपरिहृततदन्यन्निर्देष्टुं
शीलमस्येति णिनिर्वा । अवृक्षादव्यवच्छिन्नेर्थे संप्रमुग्धरूपे संकेतित्वादिति ५
यावत् । § 1177

अपरः प्रकारः । वृक्षादन्यस्तदन्यस्तस्मिन्निवेशः संकेतः । अपरिहृत-
श्चासौ तदन्यनिवेशश्चेति कर्मधारयः । स यस्यास्ति वृक्षशब्दस्येति पूर्ववत्
। अवृक्षादव्यवच्छिन्नत्वाद् वृक्षार्थस्य । तत्र संकेत्यमानस्य शब्दस्यावृक्षेपि
निवेशः प्रसक्तः । वृक्षभेदेष्विवेति समुदायार्थः । । ११८ ॥ § 1178 १०

तस्मादेवंभूताद् वृक्षशब्दाद् व्यवहारिणां पुंसां व्यवहारकाले तत्प-
रिहारेणावृक्षपरिहारेण नियते शाखादिमति प्रवृत्तिर्न स्यात् । किन्त्वविशेषेण
वृक्षावृक्षयोः प्रवृत्तिर्भवेत् । किंन्वत् । वृक्षभेदवत् । न हि वृक्षशब्दात्
प्रकरणादिरहिताद् वृक्षविशेषे खदिरादौ तदन्यवृक्षपरिहारेण प्रवृत्तिर्भवति ।
संकेतकाले तेषामव्यवच्छेदात् । § 1179 १५

न हीत्यादिना व्याचष्टे । संकेतकालः संकेतशब्देनोक्तः परार्थव्यव-
च्छेदेनेति परस्मादवृक्षाद् वृक्षाद् वृक्षार्थस्याव्यवच्छेदेन । द्वितीये तु व्याख्याने
[।] परस्मिन्नवृक्षे वृक्षशब्दस्य संकेताव्यवच्छेदेनेति व्याख्येयं । निवेशितादिति
संकेतित्वात् । तत्परिहारेणावृक्षपरिहारेण वृक्षवदित्यस्य व्याख्यानं शिंश-
पादिभेदवदिति । शिंशपादय एव भेदा इति विशेषणसमासः वतिः सप्तम्यर्थे २०
। सूत्रे तु वृक्षभेदा इति षष्ठीसमासः । शिंशपादयो हि भेदा वृक्षस्य
भेदा भवन्तीत्यनुरूपैव वृत्तिः तेषु च यथा वृक्षशब्दान्न परस्परव्यवच्छेदेन
प्रवृत्तिस्तथा सूत्रविभाग एव व्याख्यातं । § 1180

अथेत्यादिना पराभिप्रायमाशंकते । अविधायानिषिध्यान्यदिति प्रतिषेध-
द्वयं केचित् पठन्ति । संकेते विषयमभिधायातो न्यच्चानिषिध्येति । तच्चायुक्त- २५
मिव दृश्यते विधिप्रतिषेधौ मुक्त्वा शब्दप्रवृत्त्यसम्भवात् । एकस्य हि प्रद-
र्शनमभिदधता विधेरङ्गीकृतः । ततश्चाविधाय प्रदर्श्येतिपदद्वयं व्याहृतं स्यात्
। तस्मादविधायेत्यत्रैव नञ् द्रष्टव्यः । अविधाय निषिध्यान्यदिति पाठः
। निषिध्यान्यत् पूर्वन्तद्व्यवच्छेदेनापरं संकेतविषयमविधाय । प्रतिषेधपूर्वकं
विधिमकृत्वा विधिमात्रमेव केवलं कृत्वेत्यर्थः अतः । एव प्रदर्श्येकमिति ३०
वृत्तावपि न कस्यचिद् व्यवच्छेदेन किंचिद् विधीयत इत्यन्यनिषेधपूर्वकमेव
विधानं प्रतिषेधति । केवलस्तु विधिरङ्गीकृत एव । एकमिति सामान्यं ।
एतेन सामान्ये संकेतकरणात् सर्वव्यक्तिषु कृत इत्याचष्टे । ११९ ॥ § 1181

वृक्षोयमिति संकेतस्वरूपन्दर्शयति । यद्वस्तु प्रदर्श्य संकेतः कृतस्त-
त् प्रतिपद्यते व्यवहारेपि [।] तेन कारणेनायमनन्तरोक्तो वस्तुसामान्य- ३५
वादिनोऽदोषः । तथा दृष्टमेवार्थमिति सामान्यं यत्र संकेतः कृतः । त-
त्सम्बन्धिनं वेति सामान्यसम्बन्धिनमाश्रयं । तत्रापीति विधिना केवलेनापि

संकेते क्रियमाणे द्वौ विकल्पौ वृक्षोयमिति संकेतं कुर्वाणः तरुरयमपीति विदधीत । तरुरयमेवेति वा । आद्ये पक्षे तरुब्रमन्यस्याप्यनिषिद्धमिति व्यवहारे नियमेन प्रवृत्तिर्न स्यादिति स एव प्रसङ्गः । अथ तरुरयमेवेति तदा स एवातरुरव्यवच्छेदोङ्गीकृतः । ततश्च संकेतकाले प्रतिपद्यमानेन कथं वृक्षावृक्षौ ज्ञाताविति तदवस्थः प्रसङ्गः । तदाह [1] प्रसंगो न निवर्तत इति । § 1182

एकमित्यादिना व्याचष्टे । अयमपि वृक्षोऽयमेव वृक्ष इति । गतिमिति प्रकारं । तयोश्चेति द्वयोरपि प्रकारयोः । न दोष इत्यादि परः । दृष्टोप-टाकारोनुभूतस्तद्विपरीतस्य ततो विलक्षणस्य सुज्ञानत्वात् । § 1183

237/s

१० एतदेव ग्रहणकवाक्यमेकं हीत्यादिना व्याचष्टे । एकं हि किञ्चित् सामान्यं वृक्षत्वादिकम्पश्यतोऽन्यत्र तत्सामान्यरहिते विलक्षणे वस्तुनि तदाकारविवेकिनीं यथा परिदृष्टाकारविलक्षणाकाराम्बुद्धिमनुभवतः पुंसो यथानुभवन्ततो यथा परिदृष्टादन्यदित्येवंरूपो वैधर्म्यनिश्चयो वैलक्षण्यनिश्चयः । § 1184

१५ एतेन वैधर्म्यनिश्चयस्य स्वभाव उक्तः । । १२० ॥ § 1185

तद्विवेचन इति व्यापारः पूर्वदृष्टादृष्टार्थविवेचनः पृथग्भावस्य व्यवस्थापयति । ततोऽन्यदित्यनेनैव तद्विवेचने सिद्धे यत्पुनस्तद्विवेचनग्रहणन्तत्स्पष्टार्थं । तत्रैतस्मिन् क्रमे सति यथानुभवम्वैधर्म्यनिश्चयवान् स प्रतिपत्ता । यं शाखादिमन्तमर्थम्विशिष्टसामान्यवन्तमाकारान्तराद् विवेचयति । तं पुरोधायामेव वृक्ष इति प्रदर्श्य व्युत्पादितः संकेतं ग्राहितो । यत्रैव तं संकेतानुरूपं सामान्यात्मानन्न पश्यति । तमेवावृक्षं स्वयमेव शब्दव्यापारम्विना प्रतिपद्यते । तदेवमाकारान्तरात् स्वयमेव विवेकेनावधारितं सामान्यात्मानमुपादाय संकेते कृते सर्वासु सजातीयव्यक्तिषु कृतो भवति । सामान्यस्य सर्वत्रान्वयात् । अयमेवेति चावधारणात् संकेते कृते दृष्टविपरीतस्य सुज्ञानत्वात् । ततोऽन्यत्रावृक्ष इति निश्चयो भवतीति न यथोक्तदोषः । § 1186

87b/PSVTa

अन्यापोहवादिनोप्येवमिति चेदाह । नेदमित्यादि । एकत्र संकेतकाले दृष्टस्यासाधारणस्य रूपस्य क्वचिद् व्यक्त्यन्तरेऽनन्वयादननुगमात् । ततश्च संकेतकाले यो वृक्ष इत्येव गृहीतो भेदस्तस्यान्यत्र दर्शनन्नास्ति । तत्र संकेतकाले दृष्टे पश्चाद् दृश्यमाने च स्वलक्षणे यद् भिन्नप्रतिभासि दर्शनमुत्पन्नन्तेन हेतुना । वृक्षावृक्षयोः प्रतिपत्तौ क्रियमाणायां व्यक्त्यन्तरेप्यन्यस्मिन् वृक्षभेदेपि न स्यात्तथा वृक्ष इति प्रतीतिः । तथा हि यो वृक्षभेदः संकेतकाले दृष्टस्तस्माद् घटादयो विलक्षणास्तथान्योपि वृक्षभेदः । तत्र यथा घटादिषु वृक्ष इति प्रतिपत्तिर्न भवति तथा वृक्षभेदेपि न स्यात् किन्त्ववृक्ष इत्येव प्रतिपत्तिर्भवेदित्यर्थः । § 1187

एवन्तर्हीत्या चा र्यः तत्रापीति विकल्पाकारोपि सामान्ये संकेते क्रियमाणे तुल्यमेतदित्येतराश्रयप्रतिविधानं । § 1188

238/s

एतदुक्तम्भवति । सर्वभावाः स्वहेतुतो भिन्ना इति पूर्वमेव प्रतिपादितं । तेन वृक्षा अवृक्षाश्च भिन्ना एव निर्विकल्पके ज्ञाने प्रतिभासन्ते [1] वृक्षेषु च विधिरूपेणैव वृक्षविकल्प उच्यते । तथाऽवृक्षेषु वृक्षनिषेधेनावृक्षविकल्प उत्पद्यत इति कुत इतरेतराश्रयत्वं । § 1189

ननु यद्यपि विधिरूपेण वृक्षविकल्पस्य प्रतिपत्तिस्तथाप्यवृक्षादिव्यावृत्तिद्वारेणोत्पद्यमानत्वादवृक्षादिप्रतिपत्त्यपेक्षबन्ततश्च स एवेतरेतराश्रयदोषः । § 1190

नैतदस्ति । यतोऽवृक्षादिव्यावृत्तिर्वृक्षादिस्वरूपमेव तदनुभवद्वारेणैव वृक्षादिविकल्प उत्पद्यते न त्ववृक्षादिप्रतिपत्त्यपेक्ष इति कुत इतरेतराश्रयत्वं । तत्र वृक्षविकल्पे प्रत्येकं शिंशपाद्यभेदेन वृक्षाकारोऽभिन्नः प्रतिभासते । स च संकेतात् पूर्वं स्वसम्बन्धेनप्रत्यक्षसिद्धः ज्ञानरूपत्वादतस्तत्रैव शब्दः संकेत्यते । § 1191

तेन यदुच्यते भ ट्टे न ॥ § 1192

संकेतात् पूर्वमिन्द्रियैरन्यापोहो न गम्यते ।

नान्यत्र शब्दसंकेतः किन्दृष्ट्वा स प्रयुज्यतां ॥

अन्वयेन विमुक्तत्वात्प्रानुमाप्यत्र विद्यते ।

सम्बन्धानुभवोप्यस्य तेन नैवोपद्यत इति § 1196

निरस्तं । § 1197

कस्मादितरेतराश्रयप्रतिविधानन्तुल्यमित्याह । यस्मादित्यादि । सजातीयव्यक्तिष्वेकाकारम्प्रत्यभिज्ञानमेकप्रत्यवमर्शस्तथाऽख्या संज्ञा यस्य ज्ञानस्य तत्तथा । अनेन भिन्नास्त्वपि व्यक्तिष्वेकाकारं प्रत्यभिज्ञानमेकत्वमारोपयतीत्युक्तं । ततश्च विकल्पविज्ञानारोपितैकत्वात् व्यक्तिषु यत्र क्वचित् संकेतः कृतः सर्वत्र कृतो भवतीत्यस्य बीजमाख्यातं । एकत्र हीत्यनेन विजातीयपदार्थपरामर्शशून्याकारन्तेन परामर्शस्य प्रतिनियताकारत्वमाह । विजातीयपदार्थाकारव्यावृत्त्या सजातीयेषु सर्वेषु यदेकप्रत्यवमर्शज्ञानन्तत्र स्थित इत्यर्थः । एतेनापि सजातीयाऽसजातीयावस्तुविभागबीजमुक्तं । अत एवाह । तदित्यनेनैकः परामर्शो गृह्यतेऽतच्छब्देन तद्विपरीतः । स चासश्च तदतौ । तयोर्हेतवस्तदतद्वेतवः । तान् विभजते । एक शाखादिमदाकारपरामर्शहेतून् तद्विपरीतांश्च पृथक् करोति स्वयमेव संकेतात् [1] प्रागपि निवेदितमेतद् [1] एकप्रत्यवमर्शार्थज्ञानाद्येकार्थसाधनं १ । ७५ इत्यत्रान्तरे । व्यतिरिक्तस्याव्यतिरिक्तस्य च सामान्यस्य निषेधान्निषेत्स्यमानत्वाच्च । भावाः प्रकृतिभेदिनः स्वभावेनैव विलक्षणाः [1] ज्ञानादिकमित्यादिशब्दाद् उदकाद्याहरणादिकं केचिदेव कुर्वन्ति नान्ये ॥ १२१ ॥ § 1198

प्रकृत्या तदतज्जननस्वभावत्वात्तेषां । तान्भावानयं प्रतिपत्ता स्वयमेव शब्दव्यापारं विना विभज्य विभागं कृत्वा तद्वेतूनतद्वेतूँश्च प्रत्येति । तेन कुत

१६ इति] Ślokaṅkārtika.

इतरेतराश्रयबदोषः । यो हि तद्धेतूनतद्धेतूँश्च भावात्स्वयमेव प्रतिपद्यते । तस्य प्रतिपत्तुस्तद्बुद्धिपरिवर्तिन इत्यादि कर्मपदं प्रतिपद्येतेत्येतत् क्रियापदापेक्षं । अतद्धेतुभ्यस्तद्धेतून् विभज्य स्थापयति या बुद्धिः सा [१] तद्बुद्धिस्तत्परिवर्तिनस्तदारूढान् । विकल्पिकाया धियो हेतुतया भातो भासमानात् ।

§ 1199

इव शब्दस्य वक्ष्यमाणस्य सम्बन्धाद्धेतुतयेवेति द्रष्टव्यं न तु ते विकल्प-
प्रतिभासिनो हेतवस्तेषां बहिरसत्त्वात् । केवलम्प्रतिपत्तुस्तथाध्यवसायादेव-
मुच्यते । अहेतुरूपविकलान् भात इत्यत्राभिसम्बन्धः । इव शब्दयोगश्च
पूर्ववत् । एकाकारपरामर्शबुद्धेर्ये न हेतवस्तेषां रूपेण विकलानिव । दृश्य-
१० विकल्पयोरेकीकरणाद् बाह्येन सहैकरूपानिव भात इत्यत्राभिसम्बन्धः ।
स्वयं संकेतादुत्तरकालमपि । अतत्कारिभ्यो भेदेन तान् भावान् प्रतिप-
द्येतेति कृत्वा । उक्तिः शब्दो भेदे विजातीयव्यावृत्ते स्वभावे विकल्पेन
स्वाकाराभेदेनाध्यस्ते नियुज्यते संकेत्यते । तम्भेदं यथोक्तं । तस्याः श्रुतेः
सकाशाद् व्यवहारे प्रतियती प्रतिपद्यमाना परिधीर्भ्रान्त्या एकम्वस्त्रिवेक्ष-
१५ ते । सजातीयव्यक्तिषु तन्विजातीयव्यावृत्तं स्वभावं स्वाकाराभेदेन प्रतियती
धीरेकमिव वस्तु प्रेक्षत इत्यर्थः । § 1200

ततः सर्वेष्वेकपरामर्शहेतुषु वृक्ष इति प्रतिपत्तिरतो यदुक्तं दर्शनेन प्र-
तिपत्तौ व्यक्त्यन्तरेपि न स्यादिति तदपास्तं । § 1201

यच्चाप्युक्तम्भ द्वे न ॥ § 1202

240/s

२० गोशब्दानभिधेयत्वमश्वादीनां हि ते कथं ।
न दृष्टस्तत्र गोशब्दः संकेतसमये यदि ।
एकस्मात्तर्हि ते पिण्डाद्यदन्यत् सर्वमव तत् ।
भवेदपोह्यमित्येवं नहि सामान्यवाच्यतेति [१] § 1206

88b/PSVTa

तदपि निरस्तं । एकव्यक्तौ गोशब्दस्य संकेते विषयस्य व्यक्त्यन्तरेनुगमात्
२५ स एवायं गौरिति प्रतीतेरिति । तथापि [१] § 1207

तेषामित्यादिना का रि कार्थमाह । तेषां विजातीयवस्तुविवेकिनाम-
र्थानां प्रकृत्या तथाभूतविकल्पकारणानामन्वयादिति सम्बन्धः । प्रकृत्या
स्वभावेन न पुनरेकसामान्ययोगात् । सर्वे तर्हि परामर्शं कस्मान्न जन-
यन्तीत्याह । प्रत्ययवशादिति । अनुभवज्ञानं प्रत्ययस्तद्वारेण तेषां विक-
३० ल्पजननात् । तथाभूतस्यैकप्रत्ययमर्शात्मकस्य विकल्पस्य कारणानामन्व-
यात् सद्भावाद् [१] यथैको वृक्षभेदः प्रकृत्या तथाभूतविकल्पहेतुभूतस्तथा
द्वितीयादिरपीत्यनेनाकारेणान्वयो न पुनरेकम्वस्तु सामान्यात्मकमस्ति । त-
स्मादन्वयाद्धेतोरेककार्यवच्चनैकाध्यवसाययोग्यानिति वाक्यशेषः । § 1208

२३ तेति] Ślokaṅkārtika.

तद्द्रष्टुरिति व्यक्तिष्वेकार्थकरणस्य द्रष्टुर्बुद्धौ विपरिवर्तमानानारूढान् । तस्माद् द्रष्टुरिति भवितव्यं । कर्तरि चेति षष्ठीसमासप्रतिषेधादिति चेन्न । शेषषष्ठा विवक्षितत्वात् । द्रष्टृशब्दस्य चातृन्प्रत्ययान्तत्वात् । तत्र तृन्निति षष्ठी प्रतिषेधात् । तच्छब्दस्य द्वितीयान्तस्य साधनं कृतेति समासः । अन्ये तु त-
त्प्रयोजक इत्यादिनिर्देशात् प्रतिषेधसूत्रस्यानित्यत्वं ज्ञापयन्ति । एवमन्येष्वपि ५
निर्देशेष्वेवंजातीयेष्वेवंरूपाः परिहारा वक्तव्याः । तज्ज्ञानहेतुतया तस्य विक-
ल्पज्ञानस्य हेतुतया । तदन्यव्यावृत्त्या चेत्येकाकारप्रत्यभिज्ञानहेतुभ्यो येऽन्ये
तथाभूतविकल्पाऽहेतवः । तेभ्यो व्यावृत्त्या च । अतथाभूतानपि न हि ते
विकल्पारूढास्तद्धेतवो बहिरविद्यमानत्वात् । अत एवाहेतुरूपविकल्पत्वम-
प्यसत्तेषामवस्तुसत्त्वात् । तथाध्यवसितान् । तज्ज्ञानहेतुतया तदन्यव्यावृत्त्या १०
चारोपितान् । अनेन भातोहेतुतया धियः । अहेतुरूपविकल्पानिवेति व्याख्यातं
। § 1209

241/s

अविभक्तबाह्याध्यात्मिकभेदानित्यनेनैकरूपानित्येतद् व्याचष्टे । अविभ-
क्तो बाह्याध्यात्मिकभेदो येष्विति विग्रहः । दृश्यविकल्पयोरेकीकरणेन
गृहीतानित्यर्थः । यस्मै संकेतः क्रियते स प्रतिपत्ता । प्रतिपत्तिमनुसृत्य । १५
संकेतकाले यादृशी तस्य प्रतिपत्तिः । अहेतुरूपविकल्पा एककार्या भावा
एकरूपा येष्वयं वृक्षशब्दः संकेतितस्त एवामी [।] तस्माद् वृक्षा इत्येव-
माकारा । तामनुसृत्य । तां स्मृत्वा । विकल्पविज्ञाने स्थितस्सन् । तान्
यथोक्तान् भावान् तद्विज्ञानहेतूनतद्विपरीतेभ्यो भेदेन । एते वृक्षा इति
व्यवहारकालेपि वृक्षशब्दश्रवणात् कथन्नम प्रतिपद्येतेत्यनेनाभिप्रायेणाक्तम- २०
तद्धेतुभ्यो भेदव्यवच्छिन्ने स्वभावे विकल्पेन विषयीकृते नियुङ्क्ते संकेतस्य
कर्ता । । १२३ ॥ § 1210

ननु व्यावृत्तस्य स्वलक्षणस्य व्यवहारकालेनुगमो नास्ति [।] नापि
विकल्प- प्रतिभासिनः सामान्याकारस्य स्वज्ञानाभिन्नत्वाद् विकल्पान्तरेन्व-
योस्ति । नापि वक्तृसम्बन्धिनस्तस्य श्रोतुः श्रोतृसम्बन्धिनो वा वक्तुः प्र- २५
तीतिरन्यचेतोर्धर्मत्वेनातीन्द्रियत्वात् । न चाप्रतिपत्तेः समं प्रतिपाद्यप्रतिपाद-
काभ्यां संकेतः सम्भवतीत्याह । स्वपरेत्यादि । स्वस्य प्रतिपादकस्य परस्य
च प्रतिपादस्य विकल्पेष्वेकार्थकरणलक्षणेन भ्रान्तिनिमित्तेनैकप्रतिभासान्
भावान् संकेतविषयान् आदर्श्याः । § 1211

एतदुक्तमभवति । यथैकस्तेमिरिको द्विचन्द्रन्दृष्टान्यतैमिरिकायोपदिशन् ३०
स्वदृष्टमेवोपदिशति न परदृष्टमप्रत्यक्षत्वात् । अथ च तस्यैवभवत्ययमेव मया
परस्मै प्रतिपादित इति । परोपि च स्वसन्तानभाविनमेव द्विचन्द्राकारम्प्रतिय-
न् य एव प्रतिपादकेन मम प्रतिपादितस्स एव मया प्रतिपन्न इति मन्यते
। तद्वत् प्रतिपाद्यप्रतिपादकयोर्बुद्ध्याकारस्याध्यवसितबाह्यरूपस्य भेदेष्वेक-
त्वाध्यवसायात् संकेतकरणं व्यवहारकाले च तस्यैव प्रतीतिरेकत्वाध्यवसात् ३५
। तमित्यन्यव्यवच्छिन्नं स्वभाव स्वाकारेणाभिन्नमध्यस्य प्रतिपद्यमाना बुद्धिः ।
तस्या इति श्रुतेः । एकवस्तुग्राहिणीव प्रतिभाति । § 1212

तेन यदुच्यते भट्टे न ॥ § 1213

न चान्वयविनिर्मुक्ता प्रवृत्तिः शब्दलिङ्गयोः ।
ताभ्यां न विनापोहे धीर्न चासाधारणेन्वयः ।
अपोहश्चाप्यप्रसिद्धोऽव्यभिचारः क्व कथ्यतां ।
तस्मिन्नविद्यमाने च न तयोः स्यात्प्रमाणतेति [।] § 1217

242/s

अपास्तं । यत एकस्मिन्नन्यव्यावृत्ते स्वरूपेण शब्दलिङ्गाभ्यां सम्बन्ध-
म्प्रतिपद्यमानोप्यन्यत्राप्येवंरूपेषु सम्बन्धं प्रतिपद्यत एवैकत्वाध्यवसायादिति
कुतोन्वयरहितत्वादित्येव इति । वस्तुभूतन्तु सामान्यमाश्रित्य वृक्षावृक्षविभागो
न घटते । तदाह [।] न पुनरित्यादि । एकम्बस्तु सामान्यं दृश्यमुपल-
ब्धिलक्षणप्राप्तन्तत्र स्वरूपेण वृक्षभेदेभ्यो घटादयो भिन्नास्तथा
घटादयोपि [।] परस्परन्तेषाम्भिन्नानान्दर्शनेपि यस्य सामान्यस्य दर्शनाद-
र्शनाभ्यां वृक्षावृक्षविभागं कुर्वीत यत्रेदं सामान्यं दृश्यते स वृक्षो यत्र न
दृश्यते सोऽवृक्ष इति । § 1218

कस्मान्नास्तीत्याह । तस्येत्यादि । सामान्यस्य व्यतिरिक्तस्य शाखादिप्र-
तिभासाद् विभागेनाग्रहणात् । न हि वृक्षादिषु द्वौ प्रतिभासावुपलभ्येते
। एकः शाखाद्याकारोऽपरश्चाशाखाद्याकारः । न च शाखाद्याकार एव
सामान्यं प्रतिभासत इति शक्यम्बक्तुन्तस्य शाखाद्याकारत्वात् । दण्डव-
द्वण्डिनीति वैधर्म्यदृष्टान्तः । यथा दण्डिनि दण्डस्य भेदेन ग्रहणं । नैवं
सामान्यस्य । अपरस्माच्छाखादिमतः प्रविभागेनागृहीतस्य च सामान्य-
स्य व्यक्तिष्वनुपलक्षणात् । स्वरूपेण परस्योपलम्भनमुपलक्षणन्तच्च स्व-
यमगृहीतस्य कथम्भवेत् । अनर्थान्तरसामान्यवादिनस्त्वाकृतेरेकत्र व्यक्तौ
दृष्टायाः स्वरूपेणादव्यतिरेकात्तद्वदेवान्यत्र व्यक्त्यन्तरे द्रष्टुमशक्यत्वात् । ततश्च
तदतद्वतोरिति संकेतकालपरिदृष्टैकवृक्षाकृतिर्यस्यास्ति स तद्वान् । पश्चाद्
व्यवहारकाले दृश्यमानो वृक्षभेदः पूर्वदृष्टवृक्षाकृतिरहितोऽतद्वान् । तयोर्य-
थाक्रमं वृक्षावृक्षत्वे न्यायप्राप्तत्वे सति व्यक्तिरेकैवेति संकेतकाले दृष्टैव वृक्षः
स्यान्न तु व्यवहारकाले दृश्यमाना । संकेतकाले दृष्टाया आकृतेरन्यत्राद-
र्शनात् । § 1219

89b/PSVTa

अन्यापोहे शब्दार्थपरैरव्यापित्वं चोदितं तत्परिजिहीर्षवान् पूर्वपक्षदिग्मात्र
न्तावत् करोति । भवतु नामेत्यादि । कस्मात्तत्रार्थान्तरव्यवच्छेदो नास्तीत्याह
। न ह्यज्ञेयमित्यादि । यत इत्यज्ञेयात् । अज्ञेयं कस्मान्नास्तीति चेदाह ।
तत इत्यादि । अज्ञेयाद् विज्ञेयस्य भेदेन विषयीकरणमङ्गीकर्तव्यमन्यव्यव-
च्छेदवादिनाऽन्यथा कथमज्ञेयात् ज्ञेयस्य व्यवच्छेदः । ततश्चाज्ञेयात् ज्ञेयस्य
भेदेन विषयीकरणे सत्येव तस्याज्ञेयाभिमतस्य ज्ञेयत्वात् । न ह्यविषयीकृताद्
व्यवच्छेदः शक्यो दर्शयितुं । आदिशब्दात् सर्वसमुदायद्व्यादिशब्दानां ग्रहणं ।

243/s

§ 1220

५ तेति] Śloka-vārtika.

तदुक्तम् द्वौ बो त क रा भ्यां । अन्यापोहश्च शब्दार्थ इत्युक्तमव्याप-
कत्वात् । यत्र द्वैराश्रयम्भवति तत्रेतरप्रतिषेधादितरः प्रतीयते यथा गौरिति
पदेऽगोः प्रतिषेधेन गौः प्रतीयते । § 1221

न पुनः सर्वपद एतदस्ति । न ह्यसर्वनाम किञ्चिदस्ति यत्सर्वश-
ब्देन विनिवर्त्येत । अथ मन्यसे एकाद्यसर्वं तत् सर्वशब्देन निवर्त्यते ५
। तत्र स्वार्थापवाददोषप्रसङ्गात् । एवं हि सत्येकादिव्युदासेन प्रवर्तमानः
शब्दः । अङ्गप्रतिषेधादङ्गव्यतिरिक्तस्य चाङ्गिनो नभ्युपगमादनर्थकः स्यात् ।
एवं सर्वसमुदायशब्दा एकदेशप्रतिषेधरूपेण प्रवर्तमानाः समुदायिव्यतिरिक्त-
समुदायानभ्युपगमादनर्थकाः प्राप्नुवन्ति । द्वादिशब्दानां च समुच्चयविषय-
त्वादेकादिप्रतिषेधे प्रतिषिध्यमानानामसमुच्चयत्वात् । द्वादिशब्दानामनर्थकत्व- १०
मिति । § 1222

नैष दोष इत्याचार्यः । यस्मादाकांक्षावतीं बुद्धिं कुतश्चिन्नवर्त्यं तस्या
बुद्धेः क्वचिद्विनियतेऽर्थे निवेशनायाकाङ्क्षावतः पुंसः कश्चिच्छब्दः प्रयुज्यते प्र-
तिपादयित्रा । क्वचिन्निवेशनायेत्यनेनान्वय उक्तः । कुतश्चिद्विनवर्त्येत्यनेन
व्यतिरेकः । § 1223 १५

किङ्कारणं कुतश्चिन्नवर्त्यं क्वचिन्निवेश्यते शब्द इत्यत आह । तद-
र्थस्येत्यादि । शब्दार्थस्यावधारणात् । अन्यथा यदि तेन शब्देन न क-
श्चिदर्थो व्यवच्छिद्येत व्यर्थः शब्दप्रयोगः स्यात् । यत एवन्तस्माज्ज्ञेयादिप-
देष्वित्यादिशब्दात् सर्वविश्वादिपदेषु । किम्बिच्छिष्टेषु [।] व्यवहारोपनीतेषु । २०
विधिप्रतिषेधलक्षणः शाब्दो व्यवहारस्तदर्थमुपनीतेषु । लौकिकप्रयोगस्थेष्विति
यावत् । तेषु व्यवहाराङ्गेषु यथाकथंचिद् व्यवच्छेदोस्ति कश्चित् । § 1224

एतदुक्तम्भवति । यत्परश्च शब्दः स शब्दार्थ इति विधायकस्यापि वाक्य-
स्य व्यवच्छेदपरत्वाद् व्यवच्छेदोपि शब्दार्थ उच्यते इति न काचित् क्षतिः ।
§ 1225

शब्दं हीत्यादिना व्याचष्टे । सर्वः पुमान् लौकिकः परीक्षको वा क- २५
स्मान्नातिवर्तत इत्याह । तस्येत्यादि । तस्य शब्दस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिफल-
त्वादिति कुतश्चिन्नवर्त्यं क्वचित् प्रवृत्त्यर्थत्वादित्यर्थः । इतरथा शब्दप्रयोगो
विफलः स्यात् । तदाह । यदीत्यादि । अयम्बक्ता कस्यचित् प्रतिपादस्य
कुतश्चिदनभिमतान्न निवर्तयेद् बुद्धिमनिवर्त्याभिमते च क्वचिन्न प्रवर्तयेत्
तदा यथाभूतानुज्ञानादिति शब्दप्रयोगात् पूर्वं प्रतिपत्तुर्यथा संप्रमुग्धरूपोर्थस्त- ३०
थाभूतस्य शब्देनाननुज्ञानात् । यथाकथंचिद् यादृशस्य तादृशस्यानुज्ञानादित्य-
र्थः । सर्वव्यवहारेषु न किञ्चिद्वचनं व्यवहरेदुच्चारयेत् । किङ्कारणं [।]
शब्दव्यवहारस्यावधारणान्तरीयकत्वात् । § 1226

एतदेव साधयन्नाह । यथेत्यादि । अत्र ह्युदकमानयेत्युक्ते श्रोतुः
करणविशेषेऽवश्यमाकांक्षा भवति तत्र च नियमार्थं घटेनेत्युच्यते । सोयं ३५
घटो नेति शब्दः स्वार्थाभिधानपुरस्सरमेव करणान्तरव्यवच्छेदाक्षेपात् फ-
लवान् भवत्यन्यथा सत्यपि घटशब्दप्रयोगे यदि नाञ्जलिना तथान्येनापि

करणेनोदकानयनं यथाकथंचिदिति । अल्पप्रमाणं बहुप्रमाणं वा जलानय-
नमभिप्रेतमित्यर्थः । उदकशब्दोपि कर्मान्तरव्यवच्छेदेन यदि विशिष्टे कर्मणि
न प्रवर्तकस्तदा तस्यापि प्रयोगोऽर्थक इत्याह । तथेत्यादि । आनयेत्येव
केवलम्वचनं स्यात् [1] किंभूतमनाक्षिप्तकरणकर्मकं । अनाक्षिप्तविशेष-
५ पानाश्रितं करणं घटाख्यं कर्म चोदनाख्यं यस्मिन्नानयेत्येतावति वचने त-
त्तथोक्तं । तथानयेत्यस्मिन् व्यापारेभिर्मुखीभूतः पुमान् । आनयेत्यनेन य-
द्दानयनादन्यस्माद् व्यापारान्न व्यवच्छिद्येत तदाऽनयेत्यपि न वाच्यं स्यात् ।
§ 1227

245/s

एतदेवाह । एवमानयनमित्यादि । अन्यद्वा किञ्चिदनुष्ठानमिति । आन-
१० यनादन्यत् । किम् [1] भोजनाद्यनुष्ठानं । अननुष्ठानं चेति व्यापाराक-
रणमनानयनं च यद्यभिमतं स्यात्तदा क्रियापदमानयेत्यपि न ब्रूयात् ।
नयनमन्यद्वेति क्वचित् पुस्तके पाठः स च युक्तः । आनयनशब्दस्य प्र-
क्रान्तत्वात् । तस्माद् व्यवहारोपनीतानां घटादिशब्दानामस्ति व्यवच्छेदो यथा
तेषान्तथा व्यवहारोपनीतानां ज्ञेयादिशब्दानां केनचिद् व्यवच्छेदेनाज्ञेयादिना
१५ | § 1228

अनन्याशङ्कायामित्यज्ञेयत्वादेराशङ्काऽन्याशङ्का । तदभावोनन्या शंका ।
असत्यामज्ञेयत्वाद्याशङ्कायामित्यर्थः । तथा ह्यनित्यादिरूपेणाज्ञेयः शब्द इत्या-
शंकायामिदं प्रयुज्यतेऽनित्यादिनाकारेण ज्ञेय इति । तत्रानित्याद्याकारेण
यदज्ञेयत्वमाशंकितं तदेव व्यवच्छिद्यते । एवं ज्ञेयास्सर्वपदार्थास्सर्वज्ञज्ञान-
२० स्येत्यत्रापि सर्वं ज्ञं ज्ञानापेक्षया यदज्ञेयत्वमाशंकितन्तदेव व्यवच्छेद्यं । तथा
कश्चिदाह । निरुपाख्यानामभावात्तत्र ज्ञानस्य वृत्तिर्नास्ति तस्मादज्ञेयास्त
इति । अत्राप्यज्ञेयत्वमारोपितन्तदेव व्यवच्छेद्यं । सर्वाभावो न भवतीत्येव-
मभावस्यापि विषयीकरणात् । एवमन्यत्रापि ज्ञेयशब्दप्रयोगे वाच्यं । तथा
प्रमेयशब्दे । तथा क्षणिकास्सर्वे संस्कारा इत्यत्रापि सर्वस्य दीपादेरेव क्ष-
२५ णिकत्वं कैश्चित् कल्पितन्न सर्वस्य [1] तद्व्यवच्छेदेन सर्वसंस्काराणामनित्यत्वं
। एवं कश्चिदागतः किम्वा सर्व एवेत्याशङ्कायां सर्वो ग्राम आगतः । इति क-
स्यचिदेव यदागमनमाशंकितन्तदेव व्यवच्छेद्यं । तथा समुदायालम्बनाः पञ्च
विज्ञानकाया इति चैकदेशालम्बना इत्येकदेशालम्बनत्वं निषिध्यते । एव-
मन्येष्वपि द्यादिशब्देषु व्यवहारोपनीतेषु प्रकरणवशाद् यथायोगं व्यवच्छेदो
३० वक्तव्यः । § 1229

अयमत्र समुदायार्थः [1] न वस्तुभूतं प्रतियोगिनम्भिन्नबुद्धिग्राह्यं राशिद्व-
येऽवस्थाप्याऽन्यापोहः शब्देन चोद्यत इत्युच्यते । किन्तु यः श्रोत्रा तथाभूतेष्व-
तथाभूत आकार आरोप्यते सोऽपि व्यवच्छेद्य एव शब्देनेति । § 1230

एतदेव स्फुटयन्नाह । तत्र हीत्यादि । यदेव मूढमतेः प्रतिपाद्य-
३५ स्यात्शंकास्थानमाशंकाविषयः । तदेव ज्ञेयादिशब्दानां निवर्त्यं । श्रोत्रा नैव

१२ ठः] ? ब

246/s कश्चिदाशङ्कित इति चेदाह । अनाशङ्कमानो वेत्यादि । यद्यसौ न किञ्चिदाशङ्कते । यथाभूत निश्चयवान् तदा परस्माद् वक्तुः किमुपदेशमपेक्षते । नैवेत्यभिप्रायः । आकांक्षापनयनं श्रोतृसंस्कारस्तद् यत्र वचने नास्ति तदा श्रोतृसंस्कारं तथाभूतं च वचनं कुर्वाणो वक्ता कथं नोन्मतः स्यात् । तस्माद् वक्ता श्रोतुराकांक्षावतः संस्कारमेवाधित्समानः शब्दं प्रयुंक्ते । किं कारणं ५
[।] तत्संस्कारायैव श्रोतृसंस्कारायैव शब्दानां कृतसंकेतत्वात् । § 1231

91a/PSVTa भवतु नाम वाक्यस्थानां व्यवहारार्थमुपनीतानां ज्ञेयादिशब्दानां यथोक्तं व्यवच्छेद्यं । ये बव्यवहारोपनीताः केवला एव ज्ञेयादिशब्दास्तेषु कथं । न हि तत्र प्रतिपत्तुराशङ्कास्थानमस्तीत्यत आह । अव्यवहारोपनीताश्चेत्यादि । वा क्येष्वनन्तर्भूतो वाचकः शब्दो नास्तीत्यर्थः । यतो वक्ता फलार्थी प्रथमन्तावदिममर्थम्विशिष्टक्रियासम्बद्धमनेन शब्देनास्मै प्रतिपादयामीत्यभिप्रायेण देवदत्त गामानयेत्येवं प्रयुंक्ते । तेन क्रियान्वितानामेव पदार्थानामभिधानं । न ब्रूहिहितानाम्पदार्थानाम्पश्चादन्वयः । गामित्यादौ कर्मादिविभक्तेरनुत्पादप्रसंगात् । तस्माद् वाक्यस्थानामेव प्रयोगः । तदेवाह । वाक्यगतस्येत्यादि । तस्यैवार्थप्रतिपादकत्वादिति भावः । § 1232 १५

ये तु वै या क र णैः सर्वविश्वेत्यादिगणेषु पठन्ते । प्रकृतिप्रत्ययविभागेन वा संस्क्रियन्ते । तथा निरुक्तकारैः [।] तेपि रेखागवयस्थानीया वाक्यस्थानामेव प्रतिपत्त्युपाया द्रष्टव्या न तु तेषां लौकिकः कश्चिदर्थोस्ति । तस्मात् वाक्यस्थानामेव पदानामर्थवत्ता । तत्रैव चावस्थितानामर्थचिन्ता क्रियते । तदाह । क्व पुनरित्यादि । एत इति ये वाक्यस्थाः प्रयोगविषयचिन्तायां प्रवर्तमानायामन्यापोहः शब्दार्थ उच्यते । अन्योऽपोह्यतेऽनेनेति कृत्वा । ये ब्रूप्रयोगस्था ज्ञेयादिशब्दास्तेषामर्थासम्भवाच्चिन्तैव नास्तीत्याह । अनिर्दिष्टप्रयोगमित्यादि । निर्दिष्ट उपात्तस्तथा चासौ प्रयोगश्चेति कर्मधारयः । पश्चान्नञा सहाभावाथेऽव्ययं विभक्तीत्यादिनाऽव्ययीभावः । ततश्च सप्तम्यास्तृतीया सप्तम्योर्बहुलमित्यम्भावः । उपात्तप्रयोगाभावे सति वाक्येनुपनीतस्य केवलस्य २५
247/s ज्ञेयशब्दस्य कोर्थ इति प्रश्न इत्यर्थः । क्रियाविशेषणमेतदित्यपरे । प्रश्नक्रिया हि विशेष्या । क्रियाविशेषणानाञ्च कर्मत्वमिति । अत्र च यदि कर्मधारयसमासस्तस्य स्वपदार्थवृत्तित्वात्कथनेन प्रश्नक्रियाविशेषितेति वक्तव्यं । § 1233

अथानिर्दिष्टः प्रयोगो यस्मिन् ज्ञेयशब्द इति बहुव्रीहिस्तदापि शब्दो विशेषितो न क्रिया । यदा ब्रूवन्निर्दिष्टः प्रयोगो यस्मिन् प्रश्न इति तदा भवति क्रियाविशेषात् तदापि प्रश्नशब्दसामानाधिकरण्यात् सप्तम्येव युक्ताऽनिर्दिष्टप्रयोगे प्रश्न इति । किङ्कारणं केवलस्य ज्ञेयशब्दस्यार्थो नेति चेदाह । तत इति [।] ततो ज्ञेयशब्दात् क्वचिद् अपि न वस्तुप्रतिपत्तेः । विधिप्रतिषेधफले व्यवहारे च केवलस्य ज्ञेयशब्दस्य प्रयोगाभावात् कुतोर्थप्रतिपत्तिः । यदादिशब्दोऽनित्यादिरूपेण किं ज्ञेयो भवत्यथाज्ञेय इत्येवं प्रक्रान्ते ३५
ज्ञेय इति केवलः प्रयुज्यते । तदापि यार्थप्रतिपत्तिः सा प्रकृतं शब्दादपद-

मपेक्ष्य भवन्ती वाक्यादेव जायते । पदान्तरसहितस्य पदस्य वाक्यत्वात् । तस्मान्नास्ति पदान्तरनिरपेक्षात् पदार्थप्रतिपत्तिः । यथा ज्ञेयादिपदानां केवलानां न किञ्चिद्वाच्यं तथा घटादिशब्दानामपि केवलानां । § 1234

ननु च किं घटेनोदकमानयाम्यथाञ्जलिनेति प्रस्तावे । घटेनेति प्रयुक्ते
 ५ । तत्र च यः प्रकरणं न ज्ञातवान् तस्यापि प्रतिपत्तुर्घटेनेति केवलश-
 ब्दश्रवणाद् घटाकारा प्रतिपत्तिरुत्पद्यत एवेति कथमुच्यते केवलाच्छब्दात्
 न प्रतिपत्तिरित्याह । यापीत्यादि । अपरिसमाप्तः स जिज्ञासितोर्थो य-
 स्यां प्रतिपत्तौ साऽपरिसमाप्ततदर्था । कथमपरिसमाप्ततदर्थतित्याह । दृष्टप्र-
 १० योगानुसारेणेति । यावत्सु नयनानयनादिक्रियाचोदनाप्रवृत्तेषु । तेन घटश-
 ब्दस्य प्रयोगो दृष्टस्तदनुसारेण तावत्सु पूर्ववाक्येषुकांक्षावती प्रतीतिर्भवति
 किमयमर्थो विवक्षितः किम्वायमित्येवं साकांक्षत्वाद्दुपप्लवमानं रूपत्वेनास-
 माप्तार्था विप्लवभ्रान्तिरेव । एतत्कथयति [।] नैव केवलशब्दमात्रश्रवणाद-
 र्थप्रतिपत्तिरस्ति किन्तु वाक्येषूपलब्धस्यार्थवतः पदस्य सादृश्येनोपहृतबुद्धेः
 केवलशब्दश्रवणादर्थप्रतिपत्त्यभिमान इति । यथा दृष्टप्रयोगानुसारेण केव-
 १५ लघटादिपदश्रवणादर्थप्रतिपत्तिर्विप्लवस्तादृशो ज्ञेयादिशब्देष्वपि [।] यथादर्शनं
 । यथाप्रयोगोपलम्भं । यावत्सु वाक्येषु ज्ञेयशब्दः प्रयुज्यमानो दृष्टस्तद-
 नुसारेण केवलज्ञेयशब्दश्रवणादस्त्येवार्थप्रतिपत्तिर्विप्लवः । अनेन सर्वथा घ-
 टादिशब्दैर्ज्ञेयादिशब्दानान्तुल्यतामाह । § 1235

यच्चाप्युक्तम् [।] एकादिव्युदासेन प्रवर्तमानः सर्वशब्दाङ्गे प्रतिषेधादङ्ग्य
 २० तिरिक्तस्य चाङ्गिनो नभ्युपगमादनर्थकः स्यादिति । § 1236

248/s

तदयुक्तं । यतो न्य एवैकादिबुद्धिविषयाभावा अन्ये च स-
 मुदायादिबुद्धिविषयाः प्रतिभासन्ते । ये च विशिष्टावस्थाः समुदायादिबुद्धिविष-
 यास्त एवाङ्गिन उच्यन्ते न्यस्याङ्गिनो निषेधात् । यादृग्भूताश्च ते परेण स-
 मुदायादिधर्मारम्भका इष्यन्ते तादृग्भूता एवास्माभिः समुदायबुद्धिजनक-
 २५ त्वेन तदालम्बना इष्यन्ते विरोधाभावात् । तेन सर्वसमुदायद्विद्वादिश-
 ब्दानामेकादिनिषेधो घटत एव । § 1237

तस्मादित्यादि । यतः सर्वं वाक्यं सावधारणम्वाक्यस्थानामेव पदानाम-
 र्थवत्ता । तस्मात् सर्वशब्दप्रयोग इत्युपसंहारः । तत्साफल्यत् तस्य
 शब्दप्रयोगस्य साफल्यत् । एवं सर्वशब्दानां यथोक्तविधिनाऽन्यापोहे वाच्ये
 ३० । § 1238

यदुक्तम् द्वौ द्वौ त क रा भ्यां । § 1239

अन्यापोहश्च किम्वाच्यः किम्वाऽवाच्योयमिष्यते ।
 वाच्योपि विधिरूपेण यदि वान्यनिषेधतः ॥
 विध्यात्मनास्य वाच्यत्वे त्याज्यमेकान्तदर्शनं ।
 ३५ सर्वत्रान्यनिषेधोयं शब्दार्थ इति वर्णितं ॥

92a/PSVTa

अनपोहव्युदासेन यद्यपोहोभिधीयते ।
तत्र तत्रैवमिच्छायामनवस्था भवेत्तव ॥
अथाप्यवाच्य एवायमन्यापोहस्त्रयेष्यते ।
तेनान्यापोहकृच्छब्द इति बाध्येत ते वचः ॥
यस्माद् येष्वेव शब्देषु नञ् योगस्तेषु केवलः ।
भवेदन्यनिवृत्त्यंशस्त्रात्मेवान्यत्र गम्यत इति ॥ § 1249

तदयुक्तं । विधेः शब्दार्थस्यार्थादन्यनिषेधस्याभ्युपगमात् । § 1250

यदि तर्हि विधिरेव शब्दार्थोर्थादन्यनिषेधः [।] कथन्तद्वाचार्य दि ङ् ना
गे न शब्दोर्थान्तरव्यावृत्तिविशिष्टानेव भावानाहेत्याद्युक्तं [।] § 1251

न विरुध्यत इत्यत आह । निवेशनं चेत्यादि । अनेन चैतद्दर्शयति १०
[।] संकेतेपि तावद् विधिरूपेण शब्दः प्रवर्तते किं पुनर्व्यवहार इति ।
249/s यो वृक्षार्थो यस्मा दवृक्षाद् घटादेर्भिद्यते विनिवर्त्येत स वृक्षन्त्यक्तेत्यर्थः ।
निवेशनं संकेतकरणं वक्षशब्दस्य द्रष्टव्यं । तन्निवृत्त्येत्यनेनावृक्षे वृक्षशब्दो
न संकेत्यत इत्युक्तम्भवति । क्व पुनस्तन्निवेशनमित्याह । भेदे भिद्यमानानां
वृक्षाणां यस्तद्भेदस्तस्मादवृक्षाद् भेदः । अवृक्षाद् भिन्नः स्वभावः । यथैव १५
ह्येको वृक्षविशेषस्तस्माद् वृक्षाद् भिन्नस्तथा सर्वे वृक्षभेदाः । § 1252

ततस्तेष्वसौ तद्भेदो विकल्पबुद्ध्या सर्वेष्वेकत्वेनारोप्यत इति स-
मानाकारभासी भवति । तस्मिन् समानाकारभासिनि तद्भेदे भिन्नस्वभावे
निवेशनं शब्दस्य । स चायमिति चशब्दोवधारणार्थः । स एवायम्विकल्प-
प्रतिभास्याकारो बाह्याभिन्नः । § 1253 २०

यद्वा स एव तद्भेदोऽवृक्षाद् भिन्नस्वभावलक्षणः प्रोक्त आचार्य दि ङ् ना
गे न । कथं प्रोक्त इत्याह । अन्यव्यावृत्त्या गम्यते तस्य वस्तुनः कश्चिद्
भाग इत्यनेन । अस्य चार्थम्वृत्तौ व्यक्तीकरिष्यामः । § 1254

नन्वन्यव्यावृत्त्या विशिष्टो वस्तुभागः परमार्थत एव कस्मान्न गृह्यत
इत्याह । रूपं स्वभावो नास्यापि भेदस्य किञ्चन निवृत्तिरूपस्य भेद- २५
स्यासच्चात् । विकल्पप्रतिभासिनश्च बुद्धिविभ्रमात् । § 1255

यदि भेदस्य न रूपं किञ्चन कथन्तर्हि शब्दोन्यव्यावृत्तिविशिष्टानेव
भावानाहेत्युच्यत इत्यत आह । तद्गतावित्यादि । तस्य यथोक्तस्य भेदस्य
विजातीयव्यावृत्तस्य स्वभावस्य विधिरूपेण गतावेव शब्देभ्यो गम्यतेन्यनिव-
र्त्तनं । । १२७ । § 1256 ३०

तथा हि वृक्ष इत्युक्तेऽर्थादवृक्षनिवर्त्तनं प्रतीयते । एतावन्मात्रेण चान्य-
व्यावृत्तिविशिष्टबुक्तं । न तु परमार्थतो विशेषणविशेष्यभावः । तदाह ।
नेत्यादि । तत्रेत्यन्यापोहे शब्दार्थे आचार्य ग्रन्थे वा । कश्चित् पर इत्य-
न्यस्माद् व्यावृत्तार्थः । केनचिदन्यव्यावृत्तिलक्षणेन विशिष्टो न गम्यत इति
। § 1257 ३५

तेन यदुच्यते भट्टे न । § 1258

न चासाधारणम्वस्तु गम्यतेऽपोहवत्तया ।
 कथं वा परिकल्प्येत सम्बन्धो वस्त्ववस्तुनोः ॥
 स्वरूपसत्त्वमात्रेण न स्यात् किञ्चिद्विशेषणं ।
 स्वरुद्ध्या रज्यते येन विशेष्यन्तद्विशेषणं ॥
 न चाप्यश्चादिशब्देभ्यो जायतेऽपोहबोधनं ।
 विशेष्यबुद्धिरिष्टेह न चाज्ञातविशेषणा ॥
 न चान्यरूपमन्यादृक् कुर्याज्ज्ञानविशेषणं ।
 कथं चान्यादृशे ज्ञाने तदुच्येत विशेषणं ।
 अभावगम्यरूपे च न विशेष्येस्ति वस्तुता ।
 विशेषितमपोहेन वस्तु वाच्यं न तेस्त्यत ॥ § 1268

इत्यपास्तं । § 1269

नन्वेकस्य शब्दस्य कथं विधिप्रतिषेधलक्षणं व्यापारद्वयम् [।] आह ।
 § 1270

न चापि शब्दो द्वयकृत् । स्वार्थाभिधानमन्यव्यावर्तनं च द्वयं करोति
 [।] किङ्कारणम् [।] अन्योन्याभाव इति । इतिशब्दो हेतौ । यस्मादवृक्ष-
 भेदाभावो वृक्षार्थस्तदभावश्चावृक्षार्थ इतरेतराभावत्वेन । तस्माद् वृक्षशब्दाद्
 वृक्षार्थप्रतिपत्त्यैवार्थाद् अवृक्षनिवृत्तिप्रतिपत्तिरपि भवतीति न द्वौ व्यापारौ
 साक्षाच्छब्दस्य । तेन ।

यदि गौरित्ययं शब्दः समर्थोन्यनिवर्तने ।
 जनको गवि गोबुद्धेर्मृग्यतामपरो ध्वनिः ॥ § 1273

न च ज्ञानफलाः शब्दा न चैकस्य फलद्वयं ।
 अपवादविधिज्ञानं फलमेकस्य वः कथम् [।] § 1275

इति निरस्तं । § 1276

यदि शब्दवाच्यो भेदस्सर्वत्रानुयायी तदेव तर्हि पारमार्थिकं सामान्यम्-
 विष्यतीत्यत आह । असाविति शब्दविषयोनुयायी भेदः अरूपो निःस्वभावः ।
 तस्मिन्नरूपे दृश्यविकल्पयोरेकीकृत्य वक्तृश्रोत्रोर्यद्रूपवत्त्वेन दर्शनन्तद्बुद्धिविप्लवो
 भ्रान्तिरित्यर्थः । § 1277

निवेश्यमान इत्यादिना व्याचष्टे । यस्माद् भिद्यते वृक्षादिकोर्थस्तन्निव-
 र्त्य तत्त्यक्त्वा निवेश्यत इति सम्बन्धः । कुत्रेत्याह । भिद्यमानानामित्यादि
 ३० । एतच्च का रि का व्याख्याने विभक्तार्थं । आक्षिप्ता तदन्यव्यावृत्तिर्येन
 शब्देनेति विग्रहः । स एव चायं समानरूपप्रतिभासी भेदो निर्दिष्ट आचार्य
 दि ड् ना गे न । कथमित्याह । अर्थान्तरव्यावृत्त्या तस्य वस्तुनः कश्चिद्
 भागो गम्यत इति । तथा शब्दोर्थान्तरनिवृत्तिविशिष्टानेव भावानाहेत्यादिना

१० त] Śloka-vārtika.

। आदिग्रहणाच्छब्दार्थान्तरापोहं कुर्वती श्रुतिरभिधत्त इत्यादि परिग्रहः ।
§ 1278

स हीत्याद्यस्यैव समर्थनं । स हि वृक्षशब्दस्तम्भेदमवृक्षव्यावृत्तं स्वभावं कथयन्नार्थान्तरस्यावृक्षार्थस्य व्यवच्छेदमाक्षिपन्नेव वर्तते । किं कारणम् [।] एकगतभेदस्येत्यादि । यथा हि वृक्षभेदा एव खदिरादयः स्वभावेनैवावृक्षेभ्यो भिन्ना एवमवृक्षा अपि वृक्षेभ्यः भेदस्य द्विष्टत्वात् । तत्र वृक्षशब्देनैकगतस्य वृक्षार्थगतस्य भेदस्य भिन्नस्य स्वभावस्यैकाकारप्रतिभासिनो या चोदना तस्यास्तदन्यव्यावृत्ति नान्तरीयकत्वात् । तस्माद् वृक्षार्थादन्यस्यावृक्षस्य या व्यावृत्तिस्तन्नान्तरीयकत्वात् । एवं ह्यवृक्षाद् व्यावृत्तरूपो वृक्षार्थोऽभिहितः स्याद् यद्यवृक्षार्थस्य तत्र निवृत्तिर्गम्येत । स एवान्यस्माद् भिद्यमानस्य विकल्पबुद्धिप्रतिभासी भेदो भिन्नः स्वभावः । तद्व्यावृत्त्याऽर्थान्तरव्यावृत्त्या यथोक्तन्यायेनार्थाद् गम्यमाना नया । गतो च बुद्धो भागो वस्तुन इत्युक्त इत्यध्याहारः । व्यावृत्तवस्तुदर्शनद्वारायातत्वाद् वस्तुरूपत्वेनाध्यवसायाच्च वस्तुभागो गत इत्युच्यते इत्यभिप्रायः । § 1279

93a/PSVTa

एतदुक्तम्भवति [।] अतत्परामर्शजननेभ्यो व्यावृत्तरूपन्तत्परामर्शजननेष्वारोपितैकत्वं विकल्पबुद्धिप्रतिभासनमेवाकारमविभक्तबाह्याध्यात्मिकभेदं शब्दः प्रतिपादयति शाब्दे ज्ञाने तस्यैव प्रतिभासनात् । तच्च प्रतिपादयन्नन्यव्यावृत्तिमर्थादाक्षिपति [।] अतोनेनाभिप्रायेणोक्तमा चार्येणान्यव्यावृत्त्या गम्यते तस्य वस्तुनः कश्चिद् भाग इति । न पुनरन्यव्यावृत्त्या शब्दार्थभूतया विशेषणरूपया बाह्यस्य वस्तुनः कश्चिद् भागो गृह्यतेऽन्यव्यावृत्तेरेवाभावादिति । एवन्तावदन्यव्यावृत्त्या गम्यते तस्य वस्तुनः कश्चिद् भाग इत्येतत्समर्थितं । § 1280

252/s

अधुना शब्दार्थान्तरनिवृत्तिविशिष्टानेव भावानाहेत्येतत्समर्थयन्नाह । तद्गतेरित्यादि । तद्गतेरन्यनिवृत्तिगतेस्तदुपाधिबादस्ति भेदोपाधिबात् [।] स एव भेदस्तद्विशिष्टो गत इत्युच्यते । आ चार्येणैति । § 1281

यद्वा [।] तस्य यथोक्तस्य वस्तुभेदस्य शब्दाद् गतेः प्रतिपत्तेः सावधारणत्वेन तदुपाधिबात् । सा तदन्यनिवृत्तिरूपाधिरर्थाक्षेपाद् यस्यास्तद्गतेः सा तथोक्ता । तदन्यनिवृत्तिनान्तरीयकत्वमेव तदुपाधिबन्धं । § 1282

एतदुक्तम्भवति । यार्थान्तरव्यावृत्तिरर्थाद् गम्यते तन्नान्तरीयकत्वात्स एव भेदः शब्दाद् गम्यमानोन्यव्यावृत्त्या विशिष्टो गत इत्युच्यते आ चार्येणैति । § 1283

नन्वर्थान्तरव्यावृत्तिः शब्दप्रवृत्तिनिमित्तभूता । यया विशिष्टा बाह्या अर्था गवादिशब्देश्चोद्यन्ते अप्रतीतेः । दण्डिवदिति वैधर्म्यदृष्टान्तः । यथा दण्डद्वारेण तद्वान् दण्डीत्युच्यते । नैवं व्यावृत्तिद्वारेण व्यावृत्तिमानिति । कस्माद् व्यावृत्तिरर्थान्तरभूता नेत्याह । द्वयोर्हीत्यादि । यस्माद् द्वयोर्वृक्षावृक्षयोः परस्परभिद्यमानयोर्यो भेदस्तस्योभयगतत्वात् । वृक्षावृक्षगतत्वाद् वृक्षावृक्षभिन्नस्वभावत्वादित्यर्थः । तेनैकगतभेदाभिधानेपि । अवृक्षापेक्षया वृक्षगतो यो

भेदः । भिन्नः स्वभावस्तस्य शब्देनाभिधानेपि नान्तरीयकस्तदन्याक्षेपो भवति । अवृक्षापेक्षया वृक्षगतस्य भेदस्यावृक्षनिवृत्तिलक्षणस्य वृक्षापक्षयाप्यवृक्षगतस्य वृक्षनिवृत्तिलक्षणस्याक्षेपो भवति । इतिशब्दो हेतौ । अस्माद्धेतोस्तदुपाधित्वात् तद्विशिष्टो गत इत्युक्तमित्यध्याहारः । न तयोरित्येकगतस्य भेदस्य तदन्यव्यावृत्तेश्च न विशेषणविशेष्यभावः । § 1284

कः पुनरयमेकगतो भेदः का च तदन्यव्यावृत्तिर्येनान्यव्यावृत्तिनान्तरीयकस्यैकगतभेदस्य शब्दात् प्रत्ययो भवतीति चेत् । § 1285

उच्यते । वृक्षशब्दवाच्यस्तावद् विकल्पबुद्धिप्रतिभासी शाखादिमदाकारः सर्व वृक्षेष्वभिन्नरूप इवातद्रूपेभ्यो भिन्न इव भासमान एव गतो भेदो भिन्नः स्वभाव इत्यर्थः । एवं घटादिशब्दवाच्योप्येकगतो भेदो द्रष्टव्यः । तम्भेदं च प्रतिपादयन् शब्दो विजातीयनिवृत्तिं प्रसज्यप्रतिषेधलक्षणामर्थाद् गमयति सा तदन्यव्यावृत्तिः । § 1286

ननु यद्यन्यव्यावृत्तिविशिष्टो वस्तुभागो न गम्यते किमर्थन्तर्हान्यव्यावृत्तिविशिष्ट इत्याद्युक्तमित्याह । एकभेदाभिधान इत्यादि । यश्चायं यथा विभक्त एकगतो भेदः स एव शब्देन चोद्यते [।] तत्प्रतीतिरेवान्वयगतिः [।] या त्वर्थाद् अन्यव्यावृत्तिगतिः सा व्यतिरेकगतिः [।] एवमन्वयव्यतिरेकाभ्यां शब्दोर्ध्वान् भवति [।] तेनान्वयव्यतिरेकचोदनयान्वयस्य साक्षादर्थान्तु व्यतिरेकस्य चोदना द्रष्टव्या । तथा चोदनया व्यवहाराङ्गतां शब्दानां दर्शयन्नाचार्य दि इ ना ग आह तद्व्यावृत्त्या गम्यते वस्तुभाग इति । तथा तद्विशिष्टो वेत्याह । व्यावृत्तिशब्देन व्यतिरेक उक्तः । वस्तुभागशब्देनान्वयः । अनेनैतदपि व्याख्यातं शब्दान्तरापोहं कुर्वन्ती श्रुतिः स्वार्थमभिधत्त इत्यर्थः । तत्र योसावेकगतो भेदो विकल्पबुद्धिप्रतिभासी व्याख्यातः स एव स्वार्थस्तत्रार्थान्तरव्यावृत्तिरर्थान्तरापोहः प्रसज्यप्रतिषेधलक्षणस्तं कुर्वतीत्यर्थाद् गमयन्तीत्यर्थः । § 1287

यदि चान्यनिवृत्तिपुरस्सरैव वृक्षादिशब्दप्रवृत्तिस्तदान्वयव्यतिरेकचोदनयेत्यादिव्याख्यानं व्यर्थं स्यात् । § 1288

तस्माद्विधिरेव शब्दार्थः । § 1289

यत एवैकभेदाभिधानेऽर्थादन्यव्यावृत्तिगतिरत एवेत्यादि । स्वार्थस्य भेदरूपत्वादिति । यो वृक्षशब्दस्यार्थः शाखादिमदाकारः । विकल्पप्रतिभासी स भेदरूपः । भिन्नस्वभावोऽभेदाकारव्यावृत्तत्वात् स्वयं । अतो भेदरूपस्य स्वार्थस्याभिधानादेवार्थादन्यव्यावृत्तिगतिरेवं ह्यवृक्षाद् भेदरूपस्यैव वृक्षार्थस्य गतिर्भवेत् । § 1290

यद्यर्थात् तत्र वृक्षनिवृत्तिर्भवतीति । तस्मात् स्वार्थाभिधानमेव शब्दस्य व्यापारोऽन्यव्यावृत्तनन्वर्थादिति न शब्दस्य व्यापारद्वयं । § 1291

ननु विधायकेन वाक्येनान्वयमात्रम्प्रतिपाद्यते नान्यस्य विधानं प्रतिषेधो वा । निषेधकेनापि निषेधमात्रमेव केवलं प्रतीयते नान्यस्य विधानं प्रतिषेधो वेत्यत आह । § 1292

93b/PSVTa

253/s

न ह्यन्वय इत्यादि । प्रतिनियतस्यार्थस्य विधानमन्वयो यथा वृक्षच्छि-
न्धीति । तत्रावृक्षस्यार्थान्निवृत्तिर्व्यतिरेकः । स यत्र न विद्यते सोव्यतिरेक
एवं भूतोन्वयो न मे स्ति । किन्तु सर्व एव स व्यतिरेकः । § 1293
तेन यदुच्यते भ द्रो द्यो त क रा भ्यां [1] § 1294

विधिरूपश्च शब्दार्थो येन नाभ्युपगम्यते ।

न भवेद् व्यतिरेकोपि तस्य तत्पूर्वको ह्यसाविति § 1296

254/s

निरस्तमिष्टत्वात् । अनन्वयो वान्वयरहितो वा व्यतिरेको न हीति स-
म्बन्धः । तत्र विशेषस्य प्रतिषेधो व्यतिरेकः । तत्रार्थाच्छेषगतिरन्वयः ।
एकान्वय इत्यादिनैतदेव समर्थते । एकान्वयस्येत्येकस्य विधानस्य प-
रिहार्याभावे व्यवच्छेद्याभावे निष्फलचोदनत्वात् । § 1297

94a/PSVTa

यदि वृक्षच्छिन्धीत्युक्तेर्थादवृक्षस्य न तत्र व्यवच्छेदस्तदा वृक्षशब्दप्रयोगो
निष्फलः स्यात् । यद्वा किम्वृक्षच्छिनद्धि उतान्यमिति श्रोतुर्जिज्ञासायां सत्यां
वृक्षच्छिन्धीत्युक्तेरन्यनिषेधः प्रतीयत एवान्यथा परिहार्याभावे निष्फलमभिधानं
स्यात् । तथा यदाप्याकांक्षारहितः श्रोता वृक्षच्छिन्धीति शब्देन चोद्यते तदापि
वृक्ष एव प्रवर्तते नान्यत्र [1] वक्ता हि वृक्ष एवायं प्रवर्तते नान्यत्रेत्य-
नेनाभिप्रायेण शब्दं प्रयुङ्क्ते । विवक्षानुगमनं च ध्वनेः । तस्मान्नास्ति व्य-
तिरेकरहितोन्वयस्तथैकपरिहारस्येत्येकप्रतिषेधस्य प्रतिषेधस्यैवैकस्येत्यर्थः ।
क्वचिदिति प्रतिषेधेन विषयीकृते वस्तुनि स्थित्यभावे निष्फलचोदनत्वात् ।
तथा हि सुराविषयस्य पानस्य प्रतिषेधे । यदि सुराया अन्यत्रापि पान-
स्य नावस्थानं स्यात् । तदा सर्वस्मिन् विषये निषिद्धस्य पानस्य विशेषे
प्रतिषेधोऽर्थकः । तत्र सुराऽपेयेति सुरापानमात्रस्य प्रतिषेधे चरितार्थत्वाद्
वाक्यस्य यद्यप्युदकादिपानं शब्देन न विधीयते । तथापि सुराया अन्यत्र
पानस्यावस्थानन्न निवार्यत इत्यर्थादन्वयगतिरन्यथा सुराग्रहणमनर्थकं स्यात्
। यद्वा किमुदकादिवत् सुरा पातव्या किम्वा नेति प्रश्ने सुरा न पात-
व्येत्युक्ते सुरैवेति प्रतीतेर्नोदकादिपानविधानं प्रकृतन्निषेध्यते [1] तेन सर्वत्र
विधिप्रतिषेधरूपस्यैव शब्दार्थत्वं । § 1298

कस्तर्हि विधिप्रतिषेधपर्युदासवाक्यानाम्भेदः । महान्भेदः । विधायकं
हि वाक्यम्विधिं प्राधान्येनाभिधायान्यनिषेधकमर्थात् । निषेधकं च निषेधं
प्राधान्येनाभिधायार्थादन्यविधानमाह । पर्युदासप्रतिपादकन्तु वाक्यं प्रतिषेध-
पूर्वकमन्यविधानं प्राधान्येनाहेत्यस्त्येव विशेष इति । § 1299

ननु यद्यन्यनिवृत्तिरर्थात् प्रतीयते सैव तर्हि पारमार्थिकी भावानामस्ति
यया विशिष्टा गृह्यन्त इत्येवं कस्मान्नेष्यते [1] किं पुनरेवन्तद्गतेस्तदुपाधित्वात्
तद्विशिष्टो गत इति व्याख्यायत इत्यत आह । स चायमित्यादि [1] यो

६ साविति] Ślokavārtika.

भेदो व्यावृत्तिलक्षण आचार्य दि इ ना गे न विशेषणत्वेनाभिमतः स चायम-
रूपो निःस्व भावः । नास्य व्यतिरिक्तमव्यतिरिक्तत्वा रूपमस्तीति कृत्वा । 255/s
कथन्तर्हि भावानां विजातीयाद् भेद इति प्रतीतिरिति चेदाह । रूपवत्त्वेन
भावसम्बन्धिनेन तस्य भेदस्य केवलन्दर्शनम्प्रतीतिर्विप्लवो भ्रान्तिः [।] केव-
लमिति तथाभूतबाह्यनिरपेक्षं [।] का रि का या मप्येवं व्याख्यानं द्रष्टव्यं
। § 1300

ननु यदि रूपवत्त्वेन दर्शनं कथं बुद्धिविप्लव इत्यत आह । तेनैवेत्यादि
। रूपवत्त्वेन भावसम्बन्धिनेन यद्दर्शनम्भेदस्य तेनैव्आपरमार्थो न व-
स्तुभूतोऽसत्त्वात् । असाविति भेदः प्रसज्यरूपः । अन्यथेत्येवमनिष्यमाणे ।
१० न हि वस्तुनः स्वलक्षणस्य सम्बन्धिनी व्यावृत्तिर्वस्तु भवति । किं कारणं
[।] भेदोस्यास्मादितीरणात् । § 1301

एतदुक्तम्भवति । यदि हि सा वस्तुभूता स्यात् तदा वृक्षेभ्योऽवृक्ष-
व्यावृत्तिरभिन्ना भिन्ना वा स्यात् । यद्यभिन्ना । अस्मादवृक्षाद् वृक्षस्य भेद
इति व्यतिरेक- प्रतीतिर्न स्यात् । पलाशाच्चैकस्मादवृक्षव्यावृत्तेरभिन्नत्वात् 94b/PSVTa
१५ । धवादीनामवृक्षव्यावृत्तिर्न स्यात् । पलाशवत् तत्स्वभावाया व्यावृत्तेस्तेष्व-
ननुगमात् । अथ पलाशाद् भिन्ना सा । तत्राप्यवृक्षव्यावृत्तेः सकाशात्
पलाशस्य व्यावृत्तिः स्यादवृक्षव्यावृत्तेश्च व्यावर्तमानस्य पलाशस्यावृक्षरूपता
स्यादवृक्षवत् । ततश्चास्मादवृक्षादस्य वृक्षस्य भेद इति प्रतीतिर्न स्यादिष्यते च
। तस्मात्तद्व्यावृत्तिर्न वस्तु । भेदोस्यास्मादितीरणादुच्चारणादित्यर्थः । उपलक्षणं
२० चैतत् प्रतीतेरपि ग्रहणं । § 1302

रूपं हीत्यादिना व्याचष्टे । हि यस्मात् । रूपं किमुच्यते परमार्थः ।
वस्तुस्वभावः । भेदोन्यव्यावृत्तिर्यदि रूपं स्याद् यदि स्वभावो भवेत् । त-
दित्यवृक्षाद् व्यावृत्तिरूपं । तद्रूपमिति यत्तद्व्यावृत्तं पलाशस्वलक्षणं तदात्मकं
। अतद्रूपं वेति ततोऽन्यदित्यर्थः । वस्तुनस्तच्चान्यत्त्वानतिक्रमादित्यर्थः । § 1303

ताद्रूप्य इत्यादिना प्रथमपक्षे दोषमाह । ताद्रूप्ये पलाशादन्यत्त्वे य-
या व्यावृत्त्या सामान्यभूतया सर्वे वृक्षभेदाः व्यावृत्ता दृष्टास्तस्यास्ताद्रूप्ये
पलाशादन्यत्त्वेभ्युपगम्यमाने तदेव पलाशस्वलक्षणमेव व्यावृत्तिरिति कृत्वा
पलाश एवावृक्षाद् भिन्नः प्राप्नोति नान्यो धवादिः । तत इत्यवृक्षाद् भिद्येत
। किङ्कारणमित्याह । न हीत्यादि । अवृक्षाद्धि व्यावृत्तिः पलाशस्यैव रूपं ।
३० न च तस्य रूपमन्यस्य धवादेः स्यात् । § 1304 256/s

न तदेवेत्यादिना द्वितीयपक्षोपन्यासः । न तदेव पलाशस्वलक्षणमेव तस्य
भेदस्य रूपं [।] रूपं च स्वभावश्चासौ भेद इष्यते । ततोऽन्यदेव पलाशाद्
व्यावृत्तिरूपं स्यात् । यद्वा रूपं चान्यदेव भेदस्य स्यात् । ततश्चान्यत्त्वात्
कारणात् । भावः पलाशात्मकस्तस्मादवृक्षव्यावृत्तिरूपाद् व्यावर्तते । ततः
३५ कारणात् । ऊष्मादित्यवृक्षात् तस्य पलाशस्य भेद इति न स्यात् । यस्माद्
यत् खलु वस्तु । यतो भेदो यद्भेदस्तस्माद् व्यावर्तते । तत्तदेव भवति ।
अवृक्षव्यावृत्तेर्भवति । अवृक्षव्यावृत्तेरवृक्षनिवृत्तिरूपाया निवर्तमानमपलाश-

स्त्रलक्षणमवृक्षमिव स्यादवृक्षवत् । मा वा भूद् वृक्षावृक्षयोरेकत्वन्तथापि सोस्य भेद इति च न स्यात् । § 1305

यदि चायमवृक्षाद् भेदः पलाशादन्यः स्यात्तदयमवृक्षाद् भेदोस्य पलाशस्य सम्बन्धीति न स्यात् । न हीत्याद्यस्येव समर्थनं । अन्यः स्वतन्त्रोऽन्यस्य सम्बन्धी भेदो धर्मरूपो भवति । सति वेति सम्बन्धित्वेभ्युपगम्यमाने वा । सम्बन्धः कार्यकारणभावोऽङ्गीकर्तव्यः । भिन्नयोः कार्यकारणमन्तरेण सम्बन्धायोगात् । तत्र व्यावृत्तिमान् कारणं व्यावृत्तिः कार्यं । इति हेतो रूपं वस्त्रन्तरमेव तद्वन्नितन्तेन व्यावृत्तिमता स्त्रलक्षणेन जनितं भेद इति । पादार्थान्तरस्य नाम कृतन्तस्मात् कार्यत्वेनाभिमतत्वाद् भेदाख्यात् पदार्थाद् अविशेषादन्यत्रापि कारणानां यानि कार्याणि तानि सर्वाणि व्यावृत्तयो भेदाः स्युः । न चैवं । तदान्यत्रापि भेदाभिमतो भेद इति व्यपदेशो मा भूत् । § 1306

95a/PSVTa

अथ कार्यं भेद इति नोच्यते किन्तु भेदः कार्यं इत्युच्यते । तदाप्याह । अर्थान्तरत्वे च भेदस्याभ्युपगम्यमाने । ततोपि व्यावृत्तिमतोऽप्यस्य भेदस्य भेदोऽस्ति । अन्यथा भेदस्यार्थान्तरत्वमेव न स्यात् । ततश्च पलाशस्यावृक्षाद् यो भेदस्तस्य भेदस्य पलाशाद् भेद इति कृत्वा स भेदो भेदोपाधिः स पलाशाद् भेदः । उपाधिविशेषणं यस्य भेदस्य स भेदोपाधिस्तद्भावस्तच्च-न्तस्मादसाववृक्षाद् भेदः पलाशस्य न भेदः स्यात् । द्रव्यान्तरवत् । यथा हि द्रव्यान्तरं घटादिक मप्यघटापेक्षया यो भेदस्तदुपाधिबान्न पलाशस्य भेदस्तद्वत् । स्वतन्त्रत्वादित्यभिप्रायः । § 1307

257/s

ननु यदि नामं भेदोपाधिर्भेदस्तथापि किमिति पलाशस्य भेदो न भवतीत्यत आह । न हीत्यादि । अयमत इति विशेषनिर्देशात् । अयमवृक्षाद् भेदः । अत इत्यवृक्षात् । अस्येत्येतदपेक्षणीयं । अस्य पलाशस्यायं भेदोऽस्मादवृक्षादित्येवं विशेषनिर्देशात् पारतन्त्र्येण निर्देशात् पलाशस्य सम्बन्धी भेदो धर्मः सिध्यति । पारतन्त्र्येण च निर्देशो भेदस्याभेदे सति सिध्यति भेदान्तरप्रतिक्षेपेण । न त्वर्थान्तरत्वे भेदस्य । अर्थान्तरत्वे हि भेदोपाधिबान्न घटवन्न पलाशस्य भेदः स्यात् । ततश्चास्मादस्य भेद इति विशेषनिर्देशो न स्यात् । तदेवं व्यतिरेकपक्षेऽवृक्षाद् भेदस्यापि पलाशाद् यो भेदः सोऽपि रूपवानिति तस्यापि स्वाश्रयाद् भेदेन भवितव्यं । तथा च सर्वभेदानां भिन्नस्वभावतया भेदोपाधित्वेन स्वयन्न रूपभेदतेति न कश्चिद् भेदः स्यात् । § 1308

एतदेवाह । ततश्चेत्यादि । उपाध्यभाव इति व्यावृत्तिलक्षणस्य धर्मभूतस्योपाधेरभावे सर्वस्य स्वभावान्तरत्वेन धर्मित्वाद् भेदस्यैवाभावः स्यात् तस्य धर्मिरूपत्वात् । § 1309

योऽपि मन्यते [।] यदि रूपवती व्यावृत्तिः स्यात् स्यात् तच्चान्यत्पक्षभावी दोषो यावता नीरूपा सास्ति तथा च भावा विशिष्टा गृह्यन्त इति । § 1310

१ नितं] ? पदा

तदयुक्तं ।

तद्गतावेव शब्देभ्यो गम्यतेऽन्यनिवर्तनं । § 1312

न तत्र गम्यते कश्चिद्विशिष्टः केनचित्परः ॥ § 1313

प्र० वा० १ । १२८ इति ग्रन्थविरोधात् । नीरूपस्य चास्तिब-
५ विरोधाच्छविषाणवत् । नीरूपत्वादेव च न तस्याः प्रत्यक्षं ग्राहकं नाप्य-
नुमानं । सम्बन्धाभावात् । § 1314

नापि नियतरूपान्यथानुपपत्त्या तत्कल्पना सम्बन्धाभावादेव । स्वहेतुभ्य
एव च नियतरूपानामुत्पन्नत्वादिति सर्वभावा स्वभावेन व्यावृत्तिभागिनः १ ।
४२ इत्यत्रान्तरेऽभिहितत्वात् । § 1315

१० नापि च साऽप्रतिपन्ना विशेषणम्भवितुमर्हति । न हि दण्डाप्रतीतौ
दण्डीति प्रतीतिर्भवति । नापि सा क्वचिदाश्रिता नीरूपत्वात् । न चासम्ब-
द्धम्विशेषणम्भवति । नाप्यन्यनिवृत्तिग्रहणपुरस्सरं वृक्षादिषु वृक्षशब्दः प्रवर्त-
तेऽप्रतीतिरित्युक्तत्वात् । निवृत्तेर्नीरूपतयाऽप्रतिपन्नत्वेन संकेतस्याप्रवृत्तेश्च ।
कथं शब्दविषयत्वं तस्मा दनुभवद्वारेण वृक्षोऽयं नावृक्ष इत्येवं निश्चय उत्प-
१५ द्यते । तेनान्यनिवृत्तिः प्रतिषेध विकल्पेन कल्पिता । यथासंकेतं च वृक्षादौ
शब्दः प्रवर्तमानोर्थादन्यनिवृत्तिमाक्षिति । अन्यनिवृत्तिविकल्पमाक्षिपतीत्यर्थः
। तेनान्यनिवृत्त्या विशिष्टो । वस्तुभागो गम्यत इत्युच्यत इति । § 1316

258/s

95b/PSVTa

यदि व्यावृत्तयः सामान्यभूता बहिर्वस्तुत्वेन नेष्यन्ते । नापि परपरिक-
ल्पितं सामान्यमेवं सति बाह्यम्बस्त्वेव वाच्यमापतितं । तत्र च दोष इत्याह
२० । कथन्तर्हीति । अभिन्नस्य निरंशस्य वस्तुनः शब्देन चोदने उपलक्षणं
चेतत् लिंगेन प्रतिपादने । तस्यैवाभिन्नस्य वस्तुन एकस्माद् भिन्नस्य पुनर-
न्यतोपि भेदात् । तथा हि येन स्वभावेन न शब्दोऽकृतकाद् भिन्नस्तेनैव
मूर्त्तानित्यत्वाच्च । तस्यानंशत्वात् । अनंशस्य च वस्तुनः कृतकशब्देनैक-
स्याकृतकाद् भेदस्य भिन्नस्य स्वभावस्य चोदने । तथा लिंगेन प्रतिपादने
२५ सर्वभेदगतेस्सर्वेभ्यो भिन्नस्य स्वभावस्य प्रतिपत्तेः । तत्रानंशे वस्तुनि कथं
शब्दप्रमाणान्तराणि व्यर्थानि न स्युः । एकेन शब्देन चोदने शब्दान्तराणां
वैयर्थ्यं स्यात् । एकेन लिङ्गेन प्रतिपादने प्रमाणान्तराणां वैयर्थ्यं स्यात् ।

§ 1317

यस्मादित्यादिना परिहरति । तस्माद् यो येन धर्मेण विशेषः संप्रतीयत
३० १ । ४४ इत्यादिना प्रागेवेदं चोद्यम्परिहृतमधिकविधानार्थन्तु पुनरुपन्यासः
। अर्थेष्वकारान्तरसमारोपोर्धश्लेषः [।] स च प्रतिपत्तिभेदेनानेकः । त-
त्रेति बुद्धिप्रतिभासिनि धर्मिणि बाह्यभिन्नतयाऽख्येयास्ते । बाह्यतयाध्यस्तस्यैव
बुद्ध्याकारस्य शब्दवाच्यत्वात् । न पुनर्बाह्यम्बुद्ध्याकारो वा केवलः शब्दवाच्यः
स्वलक्षणत्वात् । तत्र धर्मिणि विधिरूपतया स्वार्थप्रतिपत्तिद्वारेणैकार्थश्लेष-
३५ विच्छेदेऽपनयन एको ध्वनिर्व्याप्रियते । । १३० ॥ § 1318

- लिङ्गं चैकार्थश्लेषविच्छेदे व्याप्रियते । तत्र स्वार्थाभिधानद्वारेण समारोपव्यवच्छेदे शब्दप्रमाणान्तराणां साफल्यमिति यावत् । न पुनर्ज्ञानाद् व्यतिरिक्तम्बाह्यम्बस्तु स्वलक्षणं [1] स्वलक्षणाद् वा व्यतिरिक्तम्बाह्यम्बस्तु सामान्यलक्षणम्वाच्यं किञ्चनास्ति । यस्य वस्तुनोऽभिधानतोऽखिले वस्तुस्वभावे गतिर्भवेत् । वस्तुसामर्थ्याद् वस्तुवशात् । यतश्च शब्दः स्वार्थाभिधानद्वारेण व्यवच्छेदं करोति ततः कारणात् तं तं व्यवच्छेदं कुर्वन्नानाफलः शब्दो भवत्येकाधारश्च । कथं । अर्थक्रियायोग्यमध्यवसाय । अनर्थक्रियाकारिणापि स्वाभासमर्थक्रियाकारित्वेन स्वलक्षणरूपत्वेनाध्यस्येत्यर्थः । तत्रैवेति बुद्धिप्रतिभासे बाह्यतयाध्यस्ते । किंभूते । तैस्तैर्भ्रान्तिकारणैः संसृष्टरूप इव भाति । । १३१ ॥ § 1319
- सदृशापरोत्पत्त्यादिभिर्भ्रान्तिहेतुभिर्नित्यादाकारेण संसृष्टरूप इव प्रतिभासमाने । तेऽनित्यादिशब्दाः यथासंकेतं यस्य यस्य समारोपस्य व्यवच्छेदार्थं । स्वप्रतिभासे संकेतः कुतः । तस्य तस्य प्रतियोगिनो व्यवच्छेदाय व्याप्रियन्ते । संकेतानुरूपमेव प्रतिपादयन्नाह । न चेत्यादि । ह्यर्थं चशब्दः । यतो यथासंकेतं व्यापारस्ततो न ह्येकशब्दसाध्यं व्यवच्छेदमन्यः शब्दः करोति । किङ्कारणं [1] संकेतप्रतिनियमात् । एकैकव्यवच्छेदार्थम्बुद्ध्याकारोऽविभक्तबाह्यरूपे शब्दनिवेशनात् । व्यवहारकालेपि स्वार्थाभिधानद्वारेण तन्तमेव व्यवच्छेदं प्रत्याययतीत्यर्थः । शब्दग्रहणमुपलक्षणमेवं लिङ्गमपीति द्रष्टव्यं । § 1320
- नन्वध्यवसितबाह्यरूपत्वाच्छब्दार्थस्य ततश्च शब्देनन्यलक्षणस्य सर्वात्मना विषयीकरणात् कथं न शब्दान्तराणाम्वैयर्थ्यमित्याह न चेत्यादि । अवधारणश्च शब्दः । नैव विच्छिन्नं ज्ञानांशाद् भिन्नं किञ्चिद् वस्तु । स्वलक्षणं स्वलक्षणाद् व्यतिरिक्तं सामान्यलक्षणमन्यनिवृत्तिलक्षणं व् आक्षिप्यते गृह्यते शब्देन लिङ्गेन वा । यस्याभिधानाद् वस्तुबलेनेति वस्तुग्रहे निरंशत्वाद् वस्तुनः सर्वथा गतिः स्यात् । धर्माणान्ततो व्यतिरेकात् । व्यतिरेकेष्युपाधीनां नानोपाध्युपकाराङ्गशक्त्यभिन्नात्मनो ग्रह १ । ५४ इत्यादिना सर्वथाग्रहणस्योक्तत्वात् । कस्माच्छब्दैर्विच्छिन्नम्बस्तुनाक्षिप्यत इत्यत आह । शब्दानामित्यादि । § 1321
- एतदुक्तम्भवति । यतो बुद्ध्याकारमबाह्यम्बाह्यमध्यवस्यन्ति शब्दास्ततो विच्छिन्नवस्तुग्राहका इव भवन्तीत्यर्थः । बुद्धेर्विप्लवश्च बुद्ध्याकारस्य बहीरूपतया ग्रहः । तद्विषयत्वाच्छब्दानां । बुद्धिविप्लवेपि वाच्यवस्तुसामर्थ्यादखिले गतिः । किन्नेति चेदाह । तत्र चेत्यादि । तत्र बुद्धिविप्लवेऽवस्तुनि वस्तुसामर्थ्याभावात् । § 1322
- यद्यपि बुद्ध्याकारो ज्ञानस्वलक्षणत्वाद् वस्तु । तथाप्यसौ शब्दैर्विकल्पैर्वा बाह्याभिन्नतयाध्यस्तोऽवस्त्वेव । तेन शब्दो विकल्पो वा न स्वलक्षणविषयो यथावदेकस्यापि बाह्यस्य ज्ञानाकारस्य वाऽग्रहणादिति । § 1323
- यदि बुद्धिविप्लवविषया एव सर्वशब्दाः कथं कृतकानित्यादिशब्दानान्तथाभूते वस्तुन्यव्यभिचार इत्यत आह । तथाभूतेत्यादि । ततस्ततोऽकृत-

कनित्यादेर्भिन्नस्यार्थस्यानुभवद्वारेणेत्यर्थः । अयं व्यवहार इति सम्बन्धः । किम्भूतः [।] नानैकेत्यादि । नाना एकश्च नानैकं । तच्च धर्मश्चेति कर्मधारयः । ततो भेदाभेदशब्दाभ्यान्निपदो द्वन्द्वः । नानैकधर्मभेदाभेदा एव बुद्धौ प्रतिभासन्त इति प्रतिभासास्त एव विप्लवो भ्रान्तत्वात् । तदनुसारी तेनाकारेण प्रवृत्तः । इति हेतोस्तस्य व्यवहारस्य तत्प्रतिबन्धे तस्मिंस्तथाभूते स्वलक्षणे पारम्पर्येणोत्पत्तिप्रतिबन्धे सति तदव्यभिचारः । वस्त्वव्यभिचारः । यथा हि कृतकाद्याकाराः शब्दा विप्लवास्तथावस्तूनामपि कृतकादिरूपेण परमार्थतोवस्थानमित्यनेनाकारेणाव्यभिचारो द्रष्टव्यः । § 1324

96b/PSVTa

एतदेवाह । ततोपीत्यादि । ततो बुद्धिविप्लवविषयाच्छब्दाद् व्यवहारात् परार्थानुमानलक्षणाद् वितथादिति भ्रान्तात् । प्रवृत्तस्यान्ते प्रवृत्तिपरिसमाप्तौ तथाभूत एव कृतकादिरूप एव वस्तुनि नबकृतकादिरूपे । अनेनाव्यभिचारस्वरूपमुक्तं । ज्ञानसम्वादात् स्वलक्षणग्राहिज्ञानोत्पत्तेः शब्दस्य वा ज्ञानस्य सम्वादात् । § 1325

अस्मिन्नेवान्यापोहे शब्दार्थे सामानाधिकरण्यं सिध्यति न तु वस्तुनीत्याह । न पुनर्भिन्नेत्यादि । भिन्ना आकारा जातिगुणादयः शब्दप्रवृत्तिनिमित्तभूताः । तद्ग्राहिणां ज्ञानशब्दानामेकवस्तुविषयत्वात् । शब्द एकाधार इति सम्बन्धः । यदि हि भिन्नाकारं ज्ञानमेकवस्तुविषयम्प्रवर्तते ततस्तदनुसारेण शब्दोपि तथा स्यात् । तथा च नानाफलः शब्द एकाधार इति भवेत्सामानाधिकरण्यं तच्च नास्ति व्याघातात् । तथा हि नीलोत्पलशब्दयोरेकं वा वस्तुवाच्यं स्यादनेकम्वा । आद्ये पक्षे एकेनैव शब्देन निरंशस्य वस्तुनः सर्वात्मनाभिधानात् । द्वितीयस्य शब्दस्याप्रवृत्तिः स्यात् प्रवृत्तौ वा पर्यायतेति न नानाफलत्वं । द्वितीये पक्षे एकाधारता नास्ति । घटपटादिशब्दवन्नानाविषयत्वात् । § 1326

261/s

अथ मतं [।] नीलशब्दो नीलगुणविशिष्टद्रव्यमाह । उत्पलशब्दोऽप्युत्पलजातिविशिष्टन्तदेव द्रव्यमाह । अतो विशेषणयोर्भेदान्नानाफलः शब्दो विशेष्याभेदादेकाधार इति । § 1327

तदप्यसत् । यतो नीलगुणेन विशिष्टद्रव्यनीलशब्देनाभिधीयमानं सर्वात्मनाभिधीयते निरंशत्वात् । ततः कोपरो द्रव्यस्योत्पलजातिविशिष्ट आत्मानभिहितोस्ति यदुत्पलशब्देनाभिधीयेतेति [।] तथैव पर्यायता स्यादथ विशेषणभेदाद् विशेष्यद्रव्यस्य भेदस्तदाप्येकाधारता न स्यात् । अपोहवादिनस्त्वयमदोष इत्याह । यथावर्णित इत्यादि । बुद्धिप्रतिभास आश्रयो यस्य शब्दार्थस्य स तथोक्तः । § 1328

यथा च न दोषस्तथा प्रतिपादयन्नाह । विच्छेदमित्यादि । एको नीलशब्द एकं व्यवच्छेदमनीलव्यवच्छिन्नं नीलस्वभावं सूचयन्नन्यमनुत्पलव्यवच्छिन्नमुत्पलस्वभावमप्रतिक्षिप्य वर्तते न निराकारोतीत्यर्थः । । १३२ ॥

§ 1329

स इत्यनुत्पलव्यवच्छिन्नः स्वभावः । तेन नीलशब्देन व्याप्त आक्रान्तः आक्षिप्तः सन्नोत्पलशब्दप्रयोगे बुद्धावेकत्वेन प्रतिभासते । एकस्यैव धर्मिणः

व्यवच्छेदद्वयायातनीलोत्पलधर्मद्वययुक्तस्य विकल्पबुद्धौ प्रतिभासनात् । यदा चैवत्तदा सामानाधिकरण्यं स्याद् बुद्ध्यनुरोधतः । § 1330

एतदुक्तम्भवति [1] नीलशब्दप्रयोगाद् बुद्धिप्रतिभासी धर्मी नीलरूप एव प्रतिभासते । तत्रार्थादनीलं व्यावर्त्यते न त्वनुत्पलव्यवच्छिन्नः स्वभाव उत्पलशब्दप्रयोगादप्युत्पलरूपतया प्रतीयमानोनुत्पलं व्यावर्त्यते न त्वनीलव्यावृत्तः स्वभावः । शब्दद्वयप्रयोगे तु नीलोत्पलधर्मद्वययुक्तैकधर्मिप्रतिभासिनी विकल्पबुद्धिरुत्पद्यते ततो नानाफलः शब्द एकाधारो भवतीति भवेद् बुद्ध्यनुरोधेन सामानाधिकरण्यमिति । § 1331

तेन यद्दु द्यो त क रे णोच्यते [1] यस्य चान्यापोहः शब्दार्थस्तेनानीलानुत्पलव्युदासौ कथं समानाधिकरणाविति वक्तव्यं । यस्य पुनर्विधीयमानः शब्दार्थस्य जातिगुणविशिष्टं नीलोत्पलशब्दाभ्यां द्रव्यमभिधीयते जातिगुणौ च द्रव्ये वर्त्तते । न पुनरनीलानुत्पलव्युदासौ । तस्मात् समानाधिकरणार्थो नास्तीति निरस्तं । विधीयमानस्य शब्दार्थस्याभ्युपगमात् । । १३३ ॥ § 1332

किं च पुनः [1] शब्दस्य स्वार्थाभिधानद्वारेण समारोपव्यवच्छेदकरणेभ्युपगम्यमाने । यद्वा व्यवच्छेदकरणे व्यवच्छिन्नस्वभावविषयीकरणे । लेशतो वस्तुधर्मस्य वस्तुस्वभावस्य विजातीयव्यावृत्तस्य संस्पर्शः स्यात् प्राप्तिलक्षणः [1] किं कारणं [1] सत्यमिति विद्यमानः स ह्यध्यवसीयमानः व्यवच्छिन्नः स्वभावः । तत्र वस्तुनीति कृत्वा नैकवस्त्वभिधायिनि शब्देभ्युपगम्यमाने वस्तुधर्मस्य संस्पर्शः सामान्यस्यैव वस्तुनोऽभावात् । § 1333

कथमिति चेत् । बुद्धावित्यादि । उपलब्धिलक्षणप्राप्तस्यानुपलम्भादसत्त्वमिति यावत् । यत एवम्बस्तुनि शब्दार्थे दोषस्तेन कारणेनान्यापोहविषया विकल्पबुद्धिप्रतिभासविषयाः शब्दा बुद्ध्यश्च प्रोक्ता आचार्य दि ङ् ना गे न । किम्भूता बुद्ध्यः सामान्यगोचरा विकल्पिका इत्यर्थः । बुद्धीनामेवैतद् विशेषणं न तु शब्दानान्तेषां सामान्यविषयव्यभिचारात् । किङ्कारणं । वस्तुन्येषां शब्दानां विकल्पानां च सम्भवात् । § 1334

यदि हीत्यादिना व्याचष्टे । वस्त्वेव यदि विषयीक्रियेत गृह्येत न तु विधिरूपेणाध्यवसीयेत । सोयमित्यनन्तरोक्तः सर्वार्थानां सर्वेणाकारेण वस्तुसामर्थ्यात् प्रतीतिप्रसंगः । आदिशब्दाद् अविशेषणविशेष्यभावप्रमाणान्तराप्रवृत्त्यादिपरिग्रहः । प्रणेता आचार्य दि ङ् ना गः । एताविति बुद्धिशब्दौ । अन्योपोह्यतेनेनेति विकल्पाकार उच्यते तद्विषयो । तथा भिन्नाकाराभिर्बुद्धिभिरेकम्बस्तु यदि विषयीक्रियेत । तथैव शब्देन चाभिधीयेत । तदा भिन्नफलयोः शब्दयोरेकत्र द्रव्ये वृत्तत्वात् स्यात् सामानाधिकरण्यमेतत्तु न सम्भवति । तथा हि तच्छब्दवाच्यं सामान्यं स्वलक्षणाद् भिन्नं भिन्नम्वा स्यात् । तत्राद्ये पक्षे । एकत्वाद् वस्तुरूपस्य भिन्नरूपा सामान्यविशेषाकारा भिन्ना मतिः कुतः । । १३६ ॥ § 1335

१३ ति] Nyāyavārtika.

स्वलक्षणाच्च सामान्यस्याव्यतिरेके । शावलेयात्मको भेदो यतो बाहुले-
यात्मकाद् भेदाद् व्यावर्त्तते । बाहुलेये शावलेयात्मकं गोब्रमन्वेतीत्येक-
स्यार्थस्यैकाधिकरणान्वयव्यतिरेकौ प्राप्नुतः । तच्चायुक्तमित्याह । अन्वयव्य-
तिरेकावित्यादि । एकोर्धो गोचरो विषयो ययोरन्वयव्यतिरेकयोस्तौ तथोक्तौ
| § 1336

97b/PSVTa

तदेकमित्यादिना व्याचष्टे । एकत्वादेवानंशमेकस्यांशाभावात् । आक्रियत
इत्याकारो बुद्धिप्रतिभासः । तस्य भेदस्तद् आश्रयाद् भेदस्य । वस्तुनानात्वस्य
। यदि भिन्नाकाराभिर्बुद्धिभिर्गृह्येत भिन्नं स्यात् । न चैवन्तस्य चाभावाद् वस्तुनः
। सामान्यविशेषोभयात्मकत्वाद् वस्तुन एकस्यापि भिन्नाकारबुद्धिग्राह्यत्वमिति
१० चेदाह । तदात्मनोपीत्यादि । स्वलक्षणात्मनस्तदेकयोगक्षेमत्वात् । स्वलक्ष-
णेनैकयोगक्षेमत्वात् तद्वदेवाभिन्नत्वं । तदिति तस्मादयं सामानाधिकरण्यादिर्न
स्यादिति सम्बन्धः । किं कारणम् [।] अन्योन्यार्थपरिहारेण परस्परार्थप-
रिहारेण भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तत्वेनेति यावत् । शब्दयोरेकविषययोरेकद्रव्याधार-
योर्वृत्त्यसम्भवात् । § 1337

अन्वयेत्यादि श्लोकभागं न चेत्यादिना व्याचष्टे । यदैक एव वस्त्वात्मा
स्वलक्षणं सामान्यं च तदा शावलेयस्वलक्षणस्य गोब्रसामान्यात्मकत्वात् ।
तत्रैव बाहुलेये वृत्तिः पुनः स्वलक्षणात्मकत्वात् तत्रैवावृत्तिस्तस्मिन् काले
प्रयुक्ता । सा चायुक्ता । व्याघातात् । प्रमाणबाधितत्वात् । स्वलक्षणादभिन्न-
त्वात्त्रैव सामान्यमन्यत्र वर्त्तते । ततो नैकस्यैकत्र वृत्त्यवृत्ती इति चेदाह ।
२० न चेत्त्यादि । सामान्यस्येत्यादि । ततो नैकस्य वृत्त्यवृत्ती इत्यभिप्रायः ।
§ 1338

नेत्या चा र्यः सामान्यविशेषयोः सां ख्यादिदर्शनेन भेदाभावात् । त-
दित्याद्य स्यैव समर्थनं । तद्धि वस्तुवेकरूपमेकात्मकं सत् । सामान्यम्वा
भवेद् विशेषो वेति । सामान्याद् विशेषस्याव्यतिरेकात् सामान्यमेव स्यात्
२५ । विशेष एव वा विशेषादव्यतिरेकात् सामान्यस्य । न त्वेकं द्विरूपं । यतो
न ह्यसति रूपभेदेऽयं प्रविभाग इति सामान्यं विशेष इति च । सति
वा प्रविभागे सामान्यविशेषयोरव्यतिरेको न स्यादित्युक्तं प्राक् । तदिति
तस्मादयम्वस्त्वात्मा । अविभाग इत्यनंशः । § 1339

264/s

यदि सामान्यमेव तदान्वियाद् व्यक्त्यन्तरङ्गच्छेत् । अथ विशेषात्मक एव
३० । तदा न वान्वियात् । एकस्य तु विरुद्धधर्मद्वयासम्भव इति यावत् ।
तदेवाह [।] न पुनरित्यादि । § 1340

योपीति वै शे षि कादिः । द्रव्याद् भिन्नमेव सामान्यं शब्दवाच्यमाह
। व्यक्तेः सामान्यान् आम्भेदेऽभ्युपगम्यमानेऽभेदव्यवहाराः सामानाधिकर-
ण्यादिव्यवहाराः स्युरनिबन्धनाः । यथास्त्वमिति । वीप्सायामव्ययीभावः ।
३५ तथा हि नीलोत्पलादिशब्दा यथास्वनीलोत्पलादिम्परस्परभिन्नं सामान्यमाहुः
। यदापि नीलशब्दो नीलगुणाभि धायीष्यते तदापि भिन्नार्थाभिधानमस्त्येव
। एको धर्मी अर्थो विषयो यस्या बुद्धेस्सा [।] एकार्था चासौ बुद्धिश्चेति

98a/PSVTa

कर्मधारयः पुम्बद्भावश्च । अस्या आश्रयाः कारणं कथं स्युः । ततश्च सामानाधिकरण्यं न स्यादिति भावः । § 1341

यदि नीलोत्पलादिशब्दा विशेषणद्वययुक्तेकधर्मविषयां बुद्धिं जनयेयुः । तदैकार्थप्रतिपादनेन स्यात् सामानाधिकरण्यन्तश्च नास्ति । व्यक्तेरर्थान्तरं सामान्यन्तदभिधायिनश्चानाक्षेपकास्तद्गतानां भेदानान्तदपरित्यागेन वृत्ति-
राक्षेपः न तथा । कस्मात् [।] निराकांक्षत्वात् । यदा वृक्षशब्दो वृक्षत्व-
मेवाभिधत्ते । तदा तस्य निर्विशेषणत्वात् तावत्तैवासौ निराकांक्ष इति कथन्ध-
वादीनाक्षिपेत् । अनाक्षिप्ताश्च कथं वृक्षशब्दार्थस्य भेदा धवादयोऽतद्भेदत्वाच्च
कथं वृक्षः शिंशपेति विशेषणविशेष्यभावः । तदाह । कथमित्यादि । सामान्य-
विशिष्टस्य द्रव्यस्याभिधानान्न यथोक्तो दोष इति चेन्न । उक्तोत्तरत्वात् ।
विशेषणविशिष्टस्यापि द्रव्यस्याभिधाने वस्तुसामर्थ्यादिकस्मादपि शब्दादखिल-
गतेः शब्दान्तरस्य तत्राप्रवृत्तिः प्रवृत्तौ चापर्यायतेति । तदेवं वस्तुशब्दार्थवादिनो
न कथंचित्सामानाधिकरण्यादिसम्भवः । § 1342

सामान्यमपि तेषां न सम्भवतीत्युक्तं । तथा हि यदा तावत्स्वलक्षणाद-
व्यतिरिक्तं सामान्यन्तदा स्वलक्षणवद् व्यक्त्यन्तराननुगमादसामान्यं [।]
व्यतिरेकेपि कथमन्यस्य सामान्यमतिप्रसङ्गादित्यादि प्रागुक्तं । § 1343

व्यावृत्तिवादिनस्त्वयमदोष इत्याह । सर्वत्रेत्यादि । एते दोषा इति
सामान्यसामानाधिकरण्याभावादयः । यथा हीत्यादि । एको गोभेदः
शावलेयस्तस्मादगोस्त्वभावाद् भिन्नस्तथान्योपि बाहुलेयादिः [।] अतो
विजातीयव्यावृत्तः स्वभावः सर्वत्र तुल्य इति भेदस्य विजातीयभिन्नस्य स्व-
भावस्य विकल्पबुद्ध्या सर्वत्र स्वाकाराभेदेनाध्यस्तस्यासामान्यदोषो नास्ति ।
परिशिष्टाभाव इति सामानाधिकरण्याद्यभावः प्रागेवोक्तः । विच्छेदं सूचय-
न्नेकमप्रतिक्षिप्य वर्त्तत १ । १३३ इत्यादिना । § 1344

एवन्तावद् विजातीयव्यावृत्तं स्वभावं सर्वत्र बुद्ध्या स्वाकाराभेदेनाध्यस्त-
मेकं शब्दाभिधेयं प्रतिपादाधुनाऽभिन्नाकारमन्तरेणाप्येककार्येषु भावेष्वेकः
शब्दो नियुज्यत इत्याह । अपि चेत्यादि । तत्कार्यपरिचोदने एककार्य-
तापरिचोदनार्थं । यद्वैककार्याणां परिचोदनार्थं । एककार्येषु भेदेष्वेकस्य
भावरहितेष्वपि समा एका श्रुतिः । कृता संकेतिता । वृद्धैर्व्यवहारज्ञैः ।
तत्कार्याणाम्भेदानामतत्कार्येभ्यो या यावृत्तिस्तन्निबन्धना विजातीयव्यावृत्तत-
यैककार्येष्वेका श्रुतिर्निबन्धयत इत्यर्थः । । १३८ ॥ § 1345

ननु यदि न सामान्ये शब्दनिवेशः स्वलक्षणे तर्हि शब्दनिवेशः स्यादन्य-
स्याभावात् । न च स्वलक्षणं शब्दवाच्यं । § 1346

नैतदस्ति । यतः प्रतिपादकस्तावत् त्रिकालस्थान् भावान् एककार्यात्
संकेतकरणाभिप्रायेण विषयीकृत्य तेष्वेव संकेतं करोति व्यवहारकाले प-
रिचोदनार्थं । तेन यद्यपि बुद्धिपरिवर्त्तिनो भावाः सामान्यरूपास्तथापि
तेष्वेव बहुषु बहिरिव परिस्फुरत्स्येकः शब्दो निवेश्यते [।] न तु तेषु सर्वेषु
भिन्नरूपे सामान्ये स्थिते प्रतिव्यक्ति भिन्नेव श्रुतिः कस्मान्न संकेतितेत्याह ।

गौरवेत्यादि । गौरवाद् (+सामान्यं)* अशक्तेर्वैफल्याच्च भेदाख्याया भिन्नायाः श्रुतेः । यद्वा भेदाख्याया भेदकथनस्य । एतच्च वृत्तौ स्पष्टयिष्यामः । न भावे वस्तुभूते सामान्ये समा श्रुतिः कृता । किं कारणं सर्वभावानां स्वभावस्य स्वरूपस्य व्यवस्थितेरसांकर्यात् । § 1347

५ यद्रूपं शावलेयस्येत्यादिना व्यवस्थितस्वभावब्रह्माह । ततो नाव्यतिरिक्तं सामान्यं । व्यतिरिक्तमपि स्वस्मिन् स्वभावेवस्थितं तदपि कथं व्यक्तीनां समानं रूपं । न ह्यन्येनान्ये समाना इत्युक्तं । साम्नाद्याकारप्रत्ययस्य हेतवोऽतत्कार्यास्तेभ्यो व्यावृत्तिर्व्यावृत्तः स्वभावः । द्वयोरिति शावलेयबाहुलेययोः । तस्मादतत्कार्यव्यावृत्तिर्भिन्नानामप्यविरुद्धेति । सैवार्थाभेदः शब्दाभेदस्य कारणमेष्टव्यं यतोर्थादभेदेन विना शब्दाभेदो न युज्यते । कथन्तर्हि बहुष्वेका श्रुतिरर्थाभेद एव प्रवृत्तेरित्यत आह । तस्मादित्यादि । यापीयन्तत्कार्य-
१० तैककार्यतेष्टा यस्याः परिचोदनार्थम्बहुष्वेका श्रुतिरित्युक्तं साप्यतत्कार्यादेव भिन्नता द्रष्टव्या । बहूनामतत्कार्यादेव भिन्नः स्वभावो द्रष्टव्यः । § 1348

न तु तत्कार्यता नाम सामान्यमस्ति । विनापि च सामान्ये यथा
१५ विलक्षणेष्वेकशब्दनिवेशो न विरुद्धस्तथा दर्शयन्नाह । चक्षुरादावित्यादि । रूपविज्ञानमेकं फलं यस्य चक्षुरादेरिति विग्रहः । क्वचिदिति यस्मिन् काले विज्ञानजननसमर्थास्ते चोदयितुमिष्टाः । अथवा क्वचित् काले सांकेतिकीं श्रुतिं कुर्यादिति सम्बन्धः । किमर्थं कुर्यादित्याह । अविशेषेण सामान्येन । तत्कार्यस्य चक्षुर्विज्ञानैककार्यस्य कारणकलापस्य परेभ्यः प्रकाशनसम्भ-
२० वे सति । यदा तु चक्षुरादीनामसाधारण कार्यत्वं चोद्यते । तदा नैका श्रुतिस्तेषु संकेत्यत इत्यर्थः । सकृदेककालं सर्वस्य कारणकलापस्य प्र-
तीत्यर्थं । ऋतेपीत्यादि । तेषां चक्षुरादीनान्द्रूपसामान्यस्येत्येककार्यत्वाल-
क्षणस्य सामान्यस्य व्यतिरिक्तस्याभावेपीत्यर्थः । सत्तैवं तेषां सामान्यमिति चेन्न तस्या अविशेषात् सर्वदा सर्वत्र चक्षुर्विज्ञानप्रसङ्गात् । अभिन्नमर्थम-
२५ न्तरेणेति सामान्यम्वस्तुभूतम्विना । बहुषु शावलेयादिषु । तेषामिति शाव-
लेयादिभेदानां । यदि तेषां सामान्यं स्यात्तदा तत्र सामान्ये शब्दनिवेशात् सर्वत्र भेदे निवेशितः स्यात् । एकन्तु सामान्यं विना बहुष्वेकशब्दसन्निवेशो न युक्तः । ततश्चासौ शब्दः संकेत्यमान एकत्रैव भेदे संकेतितः स्यात् । तथा चैकवृत्तेरेकत्र भेदे कृतसन्निवेशस्यान्यत्र भेदे विलक्षणे प्रत्ययाजननात् ।
३० द्वितीया गोव्यक्तिस्ततः शब्दाद् गौरित्येवं न प्रतीयेत । तत्र प्रत्यासत्तिनिबन्ध-
नस्य सामान्यस्याभावात् । स्वभावानुगमा- भावेपि शावलेये निवेशितोऽप्र-
त्यासन्ने बाहुलेये प्रत्ययं जनयिष्यतीति चेदाह । अप्रत्यासत्तिके चेत्यादि । अतिप्रसङ्गात् । गोशब्दादश्चेपि प्रतीतिः स्यात् । एवन्तावदेकं सामान्यं विना बहुष्वेकशब्दनिवेशाभाव उक्तः । § 1349

३५ अभ्युपगम्य वैफल्यामाह । तेषु चेत्यादि । तथा हि बहुष्वेका श्रुतिर्निवेश्यतेऽनेकवृत्तिमेकमर्थं प्रतिपादयितुं । तानेव वा भेदान् असंकरेण

१ *] In the margin.

। तत्राद्यस्याभावमाह । एकार्थनियोगाभावादिति । यदेकस्मिन्नर्थे शब्दस्य नियोगः स्यात् तदा भवेदेकार्थप्रतिपादनं । द्वितीयाभावमाह । भिन्नेत्यादि । भिन्नस्वभावानामसंकीर्णानां शावलेयादीनां प्रतिपत्तय इत्यध्याहारः । पृथगित्येकैकस्मिन् भेदे । एकस्य शब्दस्य नियोगे । संकेते कृते । पश्चाद् व्यवहारकाले । यथाचोदितानामित्यसंकरेण प्रतिपत्त्यर्थं चोदितानां विभागापरिज्ञानात् तस्मान्न तेषु शब्दनियोगः फलवान् । एवं हि स्वलक्षणेपु पृथक् पृथक्छब्दनियोगः फलवान्भवति । § 1350

यदि तस्माच्छब्दादसंकरेण स्वलक्षणानि प्रतीयेरन्निति [।] क्रियते च बहुष्वेकशब्दनियोगस्तस्माद् वस्तुभूतेन सामान्येन भाव्यमित्यभिप्रायः । § 1351

तस्यापीत्या चा र्यः । एकम्बस्तु सामान्यमस्तीत्येव कृत्वान्तरेणापि प्रयोजनं । लोकेन शब्दो निवेशनीय इत्येको विकल्पः । द्वितीयमाह । तद्वेत्यादि । तदिति सामान्यं वस्तुशक्त्यैवेति । पुरुषव्यापारमनपेक्ष्य । एकां श्रुतिं ध्वनयत्युत्थापयति । नास्त्येव तद् द्वयमपि । अन्तरेण प्रयोजनं पुरुषव्यापारश्च प्रयोगाभावात् । तदेव किन्तर्हीत्यादिनाह । केनचित्प्रयोजननेति । एभ्यः शब्देभ्यो व्यवहारे । तदतत्साधनमर्थं ज्ञात्वा प्रतिपद्येतेति । अनेन प्रथमविकल्पाभावमाह । § 1352

निर्देश्यन्त इत्यनेन द्वितीयस्य । निर्देश्यन्ते संकेत्यन्ते व्यवहर्तुकामैरित्यध्याहारः । तत्रैतस्मिन् न्यायेऽनेकं कारणमेकत्र कार्ये उपयुज्येत व्याप्रियेत । तदित्यनेकं । कुतः कारणकलापात् तदुत्पद्यत इत्येव । तत्रैतस्मिन् कार्ये व्यवहर्तुकामैरवश्यन्तच्चानेकङ्कारणमतत्कार्यव्यावृत्तिलक्षणमेकार्कार्यतामाश्रित्येकेनैव शब्देन चोदयितुं युक्तं । अनेकेन चोदने दोषमाह । तस्येत्यादि । पृथक् पृथगिति भिन्नेः शब्दैः । एतच्च स्वलक्षणशब्दनिवेशमभ्युपगम्योक्तम् [।] § 1353

एतदेव न सम्भवतीत्याह । न चेत्यादि । अस्य वस्तुनः । अन्यसाधारणं रूपमिति । नान्यसाधारणमनन्यसाधारणं स्वलक्षणमित्यर्थः । नाप्यस्येत्यनेकशब्दनिवेशनस्य । § 1354

एतच्च गौरवाशक्तिवैफल्यादित्यस्य यथाक्रमं विवरणं । कस्माद् वैफल्यमिति चेदाह । केवलमित्यादि । अनेन प्रयोक्ता तत्रैतस्मिन् कार्ये । तैर्थाः कारणभूता श्रोदनीया इत्येतावत् प्रयोजनं । ते तु कारणभूताः पदार्था एकेन वा शब्देन चोदेरन् बहुभिर्वेति स्वातन्त्र्यमत्र चोदने वक्तुः । यत एवन्तदिति तस्मादियमेका श्रुतिर्बहुषु वाच्येषु वक्तुरभिप्रायवशाद् हेतोः प्रवर्तमाना नोपआलम्भमर्हति । बहुष्वेका श्रुतिर्न शक्या प्रवर्तयितुमिति चेदाह । न चेयमित्यादि । इयमेका श्रुतिः । अशक्यं प्रवर्तनमयस्या इति विग्रहः । कस्मान्नाशक्यप्रवर्तनेत्याह । इच्छाधीनत्वाद् इच्छाया । अधीनमशक्यप्रवर्तनं । यदि होकत्रापीत्यादि । तथा हीच्छयैव तत्र परपरिकल्पिते सामान्ये न वस्तुस्थित्यैव एकस्याः श्रुतेः प्रवृत्तिः [।] किन्तर्हि वक्तुरिच्छावशात् । तथा न यदि प्रयोक्तुरिच्छा भवेत् । कथमियमेका श्रुतिरेकत्रापि

प्रवर्त्तत । नैवेत्यभिप्रायः । तथैकत्रापि प्रवर्त्तयितुमिच्छेव कारणं । न व-
स्तुशक्ति [।] तदा बहुष्वपि न कश्चिद् व्याघात इत्याह । इच्छायां वेत्यादि
। एक त्रापि प्रवर्त्तयितुमिच्छायां कारणत्वेन कल्प्यमानायां । एनामेकां
श्रुतिं । प्रयोजनाभावादित्यादि । न ह्येकम्वस्तुविना बहुष्वेकशब्दनिवेश-
नं फलवत् । उक्तं प्राक् । किमुक्तमित्याह । भिन्नेष्वित्यादि । भिन्नेषु
शावलेयादिभेदेष्वेकस्माद् गोशब्दात् प्रतीतिरतत्प्रयोजनेभ्यो भेदेन । त-
द्गोभेदसाध्यं वाहदोहादिकं कार्यं प्रयोजनं न भवति येषामश्वादीनान्तेभ्यो
भेदेनेति । किं पुनर्वस्तुभूतमेवैकत्वं न चोद्यत इत्यत आह । न पुनः स्व-
भावस्यैकत्वात् पुनर्वस्तुभूतस्य सामान्यस्यैकत्वाद् भिन्नेष्वेका श्रुतिः । तस्यैव
सामान्यव्यतिरिक्तस्याव्यतिरिक्तस्य चायोगात् । । १३९ ॥ § 1355

भवतु नाम सामान्यं व्यतिरिक्तन्तदपि तस्मिन् स्वभावे व्यवस्थितममिश्र-
मेव । तदेवाह । यथास्वमित्यादि । यस्य यल्लक्षणन्तेन व्यवस्थितस्वभावानाम-
न्योन्यरूपासंश्लेषात् कथमेकनिमित्तः सामान्यनिबन्धनः शब्दो भिन्नेषु भवेत्
। नैवेत्यभिप्रायः । न ह्यन्येनान्ये समाना भवन्ति । एतच्चोक्तं प्राक् । सर्वे
भावाः स्वभावेन स्वस्वभावव्यवस्थितेरित्यत्र १ । ४२ प्रस्तावे । § 1356

अन्यापोहवादिनस्वयमदोष इत्याह । अतत्प्रयोजनेत्यादि । अतत्प्र-
योजनेभ्यो व्यावृत्तिस्तु भिन्नानामप्यविरुद्धेति कृत्वा स एवातत्प्रयोजनेभ्यो
भेदस्तत्प्रयोजनानामभेदस्तद्व्यावृत्तेः सर्वत्र भावात् । शब्दाभेदस्य कारणम्भ-
वतु । यतश्च न कथंचिद् वस्तुभूतं सामान्यं घटते । तेनेमे गोभेदास्तत्प्र-
योजना वाहदोहप्रयोजना इति यदुक्तन्तत् । अतत्प्रयोजनेभ्योऽश्वादिभ्यो
भिन्ना एवोक्ताः । । १४० ॥ § 1357

न पुनरेषामन्या तत्कार्यतान्यत्रान्यतो भेदात् । अन्यव्यावृत्त एव स्व-
भाव एषामभेद इति यावत् । एतेन तत्कार्यतापीत्यादि का रि का भागो
व्याख्यातः । । १४१ ॥ § 1358

यथेत्यादिना चक्षुरादौ यथा रूपविज्ञानैकफल इत्यादि व्याचष्टे । आत्मे-
न्द्रिय मनोर्थसन्निकर्षेष्विति परप्रसिद्धोक्तं । रूपविज्ञानमेकं कार्यं येषा-
मिति विग्रहः । । १४२ ॥ तद्रूपविज्ञानं कार्यं येषान्तानि तत्कार्याणि तेषां
(सा)मान्यमविशेषणैककार्यकरणसामर्थ्यन्तस्य चोदना प्रकाशना । तस्याः
सम्भवे सति [।] केन पुनः प्रस्तावेन चोदनासम्भव इत्याह । कुतो रूप-
विज्ञानमित्यविशेषण सामग्रीगते प्रश्ने सतीत्यर्थः । व्यवहारलाघवार्थमेकेन
शब्देन बहूनां प्रतिपादनार्थं रूपविज्ञानस्य हेतुश्चक्षुरादिकलापः सरः शरो
वेत्येवं श्रुतिनिवेशयेदिति सम्बन्धः । § 1359

अपि नामेत्यादिना व्यवहारलाघवमेव व्याचष्टे । तद्धेतूनां च-
क्षुर्विज्ञानहेतूनां । न चात्रेति चक्षुरादौ । येनानुगामिना रूपेणैकं चक्षुर्विज्ञानं
जनयन्ति । तथाभूतं सामान्यश्चक्षुरादीनान्नास्ति [।] सत्ता विद्यत इति चेत्
। तस्यास्तर्हि सर्वत्राविशेषात् सर्वत्र चक्षुरादिविज्ञानं स्यात् । न च स-
म्बन्धिभेदात् सत्ताया भेदो नित्यत्वेनानाधेयातिशयत्वात् । केवलन्तदर्थतया

270/s

100a/PSVTa

रूपविज्ञानैककार्यतया भावाश्चक्षुरादयः । अतदर्थेभ्यो रूपविज्ञानाजनकेभ्यो भिन्ना इति कृत्वा भेद एवातत्कार्येभ्यो व्यावृत्तिरेव । एषां चक्षुरादीनामभेदः सर्वेषामतत्कार्यव्यावृत्तेस्तुल्यत्वात् । यथा चक्षुरादीनामभेदः सर्वेषामतत्कार्यव्यावृत्तेस्तुल्यत्वात् । यथा चक्षूरूपादिष्वेकं सामान्यं विनाप्येककार्यत्वख्यापनायैकः शब्दो निवेश्यते । एवंजातीयाः सर्व इत्यादि । समूहस्य सन्तानस्यावस्थाविशेषस्य च वाचकाः शब्दाः समूहसन्तानावस्थाविशेषशब्दाः । तत्र समूहाभिधायिनं शब्दमधिकृत्याह । ये समस्ता इत्यादि । ये रूपरसगन्धादयस्समस्ताः किञ्चिदेकमुदकाद्याहरणादि कार्यं । तेषां रूपादीनां । तत्र कार्यं कारणतया विशेषाभावात् । सर्वेषां हेतुं कार्यमिति कृत्वा तेनैककार्यत्वेन विशेषाभाव उच्यते । न तु स्वलक्षणस्याविशेषात् । § 1360

271/s तेषामेककार्यकरणशक्तिख्यापनमात्रे कर्तव्येऽपार्थिका विशेषचोदना । प्रति रूपादिभिन्नेन शब्देन चोदनानिष्फलेति कृत्वा सकृदेककालं सर्वेषां क्वचित् कार्यं नियोजनार्थं रूपादिविशेषेषूदकधारणादिकार्यसमेषु घट इत्येकं शब्दं प्रयुक्तेऽयं लोक इति व्यवहर्त्ता । । १४३ ॥ § 1361

ननु भिन्ना एव रूपादयः कथमेकस्माद् घटशब्दाद् अभेदेन प्रतीयन्त इति चेदाह । तेपीत्यादि । सजातीयाद् रूपादन्यतश्च रसादेर्भेदाविशेषेपि । तत्प्रयोनाङ्गतया । विशिष्टोदकाद्याहरणकार्याङ्गतया । तदन्येभ्य इति तत्कार्यकरणासमर्थेभ्यः पटादिभ्यो भिद्यन्त इति भेद एवेषामभेदस्ततोऽभेदात् । तस्मादभेदादविशेषेणैव सामान्येनैवैकस्माद् घटशब्दात् सर्वे रूपादयः प्रतीयन्ते । § 1362

100b/PSVTa यदि रूपादय एव केवला घटो न तु तद्व्यतिरिक्तं द्रव्यं [।] कथन्तर्हि घटस्य रूपादय इति व्यतिरेक इति चेदाह । तत्रेत्यादि । घटस्य रूपादय इत्यपि यो व्यतिरेकस्तस्यायमर्थो घटस्त्वभावा रूपादयो न पटादिस्त्वभावा इति । § 1363

एतदेव व्याचष्टे । उदकेत्यादि । उदकाहारणस्य विशेषो घटादन्येनासाध्यत्वं । आदिशब्दादन्यस्यापि घटसाध्यस्य कार्यस्य परिग्रहः । तस्मिन् कार्ये समर्थाः सप्तमीति योगविभागात्समासः । अयमत्रार्थः [।] रूपादिशब्दा रूपादीन् रूपसाध्यकार्यमात्रशक्तियुक्तानविशेषेण प्रतिपादयन्ति । घटशब्दस्तु विशिष्टकार्यशक्तियोगेन पटादिस्त्वभावेभ्योपि रूपादिभ्यो भेदेन विशिष्टान् रूपादीनाह । अतो घटस्य रूपादय इति शब्दद्वयव्यापारेण सामान्यविशेषाकारबुद्ध्युत्पत्तेः सामान्यविशेषभावो व्यतिरेकविमतिश्च प्रयुज्यत इति । एतमेव सामान्येत्यादिनाह । सामान्यकार्यं रूपादिमात्रसाध्यन्तस्य सिद्धिः साधनन्तस्मिन् प्रसिद्धेनात्मना स्वभावेन । इत्थंभूतलक्षणा तृतीया । हेतौ वा । इत्थंभूतेन रूपेण हेतुना वा रूपादिशब्दैः करणभूतैः प्रसिद्धास्सन्तः विशिष्टं कार्यं घटसाध्यं घटसाध्यमेवोदकाहरणादि । तस्य साधनं साधनेनेनेति कृत्वा । तथाभूता आख्या संज्ञा यस्य स तथा तेन विशिष्टाः । त इति रूपादय एवमुच्यन्त इति । § 1364

न पुनरत्र रूपादिसंहतो ह्यत्र वा घट इति व्यवहारे यथावर्णितलक्षण-
मिति रूपादिव्यतिरिक्तद्रव्यं । तस्यावयविनस्तादृशस्येति रूपादिव्यतिरिक्त-
स्य । उपलब्धिलक्षणप्राप्तश्चावयवी परैरिष्टो दार्शनं स्पर्शनं द्रव्यमिति वच-
नात् । तेनोपलब्धिलक्षणप्राप्तत्वेनाभ्युपगतस्य रूपादिव्यतिरेकेणानुपलम्भादिति
५ वाक्यार्थः । यथावान्तरेणाप्यवयविनं परमाणव एव प्रत्यक्षस्य विषयस्तथा
द्वितीये परिच्छेदे प्रतिपादयिष्यते । § 1365

272/s

यदि रूपादय एव संहता घटः कथन्तर्हि बहुषु घट इत्येकवचनमिति
चेदाह । एकवचनमित्यादि । यथा बहुष्वेकः शब्द एकशक्तिसूचनार्थ-
स्तथैकवचनमपि । तेषां रूपादीनामेकस्मिन्नुदकाहरणकार्ये या शक्तिस्त-
१० स्याः सूचनार्थ । एककार्यकर्तृत्वेन तेष्वेकत्वमारोप्यैकवचनमित्यर्थः । न
पुनस्तेष्वेका शक्तिर्विद्यते । अनपेक्षितवाह्यार्यमकवचनं संकेतपरतन्त्रम्वा
। एतच्च येषां वस्तुवशा वाच १ । ६६ इत्यादिना प्रतिपादितं । स-
न्तानाभिधायिनः शब्दानधिकृत्याह । तथेत्यादि । हेतुश्च फलं च हेतुफले
। तयोर्विशेष उपादानोपादेयभावेनैकसन्तान.....नाश्रयत्वं । तम्भूताः प्राप्ताः
१५ प्राप्तिवचनो भवतिः सकर्मकः । साधनं कृतेति द्वितीयातत्पुरुषः । हेतुफल
विशेषो वा भूतो निष्पन्नो येषामिति बह्वीहिः । आहितादेराकृतिगणत्वाद्
भूतशब्दस्य परनिपातः । किञ्चिदेकं साधयन्तीति । यथांकुरनाडपत्रादयः
फलमेकं । साध्यन्ते चैकेन । यथा त एवोपादानभूतेन बीजेन । तेष्य-
कुरादयो नैकक्षणात्मकाः सकृत्प्रतीत्यर्थः । तेनैककार्यत्वेनैककारणत्वेन वा
२० साम्येन ब्रीह्यादिशब्देः सन्तानाभिधायिभिः कृतसंकेताः संकेतकाले । प-
श्चाद् व्यवहारकाले कथ्यन्ते व्यवहारलाघवार्थ । अभेदेन प्रबन्धजिज्ञासायां
बीजांकुरादिभेदेनानेकशब्दप्रयोगस्य वैफल्यत् । आदिग्रहणेन मनुष्यादिश-
ब्दग्रहणं । तैरपि बालकुमारादिभेदभिन्नस्य प्रबन्धस्याभिधानात् । § 1366

101a/PSVTa

ननु ब्रीह्यादिशब्दा अपि समुदायशब्दा एव रूपादिसमुदायाभिधायित्वात्
२५ । § 1367

सत्यं । किन्तु हेतुफलविशेषफलप्रबन्धाभिधानादेवमुच्यते [।] तथा स-
मुदायशब्दोनेकसमुदायापेक्षया जातिशब्दो भवत्येवमवस्थाशब्दोपि [।] केव-
लं विशिष्टार्थविवक्षया कश्चिच्छब्द इत्युच्यत इत्यदोषः । यथा च घटस्य
रूपादयः घट इति चैकवचनं येन निबन्धनेनोक्तं । तथा ब्रीहे रूपाद-
३० यो ब्रीहिरिति नैकवचनं द्रष्टव्यमत एवाह । पूर्ववद्वाच्यमिति । अवस्थाश-
ब्दानधिकृत्याह । येषीत्यादि । येषि नीलादिपरमाणवः पृथगिति नीलपीताद-
यः परस्परानपेक्षाः समस्ता वेति परस्परसहिताः । क्वचिदिति चक्षुर्विज्ञाने
स्वदेशे परस्योत्पत्तिप्रतिबन्धे वा सकृदेव प्रत्यायनार्थं । एकस्माच्छब्दाद् ब-
हूनां निश्चयार्थं । तत्र ये चक्षुर्विज्ञाने उपयुज्यन्ते । तेवस्थाविशेषवाचिनः
३५ सनिदर्शना इत्युच्यन्ते । ये स्वदेशे परस्योत्पत्तिं प्रतिघ्नन्ति । ते सप्रतिघा
इति । § 1368

273/s

ननु नीलपीतादयोऽत्यन्तभिन्नास्ते कथमेकेन सनिदर्शनादिशब्देनोच्यन्त
इत्यत आह । § 1369

तदन्येभ्यो भेदसामान्येनेति । तदन्येभ्योऽनिदर्शनाप्रतिषेभ्यो यो भेदस्य एव तेषां सामान्यं सर्वेषान्ततो व्यावृत्तत्वात् । तेन हेतुना । सनिदर्शनादिशब्दा अपि परमाणुसमुदयाऽभिधानात् समुदायशब्दा एवेति चेत् [।] न । एकस्यापि परमाणोः सप्रतिघादिशब्दैरभिधानात् । § 1370

कार्यद्वारेण शब्दप्रवृत्तिमुक्त्वा कारणद्वारेणाह । यथैककार्या रूपादयस्तत्कार्यचोदनायां । तदुदकधारणादेकं कार्यं यस्य रूपादिसामर्थ्यस्य तस्य चोदनायामेकशक्तिचोदनायामित्यर्थः । तदन्यस्मात् घटादेर्भेदेन घटादिशब्दैः । आदिग्रहणाद् ब्रीह्यादिपरिग्रहः । कृतसमयाः ख्याप्यन्त इति प्रकृतं । तथा कारणापेक्षयाप्यनेकोर्थः एकेन शब्देन कृतसमयः ख्याप्यत इति वचनपरिणामेन सम्बन्धः व्यवहारार्थमेव लाघवेनेत्यर्थाद् द्रष्टव्यं । यथा श्वलाया गोरपत्यानि सर्वाण्येवैकारणत्वेन शावलेयशब्देनोच्यन्ते बहुलायाश्चापत्यानि बाहुलेयशब्देन । यावांश्च पुरुषप्रयत्नेन कारणेन जनितः शब्दः सर्वः समानकारणजन्यत्वेन प्रयत्नान्तरीयकः कथ्यते । करिष्यामीति चेतना प्रयत्नः । तस्यानन्तरमव्यवधानन्तत्र भव इति ग्रहादेराकृतिगणत्वाच्छः । देशग्रहणन्तत्र न स्मर्यते । तस्य स्वार्थिकः कन् । एतच्च कारणविशेषापेक्षयोक्तं । § 1371

कारणमात्राश्रयेणाह । कृतको वेति । कारणायत्तजन्मनः प्रयत्नान्तरीयकस्यान्यस्य च सर्वस्य कृतक इत्यभिधानात् । § 1372

एवन्तावद्धिधिमुखेनोक्तं । § 1373

274/s

प्रतिषेधमुखेनाह । तथेत्यादि । तस्य चाक्षुषस्य नीलादेर्यत् कार्यञ्चक्षुर्विज्ञानन्तस्य प्रतिषेधेनाचाक्षुषः शब्दः । न समर्थञ्चक्षुर्विज्ञानं प्रतीत्येवमचाक्षुषशब्देन सामान्येनोच्यते । अनित्यशब्दोपि नित्यव्यवच्छेदेन व्यवस्थाप्यमानः । तत्कार्यप्रतिषेधेनेव । तथा हि नित्यं परैर्वस्त्वेष्टन्तच्चासाध्यसाधनभूतं व्यवहारपथं नावतरतीति साध्यसाधनं चाङ्गीकर्तव्यं । नित्यकार्यप्रतिषेधेनानित्यः । आत्मशब्दोपि क्वचित् कार्ये स्वतन्त्रस्य ख्यापनाय कृत इत्यनात्मशब्दोऽतत्कार्यव्यवच्छेदेन स्यात् । § 1374

एवं कार्यप्रतिषेधेनाभिधाय कारणप्रतिषेधेनाह । तदित्यादि । तस्य सस्वामिकस्याशून्यस्य च यत्कारणन्तस्य प्रतिषेधेनायं शब्दादिको भावोस्वामिकः शून्य इति व्यवहारार्थं ख्याप्यत इति सम्बन्धः । तथा हि स्वतन्त्रेणात्मादिना योधिष्ठितस्स सस्वामिकः परैरिष्यते । एवमशून्योपि तथाभूतेनाधिष्ठात्राधिष्ठितत्वादेवाधिष्ठिता चाधिष्ठातव्यस्वीकरणमन्यथाधिष्ठातृत्वायोगात् । तस्मात् सस्वामिकादिशब्दाः कारणद्वारप्रवृत्ताः परेषां । न प्रतिक्षणविशरारुषु भावेषु सामग्रीमात्रप्रतिबद्धेषु व्यवस्थितस्वभावः कश्चिदधिष्ठातास्ति यत्प्रतिबद्धास्संस्काराः प्रवर्तन्ते । ततोस्वामिकाः शून्याश्च यथोक्तकारणप्रतिषेधेन व्यवस्थाप्यन्त इति । एवमन्यदपीति । दुःखाशून्यानाथाप्रतिशरणादिकमपि । यथायोगमिति किञ्चित्कार्यप्रतिषेधेन किञ्चित्कारणप्रतिषेधेनेत्यर्थः । दुःखाशून्यादिकार्यप्रतिषेधेन सुख-

शून्यादीनामप्रातिकूल्यकार्यत्वेन व्यवस्थाप्यमानत्वात् । सर्वस्य च संस्कृतस्य विपरिणामधर्मित्वेन प्रतिकूलत्वात् । अनाथाप्रतिशरणादि । कार्यप्रतिषेधेन स्वतन्त्रस्य नाथादेरभावात् । तदेवं कार्यकारणयोर्विधिप्रतिषेधमुखेन चतुष्टयी शब्दानाम्प्रवृत्तिराख्याता भवति । § 1375

५ ननु चाशून्यनित्यादेर्व्यवच्छेदस्याभावात् कथं शून्यादिशब्देष्वन्यव्यवच्छेदाभिधानमिति चेदाह । शून्येत्यादि । यथाकथितमिति यस्य यादृशी सिद्धान्ताश्रयणकल्पना तथा समीहितो रचितो शून्यनित्यादीनां य आकारस्तं विकल्प्य बुद्धावारोप्य तद्व्यवच्छेदेन परपरिकल्पिताऽशून्यादाकारव्यवच्छेदेन शून्यादिव्यपदेशः क्रियते । कस्मादित्याह । बुद्धीत्यादि । बुद्धेस्समीहा इममर्थमारोपयामीति संकल्पः । तथा सर्व्व... सांकर्य्य यस्य शब्दस्य स तथा तद्भावस्तस्मात् । सर्व्वग्रहणादेतदाह । यत्रापि वस्तुभूते.....ईति । § 1376

102a/PSVTa

एतदुक्तमभवति । न वस्तुस्त्वलक्षणं शब्देः स्वरूपेण विधीयतेऽपनीयते वा [1] केवलं विकल्पबुद्धिसन्दर्शित एव सर्वो विधिप्रतिषेधव्यवहारः । १५ ततश्चानित्यादिशब्देष्वनित्यादिप्रतिपक्षो नित्यादिव्यवच्छेदो नास्तीत्यप्रतिपक्षदोषस्तस्योपक्षेप उद्भावनं । आदिशब्दान्नास्त्यात्मेति प्रतिषेधे चाप्रतिषेधदोष इत्येवमाद्युपक्षेपश्च [1] दुर्मतीनामु द्यो त क र प्रभृतीनां विस्पन्दितानि विजृम्भितान्यसम्बद्धानीति यावत् । न हि न्यायानुगतबुद्धिरसम्बद्धमुद्भावयेत् । अतश्च ते दोषोपक्षेपा उपेक्षणीया नावधानार्हा इत्यर्थः । § 1377

275/s

२० अथेत्यादि परः । अपिशब्दो भिन्नक्रमः । एकस्य वस्तुनः सामान्यस्य वृत्तेरपि कारणादनेको व्यक्तिभेदः । एका श्रुतिरेकश्रुतिः । सा चाधिका अस्यानेकस्यास्तीत्येकश्रुतिमान् । एकशब्दवाच्यो यदि भवेदित्यर्थः । एककार्यत्वेनैकः शब्दबहुष्वेकेन वा सामान्येनेति न कश्चिद् विशेष इति मन्यते । अत एव व्याचष्टे । न केवलमित्यादि । तदन्यस्मादतत्कार्याद्यो २५ भेदस्स एव सर्वेषां तत्कार्याणामविशेषस्तस्मादेकशब्देनोच्यन्ते । अपि द्वेकवृत्त्याप्येकस्य सामान्यस्य वर्तनेनाप्यनेकः पदार्थ एकशब्देनोच्येत को विरोधः स्यात् । यथैककार्यत्वेन बहुष्वेकशब्दप्रवृत्तौ नास्ति विरोधस्तथा वस्तुभूतेनापि सामान्येन । तस्माद् वस्तुभूतसामान्यकल्पनापि युक्तैवेति भावः । § 1378

३० उक्तमित्या चा र्यः । तस्य वस्तुभूतस्य सामान्यस्य उपलभ्यते रूपेणाभिमतं । अभिमतत्वे उपलभ्यत्वं करणत्वेन विवक्षितमिति कर्तृकरणे कृतेत्येव समासः । उपलब्धिलक्षणप्राप्तस्य व्यक्तिव्यतिरेकेणानुपलब्धेरभावः सामान्यस्येति वाक्यार्थः । अनुपलभ्यमानतायाम्वाऽङ्गीक्रियमाणायान्तद्दर्शनाश्रया इति सामान्यदर्शनाश्रया व्यपदेशप्रत्यभिज्ञानादयो न भवेयुरिति । ३५ उक्तमिति सम्बन्धः । बहुष्वेकशब्दो व्यपदेशस्तुल्याकारं ज्ञानं प्र त्य भि ज्ञा नं । आदिशब्दात् सामान्याश्रया व्यक्तौ प्रवृत्तिर्न भवेदित्यादेः परिग्रहः । § 1379

276/s न हि स्वयमनुपलभ्यमानमुपलम्भनिबन्धनं व्यपदेशप्रत्यभिज्ञानमन्यत्र प्रवर्तयति । न भवेयुरित्यादीन्यनेन चादिशब्देनान्यस्यापि पूर्वोक्तस्य दोषस्य ग्रहणं । न ह्यन्येनान्ये समानानामतद्वन्तो नाम स्युः [1] तथा न जातिर्वाह-
दोहादावुपयुज्यत इत्यादि । अनेनैतदाह [1] जातिकल्पनायाम्बाधकं प्र-
माणमस्ति । ततो न तन्निबन्धनो व्यपदेशादिः । एककार्यत्वे तु विरोधाभावात् ५
तत्कृतमेव व्यपदेशप्रत्यभिज्ञानादिकं युक्तमिति । दूषणान्तरमप्याह । अपि
102b/PSVTa चेत्यादि । वस्तुभूते सामान्यमिच्छता स्वाश्रये नैकस्मिंस्तस्य प्रवृत्तिरेष्टव्या
। न हि तत्रावर्तमानमाश्रये व्यपदेशादिकारणं युक्तं । सा च सामान्यस्य
स्वाश्रये प्रवृत्तिराधेयता वा भवेत् । तद्वलेनावस्थानात् । आश्रयबलेनोपल-
ब्धिर्व्यक्तिः सा वा वृत्तिर्भवेत् । एतद् द्वयमपि तस्मिन्सामान्ये न युज्यते । १०
। १४४-४५ ॥ § 1380

यदेतदित्यादिना व्याचष्टे । यदेतदेकमिति वस्तुभूतं सामान्यमनेकत्राश्रये
वर्तमानमेकां श्रुतिं वर्तयति [1] तस्य सामान्यस्य स्वाश्रये केयं वृत्तिरिति
प्रश्नयित्वा स्वयमेव विकल्पद्वयमाह । आधेयता चेत्यादि । अथवा किंशब्दः
प्रतिक्षेपे [1] केयं वृत्तिर्न काचिदित्यर्थः । तथा हि वृत्तेः स्वाश्रये आधेयता १५
वा स्यात् । यथा कुण्डे आधारे बदराणि वर्तन्त इति । व्यक्तिर्वा तस्य
सामान्यस्याश्रये वृत्तिः स्यात् तैराश्रयैर्व्यक्तेः प्रकाशनात् । तत्र यदाधेयता
वृत्तिरिष्यते । तदा व्यक्तयस्तदाधारत्वेनेष्टव्याः । नित्यं च सामान्यमभ्युपग-
तं व्यक्त्युत्पत्तेः पूर्वन्तदनाधेयन्ततो नित्यस्याश्रयैरनुपकार्यत्वाद्धेतोराश्रयाभिमता
व्यक्तयो नाधारः । § 1381 २०

नित्यं हीत्यादिना व्याचष्टे । अथ नित्यं नेष्यते तदाप्यनित्यत्वेऽप-
रापरोत्पत्तेरन्यस्यान्यस्योत्पत्तेरनेकं सामान्यमनेकत्वात् कारणाद् भेदेष्विव
भेदवत् तस्मिन् सामान्ये एकप्रत्ययायोगादेकस्य ज्ञानस्यायोगात् कारणात् ।
नित्यं सामान्यमिष्यत इत्यनेन सम्बन्धः । नित्यस्य च सामान्यस्य किंकुर्वाण
आश्रय आधारः स्यान्नैवेत्यभिप्रायः । § 1382 २५

277/s

नोपकारकत्वादाधारः किन्तु तस्य सामान्यस्य तत्राश्रये समवायात् ।
यदा हो द्यो त क रः । कथं तर्हि गोबं गोषु प्रवर्तते । आश्रयाश्रयिभावेन
[1] कः पुनराश्रयाश्रयिभावः समवायः । तत्र वृत्तिमद् गोबं । वृत्तिः समवाय
इह प्रत्ययहेतुत्वादिति ।* उपकार्योपकारकत्वाभावे समवायमसम्भावयन्नाह
। कोयमित्यादि । § 1383 ३०

अपृथगित्यादि परः । अभिन्नदेशत्वेन सिद्धा अपृथक्सिद्धाः । तेषां
योयमाश्रयाश्रयिभावस्समवायः । § 1384

तदित्यादि सिद्धा न्त वा दी । तदेवेदमाश्रयत्वमनुपकारकस्याश्रयस्य न
सम्भावयामः । कस्माद् [1] अतिप्रसङ्गात् । यदनुपकारकस्याश्रयत्वमिष्यते
। तदा सर्वः सर्वस्याश्रयः स्यात् । न भवति [1] सर्वस्य सर्वासमवेततया प्र- ३५

तीतेरिति चेत् । ननूपकारकभावे गोबवत् सर्वस्यैव सर्वसमवेतत्वेनैकस्मान्न प्रतीतिर्भवतीतीदमेव चोदते । § 1385

अथोपकार्योपकारकभावादेरन्य एवायं समवायलक्षणस्सम्बन्धः । स च न सर्वत्रास्तीति कथमतिप्रसंगः । § 1386

५ उच्यते । सत्यं [।] केवलं क्वचित् समवेतस्य समवायो भवति । तत्समवेतत्वं च तदायत्ततया [।] तदायत्तत्त्वार्थान्तरस्य तदुत्पत्तिरेव । तेनोपर्युपरिभावेनोत्पत्तिरेवेह बुद्धेर्निबन्धनन्न समवाय इत्यर्थापत्तिक्षयः । उपर्युपरिभावे... इ...स्यात् । नाप्यसमवेतानां समवायोस्ति येन समवेतत्वं स्यात् सर्वेषां सर्वत्र समवेतत्त्वप्रसङ्गात् । § 1387

१० उपसंहरन्नाह । तस्मादित्यादि । अपृथक्सिद्धयोः समवायो यथारभ्यारम्भक- योर्द्रव्ययोः पृथक्सिद्धानां संयोगः । यथाग्निधूमयोरेकस्मिन्नर्थे समवाय एकार्थसमवायः । यथा रूपरसयोरेकस्मिन् द्रव्ये । आदिशब्दात् संयुक्तसमवेतस्य परिग्रहः । वस्तुभूताः सम्बन्धा वस्तूनां वा सम्बन्धा इति विशेषणसमासः षष्ठीसमासो वा । वस्तुग्रहणं कल्पनाकृतनिवृत्त्यर्थं १५ । कार्यकारणभावान्न व्यतिरिच्यन्ते न वथा भवन्ति । एतदेव साधयन्नाह २७८/s । परस्परमित्यादि । परस्परमन्योन्यमुपकारिणामन्यतो वाऽश्रयाभिमतानुपकारिणामप्रतिबन्धादनायत्तत्वात् । अप्रतिबन्धस्य चासम्बन्धात् कारणात् सर्ववस्तुसम्बन्धाः कार्यकारणभावान्न व्यतिरिच्यन्त इति प्रकृतेन संबन्धः । § 1388

२० ननु चाश्रयात् सत्युपकारे आश्रितयोः परस्परमुपकार्योपकारकभावो नैवास्तीति किमर्थमन्यतो वेत्यस्योपन्यासः । § 1389

सत्यमेतत् । किन्तु यद्यपि साक्षादन्योन्यं नोपकारस्तथाप्येककारणायत्ततया पारम्पर्येणापि सम्बन्धं कल्पयेदित्युपन्यासः । एकार्थसमवायिनः परस्परमुपकार्योपकारकभावो नैवेष्यत इति चेदाह । यद्यपीत्यादि । तत एकस्मादाश्रयादुपकारस्याभावे यथोक्तदोषप्रसङ्गात् । अतिप्रसङ्गभयादित्युक्तो २५ दोषः यतश्च स्वाश्रयादेकार्थसमवायिनोरवश्यमुपकारोऽतः स्वाश्रयकृतः समवायिनोर्यः स्वोपकार आत्मोपकारस्तेन द्वारेण परमपि द्वितीयमपि समवायिनं संघटय्य प्रतिपादयित्रा ख्याप्यते समवायिनाविह सम्बद्धाविति । § 1390

३० एतदुक्तम्भवति । यथा परस्यैकार्थसमवायिनोः परस्परासम्बद्धेप्येकार्थसमवायात् सम्बन्धस्तथास्माकमेककार्यत्वेन तयोः सम्बन्धः । यत एवन्तस्मात् तत्राप्येकार्थसमवायिनि कार्यकारणभावकृत एवाश्रयेण सह यः कार्यकारणभावस्तत्कृत एव यद्वारेणारोपित एव सम्बन्धः । यस्मादुपकारद्वारेणैवाधारादिभावः । तस्मादयमाश्रयः शावलेयादिः । स्वात्मनि सामान्यस्वभावेनुपकुर्वाणः सामान्यस्यानपेक्षस्याधार इति या चि त क म ण्ड न मे ३५ तत् । मण्डनमलङ्कारो मण्डपतेनेनेति कृत्वा [।] तस्य याचितकशब्देन कर्मधारयः । कस्मात् परस्माद् याचितकमण्डनन्दरिद्रस्यात्मन्यविद्यमानं । तद्वत्

सामान्याश्रयस्यापि सामान्यं प्रत्याधारत्वं । भावसाधनो वा तृतीयासमासश्च । यथा याचितकेनालङ्कारेण मण्डनक्रिया । तथा सामान्याश्रयस्य परस्मात् प्रार्थितेनाधारभावेनाधारव्यपदेशो न वस्तुस्थित्या तत उपकाराभावादिति ।

§ 1391

१--कथमित्यादिपरः । न हि कुण्डं बदराणां जनकं । तेषां स्व- ५
279/s हेतोरेव निष्पत्तेः [।] ततश्च यदुक्तं सर्वत्र वस्तुसम्बन्धाः कार्यकारणभावान्न
व्यतिरिच्यन्त इति तदनेकान्तिकमिति मन्यते । प्रविसर्प्यतो देशान्तरविस-
र्पणशीलस्य बदरादेस्तदेशजननमुपादानभूतस्य पूर्वकस्य बदरलक्षणस्य यो
103b/PSVTa देशः कुण्डसम्बद्ध- स्तस्मिन्नेव देशे जननमन्यत्रागमनात् । इयं शक्तिः
कुण्डादेराधाराभिमतस्य बदरादिष्वधेयेषु । § 1392 १०

प्रकृत्येवेत्यादिना व्याचष्टे । प्रकृत्या स्वभावेनैवासमानो देशे यस्य त-
त्तथोक्तं । प्रकृतिशब्दमपेक्षमाणस्यापि गमकत्वाद् बहुव्रीहिः । तथाभूतं च
तत्कार्यं चेति कर्मधारयः । कार्यं च बदरादिकमेवोत्तरोत्तरक्षणसंगृहीतं ।
तस्योत्पादनं तदेव धर्मः स्वभावो यस्य गुरुणो द्रव्यस्य बदरादेः पूर्वक्षण-
संगृहीतस्य । समानदेशकार्योत्पादनभाव आधारकृतः । आत्मना तुल्यदेश- १५
स्योत्पादकत्वाधारकृतमित्यर्थः । यत एवन्तस्मात् पाश्चात्यस्य बदरकार्यस्य
यः पूर्वक्षणः उपादानभूतस्तस्य सहकारि कुण्डं । तत्रैवोपादानक्षणदेश एव
बदरकार्यं जनयत् कुण्डमाधार इत्युच्यते । § 1393

अनेन चैकसामग्र्यधीनयोः कुण्डबदरक्षणयोराधाराधेयभाव इत्युक्तम्भ-
वति । अन्यथा यदि कुण्डेन बदराणां यथोक्त उपकारो न क्रियते तदेह २०
कुण्डे बदराणीत्येवं व्यापदेशो न स्यात् । नियताधारस्य व्यपदेशस्य निमित्त-
मन्तरेणायोगात् । तदुपकारकृत इत्याधारोपकारकृतोयं व्यापदेश इह कुण्डे
बदराणीति । किन्तर्हि कुण्डबदरयोः संयोगस्तत्कृतः । § 1394

किम्पुनरित्यादि सि द्वा न्त वा दी । पृच्छतश्चायमभिप्रायो क्षणिकत्वे
सति संयोगादीनाम्भवद्भिः कल्पनेष्यते । अक्षणिकत्वं चेद् भावानामभ्युपग- २५
म्यते संयोगादीनामेवोत्पत्तिर्न स्यादित्यर्थः । तयोरिति कुण्डबदरयोः संयोग
इत्यपि व्यपदेशनिमित्तं नास्त्युपकार्योपकारकत्वाभावादित्यभिप्रायः । § 1395

280/s

ताभ्यामित्यादि परः । ताभ्यां कुण्डबदराभ्यां संयोगस्य जननात्तयोः
संयोग इष्यते । द्वाभ्यामेव संयोगस्य जननमुभयत्र समवायः । परेणोक्त
इत्यवमृश्य सि द्वा न्त वा द्वा ह । स इत्यादि । स संयोग एकत्रैव कुण्डे ३०
बदरे वा किन्न समवैति जन्यते वा । एकेन कुण्डेन बदरेण वा पृच्छतश्चायं
भावो यदि तौ कुण्डबदराख्यौ भावौ संयोगजनने । आधारभावोपगमने वा
। प्रत्येकं समर्थस्वभावौ तदा किमित्यन्योन्यमपेक्षत इति । पृथगर्थन्तदुभयं
परस्परसहितमेव समर्थमिति चेदाह । तदित्यादि । यत्कुण्डबदरवस्तुपृथ-
गसमर्थम् तत्परस्परसहितमपि तादृशमेवासमर्थमेवाक्षणिकत्वादिति भावः । ३५
क्षणिकास्तु प्रत्येकं पृथगसमर्थाः पश्चात् सहकारिकृतविशेषास्सहितास्समर्था

इत्यविरुद्धं । ततश्च संयोगं प्रत्यनुपकारकत्वात् । कुण्डबदराख्यम्बस्तु । न संयोगेन तद्धर्म्यात् । § 1396

सहितस्येत्यादि परः । सहितस्य कुण्डस्य बदरस्य च तदन्योपकारात् । तस्मात् कुण्डाद् यो यो बदरात्मा तस्मात् कुण्डस्योपकारात् । तस्माद्वा बदराद् यदन्यत् कुण्डन्तस्माद् बदरस्योपकारात् । विशेषोत्पत्तेर्हेतोः कुण्ड-बदरयोः संयोगस्य जनने । आधारभावोपगमने वा सामर्थ्यं न केवलयोरिति । § 1397

104a/PSVTa

कोयमित्या चा र्यः । बदराणां कुण्डादीनां चाजन्यजनकभूतानां कोय-मुपकारः [।] नैवास्ति । अजन्यजनकत्वमेव कथमिति चेदाह । स्वरूपेत्यादि १० । बदरस्वरूपस्यान्यतः हेतोरेव सिद्धेरकार्यत्वात् न बदराणां जन्यत्वं नापि जनकत्वं कुण्डस्येति भावः । न हि परो बदरादीनां कुण्डादेः सकाशात् स्वरूपोत्पत्तिमवाञ्छति । स्वहेतोरेव तेषान्निष्पत्तेः । न कुण्डेन बदररूपमेव क्रियते किन्तु ततोऽन्यद्रूपमित्यत आह । पररूपेत्यादि । तत्रेत्याधेये । न ह्यर्थान्तरे कृतेर्धान्तरमुपकृतं स्यात् । उभयथेति स्वरूपपररूपक्रियाभ्यां । १५ अनन्तरोक्तेन विधिनानुपकारकस्य कुण्डादेरकिञ्चित्करत्वात् । § 1398

एतच्चोक्तप्रायं । प्रायशब्दो बाहुल्यवचनः । प्रायेणोक्तमुक्तप्रायं । राजदन्तादेराकृतिगणत्वात् प्रायशब्दस्य परनिपातः । अयं चार्थः कार्यश्च तासां प्राप्तोसौ जननं यदुपक्रिये १ । १०८त्यादि विस्तरेणोक्तः । प्रायशब्दं सदृशार्थमन्ये प्राहुः । उक्तेन सदृशमुक्तप्रायं । प्रागुक्तेनाश्रयकृतेन सामान्य- २० स्य स्वरूपोपकारेण कुण्डादिकृतमाधेयस्योपकारकरणन्तुल्यमित्यर्थः । सर्व एवेत्यादिनोपसंहारः । सर्व एव वस्तुसम्बन्धाः कार्यकारणभावाद्धेतोर्व्यवस्थाप्यन्त इति सम्बन्धः । विभागस्तेषां न स्यादिति चेदाह । जनकस्यैवेत्यादि । यद्वा कार्यकारणभावात् सकाशात् प्रविभागेन भेदेन व्यवस्थाप्यन्ते । कथम्भेद इत्याह । जनकस्यैवेत्यादि । कारणकृतः कार्यस्य २५ य उपकारविशेषस्तस्य बलादित्यर्थः । तथा हि प्रविसर्पणधर्मणो बदरादेः स्वोपादानदेशोत्पादनलक्षणेनोपयोगेनाधाराधेयभावः । प्रदीपकृतेन च विज्ञानजननसमर्थस्वरूपोत्पादेन घटप्रदीपादीनां व्यङ्ग्यव्यञ्जकलक्षणः सम्बन्ध इत्येवमन्यस्मिन्नपि सम्बन्धे यथायोगं वाच्यं । § 1399

281/s

ननु सर्व एव वस्तुसम्बन्धा इत्यादिना न संयोगलक्षणस्य सम्बन्धस्य ३० कार्यकारणभावेन्तर्भावः समानकालभाविनोरेवास्य सत्त्वात् । अथाक्षणिकपक्षे संयोगोत्पत्तिर्न युज्यते [।] क्षणिके तर्हि भविष्यति संयुक्तासंयुक्तावस्थयोश्च कुण्डबदरयोर्न स्वरूपभेदः प्रतीयते । तेनाक्षणिकेपि संयोगोस्त्येव प्रतीतेः । § 1400

यदाहो द्यो त क रः । यदि संयोगो न नार्थान्तरम्भवेत्तदा क्षेत्र-बीजोदकादयो निर्विशिष्टत्वात् सर्वदेवांकुरादिकार्यं कुर्युर्नचैवं । तस्मात् सर्वदा कार्यानाम्भात् क्षेत्रादीन्यङ्कुरोत्पत्तौ कारणान्तरसापेक्षाणि । यथा मृत्पिण्डादिसामग्री घटादिकरणे कुलालादिसापेक्षा । यो सौ क्षेत्रादिनिर-

पेक्षः स संयोग इति सिद्धं । किं चासौ संयोगो द्रव्ययोर्विशेषणभावेन प्रतीयमानत्वात्ततोर्थान्तरत्वेन प्रत्यक्षसिद्ध एव । तथा हि कश्चित् केनचित् संयुक्ते द्रव्ये आहरेत्युक्तो ययोरेव द्रव्ययोः संयोगमुपलभते ते एवाहरति । न द्रव्यमात्रं । किं च दूरतरवर्तिनः पुंसः सान्तरेपि वने निरन्तररूपावसायिनी ५
सेयं बुद्धिरुदयमासादयति मिथ्याबुद्धिर्मुख्यपदार्थानुभवमन्तरेण न क्वचिदुप-
जायते । न ह्यननुभूतगोदर्शनस्य गवये गौरिति विभ्रमो भवति तस्मादवश्यं
संयोगो मुख्योभ्युपगन्तव्यः । तथा न चैत्रः कुण्डलीत्यनेन प्रतिषेधवाक्येन न
कुण्डलं प्रतिषिध्यते तस्यान्यत्र देशादौ सत्त्वात् । तस्माच्चैत्रस्य कुण्डलसंयोगः
प्रतिषिध्यते । तथा चैत्रः कुण्डलीत्यनेनापि विधिवाक्येन न चैत्रकुण्डलयोर-
न्यतरविधानन्तयोः सिद्धत्वात् । पारिशेष्यात् संयोगविधानं । तस्मादस्त्येव १०
संयोग इति ।* § 1401

अत्रोच्यते । १ यथा क्षेत्रादीनां विशिष्टावस्थाप्रतिलम्बेन संयोगारम्भ
कत्वमिष्यते तथा संयोगमन्तरेण कार्यारम्भकत्वमेव किन्नेष्यते । अन्यथा स-
र्वदा संयोगारम्भकत्वं स्यात् । २ नापि निर्विकल्पकेन प्रत्यक्षेण संयुक्ते द्रव्ये
स्वरूपेण गृह्यमाणे तृतीयः संयोगः प्रतिभासते । ३ नापि सविकल्पके ज्ञाने १५
संयुक्ते द्रव्ये मुक्त्वा संयोगशब्दं चापरः संयोगो विशेषणभावेन प्रतिभासते ।
४ नापि संयुक्तप्रत्ययान्यथानुपपत्त्या संयोगकल्पना । उत्पन्ननिरन्तरावस्थ-
योरेव भावयोः संयुक्तप्रत्ययहेतुत्वात् । यावच्च तस्यामवस्थायां संयोगजनक-
त्वेन संयुक्तप्रत्ययविषयो ताविष्यते तावत् संयोगमन्तरेण संयुक्तप्रत्ययहेतुत्वेन
तद्विषयौ किं नेष्येते । किम्पारम्पर्येण । ५ नापि सान्तरे वने निरन्तराव- २०
भासिनी बुद्धिर्मुख्यपदार्थानुभवपूर्विका स्वल्पप्रत्ययविषयत्वेनानुपचरितत्वात्
। ६ तथा न चैत्रः कुण्डलीत्यादौ चैत्रसम्बन्धिकुण्डलं प्रतिषिध्यते विधीयते
वा । न संयोगः । तस्मादेकसामग्र्यधीनयोरेव संयुताविति प्रतीतिः । यथा
कुण्डबदरयोस्तस्मात् संयोगस्यापि कार्यकारणभाव एवान्तर्भावः । केवलं
भेदान्तरप्रतिक्षेपेण संयुक्तावेतौ संयोगस्येति वा प्रतीतिर्न पुनर्वस्तुभूतसंयोग- २५
बलात् । यतश्च नास्ति कार्यकारणभावमन्तरेण वास्तवः सम्बन्धः । § 1402

तदयमित्यादि । बदरादिषु जननशक्तिरेव कुण्डादीनामाधार इति स-
म्बन्धः सामान्यस्याश्रयो जननशक्त्यैवाधारोस्त्विति चेदाह । नेत्यादि । सेति
जननशक्तिः । अत्रेति सामान्ये । § 1403

न हीत्यादिना व्याचष्टे । स्वोपादानदेश एव जननं जननविशेषः स ३०
लक्षणं यस्याधारभावस्य स तथा । तस्याजन्यत्वादिति सामान्यस्य नित्य-
त्वेनाजन्यत्वात् । तदभावेन्याश्रयाभावेपि सामान्यस्यावस्थितेर्हेतोरश्रयवशेन
न स्थितिः सामान्यस्य । § 1404

अथेत्यादिना व्याचष्टे । तस्येति सामान्यस्य तदभावेपीति व्यक्त्यभावेपि ३५
व्यक्तिज्ञान्ये देशे सामान्यस्य स्थानात् । यदि हि व्यक्तिशून्ये देशे सामान्यं
न भवेत्तदा तत्रापूर्वव्यक्त्युत्पादे सामान्यसम्बन्धो न भवेत् । न हि तस्यान्यत

आगमनं निष्क्रियत्वात् । न च भिन्नदेशावस्थिता व्यक्तिस्तस्य सामान्य-
स्याधारो भिन्नदेशत्वात् । एकत्वात् सामान्यस्य नास्ति भिन्नदेशतेति चेत् ।
सर्वास्तर्हि व्यक्तय एकजातिमित्य एकदेशाः प्राप्नुवन्ति । न च सर्वा जातिम-
त्यः स्युः । एकस्य कथम्भिन्नदेशावस्थितत्वमिति चेदयमपरोस्य दोषोस्तु ।

283/s

105a/PSVTa

§ 1405

पतनधर्मत्यादिनोपचयहेतुमाह । हि शब्दश्चार्थे । अपिशब्दोभ्युपग-
मसूचनार्थः । अभ्युपगम्याप्ययं प्रकारः सामान्ये व्यवस्थापयितुमशक्यः ।
सामान्यस्यापतनधर्मत्वादित्येवमर्थमुपन्यासः । न ब्रजनकस्य स्थापकत्वं
सम्भवति । अत एवाह । अत्रापीत्यादि । अत्रापि पातप्रतिबन्धात् स्थाप-
काभ्युपगमे यदि न्यायवादी कश्चित् पातप्रतिबन्धं न पर्यनुयुञ्जीत । तदा
भवेदजनकोपि स्थापकः । स्वसमयानुरोधेनेत्याकूतं । अत्राप्ययं पर्यनुयोगः
सम्भवति । यः स्थापयित्रा क्रियते पातप्रतिबन्धः स स्थाप्यस्यात्मभूतो वा
स्यात् ततोर्थान्तरं वा पाताभावमात्रम्वा । न तावदात्मभूतस्तत्त्वभावस्यान्य-
तो निष्पत्त्यभ्युपगमात् नाप्यर्थान्तरमित्याह । अर्थान्तरत्वेभ्युपगम्यमाने तत्रैव
प्रतिबन्धेर्थान्तरभूतेऽस्याधारस्योपयोग इति कः पततो बदरादेः प्रतिबन्धो
विघातः [।] नैव कश्चित् । ततश्च कुण्डादिस्थमपि बदरादि पतेदेवेति भावः
। आधारकृतेनार्थान्तरेण पातप्रतिबन्धेन बदरादेरपातः क्रियत इति चेदाह
। प्रतिबन्धादपातेपीत्यादि । प्रतिबन्धाख्यात् यदार्थाद् बदरादेरपातेभ्युपग-
म्यमाने तुल्यः पर्यनुयोगः । योयं प्रतिबन्धाख्येन पदार्थेनापातः क्रियते स
किं बदरादेरात्मभूतोर्थान्तरम्वा । अर्थान्तरत्वे तत्रैवास्य प्रतिबन्धस्योपयोग
इत्यादि । सर्वमनन्तरोक्तं तुल्यं । § 1406

अथ तेनाप्यपाताख्येनार्थेन बदरादेरपातः क्रियते तत्रापि तुल्यः पर्य-
नुयोग इत्याह । अनवस्था चेति । § 1407

तस्मादित्यादिना तृतीयपक्षोपन्यासः । स पाताभावः कथं केनचित्
क्रियते । नैव केनचित् । अभावस्याकार्यत्वादिति भावः । कथन्तर्ह्यभावं
करोतीति व्यपदेश इति चेदाह । अभावमित्यादि । अभावङ्करोतीति व्य-
पदेशे नाभावो नाम कश्चित् कार्य इष्यते । कस्मादित्याह । तस्येत्यादि ।
तस्येत्यभावस्य कार्यत्वाद् भाव एव स्यादित्यभिप्रायः । § 1408

284/s

ननु यथा घटवत् कार्यत्वात् पटस्य न घटरूपता । तथा भाववन्नाभावस्य
कार्यत्वादभावरूपता भविष्यतीति चेत् [।] न । घटादेरपि हि भावरूप-
त्वम्भवनधर्मत्वादेव [।] तच्चाभावेप्यस्तीति कथं न भावरूपत्वमभावरूपत्वेन
प्रतिभासनान्न भावरूपतेति चेत् [।] न [।] अभावस्य प्रतिभासाभावात्
। अभावानाम्परस्परविभागप्रतीतेर्घटाभावः पटाभाव इत्यत्र पटादीनाम्भेदो
नाभावानामेकत्वेन प्रतिभासनादित्युक्तं । यत एवन्तस्माद् भावस्य या क्रिया
तस्याः प्रतिषेधनिर्देशोऽभावंकरोतीति । § 1409

अत एव स्पष्टयति । भावं न करोतीति यावदिति । यावानेवास्य
वाक्यस्यार्थस्तावानेवाभावं करोतीत्यस्यापीत्यर्थः । तथा चेति [।] पातप्र-

105b/PSVTa तिबन्धस्याभाव मात्रत्वेनाकार्यत्वे । अयमिति कुण्डादिः । तेन कारणेनायमिति बदरादिः । केन चित्कुण्डादिनाधारेण प्रतिबद्धः । पातादनिवारितो न कदाचित्तिष्ठेत् । सदैव पतेदित्यर्थः । तस्मादित्यादिनोपसंहारः । अपिशब्दादाधेय इत्यनेनापि व्यपदेशेन क्षणिकानां पूर्वक्षणसंगृहीतेनोपादानेन समानदेशस्योत्तरक्षणसंगृहीतस्य कार्यस्योत्पादनमुच्यते । तस्मात् सामान्येऽयमपि प्रकारो न सम्भवतीति ख्यापनायाभ्युपगम्यैतदुक्तं पातप्रतिबन्धादजनकोपि स्थापक इति । § 1410

तमेवासम्भवन्दर्शयितुमाह । अस्तु नामेत्यादि । पातिनाम्बदसदीनान्तत्प्रतिबन्धः पातप्रतिबन्धोस्तु नामाजननस्त्रभावः । तत्करणादिति पातप्रतिबन्धकरणात् । गतिमतो द्रव्यस्येति सक्रियस्य सामान्यस्य पुनरमूर्त्तत्वादक्रियस्य किं लक्षणां स्थितिं कुर्वाण आश्रयः स्थापकः स्यात् । न हि सामान्यस्य पातोऽस्ति येन तत्प्रतिबन्धः स्थितिर्भवेत् । किन्तु स्थितिर्हि तस्य सामान्यस्य स्वरूपाप्रच्युतिरेवोच्यते । सा च स्वरूपाप्रच्युतिर्नाश्रयायत्ता सामान्यस्य नित्यत्वात् । अभ्युपगम्याप्युच्यते । साप्याश्रयायत्ता सामान्यस्य स्थितिरयुक्तैव । सामान्यात् तस्याः स्थितेर्भेदाभेदविवेचने । अन्यत्त्वानन्यत्वविचारे क्रियमाणे । § 1411

अस्तु नामेत्यादिना व्याचष्टे । आश्रयहेतुकेत्याश्रयायत्ता । सेति स्थितिः । तामेवाश्रयादन्यां स्थितिं स आश्रयः करोति न सामान्यं । सा स्थितिः सामान्ये प्रतिबद्धा ततः सम्बन्धसम्बद्धात् सामान्यमुपकृतमेवेत्यत आह । सा चेत्यादि । सेत्यर्थान्तरभूता स्थितिः । न हि तस्याः सामान्ये प्रतिबन्धकारणं किञ्चिदस्ति किं सामान्यस्याश्रयेण कृतम्भवतीत्यध्याहारः । § 1412

अभ्युपगम्यत एव स्थितेः सामान्ये प्रतिबन्ध इति चेदाह । प्रतिबन्धे चेत्यादि । प्रतिबन्धे वाभ्युपगम्यमाने । स्थितिकरणं चेत् । आश्रयेण जनिता या स्थितिस्तस्याः स्थितेः स्थितिः सामान्येन क्रियते । ततः साश्रयजनिता स्थितिः सामान्ये प्रतिबद्धेति । तत्रापि स्थितेः स्थितिकरणे तुल्यः प्रसङ्गः । या सा चाश्रयप्रतिबद्धायाः स्थितेः सामान्येन स्थितिः क्रियते सा आश्रयहेतुकायाः स्थितेरात्मभूता वा भवेद् व्यतिरिक्ता वा । आत्मभूतत्वे आश्रयेणैव सा कृतेति कथं सामान्येन क्रियते । व्यतिरिक्तत्वे च सैव स्थितिः सामान्येन कृता आश्रयजनिताया आद्यायाः स्थितेः किं सामान्येन कृतं स्यात् । अथ सामान्येन द्वितीया स्थितिः क्रियते । सा आश्रयेण जनितायां स्थितौ प्रतिबद्धा । तदा कः प्रतिबन्ध इति वाच्यं । सामान्यजनितायाः स्थितेराश्रयजनितया स्थित्याऽपरा तृतीया स्थितिः यत इति तुल्यः प्रसङ्गः इत्यनवस्था स्यात् । ततो नवस्थानादाश्रयजनितायां स्थितौ सामान्यकृतस्योपकारस्यानवधारणादस्य सामान्यस्य सम्बन्धिनीयमाश्रयेण जनिता स्थितिरित्यप्रतीतिः जननं चेत्प्रतिबन्ध इति प्रकृतं । न सामान्येनाश्रयजनिताया स्थितेरपरा स्थितिः क्रियते । किन्तु सैवाद्या स्थितिर्जन्यत इति

106a/PSVTa 286/s । तदा केवलं सामान्यं समर्थं स्थितिं करोतु किमाश्रयेण शावलेयादिनां

स्थितिकरणायापेक्षितेन । न ह्यनुपकारिण्यपेक्षा युक्ता । तस्मादपेक्षेति हि तत्प्रतिबन्धः । अस्मिन्वस्तुन्यस्यापेक्षेति येयमपेक्षा सा तस्मिन्नपेक्ष्ये प्रतिबन्धस्तदायत्ता । स च प्रतिबन्धो नित्यत्वादानाधेयातिशयस्यायुक्त इति केवलं सामान्यं स्थितिं जनयेदिति नास्त्यन्य आश्रयः स्थितिहेतुः । ततश्च स्थितिकरणादाश्रयस्सामान्यस्याधार इत्येतदयुक्तमिति भावः । एवम्भेदाभेदविवेचन इति यदुक्तन्ततो भेदपक्षस्तावदपनीतः । § 1413

द्वितीयपक्षमाश्रित्याह । अभेद इत्यादि । सामान्यादभेदे वा स्थितेरभ्युपगम्यमाने स्वरूपमेव तत्स्थितिरूपं सामान्यस्य [1] तच्च स्वरूपं सामान्यस्य नित्यमस्तीति न स्थिति रस्य सामान्यस्य केनचिदाश्रयेण क्रियते । यत एवन्तस्मादित्यादि । तदित्यादिनोपसंहारः । तदिति तस्मादस्येति सामान्यस्य । § 1414

तदेवं वृत्तिराधेयता व्यक्तिरिति यत्पक्षद्वयमुक्तन्तत आद्यस्य निरासः कृतः [1] § 1415

२--द्वितीयपक्षमाश्रित्याह । अथ पुनरित्यादि । अव्यक्तस्येत्यप्रकाशितस्य । व्यक्तेत्याश्रयेण ज्ञानस्याकारणत्वात् तद्व्यक्तेस्तेनाश्रयेण प्रकाशनं यत् । तदेव तत्राश्रये सामान्यस्य वृत्तिः स्यात् । । १४६-४७ ॥ § 1416

नेत्या चा र्यः । आत्मनि स्वविषये विज्ञानोत्पादनं । तत्र योग्यत्वं सामान्यन्तदर्थमन्यानुरोधि । कारणान्तरसापेक्षं यत्तद्वस्तु व्यङ्ग्यं प्रतीतं । तस्याश्च स्वविषयज्ञानजननयोग्यतायाः कारणं यत्प्रदीपादि तद्व्यङ्ग्यस्य कारणमेव जनकमेव । पूर्वमयोग्यस्य पश्चाद् विज्ञानजननयोग्यस्य घटादेरुत्पादनात् । § 1417

यदि पुनः प्रदीपादिसन्निधानात् प्रागपि घटादि स्वाकारज्ञानजननयोग्यन्तदा प्रागेवास्य च घटादेर्योग्यत्वे तदपेक्षेति प्रदीपापेक्षा । सामान्यस्य नित्यत्वाद विकार्यस्य । तदिति यथोक्तलक्षणं व्यङ्ग्यत्वं सामान्यवत इत्याश्रयात्सकाशात् कुतो नैवेत्यर्थः । अपरमिति स्वसन्तानादन्यभावमेव जनयन् व्यञ्जक उच्यते । किम्भूतं स्वविषयस्य विज्ञानोत्पादनसमर्थं । सजातीयोपादानापेक्षमिति स्वसन्तानसङ्गृहीतपूर्वक्षणसापेक्षं । यथान्धकारावस्थितघटादिक्षणसापेक्षम्विज्ञानजननसमर्थमुत्तरं घटक्षणञ्जनयत्प्रकाशकः । § 1418

ननु प्रदीपकार्यत्वे घटस्य प्रदीपोयचयेपि घटस्योपचयोपि स्यादिति चेत् [1] न । उपादानगताद् विभेदात् कार्यस्य भेदो न सहकारिगतात् । सहकारिकारणं च प्रदीपादिव्यङ्ग्यस्य घटस्येति कुतो महत्वादिप्रसङ्गोस्य [1] यद्वाऽभिव्यक्तावपि क्रियमाणायां तुल्योयं प्रसङ्ग इति यत्किञ्चिदेतत् । न च व्यङ्ग्यक्षणसदृशस्य क्षणस्य मृत्पिण्डादुत्पत्तिरपि तु प्रदीपादेवेति कुतो न्यादृशात् तादृशस्योत्पत्तिः । अनपेक्षं चेति । यथा सजातीयोपादानापेक्षं स्वविषयविज्ञानजननसमर्थं शब्दं जनयन्नभिघातः । न ह्यभिघातात् प्राक् छब्दोस्ति येन समानजातीयापेक्षः शब्दो भवेत् । शब्दोपि हि व्यङ्ग्यः परैरिष्यत इत्येवमुक्तं । § 1419

287/s

106b/PSVTa

यदि तर्हि कारक एव व्यञ्जकः कस्तर्हि कारकव्यञ्जकयोर्हेतुर्विशेष इत्यत आह । परत्रेत्यादि । व्यञ्जकादन्यस्मिन् कारकत्वेनाभिमत इत्यर्थः । ज्ञानजनशक्तिरनाक्षिता जन्यस्य । न हि स्वविषयविज्ञानजननसमर्थमेव कार्यं कारकेण बीजादिना जन्यते । ततो जननमात्रेण कारकत्वं स्वविषयविज्ञानजननसमर्थकार्योत्पादनलक्षणेन तु विशेषेण व्यञ्जकत्वमिति । ५
१४७-४८ ॥ § 1420

यद्यपि व्यञ्जकाद् व्यङ्ग्यो विज्ञानोत्पादनयोग्यतां प्रतिलभते तथापि न जन्यत इति चेदाह । यदि हीत्यादि । यत इति व्यञ्जकात् । स चेत् व्यङ्ग्यः । तस्येति व्यञ्जकस्य सा योग्यताऽस्य व्यङ्ग्यस्य व्यञ्जकसन्निधानात् प्रागेवास्ति । यतो व्यङ्ग्यस्य स्वभावभूता सा । यथाव्यङ्ग्यः प्रागेवास्ति तथा १०
तत्स्वभावभूतापि योग्यता । तमपेक्षत इति व्यञ्जकं । व्यङ्ग्याद् व्यतिरिक्तैव योग्यता व्यञ्जकेन क्रियत इति चेदाह । परेत्यादि । अस्यामिति योग्यतायां । सेव योग्यता । तत इति व्यञ्जकात् स्थितिवत्प्रसङ्गः । यदुक्तम् [1] अन्या चेत् स्थितिस्तामेवाश्रयः करोतीत्यादि तदिहापि प्रसज्येत । तमिति व्यङ्ग्यं । नापि व्यङ्ग्यादन्यत् तत्करणे व्यङ्ग्यस्य न किञ्चिदिति कृत्वाऽपेक्ष्यत १५
इत्यनेनोपकारित्वमुक्तं । अकिञ्चित्करत्वेन तत्प्रतिषेधस्ततो व्याहतमेतत् ।
§ 1421

यदुक्तं [1] जनक एव व्यञ्जक इति तस्य तच्चित्यादिना व्यभिचारमाह । न हि धूमोग्रेर्जनकोऽथ च कार्यत्वात्तस्य व्यञ्जकः । आदिशब्दाद् बलाकादिः २०
सलिलस्य [1] सत्यमित्यादिना परिहरति । न तु धूमं लिङ्गमपेक्ष्याग्निरात्म-
नि स्वलक्षणे ज्ञानं जनयति । कस्मात् [1] तथाभूतस्यानुमेयत्वेनाभिमत-
तस्याग्नेः साक्षादजनकत्वात् । अन्यथाग्निस्वलक्षणाकारत्वात् प्रत्यक्षात् प्र-
तिभासाविशेषः स्यात् । केवलमित्यादिनोपादानकारणमेव तस्य साक्षाच्च-
नकमित्यादर्शयति । लिङ्गज्ञानमुपादानं । न विषयबलेनाग्निस्वलक्षणबलेन
[1] किङ्कारणम् [1] असत्यपि तस्मिन् वह्नौ पूर्वध्वस्तेपि भावादग्निज्ञानस्य २५
। कथमित्याह । परम्परयेत्यादि । लिङ्गानुसारी लिङ्गानुस्मरणविकल्पस्तेन
। तथा हि कस्यचित् पुरुषस्य क्वचिद् धूमन्दृष्टवतो ध्वस्ते धूमे वह्नौ च क-
थमपि तत्र धूमानुस्मरणविकल्प उत्पन्ने पश्चादन्वयव्यतिरेकानुस्मरणादभूदत्र
धूमस्तस्माद् वह्निरप्यत्रासीदित्येवं परम्परयाग्निजन्यधूमादग्निज्ञानमुत्पद्यत एव
। § 1422 ३०

नापीत्यादिना पूर्वोक्तमत्रैव योजयति । सामान्याकारावभासि चानुमान-
ज्ञानं । न सन्निहितविषयता । विनष्टेपि हि विषये अनुत्पन्ने च सम्भवात्
। यदापि सन्निहितो विषयस्तदापि न विषयबलेनोत्पत्तिरिति निवेदितं प्राक्
न हि विकल्पा यथाभावमेव प्रवर्तन्त इत्यादिना । भावाभावानविधानाच्च ३५
सामर्थ्यन्न प्रति- भासादित्यादिना तृतीये परिच्छेदे प्रतिपादयिष्यते च ।
साक्षादुपयोगेन स्वरूपानुकारिविज्ञानजननसामर्थ्येन । तत्रेति स्वविषयज्ञान-
जनने । परमिति प्रदीपादिकं । तत इत्यपेक्ष्यात् प्रदीपादेः । § 1423

एतदुक्तम्भवति । न सर्वो व्यञ्जको जनक इत्युच्यते [1] किन्तु
स्वाकारज्ञानजनकस्य परस्य साहाय्यं यः प्रतिपद्यते स एव । ततो ना-
स्ति व्यभिचार इति । सामान्यमपि स्वाकारज्ञानजननाश्रयमपेक्षत इति
व्यङ्ग्यमिष्टन्तस्तेनाश्रयादुपलम्भयोग्य आत्मा लब्धव्यः [1] न चायमात्मप्र-
तिलम्भः सामान्यस्य कुतश्चित् सम्भवति । नित्यत्वेनाभ्युपगतत्वात् । तदिति
सामान्यं । § 1424

नैवेत्यादि परः । स्वाश्रयसमवायव्यक्तिं ब्रूम इति सम्बन्धः । स्वाश्र-
यसमवायः कथं व्यक्तिरिति चेदाह । स्वाश्रयेत्यादि । तदिति सामान्यं ।
अन्यत्रेति स्वाश्रये । § 1425

१० उक्तमित्या चा र्यः । तदेवेदमनुपकारकस्याश्रयत्वं न सम्भावयाम
इत्यादिनोक्तत्वात् । स्वाश्रयसमवेतं हि तदात्मन्यन्यत्र वा विज्ञानहेतुरिति
ब्रुवाणेन स्वाश्रयसावायापेक्षः सामान्यपदार्थः विज्ञानहेतुरिष्टः । ततश्च तेन
स्वाश्रयसमवायेन सामान्यात्मा जन्यस्य स्यात् । किङ्कारणं [1] तद्धेतोर्ज्ञान-
हेतोः स्वभावस्य स्वाश्रयसमवायात् प्राग्भावात् । स्वाश्रयसमवाये सति
१५ पश्चाच्च ततः स्वाश्रयसमवायाद् विज्ञानहेतोः स्वभावस्य भावात् । नित्यं
सामान्यस्य विज्ञानजननस्वभावत्वादसिद्धमेतदिति चेदाह । नित्यमित्यादि ।
तत्स्वभावसद्भाव इति विज्ञानजननस्वभावे प्रागपि स्वाश्रयसमवायाद् व्य-
क्तिशून्येपि देशे केवलात् सामान्यादित्यर्थः । सामान्याकारविज्ञानोदयप्रस-
ङ्गात् । । १४८-४९ ॥ § 1426

२० नैत्यादिपरः । व्यक्तिराश्रयः सामान्यस्य संस्कारो योग्यताधान-
न्तस्माद्धेतोर्न व्यञ्जिका सामान्यस्य । येन तथा जन्यं स्यात् सामान्यं
। किन्तर्हि तद्ग्राहिण इति सामान्यग्राहिणः संस्काराद् व्यञ्जकेति प्रकृतं ।
§ 1427

290/s

योपीत्याद्या चा र्यः । अञ्जनादेरिवेति वैधर्म्यदृष्टान्तः । अञ्जनादेः सकाशाद्
२५ यथेन्द्रियसंस्कारो युक्तो नैवं व्यक्तेः सकाशात् । कस्मात् प्रतिपत्तेर्ज्ञानस्य
व्यञ्जकत्वेनाभिमतया व्यक्तेर्भावाभावकालयोः सप्तमीद्विवचनमेतत् । § 1428

संस्कृतमित्यादिना व्याचष्टे । अञ्जनादिभिः संस्कृतमिन्द्रियं कंचिदतिश-
यमात्मभूतमासादयति । प्रतिपत्तौ प्रतिपत्तिनिमित्तं । विशिष्टज्ञानोत्पादनायेति
यावत् । निमित्तात् कर्मसंयोग इत्यनेनात्र सप्तमी । कुत एतदिति चेदाह
३० । स्पष्टेत्यादि । प्रतिपत्तेरिति विभक्तिविपरिणामेन सम्बन्धः । तथा हि
तिमिराद्युप हतमिन्द्रियमस्पष्टं विज्ञानञ्जनयति । तदेवाञ्जनादिसंस्कृतं स्पष्ट-
तोऽवसीयते [1] संस्कृतमिन्द्रियं प्रतिपत्त्यर्थमतिशयमासादयतीति । § 1429

107b/PSVTa

अथाञ्जनादेः सकाशान्न प्रतिपत्तिभेदस्तदा । तदकारिणश्च प्रतिप-
त्तिभेदाकारिणश्चाञ्जनादेरतत्संस्कारकत्वादिन्द्रियासंस्कारकत्वात् । यथाञ्जनादेः
३५ सकाशादिन्द्रियस्य संस्कारो नैवं व्यक्तेः सकाशात् [1] किङ्कारणं [1] त-
द्भावाभावकालयोरित्यादि । तथा हि व्यञ्जिकाया गोव्यक्तेरभावकाले यादृशं
चक्षुर्विज्ञानं वृक्षादावुत्पन्नन्तस्या गोव्यक्तेः अभावेपि वृक्षादौ तादृशमेव ।

यदि तदभावकाले पूर्वमस्पष्टं विज्ञानं वृक्षादिपूत्पन्नं पश्चाद् गोव्यक्तिकृत
इन्द्रियसंस्कारो गम्येत । § 1430

विषयसंस्कारेपि सति विषयान्तरे नैव प्रतिपत्तिभेदोऽस्त्यतः सोपि न
युक्त इति चेदाह । विषयेत्यादि । विषयस्य गन्धादेर्यः केनचित् संस्कार-
स्स इन्द्रियाविशेषेपि । यदि नामान्यत्र विषयान्तरे इन्द्रियस्य प्रतिपत्तिं प्रति ५
विशेषो नास्ति । तथापि तद्विवेषाधानन्तस्य संस्कृतविषयग्राहकस्य ज्ञानस्य
291/s विशेषाधानादुपकारी स्यात् । नेन्द्रियसंस्कार उपकारी स्यादिति सम्बन्धः ।
§ 1431

एतदुक्तम्भवति । विषया हि विनियतास्ते स्वाकारस्यैव विज्ञानस्य साधनं
नाकारान्तरयुक्तस्य [1] ततो विषयसंस्कारः प्रतिनियतत्वात् स्वविषयामेव १०
विशिष्टां प्रतिपत्तिञ्जनयन्न विरुध्यते । इन्द्रियं तु स्वग्राह्ये विषयभेदे तुल्यं
साधनमतस्तत्संस्कारः सर्वस्मिन्स्तद्ग्राह्ये प्रतिपत्तेर्भेदकः प्राप्नोतीति । नेन्द्रिय-
स्य व्यक्तिभेदस्तदिन्द्रियग्राह्ये सर्वस्मिन् दृश्ये विषये स्पष्टाकारज्ञानजननाय
संस्कारमाधत्ते । किन्तर्हि व्यक्त्युत्पत्तेः प्राग्दृश्ये सामान्ये इन्द्रियस्य दर्शनश-
क्त्याधानात् कारणाद् व्यक्तिभेद उपकारकं इति चेत् । अतीन्द्रियदर्शनादेव १५
च स्पष्टमिन्द्रियस्य संस्कारो गम्यते । व्यक्तिसन्निधानात् पूर्वमसमर्थम्पश्चात्त-
त्सन्निधाने समर्थमिति स व्यक्तिभेदोतीन्द्रियं सामान्याख्यमर्थन्दर्शयन् कथं
प्रतिपत्तेः सर्वत्र न भेदको भेदक एवेत्यर्थः । § 1432

एतदुक्तम्भवति । दृश्येपि तावदस्पष्टे स्पष्टाकारदर्शनशक्त्याधानाद् अञ्ज-
नादिकृतः इन्द्रियसंस्कारः सर्वत्र तदिन्द्रियग्राह्ये विषये प्रतिपत्तेर्भेदको दृ- २०
ष्टः [1] किं पुनर्योतीन्द्रियस्यार्थस्य दर्शकस्तथा चान्यस्याप्यतीन्द्रियस्य प-
रमाण्वादेर्दर्शकः स्यादिति भावः । सामान्यस्यैव दर्शनायेन्द्रियस्य संस्कार-
माधत्ते व्यक्तिभेदः ततो नास्त्यतिप्रसङ्ग इति चेदाह । एकेत्यादि । एक-
स्मिन् सामान्ये द्रष्टव्ये इन्द्रियसंस्कारस्य प्रतिनियमस्तस्मिन्नभ्युपगम्यमाने
तस्मिन्नेव व्यक्तिभेदे शावलेयादिकेसमवेतं यत्सामान्यान्तरं सत्ताद्रव्यत्वादि । २५
तस्य दर्शक इन्द्रियसंस्कारो न स्यात् । इष्यते च । आत्मसमवेतानामेव
सर्वसामान्यानान्दर्शनायेन्द्रियसंस्कारो नैकस्यैवेति चेदाह । व्यक्त्या चेत्यादि
। तद्दर्शन इति तेषां व्यक्तिसमवेतानां सामान्यानान्दर्शने । तद्व्यङ्ग्येषु तया
व्यक्त्या व्यङ्ग्येषु । दृष्टश्च दूराद् द्रव्यमात्रदर्शने द्रव्यत्वमर्थत्वयोर्निश्चयेपि सति
गोत्वादावनिश्चयः । यस्मिन्ननिश्चयस्तस्य दर्शनाय नाहितः संस्कारभेद इति ३०
चेदाह । एकनिश्चयो वेति न स्यादिति सम्बन्धः । एकशब्दोन्यार्थोऽनिश्चिताद-
न्यस्यापि निश्चिताभिमतस्य द्रव्यत्वादे- निश्चयो न स्यात् । किङ्कारणं [1]
तस्या व्यक्तेरविभागमयास्तेषु स्वात्मसमवेतेषु सामान्येषु विशेषाभावात् ।
न हि सा व्यक्तिः क्वचित् प्रत्यासन्ना क्वचिन्न । ततः सर्वस्य वा निश्चयः
सामान्यस्य न वा कस्यचिदपीत्येवन्तावद् व्यक्तेरिन्द्रियसंस्कारो न घटत ३५
इत्याख्यातम् [1] § 1433

अधुनाभ्युपगम्याप्युच्यते । व्यक्तेरित्यादि । व्यक्तेस्सकाशात् पक्षद्वयेपि
सामान्यस्य विज्ञानजननस्वभाव इति कृत्वा [1] तस्माद् विज्ञानजननात्

स्वभावात् प्रच्युतेः कारणान्न हि समर्थस्य सहकार्यपेक्षा युक्ता । संस्कृत-
मिन्द्रियं सहकारि यस्य सामान्यस्य तत्तथोक्तन्तद्भावस्तस्मात् । नित्य-
त्वाद्नाधेयातिशयस्य सामान्यस्य कोयं सहकारार्थः [१] नैव कश्चित् ।

§ 1434

५ अनित्या हीत्यादिना व्यतिरेकमाह । सहकारिणः सकाशाद्विशिष्टस्यात्म-
नो लाभात् । तमिति सहकारिणं [१] कस्माद् [१] यो ह्येषां क्षणिकानां
जनक आत्मा सहकारिसन्निधेः प्राङ्गसीत् । तदैव सहकारिसन्निधिकाले
। ततः सहकारिणः सकाशाद् भवतीति कृत्वा । एषामिति क्षणिकानां ।

§ 1435

१० ननु क्षणिकानामपि कथं सहकारिणो विशिष्टात्मलाभापेक्षा । सह-
भाविनाम्परस्परमनुपकार्योपकारकत्वात् । यश्च क्षणो जायते न तस्य सद-
सत्त्वकालयोस्सहकार्यपेक्षेति [१] § 1436

अयुक्तमुक्तमुपकारी ह्यपेक्षत इति नैष दोषः । सत्तापेक्षयैतदुच्यते ।
अत एवाह । जन्यतैवैषां परस्परतोपेक्षेति । अनासाद्य परमिति सह-
१५ कारिणं । तत्स्वभावं समर्थस्वभावं । न हि तस्य सामान्यस्य केवलस्य
सहकारिविकलस्य प्राग् यो न विज्ञानजननस्वभावः स पुनः कथंचिद् भावी
। न हीति सम्बन्धः । नित्यत्वादिति भावः । § 1437

293/s

किञ्च [१] व्यक्तेः सामान्यसंस्कारे सति तद्जन्यं सामान्यं स्यादिति
परेणेंद्रियसंस्कारोद्गीकृतः व्यक्तेः सकाशात् । तथापि व्यक्तिजन्यत्वं प्रस-
२० ज्यत इत्याह । व्यक्तिरित्यादि । तत्सहकारि । व्यक्तिः संस्कृतेन्द्रियसह-
कारि सामान्यम्विज्ञानहेतुरित्यभ्युपगम्यमाने । व्यक्तिकार्यस्येन्द्रियस्य कार्य-
त्वात् सामान्यं व्यक्तेः पारम्पर्येण कार्यमुक्तं स्यात् । । १४९-५० ॥ § 1438

भवतु नाम सामान्यस्य व्यञ्जिका व्यक्तिः तावदस्या जातिमत्त्वं न युक्त-
मतिप्रसङ्गादित्याह । अपि चेत्यादि । जातीनां सामान्यानां व्यञ्जकस्य
२५ व्यक्तिभेदस्य जातिमत्ता यदीष्यते । तदा गोत्वादेः प्रकाशकः व्यदीपादिः
व्यञ्जकत्वात्तेन गोत्वादिना तद्वान् गोत्वादिमान् प्राप्तः । शावलेयादिवत् ।
गोत्वाधारः प्राप्त इत्यर्थः । § 1439

यो हीत्यादिना व्याचष्टे । गोत्वादिषु व्यञ्जेषु विज्ञानहेतुत्वं प्रदीपादेर-
प्यस्ति । कथमिति चेदाह । तेज इत्यादि । तस्मादस्त्यालोकस्य विज्ञान-
३० म्प्रति हेतुत्वं । तत इति ज्ञानहेतुत्वात् । प्रदीपादय इति [१] आदिश-
ब्दादिन्द्रियसंस्कारादिपरिग्रहः । तेषामपि ज्ञानहेतुत्वात् । व्यक्तेः सकाशाद्
विशिष्टस्यैवाभिव्यक्तिः सामान्यस्य भवति न तथा प्रदीपादेरिति चेदाह । न
हीत्यादि । व्यक्तेरपि सकाशात् सामान्यस्याभिव्यक्तिर्ज्ञानहेतुतां मुक्त्वा न
ह्यन्या काचित् । यदि हि सामान्यस्या- तिशयाधानं व्यक्त्या क्रियते न
३५ प्रदीपादिना । तदा भवेद्विशेषस्तच्च नास्ति । स्वभावातिशयस्याधातुमशक्यत्वात्

108b/PSVTa

२५ व्य] ? प्र

294/s । नित्यत्वात् सामान्यस्येति भावः । समवाय इत्यादि । व्यक्तौ च समवेतं गोबं न प्रदीपादौ । तस्येति सामान्यस्य । अजन्य जनकयोः कोयं समवाय इत्युक्तत्वात् । § 1440

भवतु नाम समवायस्तथाप्यस्य सामान्यस्य समवायमात्रं व्यक्त्या सह जातं नान्यः कश्चिद्विशेषो विज्ञानजननलक्षणः । पूर्ववदिति व्यक्तिमवायात् ५ प्राग्वत् पश्चादपि व्यक्तिमवायेपि यद्यपि सामान्यस्य न कश्चिद् विशेषस्तथापि समवायबलादेव स्वविषयज्ञानजननमिति चेदाह । समवायादेवेत्यादि । ज्ञानहेतुत्वेन सामान्यस्याभ्युपगम्यमाने । स्वाश्रयो यो यत्र समवेतस्तत्समवायिनं । सामान्यस्याभ्युपगम्यमाने । स्वाश्रयो यो यत्र समवेतस्तत्समवायिनं । सामान्यादन्येषामपि परमाणुसमवेतानां रूपादीनामपि दृश्यतापत्तिः स्यात् १० । समवायस्यैकत्वेन सर्वत्राविशेषात् । यथा हि सामान्यमतीन्द्रियमपि केवलस्समवायो दर्शयत्येवं परमाणुगतानपि रूपादीन् किन्न दर्शयेत् । यतश्च समवायपक्षेऽयन्दोषस्तस्मात् ज्ञानहेतुतैव सामान्ये व्यक्तेर्व्यञ्जकत्वं । तच्चेत्थं भूतं व्यञ्जकत्वं न्तुल्यम्प्रदीपादावपीति स एव प्रसङ्गः प्राप्तो गोत्वादिना तद्धानित्यादिकः । । १५०-५१ ॥ § 1441 १५

तदिति तस्मान्नाधेयता सामान्यस्य स्वाश्रये वृत्तिर्नापि स्वाश्रयेण व्यक्ति रभिव्यक्तिः स्वाश्रये सामान्यस्य वृत्तिः । अतश्चावृत्तेः कारणात् सामान्यन्नानेकत्र व्यक्तिभेदे एकाकारज्ञानहेतुः । न हि यो यत्र न वर्तते स तत्रात्मवृत्तिद्वारेण ज्ञानहेतुर्युक्तः । § 1442

अत एवानेकत्र एकस्य सामान्यस्यावृत्तेः कारणात् । व्यक्तेः सकाशाद- २० न्या यदि जातिरथवानन्या । येषां वादिनां । व्यक्तिष्वपूर्वासु संप्रत्युत्पन्नासु पश्चाद्वा दृश्यमानासु । तु शब्दो विद्यते शब्दात्परेण द्रष्टव्योवधारणार्थः । अत एवाह । विद्यत एवेत्यादि । वस्तुसतो येषां जातिरिति यावत् । स्वसामर्थ्ये सति स्वप्रतिपत्तिद्वारेण । अन्यत्रेति व्यक्तिभेदे बुद्धिजनयन् । किं विशिष्टां स्वरूपानुकारिणीमेकरूपानुगतां यत्र बुद्धिजनयति तेन सम्बन्धमपेक्षते । २५ 295/s सम्बन्धमन्तरेण स्वाकारबुद्धिजननेऽतिप्रसङ्गात् । । १५१-५२ ॥ § 1443

स चेति सम्बन्धो व्यक्त्यन्तरेण सामान्यस्य सतो विद्यमानस्य । तच्चपक्षेऽन्यच्चपक्षे च न सम्भवति [।] कस्माद् [।] एकत्र व्यक्तिभेदस्यार्थान्तरभूतस्यानर्थान्तरस्य चान्यत्र व्यक्त्यन्तरे दर्शनासम्भवात् । सा हीत्यादिनैतदेव साधयति । सा हि बुद्धिभूतग्राहिणी वस्तुभूतसामान्यग्राहिण्येकभाविनी । ३० एकत्र व्यक्तिभेदे उत्पन्ना व्यक्त्यन्तरमेव सा स्कन्देत् गच्छेद् [।] व्यक्त्यन्तरमपि सामान्याकारेण गृहीयादिति यावत् । यदि तत्रैकस्मिन् व्यक्तिभेदे दृष्टं किञ्चिद् वस्तुभूतं सामान्यमन्यत्रेति यत्र व्यक्तिभेदे तया स्कन्दितव्यं । तच्चान्यत्र दर्शनं । सत इति वस्तुभूतस्य सामान्यस्य न सम्भवतीति सम्बन्धः । किङ्कारणम् [।] आश्रयादनन्यत्वेभ्युपगम्यमानेन्वयाभावात् । न ह्येकस्माद- ३५ व्यतिरिक्तस्तदात्मभूतोन्वयदन्वेति । आश्रयादनन्यत्वेपि सामान्यस्य व्यक्तावनपाश्रयात् । अनन्तरोक्तेनाधाराधेयादिभावनिषेधेनाश्रयभावस्य निषिद्धत्वात् ।

यदि व्यतिरिक्तस्य सामान्यस्यासम्बन्धान्न व्यक्त्यन्तरे स्वाकारज्ञानजननम्
[1] एवन्तर्ह्याद्यायामपि व्यक्तौ तत्तुल्यमिति किमुच्यते व्यक्तिष्वपूर्वास्त्विति
व्यक्तिष्वित्येव वक्तव्यं । तथैकत्र दृष्टस्यान्यत्र दर्शनासम्भवादित्यपि वक्तव्यं
। एकत्रापि व्यक्तिभेदे सम्बन्धमन्तरेण दर्शनासम्भवात् । § 1444

५ सत्यमेतत् । अभ्युपगम्यैतदुक्तमित्यदोषः । § 1445

योपि मन्यते [1] तच्चान्यच्चपक्षे सामान्यस्यान्यदर्शनं न सम्भवत्य-
स्माकन्तु भिन्नाभिन्नमेव सामान्यं । तथा हि [1] § 1446

निर्विशेषं न सामान्यं भवेच्छशविषाणवत् ।

केनचिच्चात्मनैकत्वं नानात्वं चास्य केनचित् ।

१० यदा च शबलम्वस्तु युगपत् प्रतिभासते ।

तदान्यानन्यभेदादि सर्वमेव प्रलीयत इति ।*§ 1450

296/s

तन्निषेधार्थमाह । स्वभावो हीत्यादि । स्वभावात् तच्चमेवान्यच्चमेव वा
न लंघयतीति सम्बन्धः । § 1451

ननु देशकालस्वभावाभेदेपि सामान्यविशेषयोरनुगतव्यावृत्तिरूपाभ्यां
१५ भेदोपीष्यत इत्यत आह । रूपस्यानुगतस्य स्वभावस्यातद्भूतस्य व्यावृत्त-
रूपस्वभावस्यान्यच्चव्यतिक्रमात् । व्यावृत्तेभ्यो विशेषरूपेभ्यो भिन्नस्यानुग-
तरूपस्य सामान्यस्यान्यच्चमेव स्यादित्यर्थः । अस्यतद्रूपत्वमन्यच्चमेव [1]
कथमित्यत आह । इदमेवेत्यादि । यन्न तदित्यतद्रूपमित्यर्थः । एताव-
देवान्यच्चलक्षणमित्यर्थः । आकारान्तरवत् । षष्ठ्यर्थे वतिः । तथा हि सुखाद्
२० दुःखस्याप्यन्यच्चमसुख रूपं दुःखमिति कृत्वा । इयता चातद्रूपस्यान्यच्चल-
क्षणेन व्याप्तिरुक्ता । अस्य चान्यच्चलक्षणस्याविशेषादभिमतपि सामान्ये ।
§ 1452

एतेन पक्षधर्म उक्तः । प्रयोगस्तु । यद्वस्तुत्वे सत्यतद्रूपत्तस्य ततो-
न्य-
च्चमेव तद्यथा सुखाद् दुःखस्य । वस्तुत्वे सत्यव्यक्तिरूपं चेष्यते सामान्य-
२५ मित्यतद्रूपत्वेनान्यच्चे व्यवहारस्य साध्यत्वात् स्वभावहेतुः । एवन्तावदतद्रूपत्वे
सामान्यस्यान्यच्चमेवापादितम् [1] अथान्यच्चं नेष्यते तदा तच्चं प्राप्नोतीत्याह
। तच्चेत्यादि । व्यक्तेरनन्यत्तदा तदेव व्यक्तिरूपमेव तत् सामान्यम्भवति
। अतच्चे इत्यव्यक्तिरूपत्वे वस्वन्तरवदन्यच्चप्रसङ्गात् । एतच्चानन्तरमेवोक्तं ।
§ 1453

३० अस्वनन्यच्चं सामान्यस्य तथापि व्यक्त्यन्तरमनुयास्यतीत्यत आह । न
चैकेत्यादि । एकव्यक्तिस्वभावस्य व्यक्त्यन्तरान्वावेशोनुगमो व्यक्त्यन्तरस्व-
भावमिति यावत् । कस्मात् तस्यावगम्यमानस्याव्यक्त्यन्तरप्रसङ्गात् । य-
दि शाबलेयात्मकं सामान्यं बाहुलेयस्यात्मभूतं भवेत्तदा बाहुलेयः शाबलेय
एव जातः शाबलेयात्मकात् सामान्यादव्यक्तिरेकाच्छाबलेयवदिति कुतोस्य

११ *] Śloka-vārtika, Ākṛti

१०.

व्यक्त्यन्तरं । तत इति तस्माद् व्यक्तेरव्यतिरेकिणः सामान्यात्सकाशाद्
 297/s अन्वयिनीत्यनुगामिनी । नापि व्यतिरेकिणः सामान्याद् अन्वयिनी बुद्धिरिति
 प्रकृतं । कस्मात् [1] तस्य व्यतिरेक्तस्य सामान्यस्य क्वचिद् भेदेऽनाश्र-
 यादप्रवृत्तेः [1] सम्बन्धमन्तरेण प्रवृत्त्ययोगात् । वृत्तिराधेयता व्यक्तिरिति
 109b/PSVTa तस्मिन् युज्यत इत्यादिना च व्यङ्ग्य- व्यञ्जकस्याधाराधेयभावस्य च स- ५
 म्बन्धस्य निषिद्धत्वात् । अन्यस्तर्हि सामान्यतद्वतोः सम्बन्धो भविष्यतीति
 चेदाह । अन्यस्यापीत्यादि । व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावादेरिति पञ्चमी । आदिश-
 ब्दादाधाराधेयभावपरिग्रहः । एतस्मात् पूर्वनिषिद्धात् सम्बन्धद्वयादन्यस्यापि
 यस्य कस्यचित् सम्बन्धस्य व्यक्तिं प्रति सामान्यस्याभावात् । किङ्कारणं
 [1] नित्यत्वात् केनचिद् व्यक्तिभेदेनानुपकार्यस्य सामान्यस्याप्रतिबन्धेन । न १०
 ह्यप्रतिबन्धस्य कश्चित् सम्बन्धोस्तीत्युक्तं । § 1454
 एतेन चान्यच्चेऽपाश्रयादिति श्लोकभागो व्याख्यातः । । १५२-५३ ॥
 § 1455

असत्सम्बन्धमपि सामान्यं व्यक्तिषु स्वरूपानुकारिणीं प्रतीतिं जनयतीति
 चेदाह । असम्बन्धादित्यादि । नास्य सम्बन्धोस्तीति विग्रहः । सर्वस्मात् १५
 सर्वत्र प्रतीतिः स्यादित्यर्थः । तदिति तस्मादयमिति सा मा न्य वा दी ।
 एकस्य सामान्यस्य दर्शनेन हेतुना । एकस्मिन् शाबलेये व्यक्तिभेदे वृत्तिर्य-
 स्य तस्यान्यत्र व्यक्त्यन्तरे वृत्तिमन्विच्छिन् वस्तुत्वेनेष्टस्य सामान्यस्य व्यक्तेः
 सकाशाद् ये तच्चान्यच्चे । ते नाक्रमति वस्तुनो गत्यन्तराभावात् । चोक्तो
 दोष इत्ययुक्तमेतद्वस्तुभूतात् सामान्यादनुयायिज्ञानमिति । § 1456 २०

यत एवन्तस्मादर्थेषु परस्परविवेकिष्वियमेकरूपैकाकारा प्रतीतिभ्रान्तिरेव
 [1] भिन्नेष्वभेदाधारोपेण वृत्तेः । कुतस्तर्हि सोत्मन्नेत्याह । विकल्पेत्यादि
 । विजातीयव्यावृत्तपदार्थानुभवेन या तथाभूतविकल्पस्य प्रकृत्या जनिका
 वासनाहिता ततः समुत्थिताः । एतच्च प्रागेवोक्तमित्याह । भावभेद इत्यादि
 । भावानान्तत्कार्याणामतत्कार्येभ्यो भेदः । तथाभूतानां चानुभावेनाहिता या २५
 वासना तस्याः प्रकृतिश्च स्वभावश्चास्या आश्रय इति निर्णीतमेतत् प्राक
 298/s तत्र भावभेदः पारम्पर्येण कारणं वासना प्रकृतिः साक्षादिति द्वयमुपन्यस्तं ।
 यद्यन्यापोह एव शब्दवाच्यः कथन्तर्हीदानीमित्यादि । प्रधानेश्वरादिकार्यशब्दा
 इति प्र धा न कार्य मी श्व र कार्यञ्जगदिति । आदिशब्दाच्छ ब्द ब्र
 ह्मपरिणाम इत्यादिशब्दानां परिग्रहः । § 1457 ३०

भावेष्वाध्यात्मिकबाह्येषु । अतद्भूतोऽप्रधानादिकार्यात्मको भेदो येषान्ते
 तथोक्ताः । यद्यप्यप्रधानकार्यात्तेषां भेदः स्यात् तदा भवेत् प्रधानादिकार्यात्म-
 को भेदः [1] स एव च सर्वेषामभेदः । तेनाभेदेनानिमित्तेन सर्वत्र वर्तन्ते
 । स च नास्ति भावानामन्यापोहवादिनो मतेनाप्रधानादिकार्यात्मकत्वात् ।
 ततश्च कथमेवंभूतेष्वभेदेन वर्तन्ते । नैवेत्यभिप्रायः । ततश्चाव्यापिन्यपोहव्य- ३५
 वस्थेति भावः । § 1458

तेपीत्यादिना परिहरति । तेपि प्रधानादिकार्यशब्दा विकल्पविज्ञानप्र-
 तिभासिन्यर्थे प्रवर्तन्ते इति सम्बन्धः । कथमित्याह [1] संकेतेत्यादि । व-

स्तुन्यतथाभूते । इच्छावशाद् यः संकेतः प्रधानकार्यं जगदिति । तेनाहिता या वासनाशक्तिं स्तयोत्तरोत्तरक्षणविपरिणामेनोपस्कृतत्वाद् विज्ञानसन्ततेः सर्वेषां बाह्याध्यत्मिकानामर्थानां दर्शनेष्वनुभवेषु सत्स्वप्नपेक्ष्य तद्भेदमप्रधानकार्याद् भेदम्वस्तुगतं । यदि नामार्थानामप्रधानकार्याणामेव दर्शनम्वस्तुधर्मेण
 ५ तथापि वस्तुस्वभावमनपेक्ष्येत्यर्थः [।] तथाध्यवसायाद् यथासंकेतमप्रधानकार्यानपि भावान् प्रधानकार्यत्वेनाध्यवसानात् । अतथाभूतकल्पितप्रधानकार्यत्वेन कल्पितं चैतन्यं सां ख्ये न तस्य व्यवच्छेदेन प्रधानकार्याभावा इति यद् विकल्पविज्ञानन्तत्प्रतिभासिन्यर्थे । स एव विजातीयव्यवच्छेदेनान्यापोह इति भावः । किं भूतास्ते शब्दा इत्याह । उपादानेत्यादि । विकल्पहेतोर्वासनाया दार्ढ्यमुपादानबलन्तस्मात् प्रभव उत्पादो यस्य विकल्पस्य तस्मात्
 १० समुत्पिताः § 1459

एतदुक्तम्भवति । यदि नाम वस्तुनि तथाभूतभेदाभावस्तथापि विकल्पारोपित एवान्यापोहः शब्दानां प्रवृत्तेरङ्गन्ततो नास्याव्यापितादोष इति । प्रधानादिकार्यशब्दानामभेदेन प्रवृत्तौ तेषु भावेषु सामान्यमेव वस्तुभूतं
 १५ किन्नेष्यत इति चेदाह । न हीत्यादि । तेषु प्रधानकार्यत्वेनाध्यारोपितेषु । अतथाभूतेषु प्रधानकार्येषु व्यक्त्यभावात् सामान्यस्याभाव इति भावः ।
 § 1460

299/s

अन्यापोहवादिनस्तु न दोष इत्याह । तथेत्यादि । प्रधानादिकार्यत्वकल्पनयेत्यर्थः । तदन्यस्याप्रधानादिकार्यस्य भेदो व्यवच्छेदः प्रधानादिकार्यत्वेनारोपितानामभावानां प्रतिपत्तृणामध्यवसायवशात् स्यात् । § 1461

तदध्यवसायवशादेव प्रतिपत्तृणामध्यवसायवशादेव शावलेयादिष्वनुवृत्तिप्रत्ययनिमित्तं सामान्यं किन्नेति चेत् । § 1462

नैतदस्ति । यस्मात् तेन सामान्यवादिना सामान्यं कल्पयताप्यवश्यं तत्र शावलेयादिषु विजातीयाद् भेदो नान्तरीयकतयेष्टव्योन्यथा गोत्वादेरसिद्धिः
 २५ स्यात् । स एव भेदः सामान्यकार्येऽभिन्नशब्दप्रवृत्त्यादिलक्षणे पर्याप्तः शक्तः । इत्येवं निष्प्रयोजना सामान्यकल्पना । § 1463

एतदुक्तम्भवति । यथा प्रधानकार्येष्वपि भावेषु सामान्यमन्तरेण प्रधानादिकार्यशब्दास्तद्बुद्धयश्चैकाकाराः प्रवर्तन्ते । तथा गवादिषु गवादिशब्दास्तद्बुद्धयश्चैकाकाराः किन्नेष्यन्ते किं सामान्येन पारमार्थिकेन कल्पितेन
 ३० । दृष्टा च परैरपि सामान्यमन्तरेण बहुषु सामान्येष्वभिन्नाभिधानप्रत्ययवृत्तिः । § 1464

तदुक्तम्भ द्वौ द्यौ त क रा भ्यां § 1465

तस्मादेकस्य भिन्नेषु या वृत्तिस्तन्निबन्धनः ।

सामान्यशब्दः सत्तादावेकधीकरणेन वेति । § 1467

श्लोक वा० आकृ० २४

तेनायमर्थः [१] यथा प्रत्येकमनेकार्थसमवायित्वेन सत्त्वद्रव्यत्वादौ सामान्यशब्दस्तद्बुद्धिश्च सामान्यमन्तरेण प्रवर्तते [१] न चानेकार्थसमवायित्वं सामान्यं यदेव सत्त्वे तदेव द्रव्यत्वादावस्ति । निःसामान्यानि सामान्यानीति वचनात् । न चोपचारात्तयोः शब्दज्ञानयोः वृत्तिरस्वल्लुद्धिग्राह्यत्वात् । तस्माद् यथा सामान्यं विना तयोः सत्तादौ वृत्तिस्तथा शाबलेयादिषु सामान्यमन्तरेण [१] यथा शाबलेयोऽगोव्यावृत्तस्तथा बाहुलेयोऽगोव्यावृत्तस्तथा खण्डोऽगोव्यावृत्त इत्य भिन्नाभिधानप्रत्ययवृत्तिः किन्नेष्यत इत्यर्थः ।

§ 1468

स्यादेतत् [१] सर्वत्र सामान्यबुद्धिर्निर्विषयेष्टैव केवलं सामान्यमन्तरेण क्वचिदविसम्वादो न स्यादित्यत आह । यदीत्यादि । यदिशब्दोभ्युपगमद्योतनार्थः । यद्यस्यास्सर्वत्र निर्विषयत्वमभ्युपगम्यते । सत्त्विति विद्यमानेषु भावेष्वगोव्यावृत्तेषु । असत्त्विति परमार्थतः प्र धा ने श्च रा दिकार्यतयाऽविद्यमानेषु भावेषु । नेय मर्थवती सामान्यबुद्धिः । तथा यथारोपितस्याभिन्नाकारस्य बाह्येष्वभावभा वादतश्चाभूतग्रहाद् । विप्लवो भ्रान्तिरेवेति कृत्वा । नास्यास्सामान्यबुद्धेर्निर्विषयाया विषयनिरूपणं प्रति कश्चिदादरः । यदि सर्वेव सामान्यबुद्धिर्भ्रान्ता कथन्तर्ह्यनुमानाद् वस्तुसम्वाद इत्याह । क्वचिदित्यादि । क्वचिद् वस्तुन्यस्य बुद्धेः सकाशादविसम्वादो यस्मिन् आत् कार्यकारणसम्बन्धाद् यथोक्तात् । एतच्च निवेदितं प्राक् । यत्रास्ति वस्तुसम्बन्धो यथोक्तानुमितौ यथेत्यादिना १ । ८३ । न तथाभूतस्याभिन्नरूपस्यानुमानग्राह्यस्य वस्तुनि समावेशाद् विद्यमानत्वादानुमानविकल्पस्य वस्तुविसम्वादः । प्रत्यक्षवदिति । वैधर्म्यदृष्टान्तः । किङ्कारणम् [१] अतथाभावेपीति व्यतीतेषु वस्तुनि परम्परया लिङ्गानुसारेण भावात् । यद्वाऽतथाभावेपि सामान्यरहितेऽपि वस्तुन्यभिन्नाकाराया बुद्धेर्भावात् । इति एवं । निवेदयिष्यामः । निवेदितं च प्राक् । भावाभावानुविधानात् सामर्थ्यमित्यन्तरे [१] § 1469

यदि सामान्यबुद्धिः स्वाकाराभेदेन भिन्नान् भावानभिन्नानध्यस्य विधिरूपतया प्रतिपद्यते कथमस्या अन्यापोहविषयत्वमुक्तमित्यत आह । भेदेत्यादि । अस्याः सामान्यबुद्धेर्भिन्नपदार्थदर्शनबलेनेति विजातीयव्यावृत्तस्वल्लक्षणानुभवसामर्थ्येन । उत्पत्तेरित्यध्याहारः । बहुलग्रहणस्त्वभावेपि शशविषाणादौ विकल्पबुद्धेः प्रवृत्तिख्यापनार्थं । तेषु भिन्नेषु स्वलक्षणेपु भावाध्यवसायात् स्वाकाराभेदेन स्वरूपाध्यवसायात् । दृश्यविकल्पयोरेकीकृत्य प्रवृत्तेरित्यर्थः । यस्माद् भिन्नवस्तुदर्शनबलेनोत्पद्यते बुद्धिरुत्पन्ना च तान्येव भिन्नवस्तुनि स्वाकाराभेदेन प्रतिपद्यते [१] तस्माद् भेदविषयत्वमभिन्नविषयत्वमित्यर्थः । युक्तन्तावद्वस्तुदर्शनद्वारायातेष्वनित्यादिविकल्पेषु वस्तुदर्शनबलोत्पत्तेर्भेदविषयत्वं । यत्र तु न तथाभूतमिन्नम्वस्तु । यथा नित्यादिविकल्पेषु । शशविषाणादिविकल्पेषु च [१] तत्र कथम्भेदविषयत्वं तेषामिति

१४ भाव] ?

चेदाह । तथा भावेत्यादि । यथैव भिन्नवस्तुस्वभावग्राह्यानुभवबलेनोत्पन्ना अनित्यादिबुद्ध्यः स्वप्रतिभासे भिन्नभावाध्यवसायेन प्रवर्तमाना भेदविषयाः । एवन्तथा भावकल्पनायामेव स्वप्रतिभास एव भिन्नबाह्यभावाध्यवसायक-
 ५ शशविषाणादिषु च नित्यप्रधानादिकार्यशशविषाणादिविकल्पानाम्भेदविषयत्व-
 स्य भावात् । स्वाश्रयमात्रगतव्यक्तिभेद एव स्थितं । न तु व्यक्तिशून्ये देशे । तदुक्तं भ दृ न । § 1470

111a/PSVTa

301/s

पिण्डेष्वेव च सामान्यं नान्तरा गृह्यते यतः ।
 न ह्याकाशवदिच्छन्ति सामान्यन्नाम केचन ॥ आकृ० २५
 १० प्रत्येकसमवेतबन्धुत्वात् निरोत्स्यते ।
 तथा च सति नानाबन्धुत्वाद्बुद्धेर्भविष्यति ॥ वन० ३०
 यथा च व्यक्तिरेकैव दृश्यमाना पुनः पुनः ।
 कालभेदेऽप्यभिन्नेव जातिभिन्नाश्रया सतीति ॥* वन० ३३ § 1476

उ बो त क रो प्याह ।* केन सर्वगतत्वं जातेरभ्युपगम्यते येन मृत्पिण्डे
 १५ मृद्भवके गोबं स्यादपि तु स्वविषये सर्वत्र वृत्तिर्वर्तत इति सर्वगतेत्युच्यते
 । कः पुनर्गोबस्य स्वो विषयः । यत्र गोबं भवति । क्व पुनर्गोबं म्वर्त-
 ते । यत्र गोबनिमित्तोऽनुवृत्तिप्रत्यययो भवति । क्व पुनरनुवृत्तिप्रत्ययं गोबं
 करोति [।] यत्तस्य साधनं । कः पुनर्नित्ये गोबे गोस्साधनार्थः । य-
 त्तेन व्यज्यते । न हि ककुदादिमदर्थव्यतिरेकेण गोबस्य व्यक्तिरिति । न
 २० पिण्डेभ्योर्धान्तरं गोबमपिण्डान्तरालेष्वग्रहणादिति बोद्धो ब्रुवाणः पिण्डान्त-
 रालम्पर्यनुयोज्यः । किमिदमपिण्डान्तरालं । किमाकाशमाहोस्त्रिदभाव उत
 द्रव्यान्तरमिति । यदाकाशं न तत्र गोबं न ह्याकाशं गौरिति प्रतीयते ।
 एतेनाभावो द्रव्यान्तरं च व्याख्यातं । विशेषप्रत्ययानामाकस्मिकत्वाच्च । अयं
 पिण्डप्रत्ययव्यतिरेकभाक् प्रत्यय उपजायमानो निमित्तान्तराद् भवति । दृष्टा
 २५ खलु पिण्डव्यतिरेकभाजां प्रत्ययानां निमित्तान्तरादुत्पत्तिर्यथा चर्मवस्त्रकम्ब-
 लेषु नीलप्रत्ययस्तच्च निमित्तान्तरं सामान्यमिति [।] तस्माद् व्यक्तिः सर्वगतं
 सामान्यं । व्यक्तिशून्येऽपि देशे विद्यमानत्वात् । न च तत्र सामान्यस्य प्र-
 तीतिर्व्यञ्जिकाया व्यक्तेरभावात् । यत्रैव च व्यक्तौ सामान्यं प्रतीयते सैव
 सामान्याभिव्यक्तौ समर्था सामान्यप्रतिपत्त्यन्यथानुपत्त्या गम्यते नान्येति ।*

३० § 1477

तदाह भ दृः । § 1478

यद्वा सर्वगतत्वेऽपि व्यक्तिः शक्त्यनुरोधतः ।

१३ *] Śloka-vārtika.

२९ *] Nyāyavārtika.

१४ *] Nyāyavārtika.

302/s

शक्तिः कार्यानुमेयादिव्यक्तिर्दर्शनहेतुका ।
तेन यत्रैव दृश्येत व्यक्तिः शक्तन्तदेव तु ।
तेनैव च न सर्वासु व्यक्तिष्वेतत् प्रतीयते ।
भिन्नत्वेपि हि कासाचिच्छक्तिः काश्चिदशक्तिकाः ।
न च पर्यनुयोगोस्ति वस्तुशक्तेः कदाचन ।
वह्निर्दहति नर्काशं कोत्र पर्यनुयुज्यतामिति ।*§ 1485

५

तत्र तयोः पक्षयोर्मध्ये यदि स्वाश्रयमात्रगतं अपूर्वघटाद्युत्पत्तौ घट-
त्वादिशून्ये प्रदेशे पश्चादुत्पन्नाद् घटादेर्भिन्नदेशं यद् द्रव्यन्तद्वर्तिनः सामान्यस्य
। कथन्तेषु पश्चादुत्पन्नेषु घटादिषु सम्भवो नैवेत्यभिप्रायः । भवेत् सम्भ-
वो यदि तस्मात् पूर्वद्रव्यात् तत्सामान्यम्पश्चादुत्पद्यमानन्द्रव्यं याति । तच्च १०
नास्तीत्याह । यस्मादित्यादि । तदिति सामान्यं पूर्वद्रव्यादिति यत्र तत्पूर्वं स-
मवेतं तस्मादुत्पित्सु द्रव्यमुत्पत्तुमिच्छु पूर्व घटादिकं न याति । अमूर्त्तत्वेन
निष्क्रियत्वात् सामान्यस्य [।] पूर्वद्रव्यादचलतोपि भिन्नदेशेन योगो भविष्यति
विम्बस्यादर्श इवेति चेदाह । न हीत्यादि । अन्यद्रव्यवृत्तेरित्युत्पित्सुद्रव्याद् १५
भिन्नदेशद्रव्यवृत्तेर्भावस्य सामान्याख्यस्य ततः पूर्वकादाश्रयादचलतस्तदुभ-
यान्तरालाव्यापिनः पूर्वपश्चादुत्पन्नद्वयान्तरालाव्यापिनः स्वाश्रयाद् भिन्नदेशेन
द्रव्येण योगो न हि युक्त इति सम्बन्धः । विम्बस्य तु भिन्नदेशे नाद-
र्शेन योगोस्तीति ब्रुवाणः कथन्नोन्मतः स्यात् । सामग्रीबलाद् भ्रान्तं ज्ञानं
प्रतिविम्बानुगतादर्शप्रतिभासि तत्र जायते । यथोक्तं [।] § 1486

111b/PSVTa

विरुद्धपरिणामेषु वज्रादर्शतलादिषु [।]

२०

पर्वतादिस्वभावानां भावानां नास्ति सम्भव इति । § 1488

303/s

येपि तत्र भावान्तरोत्पत्तिमिच्छन्ति [।] तेषामपि न विम्बेन योगोस्तीति
यत्किञ्चिदेतत् । उत्पित्सुद्रव्यात् प्राक् सामान्यात्मा न च तत्रोत्पित्सुदेशे
आसीत् । व्यक्तिशून्ये देशे तस्य स्थानानभ्युपगमात् । अस्ति पश्चात् त-
त्सामान्यं व्यक्तावुत्पन्नायां । सामान्यशून्याया व्यक्तेरनभ्युपगमात् । न च २५
तत्र देशे व्यक्त्या सहोत्पन्नं नित्यत्वात् । न च व्यक्त्युत्पाद एव सामान्य-
स्योत्पादो भिन्नत्वात् । अभिन्नत्वे वा ततो न सामान्यविशेषभावः स्यात् ।
न च कुतश्चित् पूर्वकाद् व्यक्तिविशेषाद् आगतं । एतन्न यातीति यदुक्तन्त-
स्यैवोपसंहारद्वारेणोपन्यासः । § 1489

यावद्भिः प्रकारैः सामान्यस्य व्यक्त्यन्तरे सम्भवस्ते प्रकारा नेष्यन्ते तत्र ३०
च सामान्यमिष्यत इति व्याघातः । स च प्राज्ञानान्दुःसहत्वाद् भारः । अत
एवाह । क इममित्यादि । प्राज्ञो हि कथमयुक्तं सहते । जडस्वज्ञानाद्
युक्तयुक्तविचारणाक्षमः सहेतापि । यदाहान्यत्र जाड्यादिति । § 1490

६ नर्] ? ना

२५-२९

६ *] Ślokaṅgārtika. Ākṛti.

ननु चोत्पित्सुद्रव्ये सामान्यस्योत्पत्तावपि समवेतत्वं प्रतिभासादेवावग-
न्तव्यं [1] स च व्यक्तिसमवेतत्वं प्रतिभासोनुत्पादेपि सामान्यस्य विद्यत
एवेति किमुत्पादेन व्यक्तिसमवेतत्वं सामान्यस्य रूपमिष्यते । तेन तत्पूर्वद्र-
व्यसमवेतमपि ततोऽविचलदुत्पित्सुद्रव्यसमवेतं च प्रतिभासत इति कथन्न
यातीत्यादि दूषणायोच्यतेभीष्टत्वात् । § 1491

सत्यं । यो हि सामान्यस्य प्रतिभासं नेच्छति तस्येदं दूषणं स्यात्
प्रतिभासत इति । यस्तु सामान्यप्रतिभासोलीक इति मन्यते तस्य कथं
दूषणं । अलीकत्वं चोत्पित्सु द्रव्यं न याति न च तत्रासीन्न चोत्पन्नमित्यादिना
ग्रन्थेन सामान्याभावेपि सामान्यावभासिनो ज्ञानस्योत्पत्तेः प्रतिपादितमा चा
र्ये ण [1] न च प्रतिभासनादेव सत्यत्वं । द्विचन्द्रादेरपि सत्यत्वं प्रसङ्गात् ।
§ 1492

नापि प्रत्यक्षबाधैका बाधा । अनुमानबाधाया अपि बाधात्वात् [1]
यदि तदंशवत् स्यात्तदैकेनांशेन पूर्वभिन्नाधारे स्थितमंशान्तरेणोत्पित्सु द्र-
व्यं व्याप्नुयात् । अनंशम्वा पूर्वमाधारं हिवा । द्वयमप्येतन्नास्तीत्याह ।
न चेत्यादि । पूर्वमाधारमिति सूत्रं भागं । उत्पित्सुदेशाद् भिन्नदेशमिति
मिश्रकेण स्पष्टयति । तयोश्चेति पूर्वपश्चादुत्पन्नयोर्द्रव्ययोः । § 1493

112a/PSVTa

भिन्नेत्यादिना व्याचष्टे । द्विधा भवेदिति । नानावयवात्मतया । पूर्वाधार
त्यागेन वा । प्रथमन्तावत् पक्षमाह । नानेत्यादि । एतच्च परप्रसिद्धोच्यते ।
न त्वेकमनेकावयवात्मकमिष्यत इत्युक्तं । अन्यान्योभ्यामवयवाभ्याम्परस्पर-
भिन्नाभ्यामंशाख्यान्तत्सम्बन्धात् । ताभ्यामभिन्नदेशाभ्यां सम्बन्धात् । आलोको
हि सावयवत्वादन्येनावयवेन घटेन सम्बन्ध्यते । अन्येन घटादिभिः । एवं
रञ्जुवंशदण्डादावपि स्वसम्बन्धिभिः । § 1494

304/s

न हीत्याद्यस्यैव समर्थनं । अथ सावयवत्वेन सामान्यमनेकवृत्तीष्येत ।
तथापि कथमेकमनेकत्र वर्त्तत । यस्मादेकदेशः सामान्यस्य वर्त्तन्त इति [1]
ये च तदैकदेशः सामान्यस्य प्रत्येकम्पिण्डेषु वर्त्तन्ते । ते किं सामान्यात्मका
उत नेति [1] यदि सामान्यात्मका एकमेकत्र वर्त्तत इति प्राप्तं । न चैक-
मेकत्र वर्त्तमानं सामान्यमिति युक्तम्बन्धुं । अथ न सामान्यात्मकास्ते । कथं
सामान्यमनेकत्र वर्त्तत इत्युच्यते । एकदेशेषु च सामान्यस्य यदैकदेशान्त-
रेण वृत्तिस्तदानवस्था स्यात् । न च सावयवत्वं मन्तरेणैकस्यानेकत्र वृत्तिर्युक्ता
। अधानवयवं प्रतिपिण्डं परिसमाप्त्या पिण्डवदसाधारणत्वात् सामान्यम्भ-
वितुमर्हति । किं कारणन्तस्यानवयवस्य सामान्यस्यैकेन द्रव्येण सम्बन्धो
य आत्मा । तद्व्यतिरेकेण दितीयात्माभावात् । एकात्मनश्च तस्य सामान्यस्य
तत्प्रदेशवर्त्तिसम्बन्धरूपत्वात् । उत्पित्सुघटदेशात् । पूर्वदेशवर्त्ति यद् घटद्र-
व्यन्तत्सम्बन्धिरूपत्वात् । नास्ति भिन्नदेशेन युगपद्वोगः । अन्यथेत्युत्पित्सुदेश-
द्रव्यसम्बन्धरूपत्वे तत्सम्बन्धयोगात् । तेन पूर्वद्रव्येण सम्बन्धयोगात् ।
तस्मादेकव्यक्तिनियतात्मनः सामान्यस्य नास्ति तस्मिन्नेव काले भिन्नदेशेन
द्रव्येण सम्बन्धः । सम्बन्धे वा पूर्वव्यक्तिनियतैकात्मकत्वेन सामान्यस्य पूर्वव्य-

क्तौ स्थितिस्तस्मिन्नेव काले भिन्नदेशव्यक्तिसम्बन्धेनास्थितिरेतच्चविरुद्धमित्याह । एकस्याधेयस्येत्यादि । तत्र स्थानमिति पूर्वव्यक्तौ । तदैव तस्मिन्नेव काले व्यक्त्यन्तरे द्वयाभ्युपगमात् । पूर्वव्यक्तित्यागमन्तरेणैकस्य चान्यत्रान्वयायोगात् । तत्र पूर्वस्यां व्यक्तौ । तेनैव पूर्वव्यक्तिनियतेनात्मना । तस्य सामान्य-
स्यास्थानमित्युक्तमेतत् । किङ्कारणं । तत्स्थितेत्यादि । तस्यामेव व्यक्तौ
स्थितास्थितात्मनोः स्वभावयोरेकस्य सामान्यस्य युगपद् विरोधात् । § 1495

305/s

ननु यथैकत्यागेनापरत्र वृत्तिरेवमपरापरावयवैर्बहुषु च वृत्तिर्दृष्टत्वादिति
द्विविधाभ्युपगम्यते । तथा सामान्यं यदा येनैव रूपेणैकत्र वृत्तन्तदैव तेनैव
रूपेणान्यत्र वर्तते दृष्टत्वादिति सापि तृतीया वृत्तिः किन्नाभ्युपगम्यते । त-
दुक्तम् ट्टेन ॥ § 1496

112b/PSVTa

न हि द्वैविध्यमेवेति वृत्तेरस्ति नियामकं ।

त्रिविधापि हि दृष्टत्वात् सम्भवेद् द्विविधा यथेति ।*§ 1498

उ द्यो त क रो प्याह । न गोब्रमवयवी न च समुदायस्तस्मान्न
तत्र कृत्स्नैकदेशशब्दो स्तः । न चेत् तत्रैतौ शब्दो स्तः तस्माद् गोब्रं किं
कृत्स्नम्वर्तते उतैकदेशेनेति न युक्तः प्रश्नः । कथन्तर्हि गोब्रं गोषु वर्तते ।
आश्रयाश्रयिभावेन । कः पुनराश्रयाश्रयिभावः [।] समवायः । तत्र वृत्तिमद्
गोब्रं । वृत्तिः समवाय इह प्रत्ययहेतुत्वात्तेन सर्वत्र पूर्वद्रव्य उत्पित्सुद्रव्ये च
समवाय एव वृत्तिरतः कथमुच्यते [।] स्थितास्थितात्मनोरेकत्र विरोधाद्-
युक्तमेतदि ति ।* § 1499

एतदेवाह । सर्वत्रेत्यादि । सर्वत्र पूर्वव्यक्तावुत्पित्सुद्रव्ये च । सर्वदेवोत्य-
त्सुद्रव्योत्पादेपि यदा वर्तते तदापि द्रव्यत्र जहाति । तेन स्थितास्थितात्म-
नोर्नेकत्र विरोधो स्थितात्मनोऽभावादिति । तदयुक्तं । न ह्येकसमवेतब्र-
मेवान्यव्यक्तिसमवेतब्रमन्यस्यास्तत्र प्रतिभासनप्रसङ्गात् [।] तस्मादेकसम-
वेतब्रान्यसमवेतब्रयोः परस्परं भेद एव । तच्चाभिन्नं सामान्यादेकसमवेतब्र-
ननुगमवदन्यत्र सामान्यस्याप्यननुगमप्रसङ्गः । यद्वैकव्यक्तिकालादिसम्बन्धेन
ज्ञानजननशक्तिर्यासामन्यस्य । न साऽन्यव्यक्त्यादिसम्बन्धेन । तेनैक-
स्यां व्यक्तौ सामान्यस्य ज्ञानजननशक्तिरन्यस्यां ज्ञानजननशक्तिविरोधिनी
। शक्तिश्च शक्तिमतोऽभिन्ना । शक्तिलक्षणत्वाच्च वस्तुनः । तेन यद्वस्त्वैक-
न्तदेकवृत्त्येवेति व्याप्तिसिद्धिः । वस्तु चैकं सामान्यं यदि कथमन्यत्रापि
वर्तते । तथाभूतस्य प्रतिभासादिति चेत् [।] न । प्रतिभासो ह्यप्रतिभासस्य
बाधको नावस्तुनस्तस्यापि प्रतिभासनात् । अस्य तु वस्तुप्रतिभासो बाध-

१२ *] Śloka-vārtika.

१९ *] Nyāyavārtika.

को न चानुगतं वस्त्वस्तीत्युक्तं । अत एव न प्रतिज्ञायाः प्रत्यक्षबाधा ।
सामान्यज्ञानस्य प्रत्यक्षबाधासाच्च । § 1500

ननु यावदस्याप्रामाण्यं न तावदनुमानस्य प्रवृत्तिर्यावच्च नानुमानस्य प्र-
वृत्तिस्तावन्नास्य प्रत्यक्षाभासतेत्यन्योन्याश्रयत्वं स्यादिति चेत् [1] न । य-
तोनुमानं प्रतिभासमानस्य वस्तुत्वसन्देहमात्रेणैव प्रवर्तते । नाप्यस्याप्रामाण्य-
निमित्तमनुमानमप्रवर्ततेपि तु स्वसाध्यप्रतिबद्धलिङ्गनिमित्तम् [1] अतः 306/s
सामान्यज्ञानस्य बाधकन्तस्मान्नास्ति परमार्थत एकम्वस्त्वेकदाऽनेकवृत्तिः ।
वृत्तौ तु तत्स्थितास्थितात्मनोर्विरोध एव । आ चार्य स्वभ्युपगम्यापि दोष-
माह । तत्स्वभावेत्यादि । सामान्यस्वभावस्य दर्शनमाश्रयो यस्य प्रत्ययस्य
१० स सर्वत्र भिन्नजातीयेपि द्रव्ये सर्वाकारस्यात् । तथा च सति गामप्यश्व
इत्यादि । किङ्कारणम् [1] इत्याह । अश्वे स्थित आत्मा यस्य द्रव्यत्वस्येति
विग्रहः । गमकत्वाद् व्यधिकरणस्यापि बहुव्रीहिः । अश्वे स्थित इति वा
साधनं कृतेति समासः । पश्चादात्मशब्देन द्विपदो बहुव्रीहिः । तत्स्वभाव-
प्रतिपत्त्या चाश्वस्थितस्वभावद्रव्यत्वप्रतिपत्त्या च तथा निश्चयाद् गौर्द्रव्यमिति
१५ निश्चयात् । § 1501

स्यादेतत् [1] नाश्वसमवेतद्रव्यत्वप्रतिपत्त्या द्रव्यमिति प्रतीतिः [1] किन्त-
र्हि [1] द्रव्यत्वमात्रप्रतिपत्त्येतत् आह । तस्य चेत्यादि । तस्य चाश्वे द्रव्य-
त्वस्यैकस्यादृष्टस्याप्रतिपत्तस्याश्वसमवेतद्रव्यतिरेकेणाकारान्तरस्याश्वासःस म-
वेतत्वत्वक्षणस्याभावात् । तस्मादश्वसमवेतेनैव द्रव्यत्वेन विशिष्टां गां द्रव्यमिति
२० प्रतिपद्यमानोश्च इति प्रतीयात् । यस्य त्वश्वव्यतिरिक्तमेव द्रव्यत्वसामान्यत्वेन
च विशिष्टमसौ गां प्रतिपद्यमानो नियमेनाश्व इति प्रतीयात् । § 1502

तस्मादित्युपसंहारः । अनवयवं सामान्यमनेकदेशेऽनेको देशोऽस्येति
तस्मिन् घटादौ युगपन्नाधीयते । नाधेयतां प्रतिपद्यते । इयता च न चांश-
वदित्येतद् व्याख्यातं । § 1503

जहाति पूर्वन्नाधारमित्येतत् पूर्वत्यादिना व्याचष्टे । स चेति पूर्वाधारत्यागः
सामान्यस्य नाभिमतः । १५४-५५ § 1504

अन्यत्रेति पूर्वव्यक्तौ वर्तमानस्य सामान्यस्य स्वस्मात् पूर्वाधारदेशाद्
अचलतस्ततः पूर्वाधारदेशादन्यत्र स्थाने जन्म यस्य द्रव्यस्य तस्मिन्
वृत्तिरित्यतियुक्ति मदित्युपहसति १५६ § 1505 307/s

पूर्वव्यक्तिदेशादविचलदपि सामान्यन्ततोऽन्यदेशन्द्रव्यं व्याप्नोतीति चेदाह ।
यत्रेत्यादि । यत्र देशेऽसौ पश्चात्कालभावी भावो वर्तते । तेन देशेन सामान्यं
न सम्बध्यते स्वव्यक्तिसर्वगतत्वाभ्युपगमात् । यत्र देशे सामान्यं न वर्तते
तद्देशिनं च पश्चात् कालभाविनम्भावं व्याप्नोतीति न्यायातिक्रान्तत्वात् किम-
प्येतन्महान्द्रुतमिति प्रकारान्तरेणोपहसति । न हि यो यत्र देशे न वर्तते स
३५ तद्देशं व्याप्नोतीति न्यायानुसारिणा शक्यमवसातुं १५७ § 1506

२ बाभासा] ?

१२ ह्रवीहिः] Pāṇini २.२

सर्वगतत्वकल्पनामपि निराचिकीर्षन्नाह । यस्येत्यादि । तस्यापि सर्व-
गतसामान्यवादिनः सर्वत्रगा यदि जातिस्तदैकत्र शावलेयादौ या तस्याव्य-
क्तिरभिव्यक्तिस्तया करणभूतया । सा जातिस्सर्वत्र व्यक्तिशून्येपि देशे ।
विजातीयव्यक्तिभेदे च व्यक्तैव प्रकाशितैवाभेदादेकत्वात् सर्वत्र व्यक्तिशून्येपि
देशे दृश्येत । § 1507

एतदुक्तम्भवति । यद्यपि व्यक्तिशून्ये प्रदेशे विजातीयव्यक्तौ च
स्वव्यक्तेर्व्यञ्जिकाया अभावस्तथापि स्वव्यक्त्यभिव्यक्तेनैव रूपेण तत्राव-
स्थानाञ्जातेरुपलम्भः स्यान्नो चेत् स्वभावानानात्वं प्राप्नोतीत्येकरूपा चेप्यत
इति भावः । न जातेर्नित्याया अनाधेयातिशयत्वेन कदाचिदभिव्यक्तिरिति
निषिद्धमेतत् । वृत्तिराधेयता व्यक्तिरिति तस्मिन्न युज्यत १ । १४६ इत्य-
त्रान्तरे । यत एवन्तस्मात् सा जातिर्नित्यमनपेक्षितपरोपस्कारानाधेयातिशया
। एवम्भूता यदि स्वभावेन स्वविज्ञानजननयोग्या । तदा नित्यन्दृश्येत व्यक्तेः

113b/PSVTa प्राक् पश्चाच्च । अथ न योग्या तदा कदाचिद् दृश्येत । किं कारणं [।]
तस्मिन् विज्ञानजननयोग्यस्वभावे तद्विपरीते चावस्थानात् । सर्वकालमेक-
रूपत्वादित्यर्थः । असमर्था व्यक्त्यसन्निधाने तत्सन्निधाने तु समर्था भवति
308/s । ततो न नित्यन्दर्शनमदर्शनम्वा जातेरित्यत आह । स्वभावे त्यादि ।
नित्यत्वेनानाधेयातिशयत्वादिति भावः ॥ १५७-५८ § 1508

यदि जातेर्नास्ति व्यक्तिस्तत्किं व्यक्त्यैकत्र सा व्यक्तेत्याद्युच्यत इत्यत
आह । अभ्युपगम्यापीत्यादि । व्यापिन्यपि जातिः । एकत्राश्रये व्यक्ता
भेदाभावादेकत्वाञ्जातेर्व्यक्तैव प्रकाशितैव सर्वत्र व्यक्तिशून्ये देशे । विजातीये
च व्यक्तिभेदे । व्यक्तिशून्येष्वपीत्यपि शब्दाद् विजातीयेपि व्यक्तिभेदे । अपि
च न च सा जातिर्व्यक्त्यपेक्षिणी । व्यञ्जिका व्यक्तिर्नापेक्ष्येत । व्यक्तेर्जातिव्य-
ञ्जकत्वाभावादिति भावः । यदि हि व्यञ्जिकां व्यक्तिमपेक्षेत । तदा व्यञ्जकाप्र-
तिपत्तौ न व्यङ्ग्यस्य प्रतीतिः स्यान्न हि प्रदीपाद्यप्रतीतौ घटादेः प्रतीतिर्भवति ।
तथेहापि व्यक्त्यप्रतीतौ न जातिप्रतीतिः स्यात् । सामान्यतद्गतोस्तु व्यङ्ग्यव्यञ्ज-
कयोर्विपर्ययः पुनः कस्मादिष्टः । तथा हि नागृहीतविशेषणाविशेष्ये बुद्धिर्वर्तत
इति नियमात् । प्रागेव सामान्यग्रहणमिष्टद्वारेण तु व्यक्तेः । ततो व्य-
ञ्जिकाया व्यक्तेर्ग्रहणमन्तरेणापि व्यङ्ग्याभिमतस्य सामान्यस्य प्रतिपत्तिरिष्टेति
विपर्ययः । § 1509

यो हीत्यादिना व्याचष्टे । स्वाश्रयो यत्र समवेतं सामान्यं । सामान्य-
ग्राहकमिन्द्रियं च तयोस्संयोगस्तदपेक्षा प्रतीतिर्यस्य सामान्यस्य तत्तथोक्तं
। आश्रयशून्याः प्रदेशा विजातीयव्यक्त्यध्यासिता व्यक्तिशून्याश्च । तेषु न
दृश्यते । यथोक्तसंयोगाभावात् । तस्याप्येवं वादिनः । क्वचिद् व्यक्तिदर्शने
सत्यस्यैव आश्रयेन्द्रियसंयोगो जातेः सर्वत्र स्थिताया उपकारक इति ।
तत आश्रयेन्द्रियसंयोगाद्धेतोस्तद्दर्शी क्वचिद् व्यक्तिभेदे जातिदर्शी यथास्थितां
सर्वदेशव्यापिनीञ्जातिम्पश्येत् । यत्रैव व्यञ्जिका व्यक्तिस्तत्रैव जातेः स्वरूपं
दृश्यं नान्यत्रेति चेदाह । न हीत्यादि । तस्यामिति जातौ । क्वचिद् व्य-

क्तौ दृश्यमानायान्तदीयामिति सामान्यसम्बन्धि । एकस्य दृष्टादृष्टविरोधात् ।
एवन्तावद् व्यक्तेर्व्यञ्जिकात्त्वमभ्युपगम्य च शब्दोपात्तोर्थो व्याख्यातः । § 1510

309/s

अधुना न सा व्यक्त्यपेक्षिणीत्यादि व्याख्यातुमाह । व्यक्त्यव्य-
ञ्जितादित्यादि । तस्य च मिथ्यात्वमनन्तरोक्तेनैव प्रतिपादितं । न ह्येक-
स्य दृष्टादृष्टमस्त्यतोऽपूर्वपक्ष एवायं केवलन्दोषान्तराभिधानार्थं गजनिमीलनं
कृत्वोपन्यस्तं । तथाभूतस्येति न्याय्यस्य । तत्रेति जातितद्वति । न्याय्यस्य
व्यञ्ज्यव्यञ्जकभावस्याभावात् । किङ्कारणं । स्वेत्यादि । हि यस्मात् । स्व-
रूपशून्ये देशे प्रदीपादिरहिते देशे । स्वव्यञ्जं घटादिकं । नैवं यथोक्तेन
न्यायेन व्यक्तेर्व्यञ्जिका सामान्यस्य । किङ्कारणम् [।] विपर्ययात् ।
१० यस्मादगृहीत्वापि व्यक्तिं सामान्यमादौ गृह्यत इतीष्यते परेण । सामान्यग्र-
हणद्वारेणैव व्यक्तेर्ग्रहणाभ्युपगमादतश्च व्यञ्जकाप्रतिपत्त्यापि व्यञ्ज्यस्य ग्रहणात्
। व्यञ्जकधर्मातिक्रमो व्यक्तेः । § 1511

114a/PSVTa

एतदेवाह । कथं हीत्यादि । सेति व्यक्तिः सामान्यस्य व्यञ्जिका च
स्यादिति सम्बन्धः । तत्प्रतिपत्तिद्वारेणेति सामान्यप्रतिपत्तिद्वारेण । सा व्य-
क्तिर्दृश्या स्यादिति विरुद्धमेतत् । एवमिति सामान्यदर्शनबलेन । व्यक्तेर्द-
र्शनेभ्युपगम्यमाने । व्यञ्ज्या सा व्यक्तिः प्रसज्यते सामान्यधेत्यध्याहारः ।
प्रदीपेन घटवदिति । तृतीयेति योगविभागात् समासः । सुप्सुपेति वा
समासः । यथा प्रदीपेन घटो व्यञ्ज्यस्तद्वत्सामान्येन व्यक्तेर्व्यञ्ज्या प्राप्तेर्थः
। तत्प्रतिपत्तिमन्तरेण सामान्यप्रतिपत्तिम्विना व्यक्तेरदृश्यरूपत्वात् । अन्ये
२० ब्राह्मः । व्यञ्ज्या च सैवं प्रसज्यत इत्यत्र चशब्देन सामान्यव्यञ्जकमित्येतदुपात्तं
। ततः प्रदीपघटाभ्यां तुल्यमिति द्वन्द्वादेव वतिर्द्रष्टव्यः । पूर्वनिपातलक्षणस्य
व्यभिचारित्वाद् घटशब्दस्यापूर्वनिपातः । प्रदीपवत् सामान्यं व्यञ्जकं । घटवच्च
व्यक्तेर्व्यञ्ज्या । प्रसज्यत इति वाक्यार्थ इति । अनेनेति सामान्यवादिना
। सामान्यम्विना किमसम्भवत्कार्यमभिसमीक्ष्य । एवमित्युक्तविधिना ।
२५ ब्रह्मायासः । अशक्यसाधनतया बहुदुःखहेतुः । १५८-५९ § 1512

परस्परेत्यादि परः । भेदाद्विलक्षणत्वाद्धेतोर्व्यतिरेकिणीष्वनन्वयिनीषु ।
अन्वयिन एकाकारस्य प्रत्ययस्य प्रत्ययग्रहणमुपलक्षणमेवं शब्दस्य ।
सामान्यमन्तरेणयोगात् । सामान्यवाद आश्रित इति सम्बन्धः । § 1513

कथमित्याचार्यः । ये पाचकादिशब्दा न क्रियानिमित्तानिच्छन्ति तान्
३० प्रत्ये तदुक्तं । अभिन्नेन सामान्याख्येनार्थेन विना पाचकादिषु कथमेकः
शब्दो वाचकः । वाचकग्रहणेन प्रत्ययोन्वयी गृहीत एव तेन विना शब्द-
स्याप्रवृत्तेः । अत एव वृत्तौ शब्दप्रत्ययानुवृत्तिरस्तीत्याह । § 1514

310/s

उ दो त क रे णापि गवादिष्वनुवृत्तिप्रत्ययः पिण्डादिव्यतिरिक्त-
निमित्ताद् भवति विशेषप्रत्ययानामनाकस्मिकत्वात्नीलादिप्रत्ययवत् । यत्त-
३५ त्रिमित्तत्तत्सामान्यमिति सामान्यसिद्धौ प्रमाणे कृते स्वयमेवाशंकितम् [।]
§ 1515

अथ मन्यसे यथा पाचकादिशब्दा अनुवृत्ताश्च भवन्ति न च पाचकब्रह्माम सामान्यमस्ति [1] यदि स्यात् । भावोत्पत्तिकाल एवाभिव्यक्तं स्यात् तथा गवादिष्वनुवृत्तिप्रत्यया इति । न [1] हेत्वर्थापरिज्ञानात् । विशेषप्रत्ययानामनाकस्मिकत्वादित्यस्य हेतोः पिण्डप्रत्ययव्यतिरिक्तस्य प्रत्ययस्य निमित्तान्तरादुत्पाद इत्ययमर्थः । न पुनः सर्वानुवृत्तिप्रत्ययः सामान्यादेव भवतीति ५
 । एवञ्च सति पचनक्रियाया यत्प्रधानं साधनन्तत्पाचकशब्देनोच्यते । तच्च प्राधान्यं पाचकान्तरेष्वप्यस्तीति न दोष इति वदता पाचकत्वादिसामान्यम्विना पाचकादिशब्दानां वृत्तिरिष्टैवो द्यो त क रे णेत्यनेनाभिप्रायेणा चा र्ये णाप्युक्तं कथमित्यादि । § 1516

न च पचनक्रियायां प्राधान्यनिमित्तायां पाचकादिशब्दप्रवृत्तिर्युक्ता । तन्निमित्तत्वे हि प्रधानं प्रधानमित्यनुगामी शब्दः स्यान्न पाचक इति । अत एवाह [1] न हीत्यादि । तेष्विति पाचकादिषु । अन्यदिति द्रव्याद् व्यतिरिक्तं । एवं सर्वशक्तिष्वभिन्नं येनैकेन ते पाचकादयो भिन्नास्सन्तोपि तथेत्यभेदेन प्रतीयेरन् ज्ञानेन । उपलक्षणमेतत् तथाभिधीयेरन् । पाचकेष्वधिश्चयणादिलक्षणं । पाठकेष्वध्ययनात्मकमेवमन्येष्वपि यथायोग्यं । कर्मकप्रत्ययादिनिमित्तमस्तीति चेत् । स इत्यन्वयी । प्रत्ययग्रहणमुपलक्षणमेवं शब्दोपि । अन्येन वेति कर्मणो हेतुना प्रयत्नादिना । भिन्नमित्यादिनैतदेव समर्थयते । तदिति बाह्योपन्यासे । तत्कर्मैति वा सम्बन्धनीयं । प्रतिपाचकं कर्मणो भेदात् । येनापराधेन ता व्यक्तयस्तथेत्यभिन्नप्रत्यय हेतुत्वेन । § 1517

सत्यं [1] न कश्चिदपराधः किन्तु तासां व्यक्तीनामेकरूपत्वात् । तथा हि द्रव्यमेकरूपमनंशत्वात् । एतदेव चेदभिन्नप्रत्ययनिबन्धनं न तु ततो व्यतिरिक्तं धर्मान्तरन्तदा पाचकस्य पाचकत्वमिति व्यतिरेकप्रतीतिर्न स्यात् । न हि तस्यैव ततो व्यतिरेको युक्तः । तस्याव्यक्तेराकारस्तदाकारस्तस्मादन्योऽभेदाकारस्तस्य विशेषः सोस्ति यस्यां सा अतदाकारविशेषवती । द्रव्याकारादन्याकारेत्यर्थः । § 1518 २०

एतदुक्तमभवति । द्रव्येभ्य एव प्रत्ययो द्रव्यमित्येवमाकारः । ततोऽन्येनैवाकारेण पाचकप्रत्ययः प्रतिषेधप्रत्ययस्स यदि द्रव्यनिमित्तमेव स्यात् तदा द्रव्यमात्रप्रत्ययाविशिष्टः स्यात् । अथ किमर्थमतदाकारविशेषवतीत्युभयमुक्तमतदाकारेत्येव वक्तव्यं । विशेषवतीत्येव वा । उच्यतेऽभेदाकारेत्युक्ते द्रव्यस्याभाव इति प्रतिषेधप्रत्ययोऽप्यतदाकार इति शक्येत व्यपदेशं न चासौ वस्त्वन्तरनिबन्धनः परेणैष्टः । विशेषप्रत्ययानामेव धर्मान्तरनिबन्धनत्वात् । विशेषग्रहणे च केवले क्रियमाणे । चैत्रप्रत्ययो मैत्रापेक्षया भवति विशेषवान् । न तदाकारः । चैत्राद्यभिधानेन द्रव्यस्यैव प्रतिपादनात् । उभयोपादानाच्चयमर्थो भवत्यद्रव्याकारश्चासौ प्रत्ययो वस्तुस्पर्शाद् विशेषवांश्चेति । तस्मात् तत्र द्रव्यव्यतिरिक्ते न निमित्तान्तरेण भाव्यमिति । § 1519 ३०

उक्तमित्या चा र्यः । यथा व्यतिरेको गोर्गोत्रं पाचकस्य पाचकत्वमित्यादिको यथा च विशेषप्रत्यया अनन्तरोक्तास्तथोक्तमिति सम्बन्धः । 115a/PSVTa कथमुक्तमित्याह । यथास्त्वमित्यादि । अर्थान्तरविवेको र्थान्तरव्यवच्छेदः

- । यथास्त्वमिति यस्य शब्दस्य यथासंकेतं यो व्यवच्छेदस्तस्मादित्यर्थः ।
 तथा हि पाचकशब्दोऽपाचकव्यवच्छिन्नमप्रतिक्षिप्तभेदान्तरं प्रतिपादयन् ध-
 र्मिवचनः [।] पाचकत्वशब्दस्तु तमेव व्यवच्छिन्नं प्रतिक्षिप्तभेदान्तरमाहेति
 धर्मवचनः । ततो धर्मधर्मिभेदकल्पनया पाचकस्य पाचकत्वमिति व्यतिरेक-
 विभक्तिः प्रयुज्यते । एवं द्रव्यशब्दस्याप्यद्रव्यव्यवच्छिन्ने स्वभावे संकेतित-
 त्वात् तदनुसारेणाद्रव्याव्यवच्छेदानुसारेणाद्रव्यव्यवच्छेदानुकारिणी बुद्धि रूपा-
 द्यते । पाचकशब्दात् त्वपाचकव्यवच्छिन्नानुकारिण्येव बुद्धिरतो यथाव्यवच्छेदं
 संकेतानुसारेण विशेषवती बुद्धिरेकत्राप्यविरुद्धा । एतच्च भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्र-
 तिक्षेपेत्यादिषु प्रतिपादितं । § 1520
- १० तस्मादित्यादिनोपसंहारः । यथा व्यक्तीनां भेदस्तद्वत् कर्मणोपि
 भेदाद्धेतोरस्य पाचकाद्यभेदप्रत्ययस्य न हेतुः कर्मेति सम्बन्धः । तेषां पाच-
 कानां यानि कर्माणि पाकाख्यानि तेषु कर्मसु या पाचकत्वजातिः समवेता
 सैवाभेदाद्धेतुः पाचकाभेदप्रत्ययस्य । नेत्यादिना प्रतिषेधति । न जाति-
 हेतुरिति प्रकृतं । किङ्कारणं [।] कर्मसंश्रयात् । कर्मणि समवेतत्वात् ।
 १५ द्रव्यादर्थान्तरं कर्म तत्सम्बन्धिनी । अर्थान्तर इति द्रव्ये । गोत्वमिवेति निद-
 र्शनं । न हि गोत्वं शाबलेयादिसम्बन्धि । कर्कादिष्वश्वभेदेषु गोप्रत्ययहेतुः
 । पाचककर्मसु पाकाख्येषु कर्मजातिस्समवेता । न च तानि कर्माणीति
 पाकाख्यानि । शब्दग्रहणमुपलक्षणं । तथा पाचकप्रत्ययेन परि च्छिद्यन्ते
 । तस्य पाकाख्यस्य कर्मण आश्रयो द्रव्यं पाचकशब्देनोच्यते । न च तत्र
 २० द्रव्ये कर्मजातिस्समवेता । § 1521
- एवन्तावदर्थान्तरसम्बन्धिबन्धं कर्मजातेराश्रित्य द्रव्यविषयं पाचकाभिधानप्र-
 त्ययं प्रत्ययनिमित्तत्वमुक्तम् [।] १५९-६० § 1522
- अधुना प्रकारान्तरेणाह । तस्येत्यादि । पाचकश्रुतेरन्या श्रुतिः श्रुत्यन्त-
 रं । श्रुतिग्रहणमुपलक्षणमेवं ज्ञानान्तरनिमित्तत्वात् । श्रुत्यन्तरमेवाह । पाक
 २५ इत्यादि । तत इति कर्मजातेः कर्मविषयस्याभिधानस्य प्रत्ययस्य च हेतुत्वात्
 कर्मजातेरित्यभिप्रायः । § 1523
- स्यान्मतं [।] न कर्मजातिः पाचकप्रत्ययं जनयति किन्तु कर्मजातिस-
 माश्रयात् कर्मेवेत्यत आह । तस्येत्यादि । तस्येति पाचकाद्यभेदप्रत्ययस्य ।
 कर्मनिमित्तं यस्येति विग्रहः । प्रोक्तं व्यक्तिवद् भेदान्न हेतुः कर्मास्येत्यादि
 ३० । § 1524
- ननूक्तं जातिसमाश्रयाद् भिन्नमपि कर्माभिन्नप्रत्ययहेतुरिति । § 1525
 313/s
- उक्तमिदमयुक्तनूक्तं । जातिसम्बन्धेपि कर्मणस्तथैव भिन्नत्वात् । कि-
 ष्वेत्यादिनोपचयहेतुमाह । तस्य पाचकाद्यभेदप्रत्ययस्य कर्मनिमित्तत्वेऽभ्युप-
 गम्यमाने । निरुद्धे कर्मणि पुरुषः पाचक इति नोच्येत । उच्यते च
 ३५ योग्यतामात्रेण [।] ततो न वस्तुभूतक्रियानिमित्तोयं व्यपदेशः । अतीत-
 स्यापि कर्मणोस्तिबाददोष इति चेदाह पचत एवेत्यादि [।] यद्यतीतस्य
 सत्त्वं स्याद् वर्तमानवदुपलभ्येतोपलब्धिलक्षण- प्राप्तं च कर्मेष्यते । § 1526

स्यान्मतं [1] कर्मजातिः कर्मणि समवेता कर्मापि द्रव्ये समवेतन्ततः सम्बद्धसम्बन्धात् कर्मजातिर्द्रव्यविषयस्य पाचकप्रत्ययस्य हेतुरिति चेदाह । तत एवेत्यादि । तत एवेति कर्मणो विनष्टत्वादेव न सामान्यस्य कर्मणा सम्बन्धः साक्षात् । नापि कर्मद्वारेण पारम्पर्येण द्रव्यसम्बन्धोऽस्यासम्बन्धात् कारणान्न सामान्यं पाचकाद्यभिधानप्रत्ययस्य हेतुः । असम्बद्धमपि हेतुरिति चेदाह । नेत्यादि । अयुक्तमित्यसम्बद्धं । शब्दग्रहणमुपलक्षणमसम्बद्धं सामान्यं न ज्ञानशब्दकारणमित्यर्थः । कुतः [1] अतिप्रसङ्गात् । गोब्रमप्यश्च ज्ञानस्य हेतुः स्यात् । १६०-६१ § 1527

विनष्टे हीत्यादिना व्याचष्टे । तत् सामान्यमिति कर्मसामान्यन्न कर्मणि समवेतन्तस्यासत्त्वात् । कर्माभावादेव कर्त्तरि पाचके पारम्पर्येणापि समवेतम् [1] अतः सम्बद्धसम्बन्धोऽप्यस्य सामान्यस्य द्रव्येण सह नास्ति । अन्यथेत्यसम्बद्धस्यापि ज्ञानादिहेतुत्वे । स्थित्यभावाच्च कर्मण इत्यादि यदुक्तं [1] तमतीतेत्यादिना पक्षान्तरमाशंकते । अतीतं यद्विनष्टं । अनागतं यद् भविष्यति कर्म । तयोरिति शब्दज्ञानयोः [1] कर्माप्यतीतानागतमसत् । ज्ञानाभिधानयोर्निमित्तमिति सम्बन्धः । किं कारणं [1] तयोरित्यादि । तयोर्ज्ञानाभिधानयोः । § 1528

असतीत्यादिना व्याचष्टे । उपाख्यायते प्रकाशयते वस्त्वनयेत्युपाख्यार्थक्रियाशक्तिः । सा निर्गता यस्मादसतस्तत्तथोक्तं । असद् यस्मादर्थक्रियाशक्तिविकलं । तदेवंभूतं कथं शब्दज्ञानयोर्निमित्तं स्यादित्यर्थः । § 1529

अथासतोपि हेतुत्वमिष्यते तदा तस्य वस्तुत्वमेव स्यान्नासत्त्वं । किङ्कारणमित्याह । कार्येत्यादि । लक्षणशब्दः स्वभाववचनः । तदिति तस्मात् । अतीतं प्रच्युतरूपं । अनागतमसंप्राप्तरूपं । कर्मणः सकाशादन्यच्च व्यक्त्यादिकं ज्ञानाभिधानयोर्निमित्तत्वेन नेष्टं सामान्यवादिना । § 1530

व्यक्तिः कर्माश्रयो द्रव्यं | § 1531

आदिशब्दात् संकेतवासना तत्परिपाकयोर्ग्रहणं । ते इति शब्दज्ञाने । तथा चेत्यन्वयिनोः पाचकादिशब्दज्ञानयोरनिमित्तत्वे सति न जातिसिद्धिः । चशब्दात् नित्यं सत्त्वमसत्त्वम्वा शब्दज्ञानयोः स्यात् । कस्मान्न जातिसिद्धिरित्याह । तस्या इत्यादि । तस्या जातेरभिन्नस्य ज्ञानस्याभिधानस्य च निमित्तत्वेनेष्टत्वात् । यथा च पाचकादिविषये । ते अनिमित्ते प्रवर्त्तते तथा गवादावपीति केन निबन्धनेन जातिः कल्प्येत । § 1532

शक्तिरित्यादिना पक्षान्तरमाशंकते । कर्माश्रयस्य द्रव्यस्य शक्तिः । शब्दग्रहणमुपलक्षणं [1] पाचकादि ज्ञानस्यापि शक्तिर्निमित्तं । नेत्यादिना प्रतिषेधति । न पाचकादिशक्तिः पाचकादिशब्दनिमित्तं [1] किङ्कारणं [1] शक्तेर्द्रव्याव्यतिरेकेण द्रव्यवदेवानन्वयादनन्वयिनश्चार्थस्यान्वयिज्ञानाभिधानं प्रति निमित्तत्वानभ्युपगमात् । अभ्युपगमे वा जातिकल्पनाया निर्निबन्धनत्वप्र-

१३ म] ? द

सङ्गात् । भिन्नेव शक्तिरिति चेदाह । न हीत्यादि । न हि द्रव्यादन्येव शक्तिर्यदि स्यात्तदा तस्या एकशक्तेः पाकाद्यर्थक्रियासूपयोगेन कारणेन द्रव्यस्य शक्त्याधारस्यानुपयोगिब्रह्मप्रसङ्गात् । तस्यां पाकादिनिर्वर्तिकायां शक्तौ तस्य द्रव्यस्योपयोगः । एवमपि पारम्पर्येण पाकादौ द्रव्यमुपयुक्तं स्यादिति भावः । § 1533

315/s

116a/PSVTa

किमित्यादि सिद्धा न्त वा दी । अर्थान्तरभूतया शक्त्या न किञ्चित् प्रयोजनं । तथा हि पाकादिनिर्वर्तिकायां प्रथमायां शक्तौ द्रव्यं यथा शक्त्योपयुज्येत । सापि शक्तिर्यदि व्यतिरिक्ताऽभ्युपगम्येत तदा पाकादिनिर्वर्तिकायां शक्तौ द्रव्यस्योपयोगाय शक्त्यन्तरस्य द्रव्याद् व्यतिरेकिणोऽभ्युपगमेऽतिप्रसङ्गात् । तस्यामपि शक्तावुपयोगायापरा व्यतिरिक्ता शक्तिः कल्पनीया तत्राप्यपरेत्यनवस्था स्यादित्यर्थः । तस्मादन्तरेण व्यतिरिक्तं शक्तिं द्रव्यमेव प्रथमायां पाकादिनिर्वर्तिकायां शक्तावुपयुज्यत इति वाच्यं । एवं च द्रव्यस्योपयोगे शक्ताविष्यमाणे । तद्द्रव्यमर्थक्रियायां पाकादिलक्षणायामेवोपयुज्यत इति किन्नेष्यते । द्रव्यस्यार्थक्रियायाश्चान्तराले किमनर्थिकया शक्त्या कल्पितया । § 1534

यत एवन्तस्मात् पाकाद्यर्थक्रियाशक्तिरित्यनेन द्रव्यमेवोच्यते । किम्भूतन्तकार्यं तत्पाकादि कार्यं यस्य । तच्च द्रव्यं व्यक्त्यन्तरं नान्वेतीति कृत्वा । ततो द्रव्यात् पाचकः पाचक इत्यन्वयी शब्दो न स्याज्ज्ञानश्च । शब्दग्रहणं तूपलक्षणं । § 1535

पाचकादिषु द्रव्येषु पाचकत्वादिसामान्यमस्ति तदन्वयि शब्दज्ञाननिबन्धनमिति चेदाह । सामान्यमित्यादि । सामान्यं पाचकत्वादि यदीष्यते । तदा पाकादिनिर्वर्तनशक्त्यवस्थायाः प्रागेव द्रव्यस्योत्पत्तिसमकाल एव द्रव्यसमवेतत्तद् भवेदित्यर्थः । तथा च तदहर्जातोपि बालः पाचकादिज्ञानाभिधानविषयः स्यादिति भावः । नो चेत् प्रागेव भवेत् तदा पश्चादपि न भवेत् । तस्य द्रव्यस्याविशेषात् । अस्त्येव सर्वकालं द्रव्ये पाचकत्वादि । किन्तु प्रागनभिव्यक्तमतो न शब्दज्ञानयोर्निमित्तमित्यत आह । व्यक्तमिति । प्रागेवाभिव्यक्तम्भवेदित्यर्थः । सत्तादिवत् । यथा सत्ताद्रव्यत्वादि । यावद्द्रव्यभावि । अर्थक्रियायाश्च प्रागेव योग्यदेशावस्थितं द्रव्यं । § 1536

316/s

अथापीत्यादिना व्याचष्टे । सत्यर्थे जात्याश्रये तत्समवायस्य सामान्यसमवायस्याकादाचित्कत्वात् सर्वकालभावित्वात् । एतदेव द्रढयन्नाह । यावन्ति हीत्यादि । अर्थे जात्याश्रये । समवायधर्माणि सम्बन्धयोग्यानि तानि सामान्यानि । अस्यार्थस्य य उत्पादः । तेन सह समवयन्ति । अस्मिन् सामान्याश्रय इति विभक्तिविपरिणामेन सम्बन्धः । उत्पादसमकालमेव द्रव्येण सह सम्बध्यत इति यावत् । इति समयः । सा मा न्य वा दि नः सिद्धान्तः । यदाहो द्यो त क रः [।] प्राग्गोत्वान्नासौ गौर्नाप्यगौरिति । किङ्कारणम् [।] अभावे तौ विशेषणप्रत्ययौ न च विशेषणप्रत्ययौ विशेष्यसम्बन्धमन्तरेण भवतो न च प्राग् गोत्वयोगाद् वस्तु विद्यते । न

116b/PSVTa

चाविद्यमानं गौरिति वाऽगौरिति वा शक्यते व्यपदेष्टुं । यदेव वस्तुत्पद्यते तदेव गोबेनाभिसम्बध्यत इति । तथा न सतस्सत्तासम्बन्धो नासतः । यदेव च वस्तु तदेव सत्तया सम्बध्यत इति ।* § 1537

अथ सिद्धान्तमतिक्रम्य पश्चाद् भाविब्रं सामान्यस्य कल्प्यते । तदा तद्वतिक्रमे सिद्धान्तव्यतिक्रमे । तस्य सामान्यस्याश्रयस्य द्रव्यस्य पश्चादप्य-
विशेषान्न तत्समवायः स्यात् । तेन सामान्येन समवायो न स्यात् । § 1538

यथा फलैकस्वभावस्यापि रक्तता प्राङ् न भवति । पश्चाच्च भवति । तद्वत्पुरुषस्य पाचकत्वादिसामान्यमित्यत आह । तत्सम्बन्धीत्यादि । तत्सम्बन्धिस्वभाववैगुण्यात् । पाचकत्वादिसामान्यसम्बन्धिस्वभाववैगुण्यात् । स इति सामान्यसमवायः । तस्येति पुंसः । न ह्यविगुणे स्वभावे स्थितस्य तत्सम्बन्धो न भवेत् । तत्रैव च सामान्यसमवायविगुणे स्वभावे स्थितस्य द्रव्यस्य पश्चात् सामान्यसमवायो भविष्यतीति दुरन्वयन्दुर्बोधमेतत् । फलस्याप्याम्नादेः पूर्वं पश्चाच्च यद्येकस्वभावता । तत्रापि तुल्यं चोद्यं । सामान्यसम्बद्धमेव तदा द्रव्यं क्रियोपकारापेक्षन्तु सामान्यं व्यनक्ति । १६२-६३ § 1539

317/s

सा च प्राङ्गस्तीति न प्राक् सामान्याभिव्यक्तिरित्यत आह । क्रियोप-
कारेत्यादि । पाकादिलक्षणा क्रिया । तत्कृतो य उपकारस्तदपेक्षस्य सामान्यं प्रति व्यञ्जकत्वेऽभ्युपगम्यमाने । तस्य द्रव्यस्याक्षणिकत्वादविकारिणो-
पेक्षा सहकारिणं प्रति । § 1540

अथ विक्रियेत तदाप्यतिशयेस्य द्रव्यस्य क्षणिकत्वमापद्यते । क्षणिक-
त्वाच्चोत्पादानन्तरं ध्वंसिनः कुतः क्रिया । येन तदुपकारापेक्षं जातेर्व्यञ्जकं
स्यात् । § 1541

कर्मोपकारेत्यादिना व्याचष्टे । अधिश्रयणादिलक्षणो व्यापारः कर्म । तत्कृत उपकारोतिशयस्तमपेक्ष्य स्थिरस्वभावस्य पूर्वस्वभावादचलतोतिशयात् स्वभावान्तरानुपादानात् । अविशेषाधायिनि कर्मणि । कापेक्षा । नैव । अतिशये वा द्रव्यस्य क्रियाकृतेभ्युपगम्यमानेऽतिशयाधायकस्य कर्मणः
क्षणिकत्वात् तस्याप्युपकार्यस्य द्रव्यस्य स्वभावभूतेनान्येनातिशयेनोत्पत्तव्यं ।
§ 1542

यदि क्रियाकृतोऽतिशयो न स्वभावभूतो द्रव्यस्य तदर्धान्तरस्य करणाद् द्रव्यं नैवोपकृतं स्यात् । तस्माद् यथाक्रियाक्षणं प्रतिक्षणं स्वभावभूतस्यान्यान्यस्यातिशयोत्पत्तेस्तदपि द्रव्यं देवदत्तादि क्षणिकं स्यात् । तत इति क्षणिकत्वात् । स्वोत्पत्तिस्थानविनाशिनः स्वस्मिन्नेवोत्पत्तिदेशे विनाशिनः पुंसः कृतः पाकलक्षणा क्रिया । यदपेक्षन्तत् क्रियासापेक्षं पाचकादिद्रव्यसामान्यस्य व्यञ्जकं स्यात् । § 1543

ननु च प्रथमादिक्रियाक्षणद्वारेण द्रव्यस्य क्षणिकत्वं क्रियाऽभावे च कथं क्षणिकत्वमिति चेत् [।] न । यतः क्रियासम्बन्धोत्पन्नानां क्षणानामन्यस्याः क्रियायास्सामान्याभिव्यञ्जिकाया अभावादित्यर्थः । § 1544

३ *] Nyāyavārtika.

तस्मात् स्थितमेतद् यथा वस्तुभूता जातिर्नास्तीति । १६३-६४ § 1545

कथन्तर्हीत्यादि परः । § 1546

यथेत्यादि सिद्धा न्त वा दी । यथा-पाचकादिषु पाचकत्वादिसामान्य-
त्रास्ति तथा प्रसाधितमथ च तत्र प्रवर्तते अन्वयिनो ज्ञानशब्दौ । तथान्य-
त्राप्यन्तरेण सामान्यन्तौ भिष्यतः । § 1547

तद्वदित्यादि परः । तेष्विति पाचकादिषु सामान्यम्विना कथमन्व-
यिनोर्ज्ञानशब्दयोर्वृत्तिरिति । ततोन्वयज्ञानशब्दवृत्तेः पाचकादिष्वपि पाचक-
त्वादिसामान्यमस्तीति चिन्तितमेतदनन्तरं । तथा तेषु पाचकत्वादि सामान्यं
स न सम्भवतीति । § 1548

१० यद्यन्वयि रूपन्नास्ति तत्किमिदानीमनिमित्ते ते शब्दज्ञाने स्यातां । ने-
त्यादि सिद्धा न्त वा दी । अस्येव तयोर्निमित्तं यत् परेणेष्यते तस्य
प्रतिक्षेपः । तदेवाह । किन्तर्हीत्यादि । वस्तुभूतं सामान्यम्बाह्यतत्त्वं निमि-
त्ते ते न भवतः । किन्तर्ही तयोर्निमित्तमित्यत आह । यथास्त्वमित्यादि
१५ । यो य आत्मीयो वासनाप्रबोधस्तस्मादन्वयिनो विकल्पस्योत्पत्तिः । त-
तो विकल्पोत्पत्तेः सकाशाद् यथाविकल्पं शब्दा भवन्ति । न पुनर्विक-
ल्पाभिधानयोर्वस्तुसत्ता । अन्वयिपदार्थसत्तासमाश्रय इत्युक्तप्रायमेतत् ।
अवश्यं चैतदेष्टव्यं । तथा हि यथास्त्वं समवायवासनावशात् सिद्धान्ताश्र-
येण ज्ञानवासनानुरोधाद् विरोधिरूपसमावेशेन परस्परविरुद्धरूपाध्यारोपेण
प्र धा न कार्यमी श्च र कार्यमहेतुकं सम्वृत्तिमात्रं जगदित्येवं सर्वभेदेष्व-
२० न्वयिनोस्तयोरिति ज्ञानाभिधानयोः । अपरापरदर्शनेपीति परस्परभिन्नानाम-
र्थानान्दर्शनेपि । न च तत्रेति प्रधानादिकार्यत्वेन परस्परविरुद्धेन रूपेण
कल्पितेष्वर्थेषु । तन्निबन्धनः शब्दज्ञानयोर्निबन्धनः । कस्मान्नास्तीत्याह ।
परस्परविरोधिनोरित्यादि । § 1549

अनियमेनेत्यादि परः । सर्वं सर्वत्रान्वयि ज्ञानमभिधानं च स्यात् ।

२५ § 1550

एतदेव साधयन्नाह । न ह्यनिमित्तमित्यादि । § 1551

ननु यथास्त्वं वासनाप्रबोधाद् विकल्पोत्पत्तेरित्यादिना तयोरनिमित्तत्वं प्र-
तिषिद्धमित्यनवकाशमेव चोद्यं । एवमन्यते । आन्तरमेव निमित्तन्तयोरिष्यते
तस्य च निमित्तस्य केनचिदासत्तिविप्रकर्षाभावात् । सर्वत्र सर्वविकल्पहेतुत्वं
३० स्यादिति । न ह्यनिमित्ते भवदित्यत्र बाह्यनिमित्ताभावादनिमित्तमिति द्रष्टव्यं
। § 1552

319/s

नानिमित्ते इति सिद्धा न्त वा दी । अविशिष्टनिमित्ते । न भवत इत्यर्थः
। अत एवाह । वासनाविशेषनिमित्तत्वादिति । यथाभूतदर्शनद्वारायाता वास-
ना सा तत्रैवाध्यवसिततद्भावम्विकल्पं जनयति । न सर्वत्रेति समुदायार्थः ।
३५ तथाभूतमित्यन्वयि रूपं । न चासति तस्मिन्नन्वयिनि बाह्ये निमित्ते विकल्पेन
न भवितव्यम्भवितव्यमेव । § 1553

तदेव सुप्तेत्यादिना साधयति । सुप्तश्च तैमिरिकश्च ताभ्यामुपलब्धेष्व-
र्थेषु गवादिषु केशमक्षिकादिषु च यथाक्रमं । अभावेषु शशविषाणादिषु

। समवायवासना । यथा स्त्रं सिद्धान्तं संकेतवासना तद्वलेनारोपितरूप-
विशेषे प्रधानकार्यादिषु । तथा विकल्पोत्पत्तेरन्वयिनो विकल्पस्योत्पत्तेः । न
117b/PSVTa हेतेषु यथोक्तेषु बाह्यमन्वयि रूपमस्ति । स्त्रप्रतिमिरोपलब्धानामेवासत्त्वात्
। तेषां चासत्त्वं तृतीये परिच्छेदे ३ । ८५ प्रतिपादयिष्यते । सिद्धान्त-
समारोपितस्य तु परस्परविरोधिनोर्युगपदेकत्रेत्यादिना प्रतिपादितमेवासत्त्वं । ५
न च ते विकल्पाः स्त्रप्रादुपलब्धेष्वसत्सु वस्तुभूतान्वयरूपमन्तरेणाप्युत्प-
द्यन्त इति सर्वत्रार्थाः सर्वाकारा भवन्त्यपि तु प्रतिनियता एव । नियम-
हेतुं चाह । विभागेनैवेत्यादि । तथैवोपलब्धानामिति विभागेनोपलब्धानां
। विभागेनैव विकल्पनात् । सुप्रतिमिरावस्थायान्तावद् भ्रान्तज्ञानारूढानाम-
र्थानां विभागेनोपलम्भः । सिद्धान्तारोपितानामपि यथास्त्रं सिद्धान्तश्रवणकाले १०
। शशविषाणमित्यादिष्वपि । शशविषाणं बन्ध्यासुत इति व्यवहारव्युत्प-
त्तिकालेऽनादिबाद् व्यवहारवासनायाः । उक्तं चात्रेत्यादि ।

एकप्रत्यमर्शार्थज्ञानादेकार्थसाधनः § 1555

१ । ७५ इत्यत्र । § 1556

अपि च यथा धवखदिरादयः परस्परभिन्नास्तथा गवादयः । तत्र तुल्ये १५
320/s भेदे कस्माद् वृक्षत्वं धवादिष्वेव वर्तते न गवादिष्विति पृष्टेन परेणैतदेव
वक्तव्यं भावशक्तिरेव सा धवादीनां येन त एव वृक्षत्वं प्रति प्रत्यासन्ना
न गवादय इति । तदा तुल्ये भेदे यया प्रत्यासत्त्या भावशक्तिलक्षण-
या जातिः क्वचित् स्वाश्रयाभिमतोऽर्थराशौ । प्रसर्पति । व्याप्य वर्तते ।
सैव भावशक्तिरन्वयिशब्दज्ञाननिबन्धनमस्तु । किं सामान्येन कल्पितेन [।] २०
§ 1557

तेन यदुच्यते । § 1558

विषयेण हि बुद्धीनां विना नोत्पत्तिरिष्यते ।

विशेषादन्यदिच्छन्ति सामान्यन्तेन तद् ध्रुवं ।

ता हि तेन विनोत्पन्ना मिथ्या स्युर्विषयादृते ।

न ह्यन्येन विना वृत्तिस्सामान्यस्येह दुष्यतीति । § 1562

तदपास्तं । न हि यथा सामान्यमन्तरेण केषुचित् सामान्यवृत्तिरिष्यते
। तथा सामान्यम्विना सामान्यबुद्धिरिष्यतामिति परोभ्युपगमं कार्यते । येन
ता हि तेन विनोत्पन्ना मिथ्या स्युरिति परस्योत्तरं स्यात् । केवलं यथा पर-
स्य सामान्यमन्तरेण केषुचित् पदार्थेषु यया प्रत्यासत्त्या सामान्यवृत्तिः सैव ३०
भ्रान्तान्वयिज्ञानशब्दनिमित्तमस्तु किं सामान्येनेत्ययमर्थोत्र विवक्षित इति न
कश्चिद्दोषः । § 1563

तस्मात् स्थितमेतद् [।] व्यावृत्तेरेवैकत्वाध्यवसायाद् भावेष्वन्वयो नान्य-
स्येति । । १६४-६५ ॥ § 1564

अत्र सां ख्यः प्राह । न निवृत्तिमित्यादि । भावान्वयो भावानामेकरूपत्वं । अपर इति वस्तुभूतः । तदेकस्य बीजस्य यत्कार्यन्तदन्यस्य पृथिव्यादेर्न स्यात् । कस्मात् [1] तयोर्बीजपृथिव्योरत्यन्तभेदतः । [1] १६५-६६ § 1565

यद्येत इत्यादिना व्याचष्टे । एषामिति भावानां यथा बीजादेकादीनामेक-
 ५ मङ्कुराख्यं कार्यं । यो हीत्यादिना तदेव साधयति । यो हि तस्य बीज-
 स्यात्कुरजनन स्वभावो न हि सोऽन्यस्य पृथिव्यादेरस्ति । योऽस्ति बुद्ध्यारोपितो
 व्यावृत्तिलक्षणो न स जनकः । कस्माद् । व्यतिरेकस्यान्यव्यावृत्तिलक्षणस्य
 निःस्वभावत्वात् । तस्माद् बीजस्वलक्षणमेव जनकं यच्च जनकरूपन्तदेव
 वस्तु । तच्च जनकं चेत्यङ्कुरजनकं स्वलक्षणं । अपरवेति पृथिव्यादौ । अपरं
 १० पृथिव्यादिकमङ्कुरं जनयेत् । स हीत्यादि । हि शब्द एवकारार्थः । त-
 स्येति बीजस्य । अन्यस्य पृथिव्यादेः [1] स पृथिव्यादिस्तेनाङ्कुरजननेन
 बीजस्वभावेन ततो बीजादभिन्नः स्यात् । इत्यस्तिस्वभावान्वयः । तेन केचित्
 स्वभावभेदेऽपि प्रकृत्यैककार्यकारिण इन्द्रियादिवदित्युक्तमुक्तमिति । § 1566

321/s

118a/PSVTa

यदीत्यादिना सिद्धात्तवादी । आत्मैकत्रापीति । कारणकलापस्य
 १५ येनाभिन्नेनात्मना जनकत्वमिष्यते । स आत्मा तेषां कारणानाम्मध्ये एक-
 त्रापि कारणेऽस्तीति । तेनैकेन कार्यं कृतमिति कृत्वा व्यर्थाः स्युः सहकारिणः
 । § 1567

ननु व्यावृत्तिवादिनोऽप्यन्त्यावस्थायां सर्वेषां जनकत्वात् कारणान्तरवैयर्थ्यं
 । § 1568

नैतदस्ति । समुदितानामेव तेषान्तादृशं सामर्थ्यं क्षणिकानां । हेतुप्र-
 २० त्ययायत्तसन्निधित्वात् । परस्य तु नित्यवादिनः सदा तद् रूपमस्तीति भ-
 वेत्कारणान्तराणामानर्थक्यं । अत एवोक्तमेकत्रापि सोऽस्तीति कारणान्तर-
 विकलावस्थायामपीत्यर्थः । § 1569

यदीत्यादिना व्याचष्टे । अनेकः पदार्थो यद्येकस्वभावत्वादेकस्य कार्य-
 २५ स्य कारकः जनकः स तेषां कारणाभिमतानामभिन्नो जनकः स्वभाव
 एककारणसन्निधानेऽप्यस्ति । ततश्च सर्वस्यामवस्थायामवैकल्यात् कारणस्य
 यत्र तत्रावस्थितिरेकोऽपि जनकः स्यात् । । १६६-६७ § 1570

एतदेव द्रढयन्नाह । यस्मादित्यादि । एकस्मिन्नपि बीजादौ सन्निहिते
 नापैत्यभिन्नं तत्कार्यजननं सामान्यरूपं । विशेषा व्यक्तिभेदा अपायिनः
 ३० । न हि तस्या भिन्नस्य कार्यजननस्वभावस्य बीजादर्थान्तरेऽपि पृथिव्यादौ
 विशेषोऽस्ति । किङ्कारणम् [1] विशेषे सत्यभेदहानेः । स ह्यभिन्नो ज-
 नकाभिमतः स्वभावस्तत्रापि बीजेऽपि केवलेऽस्तीति । नैकस्य स्थितावपि
 तस्येत्यभिन्नस्य रूपस्य जनकाभिमतस्यापायो विनाशोऽस्ति । त्रैगुण्यस्य स-
 र्वात्मना सर्वत्र सर्वदा सत्त्वात् । ये विशेषा अवस्थाभेदास्तेषां सहस्थितिनिय-
 ३५ माभावात् स्यादपायः । § 1571

322/s

एतच्च अभ्युपगम्योक्तं । अन्यथा नित्यादवस्थान्तरव्यतिरिक्तानां विशेषाणाम-
 पि कथमपायः । न च ते जनका इति विशेषाः कस्मान्नेष्टा इत्याह ।

सहकारिणामित्यादि । तस्मादेकस्मिन्नपि बीजादौ स्थिते जनकस्यात्मनः स्थानात् । अस्थायिन इति विशेषस्य । एकस्थितावपीति बीजादेरन्यतमस्य स्थितावपि कार्योत्पत्तिः स्यात् । न च भवति कार्योत्पत्तिः । ततः सामान्यस्थितेपि सहकारिणाम् मध्ये । एकस्य विशेषस्यापाये । फलाभावाद् विशेषेभ्यस्तदुद्भवः कार्योद्भवः । न सामान्यात् । तत्कार्यमङ्कुरादिकं । किं भूतं । अनेकमित्यादि । अनेकस्य सहकारिणः साधारणं । अनेकसहकारिजन्यमित्यर्थः । एकविशेषापायेपीति सहकारिणामन्यतमभेदापायेपि । अनेन व्यतिरेकमाह । § 1572

118b/PSVTa

पुनरित्यादिनान्वयं । तस्माद् विशेषेष्वेवान्वयव्यतिरेकौ कार्यस्य न तु सामान्ये । तदाह [I] नन्वविकल इति । एकविशेषस्थितावविकलेप्यभिन्ने रूपे तत्कार्यन्न भवति । कार्यं हीत्यादिनैतदेव विभजते । कुतश्चिद् भाव उत्पादः स एव धर्मः । स यस्यास्ति तत् तद्भावधर्मि । कदाचित् यत्र भवति तत्तस्य जनकस्य वैकल्यान्न चाभिन्नस्य रूपस्य जनकाभिमतस्य सहकारिणां मध्ये । एकस्य स्थितावपि वैकल्यमस्ति । अविकले तस्मिन् सामान्यरूपे कार्यमभवत् तस्य सामान्यस्याजनकात्मतां सचयति । । § 1573

323/s

ननु न सामान्यमेव जनकमिष्यते येनायन्दोषः स्यादपि तु अनेकात्मतया जनक इत्युक्तमित्यत्राह । यत्साकल्येत्यादि । येषां च विशेषाणां साकल्यवैकल्याभ्यां कार्यम्भावाभाववत् । तत एव विशेषेभ्यः कार्यस्योत्पत्तिः । तस्मिन् सतीति हेतुभावयोग्ये विशेषे सति भवतः कार्यस्य । तदन्यस्मादिति । विशेषादन्यस्मात् सामान्यादतिप्रसंगात् सर्वः सर्वस्य कारणं स्यात् । यत एवं तस्माद् विशेषा एव जनकाः । न सामान्यं जनकं । ततोऽजनकत्वात् त एव विशेषा वस्तु । परमार्थसन्त इत्यर्थः । किं कारणं [I] यस्मात् पारमार्थिको भावः परमार्थसन्नित्यर्थः । स एवार्थक्रियाक्षमः । § 1574

इदमेव हीत्यादिना व्याचष्टे । अर्थक्रियायोग्यता वस्तुनो लक्षणं । अयोग्यता त्वस्तुनो लक्षणं । वक्ष्याम इति सम्बन्धः [I] § 1575

अर्थक्रियाक्षमं यत्तदत्र परमार्थसदि ३ । ३ त्यादिना । सर्वार्थक्रियायोग्योर्थो विशेषात्मको नान्वेति । विशेषस्य व्यक्त्यन्तराननुयायित्वात् । योन्वेति सामान्यात्मा । तस्मात् सामान्यात्मनो न कार्यस्य सम्भवः । § 1576

तस्मादित्यादिनोपसंहारः । अनर्थक्रियायोग्यत्वादित्यर्थक्रियायामयोग्यत्वादित्यर्थः । तत एवेति विशेषादेव तन्निष्पत्तेरर्थक्रियाया निष्पत्तेः । § 1577

तदेवम्परैः कल्पितस्याजनकत्वं प्रतिपादितं । § 1578

अधुना यत्परेणोक्तं एकस्य कार्यमन्यस्य न स्यादत्यन्तभेदत इति तत्परिहर्तुं तदेव चोद्यमावर्त्तयति । सूत्रभावानन्वयात्तर्हीत्यादिना । § 1579

चूरादिशमने कश्चित् सह प्रत्येकमेव वा १ । ७६ § 1580

324/s

इत्यादिना प्रागप्येतत् परिहृतन्तथाप्यधिकविधानार्थः पुनरुपन्यासः । एकस्य बीजादेर्यञ्जनकं रूपन्तदन्यस्य पृथिव्यादेर्नास्तीति कृत्वाऽन्यः सहकारी अजनकः स्यात् । जनकस्वभावाद् भिन्नस्वभावस्य जनकत्वे चाभ्युपगम्यमाने भेदाविशेषात् सर्वो यवबीजादिरपि शाल्यङ्कुरस्य जनकः स्यात् ।

§ 1581

नैतदित्यादिना परिहरति । शालिबीजस्यैकस्य जनकस्य य आत्मा तेनात्मना पृथिव्यादेः यवबीजादेश्चात्यन्तभेदेपि हेतुः कश्चित् पृथिव्यादिः शाल्यङ्कुरस्य नापरो यवबीजादिः । चशब्दः श्लोकपूरणार्थः । एवकारार्थो वा । किङ्कारणं [।] स्वभावोयं भावानां एकस्य यो जनक आत्मा तस्मादात्मनः स्वभावाद् भिद्यमानाः सर्वे समन्तुल्यं जनकाः प्राप्नुवन्ति [।] भेदाविशेषान्न वा कश्चिञ्जनक इति [।] § 1582

स्यादेतद्योचं । यद्येषामेकस्माञ्जनकादात्मनो भिन्नानान्तदतत्कार्यजननं प्रति नियमलक्षणो विशेषो न सम्भवेत् । किन्तु सम्भवेदेव । तत इति विशेषसम्भवात् । भेदाविशेषेपि कुतश्चिदात्मातिशयाद्विशिष्टकार्यप्रतिनियतलक्षणात् कश्चिञ्जनकः पृथिव्यादिः शाल्यङ्कुरस्य नापरो यवबीजादिः [।] कस्माच्छाल्यङ्कुरजननाविशेषस्तस्य पृथिव्यादेः सहकारिणः स्वभावो नापरस्य यवबीजादेः । अयमेव विभागः किंकृत इति चेदाह । न हीत्यादि । किमग्निर्दहत्युष्णो वा नोदकन्दहत्युष्णं चेति न पर्यनुयोगमर्हति प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धत्वात् । एतावत्तु प्रष्टुं युक्तं स्यात् [।] कुतो हेतोरयं यथोक्तस्वभाव इति । अवश्यं हि स्वभावभेदस्य हेतुना भाव्यं । यतो निर्हेतुकत्वेऽनपेक्षिणो देशादिनियमेनातिप्रसंगात् । सर्वत्र सर्वदा सर्वात्मना भावप्रसंगात् । तस्मात् स्वभावोस्य कारणाभिमतस्य स्वहेतोः सकाशाद् भवतीत्युच्यते । तस्यापि स्वहेतोस्तञ्जननात्मता तथाभूतकारणस्वभावजननात्मता तदन्यस्मात् स्वहेतोरित्यनादिर्हेतुपरम्परा । § 1583

119a/PSVTa

325/s

न हि भिन्नानाम्भावानां हेतुप्रविभागे बाधकं प्रमाणमस्ति । तदेवाह । भिन्नेत्यादि । स्वभावादिति वस्तुस्थितेः । एकत्वे तु बाधकमस्तीत्याह । अभेदे ब्रित्यादि । परस्परमभेदादेकस्य नाशे सर्वस्य युगपन्नाशः उत्पादे सर्वस्योत्पादः स्यादित्यर्थः । § 1584

अभेदादित्यादिना व्याचष्टे । विश्वस्य सर्वस्य पदार्थराशेः स्वभावेनाभेदात् । विभागोत्पत्तीत्यादि । एकस्योत्पत्तिरन्यस्यानुत्पत्तिरेकस्य स्थितिरन्यस्य निरोध इत्येवम्विभागेनोत्पत्त्यादयो न स्युः । स्वात्मवदिति । यथैकस्यावस्थाविशेषस्य विभागेन नोत्पत्त्यादयस्तद्वदित्यर्थः । आदिशब्दादेकस्य ग्रहणमन्यस्याग्रहणमित्यादि । सूत्रे तु नाशोत्पादग्रहणमुपलक्षणार्थं । तथा तेनैव विभागोत्पत्त्यादिना उपलक्षणान्निश्चयादभेदस्य । अन्यथा भेदाभेदौ केन लक्ष्येते । एकाकारस्यापीति तुल्याकारस्यापि व्यतिरेको विभागः पृथगुत्पत्त्यादिमत्त्वं । तद् भेदस्य लक्षणं । अव्यतिरेकोऽविभागः पृथगुत्प-

त्यादिमत्त्वाभावः । तदभेदस्य लक्षणं । सत्यपि विभागोत्पत्त्यादिमत्त्वे कस्माद् भेद इत्याह । विरोधिनोरित्यादि । विरोधिनोरुत्पादानुत्पादप्रभृतिकयोर्युग-पदेकात्मनि विरोधात् । नाभेद एवार्थानां किन्तु भेदोप्यस्ति । तदुक्तं ।

§ 1585

सर्वं हि वस्तुरूपेण भिद्यते न परस्परं ।

५

स्वरूपापेक्षया चैषां परस्परविभिन्नतेति । § 1587

तेन कारणेन । नैवं [।] न सकृदुत्पादादिप्रसंग इति चेदाह । नेत्याद्य-स्यैव व्याख्यानं । न वै सर्वेणाकारेणाव्यतिरेकमभेदं ब्रूमः । येनैवं स्यात् । सकृन्ना- शोत्पादादि स्यात् । किञ्चस्य बाह्याध्यात्मिकस्य भेदस्य कश्चिदात्मा घटाद्यवस्थाविशेषलक्षणो भिन्नो नान्यस्त्रैगुण्यात्मकः सुखदुःखमोहात्मताया वस्तु रूपताया द्रव्यरूपताया सत्तारूपतायाश्च सर्वत्रानुगमात् । तेनाय-मर्थोवस्थातद्धतोः परस्परमभेदोप्यवस्थानान्तु परस्परभेद एव । इति य-थोक्तादवस्थादिलक्षणाद् भेदात् । १६९-७० § 1588

119b/PSVTa

326/s

१०

एवं तर्हि सामान्यस्य नित्यत्वात् सर्वत्र स्थानं । विशेषाणान्तु विनाश इत्येतदङ्गीकृतं । ततश्चैकस्मिन् विशेषे विनश्यति सति यस्तिष्ठति सामान्यात्मा न स तस्य विशेषस्य सम्भवः । विरुद्धधर्माध्यासात् सामान्यविशेषयोर्भेद एव स्यात् । अन्यथा स्थानास्थानयोरेकात्माश्रयत्वेभ्युपगम्यमाने विरुद्धाव-पि धर्मावेकात्मन्यङ्गीकृतौ भवतश्च [।] कोन्यो धर्मो भेदको नैव कश्चित् । नैव विरुद्धौ धर्मावेकत्राङ्गीक्रियेते तयोर्लक्षणभेदाद् भिन्नत्वात् । तथा हि विशेषाः पृथगुत्पादादिना सर्वाकारविवेकिनः सामान्यन्तु पृथगुत्पत्त्याद्यभावात् सर्वत्राविवेकीत्यत आह । सर्वाकारेत्यादि । सर्वाकारविवेकाविवेकिनोर्य-थाक्रमभेदसामान्ययोरर्थयोरभ्युपगमात् । नाम केवलमिति भेदसामान्ये भिन्ने इत्येतदभिधानमात्रं नेष्टं स्यान्न तु वस्तु । वस्तु तु भेदसामान्यात्म-कम्परस्परभिन्नमेवेष्टं । एतच्चोक्तं प्राक् । नामान्तरं वार्थभेदमभ्युपगम्य तथाभिधानादित्यादिना । § 1589

१५

२०

२५

तदिति तस्मात् । इमे भावा इति विशेषाः सामान्यम्वा परस्परंभिन्ना एव । किंभूता नैकयोगक्षेमा विरुद्धधर्माध्यासिता इति यावत् । अतः कार-णान्न स्यात्सामान्यभेदधीः । सामान्यविशेषयोः परस्परमसम्बन्धन्ती बुद्धिर्न स्यादित्यर्थः । बुद्ध्यभावाच्च व्यपदेशोपि प्रतिक्षिप्त एव । बुद्धिनिबन्धनत्वात्तस्य । तेन । § 1590

३०

अन्योन्यापेक्षिता नित्यं स्यात् सामान्यविशेषयोः ।

विशेषाणान्तु सामान्यन्ते च तस्य भवन्ति हि आकृ० ९ § 1592

इति निरस्तं । तदिति तस्मात् । इदं सामान्यभेदेभ्योर्थान्तरं । भेदेष्व-नायत्तं । कस्मात् [।] तैर्भेदैस्तस्य सामान्यस्याजन्यत्वात् । § 1593

327/s

द्वितीयोर्थः [1] तदिदं भेदात्मकं वस्तु सामान्यादर्थान्तरन्तस्मिन् सामान्ये
अनायत्तत्तेनाजन्यत्वात् । नित्यस्यार्थक्रियाऽसामर्थ्यात् । अस्य भेदस्येदं
सामान्यमिति व्यपदेशं नार्हति । भेदो वास्य सामान्यस्येति ॥ § 1594

अन्यापोहेपि सामान्ये एष प्रसंग इति । य एकस्मिन् विनश्यति तिष्ठ-
त्यात्मेत्यादिकः । तथा हि धवे खदिरे वा विनश्यत्यवृक्षव्यावृत्तिस्तिष्ठत्येव
वृक्षान्तरे । § 1595

नेत्यादिना परिहरति । अयमत्रार्थो द्विविधोन्यापोह एको विजातीय-
व्यावृत्तौ बाह्यः स्वाकारभेदेनाध्यस्तो विकल्पबुद्ध्या यो विषयीक्रियते शब्देन
च । तस्यैवार्थक्रियाकारित्वेन च प्रवृत्तिविषयत्वात् बुद्धिप्रतिभासमात्रस्यार्थ-
कारित्वा- भावात् । अपरोर्थाद् यत् प्रतीयतेऽन्यनिवृत्तिमात्रं । १७०-७१ § 1596

120a/PSVTa

यच्चैतदन्यनिवृत्तिमात्रन्तस्य निःस्वभावत्वात्तच्चोद्यं । आ चा र्ये ण वा
यदभिमतन्तस्य निःस्वभावत्वादभावादित्यर्थः । तदाह [1] निवृत्तेर्निःस्वभाव-
त्वादिति न स्थानास्थानकल्पना । § 1597

विशेषे विनश्यति किमन्यापोहस्तिष्ठति । किम्वा निवर्तत इति । इयं
स्थानास्थानकल्पना युक्ता । तस्येत्यन्यापोहस्य । स्वभावानुषङ्गिण्यो वस्त्व-
नुपातिन्यः । विकल्पबुद्ध्यारोपितं यत्सामान्यन्तत्र तर्हि स्वरूपस्थितिप्रच्युतिक-
ल्पना भविष्यतीत्यत आह । उपप्लवश्चेत्यादि । यः सामान्याकारोऽनेक-
पदार्थाभिन्नः प्रतिभासते [1] सामान्यधिय उपप्लवो भ्रान्तोऽतः सोपि ब-
हिर्नास्त्येव [1] यत एवन्तेनापि विप्लवत्वेन कारणेन सामान्यधीः । अदूषणा
। नास्यां यथोक्तं दूषणमस्तीति विग्रहः । § 1598

इदमेकाकारं विकल्पविज्ञानं निर्विषयं । यस्मान्मिथ्याज्ञानमिथ्यार्थमेव
कथमिति चेदाह । यदित्यादि । यस्मादनेकत्रैकाकारं । तद्विषयस्य विक-
ल्पविज्ञानविषयस्य सामान्यस्य न स्थितिरस्थितिर्वा । कस्मात् [1] तस्य
मिथ्याज्ञानविषयस्याभावात् । १७१-७२ § 1599

328/s

समानदोषतामपनीय पुनः प्रकारान्तरेण प्रक्रान्तश्चोद्यं परिहर्तुमाह ।
यत्पुनरित्यादि । तञ्जनको हि तस्य शाल्यङ्कुरस्य जनको हि स तस्य
शालिबीजस्य स्वभावः । यच्च तस्य शालिबीजस्य शाल्यङ्कुरजनकं रूपं ।
ततो जनकाद् रूपादन्यः पृथिव्यादिर्जनकः कथमिति । तत्रेत्युपन्यासे । तत्र
वा चोद्ये प्रतिविधीयते । शालिबीजादन्यस्य पृथिव्यादेस्तञ्जनकमङ्कुरजनकं
रूपं नास्तीति न ब्रूमः । किन्तर्हि यदेकस्य शालिबीजस्य जनकं रूप-
न्तदन्यस्य पृथिव्यादेर्नेति ब्रूमः । भावानां परस्परमनन्वयात् । अन्योपीति
। पृथिव्यादिः । न पररूपेणेति न शालिबीजरूपेण । किं कारणम् [1]
अतत्त्वादतस्त्वभावत्वात् । न चात्र बाधकं प्रमाणमस्तीत्याह । ते पृथिव्यादयो
यथास्त्वमिति [1] यस्य यत्स्वलक्षणं तेन भिन्नाश्च परस्परमेकस्य कार्यस्य
जनकाश्च स्वभावेनेति कोत्र विरोधो न कश्चिद् बाधकप्रमाणाभावात् । न

तु शाल्यङ्कुरजनकाभिमतान् शालिबीजरूपेण विकलस्य पृथिव्यादेः शाल्य-
ङ्कुरकार्यत्वम्विरुद्धमित्यत आह । एकरूपेत्यादि । एकस्य शालिबीजस्य
जनकं यद्रूपन्तेन विकलः पृथिव्यादिस्तद्रूपः शालिबीजादिस्त्वभावो न स्यात्
। नातत्कार्यः किन्तु तत्कार्य एव । स शाल्यङ्कुरः कार्यमस्येति विग्रहः ।
यदि तु बीजस्यैवाङ्कुरजनकत्वं स्यात् स्याद् विरोधस्तच्च नास्ति । तदाह । ५
तेनैवेत्यादि । शालिबीजेनैव तत्कार्यमङ्कुराख्यं । § 1600

अपि चेत्यादिना पूर्वोक्तं स्मारयति । § 1601

120b/PSVTa

एकापाये फलाभावाद् विशेषेभ्यस्तदुद्भव इति [।] प्रमाणबलेन विशेषा
जनका इत्युक्तं प्राक् । तेनात्मनेति तेन जनकरूपेण । यदेकस्य बीजस्य
जनकं रूपमन्यस्य पृथिव्यादेस्तन्नास्ति । न तावतेति शालिबीजरूपवैकल्य- १०
मात्रेणा जनकः पृथिव्यादयः । अप्यभेद इत्यादि । तेषु भेदेष्वभेदोप्यस्तीत्यर्थः
। § 1602

स्यादेतदित्यादिना व्याचष्टे । तदेवाभिन्नं रूपमेका शक्तिस्तया योगात्
। § 1603

तेनेत्या चा र्यः । तेनाभिन्नेन रूपेण ते विशेषा अजनकाः प्रोक्तः । १५
§ 1604

सत्यपीत्यादिना व्याचष्टे । तेन सामान्यरूपेण ते विशेषा अजनकाः [।]
किङ्कारणं [।] तस्य सामान्यरूपस्य नित्यत्वेनानपायात् । एतच्च नापैत्य-
भिन्नन्तद्रूपम्विशेषाः खल्वपायिन १ । १६७ इत्यादिना प्रागुक्तं । १७२-७३
§ 1605

स्यातां नाशोद्भवौ सकृदि १ । १७०त्यादिना विरुद्धधर्माध्यासाद्
भेदप्रसाध्य प्रतिभासभेदेनापि साधयितुमाह । किं चेत्यादि । किम्विशि-
ष्टः प्रतिभासभेदः [।] अनन्यभाक् । प्रतिव्यक्ति भिन्नः । अपिशब्दादुत्प-
त्त्यादिभेदश्च भेदकः । एतच्च पूर्वोक्तमेव समुचीयते । § 1606

योपि वे दा न्त वा द्याह । अभावग्रहणनिमित्तको हि भेदग्रहो न २५
चाभावः प्रत्यक्षग्राह्यः । तेन प्रत्यक्षेण सत्तामात्रङ्गह्यते न भेदः । तदुक्तं ।
§ 1607

गव्यश्चे वोपजातन्तु प्रत्यक्षं न विशिष्यते [।] § 1608

इत्यत आह । न्यायमित्यादि । तस्येत्यभेदवादिनः । बुद्धिप्रतिभासभेदो
बुद्धेराकारभेदः । विरुद्धधर्माध्यासश्चेति पृथगुत्पत्तिविनाशादिकः । सति वा ३०
तस्मिन् प्रतिभासादिभेदे भावानामभेदेभ्युपगम्यमाने न क्वचिद् भेदः स्यात् ।
लोकप्रतीतश्च भेदः । तथा चेत्यभेदे सति अयं प्रविभाग इति प्रतिभासादिप्र-
विभागः । एकात्मवत् । यथैकस्मिन् सुखात्मनि न प्रतिभासादिभेदस्तद्वत् ।
तस्मादयं बाह्याध्यात्मिको भेदो विशेष एव परस्परविलक्षण एव । किंभूतः
330/s [।] भिन्नप्रतिभा सादिः । भिन्नः प्रतिभासादिर्यस्येति विग्रहः । § 1609 ३५

निर्विकल्पकबोधेन द्यात्मकस्यापि वस्तुनो ग्रहणादभेदोपीति चेदाह । न
चात्रेत्यादि । अत्रेति भेदेषु । अपरमिति द्वितीयं । यद्वलेनाभिन्नप्रतिभासव-

लेन । ततो विशेष एव भेद एव । न त्वभेदोस्ति । स एव विशेषो वस्तु ।

§ 1610

ये त्वपरे सामान्यधर्मा वस्तुत्वादेयस्तस्यैव व्यावृत्तयः कल्पिताः । १७३-
७४ § 1611

५ तत्कार्यमित्यादि । कार्यादिपदसामानाधिकरण्यान्नपुमक । अन्यथा
विशेषस्य प्रक्रान्तत्वात्स इति स्यात् । तदेव विशेषरूपं कार्यं कारणं चोक्त-
न्तदेव स्वलक्षणमुच्यते [।] तत्यागाप्तिफला इति तस्यैव विशेषस्य हेयस्यो
पादेयस्य वा यथाक्रमं त्याग आप्तिश्च फलं यासाम्प्रवृत्तीनान्तास्तथोक्ताः ।
स चार्थक्रियाकारी विशेष एव । तस्यैवेति विशेषस्यापरस्माद् विजातीयाद्
१० भेदो व्यावृत्तिमात्रं । न तु वस्तुभूतं किञ्चित् सामान्यं नाम । १७४-७५
§ 1612

यदि हि स्यात् तदुपलब्धिलक्षणप्राप्तभेदव्यतिरेकिणोपलभ्येत । हि यस्मा
त् । न हि तस्य सामान्यस्यार्थत्वे वस्तुत्वे सति दृश्यस्य सतः । रूपानुपलक्षणं
स्वरूपाग्रहणं युक्तं । कस्मात् । तदुपलक्षणकृतत्वात् सामान्योपलक्षणकृत-
१५ त्वाद् भेदेषु भेदप्रत्ययस्य । न हि स्वयमगृहीतम्परत्र ज्ञानहेतुः । § 1613

121a/PSVTa

एवन्तावत् मी मां स का दिमतेन प्रातिभासिकं सामान्यं
निराकृत्यानुमानिकमपि पूर्वोक्तं सांख्य मतेन निराकर्तुमाह । अपि
चेत्यादि । यथा सांख्यस्य भेदाविशेषेपि न सर्वं सर्वसाधनं । तथा बौद्ध-
स्य भेदाविशेषेपि न सर्वं सर्वसाधनं । कस्य पुनश्चोदस्यायं समाधिरित्याह
२० । यदुक्तमित्यादि । तज्जनकस्वभावादिति [।] शाल्यङ्कुरजननस्वभावाद् भिन्नः
पृथिव्यादिः । अस्त्यङ्कुरस्य । जनकत्वे वाभ्युपगम्यमाने भेदस्याविशेषात्
सर्वो जनकः स्यादिति । अत्र चोदे उक्तमेवोत्तरं । इदन्तु द्वितीयमुच्यते
। किं पुनरुक्तमित्याह । यदीत्यादिं । प्रतिनियतकार्यजनकाजनकत्वलक्षणो
विशेषो न स्यात् । १७५-७६ § 1614

331/s

२५ स्यादेतच्चोद्यमिति । § 1615

यथेत्यादिना श्लोकार्थमाह । तथा विशेषेपि भविष्यति । न सर्वः स-
र्वजनक इति सम्बन्धः । वस्तुधर्मतयेति वस्तुशक्त्या । भावानामभेदे त्व-
भ्युपगम्यमाने । तस्य सर्वत्राभिन्नत्वेनाभ्युपगतस्यैकत्र क्रियाक्रिये विरुध्येते ।
१७६-७७ § 1616

३० भेदमात्रेत्यादिना व्याचष्टे । हेतुरुपादानकारणं । प्रत्ययास्सहकारिणः [।]
स्वहेतुप्रत्ययाः स्वहेतुप्रत्ययास्तैर्नियमितो विशिष्टकार्यनिर्वर्तनसमर्थः कृतः स्व-
भावो येषान्ते तथोक्ताः । तद्भावस्तस्मात् । नान्य इत्यकारकाभिमता न
कारका स्युः । किङ्कारणम् [।] अतत्स्वभावत्वात् । अतत्कार्यजननस्व-
भावत्वात् । तस्यैत्येकस्य त्रैगुण्यस्य । तत्रैवेत्येकस्मिन्नेव कार्ये । तथेति
३५ तेनैवाभिन्नेन प्रकारेण । तथापि यदा शालिबीजं शाल्यङ्कुरं जनयति तदैव
न यवबीजं शाल्यङ्कुरं जनयति । यश्च शालिबीजस्यात्मा । स एव यवबीज-
स्यैत्येकत्रैकस्य क्रियाक्रिये प्रसज्येते । त्रैगुण्यस्य तेन तेन शालिबीजादिस-

332/s

न्निवेशेन भेदोप्यस्ति । अतो भेदात् कस्यचिद् क्रिया चेत् । भेदश्चेदक्रियाहेतुर्न कुर्युः सहकारिणः । तेषामपि परस्परं भेदात् । § 1617

नेत्यादिना व्याचष्टे । सर्वाकारा धियः किन्तस्यैवैकस्य वस्तुनः । नैवेत्यर्थः । भेदाधिष्ठानत्वात् । पर्यायस्येति भावः । § 1618

अथेत्यादिना व्याचष्टे । सर्वेषाम्भेदानां सर्वत्र कार्ये पर्यायेण क्रमेणोप- ५
योगात् । एतच्च यदा प्र धा न शक्त्याधिष्ठितानामेव भेदानामपरापरपरिणामेन
कार्यकर्तृत्वमिति दर्शनन्तदोक्तं । यदा द्विदं दर्शनम्प्रधानशक्तिरेवापरापररूपेण
121b/PSVTa परिणामार्थं क्रियायामुपयुज्यते तदेदमुच्यते [।] शक्तेर्वेत्यादि । त्रैगुण्यलक्ष-
णायास्तन्निवेशिन्याः पूर्वमकारकाभिमतपदार्थनिवेशिन्याः पश्चाद् रूपान्तरेण
कारकाभिमतरूपेण परिणताया उपयोगान्नैव कश्चिदकारकोस्तीत्यनेन स- १०
म्बन्धः । भेदो नानात्वमाश्रयो यस्य पर्यायस्य स तथोक्तः । एकस्याभेदस्य
कथनैव । शालिबीजस्यैकस्य यवबीजादिरूपतया परिणामो न युक्त इत्यर्थ
। § 1619

एतेन स किन्तस्यैव वस्तुन इत्येतद् विवृतं । १७७-७८ § 1620

शक्तेर्वेति यदुक्तन्त्राह । परिणामो वेति । अव्यतिरेकिण्या इति निर्वि- १५
भागायाः शक्तेः परिणामो वावस्थानान्तरप्राप्तिर्वा कथं । अथेष्यतेऽवस्थान्त-
राणां प्राप्तिरात्मभूतैव त्रैगुण्यस्य । ततो विशेषे वा कथंचिदभ्युपगम्यते ।
प्रधानस्यैकत्वहानिरिति । § 1621

एवन्तावत्परिणामपक्षं निराकृत्याधुनाऽभिन्नम्वा भिन्नाभिन्नम्वा भिन्नम्वा २०
सर्वासु चोत्तरोत्तरावस्थास्त्रनुयायित्वाद्दूर्ध्ववृत्ति वा । समं सर्वासु व्यक्तिष्व-
नुयायित्वात् तिर्यग्वृत्ति वा सामान्यमभ्युपगम्य सां ख्य मी मां स क नै
या यि काद्यभिमतं दूषयितुमाह । किंचेत्यादि । § 1622

तेन योपि दि ग म्ब रो मन्यते [।] नास्त्याभिर्घटपटादिष्वेकं सामान्य-
मिष्यते तेषामेकान्तभेदात् । किन्त्वपरापरेण पर्यायेणावस्थासंज्ञितेन परिणामि २५
द्रव्यमेतदेव च सर्वपर्यायानुयायित्वात् सामान्यमुच्यते । तथा हि सुवर्णात्म-
333/s कं घटं भङ्क्तत्वा मौलिनिर्वर्त्तने तदेव सुवर्णद्रव्यं घटरूपतया विनश्य
मौलिरूपतयोत्पद्यमानं सुवर्णस्वभावेन तिष्ठतीत्यपरापरावस्थायाः परिणामि
। तत्सामान्यमित्युच्यते । परिणामित्वादेव चावस्थातद्वतोरभेदोन्यथावस्थातुः
सकाशादवस्थाया भेदे परिणामायोगात् । घटात्मतया च सुवर्णद्रव्यस्य
विनाशुपटार्थी शोकं प्रतिपद्यते । मौलिरूपतयोत्पादे तदर्थी प्रामोद्यं प्रतिप- ३०
द्यते [।] सुवर्णतया च विनाशोत्पादाभावे सुवर्णार्थी माध्यस्थ्यं प्रतिपद्यते
[।] तेन युगपदुत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तं सदिति वस्तुनो लक्षणमिति । तदाह ।
§ 1623

घटमौलिसुवर्णार्थी विनाशोत्पादस्थितिष्वयं ।

२० नुयायित्वाद् [?] र्ध्व

३४ वि] ?

शोकप्रमोदमाध्यस्थं जनो याति सहेतुकं ।
 न नाशेन विना शोको नोत्पादेन विना सुखं ।
 स्थित्या विना न माध्यस्थन्तस्माद् वस्तु त्रयात्मकं ।
 पयोव्रतो न दध्यत्ति न पयोत्ति दधिव्रतः ।
 अगोरसव्रतो नोभे तस्माद् वस्तु त्रयात्मकं ।
 न सामान्यात्मनोदेति न व्येति व्यक्तमन्वयात् ।
 वे व्येत्युदेति विशेषेण सहैकत्रोदयादि सदिति । § 1631

सोप्यत्र निराकृत एव द्रष्टव्यः । तद्वति सामान्यविशेषवति वस्तुन्यभ्युपग-
 म्यमाने । अत्यन्तमभेदाभेदौ स्यातां । विशेषेभ्यो घटपटादिभ्यः सामान्य-
 १० स्य त्रैगुण्यादिलक्षणस्याव्यतिरेकात् सामान्यमपि विशेषात्मकमित्यत्यन्तभेदः
 स्यात् । सामान्यस्याभावात् । सामान्याद् विशेषाणामव्यक्तिरेकादैक्यमित्य-
 न्ताभेदो विशेषाणामभावात् । एकभेदसामान्यात्मकं नास्तीति यावत् ।

122a/PSVTa

§ 1632

अथ सामान्यविशेषयोः कथंचिद् भेद इष्यते । अत्राप्याह । अन्यो-
 १५ न्यमित्यादि । सदृशासदृशात्मनोस्सामान्यविशेषयोर्यदि कथंचिदन्योन्यम्पर-
 स्परभेदस्तदैकान्तेन तयोर्भेद एव स्यात् । घटपटवत् । न चार्थान्तरं
 सामान्यं प्रतीयते । तस्मान्नैकं सामान्यविशेषात्मकं वस्तु विद्यते । दि ग
 म्ब र स्यापि तद्वति वस्तुन्यभ्युपगम्यमानेऽत्यन्तभेदाभेदौ स्यातां । यदा
 २० घटाद्यवस्थाभेदेभ्यः सुवर्णब्रह्मसामान्यस्याभेदस्तदात्यन्तमेकान्तेन भेदः स्याद्
 घटमौल्यादेः । सुवर्णब्रह्मसामान्यस्याभावात् । अथ सुवर्णब्रह्मसामान्याद्
 घटमौल्याद्यवस्था भेदानामभेदस्तदात्यन्तमभेद एकान्तेनैकब्रह्म सुवर्णरूपतेव
 स्यादित्यर्थः । अथावस्थातद्वतोः स्वभावाभेदे सत्यपि लक्षणभेदाद् भेद इष्य-
 ते । तथा हि सुवर्णब्रह्म सामान्यस्य स्वरूपं सर्वावस्थानुयायि प्रतीयते
 [।] घटाद्यवस्थानां स्वरूपं व्यावृत्तं प्रतीयते । तेनावस्थातद्वतोर्लक्षणभेदाद्
 २५ भेदोस्त्येवेत्यत्राह । अन्योन्यमित्यादि । सदृशासदृशात्मनोरित्यवस्थातद्वतोर्-
 दि भेदस्तदा तयोरन्योन्यभेदः परस्परमेकान्तेन भेदः स्यात् । अनुगत-
 व्यावृत्तिरूपयोः परस्परासंश्लेषात् । न चापरः स्वभावोस्त्वि येन तयोरभेदः
 स्यादनन्तधर्मात्मकस्य धर्मिणोऽप्रतीते ः । भावाश्चेद् भेदिन इति सम्बन्धः ।
 अभिन्नेनात्मना प्रधानाख्येनान्येन वा । वस्तुत्वादिना सुवर्णत्वेन वा तेषामेव
 ३० घटादीनाम्भेदानां स्वात्मभूतेनाव्यतिरिक्तेन तद्वन्तः स्युरभिन्नस्वभाववन्तः स्युः
 । तेषां प्रधानादीनामभिन्नः स्वभावस्तदभिन्नस्वभावः आत्मा रूपं यस्य भेदस्य
 घटादिलक्षणस्य स तदभिन्नस्वभावात्मा । तद्भावस्तस्माद् [।] भेदस्यापि
 कुतो भेदः परस्परं । नैव । अनेनात्यन्ताभेदो व्याख्यातः । § 1633

334/s

अथ तस्य भेदस्य घटादिलक्षणस्य समान एक आत्मा न भवति ।
 ३५ भेदस्य घटादिरूपेणानेकात्मकत्वात् । तथा सति तदात्मना भेदस्वभावेन
 तेनापि सामान्यपदार्थेन त्रैगुण्यादिना तथेति सामान्यात्मना भवितुन्न युक्तं ।
 भेदादव्यतिरिक्तत्वात् सामान्यस्य समानता न प्राप्नोतीत्यर्थः । एतेनात्यन्तभेदो
 व्याख्यातः । § 1634

तथाभावे हीति सामान्यात्मकत्वे प्रधानादेरिष्यमाणे प्रधानाद्यात्माऽतद्ध-
र्मा भेदधर्मा न स्यात् । अव्यतिरेकिणावस्थाख्येन धर्मेण तद्वान्न स्यादित्यर्थः
। अवस्थातद्गतोः परस्परतो भेदः स्यादिति यावत् । तमेव साधयन्नाह ।
न ह्ययमित्यादि । अयमेकः स्वभावः प्रवृत्तिनिवृत्तिमान्न युक्त इति सम्ब-
न्धः । स्थानं प्रवृत्तिः । विगमो निवृत्तिः । तथा हि प्रधानशक्तौ स्थितायां
सुवर्णाद्रव्यत्वादौ च स्थितेऽवस्थानान्निवृत्तिरिष्यते । एतेनान्योन्यम्वा तयोर्भेद
इत्यादि व्याख्यातं । § 1635

नेत्यादिना पराभिप्रायमाशंकते । न सर्वात्मना सामान्यविशेषयोरभेद
122b/PSVTa एव किन्तु तयोरपि भेदसामान्ययोर्भेदो भवेद्यदि । न हीत्यादिना व्याचष्टे
। क्वचिद् द्रव्ये सामान्यविशेषस्य परस्परम्भेदोऽभेदो वैकान्तिको न हीति
सम्बन्धः । किङ्कारणं [।] विवेकिनेत्यादि । सामान्यं शक्तिः सुवर्णात्तद्व्य-
वस्थाविशेषो घटादय इत्येवंभेदेन व्यवस्थापनात् । § 1636

335/s

येनेत्या चा र्यः । तयोर्भेदसामान्ययोरयं भेद इदं सामान्यमित्येत-
द्वेनात्मना व्यावृत्तेनानुगतेन च स्वभावेन भेदो व्यवस्थाप्यते । यदि तेनात्मना
सामान्यविशेषयोर्भेदस्तदा भेद एवात्यन्तं । १७९ § 1637

यदीत्यादिना व्याचष्टे । यमात्मानमित्यनुगतं व्यावृत्तञ्च । तेनात्मना
सामान्यविशेषयोर्यदि भेद इति सम्बन्धः । एतदेव स्फुटयन्नाह । य-
स्मादित्यादि । तौ भेदव्यवस्थापकावात्मानौ तयोरिति सामान्यविशेषयोः
। स्वात्मआनौ स्वभावभूतौ । तौ चेदनुगतव्यावृत्तावात्मानौ व्यतिरेकिणौ प-
रस्परव्यावृत्तौ तदा व्यतिरेक एव भेद एव । किङ्कारणं [।] स्वभावभेदात्
। १७९-८० § 1638

स्यान्मतम् [।] अवस्थाऽवस्थात्रोर्भेदव्यवस्थापको हि स्वभाव एव भिद्य-
ते न भाव इत्याह । स्वभावो हीत्यादि । स्वभाव एव भाव इत्यर्थः ।
तथा चेति [।] भेदसामान्ययोरत्यन्तभेदे सति । भेदस्य निस्सामान्यता
। सामान्यस्य च निर्विशेषता स्यादिति सम्बन्धः [।] सामान्यस्य भेदवच्चं
भेदानां च सामान्यवच्चं न स्यात् सम्बन्धाभावादिति यावत् । यद्दद् घटादीनां
भेदानां सम्बन्धाभावात् परस्परन्तद्वत्ता नास्ति । १८१ § 1639

व्यतिरेके चेत्यादिनार्थमाह । भेदसामान्ययोरजन्यजनकत्वेन सम्ब-
न्धाभावात् । भवति च तयोस्सम्बन्धितया प्रतीतिस्तस्माद् भ्रान्तत्वमुक्तमिति
न स्यात् सामान्यभेदधीरि त्यत्रान्तरे १ । १७९ । १८०-८१ § 1640

336/s

एवमूर्ध्वसामान्यवादं दि ग म्वा रा द्यभिमतं । तिर्यक्सामान्यवादञ्च
सां ख्या द्यभिमतं साधारणदूषणेन निराकृत्य पुनस्तिर्यक्सामान्यवादमेव
दूषयितुमाह । अपि चेत्यादि । § 1641

एतदुक्तम्भवति [।] अर्थक्रियार्थिनः सामान्यविषयभेदाभेदचित्तया न
किञ्चित् प्रयोजनमर्थक्रियारहितत्वात् । किन्तु । यमात्मानमर्थक्रियायोग्यं

पुरस्कृत्यालम्बनीकृत्य । तत्साध्यफलवाञ्छवान् । तेनात्मना यत्साध्य-
म्फलत्तदभिलाषवान् । अयं पुरुषः प्रवर्तते । तदाश्रयावर्थक्रियासम-
र्थाधिष्ठानौ भेदाभेदौ चिंत्येते । तस्य चार्थक्रियायोग्यस्य स्वात्मना स्वेन
रूपेण भेद आत्यन्तिकोस्त्येव । व्यावृत्त्या च विजातीयव्यावृत्तेन रूपेण स-
मानतास्त्येवाध्यवसितैकत्वरूपया । इयतैवार्थक्रियार्थिनो भेदाभेदचिन्ता स-
माप्ता । ततो नर्थक्रियाकारिणः सामान्यस्य किं स्वलक्षणे भेदाभेदचिन्तयेति
। १८१-८२ § 1642

ननु चार्थक्रियार्थिनः पुरुषस्य व्यावृत्त्यापि समानतायाः किम्प्रयोजनम-
र्थक्रियारहितत्वात् । § 1643

१० सत्यं [I] स्वलक्षणान्येव व्यावृत्त्या सामान्यमुच्यते शब्दात्तत्रैकत्वाध्य-
वसायेन प्रवृत्तिर्यथास्यादित्यदोषः । § 1644

अथ स्यात् स्वलक्षणमेव स्वलक्षणान्तरानुयायीति किं परिकल्पितया
व्यावृत्त्येत्याह । स्वलक्षणानाम्परस्परभेदात् । यदि घटरूपम्पटे स्यादुद-
काहरणार्थं पटेपि प्रवर्तते । तदाह । प्रवृत्त्यादीत्यादि । आदिशब्दात्
१५ तुल्योत्पत्तिनिरोधादिप्रसङ्गः । § 1645

सर्व एवेत्यादिना व्याचष्टे । विशेषमेवार्थक्रियायोग्यं स्वभावाख्यमात्मभूत-
मित्यर्थः । कस्य भावस्य वस्तुनोधिकृत्य प्रवर्तते । स एव हीत्यर्थक्रियाकारी
विशेषः । तथेति । गौरित्यादिशब्देः । अर्थक्रियार्थी हि स्वलक्षणप्रतिपाद-
नाभिप्राय एव शब्दं प्रयुङ्क्ते दृश्यविकल्पयोरेकीकृत्य । प्रतिपत्तापि तथैव
२० प्रति पद्यते । ततो व्यवहर्तृणामध्यवसायवशाच्छब्दव्यापारापेक्षयैतदुक्तं । श-
ब्दे तु ज्ञान स्वलक्षणप्रतिभासो नास्तीति स्वलक्षणमवाच्यमुक्तमित्यदोषः ।
§ 1646

द्रव्यादयस्तु न तत्रेति । गौरित्यादिशब्दैर्गवादिचोदनायां । कस्मात् य-
थास्त्वं द्रव्यत्वादिशब्दैस्तेषाङ्गवादेः पृथगभिधानात् गोद्रव्यमित्यादिना । कथ-
२५ न्तर्हि गौरित्यादिपदप्रयोगे सत्ताद्रव्यत्वादयः प्रतीयन्त इत्याह । अर्थस्येत्यादि
। अर्थस्य गवादेः । तेन सत्त्वद्रव्यत्वादिनाऽव्यभिचारात् । ततोर्थाद् गतिः
सामान्यानां स्यात् । न तु विशेषशब्दः सामान्ये व्याप्रियते । निर्लोठितं
चैतदाचार्यं दि ङु ना गे न सा मा न्य प री क्षा दौ यथा न विशेषशब्दानां
सामान्ये वृत्तिरिति । § 1647

३० अत्र चोद्यते । कस्य पुनः सामान्यस्य विशेषेणाव्यभिचारः । यत्तावत्
परपरिकल्पितत्वास्त्येव । यच्चान्यव्यावृत्तिलक्षणं प्रसज्य मात्रन्तदपि नास्त्येव
। नापि विकल्पबुद्धिप्रतिभासिनो बाह्येनाव्यभिचारोस्ति तस्य स्वतन्त्रत्वात् ।
§ 1648

उच्यते । स्वलक्षणमेव सजातीयव्यावृत्तम्विशेषः । तदेव विजातीय-
व्यावृत्तिमपेक्ष्याभेदेनोपात्तं सामान्यमित्युच्यते । ततः सामान्यविशेषयोर्वस्तुत
३५ एकत्वात् । कृतकत्वानित्यत्वयोरिवाव्यभिचारः । शब्दव्यापारभेदात्तु केवलं
क्वचिच्छब्दी प्रतिपत्तिः क्वचिदार्थित्युच्यते । तदिति तस्मादेयं पुरुषः । ग-

123a/PSVTa

337/s

वादिशब्दप्रत्युपस्थापितङ् गवादिशब्दसन्निधापितमर्थमर्थक्रियाश्रयं । अर्थान्तरस्य सामान्यस्योपन्यासेन भेदसामान्याकारतया द्विमुखा बुद्धिर्यस्य स तथोक्तः । योस्य गवादेरात्मा स्वभावः । अनन्यभावसाधारणस्य एव स्वभावः शब्दचोदित इति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । यमर्थं सास्त्रादिमन्त्रं पुरस्कृत्यालम्बनीकृत्य विशिष्टार्थक्रियार्थी । तमेवाह । यथेत्यादि । यथा गोर्वाहदोहादावर्थी गामधिकृत्य प्रवर्तते । अन्यसम्भविन इति गोरन्यस्मिन्नश्चे सम्भविनोर्थस्यार्थी गां पुरस्कृत्य न प्रवर्तते इति वाक्यार्थः समर्थनीयः । कोर्थोन्यसम्भवीत्याह । यथा युद्धप्रवेश इति । यथास्त्रमिति यस्य यः शब्दो वाचकः । न द्रव्यत्वादि सामान्यं । चोदितमिति लिङ्गविपरिणामेन सम्बन्धः । तच्चोदनया गवादीनां गवादिशब्देश्चोदनया । तदेत्यर्थक्रियार्थिनः प्रवृत्तिकाले । प्राप्तुमनभिप्रेतत्वाद् द्रव्यत्वादिसामान्यस्येति । विभक्तिविपरिणामेन सम्बन्धः । कस्मात् पुनर्गवादिशब्देन द्रव्यत्वादिसामान्यं चोदयितुं नाभिप्रेतमित्याह । गवादिसमावेशाद् गवादिशब्दस्य गवादौ लोके संकेतितत्वात् । गवादिस्वभावत्वाद् द्रव्यत्वादिसामान्यस्य गवादिचोदनयाऽभिधानमिति चेदाह । तदात्मभूतानां चेति । गवादिस्वभावानां द्रव्यत्वादिसामान्यानां गवादिवदेवानन्वयेन हेतुना तत्रेति तस्य गवादिभेदस्य । अनुभयरूपत्वादिसामान्यविशेषरूपत्वादेवेति यावत् । ततश्च विशेष एव चोद्यते । § 1649

338/s,
123b/PSVTa

५

१०

१५

तदेवाह । तमेवेत्यादि । तमेव चानन्यसाधारणभावमर्थक्रियार्थी पुरुषो भेदाभेदप्रकारैः पर्यनुयुङ्क्ते । अ न्या पो ह वा दि नोपि व्यावृत्तिलक्षणो द्रव्यत्वाद्यभेदः स्वलक्षणानामिष्टस्ततोऽत्यन्तभेदो विशेषाणां विरुद्ध इत्यत आह । तस्येत्यादि । तस्यार्थक्रियाकारिणोर्थस्य भेदे प्रकृत्या स्थिते सति व्यावृत्तिलक्षणो द्रव्यत्वाद्यभेदोऽस्य विशेषस्याबाधक एव । तस्य कल्पितत्वात् । तस्मात् पारमार्थिको भेदः । स्वलक्षणानामुपकल्पितमेकत्वमनेन च प्रकारेण भेदाभेदाविशिष्टावस्माकं [।] तदेव दर्शयन्नाह । सर्वत्रेत्यादि । स्वभावेन भेदः स्वजातीयविजातीयात् । सामान्यस्य च व्यावृत्तिलक्षणस्याभ्युपगमादिति सम्बन्धः । § 1650

२०

२५

न व्यावृत्तिरूपेण सामान्येनाभेदः किन्तु वस्तुभूतेनैवेति चेदाह । स्वभावभूतस्येत्यादि । वस्तुभूतस्य सामान्यस्याभेद इति व्यक्तिभ्योनर्थान्तरत्वे । उक्तमिति सामान्यादव्यतिरेकाद् भेदानामैक्यं । भेदवदेव वा सामान्यस्याप्यनेकत्वमित्युक्तं प्राक् । न सामान्यद्वारेण भेदानामैक्यमित्युच्यते । किन्तु योसौ विशेषस्तेनैवाभेद इत्याह । स्वात्मनैवेत्यादि । स्वेनैव विशेषरूपेण गवाश्चादीनामभेदे तद् गोद्रव्यं निबन्धनं यस्या अर्थक्रियाया वाहदोहादिलक्षणायास्तयार्थी पुरुषः [।] सममित्युभयत्राप्यवसितगवादिभावः । द्वयोरपीति गवि चाश्चे चैव । यस्मादेकोपि हि कारणत्वेनाभिमतो गोपदार्थस्तामर्थक्रियाम्वाहदोहादिस्वभावां । तत्स्वभावत्वात्तदर्थक्रियाकरणस्वभावत्वादेव करोति । तदन्यस्यापि तस्माद् गोद्रव्यादन्यस्याप्यश्वस्य तद्वाहदोहादिकरणस्वभावबन्तुल्यमिति सोप्यश्वः गोसाध्यामर्थक्रियां किन्न करोति ॥ ० ॥ § 1651

339/s

३०

३५

एतेनैवेति सर्वस्यार्थस्य भेदसाधनेन । अहीका नग्नतया निर्लज्जाः क्ष प
ण काः । अयुक्ताभिधानस्य कुत्सितत्वात् किमपीत्याह । अश्लीलङ्ग्राम्यं ।
सर्वः सर्वस्वभावो न च सर्वः सर्वस्वभाव इति यत् प्रलपन्ति प्रतिक्षिप्त-
दपि तस्मादेकान्तसम्भवात् । एकस्यैवान्तस्यात्यन्तभेदप्रकारस्य सम्भवात् ।

५ १८३-८४ § 1652

ननु दि ग म्ब रा णां सर्वं सर्वात्मकं न सर्वं सर्वात्मकमिति नैतद्दर्श-
नन्तत्किमर्थमिदमा चा र्ये णो च्यते । § 1653

सन्त्यं [I] यथा दर्शनन्तं त्यन्तभेदाभेदौ च स्यातामि १ । १७८त्यादिना
पूर्वमेव दूषितं । § 1654

१० यत्पुरनरेतदुक्तं [I] तद्यथा कटकेयूरादिषु सुवर्णप्रत्ययस्यानुयायिन-
स्सद्भा- वास्सुवर्णत्वसामान्यं कल्प्यते । तथा घटपटादिषु द्रव्यत्वादिप्रत्य-
यस्यान्वयिनः सद्भावाद् द्रव्यत्वसामान्यमेकं किन्नेष्यते । न चेष्यतेऽभिन्नप्र-
त्ययसद्भावेपि तथा कटककेयूरादिषु सामान्यकल्पना माभूदित्येवम्परमेतत्
। § 1655

124a/PSVTa

१५ स्यादुष्टो दधि । द्रव्यादिरूपतयैकत्वात् । स्यान्न दधि उष्ट्रावस्थातो दध्यव-
स्थाया भिन्नत्वात् । अश्लीलमित्यस्य व्याख्यानमयुक्तमिति । तस्यायुक्तत्वात्
। विद्वज्जनायोग्यतया ग्राम्यमिति भावः । अश्लीलमित्यस्य ग्राम्यपर्यायत्वात्
। अहेयोपादेयमिति । अत्याज्यमग्राह्यञ्च । कस्मादपरिनिष्ठानात् । यदि
हि किञ्चित्सुखसाधनत्वेन निश्चितमन्यच्च दुःखसाधनत्वेन तदा यथाक्रमं हेय-
२० मुपादेयं वा स्यात् । तच्च नास्ति यतः सर्वस्य सर्वस्वभावत्वं [I] न च सर्वस्य
सर्वस्वभावत्वं । अत एवाकुलमेकस्यापि स्वभावभेदस्य गृहीतुमशक्यत्वात् ।
§ 1656

340/s

एतदुक्तम्भवति । यदावस्थातद्धतोस्सर्वात्मनाऽभेदोवस्थानात् परस्पर-
भेदस्तदायन्दोषस्तदाह । तदन्वये वेति । तस्य स्वभावभेदस्य परस्परान्वये
२५ वा । दध्यादिस्वभावस्य द्रव्यस्योष्ट्रादिषु तादात्म्येनानुगमादिति यावत् । § 1657

सर्वस्योभयरूपत्वं । उभयग्रहणमनेकत्वोपलक्षणार्थन्तस्मिन् सति तद्विश-
षस्य उष्ट्र उष्ट्र एव न दधि । दधि दध्येव नोष्ट्र इत्येवं लक्षणस्य निराकृतेः
। दधि खादेत्येवं चोदितः पुरुषः किमुष्ट्रं खादितुं नाभिधावति । उष्ट्रोपि
दध्यभिन्नाद् द्रव्यत्वाद् अव्यतिरेकात् स्याद् दधि । नापि स एवेति । उष्ट्र
३० एवोष्ट्र इत्येकान्तवादः । येनान्योपि दध्यादिकः स्यादुष्ट्रः तथा दध्यपि स्यादुष्ट्रः
। उष्ट्राभिन्नेन द्रव्यत्वेन दध्नस्तादात्म्येनाभिसम्बन्धात् । नापि तदेवेति दध्येव
दधि । येनान्यदप्युष्ट्रादिकं स्याद् दधि । एतेन सर्वस्योभयरूपत्वं व्याख्यातं
। § 1658

तद्विशेषनिराकृतेरित्येतदनयोरित्यादिना व्याचष्टे । उभयथापि दध्युष्ट्र-
३५ विशेषः स्यात् । दधिरूपाभावो वोष्ट्रे स्यात् । उष्ट्ररूपं वा दध्यसम्भवि
यद्युष्ट्रस्वरूप एव नियतम्भवेत् । एवं दध्नोपि वाच्यं । § 1659

आद्यस्य तावदसम्भवस्तदित्यादिना कथ्यते । तदेवमनेकयोर्दध्युष्ट्रयोर्न कश्चिद् विशेष इति सम्बन्धः । एकस्यापीति दध्नु उष्ट्रस्य वा कस्यचित् तद्गुणाभावस्येति । उष्ट्ररूपाभावस्य दधिरूपाभावस्य चाभावात् । § 1660

द्वितीयस्यापि प्रकाराभावमाह । स्वरूपस्येत्यापि । अतद्भाविनो दध्यभाविन उष्ट्रस्वरूपस्य । उष्ट्राभाविनो वा दधिस्वरूपस्य । स्वनियतस्य उष्ट्रस्वभावनियतस्य । दधिस्वभावनियतस्य चाभावात् १८४-८५ § 1661

अथास्ति दध्युष्ट्रयोरतिशयः कश्चिद् येनातिशयेन दधि खादेति चोदितः पुरुषो भेदेन वर्तते । उष्ट्रपरिहारेण दध्येव प्रवर्तते । § 1662

एतदुक्तमभवति । यथा दध्युष्ट्रयोः परस्परं स्वरूपमिन्नन्तथा द्रव्यपर्याययो लक्षणभेदाद् भेदो यदीष्यते तदा स एव स्वरूपातिशयो दधि । स चान्यत्रोष्ट्रे १०
341/s नास्ति । नापि द्रव्यत्वं दध्यादिव्यतिरिक्त प्रतिभासते । इत्यनेन द्वारेणानुभयं 124b/PSVTa सामान्यविशेषरहितं सर्वम्बस्तु । परं केवलं । एकबन्तु कल्पित । अनयोरिति दध्युष्ट्रयोः । तथा चोदित इति दधि खादेति चोदितः । क्षीरविकारो दधि । नान्यत्रेत्युष्ट्रे । स एवातिशयो दधि । किम्भूतः [1] अर्थकियार्विप्रवृत्तिविययः । दधिसाध्यार्थक्रिया तथा योर्धी पुरुषस्तस्य प्रवृत्तिविषयः [1] १५
किङ्कारणं [1] तत्फलेत्यादि । दधिसाध्यं फलं तदेव विशिव्यतेन्यस्मादिति विशेषः । तस्योपादानभावो हेतुभावस्तेन लक्षितः स्वभावो यस्य वस्तुन । तदेव दधीति कृत्वा । स च तादृश इत्यनन्तरोक्तो दधिस्वभावः । अन्यत्रेत्युष्ट्रे । कस्माद् [1] दध्यर्थिनस्तत्रोष्ट्रे प्रवृत्त्यभावात् । १८५-८६ § 1663

सर्वात्मब इत्येकरूपत्वे सतीत्यर्थः । भिन्नो नियतार्थः । धीष्वनी । ज्ञानं २०
शब्दश्च । तदभावाद् भिन्नवृद्धिशब्दाभावात् । भेदानां सहारवादस्य । एकीकरणवादस्यासम्भवः । भेदेन गृहीतयोः श्रुतयोर्वा । एकत्वेनोपसंहारो निर्देशः । स्यादुष्ट्रो दधीत्यादि । § 1664

सोयमित्यादिना व्याचष्टे । क्वचिदपि दध्युष्ट्रे वा प्रतिनियतमेकमाकारमपृथग् कथं बुद्ध्याधिमुच्येतार्थानिति सम्बन्धः । किम्विशिष्टया बुद्धयेत्याह । २५
असंसृष्टेत्यादि । असंसृष्टोन्याकारो यस्मिन्नर्थे स तथोक्तः । स यस्या बुद्धेरस्ति सा संसृष्टान्याकारवती । विभक्तार्थग्राहिण्येवेति यावत् । अभिलषेद्वा कथं । प्रत्यर्थं प्रतिनियतसंकेतेन ध्वनिनेत्याकूतं । कस्मान्नाधिमुच्येतेत्याह । 342/s विभागाभावाद् भावानामिति । तत्संहारवाद इति भेदसंहारवादो न स्यात् [1] स्यादुष्ट्रः स्याद् दधीत्यादिकः । § 1665 ३०

अथ पुनरसंसृष्टौ दध्युष्ट्रौ प्रतिपद्य संहरेत् । स्यादुष्ट्रः स्याद् दधीति । तदाप्येकरूपसंसर्गिण्या । उष्ट्ररूपेणैव दधिरूपेणैव वा संसर्गिण्या बुद्धेरसंसृष्टाकारग्राहिण्या क्वचिदुष्ट्रे दधनि च । प्रतिनियमात् तत्प्रतिभासभेदकृत एव तयोर्दध्युष्ट्रयोः स्वभावभेदोपि । एकानेकेत्यादि । प्रतिभासभेदस्यानेकव्यवस्थितिर्विषयः । एकव्यवस्थितिः प्रतिभासभेदस्येति योज्यं । भिन्नप्रतिभासविषयौ च दध्युष्ट्रौ तथा च सति नैक उष्ट्रो दधि वा तदुभयरूपः ३५
तदुभयन्दध्युष्ट्रात्मकं रूपं यस्येति विग्रहः । मिथ्यावाद एव स्याद्वा दः ॥

० ॥ १८६-८७ § 1666

भेदलक्षणमिति व्यावृत्तिलक्षणम्विजातीयव्यावृत्तान्येव स्वलक्षणानि सामान्यमित्युच्यन्ते । प्रकृत्या स्वभावेन । आदिशब्दादुदकादाहरणाद्येकफलाः ॥ § 1667

भवतु नामेत्यादिना चा चार्यः पराभिप्रायमाशङ्कते । भावानाम्बस्तूनां स्वभावभेदः स्वभावे नैवान्यस्माद् व्यावृत्तिः । तत्रेति निरुपाख्येषु [।] कथं स्वभावभेदविषया व्यावृत्तिविषयाः शब्दाः । § 1668

ननु निरुपाख्येषु शब्दानां प्रवृत्तिरेव नास्ति तत्किमर्थमिदमाशङ्कितमिति कदाचित् परो ब्रूते । तन्निराकरणार्थमाचार्यः प्राह । तेष्ववश्यं शब्दप्रवृत्त्या भाव्यं । ये तु न चान्यापोहवादिना शक्यम्वक्तुन्नेव निरुपाख्येषु शब्दानां प्रवृत्तिरिति । यतस्तेष्ववश्यं शब्दप्रवृत्त्या भाव्यमिति चोदको ब्रूत इति व्याचक्षते । तेषामनेन क्रमेण देशकालनिषेध एव सर्वभावेषु क्रियते । तथा सम्बन्धस्य स्वरूपणानभिधानमुक्तं । एवं यत्पुनरेतत् तदर्थनिषेधेऽनर्थकशब्दाप्रयोगात् । निर्विषयस्य नञोऽप्रयोग इत्यत्रोत्तरम्वक्ष्यत इत्यादि ग्रन्थो वक्ष्यमाणश्चोदकाभिप्रायेणावाचकः स्यात् । § 1669

125a/PSVTa

तस्मादा चार्य एव निरुपाख्येषु शब्दप्रवृत्तिं समर्थयते तेष्ववश्यं शब्दप्रवृत्त्या भाव्यमित्यादिना ग्रन्थेन । कस्मात् [।] कथंचिज्ज्ञानशब्दविषयत्वेनाव्यवस्थापितेषु निरुपाख्येषु सर्वत्रार्थे विधिप्रतिषेधे वा योगात् । यदि क्वचिदसत आकारस्य निषेधे ज्ञानाभिधाने स्यातां । तदा निषिद्धाकारपरिहृतेर्था विधिः स्यात् । तथा चेति विधिप्रतिषेधाभावे । अन्वयव्यतिरेकौ विधिप्रतिषेधौ आश्रयो यस्य व्यवहारस्य स तथोक्तः । तमेव व्यवहारभामुष्णेत्यादिनाऽह । उष्णस्वभावोऽग्निरित्यन्वयाश्रयो व्यवहारः । नानुष्ण इति व्यतिरेकाश्रयः । अयमप्यतिप्रसिद्धो लोकव्यवहारो न स्यादित्यपिशब्देनाह । उष्णव्यवस्था ह्यनुष्णव्यवच्छेदेन [।] § 1670

343/s

तस्य चानुष्णस्योष्णाभावलक्षणस्य कथञ्चिद् व्यवस्थानात् कथन्तद्व्यवच्छेदेनोष्णं व्यवस्थाप्येत । तदाह । स्वभावान्तरेत्यादि । उष्णाभाव एवोष्णस्वभावादन्तरम्विलक्षणन्तद्विरहरूपेणेति स्वभावान्तरमुक्तं । अत एवासत इत्येतद् घटते । § 1671

ननु स्वभावविशेषः स्वभावान्तरन्तस्य कथंचिदपि विकल्पबुद्धेः शब्दस्य च विषयत्वेनाव्यवस्थापनात् । सर्वथानुष्णस्याप्रतिपत्तेरनिश्चयात् तद्व्यवच्छेदलक्षणस्याग्निस्वभावस्याप्रतिपत्तेरनिश्चयः । यथाग्निस्वभावस्यैवं सर्वस्य पदार्थस्य । ततो व्यामूढमनिश्चितरूपं जगत् स्यात् ॥ § 1672

स्यादेतत् [।] न तत्र वह्न्यादौ कस्यचिदसतो निषेधो येनाभावेऽप्यवश्यं प्रवृत्त्या भाव्यमिति चोद्यते । किन्चानुष्णं स्पर्शाख्यं सदेव वस्त्वेव । अग्नेश्चार्थान्तरं निषिध्यत इति । § 1673

कथमित्याद्या चार्यः । सदेवेति वचनात् सत्त्वमिष्टं । निषिध्यत इति वचनादसत्त्वमेकं च कथं सदसन्नाम ॥ नेत्यादिना परः परिहरति । तत्राग्नावनुष्णं नास्तीत्यनेन सर्वत्रानुष्णमसदिति ब्रूमः । एवं ह्युच्यमाने सत्त्वं

125b/PSVTa, 344/s प्रतिज्ञाय पुनः सर्वत्र सन्निषेधेसदसन्निषेधेकत्र प्रतिज्ञातम्भवेत् । केवलन्तत्र ब्रह्मावनुष्णान्नास्तीति ब्रूमः । ततश्चान्यत्र सतोन्यत्रासन्निषेधमविरुद्धं । अयमेव च देश इत्याह । इह नास्तीति देशस्य निषेधः । इदानीन्नास्तीति कालस्य । अनेन प्रकारेण नास्तीति धर्मस्य । धर्मिणो निषेधः । कस्मात् [1] तन्निषेधे धर्मिणो निषेधे । तद्विषयस्य धर्मिविषयस्य शब्दस्य निर्विषयतया प्रवृत्त्यभावात् । ततश्च धर्मिशब्दाप्रवृत्तेरनिर्दिष्टो विषयो यस्य नञस्तस्याप्रयोगात् । इदमिह नास्तीत्यवश्यमिदमादिपदैर्विषयः प्रतिषेधस्योपस्थाप्योन्यथा किम्विषयोयं प्रतिषेध इत्येवं स न ज्ञायते । एतच्च सर्वं मु द्वा त क रादीनाम्मतमुपन्यस्तं । § 1674

सोपीत्या चार्यः । तत्रापीत्या चार्यः । तत्रापीत्यादिदेशकालधर्मनिषेधेन देशादीनां निषेधः सन्नात् । आदिशब्दात् कालस्य परिग्रहः । व्यक्तिभेदाद् बहुवचनं । नार्थस्येति धर्मस्य । क्वचित् सन्नादेव । न त्वर्थशब्देन धर्मिणो निर्देशः । परेणापि धर्मनिषेधस्यानिष्टत्वात् ॥ § 1675

स्यादेतन्न देशादिनिषेधः क्रियते नाप्युष्णस्य निषेधः । किन्तुष्णेन सहाग्रेयः सम्बन्धस्स निषिध्यते । § 1676

नन्वित्याद्या चार्यः । तन्निषेधेपीति सम्बन्धनिषेधेपि तुल्यो दोषः । धर्मिवत् सम्बन्धस्याप्यनिषेधात् । तदेवास सतीत्यादिना साधयति । असति सम्बन्धे शब्दाप्रवृत्तिः । आदिशब्दादनिर्दिष्टविषयस्य नञोऽप्रयोगात् । अथवा तुल्यो दोषः [1] कथं । निषेधादसति यो निषेधस्तस्य त्वयैव निषेधादिति व्याख्येयं । कथं निषेध इत्याह ॥ असतीत्यादि । असतो वास्येति सम्बन्धस्य निषेधे । तद्वत् सम्बन्धवत् । धर्मिणोपि निषेधः ॥ § 1677

नेत्यादि परः । सम्बन्धो नास्तीत्येव सूत्रशब्देन न वै सम्बन्धस्य निषेधः । § 1678

एतदुक्तम्भवति । यथा सम्बन्धस्य सूत्रशब्देन स्वरूपेणाभिधानान्नास्ति तथा निषेधेपि । तदेवाह । किन्तर्हि नेह प्रदेशे घटो [1] नेदानीं काल इत्येवं प्रतिषेधोक्तौ सत्यां । नानेन देशेन कालेन वास्य घटस्य सम्बन्धोस्तीति प्रतीतिः । तथा नैवन्नाऽनेन प्रकारेण घटोस्तीत्युक्तौ नैतद्धर्मा घट इति प्रतीतिः । तथेत्येवं प्रतीतौ सत्यां । § 1679

तथापीत्या चार्यः । नेदानीमित्यादिनापि कथं सम्बन्धो निषिद्धो यावदस्य पुंसः सम्बन्धो धर्मो वा नास्तीति मतिर्भवति । नेह नेदानीमिति प्रतिषेधे सम्बन्धो नास्तीति मतिः । नैवमिति प्रतिषेधे धर्मो नास्तीति मतिः ॥ § 1680

ननु धर्मनिषेधोऽपि सम्बन्धनिषेध एव । धर्मधर्मिणोः सम्बन्धनिषेधात् । सत्यं । संयोगसमवायलक्षणसम्बन्धभेदात् सम्बन्धो धर्मो वेति भेदेनोक्तं । न चास्यास्सम्बन्धो नास्तीति मतेः कथंचिद् भावे सम्बन्धादिसत्तायां सम्भवः । कस्मादभावेऽप्यित्यादि । तथाशब्दो यथाशब्दार्थमाक्षिपति । यत्तदोर्नित्याभिसम्बन्धात् । सत्सु देशादिषु यथा नास्तीति बुद्धेरभावः । सत्सुभावबुद्धेर्विरोधात्

३ ह] ?

१७ स] ?

। तद्वदभावेषु । असति बुद्धिप्रवृत्तेरनभ्युपगमात् । तस्मात् सम्बन्धाभावप्रतीतिः सकाशान्नायमिहेत्याद्या प्रतीतिः । सा तदभावे सम्बन्धाभावप्रतीत्यभावे न स्यात् यद्वा सेति सम्बन्धाभावप्रतीतिः । तदभाव इति सम्बन्धाभावे । प्रतीतौ वा तदभावस्य सम्बन्धाभावस्य । तादृशी सम्बन्धाभावप्रतीतिस्सा विद्यते यस्य पुंसः । तस्य यथाप्रतीतिमतः । तत्प्रभवास्सम्बन्धाभावप्रतीतिजन्मानस्सम्बन्धाभावविषयाः शब्दाः केन वार्यन्ते । विकल्पानाम्विषयः सम्बन्धाभावो न शब्दानामिति चेदाह । स एव हीत्यादि । यो न वितर्कानाम्विषयः स एव न शब्दानाम्विषयः । विकल्पविषयस्त्ववश्यं शब्दविषय इत्यर्थः । ते चेत् प्रवृत्ता इति वितर्काः ॥ § 1681

१० ननु पुरोवस्थिते नीलादौ नीलमित्यादिविकल्पः । स्वलक्षणविषयो न च स्वलक्षणं शब्दवाच्यमित्याह । न हीत्यादि । अवाच्यमर्थमिति स्वलक्षणं । विकल्पाधिकाराद् विकल्पबुद्धयो गृह्यन्ते । समीहन्त इत्यालम्बन्ते । सामान्याकारैव सदा विकल्पबुद्धिर्यापि सन्निहिते स्वलक्षणे । सविकल्पनिर्विकल्पयोस्तु योगपद्यादभिमान एष मन्दमतीनां विकल्पः स्वलक्षणाकार इति [।] विचारितं चैतत् प्रमाणविनिश्चये शास्त्रकारेणेति नेह प्रतन्यते । § 1682

ननु यदि विकल्पबुद्ध्या विषयीकृतत्वात् सम्बन्धाभावो वाच्यः । एवन्तर्हि सम्बन्धोपि वाच्यः स्याद् विकल्पबुद्ध्या विषयीकृतत्वाद् [।]अथेष्यत एव । कथन्तर्ह्यर्चायं दि ङ् ना गे न तस्यावाच्यत्वमुक्तमित्याह । सम्बन्धस्येत्यादि । स्त्वेन रूपेणेति सम्बन्धरूपेण [।] सम्बन्धिनं सम्बन्ध इति परस्परापेक्षालक्षणम्भावमात्रमद्रव्यभूतः सम्बन्धस्य स्वभावः । तेन च रूपेण तस्याभिधायकः शब्दो नास्ति । सम्बन्धशब्दो हि तस्याभिधायक एष्टव्यः स च प्रयुक्तः कयोरित्याक्षिपति । तत्र राजपुरुषयोः सम्बन्ध इत्युच्यमाने राजपुरुषयोरित्यस्य व्यतिरेकस्य हेतुः सम्बन्धस्तदा स सम्बन्धः सम्बन्धिरूपेण प्रतीयते । तदाह । अभिधानेन सम्बन्धिबेनेत्यादि । राजपुरुषयोः सम्बन्ध इत्यभिधाने राजपुरुषाभ्यां परस्परसापेक्षाभ्यां निष्कृष्टरूपस्यैव सम्बन्धस्य सम्बन्धिबेन बुद्ध्यावुपस्थानात् । यथाभिप्रायमप्रतीतः । राज्ञः पुरुष इति परस्परापेक्षालक्षणस्सम्बन्धो यथा ज्ञातुमिष्टस्तेन रूपेणाप्रतीतिः । तदिति तस्मादयं सम्बन्धः प्रतीयमानोपि सम्बन्धशब्दात् । यथोक्तविधिना सम्बन्धिरूप एवेति न सम्बन्धेनाभिधीयते । तस्मान्नाभाववत् सम्बन्धेपि प्रसंग इति सम्बन्धाभावो यथा बुद्ध्या विषयीक्रियत इति वाच्यः प्रसक्तो नैवं सम्बन्धेपि वाच्यत्वमित्यर्थः । सम्बन्धाभावो हि स्त्वेन रूपेण बुद्ध्या विषयीक्रियते । शब्देनापि तथैवाभिधीयते । सम्बन्धस्तु स्वरूपेण गृह्यते । नाप्यभिधीयते । सम्बन्धिरूपापन्नस्यैव विषयीकरणादभिधानाच्च । तथा चाह । § 1683

३५ असत्त्वभूतस्सम्बन्धो रूपन्तस्य न गृह्यते । § 1684
346/s

नाभिधानं स्वरूपेण सम्बन्धस्य कथञ्चनेति । § 1685

तस्मात् स्थितमेतद् विकल्पविषयोवश्यम्वाच्य इति । ततश्च यदि नास्ति सम्बन्ध इति मतिस्तदा तत्प्रभवोपि शब्दः प्रवर्तत एव । तथाचाभावविषयः शब्द आपतित एव । § 1686

अथ माभूदयन्दोष इति सम्बन्धस्य नास्तीति बुद्ध्या विषयीकरणं नेष्यते । नेह घट इत्यत्र कस्य निषेधो [1] न तावद् देशादेस्तस्य सत्त्वात् [1] ५
126b/PSVTa न सम्बन्धस्य तद्भावस्याग्रहणादिति यत्किञ्चिदेतत् ॥ § 1687

अपि चाभावमभिधेयं यो ब्रूते तं ब्रुवाणं प्रति अयमभावानभिधानवादी अभावो न वाच्य इति प्रतिविदधन् प्रतिक्षिपन्नब्रुवाणः कथं प्रतिविदध्यात् । न ह्यभावशब्दमुच्चारयता अभावस्य वाच्यत्वं शक्यं प्रतिपादयितुं । अथेच्छ-
त्यभावस्य वचनन्तदा वचने वास्याभावस्याभ्युपगम्यमाने कथमभावोक्तः १०
[1] उक्त एव । अभावो न वाच्य इत्यनेनैवाभावशब्देन तस्योक्तेः ॥ अथ परेणाभावस्य वाच्यत्वं यदुच्यते तदनुवादेन निषेधः क्रियते [1]-- § 1688

--नाभावो वाच्यस्तेनादोष इति चेत् । § 1689

नन्वनुवादेपि किमभावस्य वाच्यता न भवति येनैवमुच्यते । तस्मादिष्ट-
स्यैवाभावस्य वाच्यता । स्वभावो नैवास्ति तेनासत्त्वादवचनमभावस्येति चेदाह १५
। अथाभावमेवेत्यादि । तेनेत्यभावस्यासत्त्वेन । इदानीमित्यभावस्यासत्त्वे त-
देवाभावो नास्तीति वचनं कथं । अभावो नास्तीत्यस्यैवाभावशब्दस्य प्रयोगो
न स्यात् [1] कथञ्च न स्यादभावस्यैवानभ्युपगमात् । अभावो ह्यस्य वाच्यः
स च नाभ्युपगम्यते । परपरिकल्पितस्याभावस्य प्रतिषेध इति चेदिष्टस्ताव-
दभावविषयः शब्दः । तस्मात् कथंचिदभावव्यवहारं प्रवर्तयताऽवश्यमभाव- २०
विषया ज्ञानशब्दा एष्टव्याः । § 1690

यत्पुनरेतदुक्तम् [1] अर्थनिषेधे सत्यनर्थकशब्दाप्रयोगात् कार-
णान्निर्विषयस्य नञोप्रयोग इत्यत्रोत्तरम्वक्ष्यते । § 1691

अनादिवासनोद्भूतविकल्पपरिनिष्ठत १ । २०७ इत्यादिना । § 1692

तस्मादित्युपसंहारः । इयता च ग्रन्थेन यदुक्तन्तेष्ववश्यं शब्दप्रवृत्त्या २५
भाव्यमिति तदेवाचार्येण समर्थितं । § 1693

अत्र परः प्राह । यद्यभावेष्वपि शब्दास्सन्ति तेष्वभावेषु कथं स्वभावभेदः
347/s शब्दप्रवृत्तिहेतुर्येनापोहविषयत्वमभावप्रतिपादकानां स्यात् । अत्रोत्तरमाहा चा
र्यः । तत्रापीत्यादि । रूपाभावादिति स्वरूपाभावादभावस्य । रूपाभिधायिनः
स्वभावग्राहकाः शब्दा नाशक्या एव । यतस्ते शब्दा अभावविषया व्यव- ३०
च्छेदस्यान्यापोहस्य वाचकाः सिद्धा एव । § 1694

एतदुक्तमभवति [1] अभावविषयाणां शब्दानां भावस्वरूपाग्राहक-
त्वादपोहविषयत्वन्तथा भावविषयाणामपि शब्दानाम्भावस्वरूपाग्राहकत्वादपोह-
विषयत्वमेव [1] केवलं केचिच्छब्दा भावाध्यवसायाद् भावविषयाः केचिद-
भावाध्यवसायादभावविषया उच्यन्ते । वस्तुनि वृत्तिर्व्यापारो येषां श- ३५
ब्दानान्तेषां किं रूपमभिधेयं विधिरूपेण वस्तुग्राह्यमाहोस्त्रिद भेदोऽन्यव्यावृत्तः
स्वभावोध्यवसीयत इति शङ्का स्यात् । अभावस्तु विवेकलक्षण इति स्वभाव-
विरहलक्षणः कस्मान्निमित्तीकर्तव्यस्य रूपस्य वस्तुस्वभावस्य । तद्भावे तस्य

- रूपस्य सत्तया ह्यभावायोगात् । तस्य रूपस्य भावस्तद्भावः स एव लक्षणं
यस्य भावस्य स तथोक्तः । अयमेव स मुख्यो विवेकोन्यापोहः । अन्यस्तु
गवादिशब्दविषयोपोहनिमित्तत्वादपोह इत्यु- पचरितः सर्वभावविरहलक्षणः 127a/PSVTa
- ५ विषया इत्यन्यापोहविषया । विकल्पाश्च विवेकविषया इति सम्बन्धः । ते
शब्दा विकल्पाश्च । एकं व्यावृत्तिसमाश्रयभूतम्बस्तु । प्रतिस* रणमधिष्ठानं
येषां शब्दानां विकल्पानाश्च । ते तथोक्ताः । तथा ह्यकृतकव्यवच्छेदेन यदेव
वस्तु कृतकशब्दस्य विकल्पस्य वाधिष्ठानन्तदेवानित्यानात्मादिशब्दानाम्विक-
ल्पानां च । ते तथाभूता अपि भिन्नविषया एवेति सम्बन्धः । कस्माद्
१० यथास्त्वमित्यादि । या व्यावृत्तिर्यतो व्यवस्थाप्यते सा तस्या अवाधिः । यथा
कृतकाख्यस्य व्यवच्छेदस्याकृतकः । एवमनित्यबलक्षणस्य व्यवच्छेदस्य नि-
त्य इत्यादि । तेषां यथास्त्वमवधीनां भेदास्तैर्भेदैरुपकल्पिता रचिता अनित्य
त्वादीनां विवेकिनां भेदाः परस्परं विशेषाः । तैर्भेदैर्भिन्नेष्विव विकल्पबुद्धौ प्र- 348/s
तिभात्सु प्रतिभासमानेषु धर्मिषु । तेषां शब्दानाम्विवेकेषु भेदेषु विकल्पानां
१५ चोपस्थापनात् । यथाक्रमं वाचकत्वेन ग्राहकत्वेन चोपश्लेषात् । § 1695
ननु च कृतकानित्यबयोर्नैवावधिभेदोस्त्यकृतकस्येव नित्यरूपत्वात् । त-
तश्च प्रतिज्ञार्थैकदेश एव हेतुः । § 1696
नैष दोषो यस्मादकृतकस्यापि प्राग्भावस्यानित्यत्वात् । कृतकस्यापि
प्रध्वंसाभावस्य नित्यत्वादस्त्येवावधिभेदः । यद्वा कारणेन कृतकः शब्दो न
२० भवतीत्यस्य समारोपस्य व्यवच्छेदेन कृतको द्वितीयादिक्षणे स्थायित्वस-
मारोपव्यवच्छेदेनानित्य इत्युच्यते इत्यस्त्येवावधिभेदः । तेनेति यथोक्तेन
व्यावृत्तिभेदेन स्वभावहेतौ स्वभावस्यैव साध्यसाधनभावेपि न साध्यासाध-
नयोः संसर्ग एकत्वं । ततश्च यदुक्तं स्वभावे साध्ये प्रतिज्ञार्थैकदेशो हेतुः
स्यादिति स दोषो नास्तीत्याह ।-- § 1697
२५ तत्रेति [।] तदिति तस्मात् ॥ स चायं स्वभाव इति सम्बन्धः । स्वभाव
इत्यव्यतिरिक्तो धर्मः । स कदाचित् सच्चमन्यो वा । यद्यपि कृतके सच्च-
मस्ति सत्सु च कृतकत्बन्तथापि हेतुकृतोयं स्वभाव इत्येतावन्मात्रविवाक्षायां
कृतको हेतुरुच्यते । न तु सामर्थ्यविवक्षायां । प्रमेयत्वादिवत् । साम-
र्थ्यमस्त्येतावन्मात्रविवाक्षायाश्च सच्चं हेतुरुच्यते तेन तु हेतुकृतत्वविवक्षायां ।
३० § 1698-1699 § 1698
तेन यदुच्यते [।] कृतके सच्चं विद्यते न च तस्यानित्यत्वे व्य-
भिचारोस्ति [।] तत्किमित्युपाधिभेदेन विशेष्यते इति तदपास्तं । कृतक-
त्वादौ सामर्थ्यस्याविवक्षितत्वादिति । हेतुत्वेनापदिश्यमान उच्यमानः । उपा-
धिभेदापेक्षो विशेषणभेदापेक्षः । केवलो वेत्युपाध्यनपेक्षः । साध्यसिद्ध-
३५ र्थमुच्यते । अनित्यत्वे साध्ये कृतकत्वमुपाधिभेदापेक्षन्तदनपेक्षन्तु सच्चं ॥
अपेक्षितेत्यादिनोपाधिभेदापेक्षत्वं कृतकत्वस्याह । परस्याहेतुभिमत्तस्य जन-

६ *] ? श

नशक्तिरेव व्यापारः । अन्वयव्यतिरेकानुविधानमेव चापेक्षा । स्वभावनिष्पत्तौ स्वभावनिष्पत्तिनिमित्तमपेक्षितः परव्यापारो येन भावेन स कृतकः । संज्ञा-
349/s यां कनो विधानात् संज्ञाशब्दोयं कृतक इति । यत एवत्तेनेयं कृतकश्रुतिः स्वभावाभिधायिन्यपि सती परोपाधिमत्यन्तविशेषणमेनं स्वभावमाक्षिपति । एतेनेति कृतकब्रह्मस्योपाधिभेदापेक्षब्रह्मप्रतिपादनेन । प्रत्ययानां कारणनाम्भेद- ५ स्तेन भेत्तुं शीलं यस्य स तथोक्तस्तद्भावस्तच्च । स्थानकरणादिभेदाद् भिद्यते शब्दः । आदिशब्दात् प्रयत्नानन्तरीयकत्वादयो व्याख्याताः । § 1699

एवमित्यादिनोपसंहारः । क्वचित् प्रयोगे उपाधिभेदप्रत्यनपेक्षः । अत-
एवाह । सामान्येन अनित्य एव साध्ये यथा सच्चं । स्वभावभूतशुचासौ धर्मश्च तस्य परिग्रहेण । क्वचित्स्वभावो हेतुरुच्यते इति प्रकृतं । यथा १० तत्रैवेत्यनित्यत्वे साध्य उत्पत्तिः । न चोत्पत्तिरुत्पत्तिमतोन्याभावस्याजन्य-
त्वेनोत्पत्त्यभावप्रसङ्गात् । केवलमर्थान्तरभूतेवकल्पिताविशेषणत्वेन तेनोत्प-
त्तेरित्युत्पत्तिमत्वादित्यर्थः । अयमुपाध्यपेक्ष एव स्वभावो द्रष्टव्यः । कृतक-
त्वादौ परभूत उपाधिरहितत्वात् एव धर्मविशेष इत्येतावान् विशेषः ।
§ 1700 १५

अनया दिशेति । उपाध्यपेक्षानपेक्षहेतुप्रविभागदिशा ॥ १८९ § 1701

यदि सत्ताख्यः स्वभावो हेतुः सच्चमिति यावत् । प्रधानादिसत्ता कथं न
साध्यते । अथ सत्ता-सामान्ये साध्ये सिद्धसाध्यता स्यादतः सत्ताविशेष-
स्साध्यस्तस्मिंश्च साध्ये विशेषस्यानन्वयात् साध्यशून्यो दृष्टान्तः स्यादतो न
सत्ता साध्यते । तदा हेतावपि सत्त्वे विशेषस्यानन्वयात् साधनशून्यो दृष्टान्तः २० स्यात् । तदाह [1] अनन्वयो हीत्यादि । भेदानाम्बिशेषाणां व्याहतो दुष्टो
हेतुसाध्ययोः । हेतौ साध्ये चेत्यर्थः ॥ अन्यत्र चेत्यनात्मादौ । तदिति सच्चं
। किलशब्देनभिमतार्थे एव । प्रसाध्यमानमिति । १८९-९० § 1702

अस्ति प्रधानमित्यादिना प्रधानलक्षणयोगेन विशेषीभवति न च विशेषः
350/s साधयितुं शक्यते तस्यानन्वयात् । यथाऽहेत्याचार्य दि ग्रा गः । अस्ति २५ प्रधानमित्यनेन प्रधानस्वलक्षणमेव साध्यत इति यत्सां ख्ये नोक्तं तत्प्र-
माणस्यानुमानस्य विषयाज्ञानात् । सामान्यविषयं ह्यनुमानं स्वलक्षणविषयं
। व्याहन्यते दुष्यति । किन्तर्हि [1] हेतावपि तुल्यदोषत्वात् । तदेवाह [1]
न हि हेतुरित्यादि । न विद्यते ऽन्वयोस्येत्यनन्वयः सिद्धेः साध्यसाधनस्य
नाङ्गं । कुत इत्यसाधारणाद्धेतोः । भावः सत्ता सआ उपादानम्बिशेषणं ३० यस्य धर्मिणस्तन्मात्रे । तन्मात्रत्वादेव सामान्यरूपे धर्मिणि साध्ये । सां ख्य
स्य न कश्चिदर्थः सिद्धः स्यात् । त्रैगुण्यादिलक्षणस्यासिद्धेः । अनिषिद्धश्च
128a/PSVTa तादृशं । तादृशमिति सामान्यमात्रं । अनेन सिद्धसाध्यतामाह ॥ १९०-१९
§ 1703

न सर्वथेत्यादिना व्याचष्टे । सत्तासाधन इति सत्तासिद्धौ । भावमात्र-
विशेषण इति सत्तामात्रविशेषणः । अनिर्दिष्टः स्वभावविशेषो यस्येति विग्रहः ३५ । नेहेति वस्तुमात्रसाधने । सत्तासाधनप्रतिषेधः । किन्तु स वादी तथा
सामान्ये नास्ति कश्चिदिति कश्चनास्य धर्मिणो भेदं विशेषं नित्यत्वादिक-

मपरामृशन्नसंस्पृशन् । अनेनेति वादिना ॥ उपात्तभेद इत्युपात्तविशेषः ।
त्रिगुणात्मको नित्य इत्यादि नोपात्तभेदे साध्येस्मिन् प्रधानादिके धर्मिणि ।
भवेद्धेतुरनन्वयः । नास्य साध्यधर्मविशेषणदृष्टान्तेन्योस्तीत्यनन्वयः । यत
एवं [1] § 1704

५ सत्तायात्तेन साध्यायाम्विशेषः साधितो भवेत् । § 1705

अन्ये तु सत्तायामित्यादि पश्चाद् धर्मादौ व्याख्याय । पूर्वार्द्धमुपात्तभेद-
मित्यादि पश्चाद् व्याचक्षते । § 1706

351/s

स हीत्यादिना व्याचष्टे । एको मूलप्रकृतेर्भेदाभावात् । नित्यो निर-
न्वयविनाशाभावात् । त्रिगुणत्वात्मकत्वात् सुखदुःखमोहात्मकः । अन्यो वेति
१० कर्तृत्वादियुक्तः । यथाकथंचिदपीति । यथोक्तैर्धर्मैः समस्तैर्व्यस्तैर्वा विशेषितः
। तत्स्वभाव इति यथोक्तविशेषणविशिष्टस्वभावः [1] स च धर्मी तथेति
विशिष्टेन स्वभावेन नान्वेति सपक्षे । तथा भूतस्य दृष्टान्तधर्मिणोसिद्धेः । न
तेन सिद्धेनेति सत्तामात्रेण । सत्तामात्रे विवादाभावात् । १९१-९२ § 1707

नन्वित्यादि परः । एवं प्रसङ्ग इति यः सामान्यविशेषविकल्पेन स-
१५ तायामुक्तः । तदुक्तं [1] § 1708

विशेषानुगमाभावः सामान्ये सिद्धसाध्यतेति । § 1709

यस्मात्त्राग्न्यादिषु साध्येषु नाग्निसत्तायां कश्चिद्विवादोस्त्यग्निमात्रस्य
सिद्धत्वात् । न च तेन सिद्धेन किञ्चित् तस्याप्रवृत्त्यङ्गत्वात् । देशादिविशिष्टो
ह्यग्निः प्रवृत्त्यङ्गं नाग्निमात्रं । स एव तर्हि साध्य इत्याह । विशिष्ट आधारी
२० यत्राग्न्यादिकं साध्यते स विशेषणं यस्याग्न्यादिकस्य स विशिष्टाधारविशेषणं
[1] तस्य । साध्यत्वेनाभिमतस्य । सपक्षेऽनन्वयादसिद्धिः । § 1710

नेत्या चा र्यः । न वै स आधारी विशेषणभावेन गृहीतोपि त-
मग्निम्विशेषीकरोति । येनान्वयः स्यात् । किं कारणं । तदयोग इत्यादि ।
तस्य धर्मस्य तस्मिन् धर्मिण्ययोगो य आशंकितस्तस्य व्यवच्छेदेन विशेष-
२५ णात् । एतच्च पक्षधर्म १ । ३ इत्यत्रोक्तं । वक्ष्यते च चतुर्थे परिच्छेदे ४
। १४९ ॥ § 1711

ननु च व्याप्तिग्रहणकाले प्रदेशयोगव्यवच्छिन्नो वह्निरसिद्धः । तत्सिद्धौ
वा किमर्थोन्वयानुगमः । कथम् [1] असिद्धो यस्मात् । यत्र यत्र धूम-
स्तत्र तत्राग्निरिति व्याप्तिं प्रतियता सामान्येनाभिमतदेशयोगव्यवच्छिन्नोपि
३० बह्निराक्षिप्त एव । केवलमिदानीमस्मिन्देसे वह्निरित्येवं विशेषप्रतीत्यर्थमन्व-
यानुगमनमिष्यते । § 1712

352/s

तस्मादित्युपसंहारः । तत्रेति प्रदेशादौ । तदयोगव्यवच्छेदेनेति तस्मिन्
प्रदेशादौ धर्मिणि साध्यधर्मस्यायोगव्यवच्छेदेन सामान्यस्याग्निमात्रस्य साध-
नात् नास्त्यन्वयदोषः । नापि सिद्धसाध्यता प्रदेशयोगव्यवच्छेदस्यासिद्धत्वात्

128b/PSVTa

॥ प्रधानादिके धर्मिण्ययोगव्यवच्छेदेन सत्तामात्रं साध्यमिति चेदाह । न तथेत्यादि । क्वचिदिति प्रधानादिके धर्मिणि । कस्मात् [१] प्रधानादिशब्दवाच्यस्यैवार्थस्य त्रैगुण्यादिलक्षणस्यैवाभावात् । निर्विशेषेणैव सा सत्ता । विशेषणभूतस्याधारस्याभावात् [१] § 1713

कथमित्यादि परः । सोपि धर्मी कथं । विज्ञातव्यः । ज्ञात्वा च शब्देनाभिधातव्यः । अभिहितः प्रमाणेन निश्चेतव्यः । तस्माद्भेदयत्वादिभिः सोपि सिद्ध एव । तस्मिन् सत्ता सामान्यं साध्यते । तत्किमिदानीं ज्ञेयत्रिविशेषणमस्तीत्येतावता प्र धा न स्य सिद्धिरस्तु । ज्ञेयाद्यर्थो हि प्रधानार्थः शब्दार्थरूपः स्यान्न नित्यादिगुणोपेतः ॥ प्रधानन्तावत्सिद्धमभवत्यन्ये च धर्मा अन्यैः प्रमाणैः सेत्स्यते इति चेदाह । तथापि ज्ञेयत्वादिना किं सिद्धं स्यात् [१] नैवाभिमतस्य प्रधानस्य स्वलक्षणस्य सिद्धिः स्यात् । अस्य शब्दार्थरूपत्वात् । अग्र्यनुमानेपि तर्ह्यग्निमात्रं सिद्धमित्यसाध्यं स्यादित्याह । अन्यत्र तु तदेवाग्निसामान्यनियताधारमसिद्धन्तत्र देशे न सिद्धमिति साध्यते ॥ § 1714

ननु तत्रापि तदयोगविरहिणेति तेन प्रदेशेनायोगस्तदयोगस्तेन विरहः प्रदेशेन योग इत्यर्थः । सोस्ति यस्य सामान्यस्य तत्तथोक्तं । तेनान्वयो न सिद्धः । § 1715

नेत्यादिना परिहरति । न वै कश्चिन्न्यायज्ञः तथाभूतेन प्रदेशसम्बन्धिनाऽग्नि सामान्येन व्याप्तिं करोति । तस्मात् परं प्रतिवादिनं प्रतिपादयता धूमोग्निनात्तरीयकोऽग्नविनाभावी दर्शनीयः । यत्र धूमस्तत्राग्निरित्येवं । स धूमस्तथेति सर्वोपसंहारव्याप्तिप्रदर्शनेनाग्निमात्रेण व्याप्तः सिद्धो यत्रैव प्रदेशे धर्मिणि स्वयं स्वेन रूपेण दृश्यते तत्रैवाग्निबुद्धिश्चनयति । तत्रैतस्यां सामर्थ्यादनुमेयप्रतीतौ साध्यनिर्देशेन न किञ्चित् प्रयोजनत्तेन विनापि साध्यसिद्धेः एतदेवाह । तत्रेत्यादि । तत्र साध्यधर्मिणि लिङ्गस्य दर्शनात् सम्बन्धाख्यानमात्राच्चेष्टस्य साध्यस्य सिद्धेः । यतश्च न साध्यस्य धर्मधर्मिसमुदायस्य निर्देशस्तदा तदनिर्देशे च कथन्तद्विशिष्टे साध्यधर्मणान्वयः [१] नैव [१] यतोनन्वयदोषः स्यात् । तदिति तस्मादयन्धूमोग्नविनाभावितया सिद्धः सामर्थ्यादेव तेन प्रदेशेनायोगव्यवच्छिनत्ति । तस्मात् समुदायः साध्य उच्यते । § 1716

यदि हि तत्र नाग्निः स्यान्नैव धूमो भवेदिति सामर्थ्यं । अन्वयस्तु केवलेनैव साध्यधर्मेण दर्शनीयो न साध्यधर्मधर्मिसमुदायेन । तस्य दृष्टान्तेऽसिद्धत्वात् । समुदायेन च व्याप्तिप्रदर्शने प्रयोजनाभावात् । अत एवाह । न पुनरस्यास्तथेति प्रदेशविशिष्टस्योपन्यासपूर्वकोन्वयः । किं कारणं [१] साध्योक्ते रिहान्वयप्रदर्शनकालेऽनङ्गत्वात् । साध्यनिर्देशपूर्वकाले वान्वयस्येप्यमाणे नैव साधनवाक्यात् कश्चित् प्रतिज्ञावाक्यमपनयेत् । § 1717

तस्मात् स्थितमेतत् [१] पक्षमनुप्रदर्श्यैव साध्यधर्मेण लिङ्गस्य व्याप्तिः कथनीयेति । तथा चाह आचार्य दि ग्रा गः । लिङ्गस्य धूमादेः साध्येनाव्यभिचारोऽन्यत्र सामान्ये न धर्मिमात्रे दर्शयितव्यः । निश्चिताव्यभिचारं च लिङ्ग-

न्तरेति साध्यधर्मिणि प्रसिद्धं सत् । तेन व्यापकधर्मेण युक्तं साध्यधर्मिणं
गमयिष्यति । § 1718

तस्मादित्यादिनोपसंहारः । यथाग्निसाधनम्विशेषपरिग्रहादनवद्यं नैव स-
त्तासाधनमनवद्यं विशेषासिद्धैः । तदेवं सिद्धसाध्यताप्रसंगादनन्वयाच्च न प्र
धा ना देः सत्ता साध्या ॥ § 1719
354/s

साधनं पुनः सर्वमत्रमनुद्दिष्टमिति प्रतिपादयितुमाह । अपरामृष्टेत्यादि ।
अपरामृष्टेनुपात्तसूतद्भेदः । यस्मिन् वस्तुमात्रे सत्तामात्रे । तस्मिन् साधने
क्रियमाणेन्वयो न विहन्यते । कस्य [I] तन्मात्रव्यापिनः सत्तामात्रव्यापिन-
ससाध्यस्य । तदेव विवृण्वन्नाह । वस्तुमात्रव्यापिनि साध्यधर्मे । स्वभाव-
विशेषापरिग्रहेण पुनस्सत्त्वे क्रियमाणे नान्वयव्याघातः । न साध्यशून्यो दृष्टान्त
इत्यर्थः । § 1720

न हि तत्रेति । सत्त्वे साधने । कस्मात् [I] सन्मात्राश्रयेपि सत्त्वमात्रस्य
हेतुत्वेनाश्रयणेपीत्यर्थः । न पुनः साध्यत्वे सत्ताया विशेषानाश्रयः [I] कस्माद्
[I] वैफल्यात् १९२-९३ § 1721

सत्तायां साध्यायां पुनर्दोषान्तरन्दातुमाह । अपि चेति । असिद्धे प्र-
धानादौ धर्मिणि न भावधर्मोस्तीत्यसिद्धो हेतुः । यस्तु भावाभावोभयाश्रयो
धर्मः स सत्त्वे साध्ये व्यभिचार्यनैकान्तिको योप्यभावस्य धर्मः स सत्त्वे
साध्ये विरुद्धो सत्त्वस्यैव साधनात् । यस्यां प्रधानादिसत्तायां साध्यायां
हेतुर्यः कश्चिदुपादीयते स सर्वो दोषत्रयं नातिवर्तते [I] सा सत्ता साध्यते
कथं । इह च हेतोः सिद्धत्वमभ्युपगम्य विरुद्धानैकान्तिकान्तिकत्वे उक्ते
हेत्वसिद्धावनयोरसम्भवात् । १९२-९३ § 1722

ननु सर्वज्ञादिसत्तायामपि साध्यायां हेतोरसिद्धतादिदोषस्य तुल्यत्वात्
कथन्तत्सत्तासिद्धिः । § 1723

नैष दोषः । यद्यदुपदिश्यते तज्ज्ञानपूर्वकमेव यथाऽन्यत् किञ्चित् ।
उपदिश्यते च चतुरार्यसत्यं । तस्मात्तदपि ज्ञानपूर्वकमेव यस्य तज्ज्ञानं
सोस्माभिः सर्वज्ञोभ्युपगम्यत इति । न कश्च क्षतिः । तद्धेतुरिति सत्ताहेतुः
। त्रयीमिति त्रयवयवान्दोषजातिन्दोषप्रकारान्नाभिवर्तते । तामाह । असि-
द्धमित्यादि । विरोध मिति विरुद्धतां । तत्र भावधर्मो हेतुरसिद्धसत्ताके कथं
सिध्येत् । § 1724

स्यादेतद् [I] भावधर्मः प्र धा ना देस्सिद्धो न तु भाव इत्याह ।
यो हीत्यादि । यो हि प्रधानादिभावधर्महेतुत्तत्र प्रधानादाविच्छति स क-
थं वादी प्रधानादिकम्भावं सिद्धं नेच्छेत् । तस्माद् भाव एव धर्मः ।
कथन्तर्हि भावस्यायं धर्म इति कथ्यत इति चेदाह । कदाचिदपेक्षयेति
भेदान्तरप्रतिक्षेपलक्षणया व्यतिरेकीव भिन्नरूप इव धर्मिणः सकाशाद् धर्मो
निर्दिश्यते । यथा कृतकत्वमस्ये- त्यकृतकव्यावृत्त एव भाव उच्यते ।

२६ श] ? काचित्

नबन्व एव धर्मो धर्मशब्देनोच्यतेऽन्यश्च धर्मो धर्मिशब्देनेत्याह । न हीत्यादि । यस्मादन्यव्यावृत्तिनिरपेक्षः पुमान् यदा शब्दस्याकृतकादेवैकस्माद् व्यावृत्तिं जिज्ञासते । तदा कृतकत्वमस्येत्युच्यते । यदान्यव्यावृत्तिसाकांक्षोऽकृतकत्वादेवैकस्माद् व्यावृत्तिं जिज्ञासते तदा कृतकः शब्द इत्युच्यते इति । एतच्च प्रागेवोक्तम् [1] भेदान्तरप्रतिक्षेपाप्रतिक्षेपेत्यादिना । § 1725

अथ पुनरुभयोर्भावाभावयोर्धर्मं हेतुम्बूयात् । कथं पुनरेको धर्मो भावाभावयोर्भवति [1] धर्मो हि स्वभावो यश्च भावस्य स्वभावः कथमभावस्य स्यादित्याह । अनाश्रितेत्यादि [1] अनाश्रितत्वस्तु यस्मिन् व्यतिरेकमात्रे । तस्य व्यतिरेकमात्रस्य प्रतिषेधमात्रस्य धर्मत्वेन कल्पितस्याभावेऽप्यविरोधात् । व्यतिरेकमात्रमेव कथम्भवतीत्याह । अपर्युदासेन प्रसज्यप्रतिषेधेन । प्रसज्योपसर्जनो विधिः पर्युदासः स चेह नाश्रितः । यथा न भवति मूर्त्त इत्यमूर्त्तत्वं मूर्त्तत्वनिवृत्तिमात्रं भावेऽपि विज्ञाने निरूपाख्येऽप्यभावेऽपि स्यात् ॥ § 1726

परः प्रतिबद्धमाह । निरूपाख्याभावान्न प्रतिषेधविषयत्वं । यदधिकरणादिशक्तियुक्तन्तत्कस्यचिद्विषयः स्यात् । निरूपाख्यं च सर्वशक्तिरहितन्तत्कथम्विषयः स्यात् । संप्रति प्रतिषेधविषयत्वे प्रतिषेधे किम्विधिविषयोस्ति निरूपाख्यं । तदपि विधिविषयत्वनिरूपाख्यस्य नेति चेत् । कथमिदानीमभावो न प्रतिषेधविषयः । विधिविषयत्वनिषेधादेव हि प्रतिषेधविषयत्वं । किं कारणम् [1] विधिनिवृत्तिरूपत्वात् प्रतिषेधस्य । तदिति तस्मादेतदनन्तरोक्तमव्यवच्छेदमात्रं द्वयोरपि भावाभावयोः सम्भवत् सत्त्वे साध्ये गमकत्वं कथमात्मसात् कुर्यात् । किम्विशिष्टं गमकत्वं । विपक्षेत्यादि । विपक्षे प्रयोगे वृत्तिर्हेतोस्तस्य शङ्का तस्या अपि व्यवच्छेदेन न लभ्यन्न चोभयधर्मस्य व्यवच्छेदमात्रस्य विपक्षाद् व्यावृत्तिरस्तीति कथन्तद् गमकत्वात्मात्मसात् कुर्यात् । स च वादी स्ववाचान्यवचनेन । सत्तासाधनस्य हेतोरुभयधर्मतां ब्रुवाणस्सतः साध्यादन्यत्राप्यसति अस्योभयधर्मस्य हेतोर्वृत्तिर्भाषते [1] स एव च सत्तायां साध्यायामव्यभिचारनिबन्धनत्वाद् गमकत्वस्येत्यव्यभिचारम्भाएत इति हेतोः कथं नोन्मत्तः ॥ § 1727

अभावधर्मन्तु हेतुं सत्तायाम्बदतोस्य वादिनो विरुद्धः स्यात् । सत्त्वविपरीतस्यासत्त्वस्य साधनात् । कः पुनरस्यैव अभावस्यैव धर्म इत्याह । व्यवच्छेदं कीदृशम्भावमात्रव्यापी सामर्थ्यलक्षणस्तस्य व्यवच्छेदो नियमेनाभावस्यैव भवति [1] न तु मूर्त्तत्वादेर्व्यवच्छेदस्तस्यैवोभयधर्मत्वात् । कस्माद्विरुद्ध इत्याह । तस्य भावमात्रव्याप्यर्थव्यवच्छेदस्य भावे क्वचिदभावादभावे च सर्वत्र भावाद् विरुद्धत्वं ॥ तस्मादयं त्रिप्रकारोऽपि भावाभावोभयसम्बन्धी धर्मः सत्तायास्साधनेन हेतुलक्षणमुक्तः । न च त्रिप्रकारादधर्मादन्या गतिरन्यः प्रकारोस्ति यतस्तस्मान्न सत्ता साध्यते । साधनत्वे लिङ्गत्वेऽस्यास्सत्तायाः सामान्येनानुपात्तविशेषणत्वेन । सिद्धसत्ताके धर्मिणि नासिद्धिः । अनित्य-

२६ म्मा] ?

त्वादिके वस्तुधर्मेसाध्ये । किम्विशिष्टे तन्मात्रव्यापिनि । तेन च साध्यधर्मेण
लिंगस्य व्याप्तिः । कथंचिदित्यन्वयमुखेन व्यतिरेकमुखेण वा यदि निश्चीयते 357/s
। न विरोधव्यभिचारौ । न विरुद्धत्वमनैकान्तिकत्वम्वा [।] इति हेतोर्नायं
प्रसंगोसिद्धि विरुद्धानैकान्तिकलक्षणः । अनिश्चितायान्तु साध्यधर्मेण लिङ्ग-
स्याव्याप्तौ । धर्मिसमाश्रये वा पक्षधर्मत्वे वाऽनिश्चिते सति तत्स्वभावतया
निश्चितत्रैरूप्यस्वभावतया यो गमकोऽभिमतो हेतुर्न स कश्चिद् गमकः ॥
अत एव कारणात् स्वधर्मेण स्वेन साध्यरूपेण व्याप्तः साध्यधर्मिणि सिद्धो
निश्चितो हेतुस्वभावो वाच्यः । § 1728

एतदेव द्रढयन्नाह । न हीत्यादि । प्रकाशतया प्रभास्वरतया घटादीन्प्र-
काशयन् यदा कदाचिद् घटाद्युदरान्तर्वर्ती भवति तदा तद्रूपप्रतिपत्तौ प्र-
भास्वरताऽप्रतिपत्तौ सत्यां स्वामर्थक्रियां घटादिप्रकाशनलक्षणां न हि करोति
॥ § 1729

गमकस्वरूपमभिधायाधुना गम्यस्वरूपमाह । व्यापकस्तस्येति । योसौ
गमको व्याप्यः स्वभावस्तस्य व्यापकः स्वभावः निश्चितो गम्यः । § 1730
तद्धर्मेत्यादिना व्याचष्टे । धर्मिणो धर्मो गम्यः [।] कीदृशस्तस्य गमक-
त्वेनाभिमतस्य व्यापकत्वेन निश्चितः । कथं पुनर्व्यापकत्वेन निश्चित इत्याह
। तद्धर्मनिश्चयादेव व्याप्यधर्मनिश्चयादेव । § 1731

इयता गम्यगमकयोः स्वरूपन्दर्शितं ॥ § 1732
निवर्त्यनिवर्तकयोरपि स्वरूपमाह । तस्येत्यादि । अयमिति व्यापको
धर्मः स्वयं निवृत्तौ सत्यां तस्य व्याप्यस्य निवर्तकः । § 1733
तस्येत्यादिना व्याचष्टे । अयं व्यापको धर्मः स्वयन्निवर्तमानस्तस्य व्याप्य-
स्य निवर्तक इति सम्बन्धः । किङ्कारणं । यस्मादेवं ह्यस्यायं साध्यो धर्मो
व्यापकः सिद्धो भवति । यद्यस्य व्यापकस्याभावे व्याप्यो न भवेत् ॥ तदिति
वाक्योपन्यासे । § 1734

358/s

अनेनानन्तरोक्तेनानुवर्त्यानुवर्तकभावस्य निवर्त्यनिवर्तकभावस्य च प्र-
दर्शनेन द्विविधस्यापि साधर्म्यवतो वैधर्म्यवतश्च साधनप्रयोगस्य गमकलक्षणं
साध्यसाधकत्वलक्षणमुक्तम्वेदितव्यं । § 1735

तद्व्याचष्टे । द्विविधो हीत्यादि । यथाहुरेके इति नै या यि काः ।
साधर्म्यवानेव हि प्रयोगोन्वयी । वैधर्म्यवानेव च व्यतिरेकी । § 1736

ननु साधर्म्यप्रयोगे पक्षधर्मत्वमन्वयश्चेति [।] तथा वैधर्म्यप्रयोगेपि प-
क्षधर्मत्वं व्यतिरेकश्चेति द्विरूपन्तर्हि लिङ्गप्राप्तमित्याह । नानयोरित्यादि ।
अनयोरित्यन्वयव्यतिरेकिणोर्हेत्वोर्वस्तुतः परमार्थतो न कश्चिद् भेदः । द्वयोर-
प्यन्वयव्यतिरेकवच्चात् । अन्यत्र संयोगभेदात् । तस्मात्तावेवान्वयव्यतिरेकौ
कदाचित्साधर्म्यप्रयोगेण प्रतिपाद्येते कदाचिद् वैधर्म्यप्रयोगेणेति प्रयोगमात्र-

130b/PSVTa

२ मुखेण] ? न

४ सिद्धि] ? छ

म्भिद्यते न बर्धः । किं कारणं [1] यस्मात् साधर्म्येणापि हि प्रयोगेऽर्थात् सामर्थ्यात् । साध्यविपक्षाद्धेतोर्व्यावृत्तिर्वैधर्म्यन्तस्य गतिः । § 1737

तदेव सामर्थ्यमाह । असतीत्यादि । तस्मिन्निति वैधर्म्ये । एवं हि साध्येनान्वितो हेतुः स्याद् यदि साध्याभावे न भवेत् । तथा वैधर्म्य इति वैधर्म्यप्रयोगे । तस्मिन्नित्यन्वये यदि हि साध्येन हेतोरन्वयः स्यात् तदायं साध्यनिवृत्तौ निवर्त्तत । एतच्च व्य ति रे क चि न्ता याम्वक्ष्यामः ॥ १९४-१५ § 1738

अनित्यत्वे यथा कार्यं । अनित्य एव कृतकत्वं । एतच्चान्वयिन उदाहरणं । अकार्यम्वा । अविनाशिनीति व्यतिरेकिण उदाहरणं । तेनायमर्थो भवति [1] अविनाशिनि विनाशाभावे सति । अकार्यं कृतकत्वं भवति । तदेवाह [1] अनेनेत्यादि । अनयोरित्यन्वयव्यतिरेकिणोः । यत्किञ्चिदिति सर्वोपसंहारेण व्याप्तिकथनेनार्थान्नित्याद् व्यावृत्तिः कृतकत्वं स्योक्तेति व्यतिरेकमतिः । शब्दश्च कृतक इति पक्षधर्मकथनं । पक्षः कस्मान्नोच्यत इत्याह । कृतकस्येत्यादि । अनित्यत्वेन व्याप्तं कृतकत्वं यदा शब्देन कथिततन्तदा नियमेन स्वं व्यापकं सन्निधापयतीति सामर्थ्यादिवानित्यः शब्द इति भवति । तस्मान्नावश्यमित्यादि । इहेति साधर्म्यप्रयोगे [1] § 1739

वैधर्म्यवन्तं प्रयोगमाह । व्यतिरेकेपीत्यादि । एतच्चाकार्यम्वा ऽविनाशीत्येतस्य विवरणं । इहापि न प्रतिज्ञावचनं । यस्मात् सिद्धस्वभावतया निश्चितया नित्यस्वभावतया हेतुभूतया । तदभाव इत्यनित्यत्वाभावे सति न भवतः कृतकत्वं शब्दे च भावख्यातौ सद्भावकथने कृते सति तदात्मनः सत इत्यनित्यस्वभावस्य सतः कृतकत्वं शब्दे भाव इति । सामर्थ्यादनित्यः शब्द इति सिद्धेः । पूर्ववदिति साधर्म्यप्रयोगवत् । § 1740

नन्वत्र वैधर्म्यप्रयोगेऽन्वयो नोक्त इत्याह [1] अन्वयस्वित्यादि । अन्वयमन्तरेण वैधर्म्यस्यानुपपत्तिरर्थापत्तिः । किङ्कारणं [1] न हीत्यादि । यस्माद-तदात्मनियतस्यानित्यस्वभावेऽप्रतिबद्धस्य । तन्निवृत्तावनित्यत्वनिवृत्तौ निवृत्तिर्युक्ता । यत एवन्तस्मात् स्वयन्तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यां हेतोः साध्ये नियमं प्रमाणेन प्रसाध्य साध्यनिवृत्त्या मूढं प्रति हेतोर्निवृत्तिर्वक्तव्या । § 1741

तेन यदुच्यते [1] प्रमाणेन चेन्नियमः प्रसाधितः किन्निष्फलेन निवृत्तिवचनेन । कथं वा नियमं न प्रतिपद्यते । न तु तन्निवृत्तौ निवृत्तिमिति तदपास्तं ॥ § 1742

अन्ये बन्धथा व्याचक्षते । प्रसाध्य शब्दार्थादाक्षेपवचनस्तेनायमर्थो नियमं प्रसाध्य नियममर्थादाक्षिप्य निवृत्तिर्वक्तव्येति । तथाभूतेन वचनेन निवृत्तिर्वक्तव्या । निवृत्त्युक्तिः सामर्थ्यान्नियममाक्षिपतीति । अत एवाह । सा चेत्यादि । सेति नियमस्याक्षेपिका निवृत्तिः सिध्यति परम्प्रति । यदि तथा भूतेन वचनेन प्रकाशते । तदा- त्मनियमं साध्यात्मनियममर्थादुक्तिसामर्थ्यादाक्षिपति । इति हेतोः सिद्धोन्वयः ॥ § 1743

कथमित्यादि परः । इदानीमिति निश्चिते व्याप्यव्यापकभावे गमको हेतुरित्यभ्युपगमे सतीत्यर्थः । कथं केन प्रमाणेन कृतकोवश्यमनित्य इति

प्रत्येतव्यो निश्चेतव्यो येन द्वयैवमुच्यते । कृतकः शब्दोऽनित्यः । यत्कृतकन्त-
दनित्यमित्येवं पृष्ठो व्याप्तिविषयं बाधकं प्रमाणन्दर्शयितुमाह । यस्मादित्यादि
। यस्माद् विनाशस्य निवृत्तिधर्मकबलक्षणस्य स्वभावात् स्वरूपमात्रादनुब-
न्धिता । यद्वा भवत्यस्मादिति भावः [1] स्वो भावः स्वभावः स्वहेतुरित्यर्थः
५ । तस्मादेवानुबन्धिता विनाशस्य वस्तुनि सद्भावस्तस्मात् कृतकोऽनित्यः ।
कुत एव तदहेतुत्वाद् यतो न जनकाद्धेतोरन्यो विनाशस्य हेतुः [1] तस्मात्
स्वभावादनबन्धः । § 1744

तदयमत्र समुदायार्थः । मुद्गरव्यापारानन्तरं द्वयं प्रतीयते घटनिवृत्तिः
। कपालं च [1] तथैते विनाशरूपतया प्रतीयेते । तत्र घटनिवृत्तेर्नीरूप-
१० ब्हेनाकार्यत्वादिति वक्ष्यति । तत्कार्यत्वेन तु प्रतीतिभ्रान्तिरेव । कार्यत्वे वास्या
न घटनिवृत्तिरूपत्वं स्यात् । घटसम्बन्धिबेन कृतकत्वात् । विनाशरूपतया
च न प्रतीतिः स्यात् घटस्य सत्त्वात् । कपालस्यापि मुद्गरकार्यत्वे सत्यपि
विनाशरूपता । घटस्यानिवृत्तत्वादिति च वक्ष्यति । ततश्च कथमस्य विनाश-
रूपतया प्रतीतिः । निर्हेतुके तु विनाशे स्वरसतो निवर्तमान एव घटो मुद्ग-
१५ रादिसहकारी कपालजनकत्वेन सदृशक्षणानारम्भकत्वात् मुद्गरव्यापारानन्तरं
घटनिवृत्तेः कपालस्य च सद्भावात्तयोर्विनाशरूपतया विनाशस्य च सहेतुक-
त्वेन मन्दमतीनामवसायो युज्यत एव । § 1745

मुद्गरव्यापारानन्तरं सन्तानविच्छेदात् । तत्कथं निर्हेतुकविनाशाभ्युपग-
मवादिनां प्रतीतिबाधा चोद्यत इति । एतमेवार्थमाह । न हीत्यादि । नश्यन्त
२० इति येषान्तावत् कृतकानां नाशो दृश्यते ते विनश्यन्तः । तद्भावे विनश्य-
रस्वभावे स्वरूपजनकादन्यत्र हेतुमपेक्षते । कुतः । स्वहेतोरेव विनश्यराणां
निवृत्तिधर्माणां भावात् । यतश्च नश्यरस्वभावं प्रत्यनपेक्षता भावानान्तस्माद्
यः कश्चिद् कृतकः स स्वभावेनैव नश्यरः । १९५-९६ § 1746

361/s

यदि सहेतुको विनाशस्तदावश्यंभावी न स्यादित्याह । सापेक्षाणामित्यादि
२५ । हीति यस्मात् [1] सापेक्षाणाम्भावानां नावश्यम्भाविता [1] तस्मात्
निरपेक्षोभावो विनाशे विनश्यरे स्वभावो हेतुसापेक्षत्वे हि घटादीनामध्ये
केषाञ्चिन्नित्यतापि स्यात् । येषां नाशकारणमसन्निहितं । वाहुल्यात् विनाश-
कारणानां न क्वचिदसन्निधानमिति चेदाह । येनेत्यादि । तद्धेतोरिति विनाश-
हेतोस्तेषामपि विनाशकारणानां नावश्यं सन्निधानमिति सम्बन्धः । कस्मात्
३० [1] स्वप्रत्ययाधीनसन्निधित्वात् स्वकारणायतसन्निधित्वात् । न च विनाश-
कारणान्तं कारणानि सर्वत्र सन्निहितानि । ततश्च विनाशहेतोरसन्निधानात्
कश्चिन्न नश्येदपि । सत्यपि विनाशहेतुसन्निधानं न नियतो विनाशः [1]
यतो न ह्यवश्यं हेतवः फलवन्तः विनाशाख्यकार्यवन्तः । कस्मात् [1]
सहकार्यसन्निधानं वैकल्यं । विरुद्धोपनिपातः प्रतिबन्धः । एतेन सापेक्षस्य
३५ नावश्यम्भाविबेन व्यभिचारिबन्धमुक्तं । १९५-९६ § 1747

सर्वेषां नाशहेतूनां नाशस्य लिङ्गत्वेन ये हेतव उपादीयन्ते तेषां । क-
स्मात् [1] कार्याव्यवस्थितेः । नाशलक्षणकार्योत्पत्तिनियमाभावात् । हेतुम-

त्राशवादिनां हेतुमन्तत्राशं ये वदन्ति तेषां । यतश्चाहेतुको विनाशः । तत्त-
स्मादयम्भावः कृतकोनपेक्षस्तद्भावम्प्रति विनश्चरस्त्रभावम्प्रति । तद्भावनिगतो
निवृत्तिधर्मकतायां नियतः । दृष्टान्तमाह [1] असम्भवेत्यादि । न स-
म्भवति प्रतिबद्धो यस्यां सा कारणसामग्री । सकलेति सहकारिप्रत्ययेन
सन्तानपरिणामेन च परिपूर्णेत्यर्थः । प्रयोगस्तु । ये यद्भावं प्रत्यनपेक्षास्ते
362/s तदभावनिगताः । तद्यथा ऽसम्भवत्प्रतिबन्धा कारणसामग्री कार्योत्पादने ।
अन्यानपेक्षश्च कृतको भावो विनाश इति स्त्रभावहेतुः । १९६-१७ § 1748

नन्वित्यादिना नैकान्तिकत्वमाशंकते । क्वचित् कार्येऽनपेक्षाणामपि के-
षांचित् कारणानां नावश्यन्तद्भाव इत्याह । भूमीत्यादि । सा हि कार्यजन-
नेऽपेक्षा सामग्री । तस्यामसत्यामपि कदाचित् प्रतिबन्धकालेऽङ्कुरानुत्पत्तेः
। एतच्च सन्तानस्यैकत्वमध्यवसायोक्तं । § 1749

नेत्यादिना परिहरति । तत्र यथोक्तायां सामग्र्यां सन्तानस्य परिणामः
स्त्रभावान्तरोत्पत्तिलक्षणस्तत्र सापेक्षत्वात् । ततोऽनपेक्षत्वादित्यस्य हेतोस्त-
त्रावृत्तिः । कृतकस्याप्यस्ति विनाशं प्रति कालान्तरापेक्षा ततो हेतुरसिद्ध
इत्याह । नैवमित्यादि । कृतकस्य भावस्य नाशे काचित् कालान्तरापेक्षेति
वक्ष्यति । § 1750

स्यादेतद् [1] एकस्त्रभावा एव भूमिबीजादयः कुतस्तेषां सन्तानप-
रिणामापेक्षत्वं [1] अतो व्यभिचार एव हेतोरित्याह । तत्रापीत्यादि । § 1751
एतदुक्तम्भवति । न भूमिबीजादय एकस्त्रभावाः पश्चादिव प्रागपि
कार्योत्पादनप्रसङ्गात् । किन्तूत्तरोत्तरपरिणामेन भिन्नाः । तत्रेति तस्यां स-
न्तानपरिणामेन भिन्नायां सामग्र्यामन्त्या या सामग्री । कार्योत्पादने लक्ष-
णान्तरेणाव्यवहिता सा फलवत्येवेति कुतो हेतोरनैकान्तिकत्वं । § 1752

स्यादेतत् [1] पूर्वा सामग्री जनिकापि सती न नियतेत्याह । सैवेत्य-
न्त्या सामग्री तत्र तासु मध्येऽङ्कुरहेतुर्नान्या काचित् । किमर्थन्तर्हङ्कुरार्थिभिः
पूर्वा सामग्र्युपादीयत इत्याह । अन्यास्त्रित्यादि । पूर्वः परिणामः पूर्वोव-
स्थाविशेषस्तदर्थेवाङ्कुरजननसमर्थान्त्यसामग्र्यर्थ एव । तेनार्थिभिरुपादीयते
सामग्री रूपतया चाध्यवसीयते । § 1753

132a/PSVTa स्यादेतद् [1] अन्त्याया अपि सामग्र्याः प्रतिबन्धः सम्भवति । तेन
कार्योत्पादनियमाभावात् साध्यशून्यो दृष्टान्त इत्याह न चेत्यादि । तामन्त्यां
363/s सामग्रीन्तत्र कार्ये जन्ये । एकत्र भाव इत्यन्त्ये क्षणे । विकारस्योत्पत्तौ वा
तस्यान्त्यस्य क्षणस्यैकत्वहानेः पूर्वस्य प्रच्युतेर्विकाराख्यस्य च द्वितीयस्योत्पत्तेः
। ततश्च नासावन्त्यः स्यात् । § 1754

अथ न तस्यान्त्यस्य जनकस्त्रभावात् प्रच्युतिरिष्यते । तदा तदात्मनो
जनकात्मनः । स्त्रभावादप्रच्युतस्य तदुत्पादनं कार्योत्पादनं प्रति वैगुण्यम-
कुर्वाणस्य प्रतिबन्धहेतोरप्रतिबन्धकत्वाद् विघातकरणात् । § 1755

पुनरपि व्यभिचारमाशंकते । यवबीजादयो न सापेक्षाः [1] कस्मिन्
[1] शाल्यङ्कुरे कार्ये जन्ये । कस्मात् [1] तदुत्पत्तिप्रत्ययानां कदाचित्

तत्रापि यवबीजादौ सन्निधानात् । ते निरपेक्षा अपि न शाल्यकुरं जनय-
न्तीत्यनेकान्तिक एवेति । § 1756

कथमिति सिद्धा न्त वा दी । सापेक्षा एवेत्यर्थः । एषामिति यव-
बीजादीनां शालिबीजस्य यस्तदुत्पादनः शाल्यङ्कुरोत्पादनः स्वभावः स एवेषां
५ नास्तीतिसम्बन्धः । तत्स्वभावापेक्षा इति शाल्यङ्कुरोत्पादनस्वभावापेक्षाः ।
§ 1757

कदा च कथं निरपेक्षत्वं स्यादेवन्तर्हीति परः । कृतकानां च केषांचित्
सताम्वा केषांचित् । स एव स्वभावो नास्ति यो नश्वरः । तस्मात् त-
त्स्वभावापेक्षत्वाद् विनश्वरस्वभावापेक्षत्वात् विनश्वरा इत्यसिद्धत्वं हेतोरिति ।
१० § 1758

एतन्निराकर्तुम्प्रक्रमते । शालिबीजेत्यादि । आदिशब्दाद् यवबीजादीनां
। स स्वभाव इत्यभिमततरकार्य जननाजननस्वभावः स्वहेतोरिति कृत्वा
। यो यवबीजादिर्न तद्धेतुः । स शालिबीजहेतुर्यस्य हेतुर्नभवतीत्यर्थः ।
सोऽतस्वभाव इत्यशाल्यङ्कुरजननस्वभावः । § 1759

१५ नन्वतद्धेतुश्च स्यात् तत्स्वभावश्चेत्याह । नियतशक्तिश्चेत्यादि । नियता
प्रतिनियता शक्तिर्यस्य स तथा [।] स हेतुरिति शालियवबीजजननस्वभावः
। स्वरूपेण विभक्तेनैव स्वभावेन प्रतीतः प्रत्यक्षतः । § 1760

364/s

स्यादेतत् [।] न हेतुकृतः स्वभावभेदो भावानां किन्तु स्वभाव एव क-
स्यचित् [।] तादृशस्वभावोन्यस्य चान्यादृश इत्याह । न चेत्यादि । आक-
२० स्मिक इति निर्हेतुकः । अनपेक्षस्याहेतोः क्वचिद्देशे । क्वचित्काले । क्वचिच्च
शालिबीजादौ द्रव्ये शाल्यङ्कुरोत्पादनस्य स्वभावस्य नियमो न स्यात् । किन्तु
सर्वस्य सर्वदा सर्वत्र भवेदपेक्षाभावात् । तस्माद् देशादिकमपेक्ष्य भवन्निय-
मो हेतुमानिति गम्यते । यथा शालिबीजादीनां स्वभावनियमस्तथात्रापि
कृतकेषु, सत्सु वा नियमहेतुर्वक्तव्यो यतो नियामकाद्धेतोः कृतकास्सन्तो
२५ वा केचिन्नश्वरात्मानो जाता नान्ये । § 1761

स्यादेतद् [।] यदि नाम नियामको हेतुर्न शक्यते दर्शयितुन्तथापि स-
म्भाव्यत इत्याह । न चात्र लोके नश्वरस्य स्वभावस्य नियामको हेतुरस्ति
। न सम्भाव्यत एवेति यावत् । सर्वेषां जन्मवतां नाशस्य सिद्धेर्दृष्टत्वात् ।
अनियतहेतुको विनाश इति यावत् । § 1762

३० यदि सर्वजन्मिनां विनाशसिद्धिरेवन्तर्हि सत्त्वादिति हेतुरनेकान्तिकः
स्यात्तदाह । जन्मीत्यादि । जन्मवतामेव स्वभावो नाशी नाजन्मवतां ।
नाकाशादीनां सतामपीति परो मन्यते । आ चार्य आह । न वै जन्मेति
। न हि जन्मवशाद् भावस्य स्वभाव उत्पद्यते । तस्मान्न जन्म नाशस्य
हेतुः । नाप्याकाशादौ सत्त्वमस्तीत्याह । न चेत्यादि । अहेतोराकाशादेः
३५ स्वभावनियमः स्वरूपनियमोऽहेतोर्देशकालप्रकृतिनियमायोगात् । यतश्च स-
र्वजन्मिनां विनाशसिद्धिराकाशादीनां चासत्त्वं । तस्मान्नात्र कृतकेषु सत्सु

132b/PSVTa

365/s वा हेतोर्नश्वरानश्वरजनकत्वेन स्वभावप्रविभागः । तद्भावाद्धेतुप्रविभागाभावात् फलस्य कृतकस्य सतो वा नश्वरानश्वरप्रविभागो नास्तीत्यसमानं यव-बीजादिना । सेयम्विनाशस्य निरपेक्षता क्वचिद् वस्तुनि । कदाचित् काले विनाशस्य यो भावस्तेन विरोधिनी करोति तदभावं । तस्य क्वचित् कदाचिच्च विनाशस्याभावं स्वभावेन सत्तया साधयति । सर्वत्र सर्वकालम्भावं साधयतीति यावत् । किं कारणं । यो हीत्यादि । तत्कालद्रव्यापेक्ष इति यस्मिन् काले भवति यत्र वा द्रव्ये । तं कालं द्रव्यश्चापेक्षत इति निरपेक्ष एव न स्यादित्युक्तं प्राक् । § 1763

ननु विनाशकहेत्वनपेक्षत्वेन विनाशस्यानपेक्षत्वं, न तु कालाद्यनपेक्षत्वेन [1] तत्कथमुच्यते तत्कालद्रव्यापेक्ष इति निरपेक्ष एव विनाशो न स्यादिति । यदि च कालानपेक्षो विनाशः द्वितीयेपि क्षणे विनाशो न स्यात् तत्कालापेक्षत्वात् । द्रव्यानपेक्षत्वे च कस्य तर्हि विनाशः स्यात् । § 1764

एवमन्यते [1] जातस्य तद्भावेऽन्योनपेक्षणादिति वचनात् । द्वितीय एव क्षणे विनाशो भवति नान्यस्मिन् क्षणे । तथा सर्वस्य जातस्य भवति न द्रव्यविशेषस्य । तेन द्रव्याऽनपेक्षत्वे कस्य तर्हि विनाशो भवतु [1] § 1765

इति निरस्तं । कालान्तरे द्रव्यविशेषे च नाशस्य भावे कालान्तरस्य द्रव्यविशेषस्य च विनाशकत्वमेव स्यात् । विनाशस्य तद्भाव एव भावात् । तस्मात् तत्कालद्रव्यापेक्षत्वे निरपेक्ष एव न स्यादित्युच्यते । § 1766

तर्हीति परः । नेत्या चा र्यः । सत्ताया यो हेतुर्भावस्तस्मादेव तथोत्पत्तेर्नश्वरस्वभावस्योत्पत्तेः । एतदेव स्पष्टयति । सतो हि भवत इति सत्तां प्रतिपद्यमानस्य तादृशस्यैव नश्वरस्वभावस्यैव भावात् । नावश्यं सतः पदार्थस्य कुतश्चित् कारणाद् भाव उत्पादन इति चेत् । केचिद्धि सन्तोपि नोत्पत्तिमन्तो यथाकाशादय इति परो मन्यते । आकस्मिकीत्यहेतुका । नेयं सत्ता कस्यचिदर्थस्य कदाचित् काले क्वचिद् द्रव्ये विरमेत । § 1767

ननु च घटादीनां स्वहेतुतः सत्तानियमे कथमाकाशादिसत्ताप्रसङ्गः । § 1768

133a/PSVTa, 366/s सत्यं [1] किन्तु न कस्यचिद् विरमेतेत्यस्यायमर्थः । न स कश्चिद् भावो यत्स्वभावोसावाकाशादिर्न स्यात् सर्वात्मकः प्रसज्यत इत्येके । तदयुक्तं [1] यदि हि घटादिरूपमाकाशे स्यादहेतुकं स्यात् तस्य मृत्पिण्डादिकमन्तरेण भावात् । तस्मान्नेयमाकाशादेस्सत्ता । कस्यचिदात्मादेः कदाचित् काले क्वचिद् देशे विरमेत । देशकालद्रव्यनियता न भवेदित्यर्थः । § 1769

एतदेव द्रढयन्नाह । तद्धीत्यादि । तद्धि वस्तु । किञ्चिदुपलीयेताश्रयेत् । यस्य यत्र किञ्चिदुत्पादादिकं प्रतिबद्धमायत्तं । न चोपलीयेत यस्य यत्राप्रतिबद्धं । सेयं सत्ता क्वचिदप्रतिबन्धिनी चेत् । द्रव्यकालापेक्षया न नियमवती स्यात् । तथा चाकाशस्येयं सत्ता नात्मनः । आत्मनस्सत्ता न कालस्येत्यादि न स्यात् । यतश्चैवन्तस्मान्नेयं सत्ताकस्मिकी क्वचिन्नित्याभिमतेष्वपि । § 1770

यदि सत्ताहेतोरेव विनश्वरस्योत्पादः कथमिदानीमहेतुको विनाश उक्त इति व्याघातमाह । § 1771

जातस्येत्यादिना परिहरति । जातस्य निष्पन्नस्य तद्भावे विनश्चरताभावे
जनकाद्धेतोरन्यस्यानपेक्षणात् । § 1772

अहेतुको विनाश उक्तः । उक्तं चात्र प्राक् यथा न विनाशो नामान्य
एव कश्चिद् भावात् किन्तु भाव एव हि नाशः । § 1773

ननु च प्रध्वंसाभावो नाशः स कथम्भावस्त्वभावो भवतीत्याह । § 1774

स एव हीत्यादि । यस्मात् स्वहेतौरेव क्षणस्थायी जातस्तस्माद् भाव
एव नाश उक्तः । य एव सत्ताकालो भावस्य तमेवैकं क्षणं स्थातुं शीलं यस्य
स तथा । न पुनरुत्पद्य क्षणमपि तिष्ठति । यदि तिष्ठेन्न कदाचिन्न निवर्त्तेति
वक्ष्यामः । यद्येकक्षणस्थायी भावो विनाशः कस्मात् प्रवाहविच्छेदात् प्रागपि
तथा न निश्चीयतेऽनिश्चयाच्चाक्षणिकः स इत्याह । तमस्येत्यादि । तं नाश-
स्त्वभावमस्य घटादेरासंसारमविद्यानुबन्धात् मन्दा उर्ध्वं प्रवाहविच्छेदकाले
व्यवस्यन्ति न प्राक् सत्ताकाले । दर्शनेपीति नश्चरस्त्वभावस्य सत्यपि दर्शने ।
न दर्शनकालेऽध्यवसायोस्ति । अविद्यासामर्थ्यात्सदृशापरोत्पत्त्या च दर्शन-
पाटवस्याभावात् । यतश्च सन्तानविच्छेदकाले नाशस्त्वभावस्य निश्चयस्तस्मात्
तद्वशेन निश्चय वशेन । पश्चादिति यस्मिन् काले नाशस्त्वभावस्य निश्चयस्त-
त्कालोपाधिरेव स भावस्य विनाशस्त्वभावो व्यवस्थाप्यते [।] दृष्टान्तमाह ।
विकारेत्यादि । यथा विषद्रव्यं गृहीतमपि भ्रान्तिसद्भावात् प्रागनवधारितमज्ञैः
पुरुषैः पश्चाद् विषकृतस्य विकारस्य लालास्रुत्यादेर्दर्शनेन विषं व्यवस्थाप्यते
तद्वत् । एतावन्मात्रेणायं दृष्टान्तो न तु मारणशक्तिर्गृहीता पश्चादवधार्यत इति
दृष्टान्तः । तदिति तस्माद् अयम्विनाश इति सम्बन्धः । वस्तुनो या सत्ता
तद्व्यतिरेकेण न किञ्चिद् विनाशकारणमपेक्षत इति तद्व्यापी सत्ताव्यापी ।
§ 1775

367/s

कथमित्यादि परः । असामर्थ्याच्चेति प्रतिवचनं । तद्धेतोरिति नाशहेतोः ।
चकारादकारकत्वाच्च । एतदेव विवृण्वन्नाह । अभावकारिण इत्यभावकारित-
याभिमतस्य क्रियायाः कारकत्वस्य प्रतिषेधाच्चेति । अवस्तुकारी योभिमतः
सोकारक एव भवति । असामर्थ्यन्दर्शयितुमाह । सिद्धे हीत्यादि । नाश-
हेतुर्भावादभिन्नम्वा विनाशं कुर्यात्ततोन्मवा । न तावदाद्यः पक्षः सिद्धे हि
भावे कारको नाशहेतुस्तम्भावं न करोति सिद्धत्वादेव । नापि द्वितीयः
पक्षः । यतो नाप्यन्य- क्रियान्तस्य भावस्य न किञ्चित् । तदवस्थत्वात् ।
तदतद्रूपेत्यादि । भावरूपस्य ततोन्मस्य च विनाशस्य कारणाच्चाकिञ्चित्करो
विनाशहेतुरतो नापेक्ष्यत इति सिद्धमसामर्थ्यं । § 1776

133b/PSVTa

क्रियाप्रतिषेधस्तु कथमित्याह । विनाश इति हि भावस्याभावन्ते हेतुम-
न्नाशवादिनो मन्यन्ते । अस्माभिर्भावस्त्वभाव एव विनाश इत्युक्तं । तदिति
तस्मादयं विनाशहेतुर्विनाशं करोत्यभावं करोतीति प्राप्तं । तत्रैतस्मिन् प्राप्ते
सति यद्यभावो नाम कश्चित् स्वभावः कार्यः स्यात् । तदा कार्यत्वात्कुरादिव-
त् स एव भाव इति नाभावः स्यात् । अथ यथा घटो घटरूपेण कार्यः
पटश्च पटरूपेण कार्यो न तु कार्यत्वाद् घटः पटो भवति । तथा भावो

368/s भावरूपेण कार्योऽभावोप्यभावरूपेण कार्यः स्यात् । न तु भाव एव भवतीति । तदयुक्तम्भवतीति हि भावो न भवतीति चाभावस्तेनाभावो भावविरोधी । न चाभावरूपतया तस्य प्रतिभासनादभावरूपता । भवनधर्मत्वेनाभावरूपतया प्रतिभास एव न स्यादितिदमेव चोद्यते । न च परस्परविविक्तरूपतयाऽभावानां प्रतिभासः । यतश्चाभावस्य नीरूपत्वादकार्यत्वं तस्मादभावं करोतीति भावं न करोतीति वाक्यार्थः स्यात् । तेन क्रियाप्रतिषेधोस्य नाशहेतोः कृतः स्यात् । तथापि क्रियाप्रतिषेधेप्ययं विनाशहेतुरकिञ्चित्करः । किमिति नाशेऽपेक्ष्यते भावेनेति सिद्धा विनाशं प्रत्यनपेक्षा भावस्य । § 1777

ननु निर्हेतुकेपि विनाशे कथम्विनाशं प्रत्यनपेक्षा भावस्य । स्वभावो हि स तस्येत्थं येनापेक्ष्य निवर्तते विरोधिनं [।] यथाऽन्येषां प्रवाहो मुद्गरादिकं । तेन पूर्वम्विरोधिनोऽभावे नानिवृत्तेः कथं क्षणिकत्वमिति । § 1778

तदयुक्तं । यतो विरोध्यपेक्षस्वभावत्वं यदि वस्तुनो न पूर्वमपि तदास्य पूर्वोत्तररूपयोर्भेदाद् नित्यत्वमेव । अथ पूर्वमपि स स्वभावोस्ति तदा पूर्वमप्यस्य निवृत्तिः स्यात् । अथ तदा विरोध्यभावान्न निवर्तते । कथन्तर्हि विरोध्यपेक्षस्वभावत्वं । सत्येव विरोधिनि । विरोध्यपेक्षस्वभावत्वस्य भावान्नान्यदा । यदि विरोधी वस्तुनो नोपकारकः कथन्तन्तदपेक्षते । उपकारे वा विरोधिसन्निधानेप्यपरस्य भावस्योत्पत्तिरिति पूर्वको भावस्तदवस्थो दृश्येत । विरोधे सन्निधानाभावेनानिवृत्तेः । अथ निवर्तते । न तर्हि विरोध्यपेक्षया भावस्य निवृत्तिः [।] यदि च न भावम्विनाशयति कथम्विरोधी । न च क्षणिकवादिनां विरोधिसन्निधाने सत्ता नो निवर्तते । किन्तर्हि नोत्पद्यते । तथा हि निरोधमुपगच्छन्नेव घटो मुद्गरादिसहकार्यपेक्षः कपालजनकत्वेन सदृशक्षणानारम्भको भवतीति सन्तानानुत्पत्तिर्न तु विरोधिनमपेक्ष्य प्रवाहो निवर्तते । यतश्च पूर्वसन्तानेनोत्पित्सोर्भावस्य विरोधिसन्निधाने सन्तानानुत्पत्तिरत एव मन्दमतीनां सहेतुकनाशाध्यवसायो मुद्गरादौ च विरोधिभावसाय इति सर्वं सुस्थं ॥ तस्मान्निरपेक्षत्वादेव यत्र नाम क्वचिद् भवदृष्टो विनाशस्तत्रैष स्वभावत एव भवति । § 1779

134a/PSVTa

नन्वहेतुकेपि नाशे यदैव घटादेर्नाशः प्रतीयते तदैवाहेतुकः स्यान्न पूर्वमप्रतीतेरर्थैकक्षणस्थायित्वेन घटादेरुत्पत्तेः पूर्वमपि नाशः [।] ननु यथैकक्षणस्थायित्वे नोत्पत्तिः स्वहेतुभ्यस्तथा ऽनेकक्षणस्थायित्वेनाप्युत्पत्तिः स्यात् । विचित्रशक्तयो हि सामग्र्यो दृश्यन्ते । तत्र काचित् स्यादपि याऽनश्चरात्मानं जनयेदित्याह । § 1780

369/s

अस्मादित्यादि । अस्माच्च स्वभावमात्रभावादन्यत्रापि देशादिव्यवधानेनादृष्टे । तथा दृष्टे [।] विरोधि सन्निधानात् पूर्वमपि स्वभावत एव विनाशो भवति । § 1781

एवमन्यते । येषान्तावद्विनाशो दृश्यते तेषां यदि न प्रतिक्षणं विनाशः स्यात् तदा विनाशप्रतीतिरेव न स्यात् । तथा हि यदि द्वितीये क्षणे भावस्य

स्थितिस्तदासौ सर्वदेव तिष्ठेत् । द्वितीयेपि क्षणे क्षणद्वयस्थायी स्वभावत्वात् । तदा च तेनापरक्षणद्वयं स्थातव्यं । अपरस्मिन्नपि क्षणे क्षणद्वयस्थायिस्वभावत्वादपरस्मिन् क्षणेऽवस्थानं स्यादेवमुत्तरोत्तरे क्षणे द्रष्टव्यमित्यासंसारभावस्य स्थितिः स्यात् । § 1782

५ अथ प्रथमे क्षणे भावस्य क्षणद्वयस्थायी स्वभावो द्वितीये क्षणे एक-क्षणस्थायी । तथापि तयोः स्वभावयोर्भेदात् क्षणिकत्वं स्यात् । न ह्येवमपि प्रथमे क्षणे भावस्यानेकक्षणावस्थायिस्वभावादक्षणिकत्वं स्यान्नासंसारस्थितिप्रसङ्गादित्युक्तत्वात् । § 1783

ननु द्वितीयेपि क्षणे भावस्योत्तरक्षणानवस्थानेपि पूर्वक्षणस्थायी रूपाभेदेन १० पूर्वमपि स्थानात् क्षणद्वयस्थायित्वमस्त्येवेति चेत् [।] § 1784

न । पूर्वभावस्य ह्येष स्वभावो यदेकस्मिन् क्षणे तिष्ठत्यन्यस्मिन् क्षणे स्थास्यति । स एव चेत्स्वभावो द्वितीये क्षणे तदाप्येकस्मिन् क्षणे तिष्ठत्यन्यस्मिन् क्षणे द्वयं स्थास्यतीत्येवमुत्तरोत्तरक्षणेपि द्रष्टव्यमिति न विनाशो भावस्य स्यात् । दृश्यते च [।] तस्माद् विनाशप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्या प्रतिक्षणविनाशानुमानं । § 1785

अदृष्टेषु तर्हि कृतकेषु कथं प्रतिक्षणविनाशित्वानुमानं विनाशस्यैवाददर्शनात् । § 1786

नैष दोषो यस्मात् तेषामपि प्रथमे क्षणे य एव स्वभावः स एव चेत् द्वितीयादिक्षणे तदाऽभूत्वा भवनमेव प्रथमक्षणवत् । अथ प्रथमे क्षणे तस्य २० जन्मैव न स्थितिर्द्वितीये च क्षणे स्थितिरेव न जन्म । एवमपि क्षणिकत्वं स्यात् । जन्मजन्मिनोः स्थितिस्थितिमतोश्चाभेदात् । न च द्वितीये क्षणे जन्म विना स्थितिर्युक्ता । जन्म चेन्न तदास्थितिस्तस्या द्वितीयादिक्षणभावितात् । द्वितीयादौ क्षणेष्वेवमिति सर्वत्रोत्पत्तिरेव न स्थितिरिति क्षणिकत्वं । किं च परस्परभिन्नस्यापरापरकालसम्बन्धित्वस्य कृतकाद् भावादभिन्नत्वात् क्षणिक- २५ त्वमेव । § 1787

सोयमित्यादिना का रि का र्थमाह । अयमिति विनाशः । क्वचिद् घटादौ मुद्गरादिसन्निधाने तथान्यत्रापीति मुद्गरसन्निधानात् पूर्वमपि । एवन्देशादिव्यवधानेपि । १९८-१९ § 1788

यत्पूर्वमुपन्यस्तन्त्र द्वौ वस्तुसाधनाविति तदुपसंहरन्नाह । तत इति तस्माद् या काचिद् भावविषया कार्यस्वभावाभ्यां लिङ्गाभ्यां द्विधेवानुमितिः । ३० कस्मात्तयोः कार्यस्वभावयोरेव स्वसाध्ये सम्बन्धनियमात् । कार्यं लिङ्गं यस्या अनुमितेः । एवं स्वभावो लिङ्गं यस्या इति विग्रहः । यथास्वं व्यापिनि साध्य इति कार्यस्य कारणं व्यापकं साध्यं [।] स्वभावस्यापि स्वभावो व्यापकः साध्यस्तस्मिन् साध्ये लिङ्गिनि तयोरेव कार्यस्वभावयोर्लिङ्गयोः प्रतिबन्धात् ॥ १९८-१९ § 1789

३५ अनुपलब्धिमधिकृत्याह । प्रवृत्तेरित्यादि । प्रवृत्तेः । सन्निश्चयशब्दव्यवहारलक्षणयोः बुद्धिपूर्वत्वात् प्रमाणपूर्वत्वात् । तद्भावानुपलम्भने तस्य प्र-

134b/PSVTa
370/s

वृत्तिविषयस्य भावस्य प्रत्यक्षानुमानाभ्यामनुपलम्भने प्रेक्षावता प्रवर्तितव्यं
नेतीयता लेशेनादृश्यविषयाया अप्यनुपलब्धेरुक्ता प्रमाणता ॥ तृतीयस्तु
हेतुरनुपलब्धिर्गमक इत्युच्यत इति सम्बन्धः । अविशेषेणेति दृश्यविषयेत्य-
मुन्विशेषन्त्यक्त्वा सामान्येन क्वचिदर्थे साध्ये । सन्निश्चयेत्यादिना तमेवार्थन्द-
र्शयति । प्रमाणपृष्ठभावी सदिति विकल्पः सन्निश्चयः । तत्पृष्ठभाव्येव सदिति ५
ध्वनिः सच्छब्दः । तथैव सदित्यनुष्ठानं सद्भवहारः । तेषां प्रतिषेधे हि सर्वेव
दृश्यविषयाऽदृश्यविषया च । § 1790

ननु का रि का यां प्रवृत्तिरित्युक्तन्तत्कथं वृत्तौ सन्निश्चयेत्यादि व्याख्याय-
त इत्याह । सन्निश्चयाद्धीत्यादि । यस्मात् सतां विद्यमानानां निश्चयाच्छ-
ब्दव्यवहाराः प्रवर्तन्ते तस्मात्ते सन्निश्चयशब्दव्यवहारास्त्रयोपि प्रवृत्त्यङ्गत्वात् १०
पुरुषप्रवृत्तेर्निमित्तत्वात् प्रवृत्तिरित्युक्तः । तस्मान्न सू त्र वृ त्योर्व्याघात इति
। § 1791

किम्पुनः कारणमुपलम्भनिवृत्तौ सद्भवहारो निवर्तते । तथा ह्यनुपल-
ब्धिरेव द्विप्रकाराप्यविशेषेणासत्त्वमित्युक्तं प्राक् । तच्चासत्त्वम्विप्रकृष्टायाम-
नुपलब्धौ प्रतिपत्तवशादुक्तं । प्रतिपत्ता ह्यनुपलम्भमानन्नास्तीत्यध्यवस्यति १५
। न वस्तुवशात् । तथा हि विप्रकृष्टेर्धे सत्त्वमसत्त्वञ्च सन्दिग्धं । त-
स्मात् तावद्धि स विप्रकृष्टो भावोस्य प्रतिपत्तुर्नास्ति यावदत्राप्रतिपत्तिः ।
कस्मात् [।] सतापि तेन विप्रकृष्टेनार्थेनानुपलब्धेन तदर्थाकरणात् । तस्य
पुंसोर्थाकरणात् । सन्नप्यसत्कल्पः । वस्तुतस्त्वनुपलम्भमानो न सन्नासन् ।
कस्मात् [।] सतामपि कदाचित् स्वभावादिविप्रकर्षादनुपलम्भान्नासत्तानिश्च- २०
यः । क्वापि सत्तानिश्चयस्तस्यास्यानुपलम्भस्यासत्त्वपि तुल्यत्वात् । तदिति
तस्मात् । एतत् सत्त्वमिति सम्बन्धः । किम्भूतमनुपलब्धिलक्षणन्देशादिविप्र-
कृष्टं प्रतिपत्तुः प्रमाणाभावात् । प्रत्यक्षानुमानाभावान्निवृत्तन्न वस्तुवशात् ।
किं करोति [।] स्वनिमित्तान् शब्दव्यवहा- रान् निवर्तयति । § 1792

उपलब्धिलक्षणमित्यन्ये पठन्ति । उपलब्धिरेव सत्त्वमुपचारात् तथाभूतं २५
सत्त्वं निवृत्तमित्यर्थः । § 1793

येनैवन्तेन कारणेन यापीयमनुपलब्धिः [।] केषाम् [।] अनुपलब्धिल-
क्षणप्राप्तानां । या वस्तुतोप्यसत्त्वरूपा [।] अपिशब्दात् प्रतिपत्तवशादपि ।
किं कारणम् [।] अप्रवृत्तियोग्यत्वादसद्भवहारयोग्यत्वात् । तस्या अप्यनुपल-
ब्धिरेतत्सद्भवहारप्रतिषेधकत्वेन तुल्यं प्रामाण्यं । अत्र विषये सद्भवहारप्रतिषेधे ३०
। § 1794

येयमनुपलब्धिलक्षणप्राप्तानु-पलब्धिरसन्निश्चयफलापि सा । असन्निश्चयः
फलं यस्या इति विग्रहः । २००-२०१ § 1795

असत्तायामित्यादिना व्याचष्टे । असत्तायामप्यनिश्चयेपि । यस्मान्न ह्य-
स्ति सम्भवो यदुपलब्धियोग्यो भावः सकलेष्वन्येषूपलम्भकारणेषु सन् ३५
विद्यमानो नोपलभ्येत । न पुनः पूर्वा विप्रकृष्टविषयानुपलब्धिरसत्तासाध-
नी । तथा हि [।] प्रत्यक्षानुमानागमनिवृत्तिलक्षणैवानुपलब्धिः । तत्र

शास्त्रस्याधिकारोस्मिन् प्रकरणे तत्रासम्बद्धा अनान्तरीयका बहवोर्थाः स्व-
भावादिविप्रकर्षणः शास्त्रे नाधिक्रियन्त इति यावत् । प्रत्यक्षस्यापि न ते
विषया इत्याहातीन्द्रियाः । नाप्यनुमानस्य यस्मादलिङ्गाः । नैषां लिङ्गम-
स्तीत्यलिङ्गाः । तेषामतीन्द्रियाणामर्थानां प्रमाणत्रयानिवृत्तिलक्षणाया अनुप-
लब्धितः कथमभावः [1] नैव । २००-१ § 1796

सोयमिति वादी । सर्वार्थानामिति देशकालस्वभावविप्रकर्षिणां प्र-
माणत्रयनिवृत्त्येति प्रत्यक्षानुमानागमनिवृत्त्या । तस्येति शास्त्रस्य क्व-
चित् पुरुषार्थानुपयोगिन्यर्थेऽनधिकारे विनियोगाभावे प्रवृत्तेः । यस्माच्छास्त्रं
हीत्यादि । अन्यथेति पुरुषार्थानुपयोगिनमर्थमाश्रित्य शास्त्रप्रवृत्तौ । अबद्ध-
प्रलापस्यासम्बद्धाभिधायिनः शास्त्रस्याप्रामाण्यात् । § 1797

स्यादेतत् [1] सर्व एवार्थाः पुरुषार्थोपयोगिन इत्यत्राह । तत्रेत्यादि ।
तत्र प्रकरण इति पुरुषार्थचिन्ताप्रस्तावे । प्रत्यात्मनियता इति प्रतिपुरुषनिय-
ताः । एतेन पुरुषाणामानन्त्यादानन्त्यं चेतोवृत्तीनामाह । अनियतान्निमित्ताद्
भवितुं शीलं यासामिति विग्रहः । अनेनैकस्मिन्नपि पुंसि निमित्तभेदाद् बहुब्रं
। एवंभूताश्चेतोवृत्तयो नावश्यं साकल्येन प्रतिपदं निर्देश्या अशक्यत्वात् ।
कालदेशव्यवहिता वा पुरुषार्थानुपयोगिनो द्रव्यविशेषा नावश्यं निर्देश्यास्त-
तो न तच्छास्त्रम्विषयीकरोति । ताश्च चेतोवृत्तयस्ते च विशेषास्तानिति
पुलिङ्गेनोक्ताः । पुमान् स्त्रियेति पुंसः शेषं कृत्वा ॥ § 1798

नापि प्रत्यक्षस्य विषया इत्याह । न चेत्यादि । तथा विप्रकृष्टेष्विति
देशादिविप्रकृष्टेषु स्वसामर्थ्योपधानात् । स्वरूपसन्निधानात् । ज्ञानोत्पादन-
शक्तिर्नास्ति । एतेनातीन्द्रिया इत्येतद् व्याख्यातं ॥ § 1799

अनुमानस्यापि न ते विषया इत्याह । स चावश्यमित्यादि । एषामिति
देशादिव्यवहितानां । येनेति कार्योपलम्भेन । न च त इति विप्रकर्षणः ।
सर्वेत्यदृश्यानुपलब्धिरपि । निवृत्तिनिश्चयस्याभावनिश्चयस्य । यत एवन्तदिति
तस्मात् । द्वयमित्यदृश्यानुपलब्धिस्सदसन्निश्चयफला नेति [1] सन्निश्चयफ-
ला न भवति सद्भवहारनिमित्ता । न चाप्यसन्निश्चयफला सन्देहात् । इति
हेतोः स्याद्धानुपलब्धेरप्रमाणता । व्यवसायफलत्वादिति निश्चयफलत्वात् प्र-
माणानां । प्रत्यक्षमपि हि प्रमाणं सर्वाकारग्रहेपि येष्वकारेषु निश्चयमावहति
तेष्वेव । § 1800

ननु प्रवृत्तिनिषेधप्रमाणं स्यादित्याह । न हीत्यादि । द्वयमित्यनुपल-
ब्धिः । निःशंकपरिच्छेदमिति निःशंकः परिच्छेदो यस्य चेतस इति विग्रहः
। संशये सति न प्रवर्तितव्यमवश्यमित्येवं निश्चितं चेतो न करोतित्य-
र्थः । संशयादपि क्वचित् कृषीवलादेर्लोकस्य प्रवृत्तेः ॥ कथन्तर्ह्यप्रवृत्तिफ-
लत्वेनास्याः प्रामाण्यमुक्तमित्यत आह । तथात्वे-तदित्यादि । तथा तेन
रूपेणैतदप्रवृत्तिकारणमनुपलम्भाख्यं निरवद्यं निर्दोषं यदि निश्चयपूर्वं व्यव-
हरेत् कश्चित् । प्रमाणपूर्वं सद्भवहारादि प्रवर्तयेत् । इत्यनेन द्वारेण सेय-

१८ ति] Pāṇini १. २. ६७

मदृश्यानुपलब्धिरप्रवृत्तिफला प्रोक्ता निश्चितसद्व्यवहारादिप्रतिषेधफला प्रोक्ता
[1] सन्दिग्धस्तु सद्व्यवहारादिर्न निषिध्यत इति पुरुषस्य प्रवृत्तिर्भवत्यपि ।
§ 1801

लिङ्गातिशयभाविनीति लिङ्गमनुपलब्धिस्तस्या अतिशयो विशेष उपल-
ब्धिलक्षणप्राप्तबन्तस्य भावस्सद्भावस्स यस्यामस्ति सा तथोक्ता । लिङ्गविशेष ५
वतीत्यर्थः । उपलब्धिलक्षणप्राप्तानुपलब्धिरिति यावत् । § 1802
अत्रेत्यादिना व्याचष्टे । अत्रेति निवृत्तिनिश्चये । यथोदाहृता प्रागिति ।
२०२-३ § 1803

असञ्ज्ञानफला काचिद्धेतुभेदव्यपेक्षयेत्यादिना [1] § 1804
यत्पुनरुक्तम् [1] अप्रमाणमनुपलब्धिरिति तन्नाविशेषेण बोद्धव्यं किन्तु १०
स्वभावेत्यादि । देशादिविप्रकृष्टः स्वभावः [1] ज्ञापकं लिङ्गं । तयोरज्ञानं ।
§ 1805

स्वभावज्ञापकाज्ञानस्यायं न्याय उदाहृतः । १ । २०३ § 1806
असत्त्वे साध्ये नास्ति प्रामाण्यमिति । स्वभावाज्ञानं प्रत्यक्षनिवृत्तिः ।
ज्ञापकाज्ञानमनुमाननिवृत्तिः । अदृश्यविषयायाः प्रत्यक्षानुमाननिवृत्तेरयं न्याय १५
उदाहृत इति समुदायार्थः । § 1807

यस्येत्यादिना व्याचष्टे । यस्य कस्यचित् पिशाचादेः । स इति स्वभावः ।
तदनुपलम्भमात्रेणेति तेन तद्विषयानुपलम्भमात्रेण प्रत्यक्षनिवृत्तिरूपेणासन्नाम
। यथोक्तं प्रागिति । सतामपि कदाचिदनुपलम्भादि त्यादिना । स्वभावज्ञान-
मनेन व्याख्यातं । § 1808 २०

ज्ञापकाज्ञानम्व्याख्यातुमाह । योपीत्यादि । ज्ञापकस्येत्यस्य विवरणं
लिङ्गस्येति । अतीन्द्रियः प्रतिक्षिप्यतेऽर्थः । यथा नास्ति विरक्तं चेत इत्यादि
136a/PSVTa । तथा ज्ञापकस्य लिङ्गस्याभावात् स्वभावविशेषो वा प्रतिक्षिप्यते । अत्र
विशेषः प्रतिक्षिप्यते न धार्मिमात्रं । यथा नास्ति दानेत्यादि । दानं च
हिंसा-विरतिश्चेति द्वन्द्वः । तद्विषयाश्चेतनाः । दानचेतनानां हिंसाविरतिचेत- २५
नानां चेत्यर्थः । अभ्युदयहेतुता स्वर्गादिफलहेतुना । अत्र चेतनानां न
375/s स्वरूपं प्रतिक्षिप्यते तासां प्रत्यक्षत्वात् । किन्त्वभ्युदयहेतुत्वं स्वभावो-विशेषो
नास्तीत्युच्यते । § 1809

ननु चेतनानां प्रत्यक्षत्वादभ्युदयहेतुतापि तदात्मभूतत्वात् । प्रत्यक्षस्यैवेति
कुतो भ्रान्तिरित्यादि । § 1810 ३०

प्रत्यक्षेप्यर्थे विपर्यस्तोऽपवदेतापीति सम्बन्धः । कथम्विपर्यस्त इत्याह ।
अतत्फलेत्यादि । अतत्फला अनभ्युदयफला ये दृष्टाश्चेतना-विशेषा अव्या-
कृताः । तैस्साधर्म्यात् । साधर्म्यमेव कथमित्याह । फलस्यानन्तर्याभावादिति
। या अन्या अतत्फलाश्चेतनाः । याश्च तत्फला । उभयत्र तत्फलस्यानन्तर्यत्र

दृश्यते । न तावतेति फलस्यानन्तर्यादर्शनमात्रेण । तदभावः फलाभावः ।
कस्माद् [।] व्यवहितानामित्यादि । हेतोः सकाशात् कालान्तरेणोत्तरोत्त-
रावस्थापरिणामलक्षणेन व्यवहितानां फलानान्दर्शनात् । मूषिकस्यालङ्कृतस्य
चोन्मत्तकुङ्कुरस्य विषविकार इव स हि न विषसंचारकाल एव भवति
५ किन्तु सहकारिणः कालविशेषस्य सन्निधौनिष्पद्यते । न तु हेबन्तरमेव तद्वत्
॥ § 1811

स्यादेतत् [।] मूषिकादिविषविकारस्य कालान्तरे दृष्टत्वात् सद्भावो युक्त
एव । दानादिफलन्तु न कदाचनापि दृष्टमिति कथन्तस्य सद्भाव इत्याह । त-
दित्यादि । तद्भाव इति । तयोर्दानादिफलातीन्द्रियवस्तुनोर्भावे विरोधाभावात्
१० । अत्र दानादिफलेऽतीन्द्रियभावे वानुपलब्धिमात्रमप्रमाणं । § 1812

यदि बाधकं प्रमाणं नास्तीत्यप्रतिक्षेपो ॥ भावेऽस्तिबे किं प्रमाणत्रैवास्ति
प्रमाणमतः सत्तानिश्चयो न युक्त इति परः । § 1813

अत एवेत्या चा र्यः । अत्यन्तमतीन्द्रियस्यार्थस्य साधकबाधकप्र-
माणाभावात् प्रेक्षावतः संशयो युक्तः । यदि वा यद् वस्तु निराकर्तुन्न
१५ शक्यते न च तस्य साधकं प्रमाणं प्रतिभाति । तस्यैवं सम्भावना युक्ता
भवेदस्य कदाचित् साधकं प्रमाणं कस्यचित् प्रतिभावतः । तस्मादर्थसंशयात्
प्रमाणसंशयाद्वाऽप्रतिक्षेपः । § 1814 376/s

अन्ये तु विरक्तचित्तेऽभ्युदयहेतुबे चात एवेति साधकबाधकप्र-
माणाभावात् संशयोऽस्त्विति व्याख्याय । विरक्तं चित्तं सर्वज्ञबे भवेद्वा प्रमाण-
मित्यप्रतिक्षेपः । तच्च प्रमाणं द्वितीये परिच्छेदेऽभिधास्यत इति व्याचक्षते ।
२० § 1815

यत एव व्यवहितस्यापि कार्योत्पत्तिः । तत्तस्मादत्र एवातीन्द्रियेषु म-
ध्ये केषांचिदर्थानां स्वभावानां चेति यद्यपि पाठक्रमः । तथापि यथायोगं
सम्बन्धः । § 1816

केषांचित् स्वभावनामभ्युदयहेत्वादीनां भवेज्ज्ञापकासिद्धिः । कथं [।]
२५ दर्शनपाटवाभावात् । तद्विषयस्यानुभवस्य यथागृहीतस्वरूपनिश्चयोत्पादने
सामर्थ्याभावात् । केषांचिदर्थानां विरक्तचित्तवादीनां । प्रत्यक्षानुमानलक्षणं
कार्यं ज्ञापकन्तस्याभावात् । § 1817

तथाभूतस्य कार्यस्य कस्मादभाव इत्याह । कारणानामित्यादि । न हि
३० कारणैरवश्यमात्मज्ञापकङ्कार्यं सर्वपुरुषग्राह्यमारब्धव्यमिति नियमः । § 1818 136b/PSVTa

अन्ये बन्धथा व्याचक्षते । केषां चित् स्वभावनामभ्युदयहेतुवादीनां ।
अर्थानां च विरक्तचित्तादीनाम्भवेज्ज्ञापकस्य निश्चयकस्य प्रमाणस्यासिद्धिः ।
कुतः [।] दर्शनपाटवाभावात् । § 1819

एतदुक्तम्भवति । दर्शनमेव ज्ञापकं कस्यचिदर्थस्य तच्चापटुत्वात् स-
३५ र्वकारनिश्चयन्नोत्पादयति । कारणानां च कार्योत्पादननियमाभावस्तेनान-
न्तरकार्यादर्शनात् । कार्यद्वारेणाप्यभ्युदयहेतुबन्ध शक्यं निषेद्धुं । त-
थातीन्द्रियाणामर्थानां दर्शनस्य मनोविज्ञानलक्षणस्यापाटवात् प्रत्यक्षेणाग्रहणं

। न हि कार्यद्वारेणैषां निश्चयः कारणानां च कार्योत्पादननियमाभावात् । न हि कारणैरवश्यमात्मज्ञापकं कार्यं सन्तानान्तरे जनयितव्यमिति नियमः । तस्मान्न प्रत्यक्षं नानुमानं तेषामस्ति । § 1820

नेयतेति यथोक्तज्ञापकाभावमात्रेण तदभावोतीन्द्रियाणामभावः । यस्मात् प्रत्यक्षानुमानाभ्यामनुपलब्धानामपि केषांचिदर्थानां पुनरपि पर्यायेण क्रमेण कुड्राविवरावस्थितानामर्थानां प्रत्यक्षेणानुमानेनाभिव्यक्तेः प्रतीतेः । तदेवं विप्रकृष्टे स्वभावानुपलम्भो नासत्तासाधनं । नापि कार्यानुपलम्भः । § 1821

377/s

कारणानुपलम्भस्तु तत्राप्यभावसाधनमित्याह । कार्ये द्वित्यादि । कार्ये तु स्वभावादिविप्रकर्षिण्यपि कारकाज्ञानं कारणानुपलब्धिरभावस्य साधनमेव । § 1822

स्वभावेत्यादिना व्याचष्टे । विप्रकृष्टविषयस्य स्वभावस्याभावे साध्ये स्वभावानुपलम्भ एवाप्रमाणमुच्यते । कारणानुपलम्भस्तु प्रमाणमेव । § 1823

ननु विप्रकृष्टविषये कारणानुपलम्भ एव निश्चेतुमशक्यस्तत्कथं कार्याभावं साधयेत् । सत्यम् [।] एतावद् वक्तुं शक्यते [।] कारणमन्तरेणानुद्दिष्टविषये कार्यमवश्यं न भवतीतीयता लेशेनास्योपन्यासः । अत एव सामान्येनाह । न ह्यस्तीत्यादि ॥ § 1824

नन्वित्यादि परः । अग्नेर्विनाशेपि वासगृहादौ धूमस्य दर्शनात् । तथा चासत्यपि कारणे कार्यं दृष्टमिति व्यभिचारः ॥ असति कारणे कार्यन्न स्यादित्यनेन वाक्येन कारणस्थितिकालभावि कार्यं । यावत् कारणसत्ता तावत् कार्यसत्तेत्येवन्न ब्रूमो येन कारणनाशेपीत्यादिकः प्रसंगः स्यात् । किन्तर्हनेन वाक्येनोच्यत इत्याह । हेतुरहितेत्यादि । § 1825

एवन्तावत् स्थिरतामभ्युपगम्योक्तं । क्षणिकत्वे तु कारणे विनष्टे कार्यस्थानमेव नास्तीति कुतो व्यभिचाराशंका । तथा हि योग्निजन्यो धूमक्षणस्तस्याग्निविनाशे नास्त्येवावस्थानं । क्षणिकत्वेन विनाशात् । यश्च पश्चात् स्थायी धूमः स धूमहेतुक एव नाग्निहेतुकः । तदेव दर्शयन्नाह । न च तथेत्यादि । तथा स्थायीति नष्टेप्यादे कारणे कालान्तरस्थायी । तदुपादानः पूर्वनिरुद्धहेतूपादानः । § 1826

137a/PSVTa

कथन्तर्हि पाश्चात्योपि धूमोग्निहेतुक इत्युच्यत इत्याह । पारम्पर्येत्यादि । आद्यन्तावद् धूमक्षणम्बह्विरेव जनयति [।] स धूमक्षणोऽपरं सोप्यपरमित्येवं पारम्पर्येण । एतदेव स्फुटयन्नाह । सन्तानोपकारादिति । प्रबन्धस्य प्रथमतो जननात् तत्कार्यव्यपदेशः । तस्माद् यस्य कारणस्य पाश्चात्यमपि कार्यमित्येवं व्यपदेशः । यद्यस्य हेतोः कथंचित्प्रमाणेनाभावः सिध्येत् तदा तत्फलन्तस्य हेतोः फलन्नास्तीति निश्चीयते । § 1827

378/s

एतच्चोद्दिष्टविषयस्याभावस्य साधनमभिप्रेत्योक्तम् [।] अनुद्दिष्टविषये तु नैतत्प्रमाणं प्रतिबन्धफलत्वात् । § 1828

स्वभावेत्यादि । अर्थस्येति व्यापकस्य स्वभावेऽव्यतिरिक्ते लिङ्गिन्यसत्त्वेन साध्ये स्वभावानुपलम्भश्च व्यापकानुपलम्भश्चाभावस्य साधनमिति प्रकृतं । २०३-४ § 1829

स्वभावाभावेत्यादिना व्याचष्टे । कश्चिदिति व्यापकानुपलम्भः । यद्यनुपलभ्यमानो व्यापकः स्वभावोस्य व्याप्यस्य सिद्धः स्यात् तदा भवेत् प्रमाणं ॥ कारणव्यापकानुपलम्भश्च भवेत् प्रमाणं यदि तदभावस्तयोः कारणव्यापकयोरभावः प्रतीयेत हेतुना केनचित् । स्वभावानुपलम्भाख्येन । § 1830

यदीत्यादिना कारि कार्थ माह । यद्यस्य कारकस्याभावः सिद्धोदिति सम्बन्धः ॥ व्यापकस्य च स्वभावस्याभावः । कुतश्चिद् गमकाद्धेतोरित्युपलब्धिलक्षणप्राप्तानुपलम्भात् । सोयं कारको व्यापको वाऽसन्नेव सिद्धो यथाक्रमं कार्यं व्याप्यश्च निवर्त्तयति । तदभावासिद्धौ कारकव्यापकयोरभावासिद्धौ निवर्त्त्येपि कार्ये व्याप्ये च संशयात् । २०४-५ § 1831

379/s

यदि स्वभावाभावे साध्ये तदनुपलम्भ एवाप्रमाणमुच्यते । कथमिदानीम्भावस्य घटादेः स्वयमनुपलब्धेरभावसिद्धिः । § 1832

उत्तरमाह । दृश्यस्येत्यादि । विप्रकृष्टे विषये स्वभावानुपलम्भे प्रमाणमुक्तं । न तु दृश्यविषय इत्यर्थः । दृश्यस्येति स्वभावाद्यविप्रकृष्टस्य भावस्यानुपलब्धस्य सतः । भावस्य सत्ताया अभावः प्रतीयते । कदा दर्शनाभावकारणासम्भवे सति । दर्शनाभावस्य कारणं । कारणान्तराणां वैकल्यन्तस्यासम्भवे सति । उपलम्भप्रत्ययान्तरसाकल्ये सतीत्यर्थः । § 1833

भावो हीत्यादि विवरणं । स्वभावाद्यविप्रकृष्टो भावो यदि भवेत् । यथास्व ग्राहकेण करणेनेति यस्य यद् ग्राहकमिन्द्रियन्तेनोपलभ्य एव भवेत् । स इति यथोक्तो भावः । दर्शनप्रपिबन्धिषु व्यवधानादिषु [1] आदिशब्दाद् वैकल्यप्रतिबन्धादिष्वसत्सु । उपलम्भप्रत्ययेषु सत्स्त्विति यावत् । २०५-६ § 1834

तथा भूतानुपलब्धस्वसन्निति निश्चीयते । किङ्कारणं [1] तादृशः सत उपलब्धिलक्षणप्राप्तस्य सतः । उपलम्भाव्यभिचारात् । य एवायं स्वभावस्याभावनिश्चये दृश्यस्य दर्शनेत्यादिनोक्तोऽयमेव हेतुर्वेदितव्यः । कस्मिन् साध्ये [1] हेतुव्यापकयोरभावेपि साध्ये ॥ § 1835

विरुद्धस्य चेत्यादि । यस्याभावस्साध्यस्तेन यो विरुद्धस्तस्योपलब्धौ च स्यादसत्तायाः प्रतिषेध्याभावस्य निश्चयः । किङ्कारणम् [1] विरुद्धस्य भावस्य भावे सत्तायान्तद्भावबाधनात् । तस्य निषेध्याभिमतस्य सत्ताबाधनात् । § 1836

137b/PSVTa

यो हीत्यादि विवरणं । कस्मान्नावतिष्ठत इत्याह । तदित्यादि । तयोर्विरुद्धयोर्ये उपादाने तयोरन्योन्यं परस्परं यद् वैगुण्यन्तस्याश्रयत्वेन । यथा शीतोपादानमुष्णोपादानवैगुण्यस्याश्रय इतरश्चेतरस्येत्यर्थः । तेन कारणेन विरुद्ध योरेकत्र युगपदारम्भविरोधात् । तयोर्विरुद्धयोरेकस्य भावेप्यन्याभावगतिर्भवति । यथोक्तं प्रागनुपलब्धिप्रभेदे । न शीतस्पर्शोत्राग्नेरित्यादि

380/s

। यद्यप्यत्रानुपलब्धिरिति न श्रूयते तथापीदं स्वभावविरुद्धाख्यं लिङ्गमनुपल-
ब्धेस्सकाशान्न पृथगुच्यते [।] किङ्कारणं [।] तत एवानुपलम्भाद् विरोधगतेः
। विरोधाच्चाभावसाधनादित्युक्तं ॥ § 1837

भवतु नामैवम्विधाया दृश्यानुपलब्धेः सकाशाद् भावगतिः । सा पुनः
कथमनुमानं [।] नैवानुमानं किन्तु प्रमाणान्तरमेवेति भावः । § 1838

कथन्न स्यादित्या चा र्यः । § 1839

दृष्टान्तेत्यादि परः । दृष्टान्तापेक्षं ह्यनुमानमन्वयव्यतिरेकवच्चात् ।
दृष्टान्तापेक्षणमेवाह । न हीति । अस्यामित्यनुपलब्धौ । § 1840

किन्नेत्याचा र्यः । § 1841

तदित्यादि परः । तद् व्योमकुसुमादि । असदिति कथं केन प्र- १०
माणेनावगन्तव्यं येनैवं स्याद्दृष्टान्तः स्यात् । अनपलब्धेरेव लिङ्गाद् व्योम-
कुसुमाद्यसदवगन्तव्यमिति चेत् । तत्रेति व्योमकुसुमादौ । कथमदृष्टान्तिका
दृष्टान्तरहिताऽसत्तासिद्धिः । सदृष्टान्तत्वे वानवस्थाप्रसंग इति तत्राप्यपरोपीति
कृत्वा । तथा चेत्यनवस्थायां सत्यां साध्यस्याप्रतिपत्तिः । यतश्च दृष्टान्तत्वेन-
वस्थादोषः । तस्मान्निरुपाख्याभावसिद्धिरदृष्टान्तिका कर्तव्या । तद्वदन्यत्रापि १५
[।] नेह घटोनुपलब्धिलक्षणप्राप्तस्यानुपलब्धेरित्यादावपि प्रयोगे दृष्टान्तान-
पेक्षणादननुमानमनुपलब्धिः [।] § 1842

शृण्वन्नपीत्या चा र्यः । असकृदुक्तमेतत् । यथा स्वभावानुपलब्धौ नाभावः
साध्यते किन्त्वभावव्यवहार इति शृण्वन्नपि देवानां मूर्खाणां प्रियो नावधारण
पटुर्येन सत्यपि दृष्टान्ते तदसिद्धिश्चोद्यते । दृष्टान्तमेव दर्शयितुमुपक्रमते । २०
निमित्तं हीत्यादि । उपलभ्यानुपलब्धिर्दृश्यानुपलब्धिर्या निमित्तं कारणमस-
द्वयवहाराणां । सेत्यनुपलब्धिः स्वसन्निधानादात्मसन्निधानात् । स्वनिमित्तान्
स्वमनुपलब्धिरूपं निमित्तं येषान्तानेतानसद्वयवहारान् साधयतीति कृत्वा स-
र्वोत्र दृष्टान्तः । किंभूतः [।] स्वनिमित्तसामग्रीयोग्यसन्निधानः । स्वकारणानां
सामग्री तस्यां योग्यं सन्निधानं यस्याङ्कुरादेस्स तथोक्तः [।] प्रयोगः पुनः २५
। यस्य यत्र निमित्तं सकलमप्रतिबद्धमस्ति तत्र तेन भवितव्यन्तद्यथाङ्कुरादि

381a/PSVTa । अस्ति चोपलब्धिलक्षणप्राप्तस्यानुपलब्धावसद्वयवहाराणां निमित्तत्वमिति
स्वभावहेतुः । कस्माद् [।] अत्राभावव्यवहार एव साध्यते न पुनरभाव
एवेत्याह । असत्तेत्यादि । अत्र दृश्यानुपलब्धावनुपलब्धिरेवासत्ता । यथोक्तं
प्राक् । तस्मादभावो न * साध्यते । यत एवात्राभावव्यवहारः साध्यतेऽत ३०
एवेयमनुपलब्धिः स्वभावहेतावन्तर्भवतीति सम्बन्धः । कारणाद् दृश्यानुप-
लम्भात् कार्यस्यासद्वयवहारस्यानुमानं तदेव लक्षणं यस्येति सामान्येनान्य-
पदार्थमुपदर्श्य पश्चाद् भावप्रत्ययः । समग्रात् कारणात् कार्यानुमाने च
योग्यतानुमानमिति स्वभावहेतावन्तर्भावः [।] वक्ष्यामश्चतुर्थे परिच्छेदे [।]
§ 1843

३० *] ?

दृश्यानुपलब्धौ भवतु दृष्टान्तोऽदृश्यानुपलब्धौ तुं कथमित्याह । स-
च्छब्देत्यादि देशादिविप्रकृष्टेषु प्रमाणनिवृत्त्या सद्भवहारनिषेधे साध्ये कार-
णाभावात् कार्यस्याभावः साध्यस्तेनात्र न केवलन्निरुपाख्यं दृष्टान्तः किन्तु
निमित्तस्य कारणस्य वैकल्येनाभाविनोङ्कुरादयोपि दृष्टान्तः । प्रयोगस्तु [॥]

यद्विकलकारणन्तत्र भवति यथा बीजरहितोङ्कुरः । विकलकारणश्चादृश्यानुप-
लब्धौ सद्भवहार इति कारणानुपलब्धिः । § 1844

यत्पुनरुक्तं [॥] तदसन्निरुपाख्यं कथं प्रतिपत्तव्यमिति तत्रापि निरुपाख्ये
दृष्टान्ते । द्वयमेवमज्ञानव्यवहारलक्षणा प्रवृत्तिर्निषिध्यते । अनुपलब्धितो न
ब्रह्मभावः साध्यते । किङ्कारणम् [॥] अनुपलब्धीत्यादि । विषाणादिविक्त-
शश मस्तकाद्युपलब्धिरेवानुपलब्धिः पर्युदासवृत्त्या । सैव लक्षणं यस्याः 382/s
शशविषाणासत्तायाः सा सिद्धैव । § 1845

स्यादेतद् [॥] अदृश्यानुपलब्धावसत्त्वे विषयभूते सिद्धे । तन्निमित्तोप्यस-
द्भवहारः सिद्ध एवेति किन्तेनासद्भवहारेण । अदृश्यानुपलब्धावपि सद्भवहार-
निमित्तस्याभावाद् व्यवहाराप्रवृत्तिः सिद्धैवेति सद्भवहारनिषेधेनापि साधितेन
किं । § 1846

तथा पूर्वप्रसिद्धविषयोपदर्शनलक्षणेन दृष्टान्तेनाप्यनुपलब्धौ न किञ्चित्
प्रयोजनमित्यत आह । सोयमित्यादि । मूढं प्रत्येतत् साध्यत इति यावत्
। § 1847

क्वचिदप्यसद्भवहारनिमित्तं दृश्यानुपलम्भमभ्युपगम्यासद्भवहारप्रवृत्तिर्विलोम-
यन्नकुर्वन् । अदृश्यानुपलब्धौ तदभावं च सद्भवहारनिमित्तस्य प्रमाणस्याभावं
चाभ्युपगम्य सद्भवहारनिवृत्तिं च विलोमयन्नकुर्वन् । यथाभ्युपगमं प्रतिपाद्य-
त इति दृश्यानुपलम्भेन निमित्तेन त्वयाऽसद्भवहारोऽन्यत्र कृतस्तदिहाप्यस्ति
[॥] तस्मादसद्भवहारः कुर्विति प्रतिपाद्यते । तथा प्रमाणेन निमित्तेन त्वया
क्वचित् सद्भवहारः कृतस्तदिहाप्यनिरुपाख्ये नास्ति । तस्माद् सद्भवहारम्मा
कुर्विति प्रतिपाद्यते । किमिव निरुपाख्यवत् । यथा शशविषाणादावसद्भव-
हारनिमित्तस्य दृश्यानुपलम्भस्य भावादसद्भवहारस्तथेहापीति । § 1848

अन्यद्वेति [॥] यथा सन्निहितनिमित्तस्याऽङ्कुरादेः प्रतिपत्तिरेव सद्भव- 138b/PSVTa
हारस्यापीति । यथा च निरुपाख्ये प्रमाणाभावात् सद्भवहारस्य निवृत्तिः ।
अन्यस्मिन् वा कारणविकले कार्ये निवृत्तिस्तद्वद् विप्रकृष्टेषु सद्भवहारस्य
निवृत्तिरिति प्रतिपाद्यते ॥ § 1849

स एव तावदुपलब्ध्यभावोऽनुपलब्ध्याख्यः कथं केन प्रमाणेन सिद्धः
[॥] न प्रत्यक्षेणाभावविषयत्वविरोधात् । नाप्यनुमानेन प्रत्यक्षपूर्वकत्वादस्य ।
नापि प्रदेशसम्बन्धनुपलम्भोऽभावस्य नीरूपत्वेन सम्बन्धिबायोगात् । प्रदेश-
स्यानुपलम्भे च धर्मसिद्धेराश्रयासिद्धो हेतुरित्यनुपलब्धेर्न पक्षधर्मत्वमित्युद्यो
त क र प्रभृतयः । § 1850

अत्राह । एतदुत्तरत्र वक्ष्यामस्तद्विशिष्टोपलम्भोऽतस्तस्याप्यनुपलम्भ-
नन्त स्मादनुपलम्भोऽयं प्रत्यक्षेणैव सिन्ध्यतीति ॥ यत्पुनरुक्तमनुपलब्धौ 383/s

किन्दृष्टान्तोपदर्शनेनेत्याह । अन्यत्रापीत्यादि । विधिसाधनेप्यनुमाने साध्यध-
र्मण व्यापकेन व्याप्यधर्म कृतकत्वादिकं साधनमिच्छन् प्रतिपाद्यः किमिति
दृष्टान्तेन प्रत्याय्यः । किङ्कारणं [।] यथास्त्वं साध्येन व्याप्यस्य हेतोर्निर्देशादेव
व्याप्यवतः साध्यधर्मस्य सिद्धेः । निश्चितार्थस्सम्बन्धलक्षणो येन तस्य व्यामूढ-
म्प्रति स्मृत्यर्थः । तदेतद् दृष्टान्तेन मूढं प्रति स्मृतिजननमत्रानुपलब्धौ । ५
एतदेवाह । सोयमित्यादि । अन्यत्रापीति शशविषाणादौ । २०५-६ § 1851

अथ यदिदमाचार्य दि ग्रा ग प्रभृतिभिरुक्तं । न सन्ति प्रधानादयोनूप-
लब्धे रिति तत्र प्रयोगे । आ चार्थ आह । कथं च न स्यादिति ।
§ 1852

चोदकः स्वाभिप्रायेणाह । तदर्थेत्यादि । तदर्थस्य प्रधानार्थस्य निषेधे सति १०
प्रधानादिधर्मिवाचिनोभिधानस्याप्रयोगात् । न हि वाच्यमन्तरेण वाचकस्य प्र-
योगोस्ति । यदा च प्रधानादिशब्दानामप्रयोगस्तदा न सन्तीति प्रतिषेधवाच्येव
शब्दोवशिष्यते । तस्य च प्रतिषेध्यासंकीर्तने निर्विषयस्य प्रतिषेधस्येति प्र-
तिषेधवाचिनः शब्दस्याप्रयोगात् । तथा च न सन्ति प्रधानादय इति द्वयोरपि
प्रतिज्ञापदयोरप्रयोगात् । कुत्र किं साध्यत इति व्यर्थानुपलब्धेः साधनयोगः १५
। प्रधानादीनां च पक्षभूतानामभावाद् पक्षधर्मो हेतुः स्यात् । प्रतिज्ञापदयोर्वा
परस्परं विरोधस्तथा हि प्रधानादय इति प्रयोगात् तदर्थसन्निधानं । पुनर्न
सन्तीति वचनात् तेषामसन्निधानं । एते च सन्निधानासन्निधाने युगपदेकत्र
विरुध्येते । २०६-७ § 1853

384/s

नैष दोष इति परिहारः । यस्मादनादेर्वासनायास्समुद्भूते विकल्पे प- २०
रिनिष्ठितस्समारुढः शब्दार्थः स च भावाभावोभयाश्रितत्वात् त्रिविधो धर्मः
। तस्मिन् शब्दर्थे बाह्यप्रधानादिको भावोनुपादानमस्येति तस्मिन् भावानु-
पादाने साध्ये । अस्येति बुद्धिपरिवर्तिनः प्रधानादिधर्मिणः । तथेति बाह्यप्र-
धानाद्युपादानत्वे नानुपलम्भनं हेतुः । वासनोपादानत्वेनोपलम्भनमेवात्रानुप-
लम्भनं । न तस्यैव विकल्पप्रतिनिष्ठितस्य धर्मिणोऽभावस्साध्यते । कस्मात् २५
[।] प्रधानादिशब्दानां प्रयोगतः । तन्निषेधे हि निर्विषयत्वाच्छब्दप्रयोग एव
न स्यात् । § 1854

निवेदितमित्यादिना व्याचष्टे । यदि हि स्वलक्षणमभिधेयं स्यात् तदा स्व-
लक्षणप्रतिषेधे शब्दार्थस्य प्रतिषेधात् तद्वाचिनः शब्दस्याप्रयोगः स्यात् । यावता
निवेदितमेतद् यथेते शब्दा न स्वलक्षणविषया इति । किन्चनानादिवासनायाः ३०
प्रभव उत्पादो यस्य विकल्पस्य तस्मिन् प्रतिभासी योर्थस्तन्विषयत्वेनात्म-
सात्कुर्वन्ति । § 1855

कुत एतद् विकल्पविषयमेवार्थम्विषयीकुर्वन्तीत्याह । वक्तुस्तद्विकल्प-
भाज इति भावाभावोभयाश्रयसामान्याकारविकल्पभाजः [।] कारणमाह ।
यथेत्यादि । यथाप्रतिभासि वस्तु । प्रतिभासिवस्वनतिक्रमेण या प्रतिपाद- ३५
नसमीहा तथा शब्दप्रयोगात् । तस्माद् विकल्पप्रतिभासिन एवार्थान् शब्दा
विषयीकुर्वन्ति । § 1856

तथा श्रोतुश्च तद्विकल्पभाज इति सम्बन्धः । किं कारणं [1] तदाकारविकल्पजननात् । भावाभावोभयाश्रयसामान्याकारविकल्पजननाच्च विकल्पप्रतिभासिन एवार्थान् शब्दा विषयीकुर्वन्ति । § 1857

स्यादेतद् [1] यदि नामैवन्तथापि कथन्न स्वलक्षणविषया शब्दाः स्वलक्षणप्रतीतेरित्याह । न चेत्यादि । उपादानं च कार्यं च ते एव प्रत्ययो ज्ञानन्तत्रा प्रतिभासि यद्रूपन्तद्विषयत्वेन तन्न शक्यन्निश्चेतुं । तत्रोपादानप्रत्ययो वक्तुः प्रतिपादनसमीहारूपो विकल्पः शब्दस्य कारणत्वात् । कार्यप्रत्ययः शब्दोत्थः श्रोतुर्विकल्पः । न हि स शब्दार्थो यः शब्दे प्रत्यये न प्रतिभासते । न च तत्र स्वलक्षणं प्रतिभासते । स्पष्टाकारविवेकात् । § 1858

ननु कथं विकल्पाभावाश्रयोऽर्थजन्यत्वेनाविकल्पकत्वप्रसंगात् । कथञ्चाभावाश्रयोऽभावस्याकारणत्वात् । कथञ्चैक उभयाश्रयोऽहेतुकत्वप्रसङ्गादित्यत आह । स द्वित्यादि । सदसदुभयाकारो विकल्पः सदसदुभयप्रत्ययस्तेनाहिता वासना ततः प्रभव उत्पादो यस्य स तथोक्तः । इति हेतोर्भावाभावोभयधर्म इत्युच्यते । § 1859

द्वितीयं कारणमाह । तदित्यादि । तस्मिन्नेव विकल्पे प्रतिभासी य आकारस्तस्य सदसदुभयरूपतयाध्यवसायस्तद्वशेन च । भावाभावोभयधर्म इत्युच्यते । २०९ § 1860

एतदुक्तम्भवति । सत्प्रत्ययाहितवासनाप्रभवस्सदाकाराध्यवसायीव भावधर्म इत्युच्यते । एवमभावोभयधर्मयोरपि द्रष्टव्यं पूर्वपूर्वसदादिप्रत्ययाहितवासनाप्रभवत्वादेव सदादिविकल्पानामनादिबम् [1] अतो न भावाद्विजन्यत्वं । यतश्च शब्दार्थस्त्रिविधः । तत्तस्मादत्र शब्दार्थे धर्मिणि व्यवस्थिता विवादाश्रयत्वेन स्थिताः पुरुषास्सदसत्त्वं प्रधानादेश्चिन्तयन्ति । कथं चिन्तयन्तीत्याह । किमयं प्रधानशब्दादुच्चरिताद् विकल्पप्रतिभासमानोर्थो बाह्यप्रधाननिबन्धनो भवति न वेति । तस्य प्रधानादिविकल्पप्रतिभासस्य भावानुपादानत्वे धर्मे साध्ये स एव विकल्पप्रतिभासो बुद्धिस्वभावतया प्रत्यात्मवेद्यत्वात् स्वसम्वेदनप्रत्यक्षसिद्धत्वादप्रतिक्षेपार्होर्थो धर्मो । § 1861

ननु च स एव विकल्पग्राह्यार्थः स्वलक्षणं स्वलक्षणरूपतयाध्यवसायात् । ततश्च प्रत्यक्षसिद्ध एव प्रधानादिः शब्दश्च स्वलक्षणविषय इत्याह । न च स एवेत्यादि । स एव विकल्पप्रतिभास्यर्थो बाह्यं स्वलक्षणमिति शक्यम्बक्तुं । किं कारणम् [1] असंप्राप्तेऽनुत्पन्ने स्वलक्षणे निरुद्धे च तस्य विकल्पप्रतिभासस्यानपायात् । किं च वस्तुनि घटादौ विपरीताकारः परस्परविरोधिना नित्यानित्यादयः । तानभिनिवेष्टुं शीलं येषान्तीर्थान्तरीयप्रत्ययानान्तेषु भावाच्छब्दार्थप्रतिभासस्य । न च स एवार्थः स्वलक्षणमिति प्रकृतेन सम्बन्धः ॥ २०९-१० § 1862

अमुमेवार्थं संग्रहीतुमाह । परमार्थः स्वलक्षणन्तस्मिन्नेकस्थानः प्रवृत्तिर्येषान्तद्भावस्तत्तस्मिन्सति शब्दानामनिबन्धना परमार्थनिबन्धनरहिता प्रवृत्तिर्न स्यात् । दर्शनान्तरभिन्नेष्वर्थेषु । सिद्धान्तभेदभिन्नेषु । अतीताजात-

योर्वापीति अतीतानगते चार्थे शब्दानाम्प्रवृत्तिर्न स्यात् । तथा कस्याश्चिद् वाचोऽभूतार्थता मृषार्थता न स्यात् । इति यथोक्ताद्धेतोरेषा वाक् । बौद्धार्थविषया । विकल्पप्रतिभास्यर्थविषया मता । २१०-११ § 1863

तस्य चेति प्रधानादिविकल्पप्रतिभासस्य । यथासमीहितं रूपं यथापरिकल्पितम्बाह्यप्रधानादिरूपन्तदनुपादानत्वे साध्ये । तथानुपलम्भ इति यथा समीहितरूपोपादानत्वेनानुपलम्भोस्तीति कृत्वा न साधनधर्मासिद्धिर्नापक्षधर्मो हेतुरित्यर्थः । § 1864

न पुनरत्र प्रयोगेऽयमेव शब्देत्यादि । शब्दादुत्पद्यते यो विकल्पस्तत्प्रतिभास्यर्थोपहनूयते । किं कारणं [1] तस्य विकल्पप्रतिभास्यर्थस्य श्रोतृबुद्धावुप स्थापनाय शब्दप्रयोगात् । तदभावे विकल्पप्रतिभास्यर्थाभावे । तदयोगाच्छब्दप्रयोगायोगात् । § 1865

अपि च यदि शब्तार्थस्य वापह्वः साध्यते । तदा शब्दार्थापह्वे साध्ये तस्य साध्यधर्मस्य नास्तिबस्य य आधारे धर्मी शब्दार्थलक्षणस्तस्य निराकृतेर्न साध्यः धर्मिधर्मात्मकः समुदायः स्यात् । केवलश्च साध्यधर्मस्सिद्ध एव । नास्तिबमात्रस्य क्वचित् सिद्धत्वात् । § 1866

यदीत्यादि विवरणं । तदिति तस्मादयं साध्यधर्मः आधारेण यो व्यवच्छेदो विशेषणमस्येदं नास्तिबन्तदनपेक्षः । इति हेतोर्नोपन्यसनीय एव विवादकाले । २११-१२ § 1867

सदसत्पक्षभेदेनेति सदसत्प्रतिज्ञाभेदेन वस्त्रेव चिन्त्यते । शब्दार्थानपवादिभिरर्थक्रियार्थिभिः प्रेक्षावद्भिः । यस्मादत्र वस्तुनि प्रतिबद्धः फलोदयः । २१२-१३ § 1868

यदि नामैवन्तथापि किन्न शब्दार्थो विचारणीय इत्याह [1] अर्थेत्यादि । अर्थक्रियां प्रत्यसमर्थस्य शब्दार्थस्य विचारैः सदसत्त्वविचारैः किन्तददर्थिनामर्थ- क्रियार्थिनां [1] निदर्शनमाह षण्ठस्येत्यादि । पुंस्वरहितस्य यद् रूपवैरूप्यन्तस्मिन् विषये कामिन्या मैथुनाभिलाषिण्याः किम्परीक्षया । २१३-१४ § 1869

न हीत्यादि विवरणं । न हि शब्दार्थोऽसन् कंचित् पुरुषार्थमुपरुणद्धि निवर्त्तयति । सन् वा समादधाति करोतीति यथायोगं सम्बन्धनीयं । किं कारणं [1] यथाभिनिवेशं पुरुषस्तं शब्दार्थम्बाह्यतयाऽभिनिवेशतेऽध्यवस्यति तथा तस्या सत्त्वादविद्यमानत्वात् । यथातच्चं वा समीहितत्वात् । § 1870

--यथार्थस्त्रलक्षणं ज्ञानस्त्रलक्षणम्वा स्थितन्तथा शब्देनाविषयीकृतत्वात् । यत एवन्तस्मादयं पुरुषस्सदसच्चिन्तायां प्रवर्त्तमानः सर्वदाऽवधीरितविकल्पप्रतिभासोऽनपेक्षितविकल्पप्रतिभासो वस्त्रेवाधिष्ठानीकरोति विषयीकरोति यत्र वस्तुन्ययं पुरुषार्थः प्रतिबद्धः । अग्नावित्यग्निस्त्रलक्षणे । आदिग्रहणाद् दाहपाकादि । § 1871

स्यादेतद् [1] ईदृशोर्थः शब्दार्थेनापि साध्यत इत्याह । न हीत्यादि । अत्रेति शीतप्रतिघातादौ । कस्मात् तदनुभवाप्तावपि । तस्य शब्दार्थस्यानुभवाप्तावपि । तदभावात् तस्य शीतप्रतीकारादेरभावात् । तत् तस्मादयम-

र्थक्रियार्थी पुरुषः । तदसमर्थन्तस्यामर्थक्रियायामसमर्थं शब्दार्थं प्रति द-
त्तानुयोगो दत्तावधानो भवितुन्न युक्तः । न हि वृषस्यन्ती मैथुनमिच्छन्ती
षण्डस्य परिचरितुमशक्तस्य रूपवैरूप्यपरीक्षायामवधत्तेऽवधानवती भवति ।
§ 1872

५ उ द्यो त क रा द्युक्तदूषणनिरासार्थं पृच्छति । यत्पुनरेतदुक्तमाचार्य
दि ग्रा गेन [I] कल्पितस्येत्यादि । तस्य कोर्थः । § 1873

उत्तरमाह । शब्दार्थं इत्यादि । कल्पनाज्ञानविषयत्वाच्छब्दार्थः प्र-
धानादिशब्दार्थः । कल्पितो । वस्तुनो बाह्यस्य प्रधानलक्षणस्याश्र-
यणन्तेनासिद्धिरनुपलब्धिरस्य प्रधानादिशब्दार्थस्य धर्म उक्तो लिङ्गभूतो
१० भावानुपादानत्वे साध्ये । न्यायवादिनाचार्य दि ग्रा गे न । § 1874
389/s

तेन यदुच्यते उ द्यो त क रा दिभिः । यदि प्रमाणेन प्रधानं सत्त्वेन
कल्पितं कथमस्यानुपलब्धिर्धर्मः प्रतीयते । अथासत्त्वेन कल्पितं प्रधानन्त-
थापि कथमस्यानुपलब्धिर्धर्मोऽसत्त्वादिति [I] § 1875

तदपास्तं । यस्मात् कल्पनाज्ञानविषयत्वाच्छब्दार्थ एव कल्पितः । न
१५ तु प्रमाणेन बाह्यं प्रधानं सत्त्वेन कल्पितं । तस्येति प्रधानशब्दार्थस्य बाह्यप्र-
धानवस्त्वाश्रयणानुलम्भ इत्ययमभिप्राय आचार्य दि ग्रा गे स्य ॥ २१४-१५
§ 1876

यदुक्तमित्यादि परः । प्रमाणत्रयं प्रत्यक्षानुमानागमलक्षणं । अन्यप्र-
माणनिवृत्ताविति प्रत्यक्षानुमाननिवृत्तौ निवृत्तिर्देशादिविप्रकृष्टानां । तयोरिति
२० प्रत्यक्षानुमानयोः । न किञ्चिद् व्याप्नोति सर्वमेव विषयीकरोति । त-
न्निनिवृत्तिरागमनिवृत्तिः । § 1877

उक्तमत्रेति सि द्धा न्त वा दी । अप्रकरणापन्नत्वादिति पुरुषार्थचिन्ताप्रप्र-
स्तावानुपयोगिवात् । शास्त्राधिकारासम्बन्धा बहवोर्था इत्यत्रान्तरे १ । २०१
उक्तत्वात् । § 1878

२५ एतच्च बाह्येषु आगमस्य प्रामाण्यमभ्युपगम्योक्तम् [I] § 1879
अधुना नैव बाह्येर्थास्य प्रामाण्यमित्याह । अपि चेत्यादि । वस्तुभिस्त्व-
लक्षणैस्सह । शब्दानान्तरीयकताया अविनाभावस्याभावात् तेभ्यः शब्देभ्यो
नार्थसिद्धिर्न बाह्यवस्तुनिश्चयः । यस्मात्ते हि वक्तृभिप्रायसूचकाः । § 1880

यद्यपि घटविवक्षातः पटशब्दस्योत्पत्तिस्तथापि स्थानकरणाभिघातादेरेव
३० साक्षात् करणात् तदुत्पत्तेर्व्यभिचाराभावान्नाहेतुकत्वं [I] यश्च घटविवक्षाज-
न्यं घटशब्दमवधारयति । तस्य पटशब्दात् पटविवक्षानुमानन्तदवधारणं च
प्रकरणादिना लोकस्य विद्यत एवेति विवक्षानुमानेऽव्यभिचार एव । § 1881
390/s

यथाभावं यथास्त्वलक्षणं । यत इति यथाभावं प्रवृत्तेः शब्देभ्योर्थाप्रकृतिर-
र्थस्त्वभावो निश्चीयेत । ते हीति शब्दाः । विवक्षया वृत्तिर्येषान्ते तथोक्ताः ।
३५ तत्रान्तरीयका विवक्षानान्तरीयकाः । तामेव विवक्षां । सैव विवक्षा स्त्व-

140b/PSVTa

लक्षणमन्तरेण न भवति [।] अतोस्त्येव शब्दानामर्थाव्यभिचार इत्याह । न चेत्यादि । यथार्थं यथावस्तु भवितुं शीलं यासान्तास्तथोक्ताः । क्षीण-
दोषस्य कृपालोर्यथार्थभाविनी सर्वा इत्याह । अर्थेऽप्रतिबद्धोपि शब्दार्थं
गमयिष्यतीति चेदाह । न चेत्यादि । तस्मिन् वस्तुन्यप्रतिबद्धः स्वभावो यस्य
शब्दलक्षणस्य । अन्यं यत्रासौ न प्रतिबद्धः ॥ § 1882

यदि बाह्ये वस्तुनि शब्दस्य नास्ति प्रामाण्यं यत्तर्हीदमाप्त-
वादाविसम्वादसामान्यात् । यो य आप्तवादः सोऽविसम्वादी । य-
था क्षणिकाः सर्वे संस्कारा इत्यादिकः । आप्तवादश्चायमत्यन्तप-
रोक्षेप्यर्थे तस्मादयमप्यविसम्वादीत्येवमाप्तवादस्याविसम्वादसामान्यादविस-
म्वादिद्वादनुमानतेत्यागमस्य बाह्येर्धनुमानत्वमुक्तमाचार्य दि ग्रा गे न । § 1883

तत्कथमित्यनेनाभ्युपेतबाधामाह । नायमित्यादिना परिहरति । एतत्
कथयति [।] नाचार्येण भाविकं प्रामाण्यं कथयता अनुमानत्वमागमस्योक्त-
मपि तु पुरुषप्रवृत्तिमपेक्ष्य । यस्मान्नायम्पुरुषः प्रवृत्तिकामः आगमप्रामाण्य-
मनाश्रित्यासितुं समर्थः । किङ्कारणं । प्रत्यक्षं परोक्षं फलं येषान्तेषां केषांचित्
प्रवृत्तिनिवृत्त्योरिति यथायोगं सम्बन्धः । हिंसादिचेतनाविषयाणां निवृत्तेः स्व-
र्गादिफलत्वेन महानुशंसाश्रवणात् । हिंसाचेतनाविशेषाणां प्रवृत्तेर्नरकादिफ-
लत्वेन महापापश्रवणत्वात् । न चात्र वस्तुबलप्रवृत्तमन्यत्रमाणं साधकमस्ति
येनागममनपेक्ष्यान्यतः प्रमाणम्प्रवर्त्तत । § 1884

नापि बाधकमस्ति यतो निवर्त्तत । बाधकाभावमेवाह । तद्भाव इति
यथोक्ताभ्यां प्रवृत्तिनिवृत्तिभ्यामिष्टानिष्टस्य फलस्य भावे विरोधादर्शनाच्च ।
इच्छति चायमागमवशेन प्रवर्त्तितुं तत् सति प्रवर्त्तितव्ये । २१५-१६ ?
§ 1885

391/s

वरमेवमागमम्परीक्ष्य प्रवृत्त इत्यागमस्य परीक्षया प्रामाण्यमाहा चा
141a/PSVTa र्यः । न च सर्वं शास्त्रं परीक्षयाधिकृतं । किन्तु तच्चेत्यादि शास्त्रं । २५
पदार्थानाम्परस्परसम्बन्धात् सम्बद्धं । अनुगुणः साधयितुं शक्यः फलसाध-
नोपायो यस्मिंस्तदनुगुणोपायं सम्बद्धं च तदनुगुणोपायं चेति विशेषणसमासः
। एवं भूतमपि यदि पुरुषार्थाभिधायकन्तदा परीक्षाधिकृतं वाक्यं । अतो
यथोक्तस्वभावादपरमन्यद्वाक्यमनधिकृतम्परीक्षायां । § 1886

सम्बन्ध इत्यादिना व्याचष्टे । वाक्यानामङ्गाङ्गिभावेनैकस्मिन्नर्थे विधेयप्र-
तिषेध्यलक्षणे उपसंहारो मीलनत्तेनोपकारः परस्परं वाक्यानां सम्बन्धः ।
अनुपकारकः पुनः केषामित्याह । दश दाडिमेत्यादि दश दाडिमानि षड-
पूपाः कुण्डमजाजिनं पललमित्येवमादीनि वाक्यानि । न ह्येषामेकार्थोप-
संहारोस्ति परस्परमसम्बन्धात् । अनयथेत्यसम्बद्धत्वे वक्तुः शास्त्रकारस्य
वैगुण्यमसम्बद्धाभिधायित्वमुद्भावयेत् । अशक्योपायो येषां फलानन्तान्य-
शक्योपायानि । एवं भूतानि फलानि येषां शास्त्राणान्तानि । फलार्थी ३५

पुमान्नाद्रियेत विचारयितुं । एतच्चानुगुणोपायमित्येतस्य वैधर्म्येण विवरणं ।
§ 1887

पुरुषार्थः फलं येषां शास्त्राणां तानि तथोक्तानि । ततोऽन्यान्यपुरुषार्थफलानि । तानि च नाद्रियेत विचारयितुं । § 1888

५ अशक्योपायफलस्योदाहरणं । विषेत्यादि । एवं ह्यस्य विषं शाम्यति यदि तक्षकनागराजस्य कर्णावस्थितेन रत्नेनालङ्कारः क्रियत इति । एतच्चाशक्यसाधनं । § 1889

अपुरुषार्थफलस्योदाहरणं । काकदन्तपरीक्षावच्चेति । § 1890

१० तद्विपर्ययेण तेषां यथोक्तानान्तर्याणां विपर्ययेणोपसंहारवत् । एतेन सम्बन्धमित्येतद् व्याख्यातं । शक्योपायमित्यनेनानुगुणोपायमिति । अन्यत्रेति सम्बन्धादि त्रयरहिते । अवधानस्यैवेत्यादरस्य । तदिति यथोक्तगुणत्रययुक्तं शास्त्रं परीक्षायां सत्यां न विसम्वादभाग् भवति । तस्मिन्नविसम्वादभाजि शास्त्रे प्रवर्तमानः पुरुषः शोभते । § 1891

१५ कः पुनरस्य शास्त्रस्याविसम्वाद इत्याह । प्रत्यक्षेणेत्यादि प्रथमोर्थः शब्दो वस्तुवचनः । द्वितीयो विषयवचनः । तेनायमर्थः । दृष्टादृष्टयोर्वस्तुनोस्तदर्थयोः प्रत्यक्षानुमानविषययोर्यथाक्रमं प्रत्यक्षेणानुमानेन च द्विविधेन वस्तुबलप्रवृत्तेनागमाश्रितेन चाबाधनमस्य शास्त्रस्याविसम्वादः । २१६-१७ । § 1892

२० प्रत्यक्षेत्यादिना व्याचष्टे । शास्त्रे प्रत्यक्षाभिमतानाम्प्रत्यक्षत्वेनोपगतानामर्थानान्तथाभावः प्रत्यक्षभावः प्रत्यक्षेणाबाधनं । § 1893

२५ यथेत्यादिना स्वसिद्धान्ते प्रत्यक्षाभिमतमर्थं पञ्चस्कन्धसंगृहीतन्दर्शयति । नीलादीत्यनेन रूपादीन् पञ्च विषयानाह । अनेन च रूपस्कन्ध उक्तः । सुखदुःखे इति वे द ना स्कन्धः । निमित्तस्य स्त्रीपुरुषादिचिह्नस्योपलक्षणं निमित्तोपलक्षणं । अनेन सं ज्ञा स्कन्धः । रागादिग्रहणेन सं स्का र स्कन्धः । आदिशब्दाद् द्वेषमोहादिपरिग्रहः । बुद्धिग्रहणेन वि ज्ञा न स्कन्धः । नीलादि च सुखदुःखे च निमित्तोपलक्षणं च रागादि च बुद्धिश्चेति द्वन्द्वः । एवं शास्त्रे प्रत्यक्षाभिमतानां प्रत्यक्षत्वमेव । नीलादीनां चक्षुर्विज्ञानादिप्रत्यक्षत्वात् [।] सुखादीनां स्वसम्बन्धेनप्रत्यक्षत्वात् । अतथाभिमतानां चाप्रत्यक्षाभिमतानां चार्थानामप्रत्यक्षता [।] प्रत्यक्षेणावधानमिति प्रकृतेन सम्बन्धः । यथेति विषयोपदर्शनं । शब्दादिरूपेण सन्निवेष्टुं शीलं येषां सुखादीनान्तेषामप्रत्यक्षता । शब्दादिस्वभावानां सुखदुःखमोहानां प्रत्यक्षेणाप्रतीतेः § 1894

एतत् सां ख्य दर्शनप्रतिक्षेपेणोक्तं । § 1895

३० वै शै षि का दि दर्शनप्रतिक्षेपेणाह । द्रव्यं द्विविधं । अद्रव्यं द्रव्यं यथाका शादि । अनेकद्रव्यं च द्रव्यं । यथावयवि द्रव्यं । कर्मोत्क्षेपणादिकं । सामान्यं सत्ता गोत्वादिकं [।] आदिशब्दाद् विभागादिपरिग्रहः । § 1896

न हि नीलादिविषयं पञ्च व्यतिरेकेणान्यस्य प्रत्यक्षतास्ति । तद्व्यतिरेकेणानुपलब्धेः । वस्तुबलप्रवृत्तमनुमानमनागमापेक्षानुमानं । तस्य विष-

यत्वेनाभिमतानान्तथाभावोनुमानविषयभावोनुमानेनाबाधकं । चत्वारि चा र्य सत्यानि । उत्तरत्र प्रतिपादयिष्यते । अननुमेयानान्तथाभावोऽननुमेयत्वमनुमानेनाबाधनं । यथात्मादीनाम् [1] आदिशब्दात् प्रधानेश्वरादिपरिग्रहः । न ह्येषां किञ्चिल्लिङ्गमस्ति येनानुमेयाः स्युः । एतदपि प्रतिपादयिष्यति । विशुद्धे विषयद्वये ऽत्यन्तपरोक्षे चागमविषये पौर्वापर्यविरोधेन यस्मिन् चिन्तां प्रवर्तयति तस्मिन्नागमापेक्षमनुमानमपि । अबाधनमिति प्रकृतं । § 1897

कीदृशन्तदबाधनमित्याह । रागादिरूपं रागद्वेषमोहस्त्रभावमधर्ममभ्युपगम्य तत्प्रभवं रागादिसमुत्थापितं कायवाक्कर्म चाधर्ममभ्युपगम्य । तत्प्रहाणाय तस्याधर्मस्यापगमाय स्नानाग्निहोत्रादेः । तीर्थस्नानेन पापक्षयो भवति । यमुद्दिश्याग्नौ घृतादिकं हूयते तस्य पापक्षयो भवतीत्येवमादेरनुपदेशः । आदिशब्दादुपवासादिपरिग्रहः । तथा हि न स्नानादि पापमपनयति [1] पापनिदानेन रागादिना विरोधाभावात् । § 1898

सेयमनन्तरोक्ताप्रत्यक्षणानुमानेन द्विविधेन शक्यपरिच्छेदस्य शक्यनिश्चयस्याशेषस्य विषयस्य बाधालक्षणा ॥ तस्यास्तावदस्या विसम्वादाद् सामान्यात् । यथा शक्यपरिच्छेदेर्था आप्तवादस्याविसम्वादस्तथात्यन्तपरोक्षेपि आप्तवादत्वादेव । ततश्चाप्तवादलक्षणाल्लिङ्गादुत्पन्नाया अविसम्वादबुद्धेरनुमानताचार्य दि ग्रागे ना भिहिता २१७-१८ § 1899

परोक्षेप्यर्थस्य गोचर इत्यत्यन्तपरोक्षेप्यस्य शास्त्रस्य गोचरे विषये । सा चागत्याभिहितान्येन प्रकारेणात्यन्तपरोक्षे प्रवृत्त्यसम्भवात् । सत्यां प्रवृत्तौ वरमेवं प्रवृत्त इति । § 1900

394/s
142a/PSVTa

तस्येत्यादि विवरणं । तस्यागमस्याचार्य दि ग्रा गे न निर्दिष्टानुमानभावस्य । अस्येत्यस्माभिस्सम्बन्धादनुगुणोपायमित्यादिना विचारितस्य । अत एवाह [1] एवंभूतस्येति सम्बन्धादिगुणयुक्तस्येत्यर्थः । प्रत्यक्षानुमानगम्ये तस्मिन् वस्तुन्यविसम्वादसामान्यादविसम्वादत्वात् कारणाद् दृष्टव्यभिचारस्यापवादस्य प्रत्यक्षानुमानागम्येर्था विषये । आप्तवादादनुत्पन्नायाः प्रतिपत्तेर्बुद्धेरविसम्वादोनुमीयते । कस्मात् [1] तदाश्रयत्वादाप्तवादाश्रयत्वं चाचार्यपारम्पर्योपदेशात् सिद्धं । तदन्यप्रतिपत्तिवत् । अत्यन्तपरोक्षादन्यस्मिन् विषये प्रत्यक्षानुमानविषये प्रतिपत्तिवत् । ततो यथोक्तादाप्तवादादत्यन्तपरोक्षेर्था यथोक्तागमाश्रिता बुद्धिः शब्दप्रभवापि सती शब्दादुत्पन्नापि । शाब्दवदिति यथान्यः शाब्दः प्रत्ययोभिप्रायमात्रं निवेदयति । तथा नेयं बुद्धिरभिप्रायमेव निवेदयति । एवकारस्य भिन्नक्रमत्वात् । § 1901

किन्तर्हीष्टस्य प्रत्यक्षानुमानागम्यस्यार्थस्यानन्तरोक्तेन न्यायेनाविसम्वादादनुमानमपि प्रवृत्तिकामस्य पुंसोभिप्रायवशात् । वस्तुतस्त्रननुमानं शब्दानामर्थैस्सह सम्बन्धाभावात् । § 1902

अस्यैवार्थस्य ख्यापनार्थोऽपिशब्दः प्रकारान्तरेणाप्तवादाविसम्वादं दर्शयन्नाह । अथवेत्यादि । हेयं सर्वन्दुःखं । उपादेयं सर्वक्लेशप्रहाणनिर्वाणं । तयोस्तत्त्वमविपरीतं रूपन्दुःखसत्यस्य निरोधसत्यस्य च । सह उपायेन

यद् वर्तते हेयोपादेयतत्त्वन्तस्योपायं । हेयस्योपायः स मु द य सत्यं ।
उपादेयस्योपादेय मार्गसत्यं । अस्य हेयोपादेयतत्त्वस्य सोपायस्य भ ग व द्व-
र्शितस्य वस्तुबलायातेन प्रमाणेन प्रसिद्धितो निश्चयतः कारणात् । भगवद्वचने
सत्यचतुष्टयलक्षणस्य प्रधानस्यार्थस्याविसम्वादः [॥] सत्यचतुष्टयलक्षणोर्थः
५ प्रधानन्तदधिगमेन निर्वाणप्राप्तेः । तस्मात् प्रधानार्थाविसम्वादात् । भगव-
द्वचनादुत्पन्नं ज्ञानं परत्राप्य त्यन्तपरोक्षेप्यर्थेनुमानम्वा शब्दः पूर्वप्रकारापेक्ष
या विकल्पार्थः । § 1903 395/s

तयोर्हेयोपादेययोरुपायौ तदुपायौ । हेयं चोपादेयं च तदुपायौ चेति द्वन्द्वः
। तेषान्तदुपदिष्टानान्तेनाप्तेनोपदिष्टानामवैपरीत्यमनुमानेन निरूप्यमाणानाम-
१० वितथत्वमविसम्वादः । यथा चतुर्णान्दुःखादीनामार्यसत्यानां द्वितीये परिच्छेदे
। वक्ष्यमाणया नीत्या विचारेण । तस्यास्येति भगवता पूर्वनिर्दिष्टस्याधुना
विभक्तत्वादस्य स त्य च तु ष्टयलक्षणस्य । किंभूतस्य पुरुषार्थोप-
योगिनः । पुरुषार्थो निर्वाणं तत्रोपयोगः कारणत्वं स यस्यास्ति तथा । अत
एवाभियोगार्हस्याभ्यासार्हस्याविसम्वादाद् विषयान्तरेपि प्रत्यक्षानुमानागम्ये
१५ । तथाहोपगम इत्यविसम्वा- दोपगमो न विप्रलम्भाय । न विसम्वादाय
भवति । किं कारणम् [॥] अनुपरोधात् । प्रमाणेनाबाधनात् । प्रधाने च
सत्यचतुष्टयलक्षणेर्धे पुरुषमविसम्वाद्य पुनस्तृतीये स्थाने वक्तुर्निष्प्रयोजनं
यद्विधाभिधानन्तस्य वैफल्यत् । § 1904 142b/PSVTa

कदाचित् तत्राज्ञानादपि तथाभिधानं स्यादिति चेदाह । तदित्यादि ।
२० उभयथा पीति श्लोकद्वयनिर्दिष्टेन प्रकारेण । तदेतदागमस्यानुमानत्वमग-
त्योपवर्णितमिति सम्बन्धः । अनुमानकारणत्वादानुमानमिति द्रष्टव्यं । आग-
मात् प्रवृत्तौ सत्याम्बरमेवंयुक्तादागमात् प्रवृत्तौ न तु प्रमाणगम्य एवार्थे
विसम्वादकादिति । § 1905

न खल्वेवमुक्तेनापि प्रकारेणागमाश्रये ज्ञानमनुमानमनपायं निर्दोषं । क-
२५ स्माद् [॥] अनान्तरीयकत्वादसम्वादत्वादर्थेषु शब्दानामिति निवेदितमेतन्नान्त-
री यकताभावाच्छब्दानामवस्तुभिः सहे ? । २१३ त्यादिना [॥] पु-
रुषस्यातिशयाः क्षीणदोषादिकत्त्वन्तमपेक्ष्यते यद्वचनन्तद् यथार्थमपरे वादिनो
विदुर्जानीयुः । यथार्थं यथावस्तु व्यवस्थितन्तथैव दर्शनं ज्ञानं यथार्थदर्शनं ।
तदादिर्यस्य कृपावैराग्यादेस्तद्यथार्थदर्शनादि । स एव गुणस्तेन युक्तः पु-
३० रुष आप्तस्तेन प्रणयनन्तेनाप्तवच नमागमस्याविसम्वाद इत्यन्ये । २२०-२१
§ 1906 396/s

इष्ट इत्यादि सि द्धा न्त वा दी । योयमनन्तरोक्तोर्थः स इष्टोस्माकं
। किन्तु शक्येत ज्ञातुं पुरुषनैयम्येन योतिशयो यथा दर्शनादिलक्षणस्य तु
शक्यः । § 1907

३५ सर्व एवेत्यादिना व्याचष्टे । सर्व एव प्रेक्षापूर्वकारी । आगममनागम-
म्बान्वेषते निरूपयति । अनागमन्त्यक्तागमद्वारेण प्रवृत्तिकामः । न व्यस-

२ स्योपादेय] ? यो

नेनासक्तिमात्रेण । प्रवृत्तिकामतामपि नेत्यादिनाह । अपिनामेति कथन्नाम । अत इत्यागमादनुष्ठेयं साक्षात् कर्तव्यमर्थं ज्ञात्वा प्रवृत्त सन्नर्थवान् फलवान् स्याम्भवेयमिति । सोन्वेषमाणः पुरुषः शक्यं दर्शनं निश्चयो यस्मिन्नर्थे प्रत्यक्षानुमानगम्ये तस्याविसम्वादः प्रत्यक्षानुमानाभ्यामवधानं । स एव प्रत्ययोवलम्बनत्तेनान्यत्रापि प्रत्यक्षानुमानागम्येप्यर्थे प्रवर्तते । किं कारणम् ५
[1] एवंप्रायत्वाल्लोकव्यवहारस्य [1] एवमित्येकदेशाविसम्वाददर्शनेनान्यत्र प्रवर्तनं । प्रायो बाहुल्येन यस्मिन् लोकव्यवहारे स तथोक्तः । § 1908

पुरुषपरीक्षया पुनः प्रवृत्तावभ्युपगम्यमानायां प्रवृत्तिरेव न स्यात् । किं कारणं [1] तस्य पुंसस्तथाभूतस्य यथार्थदर्शना दिगुणयुक्तस्य । नानिष्टेरप्रवृत्तिरेव स्यादिति सम्बध्यते । तेनायमर्थो न पुनर्यथार्थदर्शनादिगुणयुक्तानां १०
पुंसामवितथाभिधायित्वेनानिष्टेरप्रवृत्तिरेव स्यात् । किं कारणम् [1] तादृशां यथार्थदर्शनादिगुणयुक्तानामवितथाभिधानात् । यथावस्थितवस्तुप्रकाशकवात् । § 1909

143a/PSVTa

किं पुन कारणन्तथाभूतः पुमान् ज्ञातुमशक्य इत्याह । तथा हीत्यादि । अयं पुमानेवन्दोषवान् । न वा । एवन्दोषवान् । किन्तु निर्दोष इत्येवम- १५
न्यदोषानिर्दोषतापि वा दुर्बोधेत्यपरे विदुः । निर्दोषतेत्येतदपेक्षया दुर्बोधेत्येक-
वचनेन स्त्रीलिङ्गेन च निर्देशः । अन्यदोषा इत्येतदपेक्षया तु दुर्बोधा इति पुल्लिङ्गबहुवचनाभ्यां विपरिणामः कर्तव्यः । कस्माद् [1] दुर्बोधत्वाद् दुःप्राप्य-
त्वादन्यगुणदोषनिश्चयकानां प्रमाणानां [1] § 1910

397/s

चैतसेभ्य इत्यादिना व्याचष्टे । सम्यग् मिथ्या च प्रवृत्तिः कायवाक्क- २०
र्मलक्षणा येषां पुंसान्ते तथा । चेतसि भवाः चैतसा गुणदोषाः । चैतसेभ्यो
गुणेभ्यः कृपावैराग्यबोधादिभ्यो हेतुभ्यः सम्यक्प्रवृत्तयः यथार्थप्रवृत्तयः । चैत-
सेभ्यो दोषेभ्यो रागादिभ्यो मिथ्याप्रवृत्तयो विपरीतप्रवृत्त यो भवन्ति । ते
चेति परेषां चैतसा गुणदोषाश्चेतोधर्मत्वेनातीन्द्रियाः । ततो न प्रत्यक्षगम्याः
। नाप्यनुमानगम्या अतीन्द्रियत्वादेव स्वभावलिङ्गस्यासिद्धेः । किन्तु स्वस्माद् २५
गुणदोषरूपात् प्रभव उत्पादो यस्य कायवाक्कर्मणः । तेन कार्यलिङ्गेनानुमेयाः
। तच्च नास्ति । यस्माद् व्यवहाराश्च कायवाक्कर्मलक्षणाः प्रायशो वा ब-
हुल्येन । बुद्धिपूर्वमिति कृत्वा प्रतिसंग्रह्यानेनान्यथापि कर्तुं शक्यन्ते । तथा
हि सरागा अपि वीतरागवद् आत्मानन्दर्शयन्ति । वीतरागाश्च सरागव-
त् । किं कारणं [1] पुरुषेच्छावृत्तित्वाद् व्यवहाराणां पुरुषेच्छया वृत्तिः ३०
प्रवृत्तिर्येषामिति विग्रहः । § 1911

यदि नाम पुरुषेच्छावृत्तयो व्यवहारास्तथापि किमित्यन्यथा क्रियन्त
इत्याह । तेषां चेति पुंसां चित्राभिसन्धित्वाच्चित्राभिप्रायत्वात् । ततो यथेष्टं
व्यवहाराः प्रवर्तन्त इति नास्ति गुणदोषप्रभवाणां व्यवहाराणाम्विवेकनिश्चयः
[1] तदिति तस्मादयमनुमाता पुमान् लिङ्गसंकराल्लिङ्गव्यभिचारादनिश्चिन्वन् ३५
क्षीणदोषः कथमागमस्य कर्तारं प्रतिपद्येत नैवेति निगमनीयं । § 1912

अथ किमित्यादि । यो निर्दोषो रागादिदोषरहितस्तादृशः पुरुषः किन्त्रे-
वास्ति । अस्तीति प्रतिपादयन्नाह । सर्वेषामित्यादि । प्रतिपक्षसम्मुखीभावे
निर्हासमपचयं प्रतिपक्षासम्मुखीभावे चातिशयमुपचयं श्रयन्ते ये रागादयस्ते 398/s
निर्हासातिशयाश्रिताः । तेषां सर्वेषां विपक्षत्वात् । यस्य च सम्मुखीभावास-
म्मुखीभावाभ्यां निर्हासातिशयम्भजन्ते । स एव तेषां विपक्षो बाधकस्तेन
सह वर्तत इति सविपक्षः । तद्भावस्तन्नन्तस्मात् । स बाधकत्वादिति याव-
त् । येन च बाधकेन दोषाणां सविपक्षत्वं तस्य बाधकस्याभ्यासात् पुनः
पुनर्नैरन्तर्येणोत्पादनाद् य सात्मीभावस्तदौर्जित्यन्तन्मयता । तस्माद् बाध-
कसात्मीभावाद्धीयेरन् । क्षीयेरन् । आस्रवा रागादयः क्वचित् सन्ताने 143b/PSVTa
सात्मीभूतदोषप्रतिपक्षे दोषाणां च बाधकं नैरात्म्यज्ञानमिति प्रतिपादयिष्यति
। तस्मान्न तथाभूतः पुरुषो नेष्यते एतावत्तु ब्रूमः स तु क्षीणास्रवो दुर्ज्ञान
इति । § 1913

दोषो हीत्यादि विवरणं । दोषा हि रागादयः । किंभूता [।] निर्हासातिश-
यधर्माणः । अपकर्षोत्कर्षस्वभावाः सन्तो विपक्षाभिभवोत्कर्ष विपक्षकृतो
योभिभवस्तिरस्कारस्तस्योत्कर्षापकर्ष साधयन्ति गमयन्ति । तेनायमर्थः [।]
निर्हासधर्माणः विपक्षाभिभवोत्कर्ष साधयन्ति बाधकाभिभवोत्कर्षेण दोषाणां
निर्हासात् अतिशयधर्माणो बाधकाभिभवापकर्ष साधयन्ति । बाधकाभिभव-
मान्द्येन तेषामतिशयधर्मत्वात् । ज्वालादिवत् । आदिशब्दाच्छीतोष्णस्पर्शादिप-
रिग्रहः । यथा ज्वालादयो बाधकस्योदकादेरुत्कर्षापकर्षे सति निर्हासातिश-
यधर्माणो यथाक्रममुदकाद्यभिभवोत्कर्ष साधयन्ति तद्वत् । § 1914

ननु च बाह्यार्थप्रतिबद्धा रागादयः बाह्यं च वस्तु नित्यं सन्निहितमेव [।]
तत्कथं रागादीनामुच्छेद इत्यत आह । ते हीत्यादि । हिशब्दो यस्माद-
र्थः । ते रागादयो विकल्पप्रभवाः । विकल्पादयोनिशोमनस्कारलक्षणात्
प्रभव उत्पाद एषामिति विग्रहः । तथा ह्ययोनिशोमनस्कारमन्तरेण सत्य-
पि बाह्येर्थे नोत्पद्यन्ते रागादयः तत्सम्मुखीभावे च विनाप्यर्थेनोत्पद्यन्त इति
विकल्पप्रभवा रागादयः । ततः सत्यप्युपादाने यथोक्तलक्षणे । अनादरविव-
क्षायां चयं सप्तमी । कस्यचित् मनोगुणस्य नैरात्म्यदर्शनलक्षणस्याभ्यासात्
। अपकर्षिणः अपचयवन्तो भवन्तीत्यर्थः । § 1915

एतदुक्तम्भवति । यद्यपि तावद् दोषनिदानस्य सर्वदा नोच्छेदः प्र-
तिपक्षस्यात्यन्तपाटवाभावात् [।] तथापि प्रतिपक्षाभ्यासात् मन्दीकृतसाम-
र्थ्यादुपादानाद् अपकर्षिणः क्षामक्षामतरा दोषा भवन्तीत्यनेन च हेतुरुक्तः ।
यदा तु यथोक्तस्य मनोगुणस्य भावनाप्रकर्षपर्यन्तवर्तितया पाटवं जातन्तदा 399/s
तत्पाटवे । तस्य मनोगुणस्य पाटवे सति । अन्वयः क्लेशबीजमन्वेत्युत्प-
द्यतेऽस्माद्दोष इति कृत्वा [।] निर्गतोन्वयो यस्मिन् विनाशे स निरन्वय-
विनाशः [।] स धर्मा येषान्दोषाणान्ते निरन्वयविनाशधर्माणः । वासनया
सह विनाशधर्माण इत्यर्थः । ज्वालादिवत् । यथा ज्वालादयः प्रतिपक्षस्योद-
कादेरुत्कर्षे सत्यत्यन्तविनाशधर्माणस्तद्वत् । प्रयोगः पुनः [।] ये यदुप-

धानादपकर्षिणस्ते तदत्यन्तवृद्धौ तदभिभवान्निरन्वयविनाशधर्माणः । तद्यथा
ज्वालादयः सलिलाभिभववृद्धौ । नैरात्म्यदर्शनोपधानाद्यापकर्षधर्माणो दोषा
इति स्वभावहेतुः । § 1916

यत एवन्तेन कारणेन स्यादपि कश्चिन्निर्दोषः । कथमित्यादि परः ।
144a/PSVTa यावतेत्ययन्निपातो यदेत्यस्मिन्नर्थे वर्तते । दोषसात्मनो विपक्षोत्पत्तिवदिति ५
चानादिकालाभ्यासात् । दोषसात्मनः पुंसः विपक्षोत्पत्तिर्नैरात्म्यदर्शनोत्पत्तिः
। एवन्दोषविपक्षस्य नैरात्म्यदर्शनस्य सात्मत्वेपि यथाप्रत्ययं । यथाकारण-
सन्निधानन्दोषोत्पत्तिरपि स्यात् । § 1917

नायमित्या चा र्यः । सर्वसांसारिकोपद्रवरहितत्वान्निरुपद्रवः । भूत-
विपरीतमनित्यादिस्त्रलक्षणमर्थो विषयोस्येति भूतार्थः । भूतार्थग्रहणादेव च १०
मार्गश्चित्तस्वभावः । निरुपद्रवश्चासौ भूतार्थश्चेति निरुपद्रवभूतार्थस्तभूतश्चासौ
स्वभावश्चेति कर्मधारयगर्भ एव कर्मधारयसमासः निरुपद्रवस्य भूतार्थस्य
भूतार्थत्वेनाभ्यासात् सात्मीभावगते [।] अनेन च चित्तस्वभावस्य दोषप्रतिप-
क्षस्य विपर्ययैर्यथोक्तात् त्रयाद् विलक्षणैः सोपद्रवैरभूतार्थैरस्वभावैश्च दोषैर्न
बाधनं । सात्मीभूतं मार्गमभिभूय न दोषाणामुत्पत्तिरित्यर्थः । किङ्कारणं [।] १५
यत्नवच्चे पीत्यादि । एतदाह । सात्मीभूतस्य मार्गस्य दोषोत्पादनाय यत्न एव
न सम्भवति । § 1918

तथाप्यभ्युपगम्योच्यते [।] दोषोत्पादने यत्नवच्चे बुद्धेस्तत्पक्षपाततः । त-
स्मिन् दोषप्रतिपक्षभूते गुणवति नैरात्म्यमार्गे । पक्षपातेन बहुमानतः । दोषो
400/s त्पादने यत्नवत्तिवर्त्य । गुणपक्षपातेन दोषप्रतिपक्ष एव यत्नाधानादिति यावत् २०
। § 1919

स्वभावपदमेव तावदादौ व्याचष्टे । न हि स्वभावो नैरात्म्यदर्शनलक्षणः
प्रतिपक्षसात्मनि व्यवस्थितेन पुरुषेण । अयन्तेन प्रयत्नेन विना निवर्त्तयितुं
शक्यः श्रोत्रियकापालिकघृणावदिति । यः श्रोत्रियः सन् कापालिको भवति
तस्य श्रोत्रियावस्थायां या घृणा सा यथा यत्नमन्तरेण न शक्यते निवर्त्तयितुन्त- २५
द्धत् । मार्गस्वभावनिवर्त्तनाय यत्नश्च क्रियमाणः । प्राप्यस्य रागादिस्वभावस्य
गुणदर्शनेन निवर्त्त्यस्य विपश्यनास्वभावस्य दोषदर्शनेन क्रियेत । तच्च दोष-
दर्शनं विपक्षसात्मनः दोषप्रतिपक्षसात्मनः पुंसो दोषप्रतिपक्षेन सम्भवति ।
तथा तच्च गुणदर्शनम्विपक्षसात्मनो दोषेषु न सम्भवति । § 1920

कस्मात् पुनः प्रतिपक्षे दोषदर्शनन्न सम्भवतीत्याह । तस्येत्यादि । तस्य ३०
प्रतिपक्षस्य निरुपद्रवत्वात् । त्रिविधो ह्युपद्रवो यस्याभावान्निरुपद्रवो मार्गः
। तथा हि चित्तम्विबद्धं हेतुर्दोषोपद्रवो यैश्चित्तम्विवद्धमभूतार्थदर्शने न प्रव-
र्त्तते । कायचित्तव्यथाहेतुर्दुःखदौर्मनस्योपद्रवः । सास्रवसुखस्याप्रशान्ततया
तदुपभोगे वैरस्योद्वेगश्च । § 1921

तत्र प्रथमस्योपद्रवस्याभावमाह । सर्वदोषहानेरिति । सर्वस्य ३५
रागादिदोषस्य हानेर्विगमात् । § 1922

पर्यवस्थानेत्यादिना द्वितीयस्याभावमाह । रागादिसम्मुखीभावः पर्यव-
स्थानं च जन्म च पर्यवस्थानजन्मनी । तयोर्यत्प्रतिवद्धन्दुःखन्तस्य विवेकात्
। रागाद्युत्पत्तिकाले यद् दुःखं कायचित्तपरिदाहलक्षणन्तत्पर्यवस्थानप्रतिब-
द्धजातिजराव्याध्यादिदुःखन्तु जन्मप्रतिबद्धं । § 1923

144b/PSVTa

५ ततीयस्योपद्रवस्याभावमाह । प्रश्नमेत्यादि प्रश्नमो रागादिविरहलक्षणं
निर्वाणं । तस्मिन् यत्सुखमनास्रवन्तस्य रस अस्वादस्तस्यानुद्वेजनात् ।
अवैमुख्यकरणात् । अभूतार्थमभतविषयं खल्वपि रागादि । न स्यादिति
सम्बन्धः । § 1924

१० यद्यभूतार्थं कथन्तर्हि तस्योत्पत्तिरित्याह । उपादानबलभावीति वितथ-
विकल्प वासनाबलभावि । तदेवंभूतरागादिबीजाश्रयस्य विज्ञानसन्तानस्य
विपर्ययोपादानात् रागादिविपर्ययलक्षणस्य प्रतिपक्षस्य परिग्रहान्न स्यान्नोत्प-
देत । न तु भूतार्थमविपरीतविषयं न भवेत् । किन्तु भवेदेव । किं कारणम्
[1] वस्तुबलप्रवृत्तेः । यथावस्थितवस्तुसामर्थ्येनोत्पत्तेः । दोषसात्त्येपि ताव-
त् स्थितस्य । प्रमाणान्यनित्यादिभताकारग्राहीणि । प्रतिपक्षमार्गमावहन्ति ।
१५ २२२-२३ § 1925

401/s

किं पुनर्विपश्यना सात्मनि स्थितस्य । अभूतार्थश्च दोषा रागादयः ।
आत्मात्मीयाधारोपितेर्धे प्रवृत्तेः । ते प्रतिपक्षस्य भूतार्थस्य यत् सात्म्यं
स्वभावबन्तस्य वाचिनो न भवन्ति । यत एवन्तस्मान्न पुनः प्रहीणदोषाणां
दोषोत्पत्तिः । दोषोत्पादनयत्नेपि बुद्धेर्गुणपक्षपातेन कारणेन रागादिप्रतिपक्ष
२० एव यत्नाधानात् प्रयत्नस्य करणात् । कस्य परीक्षावतो युक्त्या विचारकस्य
दोषसात्त्येपि तावत् स्थितस्य । विशेषेणातिशयेन गुणेष्वेव यत्नाधानमदुष्टात्म-
नः प्रतिपक्षसात्मनि स्थितस्य । § 1926

कः पुनरेषान्दोषाणां प्रभव उत्पत्तिकारणं । प्रभवत्युत्पद्यतेस्मादिति कृत्वा
। यस्य दोषहेतोः प्रतिपक्षाभ्यासेन प्रहीयन्ते । § 1927

२५ उत्तरमाह । सर्वासामित्यादि । दोषजातीनान्दोषप्रकाराणां जातिरुत्पत्तिः
सत्कायदर्शनात् । आत्मात्मीयाभिनिवेशात् । § 1928

ननु चाविद्याहेतुकाः क्लेशा आगमे उक्तास्तत्कथं न व्याघात इत्याह ।
साऽविद्येति सैव सत्कायदृष्टिरविद्या । ततो नास्ति विरोधः । केन पुनः
क्रमेण दोषाणां सत्कायदर्शनादुत्पत्तिरित्याह । तत्रेत्यादि । तत्रात्मात्मीय-
३० ब्बेनाभिनिविष्टे विषये । तत्स्नेहः । आत्मात्मीयस्नेहः । तस्मादात्मात्मीयस्नेहात्
द्वेषादिसम्भव इति क्रमः । § 1929

न हीत्यादिना व्याचष्टे । नाहमित्यात्माकारप्रतिषेधः । न म-
मेत्यात्मीयाकारस्य । अनात्माकारेण नात्मीयाकारेण च पश्यतः पुरुषस्य ।
परिग्रहमन्तरेणेति । आत्मात्मीयत्वेन तदनुग्राहकत्वेन परिकल्प्य ग्रहः तेन
३५ विना न क्वचित् विषये स्नेहः । न चाननुरागिणः आत्मात्मीयादिस्नेहरहितस्य
क्वचिद् द्वेषः । अनुनय मन्तरेण तस्याभावात् । किङ्कारणम् [1] आत्मा-
त्मीयेत्यादि । आत्मात्मीययोरनुपरोधिन्प्रतिकूलवर्तिनि । उदासीनपक्षे ।

402/s

145a/PSVTa

तदभावात् तस्य द्वेषस्याभावात् । उपरोधप्रतिघातिनि चेति । आत्मात्मीयत्वेन गृहीतस्य य उपरोधः पीडा । तत्प्रतिघातिनि तत्प्रतिषेधं कुर्वति । मित्रपक्षे तदभावात् । द्वेषाभावात् । किंत्वात्मात्मीयस्नेहविषयभूतविरोधेन । यः स्थितः प्रतिकूलवर्त्ती । तत्रैव द्वेषः । तस्मान्नात्मात्मीयस्नेहमन्तरेण द्वेष इति । तस्मादित्यादिना निगमनं । यत एवन्तस्मात्तौ चेति । आत्मदर्शनात्मीयग्रहौ ५
। स्नेहं प्रसुवाते इति वचनविपरिणामेन सम्बन्धः । स च स्नेहो द्वेषादीन् प्रसूते जनयति । § 1930

तयोस्तर्ह्यात्मदर्शनात्मीयग्रहयोः को हेतुरित्याह । समानेत्यादि । समानजातीयन्तदेवात्मदर्शनन्तस्याभ्यासः पौनःपुन्येनादिकालमुत्पत्तिः । तद्वासना च । तस्माज्जातमात्मदर्शनमात्मीयग्रहं प्रसूते । तस्मात् सत्कायदर्शनजाः सर्वे क्लेशाः । २२३-२४ § 1931 १०

तदेव च सत्कायदर्शनमज्ञानमविद्येत्युच्यते सिद्धान्ते । § 1932

येनैव सत्कायदर्शनमेवाऽविद्याऽत एव कारणात् मोहोनिदानं प्रधानकारणन्दोषाणां रागादीनामभिधीयते सू त्रा न्त रे-- अविद्याहेतुकाः सर्वक्लेशा इति सत्कायदृष्टिर्दोषाणां निदानमन्यत्र सूत्रान्तरेभि धीयते । कस्मात् १५
। तत्प्रहाणे सत्कायदृष्टेः प्रहाणे दोषाणां प्रहाणतः । मोहन्दोषनिदानं दोष कारणमाहुर्बुद्धा भगवन्तः । कस्माद् [।] अमूढस्याज्ञानरहितस्य दोषानुत्पत्तेः पुनरन्यत्र प्रदेशे सत्कायदृष्टिन्दोषनिदानमाहुः । तच्चैतत्कारणत्वं मोहस्य सत्कायदृष्टेश्च प्रधान हेतुनिर्देशे सति स्यान्नहेतुमात्रनिर्देशे । किं कारणम् [।] अनेकस्मादिन्द्रियाविषयोऽयोनिशोमनस्कारकलापाञ्चन्येषान्दोषाणान्तेषामेकस्मात् मोहात् सत्कायदृष्टेश्चोत्पत्तिविरोधात् । तस्मादन्यकारणसम्भवेपि प्राधान्यं गृहीत्वा मोहसत्कायदृष्ट्योः कारणत्बमुक्तमिति २०
गम्यते । § 1933

यदि चान्यो मोहोन्या च सत्कायदृष्टिस्तयोश्च प्राधान्यन्तदा न च द्वयोर्मोहसत्कायदृष्ट्योः प्राधान्ये सत्येकैकनिर्देशः । क्वचित् मोहस्यैव निर्देशः २५
क्वचित् सत्कायदृष्टेरेवेत्यर्थः । न परभागभाक् शोभाभाक् वक्तुरकौशलमेवावहतीति यावत् । यदा पुनरनयोर्न स्वभावभेदः । तदा मोहशब्देन सत्कायदृष्टिशब्देन चोभयथाप्येकस्यार्थस्य पर्यायेण निर्देशेन न विरोधः प्राधान्यस्य । प्राधान्यं पुनस्सत्कार्यदर्शनस्य तदुपादानत्वेन दोषाणामुपादानत्वेन [।] तच्चानन्तरमेव प्रतिपादितं । प्रतिपादयिष्यते च द्वितीये परिच्छेदे । ३०
§ 1934

तस्य च सत्कायदर्शनस्य प्रहाणे सति दोषाणां प्रहाणतः प्राधान्यं । यत एवन्तस्मात् सम्भवति सत्कायदर्शनाञ्चन्येषान्दोषाणान्तेषां तस्य सत्कायदर्शनस्य प्रतिपक्षो नैरात्म्यदर्शनन्तस्याभ्यासात् प्रहाणं । § 1935 145b/PSVTa

स च क्षीणदोषः पुमानौद्देशिको दुरन्वयो दुर्बोधो यदुपदेशाद् यस्य ३५
क्षीणदोषस्योपदेशादयं प्रवृत्तिकामः प्रतिपद्येत । तेनोपदिष्टमर्थमनुतिष्ठेत् ॥
० ॥ २५ § 1936

१४ रे] बुद्धवचने

मा भूत् पुरुषाश्रयं पुरुषहेतुकम्वचनमागमः । किं कारणम [1]
अनन्तरोक्तेन न्यायेनागमप्रणेतुर्दुरन्वयत्वात् । दुर्बोधत्वात् । § 1937

गिराम्वचसां मिथ्यात्वस्य मृषार्थत्वस्य ये हेतवो दोषा रागादयस्तेषां [1]
कर्त्तरि चेयं षष्ठी । आश्रयणमाश्रयः । पुरुषस्याश्रय इति समासः । पुरुष-
शब्दाच्च कर्मणि षष्ठी । न चोभयप्राप्तौ कर्मणीति नियमः । शेष विभाषेति
विकल्पनात् । तेनायमर्थो [1] मिथ्याहेतुभिर्दोषैः पुरुषपरिगृहीतत्वादिति । 404/s
§ 1938

अथवा दोषाणामिति कर्मणि षष्ठी दोषाणां पुरुषेणाश्रयात् परिग्रहात् ।
§ 1939

१० अपौरुषेयम्वचस्सत्यार्थमिमिथ्यात्वहेतोर्दोषस्याभावादिति केचित् मी मां
स का आचक्षते । § 1940

एतदुक्तमभवति । त्रिविधमप्यप्रामाण्यमिमिथ्यात्वाज्ञानसङ्ख्यलक्षणे वादे ना-
स्त्येव । यतः शब्दानां द्विविधः स्वभावो निसर्गसिद्ध औपाधिकश्च तत्र निस-
र्गसिद्धो यो यथार्थप्रतिपादकत्वं [1] अयथार्थप्रतिपादकत्वं पुनरौपाधिकः
१५ । स्वभावः पुरुषाधीनत्वात् । तदाह । § 1941

शब्ददोषोद्भवस्तावद् वक्तव्यधीन इति स्थितं ।

तदभावः क्वचित् तावद् गुणवद्वक्तृकत्वात् । ६२

तद्गुणैरपकृष्टानां शब्दे संक्रान्त्यसम्भवात् ।

यद्वा वक्तुरभावेन न स्युर्दोषा निराश्रया इति ६३ § 1945

२० तेन वे दे पुरुषनिवृत्तौ मिथ्यात्वनिवृत्तिः । नाप्यनुत्पतिलक्षणम-
प्रामाण्यम्वेदादर्थावगतेः । नापि संशयलक्षणमप्रामाण्यं वेदादर्थगतौ संश-
यस्याप्रतिभासनात् । तदाह । § 1946

एवंभूतस्य वेदस्य ज्ञानोत्पत्तिं च कुर्वतः ।

स्वरूपविपरीतत्वसंशयौ भाष्यवारिताविति ॥ *§ 1948

२५ यतश्चाप्रामाण्यं त्रयन्निवृत्तं । निसर्गसिद्धश्च यथार्थप्रतिपादनलक्षणः स्व-
भावो वेदस्यास्ति तस्मात् स्वत एवास्य प्रामाण्यमर्थप्रतिपादकत्वात् ।
यतश्च शब्दे वक्तृदोषेण बाधदुष्टकारणत्वलक्षणस्य दोषस्य सम्भवस्तेन
वेदे पुरुषनिवृत्तौ दोषनिवृत्तेः स्वतः । प्रामाण्यापवादकयोर्बाधकारणदुष्टत्व-
ज्ञानयोर्निवृत्तेर्नाप्रामाण्याशङ्का । तदाह । § 1949

५ विभा] २

१९ इति] Śloka-vārtika,
Choda.

२४ *] Ibid.

405/s

*तत्रापवादनिर्मुक्तिर्वक्तव्यभावाल्लघीयसी ।
वेदे तेनाप्रमाणत्वं नाशङ्कामपि गच्छति । ६८
प्रामाण्यं पौरुषेये तु प्रमाणान्तरभावतः ।
तदभावे तु तद्दुष्येद् वैदिकं न कदाचन ।
तेनेतरप्रमाणैर्या चोदनानामसंगतिः ।
तथैव स्यात् प्रमाणत्वमनुवादत्वमन्यथा ।
चोदनार्थान्यथाभावं कुर्वतश्चानुमानतः ।
तज्ज्ञानेनैव यो बाधः स कथं विनिवार्यते । ८९
तन्मिथ्यात्वादबाधश्चेत् प्राप्तमन्योन्यसंश्रयं ।
नानुमानादतो न्यद्धि बाधकं किंचदस्ति ते । ९० § 1959

146a/PSVTa

न चान्याप्रमाणैर्वेदार्थस्याग्रहेऽभावो रसादिवत् । अथ रसादेरपरया र-
सबुद्ध्या ग्रहात् पूर्विकाया रसबुद्धेः प्रामाण्यम्वेदार्थेष्वेवम्भविष्यति । तदाह
॥ § 1960

न चान्यैरग्रहेर्दस्य स्यादभावो रसादिवत् ।
तद्धियैवार्थबोधश्चेत्तादृग्धर्मे भविष्यति ।
ममासिद्धमितीदं चेद् वेदाज्जातेऽवबोधने ।
वक्तुन्न द्वेषमात्रेण युज्यते सत्यवादिनेति । ९१, ९२ § 1964

न खल्वित्यादिना कारिकार्थमाचष्टे । सर्व एवेति पौरुषेयोऽपौरुषेयश्च ।
सम्भाव्यविप्रलम्भः सम्भाव्य अशङ्कनीयो विप्रलम्भो विसम्वादोस्येति । किन्तु
पौरुषेय एव सम्भाव्यविप्रलम्भः । विप्रलम्भहेतूनां विसम्वादहेतूनान्दोषाणां
पुरुषाश्रयात् । २२७ § 1965

यत्पुनरपौरुषेयत्तत्सत्यार्थमित्येके । यस्माद् वेदेषु मिथ्यात्वकारणानां
पुरुषाणामभावः कार्यस्य मिथ्यात्वस्याभावं साधयतीत्यपौरुषेयं सत्यार्थमिति
[1] § 1966

य एवम्वादिनस्तानेव मी मां स का न् प्रत्यन्ये प्रचक्षते । परमुखेन
शास्त्रकार एवाह । गिरां सत्यत्वस्य ये हेतवो गुणास्तेषां पुरुषाश्रयाद-
पौरुषेयेषु वाक्येषु पुरुषनिवृत्त्या सत्यत्वकारणस्य गुणस्य निवृत्तेः कार्यस्यापि
सत्यत्वस्य निवृत्तिरित्यपौरुषेयम्वाक्यं मिथ्यात्वं किन्न भवति । § 1967

406/s

१ एतदुक्तम्भवति । शब्दे सत्यत्वमिथ्यात्वयोः पुरुषायत्तत्वाद् यदि पुरुष-
निवृत्तौ सत्यार्थत्वमिष्यते मिथ्यार्थत्वं किन्नेष्यत इत्युच्यते । परमार्थतस्तु
पुरुषनिवृत्त्या सत्यार्थत्वमिथ्यार्थयोर्निवृत्तेरानर्थक्यादनुत्पत्तिलक्षणमेवाप्रामाण्यं
। तेन [1] § 1968

१ *] Śloka-vārtika, Choda.

२५ मुखेन] ? न

ममासिद्धमितीदं चेद् वेदाज्जातेवबोधने ।

वक्तुन्न द्वेषमात्रेण युज्यते सत्यवादिनेति । ९२, ९३ § 1970

निरस्तं । वेदात् स्वभावतोर्थावबोधस्यानुत्पत्तेः । § 1971

२ किञ्च [।] वर्णानामवाचकरूपत्वं प्रत्येक समस्तानां चावाचकत्वाद्
५ वर्णरूपश्च वेद इति कथमतोर्थज्ञानं । § 1972

नन्वगृहीतसमयस्यापि वाक्यादुच्चारितात् कोप्यर्थोनेनोक्त इति सन्देहो
दृश्यते । § 1973

स चैवं स्याद यदर्थप्रतिपादने शब्दस्य स्वभावेन शक्तिः स्यात् । एवन्तर्हि
सन्देहलक्षणमस्याप्रामाण्यं स्यात् । इष्टेनिष्टेचार्थे प्रकाशनशक्तिसम्भवात् ।
१० यदि चास्य स्वभाव त एव सा शक्तिः किं संकेतेन । यथा दीपस्यार्थप्रकाशने
शक्तस्येन्द्रियापेक्षा तथा शब्दस्यापि संकेतापेक्षेति चेत् । न । प्रदीपेन्द्रिय-
योः प्रत्येकमभावेऽप्यर्थप्रकाशकत्वाभावात् । तत्रान्योन्यापेक्षत्वं युक्तं । नैवं
शब्दशक्तिसंकेतयोः । संकेतमात्रेणैवार्थप्रतीतेरुत्पत्तेः । तस्मान्न स्वभावतः
शब्दोर्थप्रतिपादनसमर्थ इत्युत्पत्तिलक्षणमप्रामाण्यम् । § 1974

१५ ३ नन्वग्निहोत्रञ्जुहयात् स्वर्गकाम इत्यादि वाक्येष्वग्निहोत्रादेः स्व-
र्गादिसाधनोपायत्वं प्रतीयत एवेति कथमनुत्पत्तिलक्षणमप्रामाण्यं । § 1975

सत्यमेतत् [।] केवलं प्रतीतिर्ह्यप्रतीतेर्बाधिका । न तु मिथ्यात्व-
स्य । तस्यापि प्रतीतेः । तेन किमेभिर्वाक्यैरग्निहोत्रादिः स्वर्गसाधनानुपाय
एवोपायतया प्रदर्श्यतेऽथोपाय एवेति मिथ्यात्वाशङ्का न निवर्तत एव ।
२० बाधकप्रमाणाभावादपौरुषेयत्वस्य मिथ्यार्थत्वेन सह विरोधाभावश्च । दृष्ट-
श्चापौरुषेयाणाम्वितथज्ञानहेतुत्वं । तद्यथा ज्योत्स्नादीनां शुक्लवस्त्रादौ पीत-
ज्ञानहेतुत्वं । तेन चोदनार्थान्यथाभावोनुमानतः क्रियत इति कथन्तज्ज्ञानेन
बाधा । रसादिज्ञानानान्तु तृत्यादिकार्याविसम्वादादेव प्रथमं प्रामाण्यनिश्च-
यादन्यदा त्वभ्यासादिना स्वत एव प्रामाण्यनिश्चयो युक्त इति न मिथ्यात्वाश-
२५ ङ्का । वेदे तु नैव कदाचिदप्यविसम्वादः प्रतिपन्न इति कथमन्यदापि स्वतः
प्रामाण्यनिश्चयः । तेन सत्यपि विज्ञाने प्रतिभादेर्यथैव हि स्वातन्त्र्यान्न प्रमाणत्वं
तथा वेदेषु दृश्यतां । § 1976

४ किञ्च [।] चोदनार्थज्ञानस्याविद्यमानोपलम्भनरूपत्वात् मिथ्यात्वं ।
तथा हि कार्येर्था वेदस्य प्रामाण्यमिष्यते । कार्यश्चार्थानुष्ठेय एव, स च
३० भावित्वेनाविद्यमानत्वात् चोदनाज्ञानकालभावीति । तत्कथमविद्यमानविष-
यत्वाच्चोदनाज्ञानस्य न मिथ्यात्वं । सर्वविकल्पानां च पूर्वमवस्तुविषयत्वस्य
प्रतिपादितत्वात् तेनापि चोदनाज्ञानस्य मिथ्यात्वमेव । किं च । लोकवेदयोर्व-
र्णाः पदानि चाभिन्नान्येव वाक्यभेदस्तु केवलमिष्यते । लोके च पदानामर्थः
संकेतवशात् । लौकिकपदार्थश्च वैदिकानां पदानान्तेन पौरुषेय एवार्थस-
३५ म्बन्धः । लौकिकपदार्थद्वारेण च वैदिकवाक्यार्थावगमो भवतीति पौरुषेय

146b/PSVTa

407/s

एवासौ लौकिकवाक्य इव । लोके च पदान्यनेकार्थानीति वैदिकवाक्य-
स्याप्यनेकार्थतासम्भवाद् विपरीतार्था शंका न निवर्तत इति संशयलक्षण-
मप्रमाण्यं वेदस्येति । § 1977

यथेत्यादिना कारिकार्थं व्याचष्टे । रागादिपरीतो रागादियुक्तः । दयेति
करुणा । सैव सात्मीभूता धर्मता । आदिशब्दात् प्रज्ञाश्रद्धादि । तैर्युक्तः । ५
तत्तस्माद् यथा वचनस्य पुरुषाश्रयात् मिथ्यार्थता । तथा सत्यार्थतापि । स
इति पुरुषः । तामपि सत्यार्थतान्निवर्तयति । न केवलं मिथ्यार्थतां । इति
पुरुषनिवृत्तौ तद्धर्मयोः सत्यार्थत्वमिथ्यार्थत्वयोर्निवृत्तावानर्थक्यं वेदे स्यात् ।
§ 1978

अथ पुरुषनिवृत्तावपि सत्यार्थतेष्यते । तदा सत्यार्थताविपर्ययो १०
मिथ्यार्थता वा स्यात् । § 1979

५ स्यान्मतं [1] न पुरुषापेक्षया शब्दानामर्थवत्ता किन्तु स्वभावत
एवेत्याह । न हीत्यादि । प्रकृत्या स्वभावेनार्थवन्तः [1] किं कारणं [1]
समयात् सं केतात् । ततः शब्देभ्योर्थख्यातेरर्थप्रतीतेः । कायसंज्ञादिवत्
। हस्तविकाराक्षिनिकोचादयः कायसंज्ञा । यथा तत्र समयात् क्वचिदर्थप्र- १५
तिपत्तिस्तद्वत् । यदि पुनः स्वभावत एव शब्दा अर्थप्रकाशकाः स्युस्तदा न
संकेतमपेक्षेरन् । तस्मान्न स्वतोर्थप्रकाशनयोग्यता शब्दानां [1] किन्तर्ह-
147a/PSVTa प्रातिकूल्यन्तु यथासंकेतं प्रवृत्ति- रेव शब्दानां योग्यता । किं कारणं [1]
समये संकेतकाले तस्य संकेतकर्तुर्यत्र नियोक्तुमिच्छा तथा यथेष्टं शब्दानां
प्रणयनात् प्रवृत्तेः । यदि पुनर्निसर्गसिद्धाः स्वभावसिद्धाः क्वचिदर्थे शब्दाः २०
408/s स्युस्तदा निसर्गसिद्धेषु पुरुषेच्छावशाद् यथेष्टं संकेतेनार्थप्रतिपादनायोगात्
। § 1980

तस्मादनर्थकाः स्वतः शब्दास्तेनर्थकास्सन्तः पुरुषसंस्कारात् पुरुष-
संकेतादर्थवन्तः । अथ माभूदनर्थकत्वमिति पुरुषसंस्कारापेक्षयार्थवत्त्व-
न्तेषामिष्यते । तदा पौरुषेयतयैव स्यात् । यस्मात् तत्संस्कार्यतैव पुरुष- २५
संस्कार्यतैव चेषां शब्दानां पौरुषेयता युक्ता । न पुरुषादुत्पत्तिः । किं कारणं
[1] तत एव पुरुषसमयादेवार्थविप्रलम्भाद् विसम्वादात् । न पुरुषादुत्प-
त्तेर्विप्रलम्भः । यस्मादुत्पन्नोपि पुरुषाच्छब्दोन्यथा समित इति मिथ्यार्थ-
ताविरोधेन यथाभावं समितः संकेतितः । नोपरोधी न विप्रलम्भकः ।
तदन्य इति शब्दादन्यः पुरुषधर्म उन्मेषनिमेषादिः स्वतोन्नर्थकोपि यथाभावं ३०
पुरुषेण समितो न विप्रलम्भकस्तद्वत् । § 1981

उपसंहरन्नाह । तदिति । तस्मादयं पुरुषो निवर्तमानः स्वकृतसम-
यात् सम्भव उत्पादो यस्या अर्थप्रतिभायाः अर्थबुद्धेस्तामपि निवर्तयति
। तदिति तस्मात् । कुतस्तन्निवृत्त्या तस्य पुरुषस्य निवृत्त्या सत्यार्थता
किन्त्वानर्थक्यमेव स्यात् । § 1982 ३५

एतेन यदुच्यते ।

यत्पूर्वापरयोः कोट्योः परेः साधनमुच्यते ।
तन्निराकरणं कृत्वा कृतार्था वेदवादिनः ॥
पूर्वा वेदस्य या कोटिः पौरुषेयबलक्षणा [१]
परा विनाशरूपा च तदभावो हि नित्यतेति ।*§ 1987

५ तदपास्तं सत्यपौरुषेयत्वे नित्यत्वे च वेदस्यानर्थक्येनाकृतार्थत्वात् । ६
अथ पुनरुत्पत्तिरेव पौरुषेयता न समयाख्यानन्न संकेतकरणं पौरुषेयता
तेनापौरुषेयत्वादेव यथार्थो वेद इति भावः । § 1988

एवमप्यर्थज्ञापनहेतुरर्थाभिव्यक्तिहेतुः संकेतः पुरुषाश्रय पुरुषेच्छानुरोधी
न यथार्थमवश्यम्वर्त्तत इति गिरामपौरुषेयत्वेभ्युपगम्यमाने । अतः पुरुषे- 409/s
१० च्छानुरोधिः संकेतात् मिथ्यात्वसम्भवः । § 1989

७ किमित्यादि विवरणं । अस्येति वेदस्य यतो हि समयात् संकेताद-
र्थप्रतीतिरर्थप्रकाशनं स समयः पौरुषेयस्ततो वितथोप्यलीकोपि स्यात् ।
स्वातन्त्र्यात् । ततश्च शीलं साधनं हेतुर्यस्य स्वर्गस्य । तथाभूतश्चासौ स्व-
र्गश्च सुमेरुपृष्ठलक्षणस्तस्य यद्वेदे वचनन्तदन्यथा समये न विपर्यासयेत्
१५ । निरतिशया प्रीतिः स्वर्ग इत्ये वम्विपरीतार्थं कुर्यादग्निहोत्रादिसाधनेन च
विपरीतार्थं कुर्यात्तेन कारणेनायथार्थमपि प्रकाशनसम्भवात् [१] § 1990

स एव दोषो यः पौरुषेयेषूक्तः [१] पुरुषदोषात् सम्भाव्यविप्रलम्भः
पौरुषेय इति । २२८ § 1991

८ नन्वपौरुषेय एव शब्दार्थयोः सम्बन्धः । तथा हि यथेदानीन्तना
२० वृद्धाः पूर्वप्रसिद्धमेव शब्दार्थसम्बन्धमुपदिशन्ति । तथा पूर्वपूर्ववृद्धा अपीत्य- 147b/PSVTa
नादित्वादपौरुषेय एव सम्बन्धः । तदुक्तं । § 1992

शब्दार्थानादितां मुक्त्वा सम्बन्धानादिकारणं ।
अस्ति नान्यदतो वेदे सम्बन्धादिर्न विद्यत इति § 1994

स च सम्बन्धस्त्रिप्रमाणकः । तथा हि [१] श्रोतुरर्थप्रतिपत्तये केनचिद्
२५ वृद्धेन शब्दे प्रयुक्तेऽन्यः पार्श्वस्थः प्रतिपत्ता प्रयोक्तारम्वाच्यं वाचकं प्रत्यक्षे
ण प्रतिपद्यते । श्रोतुश्च प्रतिपन्नत्वं प्रवृत्तिद्वारेणावगच्छति । अर्थप्रतिपत्त्यन्य-
थानुपपत्त्या च शब्दार्थाश्रिता वाच्यवाचकशक्तिं चावगच्छतीति त्रिप्रमाणक
एव सम्बन्धः । तदुक्तं ॥ § 1995

३० शब्दान् वृद्धामिधेयांश्च प्रत्यक्षेणात्र पश्यति ।
श्रोतुश्च प्रतिपन्नत्वमनुमानेन चेष्टया ॥
अन्यथानुपपत्त्या च बुद्धेच्छक्तिं द्वयाश्रितां
अर्थापत्त्या च बुध्यन्ते सम्बन्धन्ति प्रमाणकमिति । § 1999

४ *] Ślokavārtika.

२३ इति] Ślokavartika.

410/s

तत्राह । सम्बन्धापौरुषेयत्व इत्यादि । शब्दार्थयोस्सम्बन्धापौरुषय-
त्वेभ्युपगम्यमाने स्यात् प्रतीतिरर्थप्रतिपत्तिरसम्बन्धः । संकेतज्ञानं सम्बन्ध-
। सा न विद्यते यस्य तस्य । अकार्यः पुरुषैरजन्यः सम्बन्धो येषान्ते तथा ।
ते शब्दा अर्थेषु वाच्येषु पुरुषैर्यथार्थप्रकाशकत्वात् । स्वभावादप्यथा विपर्य-
स्यन्ते वितथज्ञानहेतवो न क्रियन्ते । तेनाविपर्यासेनादोषो विसम्वादलक्षणो ५
दोषो नास्ति । इदानीमिति सम्बन्धापौरुषेयत्वे किं संकेतेन प्रयोजनं ।
यस्मात् स हि शब्दार्थयोस्सम्बन्धः स चेदर्थप्रतीतिहेतुः सम्बन्धोपौरुषेयस्त-
दा नायं पुरुषो निसर्गसिद्धसम्बन्धत्वाच्छब्दादर्थं प्रतिपद्यमानः समयमपेक्षते
। प्रदीपादिवत् । अपेक्षते च संकेतन्तस्मान्न शब्दानामर्थेन सहापौरुषेयः
सम्बन्धो राजचिह्नादिवत् । § 2000 १०

९ स्यान्मतम् [1] अपौरुषेय एव सम्बन्धः स तु संकेतनिरपेक्षो प्र-
तीत्याश्रय इत्याह । अप्रतीत्याश्रयोर्यथप्रतीतेरेवाश्रयो वा कथं सम्बन्धः [1]
नैव । प्रतीत्यन्यथानुपपत्त्या सम्बन्धकल्पनात् । प्रतीत्यभावे कथं सम्बन्धः
। अथ [1] § 2001

ज्ञापकत्वाद्धि सम्बन्धः स्वात्मज्ञानमपेक्षते । १५
तेनासौ विद्यमानोपि नागृहीतः प्रकाशकः ।
सर्वेषामनभिव्यक्तानां पूर्वपूर्वप्रयोक्तृताः [1]

सिद्धः सम्बन्ध इत्येवं सम्बन्धादिर्न विद्यत इति । § 2005

तत्राह । संकेतेत्यादि । संकेतेन तस्य सम्बन्धस्याभिव्यक्तौ । असमर्था
निष्फला संकेतादन्यस्य सम्बन्धस्य कल्पना । § 2006 २०

एतदुक्तम्भवति । संकेते सत्यर्थप्रतीतेरुत्पत्तिरसति चानुत्पत्तिरित्यन्व-
यव्यतिरेकाभ्यां संकेत एवार्थप्रतीतेः कारणमिति किं सम्बन्धेनान्येन । § 2007

नेत्यादिना व्याचष्टे । अनभिव्यक्तो प्रकाशितोर्थप्रतीतिहेतुः । एनमिति
सम्बन्धं स तर्हीति सम्बन्धः । संकेतादेवार्थप्रतिपादने सिद्धे सति उपस्थातुं
शीलं यस्य स सम्बन्धः किमकारणं कस्मान्निष्फलं पोष्यते । § 2008 २५

411/s

१० नैष्कल्यमेवाह । नन्वित्यादि । इयानेतावन्मात्र एव । यदर्थं वाच्ये
148a/PSVTa प्रतीतेर्ज्ञानस्य जननं । तत्प्रतीतिजननं समयेन कृतमिति निष्फलस्स-
म्बन्धः । नायोग्ये समयस्समर्थः । किन्तर्हि य एवार्थप्रतिपत्यन्यथानुपपत्त्या
प्रतिपादकेन समर्थः प्रतिपन्नः शब्दस्तत्रैव संकेतः समर्थ इति योग्यता
सम्बन्धश्चेत् । तदुक्तं । § 2009 ३०

शक्तिरेव हि सम्बन्धो भेदश्चास्या न दृश्यते ।
सा हि कार्यानुमेयत्वात् तद्भेदमनुवर्तते इति ॥ संबं०

२८ § 2011

अत्राह । तत्किमित्यादि । § 2012

एवमन्यते । नैका शक्तिः शब्दार्थयोः स्थिता किन्तु शब्दस्था हि वाचकशक्तिरन्यार्थे स्थातुं वाच्यशक्तिरन्येव । यदा तु शब्दशक्तिः सम्बन्धस्तदा य एव सम्बन्धस्स एव सम्बन्धी प्राप्त इति पृच्छति [1] तत्किम्वै शब्दः

५ सम्बन्धोस्तु । § 2013

नन्वन्या हि योग्यताऽन्यश्च शब्दस्तत्कथं शब्दस्सम्बन्ध इत्यत आह । § 2014

यस्मात् समर्थं हि रूपं शब्दस्यार्थप्रतिपादनं प्रति योग्यता । कार्यकारणयोग्यतावत् । कार्यकरणाय योग्यता कार्यकरणयोग्यता । यथा कारणस्यात्मभता । तद्वत् । सा चेदिति योग्यता ततः शब्दादर्थान्तरं तदा किं शब्दस्य भवतीति शब्दयोग्यतयोस्सम्बन्धो वाच्यः । अन्यथा शब्दस्येयं योग्यतेति न सिध्येत् । यार्थान्तरभूता योग्यता तस्यां शब्दस्योपकार इति चेत् । शब्देन योग्यताया उपकारः क्रियत इति यावत् । तेन शब्दजन्यत्वाच्छब्दस्य योग्यतेत्युच्यत इति भावः । न शब्देनोपकारो योग्यतायाः [1] कुतः [1] नित्याया योग्यताया निरतिशयत्वात् । अथ योग्यताया अपि शब्देन व्यतिरिक्त एवोपकारः क्रियते । तदा तस्य शब्दकृतस्योपकारस्य योग्यतया कः सम्बन्ध इति वाच्यं । अथं तत्राप्युपकारे योग्यतयान्य उपकारः क्रियते तदा तत्राप्युपकारे यथोक्तविधिनाऽपरापरस्योपकारस्य कल्पनायामतिप्रसङ्गात् । ततो नवस्थायामुपकारासिद्धेः सैव योग्यतया सह शब्दस्य सम्बन्धासिद्धिः । किञ्च व्यतिरिक्तां योग्यतामुपकुर्वाणः शब्दः स्वरूपेणैवोपकरोति न पररूपेण । शब्दस्या नुपकारकत्वप्रसङ्गात् । तदा योग्यतायां च स्वरूपेण शब्दस्य योग्यत्वेऽर्थ एव शब्दस्वभावः प्रतीतिजननयोग्यः किन्नेष्यते । किं पारम्पर्येणेति यावत् । तस्मान्न योग्यता सम्बन्धो न च सार्थप्रतीतिहेतुः । समवायादेवार्थप्रतीतिः । § 2015

२५ बौद्धस्यापि तर्हि समयः कथं शब्दार्थयोस्सम्बन्धः [1] कथं च न स्यात् पुरुषेषु वृत्तेः । अस्यार्थस्यायं वाचक इत्यर्थकथनं स म यः । स च पुरुषेषु वर्तते न शब्दार्थयोः । न चान्यधर्मोन्यस्य धर्मोऽश्वधर्म इव गोः । § 2016

१ आ चार्थं स्तु न केवलं समयो न सम्बन्धोन्योपि भाविकः सम्बन्धो नास्तीत्याह । नेत्यादि । तथा हि भावानां रूपश्लेषो वा सम्बन्धः स्यात् । पारतन्त्र्यं वा परस्परापेक्षणं वा । तत्रामिश्राणाम्परस्परभिन्नानां न कश्चिद् रूपश्लेषलक्षणस्सम्बन्धः । तेषामभेदप्रसङ्गात् । एकत्वापत्तेः । तथा सिद्धानां निष्पन्नानां रूपाणां न कश्चित् पारतन्त्र्यलक्षणः सम्बन्धः [1] सिद्धे पारतन्त्र्या योगात् । परस्परापेक्षालक्षणोपि सम्बन्धो नास्तीत्याह । अनपेक्षणाच्चेति । सिद्धस्य सर्वनिरपेक्षत्वात् । § 2017

२ क यदि तर्हि शब्दार्थयोर्नास्ति सम्बन्धः कथन्तर्हि शब्दार्थप्रतीतिः । कथं च शाब्दं ज्ञानमनुमानेऽन्तर्भाव्यते । समयो वा तदा किंप्रयोजन इति [1] § 2018

412/s

148b/PSVTa

आह । अर्थविशेषेत्यादि [1] अर्थविशेषो यः प्रतिपादनाभिप्रायेण विष-
यीकृतः । तस्य समीहा प्रतिपादनेच्छा । तथा प्रेरिता जनिता वाक् सूचयति
प्रकाशयति स्वनिदानप्रतिभासनमर्थं । वाचः स्वनिदानं प्रतिपादनाभिप्रायः ।
तत्प्रकाशिनं कस्य सूचयति । अत इदमिति विदुषः । अतः प्रतिपाद-
नाभिप्रायात् सकाशादिदम्बचनमागतमिति यो विद्वान् तस्य । इति एवं ५
बुद्धिरूपस्याभिप्रायलक्षणस्य वाग्विज्ञप्तेश्च जन्यजनकलक्षणस्सम्बन्धः । ततः
शब्दात् प्रतिपत्तिरविनाभावादिति [1] ततो जन्यजनकभावाद् वाक्यादर्थप्र-
तिपत्तिः । § 2019

तेन यदुक्तं [1] पदादर्थमतिर्यदप्यनुमानं वाक्याच्चर्थप्रतीतिः प्रमाणान्तरं
413/s सम्बन्धाग्रहात् [1] न चात्राविनाभाव उपयोगीति [1] § 2020 १०

तदपास्तं । अविनाभावमन्तरेण वाच्यवाचकभावस्याभावात् । § 2021
यदप्युक्तं [1] कथं शब्दादर्थप्रतिपत्तिः । कथं च शाब्दं ज्ञानमनुमानेत्त-
र्भवतीति । तत्परिहृतं [1] § 2022

ख इदानीं समयप्रयोजनमाह । तदाख्यानमित्यादि । तदाख्यानम-
विनाभावाख्यानं समयः । आख्यायतेनेनेति कृत्वा । तत इति समय्यात् १५
प्रत्यायकस्यार्थप्रतिपादनाङ्गस्याविनाभावलक्षणस्य सिद्धेः प्रतीतेः । उपचारेण
समयस्य सम्बन्धाख्यानात् सम्बन्धव्यपदेशः । न तु पुनः स एव समयो
मुख्यः सम्बन्धः । § 2023

तेन यदुच्यते ।

समयः प्रतिमर्त्यम्वा प्रत्युच्चारणमेव वा । २०

क्रियते जगदादौ वा सकृदेकेन केनचिदिति [1] § 2026

निरस्तं । § 2027

ग ननु यद्यविनाभावेन शब्दार्थप्रतीतिस्तदा शब्दस्यार्थप्रतिपादनं वाच-
कत्वेन न स्यात् । धूमस्येवाग्निप्रतिपादनं । यदि च शब्दार्थयोस्समयेन विना
भावाख्यानात् समयस्सम्बन्ध उच्यते । अग्निधूमयोरपि समयः स्यादिति । २५
§ 2028

नैष दोषो यस्मात् । इममर्थमकृतसमयेनापि शब्देन प्रतिपादयामीत्येव-
मर्थस्य वाच्यत्वं शब्दस्य च वाचकत्वमारोप्यार्थप्रतिपादनाभिप्राये सति यदा
शब्दं प्रयुङ्क्ते तदा शब्दस्य वाचकरूपस्यैवोत्पत्तिः । § 2029

घ नन्वर्थप्रतिपादनाभिप्रायेण वर्णा एव जन्यन्ते न च वाचका वर्णा ३०
इष्यन्ते तत्कथमुच्यतेऽभिप्रायाद् वाचकस्य शब्दस्योत्पत्तिरिति । § 2030

सत्यं [1] केवलम्बुक्तुश्चोत्रोर्वर्णेष्वेव वाचकाभिमानाद् वाचकस्यैवोत्प-
त्तिरुच्यते । तस्मादस्यैव वाच्यवाचकभावलक्षणस्याविनाभावस्य शब्दार्थस-
म्बन्धस्य मूढं प्रति आख्यानं समयस्सम्बन्ध उच्यते । न तु सर्वमेव कार्य-
कारणभावाख्यानं समयः [1] तेन न धूमादौ सम्बन्धः समय उच्यते । ३५
यद्यपि संकेतव्यवहारकालयोः शब्दार्थसम्बन्धस्य भेदस्तथापि सादृश्यादेक-

द्वाध्यवसायेन लोकस्य प्रवृत्तिः । अत एव च यमेव शब्दार्थसम्बन्धं
पूर्वप्रतिपन्नं वक्ता कथयति तमेव श्रोता प्रतिपद्यते । तेन यदुच्यते ॥ § 2031

149a/PSVTa

प्रत्येकं स च सम्बन्धो भिद्येतेकोऽथवा भवेत् ।
एकत्वे कृतको न स्याद् भिन्नश्चेद् भेदधीर्भवेत् । संबंध० १४
वक्तृश्रोतृधियो भेदाद् व्यवहारश्च न दुष्यति ।
वक्तुरन्यो हि सम्बन्धो बुद्धौ श्रोतुस्तथापरः ।
श्रोतुः कर्तुश्च सम्बन्धम्वक्ता कं प्रतिपद्यते ।
पूर्वदृष्टो हि यस्तेन तं श्रोतुर्न करोत्यसौ ।
यं करोति नवं सोपि न दृष्टः प्रतिपादक इति [।] § 2038

414/s

१० तदपास्तं । सर्वत्र वाच्यवाचकसम्बन्धानाम्भिन्नानामप्येकद्वाध्यवसायेन
लोकस्य प्रवृत्तेः [।] न चाप्यनादिता तेषां प्रत्यभिज्ञाया अप्रमाणत्वादिति ।
२२९ § 2039

१५ ङ अस्तु वाऽविनाभावसम्बन्धादन्य एव नित्यः शब्दार्थयोस्सम्बन्धः ।
तेन सम्बन्धेन गिरां शब्दानामेकार्थनियमे सति पुनः समयवशान्न स्याद-
र्थान्तरे यत्रासौ शब्दो न नियमितस्तत्र गतिः प्रतिपत्तिः । किं कारणं । न
हि तेनैकार्थनियतेन सम्बन्धेनासम्बद्धेर्धे प्रतीतिर्युक्ता । कस्मात् [।] तस्य
सम्बन्धस्य वैफल्यप्रसङ्गात् । न भवत्येव तत्र प्रतीतिरिति [।] § 2040

आह । दृष्टश्चेत्यादि । पुरुषेच्छावशात् कृतः समयोस्येति दीपकः प्र-
काशकः । § 2041

२० अनेकेत्यादि । अनेकार्थेन शब्दस्याभिसम्बन्धेभ्युपगम्यमाने यदेकार्थ-
नियमेन समयकारोभिव्यक्तिं करोति । तदाभिमत एवार्थं करोति न त्व-
न्यस्मिन्नेव विरुद्धे इति नास्ति नियमस्ततो विरुद्धव्यक्तिसम्भवः । अभीष्टाद्
विरुद्धस्याप्यर्थस्याभिव्यक्तिः सम्भाव्यते । § 2042

२५ अथेत्यादिना व्याचष्टे । एकार्थप्रतिनियमे समयवशादनेकार्थप्रतिपादनं
दृष्टं विरुध्यते [।] तस्मात्तस्य दृष्टस्य विरोधो मा भूदिति सर्वे शब्दाः
सर्वस्यार्थस्य वाचकाः । § 2043

३० च तथेत्यादिना विरुद्धव्यक्तिप्रतिपादनं । यथा सर्वे सर्वस्य वाचका
दुष्यन्ते तथेदमप्यवश्यमेष्टव्यं [।] न च सर्वार्थः सर्वस्य कार्यस्य साधक
इति न्यायप्राप्तत्वात् । न्यायं चाह । संकरादिति । प्रतिनियतत्वात् कार्य-
कारणतायाः । तत्रैतस्मिन् न्याये सति प्रतिनियतम्विशिष्टमेव वस्तु साधनं
कारणं यस्याभिमतस्यार्थस्य साध्यस्य स्वर्गादिः । तस्मिन् विषयभूते । शब्द-
स्य किम्विशिष्टस्य [।] सर्वेत्यादि । सर्वेषां साध्यानां कार्याणां यथास्त्वं यानि
साधनानि कारणानि तेषां वाचकत्वेन साधारणस्य तस्य शब्दस्येष्टव्यक्तिमेव
विशिष्टसाध्यसाध्यकत्वेनाभिमत एवार्थेभिव्यक्तिं समयकारः करोतीति कुत
एतत् । § 2044

415/s

एतदुक्तम्भवति । य एवार्थो वस्तुस्थित्या स्वर्गसाधनः किन्तत्रैव सम-
यकारेणाग्निहोत्रादिशब्दोभिव्यक्तः किम्बान्यस्मिन्नेव स्वर्गसाधनविरुद्धेर्धे बुद्धि-
मान्द्यादिति सन्देह एव । § 2045

स इति शब्दः सर्वस्मिन् वाचकत्वेनानियतो नियमं क्वचिदर्थे पुरुषात्
पुरुषसंकेतात् प्रतिपद्यते । स च पुरुषोऽविरुद्धेप्यर्थे संकेतं कुर्यात् । तथा ५
149b/PSVTa च न केवलं विरुद्धव्यक्तिसम्भवो यापीयमपौरुषेयता वेदस्येष्टा तस्या व्यर्था
स्यात् परिकल्पना । अपि नामेति । कथन्नाम । असंकीर्णमनिष्टेनासंसृष्टं
। इष्टमेवार्थमपौरुषेयेभ्यः शब्देभ्यो जानीयामिति कृत्वा संकरस्येष्टानिष्ट-
व्यतिकरस्य हेतुः पुरुषोपाकीर्णो वहिस्कृतो वैदिकेभ्यः शब्देभ्यः । तत्रैव-
मवस्थिते यादृशाः शब्दाः पौरुषेयाभिमताः पुरुषैः क्वचिद् विवक्षितेर्धे प्र- १०
युक्तास्संकीर्यन्तेऽनिष्टाभिधायकत्वसम्भावनया । तादृशा एवापौरुषेयाभिमता
अपि शब्दाः सर्वार्थसाधारणास्सन्तः क्वचिदर्थे तैः पुरुषैः समयेन यथेष्टं
विनियमिताः । किं कारणं [1] तेषां पुंसान्तच्चापरिज्ञानात् । प्रकृत्यैव स्व-
भावेनैव वैदिकाः शब्दा नियता अभिमतेर्धे [1] ततो न पुरुषसंस्कारकृतो
दोष इति चेत् । एवं सत्यर्थप्रकाशने नोपदेशमपेक्षरन् । अपेक्षन्ते च । १५
स्वतस्तेभ्योर्धप्रतीतेरभावात् । यदि च ते स्वभावत एव प्रतिनियताः स्युस्त-
दा यत्र क्वचिदर्थे एकदा समिताः पुनः कथंचित् ततोऽन्यथासंकेतेनार्थान्तरं
416/s न प्रकाशयेयुः । प्रकाशयन्ति च । ततो न प्रकृत्यै कार्थनियता इति ।
स्वभावतश्चैकार्थनियमे । योयम्वैदिकेषु वाक्येषु व्याख्यातृणां व्याख्याविक-
ल्पश्चापरापरव्याख्याभेदश्च न स्यात् । एकार्थप्रतिनियमात् । भवति च । २०
तस्मात् पौरुषेयवाक्यवन्नैकार्थनियता वैदिकाः शब्दा इति । § 2046

छ अथ स्यात् [1] नियत एवार्थे तेषामुपदेश इत्यत आह । उप-
देशस्येत्यादि । व्याख्याभेदेन शक्योर्धनानात्वविकल्पो यस्मिन् वैदिके वाक्ये
तत्तथोक्तन्तस्मिन् शक्यविकल्पे वैदिके वाक्ये । व्याख्यातृणां य उप-
देशस्तस्येष्टसम्वादो नास्त्ययमपि कदाचित् स्याद् अस्यार्थोयमन्यो वेति २५
नियमाभावात् । इति हेतोर्व्यर्थेवापौरुषेयता । तामपि कल्पयित्वा व्य-
भिचाराशंकाया अनिवृत्तेः । § 2047

ज यश्च शब्दार्थयोः सम्बन्धमिच्छति तेन वाच्यश्च हेतुः सम्बन्धस्य
व्यवस्थितेः । सम्बन्धव्यवस्थायाः । केषाम् [1] भिन्नानां परस्परभिन्नानां
शब्दार्थानां । १ न तावच्छब्दार्थयोस्तादात्म्यलक्षणः सम्बन्धः । यस्माद- ३०
र्था हि बाह्या घटपटादयः शब्दस्य न रूपं न स्वभावः । शब्दरूपत्वे
हि घटादीनामभावः स्यात् । नापि शब्दोर्थानां रूपमर्थरूपत्वे हि शब्द-
रूपताहानिप्रसङ्गात् । येनाभिन्नात्मतयान्तरीयकता स्यात् । अविनाभाविता
स्यात् । व्यवस्थाभेदेपीति व्यावृत्तिभेदसमाश्रयेण साध्यसाधनभेदेपि । किमिव
। कृतकत्वाऽनित्यत्ववत् । यथा कृतकत्वानित्यत्वयोर्व्यावृत्तिभेदेप्येकात्मतया ३५
नान्तरीयकता । तद्वत् । § 2048

१ हिस्कृ] ? ष्कृ

२ तदुत्पत्तिलक्षणोपि सम्बन्धो नास्तीत्याह । नापीत्यादि । एतदाह । तदुत्पत्तिलक्षणो हि शब्दानां सम्बन्धो भवन् विवक्षाप्रतिष्ठितेन चार्थेन स्याद् बाह्येन वा । § 2049

क न तावदाद्यः पक्षः । यस्मान्नाप्येते वैदिका ध्वनयो विवक्षाजन्मान इष्यन्ते । विवक्षातो जन्म येषामिति विग्रहः । नित्यत्वाभ्युपगमात् । अजन्मानो वा अनुत्पन्ना वा सन्तो नापि विवक्ष्याव्यङ्गाः । नित्यत्वहानिप्रसंगात् । व्यङ्गानामुत्पाद्यत्वादित्युक्तं प्राक् । § 2050

ख नापि द्वितीयः पक्ष इत्याह । नार्थायत्ता इति । नापि बाह्यार्थायत्ताः । नित्यत्वादेव । § 2051

१० अन्ये त्वेकमेव ग्रन्थं कृत्वा व्याचक्षते । यस्मान्न विवक्षाजन्मानो नापि तद्व्यङ्गाः । तस्मादुभयथापि नार्थायत्ता न बाह्ये वस्तुनि प्रतिबद्धा वैदिकाः शब्दाः । यतश्च नार्थायत्तास्ततः तस्मात् । इदानीमिति सम्बन्धाभावे । तदन्वयं तस्यार्थस्यान्वयं सद्भावं ते शब्दाः कथं साधयेयुः । नैव साधयेयुः । किम्भूतं [।] तत्प्रतिनियमसंसाध्यं । तस्मिन् बाह्येर्थादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यां यः प्रतिनियमः शब्दानां तेन संसाध्यं । बाह्येर्थादात्म्येन नियमाभावात् । २३२ § 2052

417/s

३. उक्तमेवार्थं श्लोकेन संगृह्णाति । असंस्कार्यतयेत्यादि । १ सर्वयेति । यदि पुरुषैरर्थाभिप्रायेण शब्दा न क्रियन्ते नापि संकेत्यन्ते । तदा पुम्भिरसंस्कार्यतया हेतुभूतया वैदिकानां शब्दानान्निरर्थता स्यात् । यस्मात् २० पुरुषसंस्कारप्रबद्धे शब्दानां सत्यार्थत्वमिथ्यार्थत्वे । तेन तदभावान्निरर्थतैव स्यात् । २ निरर्थतापरिहारार्थं पुनः पुरुषसंस्कारोपगमे क्रियमाणे मिथ्यार्थतापि स्यादिति मुख्यं ग ज्ञाना न मिदम्भवेत् । गजो हि पङ्कपनयनाय स्नात्वा पुनः पङ्केनात्मानमवकिरतीति । नित्योऽनित्यो वा स्यादिति वस्तुनो गत्यन्तराभावात् । ३ पुरुषेच्छावृत्तिः पुरुषेच्छावशादुत्पन्नः स्यादाकुञ्चनादिवत् । २५ अवृत्तिर्वा । नास्य पुरुषेच्छया वृत्तिः । अङ्कुरादिवत् । तत्रानित्या पुरुषाधीनत्वपक्षे देशादिपरावृत्त्या । देशादीनामन्यथात्वेन आदिशब्दात् कालावस्थाग्रहणं । पुरुषाणां यथाभिप्रायमिति येन पुरुषेण यथा प्रतिपादयितुमिष्टन्तथा तेन शब्देन प्रतिपादनन्न स्यादिति सम्बन्धः । किं कारणं [।] पुरुषप्रतिपादनेच्छायां सत्यामप्यनायत्तस्य शब्दस्य कदाचिदयोगात् पुरुषेण नियोक्तुङ्क ३० कदाचिदप्यशक्यत्वादित्यर्थः । पर्वतादिवत् । यथा पर्वतादयः पुरुषानायत्ताः सत्यामपीच्छायां न यथेष्टं नियोक्तुम्पार्यन्ते [।] तद्वत् । दृष्टश्च देशादिपरावृत्त्या यथाभिप्रायं प्रतिपादनं । तस्मात् पुरुषेष्वनायत्तः सम्बन्ध इति । § 2053

418/s

अनित्यस्य सम्बन्धस्यापुरुषाधीनत्वे योयमनन्तरोक्तो दोषोऽयमेव सम्बन्धस्यानित्यत्वेपि दोषः । किं कारणं [।] तस्य सम्बन्धस्य स्थिरस्वभावस्य देशादिपरावृत्त्या परावृत्त्यायोगादन्यथा त्वस्यायोगात् । आकाशवत् । § 2054

४. क अथ सर्वेष्वेवार्थेषु सम्बद्धः शब्दः [१] तत्राप्याह । सममित्यादि । सममेककालं सर्वस्मिन्नर्थे सम्बन्धस्यावस्थानेपि कल्प्यमान इष्टो योर्थस्तस्मिन् प्रतिनियामाभावात् [१] ततः सर्वार्थसाधारणादर्थविशेषस्याभिमतस्य प्रतीतिर्न स्यादिति कृत्वा अनेकार्थसम्बद्धोपि शब्दः पुरुषसंस्काराद् इष्टार्थनियमं प्रतिपद्यत इत्यङ्गीकर्तव्यन्तत्र च पूर्ववत् प्रसंगः । अनेकार्थाभिसम्बन्धे विरुद्धव्यक्तिसम्भवे १ । २३१ इत्यादिना य उक्तः । एवन्तावन्नित्यत्वे सम्बन्धस्यानित्यत्वेप्यपुरुषाधीनत्वे दोष उक्तः । पुरुषेच्छावृत्तौ च सम्बन्धस्य पौरुषेयत्वमिति कृत्वा विप्रलम्भनशङ्का । विसम्वादहेतोः पुरुषस्याभ्युपगमात् । § 2055

ख अपि चेत्यादि तत्रैव दूषणान्तरमाह । द्विविधो हि शब्दानां विषयः साक्षाज्जातिस्तल्लक्षिता च व्यक्तिरिति । १ तत्र यदि व्यक्त्या सह सम्बन्धस्तत्राह । सम्बन्धिनां वाच्यानामर्थानामनित्यत्वात् । तेषु विनश्यत्सु सम्बन्धस्यापि तदाश्रितस्य विनाश इति न सम्बन्धेस्ति नित्यता । पराश्रय इति परस्सम्बन्धी आश्रयोस्येति कृत्वा । सम्बन्धिनि सम्बन्धस्याप्रतिबन्धे सति तयोः सम्बन्धिनोस्सम्बन्धिनाया अयोगात् । न ह्यप्रतिबन्धेन केनचित् कश्चित् तद्वान् भवति गौरिवाश्रयेन । स चाश्रयः शब्दार्थसम्बन्धस्यानित्योर्थानामनित्यत्वात् । अपाये विनाशेस्याश्रयस्य सम्बन्धस्याप्याश्रितस्यापायः । प्रदीपापाये प्रभाया इव तदाश्रितायाः । अन्यथा यदाश्रयापायेप्याश्रितो नापैतीतीप्यते तदाश्रयाभिमते सम्बन्धो नाश्रितः स्यात् । तत् आश्रयविनाशेविनाशान्न नित्यः सम्बन्धः । तदाश्रयार्थश्च वक्तव्यः । तस्य सम्बन्धस्य सम्बन्धिनो केनार्थेनाश्रयादित्याश्रयार्थो वाच्यः । उपकारार्थो ह्याश्रयार्थः । स चेह नास्ति [१] किं कारणं [१] नित्यस्य सम्बन्धस्यानुपकार्यत्वाद्नाधेयातिशयत्वाद्नुपकुर्वाणश्चाश्रयाभिमतो नाश्रयः स्यात् । § 2056

419/s

२ स्यादेतद् [१] यदि व्यक्तिर्वाच्या तदा स्यादनन्तरोक्तो दोषः । यावता नित्याया जातेर्वाच्यत्वाददोषः सम्बन्धिनामपायेन सम्बन्धस्यानित्यतादोषो नास्तीति चेत् । § 2057

नेत्यादिना प्रतिवचनं । तद्वचने जातिवचने प्रयोजनाभावादिति निर्लोठितमेतदन्यापो ह चि न्ता याम् ३ । ५५ § 2058

अपि प्रवर्तत पुमान् विज्ञायार्थक्रियाक्षमान् [१] इत्यत्रान्तरे । सर्वत्र चाभिधाने जातेरसम्भवात् कारणात् । जातिचोदनाया अयोगः । यथा यादृच्छिकेषु व्यक्तिवाचिषु बाह्यं निमित्तमन्तरेण शब्दप्रयोगेच्छा यदृच्छा । तस्यां भवा यादृच्छिकाः । तेषु देवदत्तादिशब्देषु व्यक्तिवाचिषु । २३४ § 2059

५. चतुष्टयी शब्दानां प्रवृत्तिरिति केषांचिद्दर्शनं । जातिशब्दा गुणशब्दाः क्रियाशब्दा यदृच्छाशब्दा इति । तेषां मतेनैतदुक्तं । अथ देवदत्तादिशब्दोप्यवस्थाभेदेन जातिवाचक इष्यते । तदा सर्वदा जातिचोदनेभ्युपगम्यमाने विशेषान्तरव्युदासेन व्यक्त्यन्तरपरित्यागेन क्वचिदभिमते व्यक्त्यन्तरं प्रवृत्त्ययोगाच्च न जात्यभिधानं । दृष्टा च गोस्वामिना गामानयेत्युक्तेऽन्यस्वामिकगोव्युदासेन विनियता एव गोरानयनार्थम्प्रवृत्तिः सा चैवं स्यात् ।

यदि प्रकरणादिना गोशब्दो विशेषवृत्तिः स्यात् । न च गोर्थस्यानयनमस्तीति वाक्यार्थप्रतीतिरपि न स्यात् । तस्मान्न सर्वत्र जातिश्चोद्यते । यत एवं वास्तवः सम्बन्धो न संगच्छते प्रकृति- भिन्नानां । तस्मादन्वयव्यतिरेकिण इति भावाभावतो भावस्य कार्योभिमतस्य [।] कारणाभिमतभावाभावद्वारेण यौ भावाभावौ स एव सम्बन्धः जन्यजनकभाव एवा भिन्नानां सम्बन्ध इति यावत् । § 2060

151a/PSVTa

यत एवमतः कारणादर्थैः कारणभूतैस्सह कार्यात्मनां शब्दानां सम्बन्धः पुरुषैः कर्तृभिर्द्विधा बुद्ध्या संस्कार्यो व्यवस्थाप्यः । अर्थे सति शब्दस्य प्रयोगादसति चाप्रयोगात् । अथ भावाभावद्वारेण शब्दस्य यौ भावाभावौ तावाश्रित्य बुद्ध्या शब्दार्थयोः सम्बन्धो व्यवस्थाप्यते इति वाक्यार्थः । § 2061

420/s

६. एतदेव व्याचष्टे । तावेवेत्यादि । अर्थद्वारेण शब्दस्य यौ भावाभावौ तावाश्रित्य स्वभावेनासंसृष्टावपि शब्दार्थावसम्बन्धिनौ संसृष्टौ सम्बद्धौ पुरुषस्य प्रतिभातः । विकल्पबुद्धौ प्रतिभासेते । कुतः [।] व्यवहारभावनातः । अनादिकालीनव्यवहाराभ्यासतः । इति हेतोः पौरुषेयो भावानां शब्दार्थानां संश्लेषः सम्बन्धः । व्यवहारवासनाबलेनावस्थाप्यमानत्वात् । § 2062

७. वस्तुभूतसम्बन्धाभ्युपगमेऽयमपरो दोष इत्याह । किंचेत्यादि । वाच्यत्वेनाभिमतस्याश्रयस्य विनाशादविनष्टे सम्बन्धे । स तस्य वाचकत्वेनाभिमतः शाब्दो सम्बन्धः । नास्य सम्बन्धोस्तीति कृत्वा तदभावस्तस्मादसम्बन्धात् पुनरपूर्वेण वाच्येन न योज्येत । ततश्चोत्पन्नोत्पन्नाश्च भावा अवाच्याः स्युरसम्बन्धिनो यतः । असम्बन्धिन एव कुतः [।] स्थितसम्बन्धाभावात् । ये य उत्पद्यन्ते तेषु तेषु न तावदुत्पादात् पूर्वं सम्बन्धः स्थितो द्विष्टस्य तस्य सम्बन्धिनमन्तरेण स्थानायोगात् । तत्रापीत्यादि । तत्राप्युत्पन्नोत्पन्नेष्वर्थेषु तैरेवार्थैस्सह सम्बन्धस्योत्पादे कल्प्यमाने । न स्वभावविपर्ययः शब्देषु युक्तः । योसौ पश्चादर्थेन सम्बन्ध उत्पद्यते । तत्सम्बन्धिस्वभावता पूर्वन्नास्ति सम्बन्धाभावात् पश्चात् भवतीति स्वभावविपर्ययः शब्दानां स्यात् । स च नित्यत्वात् युज्यते । § 2063

421/s

अथेत्यादि व्याख्यानं । पूर्वसम्बन्धिविनाशे विनष्टः सम्बन्धो यस्य शब्दस्य तस्यार्थान्तरे पश्चादुत्पन्ने वैगुण्यं सम्बन्धवैकल्यं तस्माच्चार्थानाम्पश्चादुत्पन्नानामवाच्यता मा भूदिति कृत्वात्पन्नोत्पन्नोर्थः सम्बन्धवान् अगृहीतसम्बन्ध एव यदुत्पद्येत । तथापि सम्बन्ध उत्पन्नोपि न शब्दे स्यात् । शब्दस्तेन सम्बन्धेन तद्वन्न स्यात् । किङ्कारणं [।] तस्य शब्दस्य तेन पश्चादुत्पन्नेन सम्बन्धेनासम्बन्धिस्वभावस्य तद्भावायोगात् । तेन सम्बन्धेन सम्बन्धिस्वभावायोगात् । कदा [।] स्वभावविपर्ययमन्तरेण । पूर्वासम्बन्धिस्वभावत्यागमन्तरेण दोषान्तरमप्याह । अर्थेन सहोत्पन्नस्य च सम्बन्धस्य शब्दादन्यतः सिद्धस्यानुपकारिणि शब्दे तस्यासमाश्रयत्वाच्च । तद्भावायोग एव । २३४ § 2064

५ एवा] In the margin.

151b/PSVTa

अथ तस्यापि शब्दस्य तदुत्पत्तिसहकारित्वे सम्बन्धोत्पत्तिं प्रति सहकारित्वे कल्प्यमाने । समर्थस्य शब्दस्य नित्योत्पादनप्रसंगः । सर्वकालं सम्बन्धजननप्रसंगः । किं कारणं [1] सहकार्यनपेक्षत्वात् । अनपेक्षत्वं पुनर्नित्यस्य शब्दस्य सहकारिभिरनुपकारात् । अथासमर्थः सहकार्यपेक्षया जनयेत् । तदा प्राक्सम्बन्धजननं प्रत्यसामर्थ्येपि पश्चादप्यर्थे सन्निधिकालेप्यशक्तिः । किं कारणं [1] पूर्वासमर्थस्वभावात्यागात् । वस्तुभूते सम्बन्धे यो दोषोयम्बिकल्पिते बुद्धिसन्दर्शिते सम्बन्धे नास्ति । § 2065

422/s

न हीत्यादि व्याख्यानं । तदपेक्षा तेषाम्भावानां परस्परपेक्षा कुतश्चिन्निमित्ताद् बुद्धिपरिकल्पितात् । तल्लक्षणस्सम्बन्धः पुरुषभावनाप्रतिभासी [1] पुरुषस्य भावनाभ्यासवती विकल्पबुद्धिस्तत्र प्रतिभासितुं शीलमस्येति कृत्वा । स चैवं पौरुषेयस्सम्बन्धो न भावश्लेषापेक्षी । भावश्लेषो मिश्रता तदपेक्षी न भवति सर्वेषाम्भावानां प्रकृतिभेदेन स्वस्वरूपावस्थानात् । केवलं सोयं पुरुषो नित्यानामपि स्वभावमात्मीयमपरावर्तयन्न सम्बन्धिस्वभावं स्थिरमपनीयान्यं सम्बन्धिस्वभावमनादधत् । कुतश्चिदिति तद्भावे कस्यचिद् भावदर्शनात् । अन्तस्तथाभूतव्यवहारवासनापरिपाकाद्वा । स्वयमुत्प्रेक्ष्येदमिह सम्बन्धमिति घटयेदिति । पुरुषव्यवहाराभ्यासात्तेपि नित्याभिमतस्तथा स्युः । पुरुषोपकल्पितसम्बन्धवन्तः स्युः । न च तावता ते पूर्वव्यवस्थितादसम्बन्धिस्वभावाच्च्यवनधर्माणः । § 2066

एतदुक्तमभवति । बुद्धिपरिकल्पितः सम्बन्धस्वत्परिकल्पितः सम्बन्धस्वत्परिकल्पितेष्वपि नित्येषु न विरुध्यते । तस्मात् स एवाश्रयितुं युक्तो न वास्तव इति । यदुक्तं प्रागाश्रयस्यापायेन कारणेनाश्रितस्य सम्बन्धस्य विनाशादनित्यः सम्बन्ध इति । तत्रैतस्मिन् दूषणे नित्यत्वात् सम्बन्धस्याश्रयापायेप्यनाशो यदि जातिवदित्युच्यते । यथा जातेर्नित्यत्वादाश्रयनाशेष्यनाशस्तद्वत् सम्बन्धस्येति । २३५ § 2067

अत्राप्याह । नित्येष्वश्रयाभिमतेषु जात्यादिष्वपि कायषु किमाश्रयस्य सामर्थ्यत्रैव । येनेष्टः सोकिञ्चित्कर आश्रयः । श्रूयत इत्यादि विवरणं । श्रूयत इत्यनेन प्रसिद्धिमात्रमेतन्निर्वस्तुकमित्येतदाह [1] व्यक्त्याश्रिता । केवलन्नित्येषु जात्यादिष्वश्रयसामर्थ्यमाश्रयकृतमुपकारन्न पश्यामो येनासावाश्रयाभिमत आश्रयः स्यात् । किं कारणं [1] कृतस्य सिद्धस्वभावस्य कारणाभावात् । अकारकस्य चाश्रयस्यानपेक्षत्वात् । २३६ § 2068

आश्रयात् सकाशाच्चातेः सम्बन्धस्य च व्यक्तिरभिव्यक्तिरूपस्य म् योग्यता भवति । सैव चाश्रयकृत उपकारस्तेन कारणेन पदार्थ आश्रय इति चेत् । § 2069

423/s

उत्तरमाह । ज्ञानेत्यादि । सहकारिणां ज्ञानोत्पादनहेतूनां प्रदीपादीनां सम्बन्धाद् योग्यदेशावस्थानात् सकाशात् तदुत्पादनयोग्यत्वेन स्वानुरूप-

३२ म्] ? तु

ज्ञानोत्पादनसामर्थ्येन घटादिष्वपि व्यंग्येषु योत्पत्तिः सेव युक्तिज्ञैर्न्याय-
विद्विर्व्यक्तिरिष्यते । जात्यादीनान्तु व्यङ्ग्यान्नित्यत्वादविकारिणां व्यञ्जकात्स-
काशादविशेषे । ज्ञानोत्पादनयोग्यतानुत्पत्तौ । स्वैर्व्यञ्जकैस्तेषां जात्यादीनां
कोर्थः क उपकारः कृतः [1] नैव कश्चित् । यतस्ते जात्यादयस्त्वैर्व्यञ्ज-
कैर्व्यक्ता मताः । २३७ § 2070

152a/PSVTa

सहकारिण इत्यादिना व्याचष्टे । सहकारिणः प्रदीपादेः सकाशात् कि-
म्भूतादुपादानापेक्षात् पूर्वको(+ज्ञानजननासमर्थो) घटादिलक्षण उपादान-
कारणं समर्थस्य घटादिलक्षणस्य घटापेक्षत्वात् ।* स्वविषयज्ञानजननं प्रति
योग्यस्य क्षणान्तरस्योत्पत्तिरेव घटादीनामभिव्यक्तिः । अन्यथा यदि प्र-
दीपादेस्सकाशात् ज्ञानोत्पादनयोग्यतां न लभन्ते घटादयस्तदानपेक्ष्य तदुप-
कारं प्रदीपोपकारं घटादीनां ज्ञानजननप्रसङ्गात् । § 2071

अथ प्रदीपादिः प्रागसमर्थस्य व्यंग्यस्य सामर्थ्यं करोतीतीष्यते । तदा
सामर्थ्यकारिणश्च प्रदीपादेर्घटादीन्प्रति जनकत्वात् । किं कारणं [1] तस्य
सामर्थ्यस्य तदात्मकत्वादव्यंग्यात्मकत्वात् । तस्य जनने घटादिरेव जनितः
स्यात् । § 2072

अथ माभूदेष दोष इति प्रदीपादिकृतस्य सामर्थ्यस्य व्यंग्यादर्धान्तर-
त्वमिष्यते । तदार्थान्तरत्वे च सामर्थ्यस्याभ्युपगम्यमाने । भावस्य घटादेः
प्रदीपादिभिरनुपकारप्रसङ्गात् । न ह्यन्यस्मिन् कृतेन्य उपकृतो भवत्यतिप्र-
संगात् । यच्च प्रदीपादिकृतं सामर्थ्यमर्थान्तरन्तस्माच्च घटादिज्ञानोत्पत्तेस्साम-
र्थमेव सर्वकालं गृह्येतेति स्वविषयज्ञानाजननानां घटादीनां नित्यमग्रहणप्र-
सङ्गात् । इष्यते च घटादीनां ग्रहणात् । तदाप्यनालोकापेक्षग्रहणप्रसंगात्
। आलोकमनपेक्ष्य घटादीनाङ्ग्रहणम्प्रसज्येतेत्यर्थः । आलोकानपेक्षैव क-
थमिति चेदाह । अनपेक्षेत्यादि । येयं घटादीनामालोकानपेक्षा प्रसक्ता
सा आत्मानुपकारात् प्रदीपादिभिर्घटाद्यात्मनोनुपकाराद् व्यतिरिक्तस्य हि
सामर्थ्यस्य करणेन घटादीनां कश्चिदुपकारः । तदिति तस्माद् इमे व्यंग्याः
स्वविषयज्ञानजनने । परम्प्रदीपादिकमपेक्षमाणाः । तत इति परस्मात्
स्वभावातिशयं ज्ञानजननयोग्यं स्वरूपं स्वीकुर्वन्ति [1] तेन कारणेनास्य
प्रदीपादेस्ते व्यंग्याभिमता जन्या एव । यदि जन्याः कस्माद् व्यङ्ग्या इत्येव-
मव्यपदिश्यन्त इत्याह । ज्ञेयरूपेत्यादि । व्यञ्जकात् प्रदीपादेस्सकाशाञ्ज्य-
रूपस्य ग्राह्यरूपस्यासादनाल्लाभात्तु कारणादवश्यं तद्विषयं ज्ञानम्भवति [1]
अतो ज्ञानवशेन । कार्यातिशयवाचिना । अगृहीतज्ञानं कार्यं कार्यातिश-
यस्तद्वाचिना व्यंग्यादिशब्देन । अनागृहीतज्ञानेभ्यः कार्येभ्यो विशेषख्यात्य-
र्थः । यदावश्यकेणोपात्तज्ञानन्तदेव जन्यमपि सद् व्यङ्ग्यमित्युच्यते । यत्तु
नैवंभूतन्तत्कार्यमेवेत्युच्यत इत्येवं प्रसिद्धार्थं व्यङ्ग्याः ख्याप्यन्त इत्यर्थः ।
नैवं जातिसम्बन्धादय इति । जातिश्च सम्बन्धश्च तावादी येषां । आदिश-

424/s

७ को] In the margin.

३३ केणो] ? नो

८ *] तदपेक्षत्वात् is missing.

152b/PSVTa ब्दादन्यस्यापि नित्याभिमतस्याश्रितस्य परिग्रहः । कथंचिदाश्रयाभिमतेनानुप-
कार्यत्वात् । तेनानु पकारिणा नैव व्यक्ता युज्यन्त इति सम्बन्धः । § 2073

न च सम्बन्धस्त्रिप्रमाणक इति दर्शयितुमाह । सम्बन्धस्य च वस्तुबे
सम्बन्धिभ्यां सम्बन्धस्य भेदात् तृतीयः सम्बन्धाख्यो भावो जातः । स
च यद्युपलब्धिलक्षणप्राप्तस्तदा पदार्थत्रयालम्बनत्वेन स्याद् बुद्धिचित्रता । स
चायं शब्दार्थयोस्सम्बन्धो वस्तु भवन्नियमेन शब्दार्थाभ्यां भेदाभेदौ नातिवर्तते
क्रामति । भेदाभेदव्यतिरिक्तः प्रकारो भविष्यतीति चेदाह । रूपं हीति यतो
रूपं स्वभावो वस्तु तस्य स्वभावस्यातच्चमेवातद्भाव एवान्यच्चमित्युक्तं प्राक्
425/s । रूपस्यातद् भूतस्यान्यत्त्वाव्यतिक्रमादि त्यत्रान्तरे ।* § 2074

स चायं सम्बन्ध ऐन्द्रियः सन् स्वबुद्धौ सम्बन्धालम्बनायां बुद्धौ । १०
तदन्यविवेकेनेति । तस्मात्सम्बन्धादन्यस्सम्बन्धी ततो विवेकेनार्थान्तरेण
रूपेणाप्रतिभासमानः कथन्तथा स्यात् तदन्यविवेकि रूपं कथं स्यात् ।
किं कारणं [1] दृश्यस्य प्रत्यक्षादर्थादविवेकोऽपृथग्भावः [1] यच्चादर्शन-
न्तयोर्दृश्याविवेकादर्शनयोर्यथाक्रमं विवेकसत्ता विपर्ययाश्रयत्वात् । विवेक-
विपर्ययो विवेकाभावस्तस्य दृश्याविवेक आश्रयः । सत्ताविपर्ययोसत्त्वन्तस्य १५
दृश्यादर्शनमाश्रयः । तेनायमर्थः [1] यद्यतो भेदेन नोपलभ्यते तत्ततो नान्यत्
। यद्यत् दृश्यं सन्नोपलभ्यते तन्नास्तीति यावत् । § 2075

अन्यथेति । यद्यतोर्धान्तरमभ्युपगतं दृश्यं च तस्य तस्मादविवेके सत्यद-
र्शने च यदि विवेकः सत्ता च कल्प्यते । तदा तत्स्थितेरविवेकाभावयोर्व्यव-
स्थितेरभावप्रसङ्गः । तथा हि दृश्याविवेकादर्शने अस्या व्यवस्थाया निमित्ते । २०
ते चेति विवेकाभावयोर्न साधनमिष्टे तदा तद्व्यवस्थोच्छिद्यते । अतीन्द्रियत्वात्
सम्बन्धस्य विवेकेन बुद्धाववप्रतिभासनेपि न यथोक्तदोष इन्द्रियादिवदिति
चेत् । यथेन्द्रियञ्चक्षुरादि रूपादिभ्यो विवेकेन बुद्धौ न प्रतिभासतेऽथ च
व्यतिरिक्तमस्ति । तद्वत् सम्बन्धो भविष्यतीत्यर्थः § 2076

नेत्या चा र्यः । नातीन्द्रियस्सम्बन्धः । ततोतीन्द्रियात् सम्बन्धादर्थस्याप्र- २५
तिपत्तिप्रसङ्गात् । किं कारणं । अप्रसिद्धस्य स्वेन रूपेणानिश्चितस्याज्ञापक-
त्वात् । न हि येन सह यस्य सम्बन्धो न गृह्यते तद्वारेण तस्य प्रतीतिर्युक्ता
। § 2077

अथाज्ञात एव सम्बन्धोर्धं ज्ञापयतीन्द्रियवदित्याह । सन्निधिमात्रेणेत्यादि
। सम्बन्धस्य सन्निधिमात्रेण सत्तामात्रेणार्थज्ञापनेभ्युपगम्यमाने शब्दार्थसम्ब- ३०
न्धप्रत्यव्युत्पन्नानामप्यस्यार्थस्यायम्वाचक इति प्रतिपत्तिः स्यात् । § 2078

426/s स्यान्मतम् [1] अस्त्येव सम्बन्धस्य विवेकेनोपलब्धिः । सा तु न प्रत्य-
क्षात् किन्तर्हनुमानादित्यत आह । नानुमानात् प्रतिपत्तिस्सम्बन्धस्य । कुतो
लिङ्गाभावात् । न हि सम्बन्धसाधनं किञ्चिल्लिङ्गमस्ति । अर्थप्रतीतिरपि न

१ *] pvb-B यच्च ।

१७ त्] pvb-B ते चेद् ।

१७ या] pvb-B प्राप्य ।

२१ चेति] pvb-B प्राप्य ।

३१ ज्ञानाम] ४

लिङ्गं दृष्टान्तसिद्धेः । न हि क्वचिद् दृष्टान्ते सम्बन्धकार्याऽर्थप्रतीतिः प्रतिपन्ना । किङ्कारणं [।] तत्रापि दृष्टान्तत्वेनोपनीते सम्बन्धस्यातीन्द्रियत्वेन कारणेन साधनापेक्षणात् । न चास्ति साधनं [।] तत्रापि दृष्टान्तसिद्धेः । § 2079

तदेतद् दृष्टान्तरहितत्वमिन्द्रियादिष्वतीन्द्रियेषु सत्तासाधकेनुमाने क्रिय-
माणे तुल्यमिति चेत् । न तुल्यं । कृतः । तेषामिन्द्रियादीनामन्यथानुमानात् ।
नप्रत्यक्षाणामिन्द्रियादीनामिदन्तया किञ्चिद् रूपं प्रसाध्यते । येन तुल्यो दोषः
स्यात् । किन्तु ज्ञानं कार्यभूतं प्रत्यक्षं केषुचिदालोकादिषु सत्सु व्यतिरेकान्व-
यवत् । निमीलितलोचनाद्यवस्थासु व्यतिरेकवत् । उन्मीलितलोचनाद्यव-
स्थासमन्वयवत् । तदेवंभूतं ज्ञानं कार्यन्तन्मात्रासम्भवं । येषु सत्स्वप्यभवद्
दृष्टन्तन्मात्रादसम्भवमनुत्पत्तिमात्मनः साधयति । तद्व्यतिरेकापेक्षां च । यथा
सन्निहितकारणाद् व्यतिरेककारणापेक्षाश्च साधयति । § 2080

अस्ति किमपि कारणान्तरमिति । ततो यथोक्तान्वयात् कार्य-
द्वारेणेन्द्रियसिद्धिः । कारणान्तरवैकल्यासम्भविनश्चांकुरादयोत्र दृष्टान्तः । नैवं
सम्बन्धस्य चक्षुरादिवत्कार्यव्यतिरेकेणानुमानं । विशेषानुमानात् । तथा हि
सम्बन्धोस्तीति यदनुमानन्तद्विशेषस्यैवानुमानं । § 2081

तच्चायुक्तं । किं कारणं । तस्यैव सम्बन्धस्यासिद्धौ सत्यान्तत्कार्य-
स्यैव सम्बन्धकार्यस्यैव ज्ञानस्याभावात् । शब्दार्थो लिङ्गमिति चेदाह । न
हीत्यादि । न हि तत्र सम्बन्धविशेषे शब्दरूपमर्थो वा लिङ्गं । किं कारणं
[।] तयोः शब्दार्थयोस्सर्वत्र योग्यत्वात् । सर्वस्य शब्दस्य सर्वस्मिन्नर्थे वाच-
कत्वेन योग्यत्वात् सर्वस्य चार्थस्य सर्वस्मिन् शब्दे वाच्यत्वेन योग्यत्वात् ।*
अर्थविशेषप्रतीतिश्च कारणं सम्बन्धविशेषस्तस्य चार्थविशेषप्रतीतिसमाश्रयस्य
सम्बन्धस्यानियताभ्यां शब्दार्थाभ्यामप्रत्यायनात् । प्रत्यायने वा विशेषाभावे
न सर्वसम्बन्धप्रतीतः सर्वार्थगतिः स्यात् । न चैवम् [।] तस्मादनियताभ्यां
शब्दार्थाभ्यामप्रतीतिरस्य सम्बन्धस्य । § 2082

यदि च शब्दार्थानां सम्बन्धेन सह सम्बन्धविशेषः सिद्धः स्यात् क्व-
चित्तदा सम्बन्धविशेषप्रतीतिः स्यात् । न ह्यसत्यां सम्बन्धविशेषेण शब्दानां
सम्बन्धसिद्धौ सा सम्बन्धविशेषप्रतीतिर्युक्ता । § 2083

अथ पुनस्सम्बन्धमन्तरेण शब्दात् सम्बन्धविशेषप्रतीतिरिष्यते तस्याम्वा
सम्बन्धप्रतीतावनिमित्तायामिष्यमाणायान्तद्विशेषः प्रतीतिनियमवत् सम्ब-
न्धविशेषप्रतीतिप्रतिनियमवद् अर्थप्रतिपादनमप्यनिमित्तं शब्दानां किन्नेष्यते
। तच्छब्दार्थस्वभावं लिङ्गं सदृशन्तुल्यं सर्वसम्बन्धे [।] ततश्चाविशेषेण शब्दः
सर्वं सम्बन्धङ्गमयेत् तदाऽविशेषेणैव सर्वस्यार्थस्य प्रतीतिः स्यात् । सर्वस्य
पुरुषस्य गृहीतसमयस्यागृहीतसमयस्य सर्वार्थप्रतीतिः स्यात् । तस्माद् य-

८ उन्मीलित] pvb-B कार्यतन्मात्रा० ।
१२ यात्] pvb-B ०क्ताभ्यायात् ।
२० *] pvb-B सर्वस्य चार्थस्य
सर्वस्मिन् शब्दे वाच्यत्वेन योग्यत्वात्--
added

३० द] pvb-B
तद्विशेषप्रतीतिप्रतिनियतवत् ।
३१ न्धे] pvb-B तुल्यं सम्बन्धः ।
३३ स्य] pvb-B च--added.

थोक्तेन न्यायेन सम्बन्धसिद्ध्याऽर्थप्रतीतेः कारणान्न कश्चित् पुरुषोर्थप्रतीतौ संप्रदायं परोपदेशमपेक्षेत । § 2084

न केवलस्य शब्दस्य सम्बन्धसिद्धौ लिङ्गत्वं किन्तु संप्रदायसहितस्य लिङ्गत्वमिति चेत् । तत्किमिदानीमनया परम्परया । सम्प्रदायस्ततः शब्दस्य लिङ्गत्वन्तस्मात् सम्बन्धप्रतीतिस्ततोर्थस्य प्रत्यायनमिति किमनया परम्परया ५
153b/PSVTa । स एव शब्दः केवलो वस्तुभूतसम्बन्धरहितस्सम्प्रदायापेक्षोर्थज्ञापनं किन्न करोति येन सम्बन्धोपरः कल्प्यते । § 2085

अत एवार्थप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्यापि शक्तिसम्बन्धकल्पना निरस्ता । शक्तिमन्तरेण संकेतबलादेवार्थप्रतीतिसम्भवात् ।* तेन सम्बन्धस्त्रिप्रमाणक इति यदुच्यते तदपास्तं । § 2086 १०

428/s

स च शब्दो यदभिप्रायेर्यदर्थप्रतिपादनाभिप्रायेः पुरुषैः प्रयुज्यमानो दृष्टः समयकालेऽन्यथा न दृष्ट इति विवक्षितार्थविपर्ययेण प्रयुज्यमानो न दृष्टः । एतेनान्वयव्यतिरेकावुक्तौ । २३८ § 2087

इति यथोक्ताभ्यान्दर्शनादर्शनाभ्यान्तस्यार्थस्य प्रतीतिञ्जनयति धूमादिवत् । स एव दर्शनादर्शनशब्दाभ्यां सूचितः शब्दार्थयोरविनाभावाख्यः सम्बन्धः । १५
न चात्राप्रतीतिजनने यथोक्तमविनाभावं मुक्त्वान्यस्य वस्तुभूतस्य सम्बन्धस्य सामर्थ्यम्पश्यामः । नापि तस्य सम्बन्धस्य सिद्धुपायं सिद्धिनिमित्तं किञ्चित् पश्यामः । § 2088

एवन्तावत् सम्बन्धिभ्यां सम्बन्धभेदाभ्युपगमे दोषमुक्त्वाऽभेदाभ्युपगमेपि दोषमाह । अथेत्यादि । ताभ्यामिति सम्बन्धिभ्यां सम्बन्धस्याभेदे सति २०
। तावेव सम्बन्धिनावेव शब्दार्थौ केवलमिति न सम्बन्धो नाम कश्चित् । तच्चान्यत्त्वरहितस्तर्हि सम्बन्धो भविष्यतीति चेदाह । नात इत्यादि । अतस्तेच्चान्यत्त्वविकल्पादन्या नास्ति वस्तुनो गतिः । § 2089

रूपेत्यादि विरणं ।* रूपभेदः स्वभावभेदः । तन्निबन्धनत्वाद् व्यवस्थान्तरस्येति स्वभावान्तरव्यवस्थानस्य । यत्तु न भिन्नरूपं किन्तु तद्रूपं २५
सम्बन्धिरूपमेवेष्टं सम्बन्धाख्यम्वस्तु । तत्तदेव स्यात् । सम्बन्धिस्वभावमेव स्यान्नान्यत् । कथन्तर्ह्यनयोः सम्बन्ध इति प्रतीतिरित्याह । धर्मभेदस्तु प-
रिकल्पितः स्यात् । पूर्वोक्तेन क्रमेणान्यापोहविहितेन व्यावृत्तिभेदसमाश्रयेण । स च व्यावृत्तिभेदः । कल्पनाकृत एकस्मिन्नप्यविरुद्धः । न तु वस्तुभेद एकत्राविरुद्धः किन्तु विरुद्ध एव । एकस्य परमार्थेन नानात्वायोगात् न ३०
भेदाभेदौ मुक्त्वा वस्तुनोन्या गतिः । § 2090

429/s

कुतस्तस्य वस्तुनो रूपलक्षणत्वात् स्वभावलक्षणत्वात् । रूपस्य चैतद् विकल्पानतिवृत्तेः । भेदाभेदविकल्पानतिवृत्तेः । भिन्नत्वाद् वस्तुरूपस्य श-
ब्दार्थस्वरूपस्य । न रूपश्लेषलक्षणस्सम्बन्धो भाविकः किन्तु कल्पनाकृत

१ *] pvb-B सद्भावात् ।

२४ *] pvb-B वचनं ।

एवेत्युक्तं प्राक् । पुरुषस्य व्यवहाराभ्यासादसंसृष्टावपि संसृष्टौ तो भासेते
तद्वशात्सम्बन्धव्यवस्थेत्या दिना । न हि श्लेषलक्षणस्सम्बन्धिनोः परस्पर-
म्मिश्रतालक्षणः सम्बन्धोऽश्लिष्टेष्वसंसृष्टेषु पदार्थेषु सम्भवति । शब्दार्थानां
रूपश्लेषादर्थान्तरमेव तृतीयम्बन्धु सम्बन्ध इत्याह । न चेत्यादि । २३९
§ 2091

यस्मान्निष्पन्नं सत् तदर्थान्तरम्पराधीनं कथं । सम्बन्धाधीनं कथम्भवेत्
। सम्बन्धाधीनश्च सम्बन्ध इष्यते द्विष्टत्वात् । नापि तदर्थान्तरम्परश्लेषरूप-
त्वात्सम्बन्धो युज्यत इत्याह । द्रव्यम्पदार्थान्तरश्च कथमन्यस्य सम्बन्धिनः
सम्बन्धः स्यात् । § 2092

154a/PSVTa

१० एतेनार्थान्तरत्वे सम्बन्धस्य सम्बन्ध्याश्रितत्वम्परश्लेषरूपत्वश्च यत्परेणेष्टन्त-
दुभयं निरस्तं । § 2093

यदि नामार्थान्तरं कस्मात् पराधीनं न भवतीत्याह । न हीत्यादि ।
यस्मान्न हि सिद्धं सत् परमपेक्षते । निष्पन्नस्य सर्वनिराशंसत्वात् । अन-
पेक्षत्वेन स्वतन्त्रश्चान्यस्य न सम्बन्धः । न चार्थान्तरं सम्बन्धो युज्यते [।]
१५ यस्माद् द्रव्यमिति स्वभाव उच्यते पदार्थान्तरमेवोच्यते [।] स कथं पर-
भावस्य सम्बन्धिनोः श्लेषः स्यात् । नैव स्यात् । नापि श्लेषहेतुर्भवति । किं
कारणं । यस्मान्न स्वभावान्तरस्य तृतीयस्य सत्तयान्यः सम्बन्धिनोः स्वभावः
श्लिष्टो नामाभूदश्लिष्टेनासम्बद्धेन सम्बन्धाख्येन श्लिष्टो भावः । श्लिष्टेन तु श्लिष्टः
स्यादिति चेत् । § 2094

२० नैतदेवं । किं कारणं [।] तस्यैव सम्बन्धाख्यस्य ताभ्यां सम्बन्धिभ्यां
श्लेषा सिद्धेः । यस्सम्बन्धः सृष्टः सन् तो सम्बन्धिनो श्लेषयेत् । तदयमित्यादि
। यद्यर्थान्तरेण तृतीयेन सम्बन्धिनो श्लिष्यतस्तदातिप्रसंगः । सर्वो येन केन-
चित् तृतीयेन श्लिष्टः स्यात् । विशेषाभावात् । न हि सम्बन्धाभिमतस्यान्यस्य
च पदार्थान्तरेण सम्बद्धत्वे कश्चिद् विशेषोस्ति । २४० § 2095

430/s

२५ किञ्च । वर्णा ये सन्तो वस्तुसन्तस्ते तावन्निरर्थकास्ततो न ते वाच-
कास्तेन न तत्र वाच्यवाचकसम्बन्धस्य वृत्तिः । पदादेस्तर्हि सार्थकत्वात्
तत्र सम्बन्धवृत्तिर्भविष्यतीत्याह । पदादिपरिकल्पितमादिशब्दाद् वाक्यवाच-
कम्भवेत् । तस्मिंश्च परिकल्पिते पदे वाक्ये वाऽवस्तुन्यवस्तुस्वभावे । कथं
सम्बन्धस्य वाच्यवाचकत्वलक्षणस्य वस्तुनो वस्तुस्वभावस्य कथम्प्रवृत्तिर्नैव
। § 2096

३० वाचको हीत्यादि विवरणं । वाचको हि वचनाङ्गेनोक्तिनिमित्तेन स-
म्बन्धाख्येन तद्वान् सम्बन्धवान् स्यात् । सन्तोपि विद्यमाना अपि वर्णाः
प्रत्येकमर्थाप्रतिपादकत्वात् । साहित्याभावात् । नानाप्रयोक्तृप्रयुक्तेभ्यश्चार्थप्र-
तिपत्त्यदर्शनादवाचकाः । § 2097

३५ तदिति तस्मान्न तेषु वर्णेषु वाच्यवाचकभावसम्बन्धो वर्तते । तद्वृत्तौ
तेषु वाचकेषु वर्णेषु सम्बन्धस्य वृत्तौ सत्यां सम्बन्धस्य यद्वाचकत्वाद्भवन्तस्य
हानिप्रसङ्गात् । § 2098

क्रमविशेषेणानुपूर्वी विशेषेणैकप्रयोक्तृप्रयुक्ता वर्णा एव वाचकास्ततो न यथोक्तदोष इति चेत् । तदुक्तं ।

यावन्तो यादृशा ये च यदर्थप्रतिपादने ।

वर्णाः प्रज्ञातसामर्थ्यास्ते तथैवावबोधकाः ॥ स्फोट० ६९ § 2101
एतदेव स्पष्टयति । § 2102

५

431/s

तेषान्तु गुणभूतानामर्थप्रत्यायनं प्रति ।

साहित्यमेककर्त्तादिक्रमश्चापि विवक्षितः ॥ स्फोट० ७०

कर्त्तैकत्वनिमित्ते च क्रमे सति नियामकं ।

प्रयुञ्जानस्य यत्पूर्वम्वृद्धेभ्यः क्रमदर्शनं ॥ स्फोट० ७१

युगपद् दृष्टसामर्थ्यान्नेव शक्ताः क्रमे यथा ।

भावास्तथा क्रमे शक्ता यौगपद्ये न शक्नुयुः ॥ स्फोट०

७३ § 2108

१०

किञ्चार्थप्रत्यायनं प्रति । § 2109

154b/PSVTa

अवश्यम्भाविनी नित्यं प्रत्यासत्तिश्च कस्यचित् ।

न तावता व्यपेतत्वादितरेषामनङ्गता ॥ स्फोट० ८३

यथा विसर्जनीयस्य व्यवधाने न शक्तता ।

तथैव शक्तिरन्येषामानन्तर्ये न विद्यते ॥ स्फोट० ८५

न च यत्रैकशोऽशक्तिस्तत्र सर्वेषाम शक्तता ।

रथाङ्गानि हि दृश्यन्ते शक्तानि वहनादिष्विति ॥ स्फोट०

८६ § 2115

१५

नेत्यादिना परिहारमाह । नैतदेवं । यस्माद् वर्णेभ्यः क्रमस्यानर्थान्तरत्वं स्यादर्थान्तरत्वम्वा । तत्र प्रथमे पक्षे क्रमस्यानर्थान्तरत्वेन कारणेनाभेदकत्वादविशेषकत्वात् । न हि यद्यतो नर्थान्तरन्तत्त्वभावस्य भेदकम्भवति । ततश्च तद्रूपस्य वर्णात्मकस्य क्रमस्य । रस इत्यत्र यद्रूपन्ततः क्रमान्तरे सा इत्येतस्मिन्नपि वर्णवदविशेषात् तुल्या स्यादर्थप्रतिपत्तिः । § 2116

२०

व्यतिरिक्तस्तर्हि वर्णेभ्यः क्रम इत्यत आह अर्थान्तरत्वमपीति । वर्णेभ्योर्नर्थान्तरत्वमपि क्रमस्य पश्चात् निषेत्स्यमानत्वात् । यतो न युगपदुत्पन्नानाम्वर्णानां क्रमः सम्भवत्यप्रतीतेः । अयुगपदुत्पन्नानामपि नार्थान्तरभूतः क्रमोऽयुगपदुत्पादस्यैव क्रमरूपत्वात् । तथा हि लौकिकाः क्रमं कथयन्तोऽयुगपदुत्पादमेव कथयन्ति । तस्मादयुगपदुत्पाद एव क्रमः । नापि

२५

१० र्थान्नेव] pvb-B सामर्थ्या नैव ।

१७ र्वेषाम] pvb-B सर्वेष्वशक्तता ।

१८ क्तानि] pvb-B शक्तानि दृश्यन्ते ।

२० म्वा] pvb-B च

२६ र्णानां] pvb-B नास्ति वर्णानां ।

क्रमोऽयुगपदुत्पन्नयोरेकस्य धर्म एकप्रतीतौ क्रमस्याप्रतीतेः । नाप्युभयधर्मः । एककालमुभयस्यासत्त्वादसतश्च कथं धर्मः । तस्मात् पूर्वापरयोर्भावयोः स्वरूपमेव क्रम उच्यते इति वक्ष्यति । पूर्वापररूपे च क्रमे तथापि न वर्णाः क्रमेणार्थाधिगमनिमित्तम्भवन्ति । प्रत्येकमर्थाप्रतिपादकत्वात् । साहित्याभा-
 ५ वात् । नियतक्रमवर्तिनामयोगपद्येन सम्भूय कारिबानुपपत्तेश्च । स्यादेतद् [1] यथा केवलस्य बीजस्यांकुरं प्रत्यकारकत्वेपि सहकारिसन्निधाने विशिष्ट-
 १० बात् कारकत्वं । तथा वर्णाः प्रत्येकमसमर्था अप्यानुपूर्वीविशेषेण विशिष्टा अर्थप्रतीतिहेतव इति । § 2117

तदयुक्तं । अन्त्यस्य हि वर्णस्य वर्णान्तरसहितस्य केवलस्य चोच्चारणे
 १० को विशेषो यत्कृतावर्थप्रतीतिभावाभावौ स्यातां । § 2118

नन्वयमेव विशेषो ये सहितासहित ते । § 2119

सत्यं । कार्यकरणे हि खलु तेषां साहित्यं । न च ते यदा सन्तस्त-
 दा व्याप्रियन्तेर्धप्रतीतौ । प्रत्येकमसमर्थत्वात् । नाप्यन्यवर्णकालेऽसत्त्वात् ।
 § 2120

१५ एष तर्हि विशेषो येयं क्वचित् प्रवृत्ता पूर्ववर्णोपलब्धिः क्वचिन्नेति । § 2121
 नैतदपि सारं । न हि प्रवृत्तापूर्ववर्णोपलब्धिरन्त्यम्बर्णम्भेतुमर्हत्यसत्त्वात् । अविशेषे च यत्र कार्ये वर्णानां प्रत्येकमशक्तिस्तत्र सहितानामप्यविशेषात् । अन्धानामिवादित्यदर्शने । § 2122

तेन न च यत्रैकशो शक्तिरित्यादि निरस्तं । रथाङ्गानां हि विशेषोत्प-
 २० त्तौ सत्यां साहित्यावस्थायाम्बहनादौ सामर्थ्यमन्यथा प्रत्येकवत् साहित्येपि सामर्थ्यन्न स्यात् । न च परस्परम्बर्णानां कार्यकारणभावो येन पूर्वे वर्णाः पारम्पर्येणार्थप्रतीतौ शक्ताः स्युः । नापि पूर्ववर्णजनितसंस्कारसहित-
 २५ स्यान्त्यस्य वर्णस्यार्थप्रतीतिहेतुत्वात् पूर्ववर्णानां पारम्पर्येण सामर्थ्यं । वर्णानुभवाहितसंस्कारस्य वर्णेष्वेव स्मृतिहेतुत्वात् । न हि गवानुभवाहित-
 संस्कारोऽश्चे स्मरणमुपकल्पयति । न च पूर्ववर्णाहितसंस्कारसहितान्त्य-
 वर्णदर्शने सत्यर्थप्रतीतेर्दृष्टत्वात् तद्धेतुत्वं । संकेताभावेर्धप्रतीतेरभावात् । संकेतश्च सामान्यविषयो न वर्णस्वरूपविषय इति कथम्बर्णाः क्रम-
 विशेषेण वाचकाः । § 2123

किञ्च [1] केवलस्य वर्णस्यार्थाप्रतिपादकत्वे संस्कारसहितस्यापि न
 ३० तत् स्यात् । विशेषानुत्पत्तेः [1] तत्कथं कश्चिद्वर्णः साक्षादर्थप्रतिपादने समर्थः कश्चित् पारम्पर्येणेत्युच्यते । यदप्युच्यते । § 2124

इत्थं क्रमगृहीतानां युगपद् याथवा स्थितिः ।

ततः सा कारणं नः स्यान्नित्यमर्थधियम्प्रति ॥*§ 2126

३३ *] Śloka, Sphot. १०८.

एवं क्रमप्रतिपन्नानाम्बवर्णानां नित्यत्वाद् व्यापित्वाच्चाकाशदेशे या युगपत् स्थितिरवस्थानन्तदेव निमित्तमर्थप्रतीतिं प्रतीति । § 2127

433/s तदयुक्तं । प्रतीयमानो हि शब्दार्थं प्रतिपादयति न सन्निधानमात्रेण । सर्व पदार्थप्रतिपादनप्रसङ्गात् । न चैककर्तृकाणां यौगपद्यं प्रतिभासते । नापि नित्यत्वं व्यापित्वं च युज्यत इति वक्ष्यतीत्यसारमेतत् । § 2128 ५
यच्चाप्युच्यते ।

यद्वा प्रत्यक्षतः पूर्वं क्रमज्ञातेषु यत्परं ।

समस्तवर्णविज्ञानन्तदर्थज्ञानकारणं ॥

तत्र ज्ञाने च वर्णानां यौगपद्यं प्रतीयते ।

नावश्यं यौगपद्येन प्रत्यक्षस्थेन तद् भवेत् ॥ *§ 2133 १०

यत्परमित्युत्तरं पूर्वापरपरामर्शेन समस्तवर्णविषयं विज्ञानन्तदर्थप्रतीतिनिमित्तं । तद्भवेदित्यर्थप्रतिपादनम्भवेदन्येनापि यौगपद्यज्ञानेनार्थप्रतिपादनम्भवेदित्यर्थ इति । § 2134

एतदप्ययुक्तं । क्रमो हि प्रयोक्तृप्रयुक्तो न यौगपद्यं । प्रयोक्तृप्रयुक्तावस्थेभ्यश्च वर्णैर्भ्योर्थप्रतीतिरिति न यौगपद्यादर्थप्रतीतिः स्यात् । सक्रमाणाश्च वर्णानां यौगपद्येन ग्रहणे भ्रान्तत्वप्रसंगात् । न च तेषां यौगपद्यमस्ति नित्यत्वायोगादिति । § 2135 १५

चित्ररूपां च तां बुद्धिं सदसद्वर्णगोचरां ।

केचिदाहुर्यया वर्णो गृह्यतेऽन्त्यः पदे पदे ॥ स्फोट० ११ § 2137

प्रतिपदमन्त्यो वर्णो यया बुद्ध्या गृह्यते सा सन्निहितासन्निहितवर्णविषयत्वेन स्मरणप्रत्यक्षरूपाभ्यामुभयरूपेति केचिदाहुः । § 2138 २०

तदप्ययुक्तम् [1] एकस्य ज्ञानस्य प्रत्यक्षाप्रत्यक्षरूपविरोधात् । न च प्रत्यक्षमेवैकं सदसद्वर्णविषयं । अभावविषयत्वविरोधात् । नापि स्मृतिरूपं सन्निहितविषयत्वेनानिष्टत्वात् । अत एव च पदादिग्राहकज्ञानं कल्पितविषयं स्यादिति । § 2139 २५

अन्ये त्वन्त्यवर्णपरिज्ञाने सति पूर्ववर्णानुभवाहितसंस्कारप्रबोधकारितं स्मरणं सर्ववर्णेष्वर्थप्रत्यायकमाचक्षते । तदाह । § 2140

155b/PSVTa अन्त्यवर्णे हि विज्ञाने सर्वसंस्कारकारितं स्मरणं यौगपद्येन सर्वेष्वन्ये प्रचक्षते ॥ कथं क्रमेणानुभूतानां युगपत्स्मरणमिति चेदाह । § 2141

सर्वेषु चैवमर्थेषु मानसं सर्ववादिनां ।

इष्टं समुच्चयज्ञानं क्रमज्ञानेषु सत्स्वपि ॥ स्फोट० ११३ ३०

तेन श्रोत्रमनोभ्यां च क्रमाद् वर्णेषु यद्यपि ।

पूर्वं ज्ञानं परस्तात्तु युगपत् स्मरणम्भवेत् ॥

तदारूढास्ततो वर्णा न दूरेर्थावबोधनात् ।

शब्दादर्थमतिस्तेन लौकिकैरभिधीयत इति ॥*§ 2147

- ५ एतदप्ययुक्तं । एककर्तृप्रयुक्तानामेवार्थप्रतिपादकत्वेनायुगपद्वर्तिनामेवार्थ-
प्रतिपादकत्वात् । न च स्मरणविषयाणां वर्णानां यौगपद्यमध्यवसीयते ।
नियतक्रमाणामैव स्मर्यमाणत्वात् । नापि स्मृत्या वर्णस्त्रलक्षणग्रहणम्प्रत्यक्ष-
वत् स्पष्टप्रतिभासाभावात् । एकस्य च स्पष्टास्पष्टानेकाकारायोगाच्च । केव-
लं स्मरणेनास्पष्टस्वभावानाम्वर्णानां स्वाकाररूपाणां बाह्यवर्णाभेदेनाध्यव-
सायात् बाह्यवर्णानामेव वाचकत्वमुच्यते । अवाह्येषु च वर्णेषु बाह्यव-
र्णाध्यवसायेन पदादिपरिकल्पितमस्माभिरिष्यते । § 2148

एवं मी मां स क पक्षे वर्णानां वाचकत्वे निरस्ते पदाद्यपि निरस्तमेव
। वर्णादिव्यतिरेकेण पदादेरभावात् । तदुक्तं । § 2149

न वर्णव्यतिरेकेण पदमन्यद्धि विद्यते ।

- १५ वाक्यम्वर्णपदाभ्यां च व्यतिरिक्तन्न किञ्चनेति ॥§ 2151

संप्रति वैयाकरणानां वर्णादिव्यतिरिक्तम्पदादि निराकर्तुमाह । तदस-
तीति । तदित्युपन्यासे । तस्मादर्थे वा । असति वर्णानाम्वाचकत्वे पदादि
वाचकं स्यात्तच्च पदादि न किञ्चित् । किं कारणम् [।] वर्णभ्यस्तस्य प-
दादेर्व्यतिरेकाव्यतिरेकयोर्विरोधात् । व्यतिरेके भेदेनौपलम्भः स्याद् दृश्यस्य
२० । अदृश्यत्वेप्यवाचकत्वमगृहीतस्य ज्ञापकत्वायोगात् । अव्यतिरेकेपि वर्ण-
वदेवावाचकत्वप्रसंगः । § 2152

- यत एवन्तस्मात् । इन्द्रियविज्ञानविशेषः क्रमवर्णग्राहिपटीयः श्रोत्र-
विज्ञानन्तदनुबन्धी तदनुभवद्वारायातः । सभागवासना सजातीयविकल्प-
शक्तिरुपादानं यस्य विकल्पस्य स तथोक्तः । सभागवासनोपादानश्चासौ
२५ विकल्पश्च तस्य प्रतिभासविभ्रमः । प्रतिभासभ्रान्तिरेव पदं वाक्यं चैकाव-
भासि मिथ्यैव । § 2153

435/s

एतदुक्तम्भवति । क्रमवर्णानुभवपृष्ठभावि मनोविज्ञानन्तान् वर्णान् प-
दादिरूपतयैकस्वभावानध्यवस्यतीति पदादिपरिकल्पितं मिथ्यैव । § 2154

- ननु वर्णानाम्भिन्नानामेवानुभवात् कथमेकपदाद्यवभासी विकल्प उत्प-
द्यते । उत्पद्यते च । तस्माद् वर्णेष्वेकपदाद्यनुभवेन भाव्यमिति । § 2155

नैष दोषः । प्रतिपादको हि संकेतकाले वर्णक्रममेकपदादिरूपत-
या प्रतिपन्नमेव परं प्रत्येकमिदं पदादीति संकेतयति । तदा च पर-
स्यापि तत्र वर्णक्रमे एकपदाध्यारोपिका बुद्धिरुत्पद्यते । तस्य चैकपदाद्य-

४ *] Śloka-vārtika Śloka
Sphot.

156a/PSVTa ध्यारोपितैकाकारानुभवाहितसंस्कारस्य पुंसो व्यवहारकालेपि वर्णक्रमश्र-
वणादेकमिदं पदम्वाक्यम्वेत्येकाकारस्य विकल्पस्योत्पत्तिर्भवति । एवं पूर्व-
पूर्वश्रोतृणां पूर्वपूर्ववक्तृभ्यो वर्णक्रमेष्वेकद्वारो- पेण प्रतीतिर्भवतीत्यनादिबं
पदादिव्यवहारस्य । § 2156

अत एवोच्यते । अनादिसभागवासनो विकल्पप्रतिभासविभ्रमः पदं वा- ५
क्यं चैकावभासि मिथ्यैवेति । मिथ्यात्वं च भिन्नानाम्वर्णानामेकपदादिरूपतया
स्मरणज्ञाने प्रतिभासनात् । तावतश्चैकानेकद्वयोर्विरोधेनायोगात् । § 2157

अथ स्यादेकमेव पदादि प्रत्यक्षग्राह्यन्तत्कथं मिथ्येति । § 2158
तदयुक्तं । यस्मान्न ह्येकं पदादि । किं कारणं । अनेकया वर्णक्रम-
मग्राहिण्या बुद्ध्या क्रमेण ग्रहणायोगात् । एकत्वे ह्येकयैव बुद्ध्या सकृद् १०
गृह्येत । न द्वेकयैव बुद्ध्या पदादेर्ग्रहणमिति चेदाह । न तदेकयेत्यादि । तत्
पदादि । नैकया बुद्ध्या ग्राह्यं । किं कारणं । वर्णानुक्रमेण वर्णपरिपाट्या
पदवाक्ययोर्ग्रहणात् । § 2159

एकवर्णरूपन्तर्हि पदमेकबुद्धिग्राह्यम्भविष्यतीत्यत आह । एकव-
र्णेत्यादि । एकवर्णनिष्पत्तिकालेष्वनेकबुद्धिव्यतिक्रमान्नैकवर्णः । तथा हि १५
भागित्युक्तेऽर्द्धमात्राकालो निरञ्चो गकारः प्रतीयते । साच्चस्तु मात्राकालः
प्रतीयत इति कथमेकवर्णरूपं पदम्विद्यते यदेकबुद्धिग्राह्यं स्यात् । तेन
यदुच्यते । सकलमेव गृह्णाति । § 2160

अल्पीयसापि यत्नेन शब्दमुच्चरितम्मतिः ।

यदि वा नैव गृह्णाति वर्णम्वा सकलं स्फुटं । २०

पृथक् च नोपलभ्यन्ते वर्णस्यावयवाः क्वचिदिति [|] § 2163

तदपास्तं । यथोक्तेन न्यायेन सावयवत्वाद् वर्णस्य । न चैकया बुद्ध्या
क्रमवतां वर्णभागानां ग्रहणं क्षणिकत्वाद् बुद्धीनां । § 2164

436/s

स्यादेतद् [|] यावता कालेन वर्णनिष्पत्तिस्तावत्काल एकः क्षणस्तत
एकया बुद्ध्या पदस्य ग्रहणम्भविष्यतीत्यत आह । क्षणस्येत्यादि । याव- २५
ता कालेनैकः परमाणुः परमाण्वन्तरमतिक्रामति तावत्कालत्वात् क्षणस्य
। विभागरहितः कालः स चैकपरमाण्वतिक्रमकाल एव युज्यते । य-
थोक्तात्कालादाधिक्ये क्षणस्याभ्युपगम्यमाने । विभागवतः शक्यविभागस्य
क्षणस्य कालपर्यवसानायोगात् । तेनैकस्याप्यतिनिष्कृष्टस्य वर्णस्यानेकक्ष-
णेन निष्पत्तिः । किं कारणं । अनेकेत्यादि । अनेकस्याणोर्व्यत्ययो व्यतिक्रमो ३०
यस्मिन्निमेषे सोनेकाणुव्यत्ययो निमेषः । तेन तुल्यकालत्वादन्त्यस्य निष्कृष्ट-
स्याप्याकारादेर्वर्णस्य परिसमाप्तेः । तस्मान्नैकवर्णरूपं पदमेकबुद्धिग्राह्यं ।

२१ चिदिति] Śloka, Sphot. १०,

११

नाप्यनेकात्मकमेकपदं स्मृतिग्राह्यं । किं कारणं [१] यथानुभवं स्मर-
णात् । यथानुभवो वर्णानामनुक्रमेण तथा स्मृतिरपि तत्र क्रमभाविन्येवेति
स्मृतिरपि तत्कालैव । स एवानुभवक्रमकालोऽस्या इति कृत्वा । एतच्चान्यां प्र-
वृत्तिमधिकृत्योक्तमभ्यासवत्यान्तु प्रवृत्तौ क्रमेणानुभूतानामपि वर्णानां यद्यपि
युगपत्स्मरणम्भवति तथाप्यनुभवस्मरणानुक्रमयोर्विशेषानुपलक्षणाच्च नैकम्प-
दादि । तेनायमर्थः [१] अनुभवे योयम्वर्णानामनुक्रमः प्रतिभासते स्मरणे
च यो वर्णानुक्रमः प्रतिभासते तयोर्विशेषो भेदो नोपलक्ष्यतेऽतः कथमेकं
पदाद्येकबुद्धिग्राह्यमुच्यते । § 2165

156b/PSVTa

नाप्यनेकमेव पदादि । किं कारणम् [१] अभेदप्रतिभासत्वात् बुद्धेः ।
अभेदेनैकत्वेन प्रतिभासनाद् बुद्धेः पदवाक्याकारायाः तथा हि पदे वाक्ये
चोच्चारिते एकमिदं पदं वाक्यं चेति लोकस्य मतिर्भवति । § 2166
तेन यदुच्यते ।

शैध्यादल्पान्तरत्वाच्च गोशब्दे सा भवेदपि ।
देवदत्तादिशब्देषु स्फुटो भेदः प्रतीयते इति स्फोटो १२१ § 2169
तदपास्तं । वर्णानुभवोत्तरकालमेकपदाध्यारोपिकाया बुद्धेरुत्पत्तेः ।
तदनेकत्वस्य पदाद्यनेकत्वस्योत्तरत्र निषेत्स्यमानत्वाच्च । § 2170
437/s

नानेकमेव पदादि । तदिति तस्माद् [१] एकानेकत्वेन प्रतिभास-
नादेकानेकयोर्विरोधेनायोगात् पदादि न वस्तु । यद्वा तत्पदादि न वस्तु
। एकानेकत्वायोगादिति भावः । किं कारणं [१] तस्य वस्तुनः एतद्विक-
ल्पानतिक्रमात् । यस्माद् वस्त्वैकरूपं वा स्यादनेकरूपं वा कदाचित् स्यान्न
तूभयरूपं विरोधात् । वस्तु च शब्दार्थसम्बन्धः परेणेषुः स कथन्तदाश्रयः
स्यात् । अवस्तुभूतपदवाक्याश्रयः स्यात् । तत्पदवाक्यमाश्रयोस्येति विग्र-
हः । किं कारणं । असत्त्वेन पदादेराश्रयणीयस्यायोगात् । एवमित्याश्रय-
णीयाभावेऽनाश्रितः सम्बन्धः स्यात् । तथा चानाश्रितत्वादसम्बन्धः सम्बन्धः
स्यात् । सम्बन्धिपारतन्त्याभावात् । § 2171

यत एवन्तस्मान्न स्वाभाविकोपौरुषेयः शब्दार्थयोस्सम्बन्धः । किन्तु पौ-
रुषेय एव सम्बन्धः । यस्मात् । तदभिप्रायस्यार्थप्रतिपादनाभिप्रायस्य यः
प्रयोगान्तः परिस्पन्दादिः । तस्मादुत्पन्नः शब्द एतत् स्वदर्शनेनोक्तं । अभिव्य-
क्तो वा शब्द एतत्पराभिप्रायेणोक्तं । तदव्यभिचारी । अर्थप्रतिपादनाव्य-
भिचारीति कृत्वा तच्चमर्थप्रतिपादनाभिप्रायकार्यत्वमस्य शब्दस्य सम्बन्धः ।
अर्थप्रतिपादनाभिप्रायेण शब्दप्रयोगात् । सा चोत्पत्तिरभिव्यक्तिर्वा शब्दस्यार्थ-
प्रतिपादनम्प्रत्यव्यभिचाराश्रयोऽव्यभिचारस्य निमित्तं पौरुषेयी पुरुषकृता ।
इति । एवं पौरुषेय एव सम्बन्धः शब्दार्थयोः । तद्वारेण च यथोक्तस-
म्बन्धद्वारेणार्थप्रत्यायने शब्दानान्न नियम इत्यपौरुषेयत्वेपि शब्दानां स एव
विप्रलम्भो विसम्वादः । तथा चापौरुषेयत्वकल्पना व्यर्थेवेति भावः । २४१-
२४२ § 2172

अपौरुषेयतापि वेदवाक्यानां मी मां स कै रिष्टा । कर्तृणां वेदस्य प्रणेतृणामस्मृतेर्लिङ्गात् । किल शब्दश्चायुक्तताख्यापनाय । § 2173

यापीत्यादि व्याख्यानं । बहूनामर्थानां कर्त्ता न स्मर्यते । न च ते तावताऽकृतकाः । तद्यथा जीर्णकूपादयः । एवं हेतोर्व्यभिचारादयुक्तरूपापीय-
मपौरुषेयता । वेदवाक्यानां कर्त्तुरस्मरणाद् वर्ण्यते जै मि नि ना । अस्यैव-
438/s म्विधस्य वस्तुनः सन्त्य द्रव्येप्यनुवक्तार इति । किमत्र वक्तव्यं केवलं
धिग्व्यापकन्तमः । तथा हि [।] यः कर्त्तुरस्मरणादपौरुषेयतामाह जै मि
157a/PSVTa निः । तस्यैव तावदीदृशमतिस्थलं प्रज्ञा स्वलितं कथं वृत्तं जातमिति
कृत्वा सह विस्मयेनानुकम्पया वर्त्तत इति सविस्मयानुकम्पं नोस्माकं चेतः
। श्रुतवतोप्येवमविद्याविलसितमिति सविस्मयं । गाढेनाविद्याबन्धेन सन्नाः
पीड्यन्त इति कृत्वा सानुकम्पं । तदत्रापरेपीदानीन्तन्मतानुसारिणः कु मा रि
ल प्रभृतयः परीक्षकमन्या एवमेतदनुवदन्तीति निर्दयं निष्कृपमाक्रान्तं भुवनं
जगद् येन तमसा तत्तथोक्तं धिग्व्यापकन्तमः । अज्ञानस्यैवात्र धिग्वदो
युक्तो न प्राणिनः । यस्मात् कः प्राणिन एवं वादिनोपि हितेप्साविप्रलब्धस्य
हितप्राप्तीच्छया विप्रलब्धस्य विसम्वादितस्यापराधः । किञ्चज्ञानस्यैवायन्दोषः
। किं पुनस्तस्यैवम्वदतः प्रज्ञास्वलितं । § 2174

यस्मादिदं साधनमसिद्धमनेकान्तिकञ्च । २४२ § 2175

तत्रासिद्धमधिकृत्याह । तथा हीत्यादि । स्मरन्ति सौ ग ता वेदस्य
कर्त्तुन ष्ट का दीन् । आदिशब्दाद् वा म क वा म दे व वि श्वा मि त्र प्र-
भृतीन् । हिरण्यगर्भं ब्र ह्मा णं वेदस्य कर्त्तारं स्मरन्ति का णा दा वैशेषिकाः
। ततश्चासिद्धं कर्त्तुरस्मरणं । तेषां सौगतानाञ्च स वेदस्य कर्त्तुस्मरणवादो
मिथ्यावादस्ततः । सिद्धिहेतोरिति चेत् । क इदानीम्वेदादन्योपि पौरुषेयः
शब्दः । न कश्चित् पौरुषेय इत्यर्थः । एवमिति कर्त्तुः स्मरणवादस्य मिथ्यात्वे
। एतदेव स्पष्टयन्नाह । कु मा र स म्भ वे त्या दिष्वित्यादि । कुमार-
सम्भवादिषु ग्रन्थेषु का लि दा सा दय आत्मानमन्यम्वा प्रणेतारं कर्त्तारं
439/s व्यपदिशन्तो यदेवम्प्रतिव्यूहोरन् । प्रतिक्षि प्येरन् । मिथ्यावादो युष्माकं न
यूयं प्रणेतार इति । तत्र कुमारसम्भवादौ कर्त्तुः प्रतिवहनेभ्युपेतबाधा ।
कुमारसम्भवादीनां पौरुषेयत्वेनाभ्युपगतत्वादितिचेत् । नन्विदमेव कर्त्तुरस्म-
रणमपौरुषेयाभ्युपगमेङ्गं साधनं । तच्च कुमारसम्भवादावस्तीति यथोक्तेन
न्यायेनेति कथमनेन पौरुषेयः कुमारसम्भवादिरिष्ट इति कस्य केन बाधा
। अथ तुल्येपि न्याये कुमारसम्भवादौ कर्त्तुः प्रतिवहनेभ्युपेतबाधनमिष्य-
ते । तदेतदभ्युपेतबाधनम्परस्यापि वेदवादिनोपि वेदवाक्येषु प्रणेतृप्रतिवह-
ने तुल्यमेव । तस्य वेदवादिनो वेदापौरुषेयत्वमिष्टमतो पौरुषेयत्वस्येष्टत्वात्
कर्त्तुः प्रतिवहनेप्यदोषः । अभ्युपेतवाधादोषो नास्तीति चेत् कुतोस्य वेद-
वादिनः आगमोपादाननिमित्ततायाः परीक्षायाः प्रागियमपौरुषेयो वेद इत्येव
मिष्टिरभ्युपगतिः । अप्रमाणिका प्रमाणरहिता आसीत् । तथा हि वेद-

स्यापौरुषेयत्वाभ्युपगमे कर्तुरस्मरणं प्रमाणमुक्तं । तत्र चानन्तरमुक्तो दोष इत्यप्रमाणिकेयमिष्टिः । § 2176

अथ प्रमाणमन्तरेण वेदस्यापौरुषेयत्वमङ्गीकृतवान् वेदवादी । तदाऽकस्माद् ग्राही युक्त्या विना ग्राहकश्चायं मी मां स कः किम्पुनः क्वचित् पौरुषेयापौरुषेय-त्वादौ साधनं प्रमाणमपेक्षते । यदिति पौरुषेयापौरुषेय-चिन्तयेति पौरुषेयापौरुषेयत्वसाधनोपन्यासेनात्मानमासादयति । यो ह्य-युक्तिग्राही स सर्वत्र तथैव प्रवर्ततां । किमिति क्वचित् प्रमाणावतारणेनात्मानं दुःखयतीति समुदायार्थः । § 2177

175b/PSVTa

तत एवाप्रमणिकाया वेदस्यापौरुषेयत्वे हेतुर्वेदवादिनो वेदस्य कर्तुः प्रतिवहनेऽप्यनभ्युपेतबाधायामिष्यमाणायान्तदन्यस्यापि तस्मात् मी मां स कादन्यस्यापि पुंसः कु मा र स म्भ वादिमपौरुषेयमिच्छतस्तत्प्रणेतृप्रतिवहनेऽप्यनभ्युपेतबाधनं तुल्यमित्यनुपालम्भः । तत्र प्रतिवहनेऽप्युपेतबाधत्यय-मुपालम्भो नास्तीत्यर्थः । § 2178

किं चानतिशयदर्शीत्यादि । एवंप्रकाराणां कर्तुरस्मरणादित्येवमादीनाम-पौरुषेयत्वसाधनानां वाक्येषु पौरुषेयापौरुषेयत्वाभिमतेष्वनतिशयदर्शीति सम्बन्धः । तथा हि यथा पौरुषेयाणामनेकेषां चिरकालातीतकर्तृकाणां कर्तुरस्मरणमस्ति । तथा वेदवाक्येष्वेवं कर्तुरस्मरणादिसाधनस्यानतिशयदर्शी विशेषदर्शी सन् मी मां स कः । पुरुषकार्याणां वा शब्दानां धर्माः कार्यध-र्माः पुरुषान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वादयस्तेषां कार्यधर्माणाम्वाक्येषु लौकिक-वैदिकेष्वनतिशयदर्शी सन् क्वचिद् वैदिके शब्देतिशयं विशेषमपौरुषेयत्वलक्ष-णमभ्युपेति नान्यत्रेति न किञ्चिदभ्युपगमे साधनमस्तीत्यप्रत्ययेवायुक्तेवास्य वेदवादिनो वृत्तिः । § 2179

440/s

तदेवं यथोक्तविधिना कर्तुरस्मरणादित्यसिद्धो हेतुः । अनैकान्तिकत्व-मप्याह । दृश्यन्ते चेत्यादि । उपदेशपारम्पर्यं स म्प्र दा यः । विच्छिन्नः क्रियासंप्रदायः पुरुषकृतत्वसंप्रदायो येषां वटे वटे वै श्र व णादि शब्दानान्ते तथा । अनेनास्मर्यमाणकर्तृत्वमाह । कृतकाश्च पौरुषेयाश्च । ततः पौरुषेयेषु वाक्ये कर्तुरस्मरणम्वर्तत इत्यनैकान्तिकोयं हेतुः । तानिति विच्छिन्नक्रियास-म्प्रदायान् । कृतकान् शब्दान् । यत्नवन्तः पुमांसमुपलभन्तेऽनेन कृता इति । नैतदेवं । किङ्कारणं । यत्नवतोपि कर्तुः स्मरणे नियमाभावात् । नावश्यं कर्तारमुपलभते यत्नवानपीति सन्देह एव । § 2180

किञ्च [1] अन्यत्रापौरुषेयाभिमतेषु शब्देस्य कर्ता नोपलभ्यत इत्य-नुपलम्भस्य । उपलभ्यते वास्यापौरुषेयस्य कर्तृत्युपलम्भस्य न प्र-माणात् कुतश्चिन्निश्चयः । किन्तु परोपदेशात् किंभूतादप्रत्ययादप्रमाणकात् । एवंभूताद्योपदेशात् कर्तुरुपलम्भानुपलम्भस्यानिश्चयार्हत्वात् । मया वेद-वाक्यानि कृतानीत्येवंवादिनोऽनुपलम्भाद् वेदवाक्येषु कर्तुरभावो निश्चीयत इत्येतदपि नास्ति । स्वयंकृतानामपि शब्दानामपहोतृदर्शनात् । स्वयंकृत्वापि

158a/PSVTa शब्दा न मयैते कृता इत्यपलपितारो दृश्यन्ते । तत्र च किमनेनेते कृताः किम्वान्येनेति निष्ठागमनस्य निश्चयगमनस्याशक्यत्वात् । २४२ § 2181
तदेवं कर्तुरस्मरणादिति हेतुन्निराकृत्यान्यदपि साधनं । § 2182

वेदस्याध्यनं सर्वं गुर्वध्ययनपूर्वकं [।]
वेदाध्ययनवाच्यत्वादधुनाध्ययनं यथा [।] § 2184

441/s

*इति दूषयितुमुपन्यस्यति । यथेत्यादि । यथायमिदानीन्तनो वेद-
स्याध्येतान्यतः सकाशाद् श्रुत्वा इमम्वैदिकम्वर्णक्रमं । वर्णपदयोः क्रमं
वक्तुमध्येतुं न समर्थः । तथान्योपि वेदस्य कर्तृत्वेनाभिमतः सोप्यन्यत उप-
देशमपेक्षते सोप्यन्यत इत्यनादिवात् सिद्धमपौरुषेयत्वमिति एवं कश्चनाह
। तस्याप्येवम्वादिनस्तदेवोत्तरं यत् कर्तुरस्मरणादित्यत्रोक्तं । एवमनन्त- १०
रोक्तप्रकारेणापौरुषेयत्वेपि किमिदानीम्पौरुषेयत्वाक्यं सर्वमपौरुषेयं स्यात्
। अन्यस्यापि कु मा र स म्भ वाध्ययनस्याध्ययनपूर्वकत्वेनानादिब्रह्मसाधनात्
। तत्र प्रसाधनेभ्युपेतबाधेति चेत् । नन्विदमेवाभ्युपगमाङ्गमित्यादि सर्वम्वाच्यं
। अस्यैव संग्रहायादिशब्दः प्रयुक्तः । २४२-२४३ § 2185

अतिप्रसंगमेव दर्शयन्नाह । तथा हीत्यादि । अन्यो वा पुरुषरचितः १५
कुमारसम्भवादिको ग्रन्थः । संप्रदायादृते । परोपदेशमन्तरेण परैः कोभिहितो
दृष्टो नैव कश्चिद् दृष्टः । येन कारणेन सोपि वेदादन्यो ग्रन्थः । एवमित्य-
पौरुषेयः किन्नानुमीयते । § 2186

न खल्वित्यादिना व्याचष्टे । न खलु किञ्चिदपौरुषेयत्वाश्रयो पौरुषेय-
त्वस्य सिद्धिनिमित्तमन्यत्रेदानीन्तनानामनुपदेशेन यः पाठस्तत्राशक्तेः । न २०
हि परोपदेशमन्तरेण वेदं पठितुं शक्त इत्यपौरुषेयत्वमेववाक्यानामिष्टं ।
सा चानुपदेशपाठाशक्तिरन्यत्रापि पौरुषेयाभिमते । एकेन केनचित् पुरुषेण
रचितेन्यस्याध्येतुस्तु ल्या । तदनुसारिणेति । अनुपदेशपाठाशक्तिमपौरुषेय-
त्वसाधकत्वेन योनुसरति तेन सर्वो लौकिकवैदिकः शब्दस्तथा पौरुषेय- २५
त्वेनानुमेयः । न वा कश्चिद् वैदिको विशेषाभावात् । तस्य लौकिक-
स्य वाक्यस्य तथेत्यपौरुषेयत्वेनानष्टत्वादित्यादौ । आदिशब्देनाभ्युपेतबाधाप-
रिग्रहस्तत्रोक्तमनन्तरमेव इष्टेस्तदाश्रयत्वादपौरुषेयत्वसाधनाश्रयत्वादित्यादि ।
२४३-२४४ § 2187

442/s

अपि च । यज्ञातीयो यद्व्यसमानजातीयः । यतो हेतोः सिद्धोन्वय-
व्यतिरेकाभ्यां । स तज्जातीयत्वेनाविशिष्टोऽन्योऽप्यदृष्टहेतुरपि तस्माद्धेतोर्न भव- ३०
तीत्येवं संप्रतीयते । किमिव [।] अग्निकाष्ठवत् । यथेन्धनादेको वह्निर्दृष्ट-

६ *] Śloka-vārtika, Vākya,
३६६

३० स्माद्धेतोर्न] pvb-B ०तोर्भवती०

२७ त्यादि] pvb-B साधनत्वादित्यादि ।

स्तत्समानस्वभावोऽपरोपि तत्समानहेतुरेवादृष्टहेतुरपि सम्प्रतीयते । अनेन वेदस्यापौरुषयत्नसाधने प्रतिज्ञाया अनुमानबाधामाह । § 2188

नेत्यादिना व्याचष्टे । हेतोरदर्शनान्नाहेतुको नाम । यस्माददृष्टहेतवोपि । न दृष्टो हेतुरेषामिति विग्रहः । त एवं भता अपि भावास्तदन्यैर्दृष्टहेतुभिः
५ स्वभावाभेदमनुभवन्तस्तुल्यरूपा इत्यर्थः । तथाविधा इति तत्समानहेत-
वस्समुन्नीयन्ते । अयमत्र समुदायार्थः । लौकिकेन शब्देन समानधर्मो
वैदिकोपि शब्दो लौकिकवत् पुरुषहेतुकः स्यान्ना वा कश्चिदपीति । § 2189

158b/PSVTa

अथ हेतुरूपस्य हेतुस्वभावस्य निवृत्तावपि तद्रूपं पुरुषहेतुशब्दसमानं रूपं निवृत्तं वैदिकस्य शब्दस्येष्यते । तदा कार्यधर्मव्यतिक्रमः । अयं हि
१० कार्यस्य धर्मो यत्कारणनिवृत्तौ निवृत्तिः । यदा तु निवृत्तेपि पुरुषे वैदिकेषु
शब्देषु पौरुषेयं रूपं स्यात् तदा तेन कार्यधर्मो व्यतिवृत्तः स्यात् । ततः
कार्यधर्मव्यतिक्रमात् ततः पुरुषान्न किञ्चिद्वाक्यं स्यादिति न कश्चिच्छब्दो
लौकिकस्तथेति पौरुषेयत्वेन वचनीयः स्यात् । रूपविशेषो वा पौरुषेयाणां
वैदिकाद् भिन्नो दर्शनीयो यो रूपविशेष एनं पुरुषाख्यं हेतुमनुविदध्यात्
१५ । येन विशेषेणैष्टस्यापौरुषेयत्वेन वेदस्य अनिष्टस्य च लौकिकस्य । इष्ट-
विपर्ययो न स्यात् । यथाक्रमं पौरुषयत्नमपौरुषेयत्नम्वा स्यात् ।* न च
लौकिकवैदिकानां कश्चित् स्वभावभेदोस्तीत्युक्तं । § 2190

443/s

किं च पुरुषाख्यस्य हेतोर्यः स्वभावस्तस्य निवृत्तेर्निवृत्तावपि पष्ठीसप्त-
म्योरभेदात् । यथा वृक्षे शाखा वृक्षस्यशाखेति । वैदिकानां वाक्यानां पौरुषेयै-
२० र्वाक्यैरभेदेन तुल्यरूपत्वेभ्युपगम्यमाने । स तेषां लौकिकानाम्वाक्यानाम्भेवः
पुरुषकृतो विशेष आकस्मिकः स्यादहेतुकः स्यात् । पुरुषमन्तरेणापि वैदि-
केषु वाक्येषु तस्य विशेषस्य भावात् । तथा च न क्वचिन्निवर्त्तताकाशादौ ।
न चैवन्तस्माद् यः स्वभावो यञ्जन्मा । यस्माञ्जन्म यस्येति विग्रहः । सोऽन्य-
त्राप्यदृष्टहेतावप्यविभज्यमानः । दृष्टहेतुना कार्येणापृथक्क्रियमाणस्तत्कार्यतां
२५ यातो भवन् दृष्टस्तत्कार्यतां स्वात्मना स्वेन रूपेण नातिवर्त्तते । किमिव
[1] अग्नीन्धनवत् । अग्निश्चेन्धनं चेत्यग्नीन्धनन्तेन तुल्यन्तद्वत् । दृष्टेनेन्धन-
कारणेनाग्निना भेदमनुभवन्नदृष्टकारणोप्यग्निर्यथेन्धनकार्यतां नातिवर्त्तते तद्वत्
। २४४-२४५ § 2191

तत्रैतस्मिन् न्याये स्थिते । लौकिकवैदिकयोर्वाक्ययोर्भेदमप्रदर्श्य
३० अपौरुषेयत्नसाधनाय ये हेतवः प्रवितन्यन्ते । विस्तरेणाभिधीयन्ते । तद्यथा
कर्त्तुरस्मरणात् । § 2192

वेदस्याध्ययनं सर्वङ् गुर्वध्ययनपूर्वकम् [1]

वेदाध्ययनवाच्यत्वात् अधुनाध्ययनं यथा । वाक्य० ३६६

अतीतानागतौ कालौ वेदकारवियोगिनो ।

१६ *] pvb-B न स्यात् ।

२३ स्ये] pvb-B जन्माऽस्येति ।

444/s

कालत्वात् तद्यथा कालो वर्तमानस्समीक्ष्यते ॥

ब्रह्मादयो न वेदानां कर्तार इति गम्यतां ।

पुरुषत्वादिहेतुभ्यस्तद्यथा प्राकृता नरा इति । § 2198

सर्वे ते हेतवो व्यभिचारिणोऽनेकान्तिका एव ।* कार्यसामान्यदर्शनात् । पुरुषकार्यैः शब्दैः सामान्यस्य तुल्यस्य वैदिकेषु शब्देषु दर्शनात् । § 2199 ५

किम्वदनैकान्तिका इत्याह । यथेत्यादि । § 2200

159a/PSVTa

यद्वा तत्रेति । यद्वेदाध्ययनन्तद्वेदाध्ययनपूर्वकमित्यत्र प्रयोगे । अप्रदर्श्य भेदमिति वेदक्रियाप्रतिभारहितात् पुरुषाद् विशेषमप्रदर्श्य । इदानीं वेदाध्ययनं वेदाध्ययनपूर्वकन्तथान्यदापीत्येवं वेदाध्ययनबलक्षणस्य कार्यसामान्यस्य दर्शनादेवंप्रकारा हेतवः प्रवितन्यते सर्वे ते व्यभिचारिणः । यथाऽन्योपि पथिककृताग्निरदृष्टहेतुत्वात् । ज्वालान्तरपूर्वको न काष्ठनिर्मथनपूर्वकः । कुतः [1] पथिकाग्निवत् । किमिव [1] अनन्तराग्निवदिति ज्वालान्तरसंभतदृश्यमानाग्निवत् । § 2201 १०

कथमित्यादि । यस्माज्ज्वालोल्लवसामर्थ्यं ह्याश्रित्येति ज्वालायाः सकाशाद्दुद्भवसामर्थ्यमाश्रित्य पथिककृतदहनस्य हेतुन्तरमरणिनिर्मथनं प्रतिक्षिप्यते । किं कारणं [1] यदि ह्ययमग्निर्विना ज्वालाया स्यादत्रापीति ज्वालापूर्वकपथिकाग्निस्थानेपि ज्वालामन्तरेणैव स्यादिति । तत्रैतस्मिन् साधनेऽनैकान्तिकत्वमुच्यते । कथं ज्वालैतरजन्मनोर्ज्वालाया योत्पत्तिः । इतरस्मादरणिनिर्मथनाद् योत्पत्तिस्तयोरुत्पत्त्योरग्निसामान्ये परस्परमबाध्यबाधकत्वात् । को ह्यत्रविरोधोऽग्निश्च स्यान्न च ज्वालान्तरपूर्वक इति । एवं सति २०

445/s

ज्वालाप्रभवत्त्वं स्वहेतु रूपमन्यथापि स्यादरणि निर्मथनादपि स्यात् । इति एवंधर्मयोर्ज्वालैतरसम्भविनोर्द्वयोरेकत्रार्थे वह्निसामान्ये सम्भवात् कारणात् स पथिकाग्निरन्यो वा चेदध्ययनादिः । एकप्रतिनियत इति ज्वालापूर्वक एव । वेदाध्ययनं । वा वेदाध्ययनपूर्वकमेवेत्येतन्न स्यादित्याशंक्यते व्यभिचारः [1] वेदाध्ययनं च स्यात् । न च वेदाध्ययनपूर्वकं । तथा पथिकाग्निश्च २५ स्यान्न न च ज्वालापूर्वक इति । विरोधाभावात् । § 2202

ननु यज्ज्वालाप्रभवत्त्वेन तदरणिनिर्मथनप्रभवमिति कथं न विरोध इत्याह । सोपीत्यादि । सोप्यन्योन्यव्यतिरेकी परस्परविरुद्धो धर्मद्वयस्य ज्वालाप्रभवत्त्वारणिनिर्मथनप्रभवत्त्वलक्षणस्यावतारोवकाशो वस्तुसामान्येऽविरुद्ध इत्युच्यते । नावस्थाभेदिनि वह्निविशेषे ज्वालाजन्मन्यरणिनिर्मथनजन्मनि वाऽविरुद्ध उच्यते । किन्तु विरुद्ध एव । किं कारणं [1] निष्कलस्यात्मनो निर्विभागस्य स्वभावस्य तदतच्चविरोधात् । ज्वालाज- ३०

३ रा] Śloka-vārtika.

४ *] pvb-B किं कारणं-- added.

५ तुल्य] pvb-B तुल्यत्वात्

२१ णि] pvb-B स्यादिति । अरणि० ।

२१ इति] pvb-B त्यक्तः ।

२३ चेद] pvb-B वेदाध्ययनादिः ।

२७ हे] pvb-B रूपं वहे० ।

३० स्तुसामान्ये] pvb-B अग्निसामान्य-- added.

न्मनो हि ज्वालापूर्वकत्वमतपूर्वकत्वं च विरुध्यते । अरणिजन्मनश्चारणिपू
 र्वकत्वमतपूर्वकत्वं च विरुध्यते पथिकाग्निसामान्येपि द्वयम्विरुध्यत इत्याह
 । न चेत्यादि । ज्वालैतरजन्मनोः ज्वालोत्पादस्यारणिनिर्मथनोत्पादस्य च
 पथिकाग्नौ पथिकाग्निसामान्ये बाध्यबाधकता । किं कारणं [1] तस्य
 ५ पथिकाग्निसामान्यस्य ज्वालाप्रभवव्यतिरेकेण ज्वालोत्पत्तिव्यतिरेकेण योऽस-
 म्भवस्तस्याभावात् । ज्वालोत्पत्तिव्यतिरेकेणारणिनिर्मथनादपि भावादित्यर्थः ।
 यादृशस्तु ज्वालाप्रभव इति स्यान्न सर्वो वह्निरविशेषेण । किं कारणं [1] तत्र
 हेतुभेदभिन्ने वह्नौ विशेषप्रतिक्षेपस्यारणिनिर्मथनकृतविशेषा पह्ववस्य कर्तुम-
 शक्यत्वात् । सम्भवत्यरणिकृतो विशेषो यस्य वह्नेस्तस्य च तादवस्थानियमात्
 १० । ज्वालाप्रभवत्वलक्षणायामवस्थान्नियमाभावात् । § 2203

446/s

159b/PSVTa

यदप्युक्तम् [1] आद्यः पथिकाग्निर्विना ज्वालया यदि स्यादन्यत्रापि
 ज्वालारहितेपि प्रदेशे स्यादिति । § 2204

अत्रोच्यते [1] भवत्येव । ययारणिनिर्मथनलक्षणया सामग्र्या स प-
 थिकाग्निः सम्भवति सा सामग्री यदि स्यात् । यदि पुनरस्याः सामग्र्याः
 १५ सम्भवं प्रदर्श्य तदभावम्वह्यभावं कथयेत् । तत्र वा यथोक्तसामग्रीसम्भ-
 विनि देशे ज्वालान्दर्शयेत् [1] तदा स्यादेव ज्वालापूर्वकत्वमेव वह्नेर्न चैवं ।
 तस्मान्न सर्वः पथिकाग्निर्ज्वालापूर्वक इति व्यभिचारः । § 2205

यत एवन्तस्मान्नैकस्य वेदक्रियाशक्तिरहितस्य परपूर्वकमुपदेष्टपूर्वकम-
 ध्ययनदृष्टं सर्वस्य हि र ण्य गभदिरप्यध्ययनस्य तथाभावं परपूर्वकत्वं
 २० साधयति । किं कारणं । तस्याध्ययनस्यान्यथा परपूर्वकत्वमन्तरेण यो
 सम्भवस्तस्याभावात् । स्वयमुपरचय्याध्ययनं न सम्भवेदित्यर्थः । हिरण्यग-
 र्भादीनाम्वेदरचनायां शक्तिसम्भवात् । यस्तु शक्तिविकल इदानीन्तनस्तस्य
 तथाविधस्य स्वयं कृत्वा वेदमध्येतुमसमर्थस्य । तत्क्रिया वेदक्रिया तस्यां या
 प्रतिभा तथा रहितस्य वेदकरणसमर्थया बुद्ध्या रहितस्येत्यर्थः । एवंभूत-
 २५ स्य पुरुषस्य यदध्ययनन्तत्तथा स्यादध्ययनान्तरपूर्वकं स्यादिति कृत्वा ।
 तथाभूतमिति वेदक्रियाशक्तिरहितस्य यदध्ययननन्तदेव । एवं वाक्यं स्याद-
 ध्ययनान्तरपूर्वकं वाच्यं स्यान्नाविशेषेण । यत्पुनरध्ययनं पुरुषातिशयसम्भवेन
 स्वयं कृत्वाध्ययनात् सम्भवद्विशेषं । अविशेषेण सर्वमध्ययनमध्ययनान्तर-
 पूर्वकमित्युच्यमानं व्याप्त्यसिद्ध्या व्यभिचारित्वात् छायां पुष्पाति । विव-
 ३० क्षितसाध्यासाधनात् । § 2206

447/s

कथमित्यादि परः । विशेषस्य स्वयं कृत्वा वेदबाह्यानामध्ययनस्य स-
 म्भवः कथं । यावतेति यदेत्यर्थः । तेषामपि पुरुषाणां वेदस्य कर्तृत्वेनाभि-
 तानाम्वेदरचनायामशक्तिः पुरुषत्वादिदानीन्तनपुरुषवत् । § 2207

१ णिपू] pvb-B रणि० ।

२ इत्याह] pvb-B इत्यत आह ।

४ थिकाग्निसामान्ये] pvb-B भावता ।

५ केण] pvb-B ज्वालो-- Omitted.

६ स्याभावात्] pvb-B

योऽसम्भवस्तस्याभावादारणिनिर्मथनादपि--

Compiled : March 13, 2018

Revision : 63c8b84

added.

६ पि] pvb-B दृष्ट एवंभूतोऽन्योपि

ज्वालाप्रभव-- added.

१३ त्येव] pvb-B अत्रोच्यते । अन्यत्र

ज्वालारहितेपि प्रदेशे पथिकाग्निर्भवत्येव ।

अत्रापीत्या चा र्यः । अत्रापि प्रयोगे । न शक्तिपुरुषयोरिति । वेद-
करणस्य शक्तेः पुरुषस्य च परस्परं । न किञ्चिद् विरोधदर्शनमस्ति ।
ततश्च ब्र ह्या दिषु पुरुषत्वं हेतुत्वेनोक्तमविरुद्धत्वात् वेदकरणशक्तिमपन-
यति । तस्मान्नाविरुद्धविधिः । अविरुद्धस्य विधिर्यस्मिन्ननुपलब्धिप्रयोगे स
एवंभूतोनुपलब्धिप्रयोगो न गमकः । विरोधाभाव एव कथमित्याह । न ५
हीत्यादि । अतीन्द्रियेष्वत्यन्तपरोक्षेषु ब्रह्मादिषु वेदकरणशक्त्या सह । स-
हानवस्थानलक्षणस्य विरोधस्य प्रतीतिः । अतीन्द्रियत्वादेव । नापि परस्पर-
परिहारस्थितिलक्षणस्य विरोधस्य प्रतीतिः । शक्त्यशक्त्योः पुरुषापुरुषत्वयोश्च
160a/PSVTa परस्परम्विरोधात् । न शक्ति- पुरुषयोर्यः पुरुषः स वेदकरणं प्रत्यशक्तो
यथेदानीन्तनः पुरुष इति । न चायं प्रयोगः पूर्वप्रयोगादिति । यद्वेदाध्यय- १०
नन्तद्वेदाध्ययनपूर्वकमिदानीन्तनवेदाध्ययनवदित्येतस्मात् पर्वप्रयोगाद् भिद्यते
। तस्माद्गुभयोरुपादानं व्यर्थमेवेत्यभिप्रायः । § 2208

यत्पुनरुच्यते । यदि पुरुषाः प्राक्तना वेदं कृत्वा स्वयमध्येतुं शक्ताः
स्युस्तदेदानीन्तना अपि स्युरिति । § 2209

अत्रोच्यते । पुरुषाणाम्विशेषासम्भवे सत्येतदनन्तरोक्तं स्यात् । स च १५
पुरुषाणां विशेषासम्भवाद्दुस्साध्यशक्यसाधनः । बाधकाभावात् । तस्माद्
यत्रैकस्य पुरुषस्याशक्तिस्तत्र सर्वपुरुषाणामशक्तिः [।] पुरुषत्वादित्यस्मिन्नपि
साधने पूर्ववदध्यनत्वादिवत् पुरुषत्वं लिङ्गं व्यभिचारि । किं कारणं । भा र
ता दिष्वपि पौरुषेयाभिमतेष्विदानीन्तनानां पुरुषाणामशक्तावपि कस्यचिद्
448/s व्या सा देः पुरुषा तिशयस्य शक्तिसिद्धेः । § 2210 २०

यत एवन्तस्मात् कारणानि विवेचयता वैदिकानां वाक्यानां तात्त्वादि-
व्यापारं कारणमपनयता । अर्थेषु लौकिकवैदिकेषु शब्देषु [।] किम्भू-
तेषु । तदतत्प्रतिभवेषु तात्त्वादिकारणेष्वतत्कारणेषु स्वभावभेदो दर्शनीयः ।
तात्त्वादिकारणानामी दृशः स्वभावो तत्कारणानामन्यादृशः स्वभाव इत्येवं
स्वभावनानात्वं दर्शनीयं । येन तदतत्प्रभवत्वम्विभागेन जायते । तदभावे २५
स्वभावभेदाभावे सर्वस्तदात्मा भवेत् । सर्वः शब्दः पौरुषेयः स्यान्न वा
कश्चिन्नैकिकोपि । § 2211

अथ स्याद् [।] अस्त्येव तयोः स्वभावभेद इत्याह । न चात्रेत्यादि ।
अत्र जगति लौकिकवैदिकयोर्वाक्ययोः स्वभावनानात्वं पश्यामः । असति
तस्मिन् स्वरूपभेदे तयोर्लौकिकवैदिकवाक्ययोस्सामान्यस्यैव तुल्यरूपस्यैव ३०
वर्णानुक्रमलक्षणस्य दर्शनादेकस्य लौकिकवैदिकस्य वाक्यस्य कंचिद् धर्मं
विवेचयन् पौरुषेयत्वमपौरुषेयत्वम्वा विभागेन व्यवस्थापयन् पुरुष आशंक्य
व्याभिचारवादः क्रियते । आशंक्य व्यभिचारो वादो यस्य पुरुषस्य स
तथोच्यते । केन क्रियते । तत्स्वभावसम्भविना तेन । लौकिकवैदिकवाक्य-
सम्भविना तेन वर्णपदरचनालक्षणेन सामान्येन । पौरुषेयतुल्यधर्मकस्य ३५
वेदस्यापौरुषेयत्वम्वदन् व्यभिचार्यते इति यावत् । § 2212

ननु वेदावेदयोस्तच्चान्यत्तलक्षणो वेदावेदलक्षणो विशेषोस्त्येव । ततो विशेषाल्लौकिकवैदिकयोर्यथाक्रमं पौरुषेयत्वमपौरुषेयत्वमविष्यतीति परो मन्यते । § 2213

सत्यमित्या चार्यः । नन्वीदृशो विशेषस्तयोः पौरुषेयत्वापौरुषेयत्वसाधको यस्मान्न केवलमनयोरेव लौकिकवैदिकयोर्विशेषः । किन्तर्हि [१] डि ण्डि क पुराणेतरयोरपि । डि ण्डि कै र्नग्राचार्यैः कृतस्य पुराणस्येतरस्य च पुराणस्य । ईदृशो विशेषोस्ति । न च तावता स्वयं व्यवहारार्थं स्वप्रक्रियाभेददीपनः समयपरिकल्पितो नामभेदः संज्ञाभेदः पुरुषकृतिम्बाधते वेदस्य । किं कारणम् [१] अन्यत्रापि पुराणेऽपौरुषेयत्वप्रसंगात् । डिण्डिकेतरपुराणानां नामभेदस्य विद्यमानत्वात् । § 2214

यदि तु या वेदवाक्ये वर्णपदरचना दृश्यते तादृशीं रचनां पुरुषाः कर्तुं न शक्नुयुः । कृताम्वा निष्पादिताम्वा वर्णपदरचना मकृतसंकेतः श्रवणमात्राद् विवेचयेदियं पुरुषपूर्विकेति । तदा व्यक्तमपौरुषेयो वेदः स्यात् [१] न विवेचयति तां रचनान्तत्कथमपौरुषेयो वेदः स्यात् । § 2215

नन्वित्यादि परः । मन्त्रा अपि पुरुषकृता एवेत्येतदुत्तरत्र विचारयिष्यामः । अपि च न मन्त्रो नामान्यदेव किञ्चित् । किन्तर्हि [१] सत्येत्यादि । यथाभूताख्यानं सत्यं । इन्द्रियमनसोर्दमनन्तपः । तयोः प्रभावो विषस्तम्भनादिसामर्थ्यं स विद्यते येषां पुंसांते तथा । तेषां सत्यतपःप्रभाववतां पुंसां समीहितार्थस्य साधनन्तदेव मन्त्रः । तद्वचनं मन्त्रलक्षणमद्यत्वेपि पुरुषेषु दृश्यत एव । किं कारणं । यथास्त्वं सत्याधिष्ठानबलाद् विषदहनादेः स्तम्भनस्य सामर्थ्योपघातस्य दर्शनात् । तथा श ब रा णां च केषांचित् स्वनियमस्थानामद्यापि विषाद्यपनयनशक्तियुक्तस्य कारणाच्छकृवन्त्येव पुरुषा मन्त्रान् कर्तुं । अवैदिकानाञ्च वेदादन्येषां बौद्धा दी नामिति [१] आदिशब्दाद् आ र्हं त गा रु ड मा हेश्च रा दीनां मन्त्रकल्पानां । मन्त्राणां मन्त्रकल्पानाञ्च दर्शनात् । विद्याक्षराणि मन्त्राः । तत्साधनविधानोपदेशा मन्त्रकल्पाः । तेषां च बौद्धादीनां मन्त्रकल्पानां पुरुषकृतेः पुरुषैः करणात् । § 2216

तस्मान्न लौकिभ्यो वैदिकानां स्वभावभेदः । § 2217

तत्रेत्यादि परः । तत्रापि बौद्धादिमन्त्रकल्पेऽप्यपौरुषेयत्वे कल्प्यमाने । कथमिदानीमपौरुषेयं वाक्यं सर्वमवितथं । किन्तु मिथ्यार्थमपि स्यात् । तथा हीत्यादिनेतदेव बोधयति । बौद्धमन्त्रकल्पे हिंसा मैथुनात्मदर्शनादयः आदिशब्दादनृतवचनादय अनभ्युदयहेतवो दुःखहेतवो वर्ण्यन्ते । इतरस्मिन्स्वबौद्धमन्त्रकल्पे त एव हिंसादन्यथा चाभ्युदयहेतवो वर्ण्यन्ते । यदि च सर्वे मन्त्रकल्पा अपौरुषेयाः स्युस्तदा चैतद् विरुद्धाभिधायि वाक्यद्वयमेकत्रापौरुषेये कथं सत्यं स्यात् । § 2218

स्यादेतद् [१] बौद्धमन्त्रकल्पे हिंसादिशब्दानामन्य एवाप्रसिद्धोर्थो यो वैदिकेन मन्त्रकल्पेनाविरुद्ध इति [१] अत आह । तत्रेत्यादि । तत्र बौद्धे

449/s

160b/PSVTa

450/s

मन्त्रकल्पे प्रसिद्धादर्थादन्यस्यार्थान्तरस्य कल्पने क्रियमाणे । तदर्थान्तरकल्पनमन्यत्राबौद्धे वैदिके मन्त्रकल्पे तुल्यमिति कृत्वा सर्वत्र मन्त्रकल्पेष्वर्थान्तरकल्पनासम्भवेनार्थानिर्णयात् । तत्प्रतिपादितेर्धे क्वचित् प्रतिपत्तिरनुष्ठानं न स्यात् । तथा चेत्यर्थानिश्चयेनानुष्ठानाभावे सदप्यपौरुषेयम्वाक्यं पुरुषार्थं प्रत्यनुपयोगं । § 2219

161a/PSVTa

बौद्धादीनां मन्त्रत्वमेव नास्तीति चेदाह । बौद्धादीनाममन्त्रत्व इति । तदन्यत्रापि तस्माद् बौद्धादिमन्त्रादन्यत्रापि वैदिके मन्त्रे मन्त्रत्वप्रतिपादनाय कोशपानं करणीयं । न हि काचिद् व्यक्तिरस्तीत्यभिप्रायः । दृष्टविरुद्धं चैतद् बौद्धादयो न मन्त्रा इति । तथा हि विषादिकर्मकृतो विषकर्मादीन् कुर्वन्तो बौद्धा अपि मन्त्रा दृश्यन्ते । तेन तत्र बौद्धादिषु मन्त्रकल्पेष्वमन्त्रत्वमपि विप्रतिषिद्धं । विषकर्मादिकरणद्वारेण वैदिकानामपि मन्त्रत्वव्यवस्थापनात् । न च विषस्तम्भनादिसामर्थ्ययोगात् वेदवाक्यं लौकिवाक्यादतिशयवदित्येवापौरुषेयं युक्तं । § 2220

तथा हि पाण्यङ्गुलसन्निवेशो मु द्रा । म ण्ड लं देवतादिरचनाविशेषः । ध्यानन्देवतादिरूपचिन्तनं । तैरनक्षरैरशब्दस्त्रभावेः स्त्रकर्माणि विषाद्यपनयनादिलक्षणानि क्रियन्ते । न च तानि मुद्रामण्डलध्यानान्यपौरुषेयाणि युज्यन्ते [1] § 2221

स्यादेतत् [1] मुद्रादिष्वेव पुंसां करणसामर्थ्यन्न वर्णक्रमेषु मन्त्रेष्विति । § 2222

451/s

तत्र । यस्मात् तेषां मुद्रादीनां क्रियासम्भवे सत्यक्षररचनायां सत्यादिमतां पुंसां कः प्रतिघातो विशेषाभावात् । तस्मान्न किञ्चिदशक्यक्रियमेषां पुंसां । येन पुरुषेणाकृतमतिशयमुपलभ्य लौकिकेभ्यो वैदिकानां स्त्रभावभेदः कल्प्येत । § 2223

यदि बौद्धेतरो मन्त्रकल्पौ द्वावपि पौरुषेयो तौ च सत्यप्रभवौ । अवितथाभिधायिपुरुषादुत्पन्नौ । तत्कथमिदानीन्तावेव सत्यप्रभवौ मन्त्रकल्पौ बौद्धेतरोपरस्परविरुद्धौ युज्येते । एकत्र हिंसादीनामनभ्युदयहेतुत्वेन दर्शनादन्यत्राभ्युदयहेतुत्वेन । § 2224

नेत्यादिना परिहरति । न वै सर्वत्र तौ मन्त्रकल्पौ सत्यप्रभवौ येनायं विरोधः । किन्तु प्रभावयुक्तपुरुषप्रतिज्ञालक्षणावपि तौ मन्त्रकल्पौ स्तः । प्रभाववता पुरुषेण य इमां वर्णपदरचनामभ्यस्यति तद्विधिं चानुतिष्ठति तस्याहं यथाप्रतिज्ञातमर्थं सम्पादयिष्यामीति या प्रतिज्ञा तल्लक्षणावपि मन्त्रकल्पौ भवतः । ततोऽन्यथावाद्यपि प्रभावयुक्तौ मन्त्रकल्पौ कुर्यादिवेत्यविरोधः । स एव सत्याभावात् प्रभावः कुत इति चेदाह । स प्रभावो गतिसिद्धिविशेषाभ्यामपि स्यात् । पुण्येन गतिविशेष एव स तादृशो लब्धो देवतादिसङ्गृहीतो मन्त्रसिद्धिविशेषो येन स तादृशः प्रभावो भवतीति । § 2225

यदि पौरुषेया मन्त्रास्तदा पुरुषत्वात् सर्वे पुरुषाः किन्न मन्त्रकारिणः
[1] न च कुर्वन्ति । तस्मादभिमता अपि पुरुषा न मन्त्रानकार्षुरित्यभिप्रायः
| § 2226

तदित्यादि सि द्धा न्त वा दी । तेषाम्मन्त्राणां यत् क्रियासाधनं सत्य-
५ तपःप्रभावादि तेन वैकल्यान्न सर्वे पुरुषा मन्त्रकारिणः । § 2227

यदि पुनस्तादृशैः सत्यतपःप्रभृतिभिर्मन्त्रहेतुभिः पुरुषा युक्ताः स्युस्तदा
ते मन्त्रान् कुर्वन्त्येव । § 2228
452/s

अपि च काव्यानि तत्क्रियाप्रतिभायुक्तः पुरुषः करोतीति कृत्वा तत्क्रिया
प्रतिभारहितोपि सर्वः पुरुषः पुरुषत्वसाम्यात् काव्यकृत् स्यात् । अकरणे
१० वा कस्यचिदन्योपि नैव कुर्यात् । तद्वत् । काव्यकरणासमर्थपुरुषवत् ।
इत्यपूर्वेषा वा चो युक्तिः । व्यभिचारिणीत्यर्थः । § 2229

सत्यमित्यादि परः । मन्त्रक्रियासाधनेन विकलाः पुरुषा मन्त्रान् कुर्वते
। केवलन्तदेवात्र मन्त्रक्रियासाधनस्य सत्यादेः साकल्यं कस्यचित् पुरुषस्य
न पश्यामः । सर्वपुरुषाणां समानधर्मत्वात् । § 2230

१५ उक्तमिति सि द्धा न्त वा दी । अत्र चोद्य उक्तमुत्तरं । किमुक्तं ।
न मन्त्रो नामेत्यादि । वचनं च समयश्चेति द्वन्द्वः । सत्यादिमतां पुरुषाणां
समीहितार्थसाधनाद्वचनात् । तथा सत्यादियुक्तपुरुषप्रतिज्ञालक्षणाच्च सम-
यान्न मन्त्रोनामान्यदेव किञ्चित् । तानि च सत्यतपोगतिसिद्धिविशेषलक्षणानि
मन्त्रक्रियासाधनानि क्वचिदेव पुरुषेषु दृश्यन्ते । § 2231

२० स्यादेतद् [1] यो यः पुरुषस्य मन्त्रक्रियासाधनरहितस्तदथा रथ्यापुरुषः
। पुरुषश्चायं मन्त्रकर्तृत्वेनाभिमतः पुरुष इति । तत्रापि सर्वपुरुषास्तद्र-
हितास्तेन मन्त्रक्रियासाधनेन रहिता इत्यपि तत्सम्भवस्य मन्त्रक्रियासाध-
नसम्भवस्य पुरुषत्वेन सह विरोधाभावात् । अनिर्णयोऽनिश्चयः । मन्त्र-
क्रियासाधनस्य स्वभावानुपलम्भादेव पुरुषे स्वभावनिश्चय इति चेदाह ।
२५ न चेत्यादि । अत्यक्षस्वभावेषु अक्षातिक्रान्तः स्वभावो येषान्तेष्वत्यन्तप-
रोक्षेष्वित्यर्थः । अनुपलब्धिर्नाभावनिश्चयस्य हेतुः । आत्मनि मन्त्रक्रियासाध-
नानां स्मृत्यादीनामनुपलम्भेन परत्राप्यभावो निश्चीयत इति चेदाह । न
चेत्यादि । अतिक्रान्तजन्मादिस्मरणं स्मृतिः । परचित्तावबोधो म तिः ।
अदृष्टेषु पदार्थतत्त्वदर्शनं प्रतिवेधः । सत्यमनन्यथावादिद्वं । शक्तिः प्रभावः
३० । ता मन्त्रहेतवः सर्वभाविन्यः । सर्वपुरुष सन्तानभाविन्यो भवन्ति । येन
ता आत्मनि न दृष्टा इत्यन्यत्रापि प्रतिक्षिप्येरन् । § 2232

इदानीं स्मृत्यादीनां क्वचिदेव पुरुषे सम्भवमाह । तत्साधनमित्यादि
। तेषां स्मृत्यादीनां यथोक्तानां यत्साधनमुत्पत्तिकारणन्तस्य संप्रदाय उप-
देशस्तस्य भेदो विशेषः क्वचिदेवागमे सम्भवो न सर्वत्र । तद्वद् गुणान्तर-
३५ साधनान्यपि स्युः । क्वचिदेव पुरुषे भवेयुः । सिद्धिः साधनं । स्मृत्यादिकार-
णानां कार्यभूतानि यानि गुणान्तराणि स्मृत्यादिरूपाणि । तेषां साधनानि

161b/PSVTa

453/s

निष्पत्तयोपि क्वचिदेव पुरुषे स्युः स्मृत्यादिकारणानुष्ठानात् । यदि स्मृत्यादि साधनं स्यात् किन्न दृश्यत इति चेदाह । नापीत्यादि । सन्नपि विद्यमानोपि सन्तानान्तरस्थो मनोगुणो द्रष्टुं पुरुषमात्रेण न शक्यः । अत एव कारणाददृष्टस्य सन्तानान्तरस्य मनोगुणस्यानपह्वोप्रतिक्षेपः । नापि पुरुषेषु मनोगुणस्योत्पित्सोरुत्पत्तिमिच्छोः प्रतिरोद्धा बाधकोस्ति येन तदन्यगुणातिशायी मनोगुणः कस्यचिदपि नास्तीति स्यात् । पुरुषत्वादिक एव धर्मो बाधक इति चेत् [1] न । किं कारणं । तस्यान्यसन्तानभाविनो बाध्यस्य गुणस्य पुरुषमात्रेणादृष्टेः । पुरुषत्वादिना धर्मेण बाध्यबाधकभावा- सिद्धेः । अबाधकाच्चाप्रतिक्षेपः । § 2233

162a/PSVTa

एतेनान्तरोक्तेन सर्वस्यार्थस्य यज्ज्ञानन्तस्य प्रतिषेधः । आदिशब्दाद् वीतरागादिप्रतिषेधादयो निर्वर्णितोत्तराः । § 2234

यथा न वक्तृत्वादिलिङ्गेन सर्वज्ञत्वादीनां प्रतिक्षेप इति । तत्रापि वीतरागत्वादिप्रतिक्षेप एवंभूतः पुरुषो वीतरागत्वादिगुणयुक्तो नेति न्यायो युक्तः । किंभूतः । यादृशोयमसम्भवन्तत्साधनसंप्रदायः । असम्भवन्तत्साधनसंप्रदायो वीतरागत्वादिसाधनसंप्रदायो यस्येति विग्रहः । वीतरागत्वादिसाधनेनोपायेन विकलस्स वीतरागादिर्न भवत्येवं न्याय इति यावत् । न दृष्टज्ञापकोत्सृष्टभाव इत्यपि । अदृष्टं ज्ञापकं वीतरागत्वादि लिङ्गं यस्य । स ज्ञापको दर्शनमात्रेणातत्सृष्टभावो वीतरागत्वादिगुणवियुक्तस्त्वभावो भवतीत्यपि न युक्तम्बुक्तं । न हि ज्ञापकानुपलम्भमात्रेण ज्ञाप्यस्याभावो न्याय्यः । किं कारणं । सतामपि केषांचिदर्थानां लिङ्गभूतस्य कार्यस्यानारम्भसम्भवात् । आरब्धनाम तैरतीन्द्रियैः कार्यन्तथापि स्वभावविप्रकर्षेणामीषामिदं कार्यमिति द्रष्टुमशक्यत्वाच्च । तस्मान्मन्त्रक्रियासाधनवैकल्यं यथैकस्य तथा सर्वस्येत्येतदशक्यनिश्चयमिति स्थितं । § 2235

454/s

यत एवन्तस्मादध्ययनमध्ययनान्तरवद् अध्ययनान्तरपूर्वकमिति साध्ये अध्ययनादिति लिङ्गं व्यभिचारि । भा र ता दध्ययने पौरुषेयाध्ययनत्वस्य भावात् । § 2236

वेदेन विशेषणाददोषः । अध्ययनमात्रस्य हि व्यभिचारो न वेदेन विशिष्टस्याध्ययननस्येत्यभिप्रायः । कः पुनरित्यादि सिद्धान्तवादी । कोतिशयो वेदाध्ययनस्य येन तद्वेदाध्ययनमन्यथेति स्वयं कृत्वाध्येतुं न शक्यते । नैव कश्चिदतिशयः [1] ततो वेदाध्ययनं च स्यान्न चाध्ययनपूर्वकमिति विरोधाभावात् स एव व्यभिचारः । यस्मान्न हि विशेषणं वेदत्वमविरुद्धं विपक्षेणानध्ययनान्तरपूर्वकत्वेन सह । अस्माद् विपक्षाद्धेतुन्निवर्तयति । किं कारणं । अविरुद्धयोर्वेदत्वानध्ययनान्तरपूर्वकत्वयोरेकत्र वेदवाक्ये सम्भवात् । को ह्यत्र विरोधो यद् वेदाध्ययनं च स्यान्न चाध्ययनान्तरपूर्वकमिति । इदानीन्तनानां पुरुषाणामनध्ययनात् । अध्ययनान्तरपूर्वकत्वेनैवाध्ययनात् । उक्तोत्तरमेतत् । भा र ता ध्ययनेपि प्रसङ्गात् । तदपि हीदानीन्तनाः परोपदेशेनैवाधीयत इति । तस्याप्याद्याभिमतमध्ययनमध्ययनान्तरपूर्वकत्वेन

वेदवदपौरुषेयं स्यात् । वेदाध्ययनपूर्वकमेव वेदाध्ययनं कर्तुरदर्शनादिति चेत् । इदमपि प्राक् प्रत्युढं प्रतिक्षितं । दृश्यन्ते हि विच्छिन्नक्रियासंप्रदायाः । कृतकाश्चेत्यादिना । नाप्यदर्शनमात्रमभावं गमयतीति कृत्वा व्यभिचार एव वेदाध्ययनत्वादित्यस्य हेतोः । तस्मात् वेदत्वं विशेषण मध्ययनस्य हे-
 ५ तोरतिशयभाग् न भवति विशेषाधायकन्न भवति । विपक्षविरोधाभावेन विपक्षादव्यावर्तनात् । उपात्तमपि विशेषणमनुपात्तसमं । § 2237

162b/PSVTa

किञ्च । यत्किञ्चिद् वेदाध्ययनं सर्वन्तदध्ययनान्तरपर्वकमिति वेदेन विशेषितेपि हेतौ व्याप्तिर्न सिध्यति । विपर्यये बाधकप्रमाणाभावेन सर्व-
 १० यस्य वेदाध्ययनस्य तथाभावसिद्धेरध्ययनान्तरपूर्वकत्वासिद्धेः । यादृशं त्वध्य- यनं स्वयं कर्तुमशक्तस्य तन्निमित्तमध्ययनान्तरनिमित्तं दृष्टं तत्तथेत्यध्यय- नान्तरपूर्वकमेवेति स्यात् । स्वयं कृत्वाध्येतुमशक्तस्य यदध्ययनन्तस्य दृष्टे विशेषजाड्यादिलक्षणं तन्निमित्ततया परपूर्वाध्ययननिमित्ततया । तत्यागेन तस्य जाड्यादिनिमित्तस्याध्ययनस्य यथा परिदृष्टे विशेषस्य त्यागेन । यद्वा तन्निमित्ततया शक्तिनिमित्ततया । दृष्टेऽवगते विशेषेस्त्वयं कृत्वाध्ययनलक्षणे
 १५ तत्यागेन तस्य विशेषस्य त्यागेन वेदाध्ययनत्वसामान्यस्य ग्रहणं शक्त- स्याशक्तस्य वा सर्वं वेदाध्ययनमध्ययनान्तरपूर्वकमेवेदाध्ययनत्वसामान्यादिति क्रियमाणं व्यभिचार्येव । किमिव [1] हुताशनसिद्धौ । अग्निसिद्धौ पाण्डुद्र- व्यत्त्वत् । अग्निसाध्ये धूमे यः पाण्डुविशेषो दृष्टस्तत्यागेन पाण्डुद्रव्य- सामान्यमुपादीयमानमग्निसिद्धौ यथा व्यभिचारि तद्वदित्यर्थः । § 2238

455/s

एतेनानन्तरोक्तेन व्यभिचारिब्रह्मप्रतिपादनेन वचनादयः । आदिशब्दात् पुरुषत्वादयः प्रत्युक्ताः । यथा तेषां व्यभिचारिण इति । § 2239

कस्मिन् साध्ये [1] रागादिसाधने । रागादिसिद्धौ । यादृशो रागादिप्र- भवो वचनविशेषो दृष्टस्तत्यागेन वक्तृत्वसामान्यस्य व्यभिचारात् । § 2240

अस्तु वेत्यभ्युपगम्याप्याह । सर्वथाप्येवंकृत्वा वेदस्यानादिता सि-
 २५ ध्येदादिरहितत्वमात्रं सिध्येत् । नापुरुषाश्रयः । अपौरुषेयत्वन्तु न सिध्येत् । § 2241

अथ तस्मादपौरुषेयमात्रादेवापौरुषेयत्वमिष्यते । तदा स्यादन्योपि लोक- व्यवहारोनादिप्रवृत्तत्वादनराश्रयोपौरुषेयः । पुरुष एव हि स्वयमभ्युह्योपक- ल्प्याधीयते । परतो वा श्रुत्वाधीयते तेषां पुंसामव्यापतकरणानामव्यापृत-
 ३० तात्वादीनां स्वयं शब्दा ध्वनयन्ति । स्वरूपं प्रकाशयन्ति । येन स्वयं ध्व- ननेनापौरुषेयाः स्युः । किन्तु पुरुषव्यापारेणेषां वैदिकानां शब्दानां ध्वन- नाल्लौकिकवाक्यवत् पौरुषेयत्वमेव । § 2242

456/s

अपि स्युरपौरुषेयास्सम्भाव्यत एषामपौरुषेयत्वं यदि पुरुषाणामादिः स्यात् । अध्ययनं चानादिस्तदाप्याद्यस्य पुरुषस्याध्ययनमन्यपूर्वकमध्यय-
 ३५ नान्तरपूर्वकं न सिध्यति । किङ्कारणम् [1] अध्यापयितुरन्यस्य पुरुष- स्याभावात् । तत्प्रथमोध्येता तस्य वेदस्य प्रथमोध्येता स्वयमभ्युह्य वेदम- धीत इति कर्तव्यं स्याद् वेदस्य । तदिति तस्मादयं वेदाध्ययनलक्षणो व्यव-

163a/PSVTa हार एकस्मादधीत्यापरमध्यापयति । सोप्यन्यमिति पूर्वपूर्वदर्शनप्रवृत्तौनादिः पुरुषव्यवहार इति पुरुषैरेवायं रचितो व्यवहार इति स्यान्नापौरुषेय एव । किमिव [1] डिम्भकपांसुक्रीडावत् । डिम्भका बालास्तेषां पांसुक्रीडा यथा पूर्ववत्दर्शनप्रवृत्तत्वाद्नादिः पुरुषव्यवहारस्तद्वत् । आदिशब्दाद् भोज-
नादिव्यवहारः । § 2243

अनादिद्वैतित्यादि । अनादिद्वैतः वेदस्यापौरुषेयत्वेभ्युपगम्यमाने स्नेच्छादिव्यवहाराणामिति स्वकुलक्रमागतानां मातृविवाहादिलक्षणानामनादिद्वैतत्वात् तथाभावो वेदवदपौरुषेयत्वं स्यात् । आदिशब्दादार्यव्यवहारस्यानादेः परिग्रहः । तथा नास्तिक्यवचसामपि धर्माधर्मपरलोकापवादप्रवृत्तानामनादिद्वैतत्वात् तथाभावः । अपौरुषेयत्वं स्यात् । अनादिद्वैतमेव तेषां कथमिति चेदाह । पूर्वसंस्कारसन्ततेः पूर्वसंस्कारवशात् सन्तानेन प्रवृत्तेरित्यर्थः । स्नेच्छव्यवहारा अनादयः । के पुनस्त इत्याह । मृते पितरि पुत्रेण मातृविवाहः कार्य इति । स्नेच्छानां केषांचिद् व्यवहारः । आदिशब्दाद् वृद्धानाम्मरणं संसारमोचनार्थमित्यादिव्यवहारपरिग्रहः । आदिशब्दोपात्तमाह । मदनेत्यादि । म द न त्र यो दश्याम्पर्वणि मदनोत्सवः । अत्राप्यादिशब्दात् पुत्रज-
न्मोत्सवादयोप्यनादयः । नास्तिकानां लौ का य ति का नाम्वाचांसि च । किंभूतान्यपूर्वपरलोकाद्यपवादीनि । अपूर्वस्य धर्माधर्मस्य परलोकस्य चापवादीनि प्रतिक्षेपकाणि । तान्यप्यनादीनीति । लिंगविपरिणामेन सम्बन्धः । २४८ § 2244

कथं पुनर्स्नेच्छादिव्यवहारादीनामनादिद्वैतमित्याह । न हीत्यादि । ते च व्यवहारास्तानि च नास्तिक्यवचांसीति नपुंसकमनपुंसकेनैकवचनान्यतरस्यामिति नपुंसकस्यैकशेषः । तेनायमर्थः [1] तान् व्यवहारांस्तानि च नास्तिक्यवचांसि परैरन्यैः पुरुषैरनाहितसंस्कारा अव्युत्पन्नबुद्ध्य इदानीन्ताना न प्रवर्तयन्ति । किन्तु व्युत्पादितबुद्ध्य एव । तेष्यपरैस्तेष्यपरैरिति सिद्धमनादिद्वैतं । § 2245

येष्यपूर्वं काव्यादिकं कुर्वन्ति । तेषामप्यन्यकृतेनैव संस्कारेण प्रवृत्तेस्तत्कृतोपि व्यवहारोनादिरिति कथयन्नाह । स्वप्रतिभेत्यादि । स्वप्रतिभया स्वबुद्ध्या रचितस्समयः काव्यादिलक्षणो यैस्तेषामपि तावत् पुरुषाणां यथाश्रुतः परस्मात् समस्तो व्यस्तो वा योर्थः । तत्र ये विकल्पास्तेषां संहार एकत्रोपादानम्वर्गीकरणमिति यावत् । तेनैव प्रकारेण प्रवृत्तेर्ग्रन्थादीनां करणात् । स्वप्रतिभारचितोपि ग्रन्थो वस्तुतः परपूर्वक एव । कथन्तर्हि स्वकृत इत्युच्यते इत्याह । तत्काव्यादिकमपरपूर्वकमित्युच्यते इति सम्बन्धः । केनचित् स्वयं कृतमित्युच्यते । किं कारणं [1] कुतश्चिदुपदेष्टुः किञ्चिदर्थजातमागतमिति कृत्वा । एकस्योपदेष्टुः प्रबन्धेनाभावात् । तदेवं स्वप्रतिभारचितोपि तावद् ग्रन्थः परमार्थतः परपूर्वक एव । प्रागेव किम्पुनर्यथादर्शनप्रवृत्तयः । परेभ्यो यथादर्शनमेव प्रवृत्तिर्निवृत्तिर्येषां ते तथोक्ताः । सम्यग्मिथ्याप्रवृत्तयः

163b/PSVTa

२२ चांसीति] Pāṇini १. २. ६९

। सम्यग् मिथ्या च प्रवृत्तिराचरणं येषां लोकव्यवहाराणान्ते तथोक्ताः । तत्र सम्यक्प्रवृत्तयः पूज्यपूजादयः । मिथ्याप्रवृत्तयः कामोपसंहितादयः । एते च स्फुटमेव परपूर्वकाः । § 2246

अत्र व्यभिचारमाशंकते । नन्वित्यादि । प्रथमकल्पे भवा आदिक-
५ ल्पिकाः । तेष्वदृष्टा व्यवहाराः दृश्यन्ते । न हि तैः पूर्वभ्यो व्यवहारा उपलब्धास्तेषामेव प्रथमत्वात् । § 2247 458/s

तेषामपीत्यादिना परिहरति । तेषामप्यादिकल्पिकानाम्पुंसामन्य-
संस्काराहितानां पूर्वजन्मप्रसरेषु पूर्वदृष्टव्यवहारेणाहितसंस्काराणां पश्चाद्
यथाप्रत्यययं । यथा सहकारिसन्निधानं प्रबोधात् प्रवृत्तेः । तेषां नापरपूर्व-
१० काः । २४८ a.b. § 2248

भवत्तनादिवात् सर्वेषां म्लेच्छादिव्यवहाराणामपौरुषेयत्वमिति चेत् ।
तादृशेनादिब्रह्मात्रेण सर्वव्यवहाराणामपौरुषेयत्वे सिद्धेपि को गुणो भवेत्
[1] नैव कश्चित् । तथा हि कामं भवेदविसम्वादकमित्यपौरुषेयत्व-
मिष्टं । तच्चापौरुषेयत्वं विसम्वादकानामपि केषांचिल्लोकव्यवहाराणामस्तीति
१५ नापौरुषेयत्वमवितथत्वस्य साधकं व्यभिचारादिति किन्तेनापौरुषेयत्वेन क-
ल्पितेन । § 2249

अथ वेदवाक्यानामेवापौरुषेयत्वमिष्यते । तदा वेदवाक्यानामेवापौरुषेय-
त्वे सत्यपि तद्वाच्येष्वर्थेषु संशय एव पुनरिति भूयः । अपौरुषेयत्वमपि
कल्पयित्वा भूयः संशय एव प्राप्त इत्यर्थः । किं कारणम् [1] अर्थभेदानां
२० वेदार्थव्याख्यानविकल्पानामाचार्यभेदेन दर्शनात् । § 2250

यदीत्यादिना व्याचष्टे । § 2251

अपौरुषेयत्वेपि यदि वेदवाक्यं यथास्त्वं प्रतिनियतामेव । तदर्थप्रतिभां
। वेदवाक्यार्थालम्बनाम्बुद्धिप्रवृत्तिकामस्य यदि जनयेत्तदा विपरीतार्थस-
मारोपाभावादाश्चासनं स्याल्लब्धाश्चासः पुरुषो भवेत् । तत्तु नास्ति । यस्माद्
२५ । यथेष्टन्तु समारोपापवादाभ्यामधिकशब्दप्रक्षेपेण शब्दान्तरापह्वेन वेत्यर्थः
। विरुद्धशास्त्रव्यवहारिणो नै रुक्ताः । आदिशब्दाद् वै या क र णा
दिपरिग्रहः । वेदवाक्यानि विशसन्तो नानार्थान् कुर्वन्तो दृश्यन्ते । न च
ते परस्परविरोधिनो व्याख्याभेदोपनीता अर्थास्तेषाम्वेदवाक्यानाम्न संघट-
न्त एव सम्भवन्त्येवेत्यर्थः । किं कारणम् [1] अर्थनिवेशस्यार्थवाचकत्वेन
३० प्रवर्तनस्य समयप्राधान्यात् । संकेतप्रतिबद्धत्वात् । एकस्यापि वाक्यस्य
यथासमयमनेकार्थविकल्पसम्भवात् संशय एव । प्रकृतिप्रत्ययानुसारेण च
वेदवाक्यानां व्याख्यानात् । तेषां च नियतार्थत्वात् वेदवाक्येष्वनेकार्थविक-
ल्पसम्भव इत्यपि मिथ्या । किं कारणं [1] प्रकृतिप्रत्ययानामनेकार्थपाठ-
सम्भवात् । एकापि हि प्रकृतिरनेकेष्वर्थेषु पठ्यते । तथा प्रत्ययोपीति [1]
३५ तदवस्थ एव यथाभिप्रायमर्थसंस्कारभेदात् संशयः । § 2252

स्यादेतद् [1] रुढिमाश्रित्य वेदार्थव्याख्यानात् प्रकृतिप्रत्ययानामनेकार्थ-
पाठेपि न संशय इत्यप्यसत् । किं कारणं [1] रुढेरप्येकान्तेन स्वय-

164a/PSVTa

मेवाननुमतेरनङ्गीकरणात् । एतदेव कुतः । अरूढशब्दबाहुल्यात् । अरूढा एव ये लोके शब्दास्ते वेदे बाहुल्येन दृश्यन्ते । तद्यथा जर्भुराणप्रभृतयः । ततो न तत्र रूढिशब्दान्निर्णयः । तत्र तदर्थस्यारूढशब्दार्थस्य निर्णये व्याख्यातृपुरुषोपदेशापेक्षणात् । तदुपदेशस्य च पुरुषोपदेशस्य च । तदिच्छानुवृत्तेः पुरुषेच्छानवृत्तेरनिर्णय एव वेदवाक्यार्थेषु । २४९ § 2253 ५

अपि चायं वे द वा द्यपौरुषेत्वं साधयन् वर्णानाम्वा साधयेद् वाक्यस्य वा । वाक्यविकल्पेनैव पदस्याप्यभिधानं द्रष्टव्यं । § 2254

१ वर्णविकल्पमधिकृत्याह । तत्रेत्यादि । अन्याविशेषादिति [1] लौकिकेभ्यो वर्णभ्यो वैदिकानामविशेषात् । वर्णानामपौरुषेयत्वसाधने किम्फलम्भेत् [1] नैव किञ्चित् । § 2255 १०

460/s न हीत्यादिना व्याचष्टे । यस्मान्न हि लौकिकवैदिकवाक्ययोर्नाना वर्णाः । किन्तर्हि [1] यथा वैदिका अकारादयोऽभिन्नास्तथा लौकिका अपि । एकत्वेन प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् । सत्यपि प्रत्यभिज्ञाने यदि लौकिकेभ्यो वैदिकानां वर्णानां भेद इष्यते । तदा भेदेपि । ततः प्रत्यभिज्ञानाद् वैदिकानामकारादीनां प्रत्युच्चारणं यदेकत्वं न स्यात्सिद्धिप्रसंगात् । किं कारणं [1] प्रत्यभिज्ञाविशेषात् । लौकिकवैदिकवर्णभेदे दृष्टस्य प्रत्यभिज्ञानस्य वैदिकेषु वर्णेष्वविशेषात् । एकत्वव्यभिचारिणः प्रत्यभिज्ञानात् कथम्वैदिकानामेकत्वं सिध्यतीत्यर्थः । भेदानुपलक्षणाच्च वैदिकवर्णासिद्धिः । लौकिकवैदिकयोर्भेदानुपलक्षणात् । § 2256 १५

अथ स्याद् वैदिकेषु वर्णेष्वेकत्वनिमित्तत्वात् प्रत्यभिज्ञानं प्रमाणमेवान्यत्र तु सादृश्येन भ्रान्तत्वादप्रमाणमित्यत आह । प्रत्यभिज्ञानादप्रतीतिप्रसङ्गादिति । यद्यन्यत्राप्रमाणं घटादावपि तर्हि प्रत्यभिज्ञानाद् क्षणिकत्वाप्रतिपत्तिप्रसङ्गात् । अन्यत्वादेव । भवद्भिर्मी मां स कैल्लौकिकवैदिकवर्णभेदानभ्युपगमाच्च । तेषाञ्च वर्णानामपौरुषेयत्वसाधनेभ्युपगम्यमाने ते वर्णाः सर्वत्र लोके वेदे च तुल्या इति किमनेन मी मां स के नैवमपौरुषेयत्वं साधयता परिशेषितं परित्यक्तम्वर्णजातं यत् पौरुषेयं स्यात् । तथा वै लौकिकवैदिकवर्णानामपौरुषेयत्वे सति सर्वः शाब्दो व्यवहारो लौकिको वैदिकश्चापौरुषेयो न च सर्वोऽवितथो न च सर्वः सत्यार्थः । अपौरुषेयत्वेपि वितथार्थस्य सम्भवात् । इति हेतोर्व्यर्थः परिश्रमोऽपौरुषेयत्वकल्पनायाः § 2257 २५

२ अथेत्यादिना द्वितीयपक्षोपन्यासः । अथ वाक्यमपौरुषेयमिष्टं । तदसत् । तथा हि वाक्यन्न भिन्नम्वर्णभ्यो विद्यते । किं कारणं । दृश्यस्यानुपलम्भनात् । § 2258 ३०

164b/PSVTa न हीत्यादिना व्याचष्टे । न हि वयन्देवदत्तादिपदवाक्येषु । देवदत्तादिपदेषु वाक्येषु च दकारादीनां वर्णानां यः प्रतिभासस्तं मुक्त्वाऽन्यवर्णात्मकं पद वाक्यप्रतिभासं बुद्धेः पश्यामः । द्वितीयवर्णप्रतिभासवत् । यथा द- 461/s ३५

२ भुराण] In the Vedic mantras.

कारे प्रतिभासमाने तत्समानकालमेव द्वितीयो वर्णो न प्रतिभासते । तद्वन्न पदवाक्यं प्रतिभासते । न चाप्रतिभासमानं ग्रहणे बुद्धौ ग्राह्यत-
येष्टमुपलब्धिलक्षणप्राप्तं सदस्तीति शक्यमवसातुं । तथा वर्णभ्योन्यद् वेति
शक्यमवसातुं । न चेति सम्बन्धः । अस्तिबे निषिद्धेन्यत्त्वमपि निषिद्धमेव
५ । तथापि द्वयोरुपादानमत्यन्तसत्त्वप्रतिपादनार्थं । आकारान्तवत् । यथैक-
स्मिन्नाकारे भासमाने तत्राप्रतिभासमानं दृश्यमाकारान्तरमन्यन्नास्ति तद्वत् ।
§ 2259

अन्यासम्भवीत्यादि [1] अन्येषु वर्णेष्वसम्भवि । अर्थप्रत्यायनकार्यल-
क्षणं कार्यव्यतिरिक्तस्य पदवाक्यस्य गमकमिति चेत् । तथा ह्यप्रतिप-
१० त्तिर्देवदत्तादिपदवाक्येषु दृष्टा । न चेयम्वर्णभ्यस्तेषां प्रत्येकमनर्थकत्वात् ।
एकवर्णकालेऽपरवर्णभावेन सामस्त्याभावाच्चातोवगम्यतेऽस्ति तत्पदवाक्यं
यत इयमर्थप्रतीतिर्भवतीति । § 2260

स्यादित्यादिना प्रतिविधत्ते । स्याद् वर्णभ्योर्थान्तरं पदादि । यदि तेषु
वर्णेषु सत्त्वपि तदर्थप्रतीतिलक्षणं कार्यन्न स्यात् । यावान् वर्णसमुदायोर्थ-
१५ प्रतिपादनाय संकेतितस्तावतो यदर्थप्रतीतिर्न स्यात् स्यादेतत् । यावता भ-
वत्येव । तदुक्तं [1] § 2261

नान्यथानुपपत्तिस्तु भवत्यर्थमिति प्रति ।
तदेवास्यानिमित्तं स्याञ्जायते यदनन्तरमिति । स्फोट०
१५ § 2263

न भवतीत्यादि परः । न भवति वर्णभ्योर्थप्रतीतिः । किं कारणं
२० [1] तेषाम्वर्णानामविशेषेपि पदवाक्यान्तरेर्थप्रतीतेरसम्भवात् । यदि हि व-
र्णभ्योर्थप्रतीतिः स्यात् तदा सर इत्यस्मिन् पदे यादृश्यर्थप्रतीतिस्तादृश्येव
रस इत्यत्रापि स्याद् उभयत्र वर्णानान्तुल्यत्वात् । एवं वाक्येषु सदृशवर्ण
बोद्धव्यं । न च भवति । तस्मान्न वर्णभ्योर्थप्रतीतिलक्षणं कार्यमिति । § 2264

नेत्यादिना परिहरति । तेषाम्वर्णानां वाक्यान्तरेष्वविशेषासिद्धेः । तथा
२५ हि य एकत्र वाक्ये वर्णा न त एव वाक्यान्तरेषु पुरुषप्रयत्नभेदेन वर्णानां
प्रतिवाक्यभिन्नानामेवोत्पत्तेः । § 2265

462/s

स एवायम्वर्ण इति प्रत्यभिज्ञानात् प्रतिवाक्यं वर्णानामविशेषोऽभेदः
सिद्ध इति चेत् । § 2266

नैतदेवं । किं कारणं । तस्य प्रत्यभिज्ञानस्य व्यभिचारित्वात् । दृश्यते हि
३० लूनपुनर्जातेषु केशेषु भिन्नेष्वपि सादृश्यग्रहणाद् विप्रलब्धस्य प्रत्यभिज्ञानं ।
सादृश्यग्रहणं च सदृशस्य स्वरूपग्रहणं न त्वन्यसदृश इति ग्रहणं । अनिद-
र्शनत्वाच्चादृष्टान्तत्वाच्च प्रत्यभिज्ञानस्यालिंगस्य । न ह्येकः प्रत्यभिज्ञायमानो
वादिप्रतिवादिसिद्धो दृष्टान्तोस्ति । नापि प्रतिपदं वर्णैकत्वग्राहकं प्रत्यक्षं प्र-
त्यभिज्ञानं सम्भवति । पूर्वकालसम्बन्धिबस्येदानीमसन्निहितत्वेनाग्रहणात् ।
३५ ग्रहणे वा श्रोत्रज्ञानवत् स्पष्टप्रतिभासः स्यात् [1] न च भवति [1] तस्मान्न

165a/PSVTa

पूर्वकालवर्णग्राहकं । दृश्यमानस्य चेदानीन्तनकालत्वाद् यश्चेदानीन्तनकाल-
सम्बन्धी स्त्रभावः स कथं पूर्वकालसम्बन्धी । पूर्वापरकालयोः परस्पर-
विरोधात् कथं प्रत्यक्षेण तच्चग्रहण उच्यते । सन्निहितविषयं च प्रत्यक्षमिष्यते
[1] न च वर्णस्य सन्निधानं सम्भवति सांशब्दात् । अन्त्यवर्णभागकाले
च पूर्ववर्णभागानामसत्त्वात् । तेन न वर्णेषु प्रतिपदमेकवर्णग्राहकं प्रत्यक्षं
प्रत्यभिज्ञानं सम्भवति । § 2267

तस्मात् स्थितमेतत् प्रतिवाक्यं भिन्ना एव वर्णास्तेषामेव भेदार्थप्रतीतेर्भेद
इति । § 2268

ननु वर्णा निरर्थका इत्युक्तन्तत्कथन्तेषामेव भेदादर्थप्रतीतेर्भेद इत्युच्यते
। § 2269

सत्यं । सन्तो वर्णा निरर्थका विकल्पविषयास्तु सामान्यरूपा एव
प्रतिवाक्यं भिन्ना वर्णा वर्णस्त्रलक्षणा भेदेनाध्यस्ता वाचका इष्यन्ते ।
तेन वर्णानामेव भेदादर्थप्रतीतेर्भेद इत्युच्यते । यदि तु वर्णभेदादयमर्थ-
प्रतीतिभेदो नेष्यते किन्तु वर्णाविशेषेपि [1] ततो व्यतिरिक्तस्य वाक्यस्य
भेदादर्थप्रतिपत्तिभेदः [1] स एव कार्यभेदः स्यात् । सा चार्थप्रतीतिर्वाक्याद्
भवेत् । तच्च वाक्यमतीन्द्रियवर्णव्यतिरेकेणोन्द्रियबुद्धावप्रतिभासनात् । इति
एवं कुतः स्यात् । वाक्यात् स प्रतीतिर्न स्यात् । सम्बन्धस्यागृहीतत्वात् ।
§ 2270

स्यादेतद् [1] अदृश्यमपि तद्वाक्यमिन्द्रियवत् सन्निधिमात्रेण प्रतीतिं ज-
नयति । प्रतीत्यन्यथानुपपत्त्या च वाक्यकल्पनेत्यत आह । § 2271

सन्निधिमात्रेण वाक्यस्य प्रतीतिजननेऽभ्युपगम्यमाने । इन्द्रियादिवद-
व्युत्पन्नस्याप्यकृतसंकेतस्यापि पुंसोर्धप्रतीतिर्वाक्यात् स्यात् [1] न च
भवति । तस्माद् वर्णभ्यः संकेतबलादेवार्थप्रतीतेर्भावात् कथमन्यथानुपप-
त्त्या वाक्यकल्पना । तस्मान्न वाक्यनाम किञ्चिदर्थान्तरवर्णभ्यो यस्यान्य-
स्यापौरुषेयत्वं साध्येत । तदभावाद् वाक्याभावाद् वर्णा एव केवलमव-
शिष्यन्ते । ते चाविशिष्टाः सर्वत्र तेषामपौरुषेयत्वसाधने । § 2272

वेदनाविशिष्टरूपाणां लौकिकानामपि वर्णानामपौरुषेयत्वं साधयितव्यम्
[1] अत्र च प्रथमपक्षे वर्णापौरुषेयत्वसाधनपक्षे प्रत्युक्तं । व्यर्थः परिश्रम
इति । २४९-२५० § 2273

अपि चेत्यादि । अनेकावयवात्मन्ने वाक्यस्य कल्प्यमाने तेषामवयवानां
पृथक् प्रत्येकं निरर्थका यदि । § 2274

तेपीत्यादिना व्याचष्टे । तस्य वाक्यस्य बहवोवयवाः पृथक् प्रकृत्या
स्त्रभावेन यद्यनर्थकास्तदा वाक्यमप्यनेकावयवसमुदायात्मकं तद्वदेवानर्थकं
। ततश्चातद्रूप इत्यनर्थकत्वेनावचकरूपेऽवयवसङ्घाते ताद्रूप्यं वाचकवाक्य-
रूपमर्थवत्त्वमिति यावत् । कल्पितं समारोपितमभवेत् । सिंहादिवत् ।
यथा सिंहो माणवक इत्यादिषपचारेषु । माणवकादिष्वतद्रूपेषु सिंहादिक-
मारोपितन्तद्वत् । § 2275

165b/PSVTa

अर्थवानित्यादिना व्याचष्टे । अर्थवानेवात्मा । वाचक एव स्वभावो वाक्यं । ते चावयवा वाक्यस्य स्वयमनर्थकाः । तेषु च स्वयमनर्थकेष्ववयवेषु सोर्थवान् वाक्यात्मा कल्पनासमारोपितः स्यात् । सिंहतादिवत् माणवकादिषु । इति हेतोस्स वाचक आत्मा कल्पनारचितत्वात् पौरुषेय एव । २५१ § 2276

५ अथ माभूदेष दोष इति प्रत्येकं वाक्यस्यावयवाः वाक्यार्थेन सार्थका इष्यन्ते । तदा प्रत्येकमवयवानां सार्थकत्वे मिथ्यानेकत्वकल्पना एकस्याप्यवयवस्य परिसमाप्तार्थत्वादवयवान्तरापेक्षा वाक्यस्य न युज्यत इत्यर्थः । यदा चैकावयवगत्या च । एकस्यापि वाक्यावयवस्य ग्रहणे वाक्यार्थप्रतिपत्प्रतीतिर्भवेत् । § 2277

464/s

१० अथ स्याद् [।] एकावयवगत्यापि सामान्येन वाक्यार्थप्रतीतिर्भवत्येव । यदाह । भर्तृ ह रिः । सर्वेषाम्पृथगर्थवत्ता सर्वेषु प्रतिशब्दं कृत्स्नार्थपरिसमाप्तेः । तथा यदेव प्रथमं पदमुपादीयते तस्मिन् सर्वरूपार्थोपग्राहिणि नियमानुवादिनिबन्धनानि पदान्तराणि विज्ञायन्त* इति । तत्कथमुच्यते वृथानेकत्वकल्पनेति । § 2278

१५ नैष दोषो यस्मात् । विवक्षितार्थविशेषापेक्षयैतदुच्यते ।

प्रत्येकं सार्थकत्वेपि मिथ्यानेकत्वकल्पना ।

एकावयवगत्या च वाक्यार्थप्रतिपद् भवेदिति । § 2281

नापि कश्चिदवयवः कारकविशेषस्याभिधायकोन्यश्च क्रियाविशेषस्याभिधायक इति वाक्यावयवानां प्रत्येकं सार्थकत्वात् साफल्यं युक्तं । क्रियाविशेषानन्वितस्य कारकविशेषस्याभिधातुमशक्यत्वात् । तदन्वितस्य त्वभिधाने मिथ्यानेकत्वकल्पनेत्यादिदोषस्तदवस्थ एवेति । § 2282

परिसमाप्तार्थेत्यादिना व्याचष्टे । परिसमाप्तेर्धो यस्य शब्दरूपस्य तत्तथा । ते चावयवा वाक्यगतास्तथाविधा इति परिसमाप्तार्थरूपाः पृथक् प्रत्येकं । इति हेतोः प्रत्येकन्तेऽवयवा वाक्यं प्रसक्ताः [।] तथा च नानेकावयवं वाक्यं । अनेकेनावयवेन युक्तमेकम्वाक्यं न स्यादित्यर्थः । प्रत्येकं चावयवानां सार्थकत्वे एकावयवप्रतिपत्त्या समस्तवाक्यार्थप्रतिपत्त्या समस्तवाक्यार्थप्रतिपत्तेरवयवात्तरं प्रति अपेक्षा श्रोतुर्न स्यात् । कालक्षेपश्च न स्यात् । कालहरणेन वाक्यार्थप्रतीतिर्न स्यादित्यर्थः । किङ्कारणं [।] तस्य वाक्यार्थस्य निष्कलात्मनो निर्विभागस्य क्षणेनैकेन प्रतिपत्तेः । एतदेव कुत [।] एकज्ञानोत्पत्तौ तस्य वाक्यार्थस्य निःशेषावगमात् । § 2283

465/s

अन्ये त्वन्यथा व्याचक्षते । एकावयवप्रतिपत्त्या च वाक्यार्थप्रतिपत्तौ तस्यावयवस्य कालक्षेपश्च न स्यात् । किङ्कारणं । तस्यावयवस्य निष्कलात्मनः क्षणेनैकेन प्रतिपत्तेः । किं कारणम् [।] एकज्ञानोत्पत्तौ तस्य निर्भागस्यावयवस्य निःशेषावगमात् । § 2284

१३ *] Bhāgavṛtti [[?]]

अन्यथेति यद्येकज्ञानक्षणेन सर्वस्य ग्रहणं न स्यात् तदा गृहीतागृहीत-
स्त्रभावयोरेकत्वविरोधात् । विरुद्धयोरेकत्वायोगात् । २५२ § 2285

166a/PSVTa

अथ मा भूदयन्दोष इति सकृच्छ्रुतिरिष्यते । तदा सकृच्छ्रुतौ च
सर्वेषामवयवानां कल्प्यमानायां कालक्षेपो न युज्यते । २५२ § 2286

मा भूदित्यादिना व्याचष्टे । अवयवान्तराणामप्रतीक्षणेनैकस्मादेवावय- ५
वाद् वाक्यार्थसिद्धेर्वाक्यार्थनिश्चयात् कारणाद् अनेकावयवबहानिर्वाक्यस्येति
कृत्वा सर्वेषाम्वाक्यावयवानां सकृच्छ्रवणमिष्यते । तदापि कालक्षेपो न युक्त
एव । किं कारणम् [1] एकावयवप्रतिपत्तिकाल एव सर्वेषामवयवानां श्र-
वणात् । क्रमेण च श्रवणं दृष्टं । क्रमश्रवणे चावयवानां पृथक् पृथगर्थवतां
सतामेकस्मादेवावयवात्तदर्थसिद्धेर्वाक्यार्थसिद्धेरन्यस्यावयवस्य वैयर्थ्यात् । १०
एतच्चानन्तरमेवोक्तं । § 2287

सकृत्सर्वावयवश्रवणे परन्दोषन्दर्शयन्नाह । सकृच्छ्रुतौ सर्वावयवानां
युगपद्ग्रहणेभ्युपगम्यमाने पृथक् प्रत्येकमर्थेषु वाच्येष्वदृष्टसामर्थ्यानामवय-
वानां सहितानामप्यर्थवत्ता च न सिध्यति । § 2288

स्यादेतत् [1] सहितेष्ववयवेष्वर्थदर्शनादर्थप्रतीतेः पृथगप्यवयवानामर्थ- १५
प्रतीतिजननसामर्थ्यमस्त्यतोयमदोष इति । § 2289

तन्न । किं कारणम् [1] पृथक् प्रत्येकं तेष्ववयवेष्वसतो रूपस्यार्थ-
प्रतिपादनस्त्रभावस्य संहतेष्वसम्भवात् । § 2290

केवलानामवयवानां यद्रूपन्ततोऽन्यदेव समुदितानामर्थप्रतिपादनसमर्थ
रूपमु पपद्यत इत्यत आह । अर्थान्तरानुत्पत्तेश्च । पूर्वकादसमर्थरूपाद- २०
र्थान्तरस्य समर्थस्य रूपस्यानुत्पत्तेश्च । नित्यत्वाद्गणानामिति भावः । § 2291

अनित्यवादिनोप्ययन्दोषः किन्नेत्याह । शब्दोत्पत्तीत्यादि । शब्दोत्प-
त्तिवादिनस्तावदयमनन्तरोक्तो न दोष एव । किङ्कारणं [1] त-
स्य वादिनः पृथगसमर्थानामप्यसमर्थानां पुनः पुरुषप्रयत्नकृतादुपकार-
विशेषात् सहितावस्थायामर्थप्रतिपादनसामर्थ्यलक्षणेनातिशयेनातिशयवताम- २५
र्थप्रतीतिलक्षणे कार्यविशेष उपयोगात् । नित्यवादिनस्तु प्रत्येकमवयवेषु स-
मर्थेष्वेकस्मादप्यवयवादर्थप्रतीतेर्व्यर्था स्यादन्यस्यावयवस्य कल्पना । § 2292

एवन्तावत्सावयववाक्यपक्षे दोष उक्तः । § 2293

अथ पुनरेकमेवानवयवम्वाक्यं स्यात् । तत्रैकत्वेपि हि वाक्यस्याभ्युपग-
म्यमाने । तस्याभिन्नस्य निर्भागस्य क्रमशः क्रमेण गत्यसम्भवात् । ग्रहणास- ३०
म्भवात् कालभेद एव न युज्यते । यतो न ह्येकस्य क्रमेण प्रतिपत्तिर्युक्ता ।
किं कारणं [1] गृहीतागृहीतयोरभेदात् । न हि तस्य गृहीतात् स्त्रभावाद-
गृहीतोऽन्यः स्त्रभावोऽस्ति यस्य क्रमेण ग्रहणं स्यात् । भवत्क्रमेण वाक्यस्य
ग्रहणमिति चेदाह । क्रमेण चेत्यादि । किं कारणं । सर्वस्य वाक्यस्य
यो व्यवहारकालो वक्तुः श्रोतुश्च श्रवणकालः स्मरणकालश्च । तस्यानेकक्ष- ३५

णनिमेषानुक्रमसमाप्तेः । अनेकः क्षणो यस्मिन्नक्षिनिमेषे सोनेकक्षणनिमेषः
तस्यानुक्रमः परिपाटिस्तेनानुक्रमणोत्पत्तेः कारणात् । § 2294

166b/PSVTa

वर्णानामिदं क्रमेण ग्रहणं वाक्यस्य ब्रह्ममेणैवेति चेदाह । वर्णेत्यादि ।
वर्णरूपासंस्पर्शिनो वर्णरूपव्यतिरिक्तस्यैकबुद्धिक्षणप्रतिभासिनः शब्दात्म-
नोप्रतिभासनात् । एतदेव कुतः । वर्णानुक्रमप्रतीतेः वर्णानुक्रमेणैव वाक्य-
स्य प्रतीतेः । न हि क्रमप्रतिभासं वर्णकृतं मुक्त्वाऽपरो क्रम प्रतिभासस्स-
म्पद्यते श्रोत्रज्ञाने । इतश्च नाक्रमस्य वाक्यस्य प्रतिभासः । यतस्तदविशेषेपि
ब्रह्मते न तेषां वर्णानामविशेषेपि वर्णानुक्रमकृतत्वाद् वाक्यभेदस्यानुक्रम-
वती वाक्यप्रतीतिर्न युगपद्भाविनी । वर्णानुक्रमोपकारानपेक्षणे । वर्णानुक्रम-
मकृतमुपकारं वाक्यं यदि नापेक्षेत । तदा तैर्वर्णैर्यथाकथंचित् तत्क्रमैर-
न्यक्रमैरपि प्रयुक्तैर्यत्किञ्चिद् वाक्यं प्रतीयेत । सरोस्तीति प्रयुक्ते रसोस्तीति
प्रतीयेत । वर्णोपकारानपेक्षत्वाद् विनापि वा वर्णैर्वाक्यं प्रतीयेत । न
च वर्णोपकारापेक्षया वाक्यप्रतीतिः । किं कारणं । तैर्वर्णैरनुक्रमवद्भिर-
स्य वाक्यस्योपकारायोगात् । क्रमवद्भिः क्रमवानेवोपकारः कर्तव्यस्तथा
चोपकार्यस्य क्रमवत्त्वं स्यात् [।] न चैवमिष्यते । § 2295

467/s

अक्रमा एव वर्णा वाक्यस्योपकारका भविष्यन्तीति चेदाह । अक्रमेण
चेत्यादि । अक्रमेण वर्णानां व्याहर्तुमुच्चारयितुमशक्यत्वात् । न च क्र-
माक्रमोपकारव्यतिरेकेणान्यः प्रकारोस्तीति गत्यन्तराभावान्नोपकारका वर्णा
वाक्यस्येति स्थितं । नैव वाक्ये वर्णाः सन्ति । नैव वर्णात्मकं वाक्यं ।
किन्तर्हि वर्णैर्भ्योर्थान्तरमेकमेव शब्दरूपं वाक्यं । व्यञ्जका ध्वनयोऽनुक्रमव-
न्तो विशिष्टेनानुक्रमेण व्यञ्जयन्ति न व्युत्क्रमेण । तदुक्तं । § 2296

यथानुपूर्वीनियमो विकारे क्षीरबीजयोः ।

तथैव प्रतिपत्तृणान्नियतो बुद्धिषु क्रमः [।] § 2298

तेन यथाकथञ्चित् प्रयुक्तैरित्यादिरदोष इति । § 2299

व्यञ्जकानुक्रमवशात् तदेकमपि वाक्यं व्यक्त्यनुक्रमादनुक्रमवत् । स्फो-
टरूपाविभागेन वर्णानां नादरूपाणां ग्रहणाद् वर्णविभागवच्च पुरुषस्य
प्रतिभाति [।] परमार्थतोऽनुक्रमवर्णविभागाभ्यां रहितमपि । तदुक्तं । § 2300

३०

नादस्य क्रमजन्यत्वात् पूर्वो नापरश्च सः ।

अक्रमः क्रमरूपेण भेदवानिव जायते ॥

तस्मादभिन्नकालेषु वर्णवाक्यपदादिषु ।

शब्दकालस्वभावश्च नादभेदाद् विभिद्यत इति ॥ *§ 2304

468/s

२३ मः] Kumārila.

३१ *] Kumārila.

अत्रोत्तरमाह । अनुक्रमवतेत्यादि । एवम्न्यते । अवधारणरूपा
वाभिव्यक्तिरनवधारणरूपा वा [१] तदावधारणरूपाभिव्यक्तिरक्रमस्य वाक्य-
स्यानुक्रमवता व्यञ्जकेन प्रत्युक्ता प्रतिक्षिता । किं कारणं [१] व्यक्ताव्य-
क्तरूपयोरवधृतानवधृतरूपयोरैकत्र विरोधात् । न ह्यवधृतरूपादन्यदनवधृतं
रूपान्तरमेकस्यास्ति येन तत्पश्चाद् व्यज्येत । तेन यदुच्यते । प्रथमेन
वर्णनाभिव्यक्तस्यानवधारणादवधारणार्थमन्येषाम्वर्णानां व्यापार इति तद-
पास्तं । प्रथमेनैव वर्णनावधारणरूपया व्यक्तेर्निष्पादितत्वात् । अनवधार-
णरूपायां व्यक्तौ समस्तवर्णेत्यादिनोत्तरम्वक्ष्यति । § 2305

अथ स्याद् [१] वर्णभ्यो भिन्नमेव वाक्यं प्रतिभासते न तु ध्वनिसंसृष्टं
। तदुक्तं [१] § 2306

कैश्चिद् ध्वनिरसम्बद्धः स्वतन्त्रोऽन्यैः प्रकल्पित इति । § 2307

अत्राप्याह । अवर्णेत्यादि । अविद्यमाना वर्णरूपा भागा यस्मिन् वा-
क्ये तस्मिन्नभ्युपगम्यमाने पुरुषस्यासकलश्राविणो समस्तवर्णानुक्रमश्राविणः
खण्डशः श्रोतुरित्यर्थः । कदाचिदप्यसकलस्य वाक्यस्य गतिः श्रुतिर्न स्यात्
। किं कारणं [१] वर्णव्यतिरिक्तस्यैकस्य वाक्यस्य शकलाभावाद् भागा-
भावात् । भवति च लोके कतिपयवर्णश्रवणे पूर्ववाक्यभागश्रवणप्रतीतिः ।
अथ वर्णैर्भागवतो वाक्यस्याभ्युपगमात् । कतिपयवर्णश्रवणे पूर्ववाक्यभाग-
श्रवणमिष्यते । § 2308

तदयुक्तम् [१] एकत्वाद् वाक्यस्य यदि पूर्वभागश्रवणत्तदा सकलश्रुतिः
सर्वात्मना वाक्यस्य श्रवणं स्यात् । पूर्वभागाव्यतिरेकात् । अथ न सक-
लश्रुतिस्तदा न वा कस्यचिच्छ्रुतिः स्यात् । पूर्वस्यापि भागस्य श्रुतिर्न स्याद्
वाक्यव्यतिरिक्तत्वादिति । § 2309

तेन यदुच्यते म ण्ड ने न । व्यञ्जकसादृश्याच्च वाक्ये तदात्मग्रह-
णाभिमानस्तेन नाश्रवणं सकलश्रवणं वेति [१] § 2310

तदपास्तं । सकलासकलवर्णभागप्रतिपत्तिकाले निष्कलस्य वाक्य-
स्याश्रवणात् । न हि व्यङ्ग्यव्यञ्जकयोः सादृश्यम्वर्णावर्णात्मकत्वेन विस-
दृशत्वात् तत्कथं वाक्ये वर्णात्मग्रहणाभिमान इति यत्किञ्चिदेतत् । § 2311

अन्ये ह्यन्यथा व्याचक्षते । अथोपकार्योपकाराभावेनायुक्तमपि क्रमव-
द् व्यञ्जकानुविधानमक्रमस्य वाक्यस्याभ्युपगम्यते । ततश्चासकलश्रुतिरित्यत
आह । सकलेत्यादि । खण्डशः श्रोतुरपि सकलस्य निष्कलस्य वाक्यस्य
श्रुतिः स्यात् । अथ नेष्यते तदा न वा कस्यचित् पुंसः स्यात् । सकलव-
र्णाश्राविणोपि न वा निष्कलस्य वाक्यस्य श्रुतिः स्यात् । अन्त्यावस्थायामपि
युगपद् वर्णानामश्रवणेन भागस्यैव श्रवणात् । § 2312

अथ स्याद् [१] यथा श्लोक एकदा प्रकाशितो नावधारितोन्यदा प्र-
काशने ह्यवधारणसहो भवति । पुनः पुनः प्रकाशने ह्यवधार्यते । तथा वाक्यं
पूर्वध्वनिभावानभिव्यक्तमपि नावधारितं । तेन पूर्वपूर्ववाक्याभिव्यक्त्याहितैस्तु
संस्कारैर्वाक्यावधारणं प्रति प्रत्ययभूतैरन्त्यवर्णश्रवणकाले तदवधार्यते । त-

स्माद् वर्णनानुक्रमवताऽक्रमस्य वाक्यस्य व्यक्तिर्युज्यत एव । तदुक्तं ।
§ 2313

यथानुवाकः श्लोको वा सोढबमुपगच्छति ।
आवृत्त्या न तु स ग्रन्थप्रत्यावृत्तिर्निरुच्यते ॥
प्रत्ययैरनुपाख्येयैर्ग्रहणानुगुणैस्तथा ।
ध्वनिः प्रकाशिते शब्दे स्वरूपमवधार्यते ॥
नादैराहितबीजायामन्त्येन ध्वनिना सह ।
आवृत्तपरिपाकायाम्बुद्धौ शब्दोवधार्यत इति ॥*§ 2319

एतदेवाह । समस्तेत्यादि । समस्तेर्वर्णैः प्रत्येकं वाक्याभिव्यक्तिपूर्वका
ये कृताः संस्कारा विद्यन्ते यस्या बुद्धेस्सा तथा । तथा समस्तवर्णसंस्कार-
वत्यान्त्यया ऽन्त्यवर्णविषयया बुद्ध्या निष्कलस्य वाक्यस्यावधारणमित्यपि
कल्पना मिथ्या । किं कारणं [1] तस्य वाक्यस्यावर्णरूपसंस्पर्शिनः ।
वर्णरूपसंस्पर्शरहितस्य श्रोत्रज्ञाने कस्यचित् पुरुषस्य कदाचिदप्यप्रतिपत्तेः
प्रतिवर्णोच्चारणं प्रतिभासाभाव इत्यर्थः श्लोकस्य तूच्चारणं प्रतिभासोस्ति ।

167b/PSVTa

§ 2320

अथ स्याद् [1] वर्णात्मकमेव वाक्यन्तेनेन्द्रियज्ञानविषयमेवेत्यत आह
। वर्णानां चाक्रमेणाप्रतिपत्तेः क्रमेणैव प्रतिपत्तेः कारणात् कुतोक्रममेक-
बुद्धिग्राह्यमवाक्यन्नाम । § 2321

470/s

अथ स्याद् [1] अन्त्यवर्णप्रतिपत्तेरूर्ध्व मानसेन ज्ञानेन निरवयव-
स्य वाक्यस्यावधारणमस्त्येवेति चेदाह । न चेत्यादि । अन्त्यवर्णप्रतिप-
त्तेरूर्ध्वमन्यम्वर्णव्यतिरिक्तमशकलमखण्डं निर्विभागमित्यर्थः । शब्दात्मानं
न चोपलक्षयामः । § 2322

नापि स्वयमयम्बक्ता यथोक्तं शब्दात्मानम्विभावयति । तथा हि त-
दापि वाक्यमवधारयन् वर्णानुक्रममेव बाह्यरूपतयावधारयति [1] न तु
वर्णव्यतिरिक्तनिर्विभागमवाक्यमवधारयति । केवलमयं वक्ता यथा मयोक्तं
समाप्तकलः शब्दोन्त्यायाम्बुद्धौ भातीत्येवं यदि स्यात् । साधु मे स्यादिति या
कल्याणकामताभिप्रेतार्थाशंसा । तथा मूढमतिः स्वप्नायते । अस्वप्नपि स्वप्ने
व्यवस्थितमिवात्मानमाचरति । अधिकरणाच्चेति वक्तव्यमिति सप्तम्यन्तादपि
। क्यज् । क्यज् विधानेप्येतद्वक्तव्यं स्मर्यत इत्येके । अन्ये बाहुः [1]
स्वप्नवानेवाभेदोपचरात् । अथवा मत्तर्थीयस्यार्श आदिदर्शनेन विधानात् ।
स्वप्नशब्देनोक्तः । तेन कर्तुरिवोपमानात् क्यज् प्रत्ययः । सुप्त इवाचरति
स्वप्नायत इति यावत् । अनेनोपहसति । § 2323

स्मरणज्ञानेन तर्हि पदवाक्यमक्रमं गृह्यत इति चेदाह । न हीत्यादि
। न हि स्मर्यमाणयोरपि पदवाक्ययोः सम्बन्धिनो वर्णाः पदवाक्ययोर्भेद-

८ *] Kumārila.

२८ णाच्चे] Restored.

व्यवस्थापकाः क्रमविशेषमन्तरेणाक्रमायामेकस्यां बुद्धौ न हि विभाव्यन्ते किन्नुभवक्रमवत् स्मरणमपि क्रमेणैवेति यावत् । यदि त्वक्रमायामन्त्यायां बुद्धौ पदवाक्ययोर्वर्णाः क्रमविशेषमन्तरेणविभाव्यन्ते । तदा तस्यामक्रमायां बुद्धौ पौर्वापर्याभावाद् वर्णा युगपदेव विभाव्यन्त इति कृत्वा तेषां पद-
वाक्यभेदानां पदभेदानां वाक्यभेदानां च तत्कृतो वर्णपौर्वापर्यप्रतिभासकृतो ५
471/s भेदो विशेषो न स्यात् । वर्णानां क्रम विशेषप्रतिभासादेव पदवाक्यानाम्प-
रस्परम्भेदस्तदभावे स न स्यादिति यावत् । § 2324

नाप्यक्रममित्यादि । न विद्यते वर्णक्रमो यस्मिन् शब्दरूपे तदक्रमं शब्दरूपम्वर्णभ्योन्यन्न पश्याम इत्युक्तं । तस्यावर्णरूपसंस्पर्शिनः कस्य-
चिदप्यप्रतिपत्तेरित्युक्तत्वात् । § 2325 १०

जातिस्फोटस्तु जात्यभावादेव निरस्तः [।] सति वा तस्मिन्नवर्णक्रमे शब्दरूपे । तच्छब्दरूपमनित्यम्वा स्यात् नित्यम्वा । वस्तुनो गत्यन्त-
राभावात् । यदनित्यन्तदा पुरुषप्रयत्नसम्भूतं पौरुषेयं कथं न तद्वाक्यं । पौरुषेयमेव स्यात् । अवश्यं ह्यनित्यमुत्पत्तिमदिति कुतश्चित् स्वहेतोर्भवति
168a/PSVTa तथा ह्याकस्मिकत्वे हेतुरहितत्वे सब्रस्याभ्युपगम्यमाने देशादिनियमः । १५
आदिशब्दात् कालवस्तुनियमी न स्यादित्युक्तं । § 2326

तच्च वाक्यं पुरुषप्रयत्नेन प्रेरितान्यविगुणानि करणानि येषां पुंसान्तेषाम्भवद् दृष्टं पुनरन्यथा वक्तुकामताभावे करणवैगुण्ये वा नेति । न दृष्टमिति पुरुषव्यापारान्वयव्यतिरेकलक्षणस्य कारणधर्मस्य वाक्यं प्र-
ति दर्शनात् पुरुषव्यापार एव वाक्यस्य कारणमतः कारणात् पौरुषेयमपि २०
वाक्यं । २५३ § 2327

अथ नित्यन्तद् वाक्यं तदास्य नित्यत्वेभ्युपगम्यमाने नित्योपलब्धिर्वाक्य-
स्य स्यात् । किं कारणं [।] तस्य नित्यस्य सतो नावरणसम्भवात् । आवरणाभावात् । § 2328

अथेत्यादि व्याख्यानं । अथ तच्छब्दरूपम्वाक्यात्मकन्नित्यं स्यादुपल- २५
भ्यस्त्वभावं च । उपलभ्यः स्वभावोस्येति विग्रहः । [।] स उपलभ्यः स्व-
भावस्तस्य वाक्यस्य कदाचिन्नापैति न हीयत इति कृत्वा नित्यमुपलभ्येत ।
472/s यस्मादेवं हि स नित्यः स्याद् न कुतश्चिदपि ज्ञानजननलक्षणादपि सामर्थ्यात्
प्रच्यवेत् । किं कारणम् [।] तस्य ज्ञानजननसामर्थ्यस्य तदात्मकत्वान्नित्य-
शब्दस्वभावात् । नापि शब्दाज्ञानजननसामर्थ्यमर्थान्तरं यस्मादर्थान्तरत्वस्य ३०
प्रागेव निषिद्धत्वात् । भावानुपकारकत्वप्रसङ्गा दित्यत्रान्तरे । § 2329

स्तिमितेन वायुनावरणान्नित्यं नोपलभ्यन्त इति चेदाह । नापीत्यादि । तस्य बाह्यस्योपलभ्यात्मनो दृश्यस्य किञ्चिदुपलम्भावरणं सम्भवति । त-
त्सिद्धौ प्रमाणाभावात् । सतोपि वा विद्यमानस्यापि चावरणस्य तदात्मानम-
खण्डतयो नित्यशब्दात्मानमप्रच्यावयतः । सामर्थ्यतिरस्कारायोगात् । ज्ञान- ३५
जननशक्त्यभिभवायोगात् । यस्मान्न हि तत्र शब्दात्मन्यतिशयमनुत्पादय-

१५ बे] ? शब्द

त्रावरणाभिमतः किञ्चित्करो नाम । अकिञ्चित्करश्चार्थः कः कस्यावरणं
 ज्ञानविबन्धकमन्यद्वेति प्रकारान्तरेणोपघातकं नैवेति यावत् । निर्लोठित-
 प्रायमेतत् । विचारितप्रायमेतत् प्राक् । अकिञ्चित्करस्यावरणबन्धमिति
 कथयन्नाह परः । कुड्यादय इत्यादि । कुड्यादयो घटादीनां कमतिशय-
 ५ मुत्पादयन्ति । कम्वा सामर्थ्यातिशयं खण्डयन्ति येनावरणमिष्यन्ते । तस्माद्
 यथा तेऽतिशयमनुत्पादयन्तो घटादीनामावरणमिष्यन्ते । तथा नित्यस्यापि
 शब्दस्य किञ्चिदावरणम्भविष्यतीत्यभिप्रायः । § 2330

न ब्रूम इत्यादिना परिहरति । ते कुड्यादयः कश्चिद् घटादिकम-
 तिशाययन्ति विशिष्टं स्वभावं कुर्वन्तीति न ब्रूमः । कथन्तर्ह्यावरणमुच्यन्त
 १० इत्याह । अपि तु न सर्व इत्यादि । न सर्वघटक्षणास्सर्वस्य पुरुष-
 स्येन्द्रियज्ञानहेतवः [॥] किन्तर्हि [॥] परस्परसहितास्तु विषयेन्द्रियालोकाः
 । परस्परतो विशिष्टक्षणान्तरोत्पादात् कारणाद् विज्ञानहेतवः । किं कार-
 णम् [॥] अनुपकार्यस्य परैरनाधेयातिशयस्य परम्प्रत्यनपेक्षायोगात् ।
 परैश्चानाधेयातिशयः शक्तस्वभावो वा स्यादशक्तस्वभावो वा । तत्र शक्तस्व-
 १५ भावस्य नित्यं कार्यजननं स्यादजननमन्यस्येत्यशक्तस्वभावस्य स्यादित्युक्तं
 प्राक् । ते च विषयेन्द्रियादयः । तेन प्रतिघातिना कुड्यादिनाऽव्यवहिता यदा
 भवन्ति तदान्योन्यस्योपकारिणः [॥] किं कारणम् [॥] अव्यवधानेत्यादि । न
 विद्यते व्यवधानं यस्य देशस्य सोव्यवधानदेशस्तस्य योग्यता सामर्थ्यन्तत्स-
 हकारित्वात् तेषां विषयादीनामन्योन्यातिशयोत्पत्तेः । तेषां पुनरालोकादीनां
 २० कुड्यादिकृते व्यवधाने सति । अव्यवधानदेशयोग्यतालक्षणस्य हेतोरभावात्
 समर्थक्षणान्तरानुत्पत्तेः कारणाद् घटादिज्ञानानुत्पत्तिः । यत एवं क्षणिकेषु
 न सर्वकालमेकस्वरूपानुवृत्तिस्तस्मात् पर्वोत्पन्नस्य समर्थस्येन्द्रियादिक्षणस्य
 स्वरसत एव निरोधात् । सति च व्यवधायके कुड्येन्यस्योत्पित्सोः समर्थस्य
 क्षणस्य यथोक्तकारणाभावेनानुत्पत्तेर्ज्ञानकारणवैकल्यमतः कारणवैकल्यात्
 २५ । घटादिषु कुड्यादिव्यवहितेषु ज्ञानानुत्पत्तिरिति कृत्वा कुड्यादय आव-
 रणमुच्यते । न पुनः प्राग् विज्ञानजननयोग्यस्य घटादेः प्रतिबन्धात् ।
 किङ्कारणम् [॥] तस्य घटादेर्योग्यस्वभावे स्थितस्य कुड्यादिसन्निधानेपि स्व-
 भावादप्रच्युतेः । यस्समर्थः स समर्थ एव । न तस्यान्यथात्वं कर्तुं शक्यते ।
 तदेवं क्षणिकेषु पदार्थेषु यथोक्तविधिनातिशयमकुर्वदप्यावरणमुच्यते । § 2331

अधुनातिशयकरणेनैवावरणमित्याह । अथवेत्यादि । सम्भवत्यपि भावा-
 नां घटादीनां क्षणिकानामन्योन्योपकारः कुड्यादिकृतोप्युकारः सहकारिकृते
 उपकारे विवादाभावात् । न त्वावरणमिन्द्रियविषयाभ्यां दूरवर्ति । तत् क-
 थमिन्द्रियविषयावुपकरोतीत्याह । अचिन्त्यत्वादित्यादि । नैवं चिन्तयितुं श-
 क्यं दूरदेशवर्त्यावरणं कथं विषयस्योपकारकं । दूरवर्तिनाप्ययस्कान्तेनायसः
 ३५ समाकर्षणात् । हेतुरूपादानकारणं । प्रत्ययः सहकारिकारणन्तयोः साम-
 र्थ्यस्याचिन्त्यत्वादसर्वविदाऽसर्वज्ञेन । § 2332

यत्र एवन्तेन कारणेन यदिन्द्रियविषययोर्मध्ये स्थितमावरणं । त-
त्ताविन्द्रियविषयावतिशाययेदपि । केन प्रकारेण [1] विज्ञानोत्पत्तिवैगुण्य-
तारतम्येन । अपिशब्दः सम्भावनायां सम्भाव्यतेयमर्थो न ह्यत्र किञ्चिद्
बाधकमस्तीति । § 2333

ननु सन्निहितेनावरणेन द्वितीयादिक्षणे तद् द्रव्यं ज्ञानजननासमर्थञ्जन्यते ५
[1] न तु सम्पर्कक्षण एवानुपकारात् । ततश्च प्रथमे क्षणे तद् द्रव्यमावर-
णसन्निधानेपि दृश्यं स्यात् । ज्ञानजननसामर्थ्यस्याप्रतिबन्धात् । § 2334

नैष दोषः [1] यो ह्यावरणक्षणस्य जनको दृष्टः स आत्रियमाणस्यापि
169a/PSVTa क्षण स्यासमर्थस्यैव जनको दृष्टो यथा द्वितीयादिषु क्षणेषु [1] तेनादाव-
प्यावरणक्षणजनक आत्रियमाणक्षणमसमर्थ जनयेद् [1] अत एवोच्यते [1] १०
अचिन्त्यत्वाद्धेतुप्रत्ययसामर्थ्यस्येति । तेन कुतः प्रथमक्षणे द्रव्यस्यावरणस-
न्निधाने दर्शनं स्यात् । तारतम्यग्रहणे चायमर्थ उपदर्शितः [1] वैगुण्य-
मादावर्थस्यावरणकारणेत्रापि कृतं । द्वितीयादिक्षणेषु तदावरणमतिशयमाधत्त
इति । § 2335

स्यादेतद् [1] आवरणस्य वैगुण्याधाने सामर्थ्यमन्वयव्यतिरेकाभ्याम- १५
नु गन्तव्यं [1] न चान्वयव्यतिरेको विद्येते इत्याह । आवरणभेदेनेत्यादि
। कर्षटपटकुड्यादि व्यवधानभेदेन शब्दादौ शब्दगन्धस्पर्शेषु । श्रुतिग्रहण-
मुपलक्षणार्थं । तेन श्रवणदर्शनादीनां मान्द्यतत्पाटवयोर्दर्शनादावावरणसाम-
र्थ्यमनुगम्यते । अन्यथा यदावरणेन विशेषो नाधीयते । तदा तस्यावरण-
स्याकिञ्चित्करस्य यत्सन्निधानत्तस्य सन्निधानस्याप्यसन्निधानतुल्यत्वात् । तस्य २०
शब्दस्येदमावरणमित्युपसंहारः सम्बन्धो विकल्पनिर्मित एव स्यान्न वस्त्वाश्रयः
। § 2336

विकल्पारोपितार्थक्रियाश्रयो भविष्यतीति चेदाह । न चेत्यादि । न च
समारोपानुविधायिन्यो न विकल्पसमारोपितार्थाश्रया अर्थक्रियास्तासाम्ब- २५
स्त्वाश्रयत्वात् । यस्मान्न हि माणवको दहनोपचारादग्निर्माणवक इत्युप-
चारात् पाके साध्ये आधीयते नियुज्यते । यत एवन्तस्मात् सत्यामपि
कल्पनायामतत्परावृत्तयो भावाः । तथा कल्पनया परावृत्तिर्येषान्ते तथा ।
तदभावादतत्परा वृत्तयः किन्तु यथास्वभाववृत्तय एव स्युः । यथास्वभावं
वृत्तिर्येषामिति विग्रहः । § 2337

475/s

तदिति तस्मात् । यदावरणेन न विशेष आधीयते तदा सत्यप्यावरणे ३०
ज्ञापयेयुर्ज्ञानं जनयेयुरेवेन्द्रियादयः । न चैवं [1] तस्मात् तेनावरणेनाधेय-
विशेषा जन्मविशेषा इन्द्रियादय इति गम्यन्ते । § 2338

न खल्वेवन्नित्यानां शब्दानां कस्मिंश्चिदावरणविशेषे सत्यतिशय-
हानिरुत्पत्तिर्वातिशयस्य । § 2339

तदिति तस्मात् । यदि तेषां नित्यानां शब्दानां ज्ञानजननः स्वभावः । ३५
सर्वस्य पुरुषस्य सर्वदा सर्वाणि स्वविषयाणि ज्ञानानि सकृञ्जनयेयुः । नो चेद्

विज्ञानजननस्वभावस्तदा न कदाचित् कस्यचित्पुरुषस्य किञ्चिद् विज्ञानं जनयेयुरित्येकान्त एषः । कस्यचित् सहकारिणो विकलबान्त्रित्यस्यापि शब्दस्य सर्वकालमश्रुतिरिति चेत् । § 2340

स्यादेतदित्यादिना व्याचष्टे । अपि तु किञ्चिदेषां नित्यानां शब्दानां प्रतिपत्तौ प्रतिपत्तिनिमित्तं सहकारि प्रतिनियतं । कस्यचित् किञ्चिदेव वस्तु स्थित्या नियतमस्ति । तत्सहकारि । कदाचित्काले कस्यचिच्छब्दस्य भवतीति यत्कृतं सहकारिकृतमेषां शब्दानां कदाचित् क्वचित् प्रदेशे श्रवणमिति । २५४ § 2341

काममित्यादि सिद्धा न्त वा दी । काममेवमित्यर्थः । अन्यस्य सहकारिणः प्रतीक्षा प्रतीक्षणमस्तु न निवार्यते । केवलं नियमस्तु विरुध्यते । पूर्वस्वभाव एव शब्दः । स्थित इत्ययं नियमो न स्यादुपकारकस्यापेक्षणीयत्वात् । § 2342

169b/PSVTa

न वै वमयमित्यादिनैतदेव व्याचष्टे । न वै कारणानां सहकारीणि प्रतिक्षि पामः । किन्त्वपेक्षन्त एव कारणानि सहकारिणं किं भूतं तदवस्थोपकारिणं । यथाभिमतकार्यजननस्वभावावस्थोपकारिणं [1] किं कारणं [1] ततः सहकारिणः सकाशात्सकाम्यस्यातिशयस्य कार्ये जन्ये उपयोगाद् व्यापारात् । तथा शब्दोपि वैदिको यदि किञ्चित् सहकारिणमपेक्ष्य कार्यमात्मविषयं ज्ञानं कुर्यात् । करोतु कः प्रतिपेक्षा [1] केवलं पूर्वस्वभावनियत इति पूर्वस्मिन्नेव स्वभावे स्थित इत्येतन्न स्यात् । किं कारणं [1] तस्य पूर्वस्वभावस्य प्रच्युतेः । अपेक्षाच्च सहकारिणस्सकाशात् स्वभावान्तरस्यापूर्वकस्य प्रतिलम्भात् । अतिशयप्रतिलम्भाभावेऽपेक्षायोगात् । यस्मान्न ह्यनुपर्यपेक्षत इति । उक्तमेतत्प्राक् । § 2343

476/s

अथ सहकारिणः सकाशाच्छब्दोर्धान्तरभूतमुपकारं लभते । तदोपकारस्य चार्थान्तरत्वे । तस्यायमुपकार इति सम्बन्धाद्यभावोप्युक्तः । आदिशब्दाद् यदि सम्बन्धसिद्धार्थं सहकारिकृत उपकारे शब्दकृत उपकारः कल्प्यते तदा तत्राप्यपरस्तत्राप्यपर इत्यनवस्थादोषादयोप्युक्ताः । तस्य च शब्दस्याज्ञेयत्वं प्रसक्तं । किं कारणं [1] सहकारिकृतादेवोपकारादर्थान्तरभूताज्ञानोत्पत्तैः । § 2344

यत एवन्तस्मात् । एष शब्दो नेन्द्रियं श्रोत्राख्यं [1] नेन्द्रियार्थयोस्सन्निकर्ष । नात्मानं । एतच्च परप्रसिद्धोक्तं । अन्यच्चेति प्रयत्नादिकं । किम्भूतम् [1] यिज्ञानोत्पत्तिसमाश्रयम्विज्ञानोत्पत्तिसहकारिणं स्वज्ञानजननेऽपेक्षते । किं कारणं [1] सर्वस्य तत्र नित्ये शब्देनुपयोगात् । § 2345

477/s

अपि चेत्यादि [1] यद्यव्यापिता तदा सर्वत्र देशे तेषां शब्दानामनुपलम्भः स्यात् । तथा हि कथमेकदेशवर्तिनं शब्दं तच्छून्यदेशस्थितः पुरुष उपलभेत । अप्राप्तग्रहणपक्षेऽयमदोष इति चेत् । अप्राप्त एव श्रोत्रदेशं शब्दः श्रोत्रेन्द्रियेण गृह्यते ततः शब्दशून्यदेशावस्थितोपि शब्दं गृहीयादतस्सर्वत्रानुपलम्भदोषो न भवतीति । § 2346

नैतदेवं । किं कारणं [1] तत्राप्यप्राप्तग्रहणपक्षेपि न व्यवहितस्य ग्रहणं सम्भवति । किं कारणं [1] तस्य शब्दस्य योग्यदेशे यावत् स्थितिस्तस्यास्तारतम्यस्यापेक्षणादिन्द्रियस्य । किमिव [1] अयस्कान्तादिवत् । यथायस्कान्तस्याप्राप्ताकर्षकत्वेपि नायोग्यदेशावस्थितलोहाकर्षणन्तद्वत् । आदिशब्दाद् आशीविषादिर्दीपाद्युपघातं कुर्वन् गृह्यते । अन्यथेति यदि शब्दस्य योग्यदेशावस्थानन्तद्ग्राहकमिन्द्रियं नोपेक्षत । तदा योग्यदेशावस्थानतारतम्यभेदेन स्पष्टास्पष्टप्रतीतिभेदो न स्यात् । भवति च [1] तस्मात् योग्यदेशापेक्षत्वं । योग्यदेशावस्थितस्याप्राप्तस्य शब्दस्य ग्रहणेपि स्पष्टास्पष्टप्रतिभासभेदो न स्यादित्याह । सति चोपलम्भप्रत्यये तात्त्वादिव्यापारलक्षणे सर्वदेशे समीपे दूरे च शब्दास्तुल्यमुपलभ्येरन् । न चैवं [1] तस्मात् नाव्यापिनः । न तु बौ द्वै रिन्द्रियदेशमप्राप्तस्यैव शब्दस्येन्द्रियेण ग्रहणमिष्यते कथन्तस्य स्पष्टास्पष्टश्रुतिभेदः । तदुक्तं । § 2347

170a/PSVTa

येषामप्राप्त एवायं शब्दः श्रोत्रेण गृह्यते ।

तेषामप्राप्तितुल्यत्वं दूरव्यवहितादिषु ॥

तत्र दूरसमीपस्थग्रहणाग्रहणे समे [1]

स्यातान्न च क्रमो नापि तीव्रमन्दादिसम्भव इति ।*§ 2351

एवमन्यते । यस्य स्पष्टास्पष्टप्रतिभासानि सर्वाण्येव विज्ञानान्यभ्रान्तानि तस्यायन्दोषो न बौ द्वै स्यास्पष्टप्रतिभासस्य ज्ञानस्य भ्रान्तत्वाभ्युपगमात् । अपरापरदेशोत्पत्त्या चागच्छतः शब्दस्य ग्रहणात् क्रमो गृह्यते कर्णदेशे च तीव्रस्य शब्दस्य मन्दस्य चोत्पत्तेस्तीव्रमन्दादिसम्भव इति न काचित् क्षतिः । § 2352

478/s

स्यादेतद् [1] यथा दूरे रूपं रजोनीहारादिसंसृष्टं गृह्यते समीपे तु तदभावात् स्पष्टं । तथा शब्दोपि [1] § 2353

दूरासन्नादिभेदेन स्पष्टास्पष्टः प्रतीयत इति । § 2354

तदयुक्तं । यतो रूपस्य रजोनीहारादेस्संसृष्टताग्रहणं यदि तावत्तयोः पृथक् पृथक् ग्रहणन्तदा दूरासन्नवर्तिनोः पुरुषयोस्तुल्यो रूपप्रतिभासः स्याद् यथावस्थितेन स्वरूपेण ग्रहणात् । अथैकत्वेन तयोर्ग्रहणं संसृष्टताग्रहणं कथमस्पष्टप्रतिभासं ज्ञानं भ्रान्तन्न स्यात् । भिन्नानामेकत्वे ग्रहणात् कथं चैक रूपस्यानेकाकारः प्रतिभासः । तदुक्तं । § 2355

जातो नामाश्रयोन्यान्यश्चेतसां तस्य वस्तुन ः ।

एकस्यैव कुतो रूपभिन्नाकारावभासि तदिति ।*§ 2357

ननु देशकालाव्यापिनः शब्दाः । § 2358

१६ *] Kumārila.

३१ *] Kumārila.

- यस्माच्छब्दस्य नित्यत्वं श्रोत्रजप्रत्यभिज्ञया ।
 विभुत्वं च स्थितन्तस्य कोध्यवस्येद् विपर्ययं ॥
 देशभेदेन भिन्नत्वमित्येतच्चानुमानिकं
 प्रत्यक्षस्तु स एवेति प्रत्ययस्तस्य बाधकः ।
 पर्यायेण यथा लोके भिन्नान्देशान् ब्रजन्नपि ।
 देवदत्तो न भिद्येत तथा शब्दो न भिद्यते ।
 तस्मादा सर्वकालेषु सर्वदेशेषु चैकता ।
 प्रत्यक्षप्रत्यभिज्ञानप्रसिद्धा सास्य बाधिका ।*§ 2366
- तस्माद् व्यापिनः शब्दा इति । § 2367
- १० अत्राप्याह । सर्वेषां पुंसां युगपत्सर्वशब्दोपलम्भः स्यात्, तेषां शब्दानां
 व्यापिता यदि । न हि कश्चिच्छब्दः क्वचिद्देशे नास्ति किन्तु सर्वः शब्दः
 सर्वत्रास्ति व्यापित्वात् । इति हेतोः । सर्वशब्दा युगपदुपलभ्येरन् सर्व- 479/s
 देशावस्थितैश्च पुरुषैरुपलभ्येरन् । किं कारणं [1] योग्येन्द्रियत्वात् पुंसां ।
 विषयस्य शब्दलक्षणस्य नित्यस्य सतो व्यापित्वेन सदा सर्वत्र सन्निहितत्वात्
 १५ । नित्यत्वादेव चानाधेयातिशयस्य प्रबन्धाच्च । § 2368
 संस्कृतस्येत्यादि । कर्मणि कर्त्तरि वा-षष्ठी । तेनायमर्थः [1] प्रयत्नाभिह-
 तवायुना संस्कृतस्य शब्दस्य संस्कृतेनैवेन्द्रियेणोपलम्भे चाभ्युपगम्यमाने ।
 न यथोक्तदोष इति । § 2369
- उत्तरमाह । कः संस्कर्त्ता विकारिणः शब्दस्य । नैव कश्चित् । § 2370
- २० स्यादेतदित्यादिना व्याचष्टे । सर्वकालं सन्नपि न सर्वः शब्द उपलभ्यते
 सर्वेण पुरुषेण । किं कारणं [1] संस्कृतस्य शब्दस्य प्रयत्नाभिहतेन वायुना
 संस्कृतेनैवेन्द्रियेणोपलम्भादिति । तत्र तयोर्मध्ये न तावत् संस्कृतस्य शब्द- 170b/PSVTa
 स्योपलम्भः । किं कारणम् [1] अनाधेयविकारस्य शब्दस्य संस्कारयोगात्
 । इन्द्रियस्य त्वनित्यत्वादाधेयविशेषस्य प्रयत्नाभिहतेन वायुना स्यात् संस्कारः
 २५ । यदाह [1] § 2371
 प्रयत्नाभिहतो वायुः कोष्ठो यातीत्यसंशयं श्लो० शब्द० १२२ § 2372
 कर्णव्योमनि संप्राप्तः शक्तिं श्रोत्रे नियच्छति श्लो० शब्द० १२४ § 2373
 शब्दरूपप्रतिपत्त्यन्यथानुपपत्त्या चेन्द्रियस्य शक्तिः कल्प्यते । शक्तिरूपश्च
 संस्कार इष्यते इति । § 2374
- ३० तत्राह । तदपि संस्कृतमिन्द्रियं शृणुयान्निखिलं निरवशेषं शब्दं । § 2375
 तत्रेत्यादिना व्याचष्टे । यदि संस्कृतेनैवेन्द्रियेण शब्दस्योपलम्भ इति
 कृत्वा ऽसंस्कृतेन्द्रियः पुरुषो नोपलभते । तदा यस्येन्द्रियसंस्कारः कृतः स
 सर्वशब्दान् युगपच्छृणुयादिति पूर्वः प्रसङ्गोऽनिवृत्त एव । § 2376
- अथ स्याद् [1] यथा शब्दप्रतिपत्त्यन्यथानुपपत्त्यैन्द्रियस्य संस्कारक-
 ३५ ल्पना [1] तथा शब्दविशेषप्रतिपत्त्यन्यथानुपपत्त्या संस्कारविशेषकल्पना । 480/s
 यदाह । § 2377

८ *] Ibid.

तथैव तद्विशेषोपि विशिष्टश्रवणाद् भवेदिति । § 2378

तस्मात् संस्कारभेदात् प्रतिविषयम्भिन्नत्वादिन्द्रियस्यैकार्थनियमः । एक-
स्यैव शब्दस्य ग्रहणं यदि । २५८ § 2379

एवं सत्यनेकशब्दसंघाते । विचित्रशब्दमूहात्मके कलकलशब्दे श्रुतिः
कथं नैव स्यात् । दृष्टा च । § 2380

अथापीत्यादिना व्याचष्टे । इन्द्रियस्य ये संस्कारास्ते शब्दानां प्र-
तिनियतास्तत्रैतस्मिन् संस्कारप्रतिनियमे केनचित् संस्कृतमिन्द्रियं कस्य-
चिदेव शब्दस्य ग्राहकमिति न युगपत् सर्वशब्दश्रुतिरिति । एवं संस्कार-
विशेषाच्छ्रुतिनियम इन्द्रियाणामभ्युपगम्यमाने अनेकशब्दसङ्घातस्य कल-
कलशब्दस्य श्रुतिर्न स्यात् । यस्मान्न ह्येकः शब्दः कलकलो नाम । १०
किं कारणम् [।] भिन्नस्वभावानां वेणुमृदङ्गकाव्यपाठगीतशब्दानां कलकले
युगपच्छ्रवणात् । नापि भिन्नस्वभावग्रहणेऽप्यभेदो यतः स्वभावभेदाश्रयत्वाच्च
भेदव्यवस्थितेः । § 2381

ननु यदानेकः शब्दः श्रूयते । तदानेकशब्दश्रवणान्यथानुपपत्त्यापीन्द्रिय-
स्यानेकः संस्कारः कल्प्यते ततोनेकशब्दश्रवणमविरुद्धमेव । § 2382

एवमन्यते । ये प्रयत्नाभिहतैर्वायुभिः संस्कारा आधीयन्ते । ते य-
दीन्द्रियादभिन्नास्तदा संस्कारवहुत्वं कुतः । इन्द्रियस्यैकत्वाद् [।] अथ भिन्नाः
कथं तर्हीन्द्रियं संस्कृतं । तस्य च संस्कारा इति सम्बन्धश्च न सिध्य-
ति ये च निष्पन्ने भवन्ति ते कथन्तस्वभावा विरुद्धधर्माध्यासात् । तेन
भिन्नाभिन्ना अपि संस्कारा न युज्यन्त इति यत्किञ्चिदेतत् । न कलकले २०
युगपदनेकशब्दग्रहणं किन्तु क्रमेणैव तत्रैकैकः शब्दः श्रूयते । तानि च श्रव-
णज्ञानानि लघुवृत्तीनि । ततो लघुवृत्तेः कारणात् तेषु क्रमेण गृह्यमाणेष्वपि
सकृच्छ्रुतिर्भ्रान्तिरिति चेत् । तदा वंशादिस्वरधारायां ये गमृकाः स्वर-
विशेषास्तेषां येऽवयवास्तेषामपि लघुवृत्तिबेन संहारादेकीकरणात् संकुला
प्रतिपत्तिः स्यात् । न त्वसंसृष्टगमकावयवानुक्रमवती स्यात् । वक्ष्यते चात्र २५
प्रतिषेधस्तृतीये परिच्छेदे । ह्रस्वद्वयोच्चारणे स्यादि त्यादिना ३ । ४९३ ।
§ 2383

यत एवन्तस्मादेकशब्दगतौ शक्तिप्रतिनियमादिन्द्रियस्यानेकात्मा ।
अनेकशब्दस्वभावः कलकलो न श्रूयते । श्रूयते च [।] तस्मान्नेन्द्रिय-
संस्कारोऽपि तु तात्त्वादिना शब्दकरणं । तेन यावन्तः शब्दाः कृतास्तावन्त ३०
एव श्रूयन्त इति कलकलग्रहणं । ध्वनयः केवलन्तत्र श्रूयन्ते न वाचकाः
शब्दा यदि । § 2384

नेत्यादिना व्याचष्टे । न कलकले वाचकानि वर्णपदवाक्यानि श्रूयन्ते ।
किङ्कारणं [।] ध्वनीनां केवलानामवाचकानान्तत्र श्रवणात् । २५८ § 2385

एकंगतिशक्तिप्रतिनियमे ध्वनीनामपि कथं युगपच्छ्रवणमिति चेदाह । ३५
वाचकेत्यादि । वाचके च शब्दे प्रतिनियतशक्तीन्द्रियमस्माभिरुच्यते । न
तु ध्वनिष्ववाचकेषु । § 2386

171a/PSVTa

481/s

तत्रेत्यादिना प्रतिविधत्ते । ध्वनय एव हि विशिष्टा वर्णरूपा वाचकाः । तेभ्यो भिन्नमर्थान्तरवाचकं शब्दरूपमस्तीत्येतत्सत्ताग्राहकप्रमाणाभावाद् अतिबह्वियं श्रद्धेयं । किं कारणं । § 2387

यतो न वयमवाचकं ध्वनिं शब्दं च वाचकं पृथग्रूपमिति ध्वनिभ्यो
 ५ भिन्नस्वभावमुपलक्षयामः । किन्त्वेकदैकस्मिन् वर्णानुक्रमश्रवणकाले एक-
 मेव शब्दात्मानम्वर्णानुक्रमलक्षणं व्यवस्यामः । तत्कथं पुनर्ध्वनिव्यतिरिक्तं
 शब्दात्मानमध्यवस्यन्तो परिच्छिन्दन्तः । व्यवसायपूर्वकं निश्चयपूर्वकं ध्व-
 निभ्यो भिन्नं शब्दरूपमनिबन्धनं कथम्प्रवर्तयामः । तस्माद् ध्वनिविशेष
 एवाकारादिरूपेण स्थितः वर्णाख्यः वर्णादिरित्याख्या यस्येति विग्रहः ।
 १० आदिग्रहणात् पदवाक्यादिपरिग्रहः । § 2388

अपि च [I] यदि कलकले ध्वनयः श्रूयन्ते न वाचका । यदा तर्हि
 तत्र बहूनां व्याहर्तृणान्तूष्णीमवस्थानात् । स्थितेष्वन्येषु शब्देष्वेकः पुरुषो
 व्याहरति तस्यैकस्य श्रवणे वाचकः कथं । § 2389

अथ स्यात् [I] तदा ध्वनिरपि प्रतीयत इत्यत आह । न ध्वनिरतो
 १५ वाचकाद्भिन्नो रूपत्वेन वाचकेन सह पृथग् वा श्रूयते । ध्वनिभ्यः श्रूयत एवेति
 चेदाह । न हि प्रत्यक्षेर्धे परोपदेशो गरीयान् । येन स्वयम्विवेकेनाश्रुण्वन्नपि
 बद्धचनमात्राद् ध्वनेः श्रवणं व्यतिरिक्तस्य प्रतिपद्यते । तदिति तस्मादयं श्रोता
 स्थितेष्वन्येषु व्यवहर्तृष्वेकस्यैव व्याहरतः । केवलमेवार्थान्तरध्वनिविविक्तमेव
 शब्दं श्रुण्वंस्तदुपलम्भप्रत्ययानां व्यवहर्तृगतानां करणसाङ्गल्यादीनां शब्दोप-
 २० लम्भप्रत्ययानां सामर्थ्याभावं प्रत्येति । कस्मिन् कर्तव्ये । तदन्यनिष्पादने
 श्रयमाणाच्छब्दादन्यस्य ध्वनेर्निष्पादने । किं कारणं [I] यदि तदुपलम्भ-
 प्रत्ययास्तदन्यनिष्पादने समर्थाः स्युस्तदा तत् साधितन्तैः शब्दोपलम्भप्रत्ययैः
 साधितं ध्वनिरूपमुपलभ्येत । न चोपलभ्यते । § 2390

अथ स्यात् [I] कलकले ते ध्वन्यारम्भका इत्याह । तत्स्वभावा
 २५ इत्यादि । ध्वनिरहितशब्दजननस्वभावा एव पुनः शब्दोपलम्भप्रत्यया व्याह-
 रत्स्वपि बहुषु कलकले स्वकार्यं शब्दं मुक्त्वा कार्यान्तरं ध्वनिं कथमारभेरन्
 । नैवारभेरन् । यस्मान्न हि कारणाभेदे कार्यभेदो युक्तः । तस्मिन्नेव कारणे
 कार्यभेदः शब्दध्वनिलक्षणो न युक्तः । किं कारणं [I] कारणभेदानपेक्षिणः
 कार्यभेदस्याहेतुकत्वात्प्राक् प्राक् । तस्मात् कलकले वाचका एव
 ३० श्रूयन्ते न ध्वनयः । § 2391

ननु यदि कलकले वाचका एव सन्तीत्यभ्युपगम्यते । कथन्तर्हि दूर-
 वर्तिनां ध्वनिमात्रश्रवणं समीपवर्तिनां वाचकानां ध्वनीनां श्रवणमिति ।
 § 2392

483/s

सन्त्यं । य एव वाचकाः प्रयत्ननिष्पन्नास्त एव परस्परसंहर्षेण ध्वन्यार-
 ३५ म्भकाः [I] तेन कलकले केषांचिद् ध्वनिमात्रस्य प्रतीतिरन्येषामुभयप्र-
 तीतिरित्यदोषः । २५९ § 2393

482/s

171b/PSVTa

यदप्युक्तं समीपवर्तिनापि कलकले ध्वनय एव केवलं श्रूयन्ते न वाचकाः शब्दा इति । § 2394

तदप्युक्तं । यस्मान्न च कलकले वाचको न श्रूयते । किन्तु श्रूयत एव । किं कारणं । पदवाक्यविच्छेदानामुपलक्षणात् । अपि च कथं चेन्द्रिय-
स्यैकशक्तिप्रतिनियमाद् भिन्नध्वनिगतिर्भवेत् । बहूनां ध्वनीनां ग्रहणम्भवेत् । ५
नैव भवेत् । § 2395

तानीत्यादिना व्याचष्टे । तानि प्रतिनियतशक्तीन्यपीन्द्रियाणि युग-
पन्नानारूपान् ध्वनीन् श्रृण्वन्ति । कीदृशान् [।] प्रतिशब्दनियतान् । शब्दं
शब्दं प्रति व्यञ्जकत्वेन नियतान् । न ह्येव शब्दान् युगपच्छ्रृण्वन्तीति कः
शब्देष्वेषामिन्द्रियाणां निर्वेदो वैमुख्यं येन तान् न श्रृण्वन्ति । न च भाव- १०
शक्तिरीदृशीति शक्यम्बुक्तं [।] कदाचिद् बहूनामपि वाचकानां श्रवणात्
२६० § 2396

यदुक्तमित्यादि परः । यदुक्तम्बौ द्वे न वाचकेभ्यः वर्णपदवाक्येभ्यो
भेदेन ध्वनयो न सिद्धा इति । कथन्न सिद्धाः [।] सिद्धा एव । किं कारणं
। वचनादर्थप्रतीतेः । शब्दादुच्चरितादर्थस्य वाच्यस्य गतेः । न चैयमर्थगतिर्ध्व- १५
निभ्यः सम्भवति । किं कारणं [।] न हि ध्वनिभागादल्पीयसो वर्णव्यञ्ज-
कादर्थप्रतीतिः । वर्णोप्येकस्तावत् प्रायेणानर्थकः [।] प्रागेव व्यञ्जकोल्पीयान्
ध्वनिभागः । सहिता प्रतिपादका इति चेदाह । न च सोऽन्यं समेति [।]
सोल्पीयान् ध्वनिभागः क्षणिकत्वादन्यमुत्तरकालभाविनं ध्वनिभागं समेति
संश्लिष्यति । तदिति तस्मादियमर्थप्रतीतिः समस्तानि परिपूर्णानि पदवाक्य- २०
रूपाणि यस्मिन् वाचके तत्तथा । तेन साध्या ध्वनिषु न सम्भवति ।
कीदृशेषु । असमस्ता असंश्लिष्टा भागा उत्पन्नोत्पन्नध्वनिभागस्य क्षणिकत्वेन
द्वितीयध्वनिभागानवस्थानाद् येषान्तेषु । इति एवमर्थप्रतिपत्त्यन्यथानुपपत्त्या
सिद्धमक्रमसत्त्वं । अक्रमं सत्त्वं यस्य शब्दरूपस्य तत्तथा । निर्विभागमिति
यावत् । क्रमवद् विभागश्च वाचकव्यतिरिक्तो ध्वनिः [।] क्रमवन्तो भागा २५
यस्येति विग्रहः । § 2397

तन्नेत्यादिना प्रतिषेधति । तदेतदनन्तरोक्तं न सम्भवति । कस्मात् ।
172a/PSVTa क्रम वन्तो ये वर्णास्तद्व्यतिरेकिणा क्रमस्य शब्दस्य । न हि वयन्देवदत्तादि
पदवाक्येषु दकारादिप्रतिभासं मुक्त्वा परं प्रतिभासमुपलक्षयाम इत्यादिना
प्रागेव निषिद्धत्वात् । § 2398 ३०

यदि चासमस्तभागेषु ध्वनिष्वर्थप्रतीतेरसम्भवादक्रमसत्त्वं शब्दरूपं क-
ल्प्यते । तदातिप्रसङ्गश्चैवं कल्प्यमाने । तथा हि हस्तादीनां यथा संकेतग-
मनागमनादिसूचकानि यानि कर्माणि तेषां ये भागास्तेषां क्षणिकत्वात् पूर्वेण
कर्मभागेनापरस्योत्तरस्य कर्मभागस्याप्रतिसन्धानादघटनात् । एकांशाच्चाप्र-
तीतेः । एकस्माच्चाल्पीयसः कर्मभागाद् यथा संकेतस्य गमनागमनादिल- ३५
क्षणस्यार्थस्याप्रतिपत्तेः । तद्व्यतिरेकी । कर्मभागेभ्योन्यः । यथासंकेतं हस्त-
संज्ञादयः । आदिशब्दादर्थप्रतीतौ शिरःकम्पादयो गृह्यन्ते । तेष्वर्थप्रतीतिहेतुः

समस्तरूपकर्मात्माभ्युपगन्तव्यः स्यात् । शब्दवदेव । ध्वनिव्यतिरिक्तशब्दक-
ल्पनावत् । § 2399

यत्पुनरुक्तम् ण्ड ने न । यदा त्रैविद्यवृद्धा हस्तसंज्ञादिविषयानुत्क्षेपण-
त्वादिशब्दनिर्देश्यान् सामान्यविशेषानभ्युपगच्छन्ति तदा कोयं प्रसङ्गः । एकः
५ कर्मात्माभ्युपगन्तव्य* इति । § 2400

तदयुक्तं । यतो यदेकमुत्क्षेपणरूपङ्कर्म सिद्धम्भवेत् । तथा परापरम-
पियदि सिद्धं स्यात् तदा तेषु बहुषूत्क्षेपणेषु प्रत्येकमुत्क्षेपणत्वसामान्यम्वर्तेत
। तदेव तु न सिद्धं पूर्वापरकर्मभागानामनन्वयात् । न च विशेषाभावे
सामान्यसद्भावः । नापि कर्मभागेषु प्रत्येकमुत्क्षेपणादिरूपतया प्रतीतिः [।]

१० किन्तिर्हि [।] तद्भागरूपतया [।] तत्कथन्तेषु भागेषूत्क्षेपणत्वसामान्यमभ्युप-
गम्येत [।] अभ्युपगमे वा एकस्मादपि कर्मभागाद् गमनादिलक्षणस्यार्थस्य
प्रतिपत्तिः स्यादर्थभिधायकस्य सामान्यस्य भावादिति यत्किञ्चिदेतत् । यथा
च न कर्मभागेषु व्यतिरिक्तं कर्मात्मा तथा ध्वनिभागेष्वपि न व्यतिरिक्तः
शब्दात्मा । कथन्तर्हार्थं प्रतीतिरित्याह । क्रमभाविन एवेत्यादि । यथास्त्वं
१५ यस्य यत्करणत्वात्वादि । तस्य प्रयोगो व्यापारस्तस्माद् भिन्ना वर्णभागाः
। कर्मभागा वा यथास्त्वं करणप्रयोगात् । कर्महेतोः प्रयोगात् क्रमभाविनो
भिन्ना इत्यत्रापि सम्बन्धनीयं । ते यथोक्ता वर्णभागाः कर्मभागा वा क्रमेण
विकल्पविषयादत्यनुभवज्ञानानुक्रमानुसारिणां विकल्पानां क्रमेण विषयमुप-
गता यथासंकेतमेवार्थप्रतीतिं जनयन्तीति न्याय्यं । युक्त्यपेतत्वात् । § 2401

२० किं चेति दोषान्तरमप्याह । यैः कैरपि दोषैः पूर्वपूर्वस्य ध्वनिभागस्योत्त-
रो- त्तरेण ध्वनिभागेनाप्रतिसन्धानादित्यादिकैः करणभूतैस्ते ध्वनयो वै या
क र णा दीनामवाचकास्सम्मताः । दृष्टाः [।] तैः क्रमभाविभिर्ध्वनिभिर्व्य-
ज्यमानेस्मिन् ध्वनिव्यतिरिक्तेषु वाचके कथन्न ते । ध्वनिभाविनो दोषा न
सन्ति भवन्त्येव । § 2402

२५ ननु ध्वनयः प्रत्येकं समुदिता वा पूर्वोक्तेन न्यायेन नार्थस्य प्रतिपादकाः
। वाचकस्य तु ते प्रत्येकमभिव्यञ्जका इष्यन्ते । एकेन ध्वनिनाभिव्यक्तस्य
वाच- कस्यानवधुतत्वादन्यान्यैरभिव्यक्तस्य संस्काराधानतारतम्यप्रबोधेनाव-
धारणमिति ध्वनिभिर्व्यज्यमाने वाचकेषु कुतस्ते दोषा इति । तदुक्तम् ण्ड
ने न । § 2403

३० नानेकावयवं वाक्यं पदं वा स्फोटवादिनां ।

एकत्वेपि ह्यभिन्नस्य क्रमशो दर्शिता गतिरिति । § 2405

तदयुक्तम् [।] अभिव्यक्तिर्हि ज्ञानं [।] न च शब्दानुगमेन विना
ज्ञानमिष्यते भवद्भिः । तेनाभिव्यक्तिरिति निश्चय एवोच्यते । न च प्रथम-

५ *] Sphoṭasiddhi ३३ pp.
२५३-५४.

ध्वन्यनन्तरम्वाचकनिश्चयः । प्रतिभासत इति [१] तत्कथमस्याभिव्यक्तिः ।
§ 2406

तस्मात् स्थितमेतद् यथा ध्वनयः प्रत्येकं समस्ता वार्थप्रतिपादनेऽश-
क्तास्तथा वाचकाभिव्यक्ताविति । § 2407

क्रमेत्यादि विवरणं [१] क्रमोत्पादिभिर्ध्वनिभागैर्व्यक्तः प्रकाशितः ५
किलाक्रमः शब्दात्मा वाचको र्थम्वक्ति । न सन्निधानमात्रेण २६१ § 2408

तमपि ध्वनिव्यतिरिक्तं शब्दात्मानं ते ध्वनयो न सकृत् प्रकाशयन्ति ।
किं कारणं [१] तेषां ध्वनिभागानां क्रमभावात् । नाप्येक एव ध्वनिभागः
486/s शब्दं व्य नक्ति । निश्चाययति । किं कारणं [१] तदन्यस्य व्यञ्जकत्वेनाभिम-
तस्य ध्वनिभागस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । इतश्चैको ध्वनिभागो न समस्तस्य १०
शब्दस्य व्यञ्जको यस्मादेकवर्णभागकाले च समस्तस्य वाचकरूपस्यानुप-
लक्षणात् । § 2409

तदिति तस्मादयं शब्दात्मा । ध्वनिभागैः क्रमभाविभिः क्रमेण व्यज्य-
मानत्वात् । अप्रतिसंहितो न संघटितस्सकलोपलम्भो यस्य शब्दात्मनः स
एवम्भूतः शब्दात्मा । उपलम्भसाकल्यसाध्यमर्थं स्वाभिधेयं प्रकाशनलक्ष- १५
णं कथं साधयेत् [१] नैव साधयेत् । किमिव [१] ध्वनिवत् । यथा
ध्वनिभागास्त्रन्मतेन पूर्वापरेणाप्रतिसन्धानादर्थन्न प्रकाशयेयुस्तद्वत् । § 2410

को हीत्यादिनैतदेव समर्थयते । उपलम्भसाध्येष्वर्थेषु को हि संदस-
तोरत्यन्तानुपलम्भे सति विशेषो नैव कश्चित् । यथा हि क्षणिका ध्वनिभागा
उत्तरोत्तरभागावस्थायामसत्त्वादसमस्तोपलम्भनात्र समर्थास्तथैवाक्रमोपि श- २०
ब्दात्मा सन्नप्यस्वीकृतसमस्तोपलम्भनो न समर्थ एवेति । न चायं शब्दात्मा
। उपलम्भनिरपेक्षः सन्निधिमात्रेणार्थप्रतीतिसाधनः । किं कारणं [१] तस्या
व्यपेक्षणात् । सा चेयं व्यक्तिः क्रमभाविनी सदसतोः [१] सतः शब्दात्मनः
। असतश्च ध्वनिभागस्य क्रमेण भवन्ती तुल्योपयोगा । तुल्यफलेति कृत्वा
ध्वनिभिरशक्यसाधनं साधयितुमशक्यं यत् कार्यमर्थप्रतीतिलक्षणं । तत्रापि २५
तथा । ध्वनिभिर्व्यज्यमानेपि शब्दात्मनि तथा । अशक्यसाधनमेवेत्यलमन्येन
शब्देन ध्वनिव्यतिरिक्तेन कल्पितेन । § 2411

तस्मान्न वर्णेष्वपौरुषेयता । नापि वाक्य इत्युपसंहारः । § 2412
न वर्णव्यतिरिक्तम्वाक्यं किन्तु वर्णानुपूर्वी वाक्यं [१] तच्चापौरुषेयमिति
चेत् । § 2413 ३०

487/s
तन्न । किं कारणं [१] वर्णानामानुपूर्व्याः सकाशादभेदतः [१] § 2414
173a/PSVTa

न वर्णभ्योर्थान्तरमेव शब्दरूपम्वाक्यमपौरुषेयं । किन्तर्हि [१] व-
र्णानुक्रमलक्षणं हि नोस्माकं मी मां स का नाम्वाक्यं । तदपौरुषेयं
साध्यमिति चेत् । § 2415

१ व्य] Sphoṭasiddhi (by
Maṇḍana) २९.

न । वर्णानामानुपूर्व्याः सकाशादभेदात् । नेयमानुपूर्वी अर्थात्तरम्ब-
 ण्णेभ्यः । किं कारणं । दृश्यायामनुपलब्धिलक्षणप्राप्तयान्तस्यामानुपूर्व्याम-
 ङ्गीक्रियमाणायां वर्णेषु विभागेन भेदो नोपलम्भप्रसङ्गात् । न चोप-
 लभ्यत इत्यभावसिद्धौ स्वभावानुपलब्धिर्वाच्या । अथादृश्यानुपूर्वी [1] त-
 दाप्यदृश्यायामानुपूर्व्या । तत अनुपूर्व्या अर्थाप्रतिपत्तिप्रसङ्गात् [1] न च
 दृश्याया आनुपूर्व्या ग्राहकं प्रत्यक्षमदृश्यत्वादेव । नाप्यनुमानं लिङ्गाभावात्
 । वर्णेषु भेदवत्याश्चानुपूर्व्या अभावे वर्णमात्रमविशिष्टं सर्वत्र लौकिक-
 वैदिकवाक्येष्विति पूर्ववत् प्रसङ्गः यः किमनेन परिशोषितं स्यादित्यादिनोक्तः
 । § 2416

१० अथ स्याद् [1] क्रमो वर्णानां धर्ममात्रन्न वस्वन्तरं तेनादोषः । तदुक्तं
 [1] § 2417

१५ धर्ममात्रमसौ तेषान्न वस्वन्तरमिष्यते ।
 क्रमेण ज्ञायमानाः स्युर्वर्णास्तेनावबोधकाः ।
 न च क्रमस्य कार्यत्वं पूर्वसिद्धपरिग्रहात् ।
 वक्ता न हि क्रमं कश्चित् स्वातन्त्र्येण प्रपद्यते ।
 यथैवास्य परैरुक्तस्तथैवेनं विवक्षति ।
 परोप्येवं सतश्चास्य सम्बन्धवदनादिता ।*§ 2423

२० तेन पूर्वपूर्ववृद्धदर्शनायातोनादिवर्णक्रमो पौरुषेय एवेत्यत्राह । § 2424
 तेषां च न व्यवस्थानं [1] तेषां वर्णानां न व्यवस्थितक्रमत्वं । किं
 कारणं [1] व्यवस्थितादेकस्मात् क्रमान्तरस्य विरोधतः । § 2425
 488/s

२५ यदीत्यादिना व्याचष्टे । वर्णानामानुपूर्वी यदि कृतका ते च वर्णा
 न बहवस्समानजातीया येन केनचिद् वर्णा व्यवस्थितक्रमाः स्युर्वेदिकाः ।
 अन्ये पुनर्लौकिका यथेष्टपरावृत्तयः । यथेष्टं परावृत्तिः क्रमान्तरेण प्रयोगो
 येषामिति विग्रहः । किन्तर्हि त्रैलोक्य एक एवाकारस्तथा गकारः । तदुक्तं
 । § 2426

देशकालप्रयोक्तृणाम्भेदेपि च न भेदवान् ।
 गादिवर्णो यतस्तत्र प्रत्यभिज्ञा परिस्फुटेति ।*§ 2428
 यदा चैवन्तदा व्यवस्थितक्रमत्वे वर्णानामग्निरित्येव स्यान्न गगनमिति ।
 किंकारणम् [1] अकारगकारयोः पूर्वापरभावस्य व्यवस्थितत्वात् । अकारो
 ३० गकारात् पूर्वमेवाकाराच्च गकारः परेणैव व्यवस्थित इत्यर्थः । गगनमित्यत्र
 गकारात्परेणाकारः स्यादिति क्रमान्तरन्न स्यात् । § 2429

१७ *] Kumārila.

२७ *] Kumārila.

एतदेव द्रढयन्नाह । कृतकानामपीत्यादि । आस्तान्तावदकृत-
कानामियञ्चिन्ता । येषामन्यथाभावः कथञ्चिदपि कर्तुं न शक्यते । कृत-
कानामपि तावद् भावानां कीदृशं हेतुपरिणामनियमवतां हेतोः परिणामः
। उत्तरोत्तरावस्थाप्रतिलम्भः । तस्मान्नियमः कार्यस्य हेत्वनन्तरं सत्ता । स
येषां विद्यते । ते तथोच्यन्ते । तेषामप्यशक्यः क्रमविपर्ययः कर्तुं । यथा बी- ५
173b/PSVTa जाङ्गुरादीनां । बी जात् पश्चादङ्कुरोङ्कुरात् काण्डं यत्र पुष्पादीनि न विपर्ययः
। तथा ऋतुसम्बन्धरादीनां व्यवस्थितक्रमत्वं । ऋतूनां हेमन्तादिलक्षणानां
। सम्बन्धराणाञ्च शौ क्र बा र्ह स्पत्यादीनां । आदिशब्दाद् ग्रहनक्षत्र-
प्रभृतीनां । किं पुनरचलितावस्थास्त्रभावानामकृतकानाम्वर्णानां । अच-
लिताक्रमाद्यवस्था स्त्रभावश्च येषामकृतकानामिति विग्रहः । कथंदिद् व्यव- १०
स्थितानां । विनियतेन क्रमेण । पूर्वावस्थायास्त्यागमन्तरेणान्यथाभावायोगात्
क्रमान्तरेणावस्थानस्यायोगात् । पूर्वावस्थात्यागे वा वर्णानामभ्युपगम्यमाने
तेषाम्बिनाशप्रसङ्गात् । वर्णानामपि तावन्न पूर्वावस्थात्यागमन्तरेण क्रमविप-
र्ययो विशेषेण नित्यायामानुपूर्व्या । तदेतत् क्रमान्यत्त्वं प्रतिपदम्बर्णान्यत्वे १५
489/s स्यान्नित्या अपि वर्णाः प्रतिपदम्भिन्ना इति कृत्वा । अपूर्वेषाम्वर्णानाम्प्र- १५
तिपदमुत्पादाद् वर्णबाहुल्यं । तस्माद्वा क्रमान्यत्त्वं स्यात् । तच्चैतदुभयमपि
नाभिमतं मी मां स का ना मेकत्वान्नित्यत्वाच्च वर्णानां । २६२. § 2430
अपि चेत्यादिना दूषणान्तरमाह । देशकालाभ्यां यः कृतः क्रमस्तस्य
वर्णेष्वभावः कथं । व्याप्तिनित्यत्वं वर्णनात् । तदुक्तं । § 2431

किञ्च शब्दस्य नित्यत्वं श्रोत्रजप्रत्यभिज्ञया । २०

विभुत्वं च स्थितं तस्य को व्यवस्येद्विपर्ययमिति । *§ 2433

वर्णानामाकाशवद् व्याप्तिवर्णनान्न देशकृतः क्रमः । नित्यवर्णनान्न
कालकृतः । सा चेयमित्यादिना व्याचष्टे । सा चेयम्बर्णानामानुपूर्वी ।
देशकृता वा स्यात् । यथान्योन्यदेशपरिहारेण स्थितानां पिपीलिकादीनाम्प-
ङ्क्तौ । कालकृता वा स्यादानुपूर्वी । यथा बीजाङ्गुरादीनां । यदा बीजं न २५
तदाङ्कुरो यदाङ्कुरो न तदा पत्रादय इति सेयमानुपूर्वी द्विधा । देशकालकृता
वर्णेषु न सम्भवति । कुतः [।] व्याप्तेर्नित्यत्वाच्च । तत्र न तावद्देशकृतानुपूर्वी
वर्णानां सम्भवति । यस्मादन्योन्यदेशपरिहारेण भावानां वृत्तिर्हि देशपौर्वापर्यं
। तदित्थम्भूतं पौर्वापर्यम्बर्णेषु न सम्भवति । किं कारणं [।] व्यापित्वेन ३०
दृष्टान्तः । शास्त्रीयमाह । आत्मादिवच्चेति । आदिशब्दादाकाशादिपरिग्रहः ।
490/s तथा कालकृतानुपूर्वी वर्णनान्न सम्भवति । यस्मादन्योन्यं कालपरिहारेण
वृत्तिः कालपौर्वापर्यं । एतदेव कुतः । यदेत्यादि । यस्मिन् काले एको

२१ *] Kumāṛila.

नास्ति तदान्यस्य भावात् कारणात् । तदपि कालपौर्वापर्यन्नित्येषु वर्णेषु
न सम्भवति । सर्वदा सर्वस्य वर्णस्य भावात् । न च देशकालकृतात्
क्रमादन्या वर्णानुपूर्वी गतिः प्रकारोस्ति । तत्कथम्वर्णपौर्वापर्यं वाक्यं
यद्भवद्भिरपौरुषेयं साध्येतेति । § 2434

५ न च ध्वनिकृतो युगपद्भाविनाम्वर्णानां क्रमो युक्तोऽनित्यत्वप्रसंगात् ।
तदुक्तम् [1] § 2435

अनित्यध्वनिकार्यत्वात् क्रमस्यातो विनाशिता ।

पुरुषाधीनता चास्य तद्विवक्षावशाद् भवेदिति । *§ 2437

174a/PSVTa

तेनायमर्थो भवति [1] व्यापित्वाद् वर्णानां यौगपद्यमतो व्यापित्वविरोधी
१० क्रमः [1] क्रमविरोधि च व्यापित्वं । क्रमश्चेद् वर्णानामिष्यते व्यापित्वग्राहि
प्रत्यभिज्ञानं भ्रान्तं स्यात् [1] तथा च देशकालप्रयोक्तृभेदेन वर्णानाम्भिन्न-
त्वात् कार्यत्वमिति कथमनादित्वं क्रमस्य । § 2438

तेन यदुच्यते । § 2439

न च क्रमस्य कार्यत्वं पूर्वसिद्धपरिग्रहात् ।

१५ वक्ता न हि क्रमं कश्चित्स्वातन्त्र्येण प्रपद्यते ।

यथैवास्य परैरुक्तस्तथैवैवम्विवक्षति ।

परोप्येवमतश्चास्य सम्बन्धवदनादितेति [1] § 2443

तदपास्तं । क्रमे सति वर्णैकत्वप्रत्यभिज्ञानस्याप्रामाण्येन प्रत्युच्चारणं
वर्णानां कार्यत्वात् क्रमस्य च तेभ्योनर्थान्तरत्वात् । न च क्रमः क्रमिणान्ध-
२० र्मः [1] धर्मस्यापि धर्मिणस्सकाशाद् भेदात् भेदेन श्रोत्रज्ञानेऽवभासः स्यात्
। न च भवति । तस्मादयुगपदुत्पन्ना एव भावाः क्रमः तेन प्रत्युच्चारण-
म्वर्णानामुत्पत्तिभेदात् क्रमभेदेपि । पूर्वदृष्ट एवायं क्रम इति प्रत्यभिज्ञानं
सादृश्यनिबन्धनं । न प्रत्यभिज्ञानं सादृश्यनिबन्धनं । न प्रत्यभिज्ञानं प्रमाण-
मिति प्रतिपादयिष्यते च । तत्कथं क्रमस्यानादित्वादपौरुषेयत्वमिति । २६३

२५ § 2444

491/s

अथ माभूदेष दोष इत्यनित्यान् व्यापिनश्च वर्णानिच्छेत् वे द वा दी
। तदाऽनित्याव्यापितायान्दोषः प्रागेव कीर्तितः । § 2445

अथेत्यादिना व्याचष्टे । माभूदेष वर्णानुपूर्व्यभावदोष इत्यनित्यान-
व्यापिनश्च वर्णानिच्छेद् वे द वा दी । अनित्यत्वात् कालकृतपौर्वापर्यम-
३० व्यापित्वाद् देशकृतमिदमिति मन्यमानः । तावप्यनित्याव्यापिपक्षौ प्रागेव ।
अनित्यं यत्सम्भूतम्पौरुषेयं कथं न तद् । ... इत्यादिना । सर्वत्रानुपलम्भः
स्यादित्यादिना च यथाक्रमन्निराकृतावित्यपरिहारः । २६४ § 2446

८ *] Kumāṛila.

वर्णानां व्यक्तिरभिव्यक्तिस्तस्याः क्रमोपि वाक्यन्न भवति । यदा कर्मस्था क्रियाभिव्यक्तिस्तदा वर्णानां व्यक्तिविषयब्रह्मो वाक्यमित्यपि न भवतीत्यर्थः । कस्मात् [1] नित्यव्यक्तिनिराकृतेः । § 2447

नेत्यादिना व्याचष्टे । न वर्णानां रूपानुपूर्वी स्वरूपानुपूर्वी वाक्यं येना-
यन्दोषः [1] किन्तर्हि [1] तद्वक्तेः । वर्णरूपव्यक्तेर्व्यक्तबलक्षणाया यानुपूर्वी ५
तद् वाक्यं । तामेव दर्शयन्नाह । नेत्यादि । सा व्यक्तिर्यथा स्वरूपानुपूर्वी-
क्तिप्रत्ययानां । येन यस्य वर्णानुपूर्वीप्रत्ययास्तात्वादिव्यापारास्तेषां क्रमाद्
भवन्ती क्रमयोगिनीति कृत्वा तदानुपूर्वी तेषां व्यक्तानां वर्णानामानुपूर्वी
वाक्यम् [1] इत्यपि मिथ्या । किं कारणं [1] तस्या व्यक्तेर्नित्येषु प्रा-
गेव सा मा न्य व्य क्ति चि न्तास्थाने निषिद्धत्वात् । तदेव स्मारयन्नाह १०
। कार्यतेत्यादि । व्यञ्जककृतेन साक्षाञ्जननशक्त्युपधानेन । ज्ञानजननास-
मर्थानां घटादीनां कार्यविशेष एव व्यक्तिरित्याख्यातमेतत् । किञ्च कर-
णानान्तात्वादीनां व्यापारादेव तस्माद्धेतोस्तेषाम्वर्णानामुपलब्धेस्तेषाम्वर्णानां
कार्यता प्राप्ता [1] यस्मात् । § 2448

492/s

यत् खलु रूपं यत् एवोपलभ्यते तस्य रूपस्य लोकः कार्यतां प्रज्ञाप- १५
यतीति सम्बन्धः । यत् एवोपलभ्यते इति यच्छब्देन यो निर्दिष्टस्तस्योप-
लब्धिस्तदुपलब्धिस्तन्नान्तरीयिकामेवोपलब्धिमाश्रित्येति भिन्नक्रम एवकारः ।
सा यथोक्तोपलब्धिर्वर्णेष्वप्यस्ति [1] प्रयत्नव्यापारोपलब्धिनान्तरीयकत्वादेव
वर्णोपलब्धेः । सा चोपलब्धिरन्यत्रापि कार्यत्वेन प्रसिद्धे वस्तुनि [1] तदाश्रयः
कार्यताप्रज्ञप्तेराश्रयः । नातोधिको विशेषः [1] तत्कथन्तुत्ये कार्यताभ्युपग- २०
मनिबन्धने न वर्णाः कार्याः । § 2449

नेत्यादि परः । न चैतदुपलब्ध्याश्रया । एकोपलब्धिनान्तरीयिका याऽप-
रस्योपलब्धिस्तदाश्रया कार्यतास्थितिः [1] किन्तर्हि [1] यत्सत्येव भवति ।
यस्मिन् सत्येव यद् भवति । इति एवं सत्ताश्रया कार्यतास्थितिः । न च
वर्णानां करणेभ्यः सत्ता भवति किन्तूपलब्धिरेवेति मन्यते । § 2450 २५

सा सत्तेत्याचार्यः । सत्ताश्रयस्यैव कार्यता प्रज्ञप्तिरित्यसत्यमेतत् ।
केवलं सा सत्ता कुतः प्रमाणात् सिद्धा येनेयं कार्यतां साधयेत् । न
ह्यसिद्धायामस्यां सत्तायामेवम्भवति । सत्येवास्मिन्निदं भवतीत्येवम्भवति ।
तस्मात् सत्तासिद्धिस्तत्साधनी । तस्याः कार्यतायाः साधनी । सा सिद्धिरुप- ३०
लब्धिरेव सिद्धेर्ज्ञानस्वभावत्वात् । ततश्च यन्नान्तरीयिकैव यत्सत्तोपलब्धिस्त-
त्तस्य कार्यमित्येतावत् स्थितं [1] तच्च वर्णेष्वपि तुल्यमिति कथं न वर्णाः
कार्याः । § 2451

सत्यमित्यादि परः । सत्यमेवं करणव्यापारादेव शब्दोपलब्धौ तत्कार्यता
स्यात् । यदि तस्य शब्दस्य तात्वादिव्यापारात् सत्ता न सिद्धा स्यात् । किन्तु
सिद्धैव प्रमाणेन । तथा हि पूर्वं गोशब्दं श्रुतवतः पुंसोन्यदा गोशब्दश्रवणे ३५
स एवायं गोशब्द इति तच्चग्राहिणी प्रत्यभिज्ञोत्पद्यते । तच्चग्रहणमेवान्यथा

न स्यात् । यदि पूर्वोत्तरश्रवणकालयोरन्तराले शब्दो न स्यादित्यर्थापत्त्या प्राक्छब्दस्य सत्ता सिद्धैव । न च सिद्धिपूर्विका सिद्धिः कार्यतासाधनी । किन्तु सा हि सत्तासिद्धिः कार्यत्वप्रज्ञप्तेर्निमित्तं या सिद्धिपूर्विका । यथा घटस्य प्रागसतः कुलालादिव्यापारादेव पश्चात् सिद्धिः । § 2452

५ नन्वित्यादि सिद्धा न्त वा दी । एतत् कथयति [1] न तावत् प्रत्यभिज्ञा प्रमाणमिति प्रातिपादयिष्यते तत्कथं सत्ता सिद्धा । भवतु नाम प्राक्छब्दस्य सत्ता सिद्धा । तथापि शब्दस्य तद्रूपमसिद्धं । कतरत् तद् रूपमित्याह । यत् तथा विधेत्यादि । तथाविधस्य शब्दस्वलक्षणप्रतिभासिज्ञानस्य व्यवधानेनोपयुक्तं शीलं यस्येति विग्रहः । यदि हि तथाभूतं रूपं प्राक् सिद्धं स्यात् तदा नित्यं शब्दोपलम्भः स्यात् । § 2453

493/s

१० सिद्धमेव तच्छब्दस्य यथोक्तं रूपं केवलमन्यस्य सहकारिणो वैकल्याच्छ्रोत्रविज्ञाने कारणत्वेन नोपयुक्तमिति चेत् । § 2454

यदेवं सहकारिसन्निधाने या पश्चात् स्वज्ञाने उपयुक्ता । या प्रयत्नात् प्रागनुपयुक्तावस्था । ते परस्परविरुद्धे । कथमिदानीमुपयुक्तानुपयुक्तयोरवस्थयोर्विरुद्धयोरभेदः [1] अपि तु भेद एव ततश्च नानात्वात् स तादृशः शब्दस्य स्वभावः कृत इति कार्य एव शब्दः स्यात् । § 2455

अथापि स्याद् [1] योसावतिशयो भवति न स शब्दस्यात्मभूतोपि बर्धान्तरमिति पूर्वकस्वभावादप्रच्युत एवासावित्याह । § 2456

175a/PSVTa

२० नापि भेदोऽकारकावस्थातः कारकावस्थालक्षणोतिशयः शब्दस्वभावासंस्पर्शी शब्दस्वभावान्न व्यतिरिक्त इति यावत् । व्यतिरेके हि तस्यैवातिशयस्य शब्दज्ञाने उपयोगसिद्धेः कारणत्वसिद्धेस्तस्य शब्दस्याकारणत्वप्रसंगात् । तथा हि यस्यैव भावे साध्यसिद्धिस्तदेव तत्र साध्य उपयोगि युक्तन्नापरं । अतिशयो ज्ञान उपयुज्यते [1] साक्षादतिशये तु शब्द उपयुज्यत इति पारम्पर्येण शब्दोपि ज्ञाने उपयुक्त एवेत्यत आह । § 2457

२५ तदतिशयेत्यादि । तस्मिन्नतिशयस्य शब्दस्योपयोगेपि कल्प्यमाने । तद्वत्प्रसङ्गः । ज्ञानवत्प्रसङ्गः । यथा विज्ञाने कर्तव्येर्थान्तरभूते नातिशयेन शब्द उपयुज्यते । तद्वदतिशयेपि कर्तव्येर्थान्तरभूतोतिशयः कल्पनीयः । तथा चानवस्था स्यादतोतिशयः शब्दादभिन्नः [1] यतश्चाभिन्नः । तस्मात् तदन्यं स्वविषयज्ञानजननं शब्दस्वभावमतिशेत एव । स्वरूपभेदेन । कोऽव्यवहितसामर्थ्यो पयोगोवस्थाभेदोऽव्यवहितसामर्थ्य उपयोगो यस्यावस्थाभेदस्येति विग्रहः । § 2458

494/s

अथ स्यात् [1] नैव विज्ञानजनिकावस्थोत्पद्यते नित्यत्वात् [1] किन्तु तात्वादिकमपेक्ष्यासौ ज्ञानं जनयतीति [1] § 2459

३५ अत आह । अतिशयस्येत्यादि । नास्य सहकारिकृतोतिशयोस्तीत्यनतिशयस्य सहकारिणं प्रत्यपेक्षा प्रागेव निरस्ता [1] स च जनकः शब्दस्वभावः करणव्यापारादेव सिद्ध इति कृत्वा सर्वकार्यतुल्यधर्मा । सर्वे कार्ये तुल्यधर्मा यस्येति विग्रहः । तस्य तादृशस्य कार्यतुल्यधर्मणः शब्दस्य

व्यक्ताविष्यमाणायां सर्वमङ्कुराद्यपि व्यङ्ग्यं स्यात् । न वा किञ्चिद् व्यङ्ग्यं ।
शब्दोपि कार्यः स्याद् विशेषाभावात् । § 2460

तथा हि [1] स्वज्ञानेन करणेनान्यधीहेतुरर्थो व्यञ्जको मतः । कदा
[1] सिद्धेर्धे । यद्यसौ व्यङ्ग्यः कारणाल्लब्धसत्ताको भवति । यथा दीपः
कुलालादिसिद्धे घटे तज्ज्ञानहेतुर्व्यञ्जकः । अन्यथा वापि यदि व्यङ्ग्यः प्राग- ५
सिद्धः स्यात् । तदा को विशेषोस्य व्यञ्जकस्य कारकाद्धेतोः [1] § 2461

स्वप्रतिपत्तीत्यादिना व्याचष्टे । स्वप्रतिपत्तिरेव द्वारमुपायस्तेन करणेनान्य-
स्य घटादेः प्रतिपत्तिहेतुर्लोके व्यञ्जकः सिद्धः । दीपादिवत् । स चेद् व्यङ्ग्यः
व्यञ्जकव्यापारात् प्राक् सिद्धः स्यात् । § 2462

ननु च प्रदीपादिरप्युपलब्धियोग्यं घटक्षणं प्रागसिद्धमेव जनयति । १०
तत्किमुच्यते स चेत् प्राक् सिद्ध इति [1] § 2463

अत आह । समानजातीयेत्यादि । अनुपलम्भयोग्यः पूर्वको घटादिक्षणः
समानजातीय उपादानक्षणस्तस्य व्यञ्जकव्यापारात् प्राक् सिद्धेः कारणात् स
चेत् प्राक् सिद्धः स्यादित्युच्यते । न तस्यैव व्यञ्जकाल्लभ्यस्य ज्ञानहेतोरतिश-
यस्य प्राक् सिद्धेः सिद्ध उच्यते । किं कारणं [1] तस्य यथोक्तस्यातिशयस्य १५
। तत्सामग्रीप्रत्ययत्वात् । सा व्यञ्जकसामग्री प्रत्ययः कारणं यस्येति विग्रहः

175b/PSVTa । ये पुनः स्वव्यापारात् प्राग् असिद्धस्योपलम्भकाः कारका एव ते ।
किमिव [1] कुलालादिवद् घटादौ शब्दस्याप्युपलम्भहेतवः कुलालादितुल्या
इति । शब्दोपि घटादिवत् कार्य एव । § 2464

नन्वेकदा श्रुतस्य शब्दस्यान्यदा श्रवणे च स एवायमिति तच्च प्रत्य- २०
495/s क्षप्रत्यभिज्ञया प्रतीयते । तच्चप्रतिपत्त्यन्यथानुपपत्त्या च तात्त्वादिव्यापारात्
प्राक् सच्चं शब्दस्यापि निश्चितमिति कथन्तात्त्वादयो सिद्धोपलम्भनाः [1] तेन
व्यञ्जका एव युक्ताः । § 2465

एवमन्यते । प्रथमे क्षणे शब्दग्रहणं द्वितीयक्षणे पूर्वगृहीतशब्दाहित-
संस्कारप्रबोधस्ततोऽन्यस्मिन् क्षणे शब्दस्मरणं । ततश्चतुर्थे क्षणे तिरोहिते २५
तस्मिन् स एवायं घटशब्द इति प्रत्यभिज्ञानं कथं प्रत्यक्षं स्यादसन्निहित-
विषयत्वात् । § 2466

नापि प्राक्प्रबुद्धसंस्कारस्य पुंसो वर्णग्राहकं प्रत्यभिज्ञानं सम्भवति ।
वर्णस्य सांशब्दादित्युक्तं । अन्त्यवर्णभागकाले च पूर्ववर्णभागानामस-
त्त्वेनान्त्यस्यापि वर्णस्यासन्निहितत्वात् । अत एव पदवाक्ययोरपि ग्राहकं ३०
प्रत्यक्षं प्रत्यभिज्ञानं न सम्भवति वर्णसमुदायत्वात् पदादेरन्त्यवर्णकाले च
पूर्वपूर्ववर्णानामसत्त्वात् सन्निहितविषयश्च प्रत्यक्षमिष्यते । तस्मान्न प्रत्यक्षं
प्रत्यभिज्ञानम्वर्णपदवाक्येषु तच्चग्राहकं सम्भवति [1] अत एव चा चार्ये
ण नोपन्यस्तं [1] § 2467

भवतु वा तेषु प्रत्यभिज्ञानं प्रत्यक्षन्तथापि तच्चग्रहणान्यथानुपपत्त्या न ३५
तात्त्वादिव्यापारात् प्राक्छब्दस्य सच्चकल्पना युक्ता । सदृशापरग्रहणेनापि
तच्चग्रहणस्य सम्भवात् सदृशापरग्रहणमेवाव्याप्यसिद्धमिति चेत् । § 2468

नन्वेकत्वमपि नैव सिद्धं । तत्त्वग्रहणात् सिद्धमिति चेन्न [1] भिन्नेष्वपि लूनपुनर्जातेषु केशेषु तत्त्वग्रहणस्य दर्शनात् संशय एवातः । कथमर्थापत्त्या प्राक् सत्त्वकल्पना । § 2469

अथ प्रत्यभिज्ञायमानत्वाच्छब्दस्य नित्यत्वम् [1] अनित्यत्वे ह्यनेकत्वात् प्रत्यभिज्ञानमेव न स्यात् । तथा । यः परार्थम्प्रयुज्यते स प्रयोगात् प्राग् विद्यमानो यथा वास्यादिच्छिदायां । प्रयुज्यते च शब्दः परप्रत्यायनाय । तस्मात् सोपि प्राग् विद्यत एव चेति [1] § 2470

अत आह । प्रत्यभिज्ञानेत्यादि । शब्दस्य सदा सत्तासिद्धिहेतवः । तेपि न हेतुलक्षणं पुष्पन्ति । तथा ह्यनित्येपि प्रदीपादौ प्रत्यभिज्ञानन्दृष्टं । तस्मादनैकान्तिकमेतत् [1] तथा क्षणिकेपि कर्मणि प्रयोगे दृश्यते । तेन प्रयुज्यमानत्वादित्यपि हेतुरनैकान्तिक एव । § 2471

यदपि किञ्चिल्लिङ्गं शब्दस्यैकत्वसाधनायोपादीयते । उत्तरा पश्चाद्भाविन्यकारप्रतीतिर्या सा पूर्वाभिन्नविषया । पूर्वया अकारप्रतीत्या एकविषया । § 2472

एतेन शब्दानामेकत्वसाधनान्नित्यत्वंसाधितमिति मन्यते । अकारप्रतीतिरिति हेतुः । तद्वदिति पूर्वाकारप्रतीतिवदित्यादि । आदिशब्दाद् द्रुतमध्यविलम्बितावस्थायामेक एव गकारादिवर्णस्स एवायं गकारादिवर्णो द्रुतादिभेदभिन्न इति प्रतीतेः [1] प्रयोगस्तु या या अकारप्रतीतिः सा पूर्वाकारप्रतीत्यभिन्नविषया । तद्यथा पूर्व अकारप्रतीतिः । अकारप्रतीतिश्चोत्तराप्यकारप्रतीतिरिति स्वभावहेतुप्रतिरूपकः । तदपि साधनं पूर्वापरयोरकारस्त्वलक्षणयोरभेदसाधने न समर्थ । तथा ह्यकारप्रतीतेरित्ययं हेतुर्विशेषेण वा स्यात् पूर्वाकारप्रतीतिरूपत्वादिति । सामान्येन वा स्यादकारप्रतीतिमात्रत्वादिति । आद्ये पक्षे हेतुरसिद्धः । किं कारणं [1] तत्स्वभावत्वासिद्धेः पूर्वाकारप्रतीतित्वासिद्धेः । यद्वा विशेषेण वा हेतुरुत्तराकारप्रतीतिरूपत्वादिति । § 2473

तदपि न साधनं । किङ्कारणं [1] तत्स्वभावत्वासिद्धेः साध्यस्वभावत्वासिद्धेः । अनैकान्तिकत्वं व्याप्तेरसिद्धत्वादित्यर्थः । § 2474

अथ सामान्येन लिङ्गस्य वचने भिन्नविषयत्वस्याप्यविरोधः । अकारप्रतीतिश्च स्यात् पूर्वाकारप्रतीतिविषयाद् भिन्नविषया चेति को विरोधः । § 2475

अन्ये षकारप्रतीतित्वं सामान्यं यथा तयोः प्रतीत्योरेवमकारविषयत्वमविरुद्धमिति व्याचक्षते । § 2476

किञ्च । एकविषययोश्च प्रतीत्योः पूर्वव्यवस्थितैकाकारविषययोः पूर्वोत्तरकालभाविन्योः प्रतीत्योः पूर्वापरभावः प्राक् पश्चाद्भावे विरुध्यते । किं कारणं [1] सन्निहितासन्निहितकारणत्वेन यथाक्रमं कार्यस्योत्पादानुत्पादात् । सन्निहितकारणत्वे च तयोर्युगपद् भावः स्यात् । अथ सन्निहितेपि कारणे पूर्वेवाकारप्रतीतिरुत्पद्यते नोत्तरा । तदा पश्चादपि सा न स्यात् । किं कारणं

496/s

176a/PSVTa

। पूर्वापरप्रतीतिकारणसन्निधानेप्यनुत्पन्नस्योत्तराकारप्रतीतिविशेषस्यातत्कारणत्वात् । पूर्वाकारप्रतीतिकारणं नास्य कारणमित्यर्थः । तस्मात् तयोः पूर्वापरभाविन्योः प्रतीत्योर्भिन्नाखिलकारणत्वं । भिन्नमखिलं कारणन्तयोरिति विग्रहः । § 2477

स्यान्मतं [1] तयोरकारप्रतीत्योः शब्द एवैकः कारणं केवलं सहकारिसन्निधानक्रमादुत्पत्तिक्रम इति [1] § 2478

अत आह । तत्रेत्यादि । तत्र तस्मिन् पूर्वोत्तराकारप्रतीत्युत्पत्तिकाले । एकस्य कारणस्य स्वरूपेणाभेदेपि प्रतीत्योर्युगपद् भाव एव स्यात् । किं कारणं [1] तस्यैकस्य शक्तस्य कारणस्य सहकार्यप्रतीक्षणात् । ततश्च युक्तिविरुद्धं पूर्वापरयोः प्रतीत्योरेकविषयत्वं । § 2479

एतेन च सर्वेणोत्तराकारप्रतीते पूर्वाकारप्रतीत्यभिन्नविषयत्वे साध्येनुमानबाधितत्वं प्रतिज्ञाया उक्तं । अनुमानच्चीदृशं । यत् क्रमभावि तन्नैकविषयं । यथा क्रमेण भवच्चक्षुःश्रोत्रविज्ञानं [1] क्रमभाविन्यौ च पूर्वोत्तरे अकारप्रतीती । एकविषयत्वमक्रमभाविन्नेन व्याप्तत्वरुद्धं च क्रमभावित्वमिति व्यापकविरुद्धमेव । § 2480

नन्वत्र प्रत्यक्षप्रत्यभिज्ञाबाधितत्वात् प्रतिज्ञाया अनुमानस्योत्थानमेव नास्तीति चेत् [1] § 2481

न । स एवायमिति ज्ञानस्य पूर्वापरकालसम्बन्धिविषयत्वेन भेदविषयत्वात् । अन्यदेव हि पूर्वकालसम्बन्धित्वमन्यदेव चापरकालसम्बन्धित्वं । अन्यथा पूर्वकालसम्बन्धित्वाद्वाऽपरकालसम्बन्धित्वस्याभेदेधुना भावाद् भावस्य प्रतिभासो न स्यात् । स एवेति च ज्ञानस्योत्पत्तिः स्यात् [1] न स एवायमिति । अपर- कालसम्बन्धित्वाद्वा पूर्वकालसम्बन्धित्वस्याभेदे पूर्वमस्य प्रतिभासो न स्यात् [1] अयमेवेति च ज्ञानस्योत्पत्तिः स्यात् [1] न स एवायमिति । § 2482

तस्माद् यत्पूर्वकालसम्बन्धित्वन्तदपरकालसम्बन्धित्वन्न भवति । यच्चापरकालसम्बन्धित्वन्तत्पूर्वकालसम्बन्धित्वं न भवतीति पूर्वापरकालसम्बन्धिविषयत्वेन भेदविषयत्वात् कथम्प्रत्यभिज्ञातः प्रतिज्ञाबाधा । § 2483

उ म्बे क स्वाह । यदि स एवायमित्येकानुभवस्तथाप्ययमतीतज्ञानकर्मताऽपरोक्षते एकाधिकरणे गृह्णन् सम्वेद्यते । अथापि प्रत्ययद्वयमिदं ग्रहणस्मरणरूपं । तथापि घटस्मरणपटग्रहणयोर्निरन्तरोत्पन्नयोर्विलक्षणमिदम्परस्परविषयत्वेन प्रतिभासनात् । अपरोक्ष एव ह्यर्थोतीतज्ञानविशिष्टतया स्मृतौ प्रतिभासते । अतीतज्ञानविषयश्चापरोक्षतया प्रत्यक्षे । तदहं स्मराम्येतदिति प्रतिभासनात् । तस्मादनिमिषितदृष्टेः पुरुषस्य यदुत्पत्तिविनाशरहितानुवृत्तावसायः स एव बाधकः क्षणभङ्गसाधकस्यानुमानस्येति । § 2484

तदयुक्तम् [1] उत्तरोत्तरप्रत्यक्षाणां यथाक्रममुत्तरोत्तरवस्त्ववस्थाभेदविषयत्वेन स एवायमिति तच्चारोपस्य भ्रान्तत्वात् । तथा हि प्रथमदर्शिनः प्रत्यक्षे यथाऽपरोक्षावस्था प्रतिभासते नातीतज्ञानविषयावस्था । तथा भूयो

- दर्शिनोपि । इदानीन्तनेन च रूपेण वस्त्ववस्थितन्न प्राक्तनेन । अवस्थिते च रूपे प्राक्तनरूपस्यानवस्थानमेव विनाशः । यथा वृद्धावस्थायाम्बाल-
रूपस्य प्राक्तनञ्च रूपमतीतज्ञानकर्म । इदानीन्तनं च रूपमपरोक्षमथ 498/s
धमतीतज्ञानकर्मताऽपरोक्षते एकाधिकरणे प्रतिभासेते । कथं वाऽपरोक्ष
एवार्थोतीतज्ञानविशिष्टतया स्मृतौ प्रतिभासत इत्याद्युच्यते । § 2485
- यत्राप्यनिमिषदृष्टेश्चिरतरकालं पश्यतोनुवृत्तावसायस्तत्रापीदानीन्तनप्रत्य-
क्षज्ञानसम्बन्धेनार्थस्यापरोक्षतोत्पद्यते [1] अतीतज्ञानाभावेनातीतज्ञानकर्म-
तायाश्चेदानीमभाव एव विनाश इति कथमुच्यते [1] उत्पत्तिविनाशर-
हितानुवृत्तावसाय एव बाधकः क्षणिकत्वानुमानस्येति । § 2486
यदप्युच्यते [1] यः प्रतिक्षणमन्यत्त्वम्वदति तस्य चायम्बाधः प्रत्य-
भिज्ञानमात्रेणानन्यत्वे तु विनष्टस्यापि तच्चावगमात् । मृतप्रत्यभिज्ञायामिवेति
[1] § 2487
- तदपि निरस्तं । अनन्यत्वस्यैवाभावात् । नापि विनष्टाविनष्टयोरनन्यत्वं
विरोधात् । न च तच्चावगमान्यथानुपपत्त्यानन्यत्वं सादृश्येनापि तच्चावगमस्य
सम्भवात् । स इत्यङ्गश्च न प्रत्यक्षोऽसन्निहितविषयत्वात् । स्मरणरूपत्वे
चास्य न पूर्वदृष्टार्थग्राहित्वं स्पष्टप्रतिभासाभावात् । दृष्टार्थाध्यवसायकत्वेन 177a/PSVTa
तु स्मृतिरूपत्वे भ्रान्तत्वं [1] स्वआकाराभेदेन दृष्टार्थाध्यवसायात् । अय-
मिति चांशः प्रत्यक्ष इष्यते [1] स्मरणप्रत्यक्षयोश्चैकत्वम्विरुध्यते । तस्मात्
पूर्वविज्ञानविषयत्वरहिते पुरोवस्थितेर्षे सादृश्येन पूर्वज्ञानविषयत्वमारोप्य स
एवायमिति मानसं ज्ञानं गृह्णाति । आरोपबलेन चातीतज्ञानकर्मताऽप-
रोक्षते एकाधिकरणे प्रतिभासेते । मरीचिकायां जलप्रत्यभिज्ञान इव ।
आरोपाभावे त्वेते भिन्नाधिकरणे एव प्रतिभासेते । जलस्मरणमरीचिकाग्र-
हणयोरिव । § 2488
- तस्मात् स्थितमेतद् [1] भ्रान्तत्वादप्रत्यक्षत्वाच्च न प्रत्यभिज्ञातः क्षणिक-
त्वानुमानबाधेति । तेन पूर्वोत्तरे अकारप्रतीती भिन्नविषये एव । तथा
द्रुतमध्यबिलम्बितानाङ्गकारादिप्रतिपत्तीनां भिन्नविषयत्वं । द्रुतादिभेदभिन्नग-
कारालम्बनत्वात् । गकार एव द्रुतो गकार एव विलम्बितं इति गकारैक-
त्वप्रतीतिस्तु सादृश्यनिमित्तैव । § 2489
- तेन यदुच्यते । § 2490

न हि द्रुतादिभेदेपि निष्पन्ना संप्रतीयते ।
गव्यत्त्यन्तरविच्छिन्ना गव्यक्तिरपरा स्फुटा ।
तेनैकत्वेन वर्णस्य बुद्धिरेकोपजायते ।
विशेषबुद्धिसद्भावो भवेद् व्यञ्जकभेदत इति [1] § 2494

499/s

तदपास्तं । यतो ध्वनिविशेष एव वर्ण उच्यते । तेन द्रुतोच्चारिता ध्वनिविशेषा द्रुता गव्यक्तिरुच्यते । मध्योच्चारिता मध्यगव्यक्तिः [१] विलम्बितोच्चारिता ध्वनिविशेषा विलम्बिता गव्यक्तिः [१] न तु व्यञ्जेकेभ्यो ध्वनिभ्योन्यो गकारः प्रतिभासते [१] गकारो गकार इति तेषु नामसाम्यमेव केवलं प्रतीयते । तथा ह्रस्वदीर्घप्लुतादिषु नैकाकारः । यतो ध्वनिविशेषा एव मात्राकालं प्रयुज्यमाना ह्रस्वोकारो भवति । तथापरे ध्वनिविशेषा द्विमात्राकालं प्रयुज्यमाना दीर्घ आकारो भवति [१] त्रिमात्राकालं प्रयुज्यमाना ध्वनिविशेषाः प्लुतो भवति । तेन ह्रस्वदीर्घप्लुतानां स्वभावभेद एव प्रतिभासते । न बकारोऽभिन्नस्तेषु प्रतिभासते । अकार एव तु मात्रादिकालमुच्चार्यमाणो यथाक्रमं ह्रस्वदीर्घप्लुताः प्रतीयन्त इति शब्दमात्रमेव केवलं । तेन यदुच्यते । § 2495

स्वतो ह्रस्वादिभेदस्तु नित्यवादे विरुध्यते ।

सर्वदा यस्य सद्भावः स कथं मात्रिकः स्वयं ।

तस्मादुच्चारणन्तस्य मात्राकालं प्रतीयतां ।

द्विमात्रम्वा त्रिमात्रम्वा न शब्दो मात्रिकः स्वयमिति [१] § 2499

तदपि निरस्तं । ह्रस्वदीर्घप्लुतेष्वकारोकार इत्यनुयायिनोर्ज्ञानाभिधानयोरप्रवृत्तेः । अथापि स्यात् [१] पूर्वोत्तरकालभाविन्योः प्रतीत्योर्नामसाम्यादेकविषयत्वमिति [१] § 2500

अत आह । प्रतीत्यादि । पूर्वोत्तरयोरकारप्रतीत्योः प्रतिभासभेदः पूर्वोत्तररूपतया । स्वभावभेदो द्रुतमध्यविलम्बितादिभेदेन । तस्मिन् प्रतीतिप्रतिभासस्वभावभेदेपि । अकारप्रतीतिरकारप्रतीतिरित्येवं नामसाम्यादेकविषयत्वमयुक्तं । किं कारणं [१] घटादिष्वपि प्रसङ्गात् । या पूर्वा घटप्रतीतिर्या च

177b/PSVTa पश्चाद् अन्यघटप्रतीतिस्त- योरपि घटप्रतीतिर्घटप्रतीतिरिति नामसाम्यादेकविषयत्वं स्यात् [१] तथा चैको घटः सर्वत्र प्राप्नोति । तत्र घटादावेकत्वसाधने दृष्टविरोधो घटादीनामनेकत्वस्य दृष्टत्वात् । तस्मात् तत्रासाधनमेकत्वस्येति चेत् । इहापि वर्णेष्वप्येकत्वसाधने दृष्टविरोधाभावः केन प्रमाणेन सिद्धः । अत्रापि करणानां प्रतिपुरुषं भेदेन भेदः सिद्ध एव [१] लूनपुनर्जातिषु केशेष्विव सादृश्यादेकत्वाध्यवसाय इति यावत् । § 2501

500/s

नामसाम्यादित्ययं हेतुरनैकान्तिक इत्याह । यावदित्यादि । तथाभिधेयतेति अकारप्रतीत्येरकारप्रतीतिरित्येवं नामसाम्येनाभिधेयता । अर्थाभेदेन विषयैकत्वेन व्याप्त्या न साध्यते तावत् सन्दिग्धो व्यतिरेकः । नामसाम्यं च

१५ मिति] Śloka-Sphoṭavāda
५०, ५१

३० तीत्ये] ? ति

स्याद् भेदश्चेति । किञ्च । प्रतिकरणभेदं पुरुषभेदेन करणभेदं प्रति भिन्न-
स्वभावः शब्दः श्रुतौ श्रोत्रविज्ञाने निविशमानः समारोहन् यदैकः साध्यते
किञ्च घटादयोप्येकरूपास्साध्यन्ते । तेषां साध्यन्तां । विशेषोपि वा वाच्यः
। § 2502

५ एकत्रापि शब्दस्य व्यञ्जकभेदात् प्रतिभासभेद इति चेदाह । तत्रापि तथापि
। तत्रापि भिन्ने घटादौ शक्यमेवं व्यञ्जकभेदात् प्रतिभासभेद इति प्रत्यवस्थातुं
[1] २६६ § 2503

किञ्च [1] कारणानां समग्रानां व्यापारात् परिस्पन्दादिलक्षणान्नियमेन
शब्दस्यैव उपलब्धितः कारणात् कार्यत्वप्राप्तं । किं कारणं [1] व्यञ्जके हेतौ
१० तदसम्भवात् । नियमेन व्यञ्ज्यस्योपलम्भासम्भवात् । § 2504

न हीत्यादिना व्याचष्टे । व्यापृतेषु करणेषु न हि कदाचिच्छब्दानुपल-
ब्धिः किन्तूपलब्धिरेव । न चावश्यं व्यञ्जकव्यापारोर्धमुपलम्भयति ग्राहयति
। किं कारणं । क्वचिद् घटादिशून्ये देशे प्रकाशे प्रदीपादिलक्षणे सत्य-
पि घटाद्यनुपलब्धेः । तस्मादविकलविज्ञानोत्पादसहकारिकारणस्य पुंसः ।
१५ सेयं शब्दस्य तद्व्यापारात् कारणव्यापारान्नियमेनोपलब्धिस्तदुद्भवे । करण-
व्यापाराच्छब्दस्योत्पत्तौ सत्यां स्यात् । ततश्च जन्य एव शब्दो न व्यञ्ज्यः ।
§ 2505

ननु पूर्वं जननमात्रेण कारकं ज्ञानजननयोग्यत्वेनोत्पादकन्तु व्यञ्जक-
मेवेत्युक्तं । तेन तात्त्वादीनां व्यञ्जकत्वमेव युक्तं । § 2506

२० नैष दोषो यतः [1] कार्यमात्रमभिप्रेत्य जननमात्रेण कारकं [1]
ज्ञानजननयोग्यत्वेन तु व्यञ्जक इत्युक्तं । न तु दृश्यकार्यापेक्षया । तथा
ह्यविकलसहकारिकारणस्य पुंसः प्रदीपादिजनको नियमेन प्रदीपादेरुपल-
म्भकः कारको न व्यञ्जक इत्यदोषः । § 2507

501/s

अथ पुनः करणशब्दस्याकर्तृ । तस्याकर्तृः करणस्य व्यापारेण त-
२५ त्सिद्धयोगात् । शब्दस्य सिद्धयोगात् । व्यापिनः शब्दा नित्याश्च । ततो
व्यापिनित्यत्वाच्छब्दानां । व्यञ्जकस्य करणस्य व्यापारात् सर्वत्रोपलब्धिः ।
घटादयस्तु न व्यापिनो नापि नित्याः । तेन ते व्यञ्जकव्यापारेण नावश्य-
मुपलभ्यन्त इति । § 2508

यद्येवं क इदानीं घटादिषु समाश्वासः । निश्चयः । यथा ते न नित्या
३० नापि व्यापिन इति । यावता तेषां नित्या व्यापिनश्च भवन्तु । कथं
सर्वदा नोपलभ्यन्त इति चेत् । एतच्छब्देष्वपि तुल्यं । यत्तत्र प्रतिविधानं
तद् घटादिष्वपि भविष्यति । तेषां घटादीनान्तथा व्यापिनित्यत्वेनानिष्टेरिति
चेत् । शब्दो व्यापिनित्यत्वेन किमिष्टः [1] कस्मादिष्टस्तत्समानधर्मा ।
घटादिसमानधर्मा । प्रतिषिद्धे च व्यापिनित्यत्वे प्रागिति यत्किञ्चिदेतत् ।
३५ § 2509

घटादीनामित्यादि परः । कारकव्यतिरेकेण व्यञ्जकान्तरसद्भावाददोषः
। शब्देन तुल्यत्वप्रसङ्गदोषो नास्ति । व्यञ्जकान्तरमेव दर्शयन्नाह । प्रकाशो

178a/PSVTa

हीत्यादि । प्रकाशो ह्येषां घटादीनां व्यञ्जको लोके सिद्धो न कुलालादयः । कुलालादीनां व्यञ्जकत्वे । ते कुलालादयस्तादृशा एव स्युः [1] यथा प्रदीपादयो न नियमेन घटमुपलम्भयन्ति । क्वचित् प्रकाशेषु घटस्याभावात् । तथा कुलालादयोपि भवेयुः [1] न चैवम् [1] अतिशेरते च कुलालादयः । कुलालादिव्यापारे सर्वदा घटादेर्भावात् । ततो व्यञ्जकतिशयात् । व्यञ्जकाद् भेदेन वृत्तेः । कारका एव कुलालादयः । किं कारणम् [1] उपकारकस्य गत्यन्तराभावात् । कारकव्यञ्जकत्वव्यतिरेकेण प्रकारान्तराभावात् । तत्र व्यञ्जकत्वे निषिद्धे परिशेष्यात् कारकत्वं कुलालादीनां [1] नैवं शब्दस्य करणमुक्तान्यद् व्यञ्जकान्तरं सिद्धं येन करणमेव शब्दस्य कारकं कल्प्येत । तस्माद् घटादिवैलक्षण्याच्छब्दो व्यञ्ज एव । § 2510

502/s तदित्यादि सिद्धान्तवादी । तदेतद् व्यञ्जकान्तरसम्भवनं शब्देपि तुल्यं । यस्मात् तत्रापि शब्दे इन्द्रिययोग्यदेशतादिभ्यः श्रोत्रेन्द्रियाच्छ्रोत्रयोग्यदेशावस्थानात् । आदिशब्दात् मनस्काराच्च । करणानामतिशयात् । अतिशय एव कथमिति चेदाह । घटादीत्यादि । ह्यर्थे चशब्दः । घटादेर्ये कारकाः कुलालादयः समग्रास्तेषां यो धर्मो नियमेन स्वकार्यारम्भकत्वन्तस्य करणेषु दृष्टेः । तान्यपि हि व्यापृतानि शब्दं नियमेन जनयन्ति । तस्मात् तान्यपि कुलालादिवत् कारकाण्येव । § 2511

यदि च शब्दस्य व्यञ्जकान्तराभावात् करणानि व्यञ्जकानीष्यन्ते । तदा तस्यैव व्यञ्जकस्य प्रदीपादेर्विषयान्तरस्य च कस्यचिदिति रसादेर्व्यञ्जकान्तरम्प्रदीपादिर्नास्ति । ततो व्यञ्जकान्तराभावात् । तत्कारणानि प्रदीपादिकारणानि चेषां प्रदीपादीनां व्यञ्जकानि स्युः । § 2512

यत एवन्तस्मान्न व्यक्तिः शब्दस्य करणेभ्यः किन्तूत्पत्तिरेव । भवन्ती वा करणेभ्यः सकाशाद् व्यक्तिस्त्रिधा भवेत् । १ पूर्वावस्थात्यागेनातिशयवत्ता वा शब्दस्य व्यक्तिर्भवेत् । २ उपलम्भावरणविगमो वा । ३ शब्दालम्बनं विज्ञानम्वा व्यक्तिः । प्रकारत्रयव्यतिरेकेण गत्यन्तराभावात् । § 2513

178b/PSVTa १ तत्र नातिशयोत्पत्तिः शब्दस्य व्यक्तिरनित्यताप्रसङ्गात् । भवन्नतिशयोत्पत्तिरनित्यत्वन्तु कथमिति चेदाह । तस्या अतिशयोत्पत्तेः पूर्वरूपस्य या हानिरपरस्य पाश्चात्यस्य रूपस्य यद् उपजननं तल्लक्षणत्वात् । § 2514

२ द्वितीयपक्षमाह । अथेत्यादि । तस्य शब्दस्य यञ्जनकं रूपन्तस्योपलम्भप्रतिघातीनि स्तिमितवायवीयावयवसंयोगरूपाण्यावरणानि [1] तेषां विगमः प्रयत्नप्रेरितेन वायुना वियोगः । स यदि शब्दस्य व्यक्तिस्ते तव मी मां स क स्य मता । तदुक्तं । § 2515

प्रयत्नाभिहतो वायुः कोष्ठो यातीत्यसंशयं ।
स संयोगविभागौ च तात्त्वादेरनुवर्तते ॥
वेगवत्त्वाच्च सोवश्यं यावद्देगं प्रतिष्ठते ।
तस्यात्मावयवानाञ्च स्तिमितेन च वायुना ।

संयोगाश्च वियोगाश्च जायन्ते गमनाद् ध्रुवमिति ॥ श्लो० शब्द
१२२-२४ § 2520

503/s

सा व्यक्तिः कथं क्रियते । यस्मादावरणविगमोऽभावस्तस्मिन्नभावे क-
थंचिदप्यकार्ये करणग्रामस्य करणसङ्घातस्य सामर्थ्यं किन्न तद् भवेत् [1]
नैवेति यावत् । § 2521

५ न हीत्यादिना व्याचष्टे । एतदाह [1] आवरणस्वरूपे निष्पन्नेऽकिंचित्क-
रण्येव करणानि न हि समर्थानि भवन्ति । आवरणविगमेपि न तेषां
सामर्थ्यं । यस्माद् विगमश्चाभावो न चाभावः कार्यं इति निवेदितमेतत्
सामर्थ्यचिन्तायां । § 2522

१० अभ्युपगम्य चैतदुक्तं । तदेव नास्तीत्याह । नापीत्यादि । न शब्द-
स्य नित्यस्यानाधेयातिशयत्वात् किञ्चिदावरणमस्ति येनावरणविगमो व्यक्तिः
स्यात् । किं कारणं [1] तस्यावरणस्य नित्यवस्तुन्यसामर्थ्यादित्यप्युक्तं ।
§ 2523

यत एवन्तस्मान्नावरणे करणानामुपक्षेपः । करणान्यावरणविगमं शब्दस्य
कुर्वन्तीत्येतन्नोपन्यसनीयमित्यर्थः । § 2524

१५ नाप्येवं कारणानां शब्दप्रत्यसामर्थ्यमेव । किं कारणं [1] त-
द्व्यापाराभावे करणानां व्यापाराभावे शब्दानुपलब्धेः [1] अतो युक्तमेते
करणव्यापारा यच्छब्दान् कुर्युः [1] § 2525

अन्यथा यदि करणानि न कारकाणि किन्तु व्यञ्जकान्येव । तदा
शब्दविशेषादन्येषामपि घटादीनां व्यक्तिः कुलालादिभ्यः प्रसज्यते । § 2526

२० अथ पुनस्तेपि घटादयो व्यज्यन्त एव कुलालादिभिरितीष्यते । तदा
तथाभ्युपगमे सर्वकारणानन्निरर्थता । § 2527

तथा हि [1] व्यङ्ग्ये वस्तुन्यतिशयस्य कारको वाऽवरणाभावस्य कार-
को वा ज्ञानस्य वा कारको व्यञ्जकः स्यात् । अतिशयादेर्व्यक्तिस्वरूपस्य
चाकार्यत्वात् । सर्वेषां व्यक्तिकारकाणां स्वरूपकारकाणां च निरर्थता ।
§ 2528

२५ यदीत्यादिना व्याख्यानं । यदि शब्दस्य करणानि व्यञ्जकानि कीदृ-
शानि [1] सर्वकारणसमानधर्माण्यपि सर्वे कारणानां समाना धर्मा येषां
करणानामिति विग्रहः । तदा न किञ्चिद् घटादिकमपीदानीं कस्यचित् कु-
लालादेः कार्यं स्याच्छब्देनाविशेषात् । सर्वस्य व्यङ्ग्यत्वमिष्टमिति चेत् [1] न
३० चेतद् युक्तं । किं कारणं [1] सर्वकारकाणां व्यञ्जकत्वेनाभिमतानामानर्थ-
क्यप्रसङ्गात् । तथाहि व्यञ्जकानां त्रयो विकल्पाः । व्यङ्ग्ये वस्तुन्यतिशयस्य
वाऽवरणाभावस्य वा ज्ञानस्य वा करणाद् व्यञ्जकः स्यादिति । § 2529

३५ न तावद् व्यङ्ग्यस्यातिशयकरणाद् व्यञ्जकः । किं कारणम् [1] वस्तुनोव-
स्थितरूपस्यानाधेयातिशयत्वात् । नाप्यावरणविगमकरणात् । आवरणाभाव-
स्याकार्यत्वात् । नापि ज्ञानकरणाद् व्यञ्जकः । किं कारणं । वस्तुवदेव
तद्विषयस्यापि ज्ञानस्य सत्कार्यवादिदर्शने सिद्धत्वात् । अथासदेव ज्ञानं

504/s

179a/PSVTa

क्रियते । तदा ज्ञानं प्रति कारकत्वे कस्यचिदिष्यमाणे । तथाभूतानां ज्ञानस्य कारकैस्तुल्यधर्माणामन्येषामपि कुलालादीनान्तथाभावप्रसंगेन । घटादीन् प्रति कारकत्वप्रसंगेन सर्वस्य वस्तुनः कार्यताप्रसंगात् । विशेषो वा वाच्यो येन ज्ञानं प्रति कारकत्वं न घटादीन् प्रति । न चान्यो व्यक्तेः प्रकारः सम्भवति । § 2530

तस्मादयं कारकाभिमतोर्थकलापो घटादेः कस्यचिदपि न व्यक्तावुप-युज्यते । वस्तुनो नाधेयविशेषत्वादिना व्यक्तेर्निषिद्धत्वात् । नापि क्रियायामुप-युज्यते । कार्यकत्वानभ्युपगमादिति व्यर्थ एव स्यात् । § 2531

तथा चेति कारकाणां वैकल्ये सति । इदं जगन्निरीहं निर्व्यापारं स्यात् । किं भूतम् [1] अनुपकार्योपकारकं । न विद्यते उपकार्यमुपकारकं च यस्मिन्निति विग्रहः । § 2532

किञ्च [1] शब्दनित्यत्वे साध्ये[1]साधनं प्रत्यभिज्ञानमप्रयोगादि यन्म-तमिष्टं । यथा नित्यः शब्द एकत्वेन प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् । तदुक्तं [1] संख्याभावात् । अष्टकृत्वो गोशब्द उच्चरित इति हि वदन्ति । नाष्टो गोश-ब्दा इत्यनेनावगम्यते प्रत्यभिज्ञानन्तीति । सतः प्रयोगात् । यत् प्रयुज्यते तत् प्राक् सत् । यथा वास्यादि च्छिदायां । प्रयुज्यते च शब्दोर्थप्र-तिपादने तस्मात्सोपि प्रयोगात् प्राक् सन्निति । आदिशब्दात् परार्थमुच्चार्य-माणत्वादित्यादिपरिग्रहः । तदुक्तं [1] नित्यस्तु स्याद्दर्शनस्य परार्थत्वात् । दर्शनमुच्चारणं [1] तत्परार्थमर्थं प्रत्याययितुं । उच्चरितमात्र एव विनष्टे शब्दे । न ततोर्थमप्रत्याययितुं शक्यतादतो न परार्थमुच्चार्येतेति । अनुदाहरणमित्य-दृष्टान्तं । न हि नित्यं किञ्चिदस्ति यत्रैतत्साधनम्वर्त्तते । किं कारणं [1] सर्वभावानां क्षणभङ्गतः । § 2533

एतदेव तावत् पदं विवृण्वन्नाह । क्षणभङ्गिनो हीत्यादि । विनाश-स्याकरणादित्युक्तं प्राक् । वक्ष्यते च पश्चात् । विनाशद्वारेणानित्यतां प्रदर्श्य उत्पत्तिद्वारेणापि दर्शयन्नाह । उत्पत्तीत्यादि । परतः कारणादुत्पत्तिमन्तश्च भावास्ततोपि न नित्यः । परत उत्पद्यन्त इति कुत एतत् । सत्ताया आकस्मिकत्वायोगात् । आकस्मिकत्वे देशादिनियमो न स्यादिति प्रागेवोक्तं । तदिति तस्मात् प्रत्यभिज्ञानं सत्प्रयोगादिकं लिङ्गं । स्थिरैकरूपे वस्तुनि सपक्षभूते । न क्वचिदन्वेति । अपरापरेणान्येनान्येन स्वभावेन परावृत्तिरुत्प-त्तिर्यथा प्रदीपादीनान्तेष्वेव प्रत्यभिज्ञानादिलिङ्गभेदेन व्याप्तन्दृष्टमिति विरुद्ध-मेव । न चात्र दीपत्वादिसामान्यनिमित्तं प्रत्यभिज्ञानं सामान्यस्य पूर्वमेव निषिद्धत्वात् । § 2534

नेत्यादि परः । न विरुद्धं प्रत्यभिज्ञानं [1] किं कारणं । अभिन्नात् स्थिरैकरूपाञ्जन्म यस्य तस्याभिन्नजन्मनः प्रत्यभिज्ञानस्य दीपादिषु भ्रान्त्या भावात् । भ्रान्तिः कथमिति चेत् । साधर्म्यविप्रलम्भात् पूर्वोत्तरयोः क्ष-णयोर्यत्सादृश्यन्तेन विप्रलम्भाद् वञ्चितत्वात् । एतत्कथयति [1] अभ्रान्तं प्रत्यभिज्ञानं लिंगत्वेनोपात्तन्तच्च नैव प्रदीपादिषु वर्त्तते । § 2535

अभिन्नजन्मेत्या चा र्यः । केनावष्टम्भेन केन प्रमाणेनाभिन्नजन्मप्रत्य-
भिज्ञानमित्युच्यते । नित्यस्य सामर्थ्याभावात् । एतच्च प्रत्यक्षस्यापि प्रत्य-
भिज्ञानस्य दूषणन्द्रष्टव्यं । प्रत्यभिज्ञायमानस्याभेदेन प्रतिभासनादिति चेत्
[1] न [1] तस्यैवाभेदस्य सर्वत्र वज्रोपलादिष्वपि पौर्वापर्येण चिन्त्य-
त्वात् । यथा पूर्वम्बज्रादिषु स्वरूपं किं पश्चादपि तदेवाहोस्त्रिदन्त्यदेव केवलं
सादश्यादेकत्वविभ्रमः प्रदीपादिष्विवेति चिन्त्यमेतत् । यथा वज्रादिष्वभेदस्य
चिन्त्यत्वन्तथा भेदस्यापि चिन्त्यत्वादिति चेत् । किम्भेदः पौर्वापर्येण प्रतिभासत
इत्येतदपि निरूपणीयमेव । § 2536

506/s

तेनैवेत्याचार्यः । यतश्च नैकान्तेन भेदोऽभेदो वावधारयितुं शक्य-
स्तेनैवानवधारणेन संशयोस्तु । प्रत्यभिज्ञायमानेष्वर्थेषु भेदाभेदसंशयो भवतु
। संशयादेव प्रत्यभिज्ञायमानत्वाद् भेदनिश्चय इति चेदाह । न च संशयितात्
संशयविषयात् प्रत्यभिज्ञानलिङ्गाच्छब्दस्यैकत्वसिद्धिः । § 2537

पूर्वक्षणादुत्तरस्य क्षणस्य विवेकादर्शनाद् विवेकाप्रतिभासनात् पूर्वोत्त-
रकालेषु भावस्यैकत्वं सिद्धमिति चेत् । § 2538

नेत्यादि प्रतिवचनं । तेनायमर्थो भावस्येदानीम्प्रतिभास एव क्षणप्र-
तिभासः । पूर्वापरकालसम्बन्धिनेनाप्रतिभासनात् । क्षणस्य च स्वरूपेण
प्रतिभास एव पूर्वादिक्षणाद् विवेकेन प्रतिभासस्सु मे रु भिन्नप्रतिभासवान्न
त्वविनाभावेन पूर्वादिक्षणात् प्रतिभासमानात् । केवलं स विवेको नावधार्यत
इति । तदर्थमनुमानं प्रवर्त्तते । तदाह न वज्रादिष्वविवेकस्यादर्शनमस्ति ।
किं कारणं [1] पौर्वापर्येण वज्रादिज्ञानानां पूर्वापरभावेन वज्रादेः सदसत्त्व-
सिद्धेः । तथा हि [1] वज्राद्यालम्बनमुत्तरं ज्ञानं प्रागभवत् स्वकारणविशेषस्य
प्रागसत्त्वं साधयति । पश्चाद् भवच्च सत्त्वमित्येवं ज्ञानपौर्वापर्येण वज्रादिषु
सदसत्त्वसिद्धेः । विवेकसद्भावाद् भेदसद्भावात् । § 2539

एतदेव स्फुटयन्नाह । यदीत्यादि । अपराण्युत्तरकालभावीनि ज्ञानानि
प्राक् पूर्वज्ञानकाले सन्निहितकारणानि स्युः पूर्वज्ञानवज्जातान्येव स्युः [1]
न चैवं । तस्मादजातानि तु तानि ज्ञानानि प्राक् । स्वकारणस्य वैकल्यं
सूचयन्ति । अन्यथा यदि तेषां कारणं प्रागपि स्यात् । तत्समर्थम्वा भ-
वेदसमर्थम्वा । यदि समर्थं प्रागपि जनयेत् । किं कारणं [1] समर्थस्य
जननात् । अथासमर्थम् [1] पश्चादपि न जनयेत् । कस्माद् [1] अस-
मर्थस्याप्यनाधेयातिशयत्वेन पुनः कुतश्चित् सामर्थ्यप्रतिलम्भात् । अथ
कुतश्चित् सामर्थ्यं प्रतिलभेत । तदा सामर्थ्यस्य प्रतिलम्भे वा स्थैर्यायोगात्
। पूर्वासमर्थस्त्वभावहानेरन्यस्य च समर्थ- स्योत्पादात् । § 2540

507/s

तस्मात् क्रमभावीनि विज्ञानानि स्वविषयस्यापि क्रमं साधयन्तीति सर्व-
पदार्थानाम्भेदसिद्धेरनित्यत्वं [1] स एवायमिति ज्ञानं तु सदृशदर्शननिमित्तं
। § 2541

180a/PSVTa

१७ रु] ?

यत एवन्तस्मादयं सत्प्रयोग इत्यपि योयं द्वितीयो हेतुरुच्यते । तेनापि शब्दस्य जननमेवोच्यते । किं कारणं [1] प्रयोक्तुः सकाशाच्छब्दस्य सामर्थ्यात् । अभिमतकार्यकरणे शब्दस्य सामर्थ्यप्रतिलम्भादित्यर्थः । अन्यथा यदि प्रयोक्तुर्व्यापारात् प्रागेव वास्यादिकं शब्दो वा स्वकार्ये समर्थं स्यात्तदा स्वयं सामर्थ्ये तस्य प्रयोक्तुरनुपयोगात् पुरुषानपेक्षाणां स्वयमेव वास्यादीनां प्रवृत्तिः स्यात् । न च भवति । तस्मात् प्रयोग इत्यपि । इष्टस्याभिमतस्यार्थस्य छिदादेः साधनं सिद्धिस्तत्र समर्थस्वभावस्योत्पादनमेव वास्यादेः कथ्यते । किम्भूतमुत्पादनं [1] समानजातीयं सदृशमुपादानं पूर्वं कारणभूतं क्षणमपेक्षत इति समानजातीयोपादानापेक्षं वास्यादिप्रयोगवत् । छिदादिषु प्रयुज्यमानानां वास्यादीनां समानजातीयपूर्वक्षणापेक्षणात् । उपादानानपेक्षं वा । कर्मादिप्रयोगवच्च । आदिशब्दाद् वीणादिशब्दपरिग्रहः । न हि कर्मादिषु प्रथमं प्रयुज्यमानेषु पूर्वसदृशक्षणापेक्षास्ति । § 2542

योपि मन्यते [1] मा भूत् प्रत्यभिज्ञानमनुमानं व्यभिचारात् यत् पुरोवस्थिते वस्तुनि समक्षे प्रत्यभिज्ञानन्तत्प्रत्यक्षं प्रमाणं । ततः प्रत्यक्षादेव प्रमाणाद् भावानां स्थैर्यसिद्धिरिति । तदप्युत्तरत्र निषेत्स्यामः । § 2543

अनया दिशा स्थैर्यसाधनायोपनीतः कुहेतुर्दृष्टव्यः । यस्मान्नैवं कश्चिद् सा धनधर्मोस्त स्थैर्यसाधनो यः समानजातीयं स्थिरैकस्वभावस्वन्वेति । कस्मात् [1] सर्वधर्माणामेतदवस्थानात् । अपरापरस्वभावहान्युत्पादस्वभावत्वात् । सर्वस्याः स्थैर्यप्रत्यभिज्ञायाश्च युक्तिविरोधादनुमानविरोधात् । कथं [1] यथाभिधानं । यथेह शास्त्रे क्षणिकत्वसाधनमभिहितमभिधास्यते च । तथा युक्तिविरोधात् कारणादन्येपि परपरिकल्पिताः स्थैर्यसाधनहेतवो वाच्यदोषाः । § 2544

एवन्तावद् व्यक्तिः क्रमो वाक्यं नेति प्रक्रम्य व्यक्तिस्त्रिविधा कल्पिता । शब्दस्यातिशयोत्पादनं । तदावरणविगमो [1] ज्ञानं चेति । तत्र नित्यत्वाच्छब्दस्य नातिशयोत्पादनं । आवरणाभावस्य चाकार्यत्वात्प्राप्यावरणविगमो व्यक्तिरिति विकल्पद्वये प्रतिक्षिप्ते । ज्ञानं व्यक्तिरित्यवशिष्यते । § 2545

३ तदा च व्यक्तिः क्रमो वाक्यं । बुद्धीनामानुपूर्वी वाक्यमापद्यते । § 2546

न चैतद् युक्तम् [1] अबुद्धिस्वभावत्वाद् वाक्यस्य । तथाप्यभ्युपगम्योच्यते । व्यक्तिः क्रमस्य च वाक्यस्यापौरुषेयत्वे साध्ये बुद्धेरेवापौरुषेयत्वं साध्यं स्यात् । तत्र बुद्धेरपुरुषाश्रये पुरुषानाश्रयणे साध्ये प्रतिज्ञाया बाधा । कैः 180b/PSVTa [1] अभ्युपेतप्रत्यक्षप्रतीतानुमितैः सममेककालं अभ्युपेतेनाभ्युपगतेन । प्रत्यक्षप्रतीतेनानुमितेन च । तदानुपूर्वी बुद्ध्यानुपूर्वी वाक्यं । सा च नार्थान्तरं बुद्धिभ्य इति तस्या आनुपूर्व्या अपौरुषेयस्वप्नसाधने । बुद्धेरेवापौरुषेयत्वं साधितं स्यात् । तत्र च समयः सिद्धान्तोस्य मी मां स क स्य बाध्यते । किं कारणं [1] बुद्धीनां स्वसिद्धान्ते पुरुषगुणत्वेनाभ्युपगमात् । § 2547

प्रत्यक्षबाधान्दर्शयन्नाह । प्रत्यक्षं खल्वप्येतद् यदि ता बुद्धयो मनस्कारादिभ्यो भवन्तीति । आदिग्रहणादिन्द्रियपरिग्रहः । कीदृशेभ्यो मन-

- स्कारादिभ्यः पुरुष इति व्यवहारलाघवार्थं कृतसंकेतेभ्यः । एतत्स्वमतेनोक्तं 509/s
। पुरुषगुणेभ्यो वेति व्यतिक्रम्य पुरुषस्य गुणेभ्यः । एतत्तु परमतेनोक्तं ।
तस्मात् मनस्कारादिभ्य उत्पद्यमानाया बुद्धेः कार्यत्वं प्रत्यक्षसिद्धमिति तस्या
अपौरुषेयत्वे साध्ये प्रत्यक्षबाधा । § 2548
- ५ स्यान्मतं [।] कार्यताया अप्रत्यक्षत्वात् प्रत्यक्षबाधेति चेदाह । नन्वित्यादि
। कारणाभिमतस्य भाव एव भावः तदभावे चाभाव इत्येतौ भावाभावविशेषौ
। ताभ्यां नान्या कार्यता भावस्य [।] स यथोक्तो भावः प्रत्यक्षसिद्धः ।
तदभावे त्वाभावः कथं प्रत्यक्षसिद्ध इति चेदाह । अभावोपि । अनुपल-
ब्धिरेव लक्षणं स्वभावो यस्याभावस्येति विग्रहः सोपि प्रत्यक्षसामर्थ्यसिद्धं
१० इत्युत्तरत्र वक्ष्यामः । तदन्यविविक्तरूपभावमेव प्रतिपादयत् प्रत्यक्षं साम-
र्थ्यादभावं गमयतीति सामर्थ्यग्रहणं कृतं । यतश्च मनस्कारादिभावाभावाभ्यां
बुद्धिभावाभावौ । तत एव तद्भावभावितात् पुरुषकार्यता बुद्धीनामनुमेया ।
किं कारणम् [।] अन्वयव्यतिरेकलिंगत्वादस्याः कार्यतायाः । तदनेनानुमान-
बाधोक्ता । § 2549
- १५ अथ स्यान्न व्यतिक्रमो वाक्यं । किन्तु वर्णानुपूर्वी वाक्यमित्यत आह
। किं चेत्यादि । वर्णभ्यः सकाशादानुपूर्व्या भेदः स्फोटो टे ने ति पूर्वोक्तेन
स्फोटविचारेण । अभिन्नापि प्रागेव निषिद्धा[।]भेदाभेदं च मुक्त्वा वस्तुनो
नान्या गतिरस्ति । तदा च व्यापिनाम्वर्णानामानुपूर्वी कल्पनारोपिता स्यात्
। कथं वा तदानीमपुरुषाश्रया । पुरुषाश्रयैव स्यात् । § 2550
- २० वर्णेत्यादिना व्याचष्टे । वर्णभ्यः सकाशाद् व्यतिरेकिणी भिन्नस्व-
भावानुपूर्वी । पूर्वोक्तेन स्फोटविचारानुक्रमेणैव प्रतिविहिता । § 2551
वाक्यत्र भिन्नवर्णभ्यो विद्यतेनुपलम्भनाद् [।] इत्यादिना दूषणेनानुपूर्व्य-
पि प्रतिक्षिप्ता । § 2552
- २५ नापि सा वर्णस्वभावा । सरो रस इति प्रतिपत्तिभेदभावप्रसङ्गात् ।
न चापि सा तच्चान्यत्त्वाभ्यामवाच्या । वस्तुस्वभावस्येतद्विकल्पानतिक्रमात् ।
तच्चान्यच्च विकल्पानतिक्रमात् । तस्मादतद्रूपेषु वस्तुभूतभिन्नानुपूर्वीरहितेषु 510/s
वर्णेषु तद्रूपसमारोपप्रतिभासिन्या आनुपूर्वीसमारोपप्रतिभासिन्या बुद्धेरय-
म्बिभ्रमः स्यादानुपूर्वीति । सा चानुपूर्वी कथमपौरुषेयी पौरुषेय्येव । किं
कारणं [।] बुद्धेर्विठं *पनेन व्यापारेण प्रत्युपस्थापनात् । सन्दर्शितत्वात् । 181a/PSVTa
§ 2553
- ३० अपि चात्यन्तिकस्य नित्यस्य कस्यचित्स्वभावस्याभावात् । भवता विद्य-
मानेन ध्वनिना शब्देनावश्यमनात्यन्तिकेनास्थिरेण भवितव्यं । स च ध्वनिर-
हेतुकः स्यात् । पुरुषव्यतिरेकेणान्यो हेतुरस्येत्यन्यहेतुको वा । तत्राहेतुकत्वे
नित्यम्भवेत् । अन्यानपेक्षणात् । अन्यहेतुकत्वे तु न च पुरुषव्यापाराद्
३५ भवेत् । भवति च पुरुषव्यापारात् । तस्मात् पौरुषेय इति गम्यते । § 2554

२९ *] ?

कथमित्यादि परः । अनात्यन्तिको ध्वनिरन्यो वा पृथिव्यादिकाभाव इति कथमिदं गम्यते । § 2555

सत्तेत्या चा र्यः । नाशस्य सत्तामात्रानुबन्धिबात् । कारणादनित्यता ध्वनेः । सन्नित्येव कृत्वा नाशो भवति न कारणान्तरमपेक्षते । संश्र शब्दः । तस्मान्न नित्य इति समुदायार्थः । § 2556

कस्मात् सत्तामात्रानुबन्धी विनाश इत्याह । न हीत्यादि । यस्मान्न भावानां नाशो नाम धर्मान्तरं कुतश्चिन्नाशकारणाद् भवति । § 2557

यत एवं [।] तदिति तस्माद् भावस्त्वभाव एव नाशो भवेत् । कुत एतद् [।] भावस्यैव स्त्वहेतुभ्यः सकाशात् तद्धर्मणो विनाशधर्मणो भावादुत्पत्तेः । एकक्षणस्थितिधर्मकत्वमेव विनाशः [।] तच्च हेतुभ्य एवोत्पद्यत इति यावत् । § 2558

511/s

कृतकानामेव सतां विनाशो नान्येषां सतां । तदुक्तं [।] सदकारण वन्नित्यमि ति [।] § 2559

न चेत्यादि । न च भावविशेषस्य कस्यचित्स्त्वभावो विनाशः । किं कारणं [।] तस्योत्तरत्र निषेत्स्यमानत्वात् । तस्माद् भावमात्रस्त्वभावः स्याद् विनाशः । सत्तामात्रस्त्वभावः स्यात् । तेन कारणेन शब्दोन्यो वा सर्व एव भावः सत्ताभाजनः सत्ताधारः सन्निति यावत् । अनात्यन्तिक इति सिद्धं । § 2560

न सिद्धमिति परः । किं कारणं [।] तस्यैव विनाशस्यापरजन्मासिद्धेः । परस्माज्जन्म परजन्म । न परजन्मापरजन्म । तस्यासिद्धेः । विनाश-स्याहेतुकत्वासिद्धेरिति यावत् । § 2561

तथा ह्यग्निना काष्ठं दग्धं । दण्डेन घटो भग्न इति विनाशहेतवोऽग्न्यादयः काष्ठादीनाम्भावानान्दृश्यन्ते । तथा ह्यग्न्यादिभावे काष्ठादीनां नाशस्तदभावे चानाश इत्यन्वयव्यतिरेकानुविधानं नाशस्यास्ति । एतच्च हेतुतद्वतोर्हेतुम-तोर्लक्षणमाहुः । तदुक्तं । § 2562

अभिघाताग्निंसंयोगनाशप्रत्ययसन्निधिं ।

विना, संसर्गितां याति विनाशो न घटादिभिरिति [।] § 2564

नेत्यादिना प्रतिपेधति । नाग्न्यादयः काष्ठादेर्विना करणाल्लोके विनाशहेत-वः प्रतीयन्ते । किन्तु पूर्वपूर्वस्य काष्ठादिक्षणस्य स्वरसनिरोधे स्वयमेव निरोधे सति । अन्यस्योत्तरस्य क्षणस्य निकृतस्य भस्मादिरूपस्योत्पत्तेर-ग्न्यादयः काष्ठादीनां विनाशहेतवः प्रज्ञायन्ते न तु विनाशस्य करणात् । कुतः पुनस्तस्य विकृतस्योत्पत्तिरित्याह । विशिष्टेत्यादि । विशिष्टः प्रत्ययोऽग्न्यादिः सहकारी तदाश्रयेण । § 2565

२७ टादिभिरिति] नो ऋओओबोते

ऋओउन्द ओन् थिस् पगे!

अभ्युपगम्यापि ब्रूमः [॥] अस्तु वाग्निः काष्ठविनाशहेतुः [॥] स नाशोग्नि-
जन्मा । अग्नेर्जन्म यस्येति विग्रहः । किं काष्ठमेवाहोस्त्रिकाष्ठादर्थान्तर-
न्तत्राग्नेर्विनाशकम् [॥] § 2566

हेतोस्सकाशात्राशस्यार्थान्तरस्योत्पत्तौ भवेत् काष्ठस्य दर्शनं । किं कार-
णम् [॥] अविनाशात् । काष्ठस्य किमित्यर्थान्तरात् काष्ठादर्थान्तरस्य नाश-
स्योत्पत्तौ जन्मनि सति काष्ठमभूतं विनष्टं नाम । नैवाभूतमिति यावत् ।
§ 2567

यदि नामाविनष्टन्तथाप्यर्थान्तरोत्पत्त्या तस्य दर्शनमिति चेदाह । न दृश्य-
ते वेति [॥] किमिति न दृश्यते । दृश्यत एव । यदि ब्रथान्तरोत्पत्त्यार्थान्तरं
विनष्टं न दृश्यते वा । तदातिप्रसङ्गो ह्येवं स्यात् । अर्थान्तरस्य यस्य क-
स्यचिदुत्पत्त्या सर्वमभूतं स्यात् । न वा दृश्येत । स एव पदार्थोग्निजन्मा ।
न सर्वः । अस्य काष्ठस्य विनाशो लोके विनाशरूपतया प्रतीतेरिति यावत्
। § 2568

एतदेव ग्रहणकवाक्यं यदीत्यादिना व्याचष्टे । यदि स एवाग्निजन्मा
काष्ठस्याभावो विनाशः । तदिति तस्मादिदं काष्ठमभूतत्वाद् विनष्टत्वात् दृश्यत
इति । § 2569

भवत्त्वित्यादिना प्रतिषधति । भवतु तस्याग्निजन्मनोर्थस्येदन्नाम संज्ञा
यदिदमभाव इति । तथापि नाममात्रेण कथमन्योन्यस्य विनाशः । न हि
कस्यचिदर्थस्याग्निजन्मनो विनाश इति नामकरणमात्रेण काष्ठं न दृश्यत
इति युक्तं । § 2570

ननु लोकप्रतीतत्वाद्भिनाश एवासौ न तस्य विनाश इति नामकरण-
मात्रमित्यत आह । § 2571

न चान्यः पदार्थोऽन्यस्य विनाशोऽतिप्रसंगात् । सर्वे पदार्थाः काष्ठस्य
विनाशः स्याद् [॥] एतच्चानन्तरोक्तमेव स्मरयति । § 2572
513/s

एवमन्यते । यथा सर्वपदार्थानामर्थान्तरत्वात् न काष्ठविनाशरूपतया
प्रतीतिस्तथाऽग्निकृतस्याप्यर्थान्तरत्वात् काष्ठविनाशरूपतया प्रतीतिः स्यात् ।
§ 2573

स्यादेतद् [॥] यद्यर्थान्तरत्वादग्निकृतस्यार्थस्य न विनाशरूपता । धूम-
स्यापि तर्ह्यग्निकार्यता न स्यादर्थान्तरत्वाद् घटवत् । भवति च तदर्थान्तर-
त्वाविशेषेप्यग्निकृतस्य काष्ठविनाशरूपता भविष्यतीति [॥] § 2574

अत आह । अविशेषात् । तस्याग्निकृतस्य वस्तुभूतस्य काष्ठादर्थान्तरत्वेन
तदन्येभ्यो घटादिभ्यो विशेषाभावात् । कथम्विनाशरूपता निवृत्तिरूपत्वाद्
विनाशस्येति भावः । धूमस्य ब्रथान्तरत्वेप्यग्निकार्यत्वं युक्तमेव । अर्थान्तर-
स्याग्निकार्यत्वेन सह विरोधाभावादिति यत्किञ्चिदेतत् । § 2575

काष्ठेऽग्निकृतः स्वभावो नाशो न सर्वः घटादिस्ततो नातिप्रसंग इति चेत्
। § 2576

काष्ठेऽयमग्निकृतो विनाश इति काष्ठविनाशयोः कस्सम्बन्धः । परस्परमनुपकार्योपकारत्वात् । नैव सम्बन्धोस्ति । § 2577

काष्ठमाश्रय आश्रयोस्यास्तीत्याश्रयी विनाशः । तत आश्रयाश्रयिसम्बन्धोस्तीति चेत् । § 2578

नैतदेवं । तस्याश्रयाश्रयिसम्बन्धस्य निषेत्स्यमानत्वात् । § 2579

विनाशो जन्यः । तस्य काष्ठं जनकं । ततो नाशकाष्ठयोर्जन्यजनकभावसम्बन्धश्चेत् । § 2580

182a/PSVTa

तदाग्रेरिति किं । अग्नेः सकाशान्नाशो भवतीति किमुच्यते । किं कारणं [I] काष्ठादेव तस्य नाशस्य भावादुत्पत्तेः । § 2581

तदपेक्षादग्न्यपेक्षात् काष्ठान्नाशस्योत्पत्तेरदोषः । अग्निकृतो नाशो न स्यादिति यो दोष उक्तः स नास्तीति चेत् । § 2582

वह्नेः सकाशादनतिशयलाभिनः काष्ठस्य वह्निम्रति कापेक्षा । नैव काचित् । वह्नेः सकाशात् काष्ठस्यातिशयलाभे वाऽपरस्य द्वितीयस्य काष्ठस्यातिशयसंज्ञकस्य जन्म स्यात् । तथा च पूर्वकाष्ठमप्रच्युतिकारणं । नास्य प्रच्युतिकारणमस्तीति विग्रहः । तथैव प्राग्वद् दृश्यते । § 2583

स्यादेतद् [I] यत एवाग्रेरतिशयवतो द्वितीयस्य काष्ठस्य जन्म । तत एवाग्नेः पूर्वस्य काष्ठस्य विनाश इति चेत् । § 2584

514/s

कः पूर्वेण काष्ठेनास्य वह्निकृतस्य विनाशस्य सम्बन्ध इति स एव प्रसंगः । काष्ठ इति कः सम्बन्ध इत्यनन्तरमेवोक्तः । § 2585

अथाप्याश्रयाश्रयिभावादिकमाश्रीयते । तदा तस्य निषेत्स्यमानत्वादित्यादि सर्वं पुनरावर्तते इत्यपर्यवसानश्च प्रसङ्गः स्यात् । § 2586

तदिति तस्मादवस्थं विनाशसम्बन्धस्य योग्यङ् काष्ठस्योत्तरमतिशयं प्रत्युपकुर्वाणोऽग्निरपूर्वमेव काष्ठञ्जनयतीति पूर्वं काष्ठन्तदवस्थन्दृश्येतेत्युपसंहारः । § 2587

किञ्च । काष्ठविनाश इति काष्ठाभाव उच्यते [I] न चाभावः कार्यः । विधिना कार्यत्वोपगमे तस्य भावत्वप्रसङ्गात् । तस्मादभावं करोति भावन्न करोतीति । क्रियाप्रतिषेधमात्रं । तथा च तत्कारी चाभावकारी वाकार एव क्रियाप्रतिषेधमात्रत्वादिति कृत्वा काष्ठविनाशेन वह्न्यादिरनपेक्षणीय इत्युक्तं सामान्यतद्वतोरधाराधेयचिन्तास्थाने । § 2588

किञ्च [I] स्वभावाभावस्य काष्ठादिस्वभावस्य योऽभावो नाशस्तस्य ततः काष्ठादिस्वभावाद् भेदेभ्युपगम्यमाने । ततोर्थान्तरादभावात् काष्ठादिर्भावो निवर्तते । ततस्तस्मादभावनिवर्तमानस्य काष्ठादेः स्वभाव एव समर्थितः स्यात् । असतो निवर्तमानस्य सत्त्वमेव समर्थितं स्यादिति कृत्वा कथमग्न्यादिकृतेन विनाशेन काष्ठादिरभूतो नाम । § 2589

यत एवन्तस्मान्न अन्योन्यस्य विनाशः । अर्थान्तरमर्थान्तरस्य न विनाश इत्यर्थः । § 2590

अभ्युपगम्यापि ब्रूमः [I] अस्वन्यो विनाशस्तस्मिन्नर्थान्तरे वह्निकृते काष्ठन्तदवस्थमेवेति कस्मान्न दृश्यते । एतदेव साधयन्नाह । कोयम्विरोधः ।

अग्निजनितस्य विनाशस्यार्थान्तरस्य यो भावः । यच्च काष्ठस्य दर्शनन्तयोः 515/s
 । तथा च काष्ठन्तदवस्थं दृश्येत । § 2591

ननुयोसावर्थान्तरं भावो वह्निकृतः स काष्ठविनाशः । विनाशरूपत-
 या प्रतीतेः । विनाशश्चाभावो यश्च काष्ठाभावः । स काष्ठविरोधिरूप एव
 क्रियते । न चायमर्थान्तरत्वाद् घटवद् विरोधिरूपतया कर्तुमशक्यः [1]
 न हि घटवदर्थान्तरत्वाद् धूमोष्णिकार्यो न भवति । तस्माद् यथार्थान्त- 182b/PSVTa
 रभूतोपि धूमोष्णिना क्रियते, तथा विरोधिरूपो विनाशः क्रियते । ययोश्च
 परस्परपरिहारेण विरोधस्तयोरेकभाव एवापरस्यादर्शनमिति कथमग्निकृत-
 स्यार्थान्तरस्य विनाशसंज्ञितस्य विरोधिनो भावे काष्ठस्य दर्शनं स्यादित्युच्यत
 इति शङ्करः ।* § 2592

तदयुक्तं [1] यतोर्थान्तरस्याग्निकार्यत्वेन सह विरोधाभावाद् [1]
 धूमम्यार्थान्तरत्वेऽप्यग्निकार्यत्वमविरुद्धमेव । वह्निकृतस्य त्वर्थान्तरस्य भवन-
 धर्मतया भावरूपता । यश्च भावः स कथमभावो वः [1] विरोधाद् विनाश-
 श्चाभाव इष्यते । ततोर्थान्तरभावेन विरुद्धो विनाशः । न चार्थान्तरस्यापि
 विनाशरूपतया प्रतिभासनात् । काष्ठादिविनाशरूपता । स्वरसनिरोधो हि
 निमित्तम्विनाशप्रतिभासे । § 2593

स्वरसनिरोधानभ्युपगमे तु कथमर्थान्तरस्यापि विनाशरूपतया प्रतिभासो
 भावरूपत्वादित्यादावेवोक्तं । तत्कथमुच्यते [1] विनाशाख्यस्यार्थान्तरस्य वि-
 रोधिनः कृतकत्वात् काष्ठस्यादर्शनमिति । नीरूपत्वे तु विनाशस्य स्याद् भावेन
 सहायं विरोधः [1] किन्तु तदाप्यर्थान्तरत्वं हेतुजन्यत्वं चास्य न स्यान्नौरूप-
 त्वादेव । तस्मादग्निनार्थान्तरस्य करणे काष्ठन्तदवस्थं दृश्येत । § 2594

तेनाग्निकृतेनार्थान्तरेण परिग्रहतः स्वीकारात् काष्ठं न दृश्यत इति चेत्
 । § 2595

एव सति तदर्थान्तरं काष्ठस्यावरणमिति प्राप्तं । तच्च न युक्तं [1] यतो
 न तेनार्थान्तरेण काष्ठस्यावरणं सम्भवति । § 2596

यदीत्यादिना व्याचष्टे । तेनार्थान्तरेणाग्निना कृतेन । तदित्यग्निकृत-
 मर्थान्तरं । न चैतदावरणकल्पितं युक्तं । यस्मादावरणं हि । आव्रिय-
 माणेर्यदर्शनम्विबधीयात् । नाभिघातावीनि द्रव्यसामर्थ्यानि विबधीयात् ।
 अन्धकारा वृतानां घटादीनामभिघातादिदर्शनात् । तत्र स्वदेशे परस्योत्प- 516/s
 त्तिविबन्धोभिघातः । आदिशब्दाद् गन्धरसादिपरिग्रहः । अथावरणं सर्व-
 सामर्थ्यं काष्ठस्य निबधीयात् । तदा सर्वप्रतिबन्धे चाभ्युपगम्यमाने । न-
 नेनैवावरणेन काष्ठन्नाशितं स्यान्न वह्निना । किं कारणं [1] तेनैवास्य काष्ठस्य
 सर्वशक्तिप्रच्यावनात् । तथा च सति पुनस्तत्राप्यग्निकृतेनार्थान्तरे नाशहेताव-
 ग्नाविव प्रसंगात् । काष्ठविनाशं प्रति योग्यो दोषो विस्तरेणोक्तः सोर्थान्त-
 रेणाप्यग्निकृतेन काष्ठनाशे क्रियमाणे स्यात् । तथा चानवस्था । तेनाप्य-

१० *] नो ऋओओबोते ऋओउन्द ओन् थिस् पगे!

धान्तरेणाग्निकृतेन नाशेनापरमर्थान्तरन्नाशाख्यं कर्तव्यन्तेनाप्यपरमित्यनवस्था
स्याद् । § 2597

अथ मा भूदेष दोष इत्यप्रच्युता एव काष्ठस्याभिधातादिसामर्थ्यादयः ।
§ 2598

तदाप्यप्रच्युतेषु वास्य काष्ठस्याभिधातसामर्थ्यादिषु । सता वा तेनान्ये- ५
183a/PSVTa नाग्नि जनितेन काष्ठस्य किं विनाशितं येन तदावरणन्तथा च काष्ठं दृश्येत
॥ यदि चेत्यादि । [१] अग्नेः समुद्भवो यस्येति विग्रहः । अग्निसमुद्भूतेन
विनाशाख्येनार्थेन परिग्रहादित्यर्थः । तदा विनाशस्य विनाशिबन्धं स्यात् । किं
कारणम् [१] उत्पत्तेः । उत्पत्तिमत्त्वाद् विनाशोपि काष्ठवद् विनाशी स्यादिति
यावत् । ततो विनाशविनाशात् पुनः काष्ठस्य दर्शनं स्यात् । § 2599 १०

अवश्यमित्यादिना व्याचष्टे । उत्पत्तिमता सता काष्ठविनाशेनावश्यं
विनष्टव्यं । तस्मिन् काष्ठनाशे विनष्टे सति पुनः काष्ठादीनामुन्मज्जनं स्यात्
। प्रादुर्भावो भवेत् । § 2600

हन्तुघातेत्यादिना परमाशंकते । चैत्रस्य यो हन्ता तस्य हन्तुर्घाते स- १५
ति यथा । हतस्य चैत्रस्यापुनर्भावः पुनरनुत्पत्तिः । अत्रापि काष्ठनाशे
विनष्टेष्वेवं काष्ठस्यापुनर्भाव इति चेत् । § 2601

517/s

हन्तुरित्यादिना प्रतिविधत्ते । नेदं समाधानं युक्तं । किं कारणं [१]
हन्तुरमरणत्वात् । न हि हन्ता चैत्रस्य मरणस्वभावः । किन्तर्हि [१] मारयिता
। ततो युक्तं यत् तन्नाशे चैत्रस्यापुनर्भवनं । मरणे बनिवृत्तेऽवश्यं पुनर्भवनं
स्यात् । § 2602 २०

विनाशेत्यादिना व्याचष्टे । विनाशस्य विनाशेपि न वस्तुनः प्रत्यापत्तिर्न
पूर्वरूपगमनं । यस्मान्न हि हन्तरि हतेपि तद्वत्स्तेन हन्ता पुरुषेण हतः
प्रत्युञ्जीवति । नायम्परिहारो युक्तः । कस्माद् [१] हन्तुः पुरुषस्य तद्घात-
हेतुत्वात् । तस्य चैत्रस्य यन्मरणन्तद्धेतुत्वात् । न त्वसौ हन्ता मरणस्वभावः
। § 2603 २५

एतदेव स्पष्टयन्नाह । नेत्यादि । नाशहेतोरग्निदण्डादेर्निवृत्तौ सत्याम्बिन-
ष्टेन भावेन पुनर्भवतिव्यमिति न ब्रूमः । एवमभिधाने भवेदेष परिहारः
। किन्तर्हि [१] वह्न्यादिना काष्ठादेर्भावस्याभावो यः क्रियते तस्य ।
किम्भूतस्य [१] अत्यन्तानुपलब्धिलक्षणस्य । कर्मस्था च क्रियात्रोपलब्धिः
। तत्प्रतिषेधेनात्यन्तानुपलब्धिः सर्वसामर्थ्यविरह उच्यते । तस्यैवभूतस्याभाव- ३०
स्य निवृत्तौ सत्यां । स्वभावावस्थितेः सकाशाद् भावस्य कान्या गतिः ।
स्वभावस्थितिरेव गतिरिति यावत् । § 2604

हन्तरि तु विनष्टे नयुक्तं पुनर्भवनं । यस्माद्धन्ता हि चैत्रस्य न नाशक-
ल्पः । किन्तर्हि [१] दण्डादिकल्पः दण्डादितुल्यः नाशहेतुत्वात् । नाशकल्पं
हास्य चैत्रस्य मरणं [१] तन्निवृत्तौ तस्य नाशकल्पस्य मरणस्य निवृत्तौ ३५
स्यादेवास्य चैत्रस्य पुनर्भावः । § 2605

एवन्तावत् नाशस्यार्थान्तरत्वे दोष उक्तः । § 2606

अनर्थान्तरत्वमधिकृत्याह । अनन्यत्वेपीत्यादि । वस्तुनो नाशस्यानन्यत्वेपि स्यान्नाशः काष्ठमेव तु । तस्य च काष्ठस्य स्वहेतोरुत्पन्नस्य सत्त्वात् । न वह्यादिभिः किञ्चित् कर्तव्यमिति तत्स्वभावस्य नाशस्याहेतुत्वं । नातस्त-

518/s

५ च्चान्यत्वविकल्पान्नाशस्य वस्तुधर्मस्य विद्यतेत्या गतिः । § 2607

अनर्थान्तर इत्यादिना व्याचष्टे । काष्ठादनर्थान्तरभूतो यदा विनाशस्तदा तदेव काष्ठमेव तद्विनाशाख्यम्वस्तु भवति । तच्च काष्ठादि । वह्यादिस-
न्निधानात् प्रागेवास्तीति । किमत्र काष्ठादौ विनाशे सामर्थ्यम्वह्यादीनामिति द्रष्टव्यं । क्वचिद् दण्डादीनामिति पाठः स तु घटादीन् पुरोधाय व्याख्येयः
१० । तस्मात् तदनुकारात् । तत्र काष्ठादौ विनाशहेतूनामनुपकारात् तेन काष्ठादिना विनाशहेतवो नापेक्ष्यन्ते कथञ्चित् केनापि रूपेण । नाप्यस्य काष्ठादेरिदम्वह्यादिकं विनाशहेतुरिति सम्बन्धमर्हति । किं कारणं [I] तस्योपकारनिबन्धनत्वात् । अन्यथोपकारमन्तरेण सम्बन्धकल्पनायामतिप्र-
संगात् । सर्वः सर्वस्य सम्बन्धी स्यात् । § 2608

183b/PSVTa

१५ स्यादेतत् [I] न साक्षाद् वह्यादिः काष्ठादेरुपकारकः किन्तु तत्सम्बन्धिभूतोपकारकरणादिति [I] § 2609

अत आह । पारम्पर्येणेत्यादि । वह्यादिना काष्ठादेः सम्बन्धिभूत उपकारः क्रियते न साक्षादिति [I] एवं पारम्पर्येणोपकारेपि कल्प्यमानेऽवश्यमयम्विकल्पोन्वेत्यनुगच्छति । स किम्पारम्पर्येणाप्युपकारोर्थान्तरमाहोस्त्वित्
२० तदेव काष्ठादिकमिति । तत्र तस्मात् काष्ठादेरर्थान्तरत्वेप्युपकारस्य । तस्य काष्ठादेरयमुपकार इति कस्सम्बन्ध इति । तत्र काष्ठादौ तस्याग्निकृतस्योपकारस्योपकारकत्वं पर्यनुयोज्यं । तदन्तरेण सम्बन्धाभावात् । आदिशब्दात् तत्राप्यपरोपकारकल्पनेत्यनवस्थादोषादिपरिग्रहः । तथानन्यत्वेप्युपकारस्य तदवस्थः पर्यनुयोगः स्यान्नाशः काष्ठमेवेत्यादिना य उक्तः तस्मात्
२५ सतो विद्यमानस्य रूपस्य तच्चान्यत्वाव्यतिक्रमात् कारणात् । § 2610

स्यादेतत् [I] सतो रूपस्य तच्चान्यत्वाव्यतिक्रमाद् विनाशहेतुकृतं तूपकारोत्पादनमसदेवेति [I] § 2611

519/s

अत आह । उपकारेत्यादि । रूपनिष्पादनलक्षणत्वात् । सद्रूपनिष्पादनलक्षणत्वात् । ततश्च तद्वा वस्तु तेन विनाशकेन कर्तव्यमन्यद्वा । उभयथा
३० चोक्तो दोष इति । तदतत्क्रियाविकलो नाशहेतुर्न कर्तव्येति न कस्यचिद्धेतुः । अहेतुश्च दण्डादि नापेक्ष्यते विनश्चरेण घटादिना । तस्मात् स्वयं सत्तामात्रेणायम्भावस्तत्स्वभावो विनश्चरस्वभाव इति ॥ § 2612

प्रध्वंसाभावन्नाशं गृहीत्वा परस्य चोद्यमाशंकते । अहेतुत्वेपीत्यादि अहेतुर्हि भवन्नित्यम्भवेत् । नित्यत्वाच्च भावकालेपि नाशो भवेदित्येवम्भावनाशयोः
३५ सहभावप्रसङ्गश्चेत् । § 2613

नायन्दोषः [I] किं कारणम् [I] असतः प्रध्वंसलक्षणस्य नाशस्य नित्यता कुतः । § 2614

स्यादेतदित्यादिना व्याचष्टे । यद्यपि नाशः क्षणिकवादिनोऽहेतुकः सोव-
 श्यं नित्य इति कृत्वा भावस्तदभावलक्षणो विनाशनिवृत्तिरूपः । विनाशश्च
 तदभावलक्षणो भावनिवृत्तिरूपः । एकस्य सह स्यातामिति । § 2615

नैतदेवं । कस्मात् [1] तस्याभावस्यावस्तुत्वेन नित्यादिधर्मायोगात् । न
 ह्यसत्ययन्नित्यानित्यविकल्पस्सम्भवति । तयोर्नित्ययोर्वस्तुधर्मत्वात् । विनाश- ५
 स्य च भावनिवृत्तिलक्षणस्याकिञ्चिच्चात् । § 2616

184a/PSVTa

किं च [1] भवतो ह्युत्पद्यमानस्य नित्यं सच्चात् केनचित् सहभावः
 स्यात् [1] न च विनाशो भवति । केवलमेकक्षणस्थितिधर्मा भावः स्वयमेव
 न भवतीति क्रियाप्रतिषेधमात्रमेतत् । तस्माददोषोनन्तरोक्तः । § 2617

पुनरपि पराभिप्रायमाशङ्कते । यदि विनाशो सन्निष्यते तदा विनाशस्या १०
 सच्चे सत्यभावनाशिब्रप्रसंगः । भावस्य नाशिब्रं न स्यादित्ययमपि प्रसङ्गो
 न युज्यते । यस्माद् भावस्य नाशेनार्थान्तरेण नास्माभिर्विनाशनमिष्यते ।
 § 2618

कथमित्यादिना व्याचष्टे । कथमसन् विनाशो भावं नाशयेदसतो व्यापा-
 रायोगात् । अतः कारणादविनाशी भावः स्यादित्यप्रसंग एव । किं कारणम् १५
 [1] विनाशादर्थान्तरभूताद् भावस्य नाशानभ्युपगमात् । § 2619

यो हीत्यादिनैतदेव समर्थयते । यो हि वादी विनाश इति किञ्चिन्नेत्याह
 । स कथन्ततो निःस्वभावान्नाशाद् भावस्य नाशमिच्छेत् [1] नेच्छेत् ।
 § 2620

कथमित्यादि परः । असत्यविद्यमाने विनाशे कथम्भावो नष्टो नाम । २०
 नैव विनष्टः स्यात् । तथा हि प्रत्युत्पन्नावस्थायामसद्विनाशाः । असद्विनाशो
 येषामिति विग्रहः । ते न हि नष्टा गण्यन्ते । यदा च भावस्य नाशो नास्ति
 तदा कथन्तेन स व्यपदिश्यते नाशवानिति । न हि यो येन स्वभावेनातद्वाङ्
 असम्बन्धवान् । स पदार्थस्तेनासम्बन्धिना तथा व्यपदिश्यते । तद्वानिति
 व्यपदिश्यते शब्देन । प्रतीयते वा ज्ञानेन । § 2621 २५

नेत्यादिना परिहरति । न वै भावस्य नाशो नास्त्येवापि त्वस्त्येव नाशः
 । कथन्तर्हि नास्तीत्युच्यते । स तु नास्ति नाशो यो भावस्य भवति । यदि
 विनाशो न भवति कथन्तर्हि विनाशोस्तीत्युच्यत इति [1] § 2622

आह । भाव एव तु क्षणस्थितिधर्मा । एकक्षणस्थायी नाशः । § 2623

यदि भाव एव नाशः कथन्तर्हि भावस्य नाशो भूत इति लोको व्यप- ३०
 दिशतीति [1] § 2624

अत आह । तमस्येत्यादि । अस्य भावस्य तमेकक्षणस्थायिस्व-
 भावं सदृशापरोत्यत्तिविप्रलम्भादुपलक्षितं । उत्तरकालं सन्तानोच्छ्रिताव-
 नुपलम्भेनास्थितिप्रतिपत्त्या । विभावयन्तो निश्चिन्वन्तः । विनाशोस्य भावस्य
 भूत इति यथा प्रतीति व्यपदिशन्ति व्यवहारिणः पुरुषा इत्युक्तं प्राक् । ३५
 § 2625

521/s

यस्मान्न हि भावस्य निष्पन्नस्य किञ्चिद्रूपान्तरम्विनाशाख्यमन्यद्वा क-
दाचिद् भवति । स एव भावः केवलं स्वहेतुभ्यस्तथाभूत एकक्षणस्थायी
भवति । तदिति तस्मान्न केनचिद्विनाशाख्येन भवता । स भावो नष्टो नाम
। किन्तर्हि [1] स्वभाव एवास्य भावस्य स एकक्षणावस्थानशीलः । येन
५ स भावो नष्टो नाम । अन्यथा स्वयमतस्वभावत्वेन्यसन्निधानेप्यनाशात् ।
§ 2626

यदि नाशो नाम न किञ्चित् । कथन्तर्हीदानीमहेतुको नाशो भवतीत्युच्य-
ते भवद्भिः । यस्य हि स्वभाव एव नास्ति तस्य किमहेतुकः सहेतुको वेति
चिन्तया । भावस्य नाश इति व्यतिरेको वा कथं । § 2627

184b/PSVTa

१० नश्यन्नित्यादिना परिहरति । भावो नश्यन्नपरापेक्षः । परं विनाशहेतुं
नापेक्षत इति कृत्वा । न ज्ञापनायेत्यपरापेक्षब्रह्मज्ञापनाय । सा नाश-
स्थास्माभिरहेतुरुक्ता । तस्या नाशावस्थायाश्चेतसा विकल्पबुद्ध्या भावाद्
भेदं व्यतिरेकमारोप्य [1] § 2628

एतदुक्तम्भवति [1] अहेतुको भावस्य विनाशो भवतीति सहेतुकोस्य
१५ विनाशो न भवतीत्यर्थः । § 2629

नेत्यादिना व्याचष्टे । न भावो जातः सन्नपरस्माद् विनाशहेतोर्नाशं
प्रतिलभते । किं कारणं [1] तथाभूतस्यैव नश्वरस्वभावस्यैव स्वयं स-
त्ताहेतोरेव जातेरुत्पत्तेः । इति हेतोरपरमन्यम्विनाशहेतुत्वेन कल्पितमपेक्षत
इत्यपरापेक्षः । तथाभूतश्चासौ धर्मश्च विनाशाख्यः । अपरापेक्षधर्मस्तस्य
२० प्रतिषेधार्थं । सहेतुकविनाशप्रतिषेधार्थमिति यावत् । तस्वभावज्ञापनेनेति
भावस्य विनश्वरस्वभावज्ञापनेन । स्वभाव एव तथोच्यत इत्यनेन सम्बन्धः ।
तथोच्यत इत्यहेतुकोस्य विनाशो भवतीत्युच्यते । कदाचित्तन्मात्रजिज्ञासायां
। भावस्यान्यस्मात् किम्विनाशो भवति न चेत्येतावन्मात्रजिज्ञासायां । केन
प्रकारेणोच्यते । धर्मिणः सकाशाद् अर्थान्तरमिव विनाशाख्यं धर्मं चेतसा
२५ बुद्ध्या विभज्यास्य भावस्य विनाश इति विभागं कृत्वा । तदेतद् यथोक्तेन
प्रकारेणाभावादव्यतिरिक्तं त्राशिबन्तब्रह्मतो व्यवस्थापितमपि मन्दमतयो नाशं
गुणं धर्मं समारोप्यात्मानमाकुलयन्तीत्यनेन सम्बन्धः । § 2630

522/s

कस्मात् पुनस्त एवमाकुलयन्तीतित्याह । क्वचिदित्यादि । राज्ञः पुरुष
इत्यादौ व्यतिरेकविभक्तिप्रयोगे तथादर्शनात् । सम्बन्धिनोर्विभागदर्शनात् ।
३० इहापि भावस्य नाशो भवतीत्यनेन घोषणामात्रेण विप्रलब्धाः । भावस्य
व्यतिरिक्तं नाशं गुणं धर्मं समारोप्य । तस्य च यथा कल्पितस्य गुणस्य
भावं सत्तां समारोप्य । तं नाशाख्यं गुणं सहेतुकमहेतुकम्वा दर्शनभेदेन
समारोप्य भावचिन्तया वस्तुचिन्तया । किंभूतया [1] अप्रतिष्ठिततत्त्वया ।
अप्रतिष्ठिततत्त्वं यस्यां चिन्तायां । तथात्मानमाकुलयन्ति । § 2631

३५ स्वतोपीत्यादिना पराभिप्रायमाशंकते । यस्यापि स्वयमेवाहेतुको नाशो
भवति । तस्यापि स्वतोप्यभावस्य विनाशस्य भावेङ्गीक्रियमाणे । अयन्त-
त्त्वान्यत्त्वलक्षणो विकल्पश्चेतसः । § 2632

नन्वित्यादिना व्याचष्टे । न परभाविब्रमपरभाविब्रमहेतुकब्रेपीत्यर्थः । भावस्य वस्तुनो यो नाशस्तस्य स्वत एव भवतः । अयन्तच्चान्यच्चविकल्पस्तुल्यः [1] § 2633

किमर्थान्तरनाशो भावादुत भाव एवेति । तत्र यद्यर्थान्तरत्तदा किमर्थान्तरस्य नाशस्य भावे सत्तायाम्भावो न दृश्यते । अथानर्थान्तरं विनाशस्तदानर्थान्तरत्वेपि तदेव घटादिकमेव तन्नाशख्यम्भवति । तत्तस्मान्न किञ्चिदस्य पदार्थस्य जातमिति कथं विनष्टो नाम । § 2634

नन्वित्यादिना परिहरति । अत्र प्रस्तावे । उक्तं [1] किमुक्तं [1] न तस्य भावस्य किञ्चिद् व्यतिरिक्तम्वा नाशाख्यं धर्मरूपम्भवति । कथन्तर्हि विनाशी भाव इत्याह । न भवत्येव केवलमित्युक्तं प्राक् । § 2635

523/s

एतदेव स्फुटयन्नाह । न हीत्यादि । न ह्ययमहेतुकविनाशवादी भावस्य स्वहेतोर्निष्पन्नस्य कश्चिद् भावरूपोऽभावरूपो वा विनाशोन्यो वा स्थित्यन्यथात्वादिको धर्मो भवतीत्याह । किन्तर्हि स एव भावो न भवतीति भावनिवृत्तिमात्रमाह । तेनायमर्थः [1] प्रथमे क्षणे भावोऽभूतो भवति । द्वितीये क्षणे तस्य न भावो भवति नाभावो वा । नापि स्वरसहानिर्वा भवति । केवलं स्वयमेव निवर्तते । § 2636

यदि पुनर्नाशाभिधानेन कस्यचिद्धर्मस्य भावमुत्पादं ब्रूयान्न भावोनेन वादिना निवर्तितः स्यात् । भावनिवृत्तिर्न कथितेति यावत् । तथा च भावनिवृत्तौ प्रस्तुतायामर्थान्तरस्यान्यस्य विधानादप्रस्तुतमेवोक्तं स्यात् । किं कारणं [1] न हि कस्यचिद् विनाशाख्यस्याभावस्य भावनिवृत्तिरूपस्य वा भावेनोत्पादेन भावः पदार्थो न भूतो नाम । येन तद्विधानेन भावस्य स्वनिवृत्तिः स्यात् । § 2637

एतदुक्तम्भवति । यथा भावस्य विज्ञानभावे भावो न निवर्तते केवलन्तद्विज्ञानन्तत्सम्बन्धि स्यात् । तथा भावस्य निवृत्तिर्भवतीत्यभ्युपगमे स एव निवृत्त्याख्यो धर्मस्तत्सम्बन्धी स्यान्न तु भावो निवर्ततेति कथमस्य निवृत्तिः स्यात् । तस्मात्तदा स भावो न भूतो निवृत्तौ यदि स्वयं न भवेत् । § 2638

तेन यदुच्यते । नन्वभवनमपि यदि भावस्य न भवति । तदाऽविनाशिब्रं । अथ भवति । तद्विन्नम्वा स्यादभिन्नम्वाऽनयोश्च पक्षयोर्भावस्य सर्वदा दर्शनं स्यादविनाशात् । तस्मान्नाभावस्य विनाशः [1] कथन्तर्हि भावः सर्वदा न प्रतीयते प्रमाणाभावादिति [1] § 2639

तदपास्तं । दृश्यस्य हि सत्तायाः प्रमाणविषयत्वेन व्याप्तत्वात् । तदभावादभावः । भावे वावश्यं प्रमाणविषयत्वमिति कथमप्रतिपत्तिः । अथादृश्यरूपतयास्य भावस्तदा तर्हि दृश्यरूपताया निवृत्तिः । सा च भावाद्भिन्नाऽभिन्ना वा [1] अनयोश्च पक्षयोर्भावस्य दर्शनं स्यादिति दोषस्तदवस्थ एव । तस्माद् भावस्याभवनमपि न भवति । नाप्यविनाशिब्रदोषः । स्वरूपेण निवृत्तेः । § 2640

ननु भावनिवृत्तेर्नीरूपत्वेन रूपिणो भावादन्यच्चमिति चेत् । § 2641

ननु यस्य रूपमेव न विद्यते तस्य कथमन्यत्वं । तत्किमेकत्वमस्तु । तदपि नास्त्यरूपत्वात् । तस्माद् भावेन सहास्यास्तत्त्वान्यत्त्वनिषेधमात्रं क्रियते । शशविषाणवत् । § 2642

524/s

नन्वेवमपि कथं द्वितीयक्षणे भावो न भवतीतीष्यते [।] यतो यदि द्वितीयक्षणे भावस्तदा कथन्तत्र नास्तीतीष्यते विरोधात् । अथ नास्ति तदा कथं भावो नास्तीत्युच्यतेऽसत्त्वादिति । § 2643

तदयुक्तं । यतः प्रथमेपि क्षणे भावो भवतीति लोकेभिधीयते । तत्र च यदि भावः कथम्भवतीत्युच्यते । तस्मात् सर्वत्र बुद्धिस्थमेव भावं कृत्वा विधिप्रतिषेधव्यवहार इति यत्किञ्चिदेतत् । § 2644

तस्मात् स्थितमेतत् [।] तदा स भावो न भूतो यदि स्वयं न भवेदिति । § 2645

ननु स्वयम्भावो न भवतीत्यनेनापि वाक्येन स्वयमेवाभावो भावस्य भवतीत्युच्यते । तदा च स एव दोष इत्यत आह । न भवतीति चेत्यादि । चशब्दो यस्मा दर्शने । यस्माद् भावो न भवतीति च प्रसज्यप्रतिषेध एषः । न पर्युदासः । यत्र प्रसक्तस्य निवृत्तिमात्रमेव क्रियते न वस्त्वंशस्य संस्पर्शः स प्रसज्यप्रतिषेधः । यत्र त्वेकनिषेधेनान्यविधानं स पर्युदासः । अन्यथेहापि प्रसज्यप्रतिषेधेपि कस्यचिद्भूतनो भावे । विधाने सति । न प्रतिषेधपर्युदासयो रूपभेदः स्वभावभेदः स्यात् । प्रसज्यप्रतिषेधः प्रतिषेधशब्देनोक्तः । किं कारणम् [।] उभयत्रापि प्रसज्ये पर्युदासे च । विधेः प्राधान्यात् । § 2646

185b/PSVTa

यदि च प्रसज्यप्रतिषेधेपि विधिस्तदा प्रतिषेध एव नास्ति । एवं चाप्रतिषेधात् कस्यचित् पर्युदासोपि न स्यात् क्वचित् । किं कारणम् । यदि हि किञ्चिद्भूतं कुतश्चिन्निवर्त्तत । तदा तद्व्यतिरेकि । निवर्त्तमानाद् वस्तुनो व्यतिरेकि संस्पृश्येत । तत्पर्युदासेन निवर्त्त्यमानपर्युदासेन । यथाऽब्राह्मणमानयेति ब्राह्मणपर्युदासेन क्षत्रियादेः संस्पर्शात् [।] तच्च कस्यचिन्निवर्त्तनमेव नास्ति । किं कारणं [।] सर्वत्र कस्यचिन्निवृत्तिर्भवतीत्युक्तेपि न भावव्यवच्छेदः कस्यचित् प्रतीयतेऽपि तु निवृत्तिशब्देनापि कस्यचिद् भावस्यैव प्रतीतेः । न चानेन वादिना भावस्य निवृत्तिं ब्रुवाणेनापि निवृत्तिर्नैवोक्ता किञ्चर्धान्तरभाव एवोक्तः स्यात् । तथा च यस्य पर्युदासेन यद्विविक्तमुच्यते न तयोः परस्परविवेकः सिद्धः । असति च विवेके न पर्युदासः । तदन्यविवेकेनान्योपादनलक्षणत्वात् पर्युदासस्य । तदेवं यथोक्तेन प्रकारेण व्यतिरेकाभावादन्वयोपि न स्यात् । अन्वयः कस्यचिदर्धस्यानुगमो विधानन्तत्र स्यादित्यर्थः । किं कारणं [।] तस्यान्वयस्यैकस्वभावस्थितिलक्षणत्वात् । तत्स्थितिश्चैकस्वभावस्थितिश्च तस्मादन्यस्य व्यतिरेके परिहारे सति स्यात् । स च तदन्यव्यतिरेको नास्ति बन्मतेन । इति एवं शब्दादप्रवृत्तिनिवृत्तिकं जगत् स्यात् । शाब्दस्य विधिप्रतिषेधव्यवहारस्याभावः स्यात् । न चैवमित्यवश्यं कस्यचिद् व्यवच्छेदमात्रं शब्दवाच्यमभ्युपगन्तव्यं । § 2647

525/s

यतश्चैवन्तस्माद् यस्य भावस्य नाशो भवतीत्युच्यते स स्वयमेव न भवतीत्युक्तं स्यात् [1] न पुनरस्य धर्मान्तरं किञ्चिन्नाशो नाम विधीयते । चैत्रस्य पुत्र इत्यत्र यथा वास्तवो भेदस्तथा भावस्य नाश इत्यत्रापि व्यतिरेकविभक्तेस्तुल्यत्वादित्यत आह । नेत्यादि । न वै घोषमात्रेण चैत्रस्य पुत्र इत्यनेन शब्देन साम्याद् विषयान्तरदृष्टो विधिः । चैत्रस्य पुत्र इत्यत्र दृष्टोविधिर्वास्तवो यः स सर्वत्र भावस्य नाश इत्यत्रापि योजनामर्हति [1] शब्दप्रवृत्तिमात्रेण वस्तुयोजनाया अयोगात् । § 2648

एतदेव न हीत्यादिना प्राह । कस्यचित् पुरुषस्य गर्दभ इति नामकरणात् बालेयधर्मा गर्दभस्य धर्मा मनुष्येपि न हि योज्याः । तथा न चैत्रस्य पुत्रो भवतीत्यत्र वाक्ये दृष्टो विधिरर्थान्तरस्य पुत्रस्य विधानं दृष्टमिति नाशेषि योज्यः । भावस्य नाशो भवतीत्यत्रापि भावाद् व्यतिरेको नाशो विधेयः । किं कारणम् [1] विरोधात् । नाशस्याभावरूपत्वादभावस्य भवनविरोधादित्युक्तं । § 2649

यदि नाशो नार्थान्तरं कस्माद् भावस्य नाशो भवतीत्येवमभिधीयत इति [1] § 2650

अत आह । एवं चेत्यादि । भावस्य नाश इत्यभिधानेपि प्रयोजनमावेदितमेव । अर्थान्तरमिव धर्मिणो धर्मं चेतसाविभज्य तन्मात्रजिज्ञासायां स्वभाव एव तथोच्यते* इत्यादिना निवेदितत्वात् ॥ § 2651

तस्मादभावस्याकिञ्चित्त्वात् तच्चान्यच्चविकल्पो न तुल्यः । अतो भावे वस्तुनो भवने एष तच्चान्यच्चविकल्पः स्यात् । किं कारणम् [1] भवनस्य विधेर्वस्वनुरोधतः । § 2652

नन्वतिशयोत्पत्तावपि स एव तस्यातिशय उत्पन्न इति कथं नष्टो नाम [1] तेन नायं तदवस्थो नष्टो नाम । येन स्वयं न भवति । तेन नष्टो नार्थान्तरोत्पादादित्युक्तं । न ह्यतिशयोत्पत्त्या स्वयं न भूतो नाम[1]अभावस्य सर्वातिशयोपाख्या निवृत्त्या सर्वभावधर्मविवेकलक्षणत्वात् । भावस्य चोत्पत्तिसमावेशलक्षणत्वात् । § 2653

भाव इत्यादिना व्याचष्टे । भावो भवनमुत्पाद इति यावत् । सोवश्यम्भवन्तमपेक्षते । भवितारमपेक्षते [1] भवितारमन्तरेण भवनस्याभावात् । स च भावः व्यापारे स्वभाव एव वस्त्वेव । किं कारणं [1] निःस्वभावस्य क्वचिद् भवतीत्यादिके समावेशाभावात् । सम्बन्धाभावात् । न च व्यापारो नामार्थान्तरं । किन्तु व्यापार इति हि यथाभूतस्वभावोत्पत्तिर्विशिष्टस्वभावोत्पत्तिः [1] सा चोत्पत्तिर्निःस्वभावस्य नाशस्य कथं स्यात् । § 2654

यदि निःस्वभावस्य नास्ति व्यापारसमावेशः कथमिदानीम्भवत्यभावः शशविषाणमित्यादिव्यवहारः शशविषाणमभावो भवतीति भवनलक्षणेन व्यापा-

१८ *] नो ऋओओबोते ऋओउन्द ओन् धिस् पगे!

रेण व्यवहार इत्यर्थः । आदिशब्दाद् वन्ध्यासुतोऽभावो भवतीति परिग्रहः ।

§ 2655

नेत्यादिना परिहरति । न वै शशविषाणं किञ्चिदभावोन्यद्वा भवतीति विधिनोच्यते । अपि द्वेवमिति शशविषाणमभावो भवतीत्यनेन वाक्येनास्येति शशविषाणस्याभावो भवति [।] भावो न भवतीति भावप्रतिषेध एव क्रियते । अपि च व्यवहर्त्तारः पुरुषाः । एतच्छशविषाणादिकमेवमभावो भवतीति व्यापारवदिव समारोप्यादर्शयन्ति । केनचित् प्रकरणेन । किं शशविषाणादिकमभावो भवति न भवतीति प्रस्तावसमाश्रयेण । न तु तच्छशविषाणादिकं व्यवहारमात्रेण तथा व्यापारयुक्तमभवति । यस्मात् सर्वार्थविवेचनं सर्वार्थस्वभावविरहस्तत्र शशविषाणादौ तच्च । न त्वसतः कस्यचिद् भवनादेः समावेशः । § 2656

527/s

सहेतुकोपि विनाश एवमभविष्यतीति चेदाह । नेत्यादि । एवं शशविषाणवत् सर्वार्थविरहलक्षणो विनाशः परेष्टः । किं कारणम् [।] वस्तुनि तस्य विनाशस्य भावादुत्पत्तेः । यश्च भवति स कथमभावो विरोधात् ।

§ 2657

यदि पुनरसावपि विनाशो निःस्वभाव एव केवलं वक्तृभिरेवमभवतीति व्यापारवानिव ख्याप्यते । न तु स्वयन्तथाभवनधर्मा नीरूपत्वादस्य । तदैवमिष्यमाणेऽभावो भवतीत्यपि ब्रुवाणेन । न किञ्चिद् भवतीतीष्टमेव । क्रियाप्रतिषेधमात्रत्वादस्य वाक्यस्य । तस्मात् स्वयमनध्यारोपितेनाकारेण क्वचिद् वस्तुनि भवन् स्वभावो विकल्पद्वयं नातिवर्त्तते तच्चमन्यच्चं चेति प्रकारान्तराभावात् ० ॥ २८० § 2658

रूपादिस्कन्धस्वभावः पुद्गलो न भवत्यथ च रूपादिभ्यो नान्यः । तस्मिन् तच्चान्यच्चमतिवर्त्तत एव स्वभाव इति चेत् । § 2659

तत्र [।] यस्मादतच्चमेवातत्स्वभावत्वमेव स्वभावस्यान्यच्चमिति । § 2660

यदि पुद्गलोपि न स्कन्धस्वभावस्तदा स्कन्धेभ्योन्य एव । यतो न हि प्रसिद्धान्यच्चयो रूपरसयोरप्यन्यदेव परस्परमन्यच्चं [।] किञ्चित्स्वभावत्वमेवान्यच्चन्तश्च पुद्गलेप्यस्तीति सोपि स्कन्धेभ्योन्य एवेष्टव्यः ॥ § 2661

नन्वतत्स्वभावत्वेपि परस्परं स्वभावाप्रतिबन्धोन्यच्चमिति चेत् । स च प्रतिबन्धः पुद्गलस्य स्कन्धेष्वस्ति ततो तत्स्वभावत्वेपि नान्यच्चं स्कन्धेभ्यः पुद्गलस्येति । § 2662

कोयमित्यादिना प्रतिषेधति । कोयं प्रतिबन्धो नाम पुद्गलस्य स्कन्धेषु येन प्रतिबन्धेन । स च न स्यादिति स्कन्धस्वभाश्च पुद्गलो न स्यात् । नान्यस्वभावश्च स्कन्धेभ्यः । अन्यः स्वभावोस्येति विग्रहः । § 2663

स्कन्धेभ्यः पुद्गलस्य जन्म तदेव जन्म प्रतिबन्ध इति चेत् । § 2664

528/s

एवं सति कार्यत्वात् स्कन्धेभ्यः पुद्गलस्य तच्चान्यत्वेनावाच्यत्वमिष्टं । तथा च सति सर्वकारणानाम्परस्परमवाच्यता स्यात् । तथा चेति कार्यत्वादवाच्यत्वे

186b/PSVTa

। सर्वः सर्वस्य कथंचिदिति साक्षात् पारम्पर्येण चोपयोगीति सर्वत्र कार्य-
कारणभावान्न च कश्चित् कुतश्चिदन्यः स्यात् । एवं चानन्तरोक्तेनावाच्यताल-
क्षणेनावाच्यतेत्यपि ब्रुवता कार्यकारणभाव एव शब्दान्तरेणोक्तः स्यान्नार्थभेदः
कश्चित् । अन्यच्चन्तु न निषिद्धमेव । यस्मात् स्वभावयोः परस्परमन-
नुगमनममिश्रीभवनमन्यच्चम्ब्रूमः । स च स्वभावाननुगमः स्वभाववतां स-
र्वपदार्थानामस्त्येवेति परस्परमन्यच्चमेव । न चान्यः प्रतिबन्धः पुद्गलस्य
स्कन्धेषु । यस्मान्न हि जन्मलक्षणाञ्जन्मस्वभावात् स्वभावप्रतिबन्धादन्यः प्र-
तिबन्धो नाम । किं कारणम् [1] अनायत्तस्य तदुत्पत्त्या तत्राप्रतिबद्धस्य ।
तेन सह यो व्यभिचारस्तस्य आविरोधात् । ततोप्रतिबन्धात् पुद्गलस्य स्क-
न्धेभ्योन्यच्च । धर्मभेदाच्चान्यच्च । तथा ह्यवाच्यत्वं पुद्गलस्य धर्मः स्कन्धानान्तु
परस्परम्वाच्यत्वमिति धर्मभेदः ॥ § 2665

यद्यपि न जन्मकृतः प्रतिबन्धस्तथापि पुद्गलस्य स्कन्धेषु ज्ञानकृतः प्र-
तिबन्ध इति चेत् । § 2666

स्यादित्यादिनैतदेव व्याचष्टे । यस्य रूपादेः प्रतिपत्तिर्यत्प्रतिपत्तिस्तया
नान्तरीयकमविनाभावि यज्ञानं यस्य पुद्गलस्य ज्ञानं । तद्गताविति रूपादिगतौ
नियमेन तस्य पुद्गलस्य प्रतिभासनात् । ज्ञानकृतः प्रतिबन्धस्तथा हि रूप-
शब्दादिग्रहणेनैव पुद्गलग्रहणमिष्यते । चक्षुरादिविज्ञानविज्ञेयत्वात् पुद्गलस्येति ।
तेन ज्ञानकृतात् प्रतिबन्धात् । तत्पुद्गलाख्यम्बस्तु स्कन्धेभ्योन्यच्चेनावाच्य-
मतद्रूपमप्यस्कन्धस्वभावमपि । § 2667

187a/PSVTa

नैत्यादिना प्रतिषेधति । न पुद्गलस्य रूपादिप्रतिपत्तिनान्तरीयकं ज्ञानं ।
किं कारणं [1] तस्य पुद्गलस्य रूपादिस्वभावमपहाय निःस्वभावत्वात् स्वयं
। यस्मात् स एव हि तस्य स्वभावो यो रूपादिरूपः प्रतिभाति । § 2668

529/s

अथारूपादिस्वभावः पुद्गलः । तदाऽरूपादिस्वभावत्वेऽस्य पुद्गलस्यात-
द्द्वारूपादिवत् पृथक्प्रतिभावप्रसङ्गात् । न च प्रतिभासते ततो नास्त्येव
पुद्गलः । यतो दृश्यस्याप्रतिभासमानस्य चाभावात् । अथादृश्यः पुद्गल इष्यते
[1] तदा अदृश्यत्वेपि पुद्गलस्येष्यमाणे न तद्रूपं ज्ञानन्न पुद्गलाकार ज्ञानमिति
कस्य किमायत्ता प्रतीतिः । न रूपादिज्ञाननान्तरीयकं पुद्गलज्ञानमित्यर्थः ।
तथा च न ज्ञानकृतः प्रतिबन्ध इति भावः । § 2669

रूपादायत्तप्रतीतित्वादेव पृथक् पुद्गलो न प्रतिभासत इति चेद् [1]
§ 2670

आह । न चेत्यादि । यद् वस्तु यदायत्तप्रतीतिकं यत्प्रतिबद्धोपलम्भ-
नन्तस्य स्वभावप्रतिभास एव न च नश्यतीति सम्बन्धः । किमिवेत्याह ।
प्रकाशेत्यादि । यथा नीलादीनामालोकप्रतिबद्धज्ञानानामालोके प्रतिभास-
मानेपि स्वप्रतिभासो न नश्यति । आलोकव्यतिरेकेण तेषां प्रतिभासनात् ।
तद्वत् पुद्गलस्यापि स्यात् ॥ § 2671

अपि च का वा तस्य पुद्गलस्य प्रत्यासत्तिः सम्बन्धस्तत्र स्कन्धे । यदिति
येन प्रत्यासत्तिकारणेन तस्मिंस्कन्धेऽनात्मरूपेऽपुद्गलस्वभावे प्रतिभासमाने
स्वयम्प्रत्युपतिष्ठते । आत्मानं ग्राहयतीति यावत् । § 2672

अतिप्रसंगो ह्येवं स्यात् । अप्रतिबद्धे प्रतिभासमाने यदि नियमेन पुद्गलः प्रतिभासेत । तदा यस्य कस्यचित्प्रतिभासनेन्योप्यत्यन्तासम्बन्धः प्रतीयत इत्यर्थः । प्रतीयमानस्य पुद्गलस्य तदुपादानतारूपाद्युपादानताप्रत्यासत्तिरिति चेत् [1] कोयमुपादानार्थः । न तावत् पुद्गलस्य रूपादीनाञ्च यथाक्रम-
 ५ इकार्यकारणभावः । तस्यानभ्युपगमात् । कार्यकारणभावाभ्युपगमे वा न रूपादिदर्शने नियमेन पुद्गलस्य दर्शनं । किं कारणं [1] यतो न कार्य-
 कारणे । अन्योन्यप्रतीतिप्रत्युपस्थापने । यथा कार्यात् कारणप्रतीतिस्तथा न कारणात् कार्यप्रतीतिर्भवतीत्यर्थः ॥ न पुद्गलस्य रूपादिनान्तरीयकता किन्तु पुद्गलस्य या प्रतीतिस्तस्याः । तन्नान्तरीयकता रूपादिनान्तरीयकता ।

530/s

१० § 2673

सैव प्रत्यासत्तिरिति चेत् । § 2674

ननु सैव प्रतीतेस्तन्नान्तरीयकता । रूपादिषु पुद्गलस्य आसति प्रतिबन्धे न युक्तेत्युच्यते । § 2675

अकार्यकारणयोरपि पुद्गलरूपाद्योः प्रतिबन्धो भविष्यतीति [1] § 2676

१५ अत आह । अकार्यकारणयोर्न कश्चिद् वास्तवः प्रतिबन्ध इत्यसकृदुक्तं यत्प्रतिपत्तिनान्तरीयकं यज्ज्ञानमित्यपि यदुच्यते । तज्ज्ञाने रूपादिविवेके । पुद्गलज्ञाने सति स्यात् । तच्च नास्ति । यतो यः पुद्गले विज्ञाने स्वरूपेण न प्रतिभासते स्वरूपासंसर्गिणान्यासंसर्गेणेत्यर्थः । तस्य किञ्चिज्ज्ञानं न हीति सम्बन्धः । तदभावाद् यथोक्तज्ञानाभावादर्थरूपस्य पुद्गलाख्यस्यावाच्यताल-
 २० क्षणं न सिध्यति । § 2677

187b/PSVTa

तदिति तस्माद् वस्तुतः परमार्थतः क्वचिद् भवता केनचिदर्थेन तत्र तच्चान्यत्त्वभाजा भवितव्यं । वस्तुनो गत्यन्तराभावात् । यस्य तु क्षणिकवादिनो विनश्यतो भावस्य न किञ्चिद् भवति केवलं स भावः स्वयमेव न भवतीति मतं । तेनाभावो भवतीत्यपि ब्रुवता न भावो भवतीति प्रतिषेधमात्रमेवोक्तं
 २५ न कस्यचिद् विधानं । ततो नाभावंप्रति क्षणिकवादिनस्तच्चान्यत्त्वविकल्प-
 स्यावतारोस्तीति मन्यते । § 2678

यदपीत्यादिना व्याचष्टे । यदप्ययं क्षणिकवादी भावस्याभावो भवतीति विधिसंस्पर्शनेव शब्देनाह । तदपि भावो न भवतीत्येवोक्तं भवति । एवं हि स भावो निवर्तितो भवति यदि किञ्चिन्न विधीयते । किं कारणं [1] प्रतिषेधे भावमात्रव्यवच्छेदे विधेरसम्भवात् । § 2679

३०

यतश्च विनश्यतो भावस्य न कश्चिद् वस्तुधर्मो भवति । तत एवास्य भावस्य विनाशे न कश्चिद्धेतुः । तथा हि विनश्यता भावेनापेक्षेत परो विनाशहेतुः । यदि तेन भावस्य कार्यं कर्तव्यम्विद्येत किञ्चन । न तु किञ्चित् कार्यमस्ति । तस्मादकिञ्चित्करम्विनाशकारणं । यच्चाकिञ्चित्करम्व-
 ३५ स्तु । तत्किं केनचिदपेक्ष्यते । नैवापेक्ष्यते । § 2680

531/s

सतीत्यादिना व्याचष्टे । सति हि कर्तव्ये कारकमभवति । न च नश्यतो भावस्य किञ्चित् कार्यमित्युक्तं । तस्माद् यो नाम कश्चिन्नाशहेतुः स भावे न किञ्चित् करोतीत्यकिञ्चित्करो नापेक्षणीयो विनाशहेतुः ॥ § 2681

तत्कथमित्यादि परः । यदि विनश्यतो नातिशयः कश्चिदुत्पद्यते । क-
थमिदानीमनुत्पन्नातिशयः । अनुत्पन्नोतिशयोस्येति विग्रहः । तदवस्थ एव
पूर्वरूपावस्थ एव भावो विनष्टो नाम । § 2682

नन्वित्यादि सि द्वा न्त वा दी । विनाशहेतोः सकाशाद् भावस्यातिश-
योत्पत्तावप्यङ्गीक्रियमाणायां स एव तस्यातिशयो नाशाख्यः । उत्पन्न इति ५
स भावः कथं नष्टो नाम । न ह्यन्यभावेन्यस्य नाशः । यत एवन्तेन
कारणेनायम्भावस्तदवस्थो न नष्टो नाम । किन्तु येन यस्मात् स्वयं न
भवति तेन नष्टो नार्थान्तरस्य नाशाख्यस्योत्पादादित्यनन्तरमेवोक्तं । यतो न
हि नाशाख्यस्यातिशयस्योत्पत्त्या भावः स्वयं न भूतो नाम । किं कारणम्
[1] अभावस्य सर्वे येतिशयाः । सामर्थ्यलक्षणाः । याश्चोपाख्याः व्यप- १०
देशास्तेषां निवृत्त्या । सर्वसामर्थ्यव्यपदेशनिवृत्त्येत्यर्थः । सर्वस्य भावधर्मस्य
भवनरूपस्य धर्मस्य यो विवेको विरहस्तल्लक्षणत्वात् । भावस्य चोत्पत्तिस-
मावेशलक्षणत्वात् । यस्माद् भवतीति भाव उच्यते । तेनोत्पत्तियोगी भावः ।
यतश्चैवन्तस्मान्नाभावे भावस्य विनाशे कस्यचिदन्यस्य भावो भवनन्तस्योप-
क्षेपः । न कस्यचिद् भवनमित्यर्थः । § 2683 १५

532/s

188a/PSVTa

एतेनेति स्वभावप्रतिपादनेन । अहेतुकत्वेपि नाशस्याङ्गीक्रियमाणे स
नाशः प्रथममभूत्वा भवतीत्येवमभूत्वा नाशस्य भावतः कारणात् तस्य नाश-
स्यांकुरादिवत् सत्ता स्यात् । नाशित्वं चेति । सत्तानाशित्वदोषस्य यत्
प्रसञ्जनन्तत्प्रत्याख्यातमेतेनैव । § 2684

योपीत्यादिना व्याचष्टे । अहेतुकेपि नाशेऽस्य नाशस्याभूत्वा भावात् २०
सत्ताऽनित्यत्वं च दुर्निवारं । अभूत्वा भवन्नहेतुको भवतीत्यपि विरु-
द्धं कादाचित्कस्याहेतुत्वविरोधात् । सोपि दोषोपन्यासोऽनेनैव विनाशस्य
नीरूपत्वप्रतिपादनेन प्रत्याख्यातः । किं कारणं [1] विनाशकाले कस्यचिद्
धर्मस्य भावानभ्युपगमात् ॥ § 2685

यथा तुल्ये वस्तुत्वे केषांचिदेव जन्मिनामुत्पत्तिमतां प्रतिघो नाम स्वदेशे २५
परस्योत्पत्तिविवन्धलक्षण इष्टो न सर्वेषां । तथा भावानामुत्पत्तिमतामेव
नाशस्वभावो भवतु [1] न बनुत्पत्तिमतामाकाशादीनां । तथा च यत्
सत्तत्क्षणिकमित्येतद् व्यभिचारीति । § 2686

अथेत्यादिना व्याचष्टे । भवतु नाम । स्वभाव एष भावानां [1] कोसौ ३०
स्वभाव इत्याह । य इमे क्षणस्थितिधर्माणः । क्षणस्थितिधर्मो येषामिति
विग्रहः । स तु क्षणस्थितिधर्मस्वभाव उत्पत्तिमतामेव भावानाम्भविष्यति ।
न बनुत्पत्तिमतामाकाशादीनां । § 2687

यस्मान्न हि स्वभाव इत्येव कृत्वा सर्वः सर्वस्य स्वभावो भवति ।
प्रतिघाततावत् । यथा प्रतिघातता वस्तुस्वभावत्वेपि न सर्वस्य भवति
तद्वदित्यर्थः । § 2688 ३५

सत्यमित्या चा र्यः । सर्वः सर्वस्य स्वभावो न भवतीति सत्यमेतत्
। तथाप्ययं सप्रतिघस्य जनकोऽयं नेति स्वभावनियमाद्धेतोः स्वभावनिय-

मः फलेऽयं प्रतिघोऽयं नेति । नानित्ये तु नानित्यबविषये कृतकानां रूपभेदोस्ति येन कस्यचिन्न श्वरः स्वभावः स्यान्नान्यस्य [1] किं कारणम् 533/s
[1] अनित्यस्वभावस्य भेदकानां हेतूनामभावतः । सर्वेषाम्विनश्वरस्वभावस्य जननादितियावत् । § 2689

५ ननु नाशस्वभावो भावानानानुत्पत्तिमतां यदीति चोद्यं प्रकृतं । न च तत्रानित्ये रूपभेदोस्ति भेदकानामभावत इत्ययम्परिहारो युक्तः । न ह्याकाशादीनां स्वहेतुकृतो विनश्वरस्वभावोनुत्पत्तिमत्त्वात् । तत्कथं सत्य-मित्याद्युक्तमिति । § 2690

एवमन्यते [1] यथा सच्चं व्यभिचार्युक्तन्तथा कृतकोपि कश्चिन्नश्वरः १० कश्चिन्नेत्याशंकते । तेनादावेव कृतकत्वस्य व्यभिचारन्तावत् परिहर्तुं सत्य-मित्याद्युक्तमित्यदोषः । § 2691

नेत्यादिना व्याचष्टे । अन्य इति सनिदर्शनादिकः । अकस्मादिति हेतुमन्तरेण नियमवान् । क्वचित् स्यात् क्वचिन्नेति । यादृशी तु प्रतिनियत-विषया । प्रतिघादिधर्मजनकस्य हेतोः शक्तिस्थितिः । शक्तिनियमस्तादृशं १५ हेतुशक्त्यनुरूपं फलम्भवतीति कृत्वा हेतुस्वभावनियमात् फलस्वभावनियम इष्टः । आकस्मिलत्वे तु निर्हेतुकत्वेस्य फलस्वभावनियमस्योक्तो दोषः । देशकालप्रकृतिनिवमो न युज्यत इति । तस्मात् प्रतिघातात्मताया हेतुस्तस्य स्वभावस्तस्य प्रतिनियमवत् । न नश्वरजननप्रतिनियतस्वभावं हेतुभूतभाव-स्य पश्यामः । कश्चिदेव नश्वरं जनयेन्न सर्वमित्येवं नश्वरजनने प्रतिनियतः २० स्वभावो यस्य भावस्येति विग्रहः । येन हेतुप्रतिनियमेन । तञ्जन्मा विनश्वर-जननाद्धेतोर्जन्म यस्य स तथा स्यान्नश्वरः स्यान्नान्यो यस्तद्विलक्षणहेतुजन्मेति । किं कारणं [1] सर्वाकारजन्मनां नाशदर्शनात् । सर्वाकारेभ्यो हेतुभ्यो जन्म येषामिति विग्रहः ॥ § 2692

नन्वित्यादि परः । सर्वाकारेभ्यो हेतुभ्यो जन्म येषाम्भावानान्ते नश्य- २५ तीतीदमप्यनिश्चयमेव । किं कारणं [1] तासां हेतुसामग्रीणामर्वाग्दर्शनैर-निःशेषदर्शनात् साकल्येनादर्शनात् । कस्याश्चित् सामग्र्या नश्वरजनिकाया दर्शनाददृष्टा अपि तज्जातीयतया तथाभूता निश्चीयन्त इति चेद् [1] § 2693

534/s

आह विचित्रेत्यादि । विचित्रा शक्तिर्यासामिति विग्रहः । सामग्र्यो दृश्य- ३० न्ते । तत्र विचित्रशक्तिषु सामग्रीषु मध्ये काचित् सामग्री स्यादपि या भावमनश्वरात्मानं जनयेत् । § 2694

नेत्यादिना परिहरति । अयं च परिहारो नाशस्वभावो भावानां नानुत्प-त्तिमतां । यदीत्यत्रापि चोद्ये द्रष्टव्यः साधारणत्वात् । नायन्दोषः [1] कस्मात् [1] ज्ञेयाधिकारात् । § 2695

एतदेव स्पष्टयन्नाह । ये कदाचित् काले क्वचिद् देशे केनचित् पुरुषेणार्था ३५ ज्ञाताः सन्तः पुनर्न ज्ञायन्ते तेषां सन्तानानुबन्धी नाश इति ब्रूमः । ये चाज्ञाताः सन्तो ज्ञायन्ते ज्ञाता वा पुनर्न ज्ञायन्ते [1] त एव कृतका अनित्यास्साध्य-

त्ते । अनेन च कृतककबस्य क्षणिकत्वेन व्याप्तिः सत्त्वादित्यनेन निश्चीयत
इत्युक्तम्भवति । § 2696

ननु च यद्यपि ते ज्ञातास्सन्तो न ज्ञायन्ते तथापि कथन्तेषामनित्यत्वमिति
[1] § 2697

अत आह । यस्मान्न ह्यस्ति सम्भवो यत् ते ज्ञानजननसम्भवाः पूर्वम्पुन- ५
रनष्टास्तस्मिन्नेव स्वभावे स्थिता न जनयेयुः । § 2698

सहकार्यभावान्न जनयन्तीति चेद् [1] § 2699

आह । अपेक्षेरन्नापरं । न ह्यस्य सम्भवोस्तीति सम्बन्धः । किं कारणं
[1] तञ्जननसम्भावस्य निष्पन्नत्वात् । § 2700

अथ स्यात् [1] तेष्वनपेक्षेष्वपि कस्यचित् कदाचिज्ज्ञानम्भविष्यतीति [1] १०
§ 2701

अत आह । न च तेषु नैव तेषु ज्ञानजननसम्भावेषु व्यवस्थितेषु स-
हकार्यनपेक्षेषु कस्यचित् पुंसः । कदाचित् काले किञ्चिज्ज्ञानं निवर्त्तत
। सर्वस्य सर्वदा स्वविषयाणि ज्ञानानि जनयेयुः । न चैवं । कदाचित्
ज्ञानदर्शनात् । ततश्च ज्ञानमजनयन्तो जनकसम्भवात् प्रच्युता इति गम्यते १५
। § 2702

यत्तर्ह्यज्ञेयं कृतकमकृतकम्वा तन्नेवम्भविष्यतीति [1] § 2703

अत आह । नैत्यादि । न चैवंभूतमज्ञेयं किञ्चिदस्ति । किं कारणं
[1] सर्वस्यार्थस्य केनचित्पुरुषेण कदाचिज्ज्ञानात् । अथ तज्ज्ञानमपि न

535/s 189a/PSVTa जनयेत् । तदा ज्ञानमात्रार्थक्रियायामप्यसामर्थ्ये तत्सामर्थ्यरहितम्वस्त्वेव न २०
स्यात् । तथा हि तल्लक्षणमर्थक्रियासामर्थ्यलक्षणम्वस्त्विति वक्ष्यामः । त-
स्य चार्थक्रियासमर्थस्य वस्तुनः क्रमेणार्थक्रियां कुर्वतो विनाशाव्यभिचाराद-
हेतुत्वाच्च विनाशस्य सत्तानुबन्धी विनाशः सिद्धः ॥ अत एवानन्तरोक्तात्
सर्वभावानां क्षणिककबसाधनाच्छब्दार्थयोस्सम्बन्धस्यापि नित्यता प्रत्याख्येया
। दूष्या । § 2704 २५

नैत्यादिना व्याचष्टे । अत एव यथोक्ताद् विनाशस्य वस्तुमात्रानु बन्धात्
। शब्दवद् [1] यथा शब्दस्य नित्यता प्रतिक्षिप्ता तद्वत् सम्बन्धस्यापि नित्यता
प्रत्याख्येया । § 2705

एवन्तावत् सम्बन्धं व्यतिरिक्तमभ्युपगम्य दोष उक्तोऽधुनाऽव्यतिरिक्त
एव सम्बन्धो न युज्यत इति [1] § 2706 ३०

आह । या च शब्दशक्तिर्योग्यताख्या योग्यतासंज्ञितार्थप्रतिपत्त्याश्रयो जै
मि नी यै र्व ण्यते । सा योग्यताशब्दार्थान्तरमेव न भवति । तथा हि
भावानांस्वभावातिशय एव विवक्षितार्थक्रियासमर्थो योग्यतेत्यावेदितं प्राक् ।
समर्थं हि रूपं शब्दस्य योग्यते त्यादिना । § 2707

तेन शब्दस्यानित्यत्वे योग्यताया अप्यनित्यत्वमव्यतिरेकादिति भावः । ३५
§ 2708

536/s

अस्तु वा शब्दादर्थान्तरं योग्यता । तथापि शब्दशक्तिश्च दूषिता वेदितव्या । केः [१] सम्बन्धदोषैः प्रागुक्तेः । § 2709

उक्तो हीत्यादिना व्याचष्टे । सम्बन्धः सम्बन्धिभ्योर्थान्तरमित्येवम्वादेऽनेकप्रकारो दोष उक्तः । § 2710

५ सम्बन्धिनामनित्यत्वात् सम्बन्धेऽस्ति नित्यता इत्यादिना । तेनैव प्रागुक्तेन दोषेण शब्दशक्तिरपि सम्बन्धरूपेण कल्पिता दूषितेति कृत्वा न पुनः पृथगुच्यते दोषः । § 2711

तदेवं नापौरुषेयो वेदः । § 2712

१० भवतु नामापौरुषेयस्तथापि न तस्य सत्यार्थता निश्चेतुं शक्या । यस्मादपौरुषेयमित्येव कृत्वा न वैदिकम्वचनं यथार्थज्ञानसाधनं । अविपरीतार्थज्ञानहेतुः । यस्मात् पुरुषागसा पुरुषदोषेणादुष्टो वह्यादिना [१] आदिशब्दाञ्ज्योत्स्नादिः [१] अन्यथापि दृष्टो वितथज्ञानहेतुर्दृष्ट इत्यर्थः । § 2713

१५ भवन्नित्यादिना व्याचष्टे । भवन्तु नामापौरुषेया वैदिकाः शब्दास्तथापि सम्भाव्यमेवेषां वैदिकानां शब्दानामयथार्थज्ञानहेतुत्वं । यतो न हि पुरुषदोषोपधानादेव । पुरुषदोषे रागादिभिरुपधानात् । संस्कारादेव । अर्थेषु ज्ञाप्येषु ज्ञापकानां शब्दानां ज्ञानविभ्रमो ज्ञानविपर्यासः । प्रकृत्यापि मिथ्याज्ञानजननस्य सम्भाव्यत्वात् । यस्मात् तद्गहितानामपि पुरुषदोषोपधानरहितानामपि प्रदीपादीनाम्वितथार्थज्ञानजन्नात् । आदिशब्दाञ्ज्योत्स्नादीनां [१] कुत्र [१] नीलोत्पलादिषु । तथा हि रात्रौ प्रदीपो नीलोत्पले रक्तप्रतिभासज्ञानहेतुः । ज्योत्स्ना पीते वस्त्रे शुक्लज्ञानहेतुः । तदिति तस्मादिमे वैदिकाः शब्दाः पुरुषसंस्कारनिरपेक्षाः स्युरिति सम्बन्धः प्रकृत्या च स्वभावेन चार्थेषु प्रतीतिहेतवो ज्ञानहेतवः स्युः । किं कारणं [१] स्वभावविशेषात् स्वरूपविशेषात् । किमिव [१] वह्यादिवत् । वितथव्यक्तयश्च स्युर्नियमेन । २५ वितथा व्यक्तयोर्यप्रतिपत्तयो येभ्यः शब्देभ्य इति विग्रहः । वितथव्यक्तय एव सदा वैदिकाः शब्दा इत्यस्य नियमस्य कारणं नास्ति [१] ततो नियमकारणाभावाद् वितथव्यक्तय एव वैदिकाः शब्दा इत्येतत् कल्पनमयुक्तमिति चेत् । तवापि मी मां स क स्यावितथज्ञानहेतवो वैदिकाः शब्दा इत्यस्मिन्नवितथव्यक्तिनियमे किं कारणं [१] नैव किञ्चित् । तस्मात् त्वन्मतेन ३० यथार्थव्यक्तिनियमत्वात् प्रकृत्या स्वभावेनायथार्थव्यक्तिनियमः किन्न कल्प्यते । § 2714

अथवा यथा वह्यादयो घटादिषु नीलोत्पलादिषु चार्थेषु यथायोगं सत्यासत्यज्ञानहेतवस्तथा वैदिकानां शब्दानामर्थेषु मिथ्येतरज्ञानहेतुत्वेनोभयज्ञानहेतुत्वं स्यात् । यस्मान्न ह्यपौरुषेया अपि वह्यादयो वनदवचन्द्रालोकादिरूपाः । एकत्र घटादौ दिवा यथार्थज्ञानहेतवोपि सन्तः सर्वत्र नीलोत्पलादावपि रात्रौ । तथा भवन्ति यथार्थज्ञानहेतवो भवन्ति । तथा वैदिकानां शब्दानामप्यपौरुषेयत्वेऽप्युभयं स्यात् । यथार्थायथार्थज्ञानहेतुत्वं स्यात् । § 2715

189b/PSVTa

537/s

भवद्वित्यादि परः । वह्यादीनां कृतकत्वात् कारणाद् यथाप्रत्ययं यस्य यद्भ्रान्तिकारणं । तद्वशादन्यत्र नीलोत्पलादौ । अन्यथात्वं वितथज्ञानहेतुत्वं न पुनर्नित्येषु शब्देष्वेतत् सहकारिप्रत्ययबलेन मिथ्याज्ञानहेतुत्वमस्ति । नित्यानां सहकारिबलेनान्यथा प्रवृत्त्यसम्भवात् । § 2716

नन्वित्यादि सिद्धा न्त वा दी । एवंविध इति सहकारिबलेनार्थेष्वन्यथा परिवृत्तिलक्षणोस्त्येव धर्मः [1] तत्रापीति वैदिकेष्वपि शब्देषु । किं कारणं [1] तेषामपि वैदिकानां संकेतबलादन्यथावृत्तेः पुरुषेच्छानुविधायिसंकेतबलेनान्यथा प्रतीतिजननादित्यर्थः । § 2717

अथ संकेतबलान्न तेषामर्थेषु परावृत्तिरिष्यते । किन्तु नित्यत्वात् स्वभावत एव स्वविषयज्ञानजननस्वभावा वैदिकाः शब्दाः । तदा कार्यस्य स्वविषय- १०
538/s ज्ञानस्य यो जननस्वभावस्तत्र स्थितौ चैषां वैदिकानां शब्दानां समयादेः [1] आदिशब्दादन्यस्यापि करणव्यापारादेरपेक्षणीयस्याभावात् कारणात् । ततो वैदिकाच्छब्दात्प्रतीतिज्ञानमर्थेषु सर्वस्य पुंसः सर्वदा स्यात् । न चास्ति सर्वस्य सर्वदार्थप्रतीतिः । तस्मान्न वैदिकाः शब्दा अर्थप्रतीतिप्रतिष्ठितस्व- १५
भावाः किन्तु समयादिकमपेक्ष्यन्त एवेति । तेषु मिथ्याज्ञानस्य हेतव इति तदवस्थो दोषः । § 2718

अपि च [1] तस्मिन् शब्देऽकृतके मते इष्टे सति न ज्ञानहेतुतेव स्यात् । यस्मान्न हि नित्येभ्यो वस्तुसामर्थ्यात् स्वरूपोपधानसामर्थ्येन जन्मास्ति कस्यचित् । ज्ञानस्यान्यस्य वा [1] § 2719

यद्यकृतकं इत्यादिना व्याचष्टे । यद्यकृतकशब्दो वैदिकस्ततोर्थेषु प्र- २०
तीतिरेव न स्यात् । किं कारणं [1] प्रतीतीत्यादि । इतरदजन्माजन्म च इतरच्चेति विग्रहः । तयोः कालो प्रतीतेर्जन्मेतरकालयोस्तुल्यरूपस्य 190a/PSVTa नित्यत्वादेकरूपस्य प्रतीतिर्जन्मनि सामर्थ्यसम्भावनाऽयोगात् । प्रतीतेरज-
न्मकाले यत्तस्य जनकं रूपन्तस्मिन्नेव स्वभावे स्थितस्य जनकत्वविरोधात् । किं कारणम् [1] एवमनेन रूपेणायं नित्याभिमतो जनको नैवम- २५
नेन रूपेणाजनक इत्येवं विवेचनीयस्य पृथग् व्यवस्थाप्यस्य रूपभेदस्य स्वभावभेदस्याभावात् । नित्यस्य सर्वदेकरूपत्वात् । § 2720

एकस्वभावोपि पूर्वमजनकः पश्चाज्जनको भविष्यतीति चेद् [1] § 2721

आह नेत्यादि । अस्य नित्यस्याजनको यादृशः स्वभावस्तादृश एव जनकोन युक्तः । एकरूपत्वात् । सहकारिणमधिकं प्राप्य पश्चाज्जनयतीत्यादि ३०
मिथ्या । यतो न्यापेक्षापि सहकार्यपेक्षापि नित्यस्य निषिद्धैव प्राक् । § 2722

यत एवन्तस्मान्नित्यानां शब्दानां क्वचिदर्थेषु पुरुषे ज्ञानजननसामर्थ्यं । किं कारणं [1] कदाचिज्ज्ञानस्याजनने सति पश्चादपि तत्स्वभावत्वान्नित्य-
मजननप्रसङ्गात् । § 2723

अथ माभूदेष दोष इति नित्यं स्वकार्यं कुर्वन्त्येवेतीष्यते । § 2724 ३५

539/s

तदपि नास्ति । स्वविषयज्ञानकार्यस्य सातत्यादर्शनाच्च । न ते शब्दाः कथंचित् केनचित् प्रकारेण कर्तार इत्येतच्चोक्तं प्राक् । § 2725

स्यादेतत् [1] नित्येभ्योप्याकाशादिभ्यो बुद्धयो भवन्त्येव कस्यचित् क-
दाचिदिति [1] § 2726

अत आह । या अप्येता नित्याभिमतेष्वाकाशादिषु प्रतिपत्तयो बुद्धयो
भविष्यन्तीतीष्यते । ता अपिन तत्स्वभावभाविन्यो नाकाशादिस्वभावायत्तज-
न्मानः । नित्यानां क्रमयोगपद्याभ्यामर्थक्रियाविरोधात् । § 2727

किम्पुनरुत्पत्तौ तासां निमित्तमिति [1] § 2728

आह । न हीत्यादि । अनादिः समानजातीयो यो विकल्पस्तेनाहिता
या वासना शक्तिस्तत उद्भूता उत्पन्ना । यथागमं समारोपितो य
आकाशाद्याकारस्तद्गोचरास्तत्प्रतिभासिन्य एव केवलं गताः । तत्र बाह्यत्वेन
कल्पितेष्वाकाशादिषु जायन्ते । न तु ता बुद्धयोर्धगोचरा नाकाशादिस्वल-
क्षणविषयाः । § 2729

स्वलक्षणेत्यादिना व्याचष्टे । स्वलक्षणविषया हि बुद्धिर्नियमेन तस्य स्वल-
क्षणस्य योग्यता सामर्थ्यन्तस्योपस्थानं सन्निधानन्तदनुविधायिनी तद्भाव एव
भाविनीति कृत्वा । अस्या बुद्धेर्यत् कारणं स्वलक्षणं योग्यं समर्थन्तस्मिन्
कारणे योग्ये सति सा बुद्धिर्भवत्येव । तदेवं न्याये स्थिते यदि नित्यानां
पदार्थानां स्वलक्षणे कस्यचित् पुंसो ज्ञानं स्यात् । तदा नित्यं कारणस्य
सन्निधात् सर्वस्य पुंसः सर्वदा स्यात् । § 2730

नापि सहकार्यपेक्षया नित्यानां कस्यचित् कदाचिज्ज्ञानजननन्तथा हि
कार्यो जन्यः सहकारिभिर्विशेषो यासां व्यक्तीनान्ता हि व्यक्तयः कथंचिद्देश-
कालावस्थानियमेन क्वचित् कार्ये उपयुज्यमाना हेतुत्वं प्रतिपद्यमानास्तस्य
कार्यस्योपजनने योग्यो योतिशय आत्मभूतस्तस्य प्रलम्भे हेतुत्वस्तुविशेषं
सहकारिणमिति यावत् । § 2731

540/s

तथेत्यनित्यत्ववत् । नित्यो भावो कार्यविशेषोनाधेयातिशयः केनचित्
पुंसा गृह्यमाणस्तत्कारणापेक्षः ग्रहणसहकारिकारणापेक्षो यदि ग्रहणमस्य
पुंसो जनयेत् । युक्तं यत्तेनैव पुंसा गृह्येत नान्येन सहकारिप्रतिनिय-
मात् । तच्च सहकार्यपेक्षया जननं नित्यस्य न सम्भवति । किं कारणं
[1] स्थितस्वभावत्वाद् । नित्यस्य सहकारिणा नाधेयातिशयत्वादिति यावत्
। § 2732

190b/PSVTa

ततश्च नित्यं जननस्वभावे स्थितत्वात् सर्वेण पुंसा सममेककालं गृ-
ह्येताथ सर्वेणाजनकत्वात् गृह्येत । तदा स एवास्य स्वभाव इति न वा
केनचित् पुरुषेण कदाचिद् गृह्येत । इति हेतोस्सन् विद्यमानो नित्यो
भावो यदि केनचित् योगिनापि दृष्टस्तदा न कश्चिन्नित्योऽतीन्द्रियः स्यात्स-
र्वेषामवश्यं केनचिद् दर्शनात् । तथा चासौ नित्यं सर्वपुरुषाणामिन्द्रिय-
ग्राह्य एव स्यात् सर्वपुरुषम्प्रति ज्ञानजननसामर्थ्याविशेषात् । न चेदं स-
र्वपुरुषग्राह्यत्वनित्यस्यास्ति । तस्मादर्थसामर्थ्यानपेक्षा आकाशादिस्वलक्षण-
सामर्थ्यानपेक्षकाः समारोपितगोचराः । यथागममध्यारोपिताऽकाशाद्याकार-
प्रतिभासिन्य इत्यर्थः । आन्तरमेवोपादानकारणमाश्रित्य कीदृशं विकल्प-

वासनाप्रबोधं । आकाशादिविकल्पनानादिता । या आहिता वासना तस्याः प्रबोधः कार्योत्पादनं प्रत्याभिमुख्यं । यत एवार्थसामर्थ्यानपेक्षा अत एव बाह्यार्थशून्या भ्रान्तय एवाकाशादिषु सर्वस्य पुंसो भवन्ति । § 2733

स्थितमेतत् [1] नास्ति नित्येभ्यः कार्योत्पाद इति । शब्दान्तु दृश्यते कदाचिज्ज्ञानकार्यन्तस्मान्नापरावृत्तिधर्माणः शब्दाः । एकरूपतायां अपरावृत्तिरेव धर्मो येषामिति विग्रहः । किन्तु ज्ञानं ज्ञानं प्रत्यर्था भिन्नवृत्तय एव । § 2734

अथ नित्यमेकरूपा एव तदा तच्चे वा । एक रूपत्वे वाऽभ्युपगम्यमानेऽवितथार्थप्रतीतय एव वैदिकाः शब्दा इति कुत एतत् । अवितथा अर्थप्रतीतिर्येभ्य इति विग्रहः । § 2735

541/s

स्यान्मतम् [1] अग्निर्हिमस्य भेषजमित्यादिवैदिकवाक्यस्यावितथत्वात् सर्वस्यावितथत्वमिति [1] § 2736

अत आह । न हीत्यादि । न ह्यग्निर्हिमस्य भेषजं प्रतिपक्ष इत्येवमादिषु वेदवाक्येष्वग्नेः शीतप्रतिघातसामर्थ्यंवेदवाक्यात् । प्रागपि यथासंकेतं लोकप्रसिद्धं ख्याप्यत इति कृत्वा सर्वमदृष्टार्थमपि वेदवाक्यन्तथा भवति । अवितथम्भवति । लोकप्रसिद्धे ह्यर्थे लोकस्य संकेतानुसारेण व्यवहारो दृष्टः । ततो लोकस्य स्वेच्छाकृतो यः संकेतस्तेनानु पश्चाद् व्यवहारकाले व्यवहारात् । सन्देह एव किमयं लोकः स्वसंकेतमनुविदधत् । अनुसरन् । § 2737

अग्निर्हिमस्य भेषजमित्यादिवाक्यादेवम्प्रत्येत्यग्नेः शीतापनोदसामर्थ्यमिति निश्चिनोत्याहोस्त्रिच्छब्दस्वभावस्थितेः शब्दस्य स्वभावेन प्रकृत्या सामर्थ्यनियमादेवं प्रत्येत् ईति । यदा च दृष्ट एवार्थे वैदिकस्य शब्दस्य स्वतोर्थप्रतिपादनशक्तिस्सन्दिग्धा तदात्यन्तपरोक्षेप्यर्थे नितरां सम्भाव्यत इति भावः । § 2738

नन्वनादिलोकप्रसिद्धानुविधानेनैव वैदिकानां शब्दानामर्थवत्ता न च तत्र सन्देहः प्रतिभासत इति [1] § 2739

अत आह । लोकेच्छया परावर्त्यमाना यथासमयमर्थेषु निवेश्यमानाः 191a/PSVTa पुन- रन्यत्र देशादिपरावृत्तावन्यथेत्यर्थान्तरनिवेशेन परावर्त्यमानाः शब्दा दृश्यन्ते । इति हेतोर्लोकप्रसिद्धानुविधानेप्यङ्गीक्रियमाणे सम्भवत्येवेषां वैदिकानां शब्दानामन्यथाभावो मिथ्यात्वं । प्रसिद्धेरेवानियतत्वात् । § 2740

तस्मात् कस्यचिद् वैदिकस्य वाक्यस्याग्निर्हिमस्यभेषजमित्यादिकस्यावैपरीत्यदर्शनेपि सर्वेषां वेदवाक्यानान्तथाभावस्सत्यार्थत्वं सिध्यति । § 2741

अकृतकत्वादेव सत्यार्थत्वमिति चेद् [1] § 2742

542/s

आह । अकृतकस्वभावत्वेह्येषां वैदिकानां शब्दानां मिथ्यार्थनियतोपि कश्चिच्छब्दः स्यात् । इतिहेतोः स्वभावपरिज्ञानादयं सत्यार्थोयं मिथ्यार्थ 39

इत्येवं विवेकेन शब्दस्वभावानिश्चयात् सर्वत्र शब्दे संशयः स्यात् । सत्यार्थ-
म्वैदिकम्वाक्यमकृतकत्वादिति प्रयोगे क्रियमाणेन्वयाभावात् । § 2743

व्यतिरेकिप्रयोगमाह । मिथ्यात्वमित्यादिना । मिथ्यात्वं कृतकेष्वेव दृष्ट-
मिति हेतोरकृतकत्वचः सत्यार्थं यदीति सम्बन्धः । किं कारणं [1] व्य-
तिरेकेस्य विरोधिव्यापनात् । अकृतकस्य हेतोर्यो व्यतिरेकः कृतकत्वन्तेन
सत्यार्थत्वं यत्साध्यन्तस्य विरोधिमिथ्यात्वन्तस्य व्यापनात् । व्यतिरेकस्येति
कर्त्तरि षष्ठी । हेतुव्यतिरेकेण कृतकत्वेन सत्यार्थविरोधिनो मिथ्यार्थत्वस्य
व्याप्तत्वात् । वैदिके शब्देऽकृतकत्वात् कृतकत्वनिवृत्तौ मिथ्यार्थत्वनिवृत्तेः स-
त्यार्थत्वं सिध्यत्येव । § 2744

यथेत्यादिना व्याचष्टे । यत्किञ्चिन्मिथ्यार्थत्वचः तदखिलत्रिशेषं कृतक-
मिति कृत्वा । हेतोरकृतकत्वस्य व्यतिरेकेण कृतकत्वेन साध्यव्यतिरेकस्य
। साध्यं सत्यार्थत्वं तस्य व्यतिरेको मिथ्यात्वन्तस्य व्याप्तेरन्यत्र आकृतके
मिथ्यार्थत्वस्यासम्भवात् कारणादकृतकं सत्यार्थमिति स्याद् विनाप्यन्वयेन
। सत्यार्थम्वैदिकत्वचो कृतकत्वादित्यत्र प्रयोगे यदप्यन्वयो नास्ति । त-
थाप्यन्वयेन विना सिध्यत्येवेत्यर्थः । यस्माद् यो ह्यर्थो मिथ्यात्वलक्षणो
येन कृतकत्वेनाव्याप्तस्तत्र मिथ्यात्वे तद्व्यतिरेकस्तस्याव्यापकस्य कृतकत्व-
स्य व्यतिरेको कृतकत्वलक्षणो धर्म आशङ्क्येतायमपि मिथ्यात्वे भवेदिति
। तच्चेह नास्ति कृतकत्वेन मिथ्यार्थताया व्याप्तेः । न च विरुद्धेन व्याप्ते
विरुद्धस्य सम्भवो यतो न च विरुद्धयोः कृतकत्वाकृतकत्वयोरेकत्र मिथ्यात्वे
सम्भवोस्ति । तेनाकृतके सत्यार्थत्वं विजातीयस्य मिथ्यार्थत्वस्यासम्भवे ।
सत्यार्थमिथ्यार्थत्वाभ्यां नान्या गतिरस्तीति गत्यन्तराभावादकृतकत्वेन सत्यार्थ
एव भवितव्यमित्यकृतकत्वादिष्टा र्थस्य सत्यार्थत्वलक्षणस्य सिद्धेः किमन्व-
येन । तत्साधनत्वाच्च लिङ्गस्य इष्टार्थसाधनत्वाच्च लिङ्गस्य व्यर्थमन्वयदर्शनं ।
कस्माद् [1] यथोक्तविधिना व्यतिरेकमात्रेणैव साध्यसिद्धेरिति । § 2745

543/s

191b/PSVTa

सत्यमेतदित्या चा र्यः । विपक्षाद्धेतोर्व्यतिरेके सिद्धे सति साध्यं सि-
ध्येदिति सत्यमेतत् । यदि सत्यार्थताऽकृतकत्वविपक्षयोर्मिथ्यात्वकृतकत्व-
योर्व्याप्यव्यापकभावः सिध्येत् । तदा कृतकत्वेन व्याप्तान्मिथ्यार्थत्वादकृत-
कत्वेन वर्तते । स तु व्याप्यव्यापकभावो विपक्षयोर्न सिद्धः । किं कारणं
। यस्मात् मिथ्यात्वेऽकृतकत्वस्यासम्भवेऽसम्भवनिमित्तं बाधके हेतावनुक्ते
सति । भावस्सत्त्वन्तस्याप्यकृतकत्वस्य मिथ्यात्वे शक्यते । अकृतकं च
स्यान्मिथ्यार्थं चेति । २९० ab § 2746

ननु च मिथ्यात्वे कृतकत्वं दृष्टं [1] यत्र च कृतकत्वन्तत्र कथमकृत-
कत्वमिति [1] § 2747

अत आह । विरुद्धानामित्यादि । विरुद्धानामपि पदार्थानामेकव्याप-
कदर्शनात् । यथा प्रयत्नाप्रयत्नान्तरीयकाणामनित्यानामेकेन कृतकत्वेन
व्याप्तिः । § 2748

यदीत्यादिना व्याचष्टे । यदाकृतकत्वाख्यस्य हेतोस्साध्यविपक्षे मिथ्या-
र्थत्वेऽभावः सिध्येत्तदा साध्यस्य सत्यार्थत्वस्य व्यतिरेकं मिथ्यात्वं । हेतुव्य-

तिरेकः हेतोरकृतकत्वस्य व्यतिरेकः कृतकत्वाख्यो व्याप्नुयात् । न च त-
स्याकृतकत्वस्य तत्र मिथ्यार्थतायामसम्भवे बाधकं प्रमाणं पश्यामः । § 2749

अकृतकत्वादेव वेदस्य मिथ्यार्थतायामवृत्तिरिति चेद् [1] § 2750

आह । न चेत्यादि । मिथ्यार्थत्वेन आविरुद्धस्याकृतकत्वस्य विधिर्मिथ्यार्थ-
ताप्रतिषेधस्य साधनो युक्तः । कस्माद् [1] अतिप्रसङ्गात् । एवं हि यस्य ५
कस्यचिद् विधानेन यस्य कस्यचिदभावः प्रतीयेत । § 2751

कृतके दृष्टस्य मिथ्यात्वस्याकृतके कथं वृत्तिरिति चेद् [1] § 2752

आह । न चैकत्र कृतके दृष्टस्य मिथ्यात्वस्य पुनरन्यत्राकृतकेऽसम्भव
एव [1] किन्तु सम्भव एव । किं कारणम् [1] पृथग्विरुद्धसहभाविनाम्पृथ-
गिति व्यक्तिभेदेन विरुद्धसहभाविनाम्बिरुद्धैरर्थैरेकत्र भाविनामपि दर्शनात् । १०
अनित्यत्ववत् प्रयत्नान्तरीयकेतरयोरितरदप्रयत्नान्तरीयकं । अनित्यत्वं प्र-
यत्नान्तरीयकत्वेन सह दृष्टमप्रयत्नान्तरीयकत्वेन सह दृश्यते । § 2753

यद्येवमकृतके मिथ्यात्वस्यादर्शनादभावः स्यादिति [1] § 2754

अत आह । न च तथाविधस्येत्यकृतकस्य सतो मिथ्यात्वस्यादर्शनाद-
सत्त्वमेव । § 2755 १५

यस्मान्न विपक्षे हेतोरसत्तासिद्धिः सर्वतोनुपलम्भनादित्युक्तं प्राक् । त-
तश्चासिद्धायां विपक्षाद्धेतोरसत्तायां सन्दिग्धविपक्षाद् व्यतिरेकिता । § 2756

न हीत्यादिना व्याचष्टे । अयम्पुरुषमात्रक इत्यर्वाग्दर्शी सर्वम्बस्तु द्रष्टुं
समर्थो येनास्य पुंसो दर्शननिवृत्त्या न तथा स्यात् । अदृष्टो न स्यात् ।
यस्माद् [1] यस्य हि पुंसो ज्ञानं ज्ञेयसत्तां न व्यभिचरति । सदित्येव २०
कृत्वा यस्य सर्वस्मिन् ज्ञेये ज्ञानं प्रवर्तते तस्य ज्ञानं ज्ञेयव्यापकं निवर्तमानं
ज्ञेयमपि निवर्तयति । अतोसावदर्शनात्नास्तीत्येवं ब्रुवाणः शोभेत । न सर्वम्
192a/PSVTa [1] तदिति । तस्माद् [1] इमे भावाः सन्तोप्यनुपलक्ष्याः अपोह्याः स्युः ।
कथं [1] स्वभावदेशकालविप्रकर्षेण । स्वभावश्च देशश्च कालश्च तैर्विप्रकर्षो
व्यवधानमिति विग्रहः । सन्नपि कश्चिद्देशकालाभ्यां स्वभावेन च विप्रकृष्टः २५
पिशाचादिवत् । २९९ § 2757

ननु कालव्यवहितानामतीतानागतानामनुपलम्भादसत्त्वं युक्तमभावादेव
। सत्यं [1] केवलमतीतानागतानामिदानीमनुपलम्भेपि कदाचित् सत्त्वं भूतं
कदाचिद् भविष्यतीत्यनुपलम्भाभाव इति । § 2758

तथा हीत्यादिनैतदेव बोधयति । को ह्यसर्वदर्शी । अत्यन्तपरोक्षेर्धे व-
चनस्याकृतकस्य सम्वादनं । इतरस्य कृतकस्य वचनस्यात्यन्तपरोक्षेर्धे । ३०
इतरद्वैत्यसम्वादनं भावयितुं निश्चेतुं समर्थः [1] नैव । परेण कृतकस्यास-
म्वादनमिष्टमिति द्वयमुक्तं । स्यादेतद् [1] एकस्य वेदवाक्यस्य सम्वाददर्शनात्
545/s सर्वत्र वेदे सम्वादनमिति [1] § 2759

अत आह । प्रतिपादितं चैतच्छेषवदनुमानचिन्तायां पूर्वमेव । किं ३५
प्रतिपादितमित्याह । क्वचिदित्यादि । क्वचिद् देशकाले वा । तथेत्येतेन प्र-

२१ स्मिन् ? ज्ञे

कारेण दृष्टानामर्थानां पुनरन्यथाभावः । पूर्वदृष्टाकाराद् वैपरीत्यं । एतदेवाह ।
 यथेत्यादि संस्कारविशेषात् क्षीरमध्वादिपरिष्कारादिलक्षणात् । आमल-
 कीफलानि च क्वचिद्देशे मधुराणीति सम्बन्धः । न चेदानीमतद्दर्शिना ।
 मधुरनिम्बफलाद्यदर्शिना । तानि मधुराणि निम्बफलानि प्रतिक्षेप्तव्यान्येव
 ५ । तथा वेदवाक्यानामिथ्यात्वं यदि नाम दृष्टन्तथापि न शक्यम्प्रतिक्षेप्तुं ।
 तस्मादकृतकं च स्यान्मिथ्यार्थं चेत्यकृतकमिथ्यार्थत्वयोर्न विरोधम्पश्यामः ।
 § 2760

ननु मिथ्यार्थतायामकृतकत्वस्यानुपलम्भादभाव इत्यत आह । न
 हीयमनुपलब्धिरदृश्यात्मस्वदृश्यस्वभावेर्ष्वभावस्य साधिकेत्युक्तं प्राक् । य-
 १० तश्चाकृतकत्वस्य न मिथ्यात्वेऽभावः सिद्धः । तेन यत्किञ्चिन्मिथ्यात्वं तत्सर्वं
 पौरुषेयं । इति एवमिथ्यार्थत्वस्य कृतकत्वेनाव्याप्तिः । किङ्कारणमनिश्चयात्
 । अकृत- कत्वस्य मिथ्यार्थत्वे व्यतिरेकानिश्चयादित्यर्थः । न चानिश्चितव्य-
 तिरेकाद्धेतोस्सकाशात् साध्यसिद्धिः । § 2761

तथा हि स्वसाध्येन हेतोरन्वयो व्याप्तिः । व्यतिरेको वा विपक्षाद्
 १५ व्यावृत्तिर्वा । सबं वा हेतोः साध्यधर्मिणि । पक्षधर्ममित्यर्थः । एतानि
 च त्रीणि रूपाणि ज्ञानैः प्रमाणैर्यदि सिध्यन्ति कीदृशैस्तन्निश्चयफलैस्तस्य
 रूपत्रयस्य निश्चयः फलं येषामिति विग्रहः । तदा तानि त्रीणि रूपाणि
 विवक्षितस्य साध्यस्य साधनम्भवन्ति । यथोक्तमाचार्य दि ग्रा गे न । य
 एव ह्युभयनिश्चितवाची । वादिप्रतिवादिभ्यां निश्चितस्य हेतुलक्षणयुक्तस्यार्थ-
 २० स्य वाचकः स साधनन्दूषणम्वा । असिद्धत्वादिलक्षणयुक्तस्यार्थस्य वाचकः
 शब्दः प्रतिवादिना दूषणाभिप्रायेण प्रयुक्तः । नान्यतरप्रसिद्धः सन्दिग्धवादो
 वादिप्रतिवादिभ्या- मन्यतरप्रसिद्धस्य सन्दिग्धस्य चोभयोरन्यतरस्य च यो
 वाचकः शब्दः स न साधनं नापि दूषणं । किं कारणं [1] पुनः साध-
 नापेक्षत्वात् । अनिश्चितस्य निश्चयार्थं पुनः प्रमाणापेक्षत्वात् । न चाकृतकत्वेन
 २५ सह मिथ्यार्थत्वस्य विरोधो निश्चितो येनाकृतके मिथ्यात्वस्य व्यतिरेकः सिद्धः
 स्यात् । § 2762

अथ स्याद् [1] अकृतकत्वादेव वेदे मिथ्यात्वं न भवतीति चेद् [1]
 § 2763

आह । को हीत्यादि । यस्मात् को हि सचेता अकृतकत्वेन स-
 ३० हादृष्टविरोधस्य मिथ्यात्वस्य सम्भवम्वेदवाक्येषु प्रत्याचक्षीत । तदिति त-
 स्मादयमकृतकत्वस्य हेतोर्यथोक्तो व्यतिरेको न साधनं । किं कारणं [1]
 संशयात् । इतश्च व्यतिरेकी हेतोर्नास्तीति दर्शयन्नाह । § 2764

अपि चेत्यादि । यत्र विषये साध्यविपक्षस्य । साध्यं सत्यार्थत्वं तद्विप-
 क्षस्य मिथ्यात्वस्य वर्णयते व्यतिरेकिता । यत्कृतकं न भवति तन्मिथ्यार्थत्वं
 ३५ भवतीति । य एव मिथ्यार्थत्वव्यवच्छेदस्य विषयः । स एवास्य कृतकस्य
 हेतोः सपक्षः स्याद् [1] अतः कारणात् सर्वो हेतुरन्वयी । अन्वयव्यतिरेकी
 [1] व्यतिरेकस्य प्रकृतत्वात् । न व्यतिरेक्येवेत्यर्थः । § 2765

192b/PSVTa
546/s

ननु साध्यधर्मसामान्येन समानोर्थः सपक्षः साधर्म्यदृष्टान्त उच्यते । न चायमिहास्ति [1] तत्कथं स एवास्य सपक्षः स्यादित्युच्यते । § 2766

सत्यं [1] सपक्षसाध्यत्वेनान्वय एव सपक्ष उच्यते । अत एवाह [1] सर्वो हेतुरतोन्वयीति । § 2767

यदित्यादिना व्याचष्टे । यत्किञ्चिन्मिथ्यार्थन्तत्सर्वम्पौरुषेयमिति । एवं हेतोरकृतकत्वस्य विपक्षेण कृतकत्वेन साध्यविपक्षस्य मिथ्यात्वस्य या व्याप्तिः सा तदभावे कृतकत्वाभावे मिथ्यात्वस्याभावसिद्धौ सत्यां स्यात् । किं कारणं [1] कृतकत्वाभावे भवतो मिथ्यार्थत्वस्य तेन कृतकत्वेन व्याप्त्ययोगात् । तस्माद् व्याप्तिमिच्छता । मिथ्यार्थत्वस्य कृतकत्वनिवृत्त्या निवृत्तिरेष्टव्या । यैव च साध्यसाधनविजातीययोर्मिथ्यात्वकृतकत्वयोर्व्यावृत्तिसिद्धिः । कृतकत्वनिवृत्त्या मिथ्यार्थत्वनिवर्तत इत्येवंरूपा । सैवाकृतकस्य हेतोः सत्यार्थत्वेनान्वयस्थितिरन्वयव्यवस्थितिः । किं कारणम् [1] विपक्षव्यवच्छेदलक्षणत्वात् साध्यस्य सत्यार्थत्वस्य । विपक्षो मिथ्यात्वन्तस्य कृतकत्वनिवर्तनो कृतके यो व्यवच्छेदो व्यावृत्तिस्तल्लक्षणत्वात् । § 2768

547/s

किञ्च [1] सत्यार्थताप्रतिषेधो मिथ्यार्थत्वं । तस्य च मिथ्यार्थत्वस्याकृतके यदा प्रतिषेधः कृतस्तदा प्रतिषेधद्वयञ्जातं । अस्माच्च सत्यार्थताव्यवच्छेदरूपात् प्रतिषेधद्वयात् सत्यार्थताविधिसिद्धेरिति हेतोः कानन्वयान्वयरहिता । साधनव्यतिरेकेण कृतकत्वेन साध्यव्यतिरेकस्य मिथ्यात्वस्य व्याप्तिसिद्धिर्नैवानन्वया व्याप्तिसिद्धिः । § 2769

तदिति तस्मान्न कश्चिद्धेतुरनन्वयो नाम । किन्तु सर्वोन्वयव्यतिरेकवानेव । किं कारणम् [1] एकव्यवच्छेदस्याकृतके मिथ्यार्थत्वव्यवच्छेदस्य । विजातीयसिद्धिनान्तरीयकत्वात् । मिथ्यार्थता विजातीयस्य सत्यार्थत्वस्य या सिद्धिस्तन्नान्तरीयकत्वात् । § 2770

193a/PSVTa

यद्येकव्यवच्छेदस्तद्विजातीयसिद्धिनान्तरीयकस्तदा ऽनित्यनिरात्मादिव्यवच्छेदेऽनित्यताया निरात्मताया आदिशब्दाद् दुःखत्वादीनाञ्च । यदा क्वचिच्छशविषाणादौ व्यवच्छेदः क्रियते तदापि तथा स्यात् । मिथ्यार्थताव्यवच्छेदेन सत्यार्थसिद्धिवदनित्यत्वादिविजातीयानान्नित्यसात्मकसुखत्वादीनां सिद्धिः स्यात् । न चैतदिष्टं [1] तथात्रापि माभूदिति परो मन्यते । § 2771

नेत्यादिना परिहरति । नायन्दोषः । किं कारणं [1] व्यतिरेकव्यवच्छेदस्य भावरूपत्वात् । व्यतिरेकोऽभावो [1] अभावस्य च यो व्यवच्छेदो निवृत्तिस्तस्य भावरूपत्वात् । अभावनिवृत्त्या भावव्यवस्थेति यावत् । तदनेन भावलक्षणमुक्तं । अस्मादेव वचनादिदमप्यर्थादुक्तम्भवति । भावव्यवच्छेदस्याभावरूपत्वादिति । तदनेन भावाभावयोस्तावल्लक्षणमुक्तं । तत्र यस्मिन् व्यवच्छिद्यमाने । न भावानुषङ्गः । यस्मिंश्च व्यवच्छिद्यमाने भावानुषङ्गस्तद्दर्शयन्नाह । न भावेत्यादि । भावस्त्वभावस्य व्यवच्छेदे सति न भावानुषङ्गो न भावस्याक्षेपः । भावो न भवतीति तत्प्रतिषेधस्यैव सम्भवात् । अभावव्यवच्छेदस्तत्त्वभावस्य विरहमात्रस्य तु यो व्यवच्छेदस्तन्नियमेन भावस्योपस्थापनो भावस्याक्षेपकः । किङ्कारणम् [1] भावाभावयोरन्योन्यं यो विवेको विरह-

548/s

स्तद्रूपत्वात् । तत्स्वभावत्वात् । भावविवेकस्याभावरूपत्वादभावविवेकस्य च भावरूपत्वादित्यर्थः । § 2772

एवन्तावद् भावाभावव्यवच्छेदयोर्भावानाक्षेपाक्षेपकत्वमुक्त्वा प्रकृतं योजय-
त्यभावरूपस्त्वित्यादिना । सत्यार्थतायास्तु यो व्यतिरेको मिथ्यार्थतालक्षणः
५ । स सत्यार्थताऽभावरूपा स व्यतिरेच्यमानः कृतकत्वनिवृत्या निवर्तमानो
भावं सत्यार्थतालक्षणमुपस्थापयत्यकृतके । § 2773

यदि तु सत्यार्थत्वविपरीतरूपं मिथ्यार्थत्वम्परेणाभ्युपगम्यते । तदा वेद-
वा केषु कृतकनिवृत्तौ मिथ्यात्वमेव न स्यान्न तु सत्यार्थत्वन्ततश्चानर्थक्यं
स्यादिति वक्ष्यति । तस्मादवश्यं सत्यार्थता भावरूपा । मिथ्यार्थतालक्षणो
१० धर्म एष्टव्यः [1] स च व्यतिरेच्यमानस्सत्यार्थताया भावमुपस्थापयति ।
नैवं नैरात्म्यादयो विरहरूपाः [1] किं कारणं [1] स्वभावविशेषात् ।
स्वभावविशेषो हि नैरात्म्यं । तमेवाह । क्रिया शुभाशुभकरणं । भोगः
सुखदुःखानुभवस्तयोरधिष्ठानं स्वीकारस्तत्रास्वतन्त्रः परवशो ह्यात्मा स्वभावो
निरात्मा । स्वभावपर्यायोत्रात्मशब्दः । किं पुनः कारणम् [1] एवंबूतः स्व-
१५ भावो निरात्मा भवतीत्याह । तत्स्वातन्त्र्येत्यादि । तस्मिन् क्रियाभोगाधिष्ठाने
यत्स्वातन्त्र्यं तल्लक्षणं *त्वात् । तत्स्व भावत्वादेवात्मनः परैः कल्पितस्य
। अतस्तद्वैधर्म्येणास्वतन्त्रस्वभावो निरात्मा भवतीत्यभिप्रायः । § 2774

193b/PSVTa

यत एवन्तदिति तस्माद् रूपं स्वभावो नैरात्म्यं नात्मनिवृत्तिमात्रं ।
अन्यथा यदि निवृत्तिमात्रं नैरात्म्यं स्यात्तदा निःस्वभावत्वान्निरुपाख्यमेव तद्
२० भवेत् । निरुपाख्ये च कृतकत्वादेः [1] आदिशब्दात्प्रयत्नान्तरीयकत्वादेर्व-
स्तुधर्मस्य हेतोरयोगात् । ततः कृतकत्वादेर्हेतोस्सकाशान्नैरात्म्यं गतिर्नैरात्म्य-
सिद्धिर्न स्यात् । इष्यते च [1] तस्मान्न बौद्धस्यात्मविरहमात्रं नैरात्म्यं ।
न व्यवच्छेदमात्रं विवक्ष्यते [1] किन्त्वात्मव्यवच्छेदेन निरात्मनो भावस्य
वस्तुनो निरात्मशब्देन परामर्शादभिधानात् कृतकत्वादेस्सकाशान्नैरात्म्यग-
२५ तिर्न प्राप्नोतीत्ययमदोष इति चेत् । एवमप्यात्मपर्युदासेन वस्तुसंस्पर्शात्
। तदेवास्मदुक्तम् वस्तुरूपभावस्वभावन्नैरात्म्यमायातं । न च भावव्यवच्छेदे
भावान्तरानुषङ्गः । तस्माद् बौद्धानां शशविषाणादौ नैरात्म्यव्यवच्छेदेपि नात्म-
नो भावसिद्धिः । तेन यदुक्तं मनित्यनिरात्मताव्यवच्छेदेपि तथा स्यादिति
तत्परिहृतं । § 2775

549/s

३० यस्यापि नै या यि का देर्नभावरूप आत्मआ व्यतिरेकः [1]
किन्तर्हि [1] स्वभावाभाव एव तस्य नैयायिकादेर्भावरूपस्य नैरात्म्यस्य
व्यवच्छेदे नात्मनो भावसिद्धिः स्यात् । इति हेतोः शशविषाणादौ नैरात्म्य-
व्यवच्छेदेप्यात्मनो नान्वयानुषङ्गः । आत्मनान्वयोनुगमो न भवतीत्यर्थः ।

३ ब] pvb-B भावानाक्षेपकत्वमुक्त्वा ।

८ मिथ्यात्व] pvb-B मिथ्यार्थत्वमेव ।

९ रूपा] pvb-B रूपो ।

१६ *] pvb-B

१८ निवृत्तिमात्रं] pvb-B

नात्मव्यवच्छेदमात्रं-- added

१९ निवृत्तिमात्रं] pvb-B स्वातन्त्र्यः ।

यथा च शशविषाणादौ नैरात्म्यव्यवच्छेदेऽप्यात्मनो नान्वयानुगमस्तथा जीव-
च्छरीरेऽनैरात्म्येऽपि नैरात्म्याभावेऽपि नात्मनो भावसिद्धिः स्यात् । § 2776

अथवान्यथा व्याख्यायते । मी मां स को क्तव्यतिरेकिनिराकरणप्र-
स्तावेन नैयायिकोक्तमपि व्यतिरेकिणं निराकर्तुमाह । यस्यापीत्यादि । य-
स्यापि नैयायिकादेर्नाभावरूप आत्मा व्यतिरेकः [1] किन्तर्हि [1] नैरात्म्य- ५
म्भावस्त्वभाव एव । तस्यैवम्वादिनो नैयायिकस्य भावरूपस्य नैरात्म्यस्य व्य-
वच्छेदे नात्मनो भावसिद्धिः स्यात् । भावव्यवच्छेदे भावान्तरानुषङ्गाभावात् ।
इति हेतोर्यत्र प्राणादिमत्त्वन्तत्रात्मेति नान्वयानुषङ्गः । यथा च नान्वयानुषङ्गस्त-
था साध्यधर्मिण्यनैरात्म्येऽपि नैरात्म्यनिवृत्तावपि नात्मनो भावसिद्धिः स्यात्
। § 2777

एतदेव प्रयोगपूर्वकन्दर्शयन्नाह । यथेत्यादि । इदं जीवच्छरीरं न
निरात्मकं प्राणादिमत्त्वादिति । आश्वासः प्राणः । आदिशब्दात् प्रश्नासादिप-
रिग्रहः । अत्र प्रयोगे जीवच्छरीरस्य सात्मकत्वं साध्यत्र चोभयसिद्धिः ।
स पक्षभूत आत्मास्तीति नान्वयश्चिन्त्यते । केवलं साध्यस्यात्मनो हेतोश्च
प्राणादिमत्त्वस्य यथाक्रमं यौ विपक्षौ नैरात्म्यमप्राणादिमत्त्वं च तयोर्व्याप्य- १५
व्यापकभावचिन्तायां क्रियमाणायामप्रमाणादिमत्त्वं एव नैरात्म्यं दृष्टन्तदभावे
व्यापकस्याप्राणादि- मत्त्वस्याभावे च व्याप्यं नैरात्म्यं । प्राणादिमति नास्तीति
न्यायात् । स्वयं न भवदपि नैरात्म्यं प्राणादीनां हेतुत्वेनाभिमतानाम् आत्मनि
सपक्षभूते न सिद्धिमुपस्थापयति । नैरात्म्यस्य भावरूपस्य व्यवच्छेदेऽप्य-
नात्मलक्षणस्य भावस्यानाक्षेपात् । ततः सत्यपि व्यतिरेकेऽन्यवानुषङ्गाभावाद् २०
व्यतिरेकेऽपि हेतुः प्राणादिरिति न या यि क स्येष्टसिद्धिरेवेयता ग्रन्थेन दर्शिता
। § 2778

194a/PSVTa,
550/s

एतस्मिन्नभ्युपगमे दोषमाह । तथेत्यादि । अप्राणादिमत्त्वनिवृत्त्या प्रा-
णादिभ्यो निवर्त्यमानमपि नैरात्म्यं । यथा प्राणादीनामात्मनि सपक्षभूते
न सिद्धिमुपस्थापयति । तथा साध्येऽपि जीवच्छरीरे प्राणादिहेतुभिर्नैरात्म्यं २५
व्युदस्यमानं केवलं स्यात् । न त्वात्मन उपस्थापकं । § 2779

एतदेव ग्रहणकवाक्यं स्पष्टयन्नाह । नैरात्म्येऽभावादित्यादि । नैरात्म्ये
प्राणादीनामभावात् प्राणादयस्तन्निरसना नैरात्म्यमात्रव्यवच्छेदका नात्मोप-
स्थापकाः । किं कारणं [1] तत्र सात्मके प्राणादेर्भावासिद्धेः । न च जीव-
च्छरीरे नैरात्म्यस्यात्मविरुद्धस्य निवृत्त्यात्मसिद्धिः । किं कारणं [1] विप- ३०
क्षान्नैरात्म्यात् प्राणादेर्व्यतिरेकदर्शनेऽपि क्रियमाणे सपक्षेऽप्यात्मनि प्राणादीनां
सिद्धिप्रसङ्गात् । § 2780

यत एवं [1] तस्मान्न विपर्ययव्याप्तिः । सात्मकत्वप्राणादिमत्त्वविपक्ष-
योर्नैरात्म्यात् प्राणादिमत्त्वयोर्न व्याप्तिसिद्धिरित्यर्थः । कदा [1] नैरात्म्यात्
प्राणादेर्व्यतिरेकासिद्धौ । एवं हि हेतुविपक्षेणाप्राणादिमत्त्वेन साध्यविपक्ष- ३५
स्य नैरात्म्यस्य व्याप्तिसिद्धिः स्यात् यदि प्राणादिभ्यो नैरात्म्यं । निवर्त्तत

२० नात्म] pvb-B °प्यात्मलक्षणस्य ।

। सा च निवृत्तिरन्वये सति स्यात् । तदाह [।] तत्सिद्धिरेव चेत्यादि । तस्य व्यतिरेकस्य सिद्धिरेवान्वय सिद्धिः । तन्नान्तरीयकत्वात्तस्य । व्यतिरेक-सिद्धिरेवान्वयसिद्धरुक्ता । § 2781

अथान्वयसिद्धिर्नेष्यते । तदाऽसिद्धौ चान्वयस्य । तद्व्यतिरेकवृत्तिसिद्धाव-
पि । तस्यात्मनो व्यतिरेको नैरात्म्यन्तस्य प्राणादेः सकाशान्निवृत्तिसिद्धावपि
। तदसिद्धिस्तस्यात्मनस्सपक्षभूतस्यासिद्धिरिति कृत्वा साध्येपि जीच्छरीरे
नैरात्म्यनिवृत्तावप्यात्मनोऽसिद्धिप्रसंगः । तदिति तस्मादन्वयाऽन्वयरहिता 551/s
न व्यतिरेकव्याप्तिः साध्यसाधनविपक्षयोर्न व्याप्तिरित्यर्थः । § 2782

अभ्युपगम्यापीति तु ब्रूमः । भवतु नामानन्वया विपर्ययव्याप्तिः । जीव-
च्छरीराच्च नैरात्म्यनिवृत्तौ सात्मकत्वं जीवच्छरीरस्य प्रकारान्तराभावात् ।
सत्यार्थतासाधने ब्रूतके हेतावयम्प्रकारो न सम्भवतीत्याह । मिथ्यार्थ-
ताया इत्यादि । मिथ्यार्थतायास्तु साध्यविपक्षभूतायाः पौरुषेयत्वेन व्याप्त्या
हेतुभूतया शब्दादपौरुषेयान्निवृत्तावपि न सत्यार्थत्वमकृतकस्य सिध्येत् । किं
कारणं [।] सत्यार्थत्वव्यतिरेकेणानर्थक्यस्य प्रकारान्तरस्य सम्भवात् । स-
त्यार्थत्वमिथ्यार्थ-त्वे न द्वैराश्ये तु शब्दानामेतत् स्यात् । मिथ्यार्थत्वनिवृत्तौ 194b/PSVTa
सत्यार्थत्वं स्यात् । किं कारणम् [।] एकनिवृत्तौ मिथ्यार्थतानिवृत्तौ सत्यार्थ-
ताव्यतिरेकेण गत्यन्तराभावात् । द्वैराश्यमेव तु नास्ति गत्यन्तरसम्भवाद् [।]
अतस्ते शब्दा अनर्था अपि स्युरिति नेष्टसिद्धिर्न सत्यार्थतासिद्धिः । § 2783

शब्देभ्योर्धप्रतीतेः कारणान्नानर्थका इति चेत् । नायं स्वाभाविकोर्ध-
प्रत्ययः किन्त्वेष पुरुषव्यापारः स्यात् । संकेतः पुरुषव्यापारस्तत्फल-
त्वात्पुरुषव्यापार इत्यभेदेनोक्तः पुरुषव्यापारात् स्यादित्यर्थः । किम्बत् ।
प्रसिद्धादर्थादर्थान्तरविकल्पवत् । § 2784

एतदेव व्याचष्टे । यथेत्यादि । जै मि नी ये रिष्टेनार्थेन भ र तो र्व श्या
दिचरितादिकस्यातदर्थत्वेपि तद्भरतचरितमुर्वशीचरितं । आदिशब्दादन्यस्यापि
पु रू र व श्ररितादेर्ग्रहणं । द्वितीयेनादिग्रहणे न भरतादीनां चरिताद-
न्यदप्यवस्थाविशेषादिकमर्थमन्ये मी मां स का लोकप्रसिद्धादर्थादन्यथा
व्याचक्षते । भरतो यूपः । उर्वशी पात्री । अरणिर्वेत्यादिना । § 2785

व्याख्यातृविकल्पिताद् अर्थप्रतीतिर्न भवत्येवेति चेद् [।] § 2786

आह । तदनुसारेणेत्यादि । व्याख्यातृभिर्विकल्पितार्थानुसारेण । के-
षांचिच्छ्रोतृणां प्रतीतिर्भवत्येव [।] तथेति भरतादिशब्दव्याख्यावत् । स्व-
भावादनर्थकेष्वपि वेदवाक्येष्वर्थविकल्पः पुरुषकृतः स्यान्न शब्दस्वभावकृतः
। किं कारणं [।] वैदिके भ्योर्धप्रतिपत्तौ पुरुषस्य जै मि नि प्रभृतेरुप- 552/s
देशापेक्षणात् । किमिव [।] अर्थान्तरवदेव । भरतोर्वश्यादिशब्दानामर्थान्त-
रविकल्पवदित्यर्थः । स्वभावतोर्धप्रतिपादनेपि पुरुषोपदेशमपेक्षिष्यन्त इत्यपि
मिथ्या । यतो न हि प्रकृत्या स्वभावेनार्थप्रकाशनास्तं पुरुषोपदेशमपेक्षन्ते
वह्यादयः । पुरुषस्तु स्वमात्मीयं समयव्यापारसंकेतसामर्थ्येनाचक्षाणः पर-

स्मे उपदिशति । यथायं शब्दोस्मिन्नर्थे मया प्रयुक्त इति न्याय्यं [।] न तु प्रकृत्यार्थप्रकाशने पुरुषोपदेशो न्याय्यः । § 2787

अथ पुरुषसमितार्थवन्निसर्गसिद्धोपि वेदोर्थेषु पुरुषोपदेशमपेक्षते । तदा यश्च पुरुषेण समितः संकेतितो यश्च निसर्गेण स्वभावेन सिद्धोर्थः । तयोर्द्वयोरपि पुरुषोपदेशापेक्षणं प्रत्यविशेषात् । अन्यश्च कश्चिद्विशेषो नास्ति येनायं पुरुषसमितोयं निसर्गसिद्ध इति प्रतीयेत । अतः कारणादेको वैदिकोर्थे नैसर्गिकः । निसर्गे भव इत्याध्यात्मादिबाट्टक् । अन्यो लौकिकशब्दोर्थे पौरुषेय इति दुरवसानं । दुर्बोधं । विभागसाधकप्रमाणाभावात् । § 2788

अस्ति विशेषो निसर्गसिद्धस्य वैदिकस्य कोपि प्रमाणसम्वादः । प्रमाणान्तरानुगमनं । यस्तु नैवं स पौरुषेय इति चेत् । एतदुत्तरत्र निषेत्स्यामो यथा नास्त्यन्तपरोक्षेर्धे प्रमाणान्तरवृत्तिरित्यादिना ग्रन्थेन । पुरुषोपदेशापेक्षणादिना च समानधर्मणोलौकिकवैदिकयोः प्रमाणसम्वादमात्रविशेषादेकत्र वैदिके ऽपौरुषेयत्वेन कल्प्यमाने । बहुतरमिदानीं लौकिकमेकवाक्यं प्रमाणसम्वादपौरुषेयं कल्प्यं स्यात् । यस्मात् सन्ति पुरुषकृतान्यपि वाक्यानि कानिचिद् अनित्या वत संस्कारा* इत्येवमादीनि । एवम्विधानीति प्रमाणसम्वादीनीति कृत्वा तेष्वपौरुषेयत्वप्रसंगः । § 2789

अथ प्रमाणसम्वादिनोपि लौकिकस्य पौरुषेयत्वन्तदा तद्वदेषामपि वैदिकानां शब्दानामभिप्रेतार्थवत्ता पौरुषेयी च स्यात् प्रमाणानुरोधिनी च प्रमाणसम्वादिनी चेति न विशेषं पश्यामो वैदिकानां शब्दानां लौकिकेभ्यः । § 2790

वैदिकानां शब्दानां मन्त्रत्वादेवापौरुषेयत्वमिति दर्शयन्नाह । अपि चेत्यादि । व्याहृतं परस्परविरुद्धं । तथा हि [।] मन्त्राणां कस्यचित्पुरुषस्य समयत्वे प्रतिज्ञाव्यवस्थापितत्वे सति कार्यसाधनं युक्तमभिमतकार्यसिद्धिर्मन्त्रप्रयोगाद् युक्तेति । § 2791

यद्येत इत्यादिना व्याख्यानं । एते मन्त्रा यदि कस्यचित् प्रभाववतः कर्तुः समयः स्यादिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । समयव्यवस्थापितत्वात्समय इत्युच्यन्ते । कथं पुनरसौ समयः कृत इत्याह । परार्थेत्यादि । परार्थपरता परार्थप्रधानता । कृपालुतेति यावत् । तस्या अनुरोधेन । अन्यतो वा कुतश्चिद् यशःप्रभृतेर्हेतोः कृतः स्यात् । कीदृशोसौ समय इत्याह । यथेत्यादि । यथा मत्प्रणीतमेतद् वाक्यं [।] किं भूतम् [।] अभिमतार्थोपनिबन्धनं । मन्त्रस्य कर्तुरभिमतो योर्थो विधिविशेषः । आवाहनविसर्जनादिलक्षणः स निबन्धनं प्रवृत्त्यङ्गं यस्मिन् वाक्ये तत्तथोक्तं । एवमित्यनेनानुक्रमेण नियुञ्जानं प्रयुञ्जानं पुरुषमनेनार्थेन पुरुषाभिमतेन फलेन योजयामीति समयः स्यात् । तदा मन्त्रप्रयोगात् कदाचित् विधिसमाप्तौ । अभिमत् आर्थनिष्पत्तिः स्यात् । कविसमयादिव । यथा केनचित् काव्यं कृत्वावं समयः कृतः [।] मत्प्रणीतं

१५ *] धम्मपदे

काव्यं यः पठति । तस्मै मयेदं दातव्यमित्यतस्तत्कृतकाव्यपाठकानां यथा प्रतिज्ञातार्थनिष्पत्तिस्तद्वत् । § 2792

अथ भावशक्तिः शब्दस्वभावस्यैव सा तादृशी शक्तिर्येनाभिमतम्फल-
भवति । न यथाभिमतात् पुरुषसमयात् । तदा स्यादन्यत्रापि । यथा
५ कथंचित्प्रयुक्तान्मन्त्रादपि । किं कारणं [।] वर्णात्मकस्य मन्त्रस्याविशेषतः
। § 2793

नेत्यादि व्याख्यानं । न वै पुरुषसमयाद्धेतोर्मन्त्रेभ्योर्थ सिद्धिः । किन्तर्हि
[।] भावस्य वर्णरूपस्य मन्त्रस्य स्वभाव एष [।] यदि न मन्त्राः कस्यचिद्
विधिपूर्वन्नियुक्ताः फलदाः । § 2794

१० तत्तर्हीत्यादि [।] सिद्धा न्त वा दी । तत्तर्हि मन्त्राख्यानं वर्णानां रूपं
सर्वत्रेति विधिरहिते काले । विपरीतादिप्रयोगे वाऽविशिष्टमिति । यथाक-
थंचित्पाठानुक्रमं विधिं चोच्छ्रय्य प्रयुक्तादपि मन्त्रादभिमतं फलं स्यात् ।
यस्माद् वर्णा एव हि मन्त्रो नान्यत् किञ्चिद् वर्णव्यतिरिक्तं । § 2795

तत्क्रमो वर्णक्रमो न वर्णा एवेति चेत् [।] § 2796

१५ तदसत् [।] यस्माद् वर्णेभ्यः क्रमस्यार्थान्तरत्वं च वर्णानुपूर्वी वाक्यं
चेदित्यत्रान्तरे पूर्वमेव निराकृतं । § 2797

नेत्यादि व्याख्यानं । वर्णेभ्यः क्रमस्याव्यतिरेके च वर्णा एव मन्त्रास्ते
च वर्णा अविशिष्टाः सर्वत्र प्रतिलोमपाठादाविति सर्वथा यथाकथञ्चित् प्र-
युक्ता फलदाः स्युः । न च फलदा भवन्ति । न केवलं विधिभ्रंशे न
२० फलदाः प्रत्युतानर्थकारिण एव भवन्तीत्याह । उपप्लव इत्यादि । उपद्रवः
। उपप्लवः । तु शब्दोतिशये । अल्पीयसोपि विधिक्रमस्य भ्रंशाद् दृष्टः । स
च पुरुषसमयत्वे मन्त्राणां युज्यते । नापौरुषेयत्वे । § 2798

कस्यचित् समयत्वेपि कथमुपप्लव इति चेदाह । कस्यचिदित्यादि ।
मन्त्रस्य कर्त्ता ये विधयो निर्दिष्टास्तेषां मध्ये कस्यचिद्विधेरनुष्ठानाद् देव-
२५ तायाः सन्निधिर्भवति । ततस्सन्निधेरन्यस्य विधिविशेषस्यासाकल्येनासम्पाद-
नेन । देवताया विराधनात् खेदनाच्चोपप्लवः स्यात् । तत्रावीतरागा देवता ।
विरागिता स्वयमेवानर्थं करोति । वीतरागाः तु न स्वयं । तदभिप्रसन्नास्त्वने
देवतादयः कुर्वन्तीति द्रष्टव्यं । § 2799

यत्र मन्त्रे न कश्चिदपि विधिः क्रियते तत्र कथमिति [।] § 2800

३० आह । सर्वेत्यादि । सर्वविधिभ्रंशे तु कस्यचिदेव समयस्य मन्त्रप्र-
णेतृकृतस्य विधेरनुष्ठानाद् देवताया असन्निधेर्नार्थानर्थो । § 2801

किंचेत्यादिना दोषान्तरमाह । निवारितं क्रमस्यार्थान्तरत्वं । भवतु वा
वर्णेभ्यः क्रमस्यार्थान्तरत्वंमनर्थान्तरत्वंवा । तत्रानर्थान्तरत्वे क्रमस्य वर्णात्मा
वर्णस्वभाव एव मन्त्रः । अर्थान्तरत्वे तु तत्क्रमात्मा । वर्णक्रमात्मा । तस्य
३५ वर्णात्मनस्तत्क्रमात्मनो वा मन्त्रस्य कीदृशस्यार्थहेतोः पुरुषार्थकारणस्य
हेतुभिरकृतत्वात्तस्य नित्यं सन्निधानमिति कृत्वा नित्यन्तदर्थसिद्धिः स्यात्
। तेभ्यो मन्त्रेभ्यः पुरुषार्थस्य निष्पत्तिः स्यात् । किङ्कारणं [।] यतो यस्या

554/s

195b/PSVTa

555/s

हि भावशक्तेर्मन्त्रशक्तेः सकाशात् मन्त्रसाध्यस्य फलस्योत्पत्तिः सा भाव-
शक्तिरविकलेति न फलवैकल्यं स्यात् । यस्मान्न हि कारणस्य साकल्ये
सति कार्यस्य वैकल्यमसत्त्वं युक्तं । किं कारणं [1] तस्याविकलस्य
कारणस्य कार्यमकुर्वतो कारणत्वप्रसङ्गात् । नित्यत्वेपि मन्त्राणां न केव-
लान्मन्त्रप्रयोगादिति मन्त्रसम्बन्धादिष्टसिद्धिः । किङ्कारणं [1] तस्य मन्त्रस्य
विधानापेक्षत्वादिति चेत् । तदयुक्तं यस्मान्मन्त्रस्य विधानापेक्षत्वेऽभ्युपगम्य-
माने तस्यापेक्षणीयस्य विधानादेर्मन्त्रं प्रत्यसामर्थ्यमनाधेयातिशयत्वान्मन्त्रस्य
। § 2802

तद्वाचष्टे । यदि हीत्यादि । विधानादिभिर्मन्त्र कल्पो विधिस्तस्मादन्यतो
वेति कुतश्चित्सहकारिणः स्थानविशेषादेस्सकाशात् कश्चित् स्वभावातिशय-
मासादयेयुर्लभेरन् । तदा सहकारी तत्रोत्पाद्ये मन्त्रस्य स्वभावातिशये
समर्थोपेक्ष्यः स्यात् । न च नित्येष्वेतदतिशयोत्पादनमस्तीत्युक्तं प्राक् ।
तत्किमयं सहकार्यतिशयोत्पादनं प्रत्यसमर्थो मन्त्रैरपेक्ष्यत इति कृद्भ्रान-
पेक्षा मन्त्राः सदा कार्यं कुर्युः । यदि कारकस्वभावा [1] नो चेन्न वा
कदाचित् कार्यं कुर्युरनति शयात् स्वभास्य सर्वदा तुल्यत्वात् । § 2803

196a/PSVTa
556/s

किं च [1] सर्वस्य पुंसः पातकादियुक्तस्यापि साधनं फलहेतवस्ते न
मन्त्राः स्युः । समयनिरपेक्षा यदीदृशी मन्त्राणाम्भावशक्तिः । अथ स्याद्
यजमानेनैव प्रयुक्ताः फलदा इति [1] § 2804

अत आह । प्रयोक्तुर्भेदो विशेषो यजमानत्वन्तदपेक्षा च । नासंस्कार्यस्य
मन्त्रस्य युज्यते । यदि भावशक्त्यैव समयानपेक्षया मन्त्राः फलदा न ते म-
न्त्राः फलदानं प्रति कश्चित् पुरुषं परिहरेयुः । अन्यं वा शूद्रादिकं । यस्मान्न
ह्यन्यमयजमानं प्रति स्वभावो मन्त्राणां कार्यकरणस्वभावोऽतद्भावो भवत्य-
जनकस्वभावो भवति । किं कारणं [1] तस्य जनकस्वभावस्य तेनाब्राह्म-
णेन चानपकर्षणात् । अखण्डनात् । अन्येन च यजमानादिनानुत्कर्षणात्
। अतश्च कारणात् केनदित् पुरुषेण सह मन्त्राणां कार्यकारणभावयोगः ।
तदयोगाच्च यथाक्रमं ब्राह्मणेनान्येन च मन्त्राणां प्रत्यासत्तिविप्रकर्षाभावात्
सर्वस्य साधनं स्युरिति । अत एव न नित्यत्वादेवास्य मन्त्रस्यासंस्कार्य-
त्वात् प्रयोक्ता । कार्ये नियोक्ता कश्चिद् ब्राह्मणोन्यो वा नास्ति यतः प्र-
योक्ता मन्त्रसाध्यं फलमश्नुवीत लभेत ब्राह्मण एव नान्यः । तथा हि यथा
शूद्रादिरपाठको न किञ्चित्करोतीति न प्रयोक्ता तथा ब्राह्मणोपि [1] ततः
संस्काराप्रतिपत्तेरिति । § 2805

किञ्च संस्कार्यस्याप्याधेयातिशयस्यापि भावस्य वस्तुभेदो हि कारण-
भेदो हि भेदको न च ब्राह्मणशूद्रादीनां स्वभावभेदः परमार्थतोस्ति । केवलं
लोकव्यवहारकृतो विप्रशूद्रादिभेदः । तेन लोकव्यवहारभिन्नानां ब्राह्मणादीनां
प्रयोक्तणाम्भेदान्नियमो मन्त्रशक्तौ न सम्भवति । येन ब्राह्मण एव फल-
मासादयेन्न शूद्रः । § 2806

१ ल्ये] In the margin.

१४ दि] ? In the margin.

557/s

क्व तर्ह्यन्नियमः स्यादिति [1] § 2807

आह । समये भवेत् । यदा समयो मन्तस्तदा समयस्य कर्त्ता व-
स्तुस्वभावानपेक्षः समयं करोति । यथालोके ये ब्राह्मणाः प्रसिद्धास्तेभ्य एव
प्रयोक्तृभ्यः फलन्दास्यामि नान्येभ्य इति स्यान्नियमः । § 2808

५ आधेयेत्यादिना व्याख्यानं । आधेयो जन्यो विशेषो येषान्ते भा-
वाः । तद्धेतोर्विशेषहेतोः स्वभावभेदे सति । ततो विशेषहेतोः स-
काशाद् आसादितातिशयत्वादेकत्रान्यथाभूतः पुनरन्यत्र कारणान्तरेऽन्यथा
स्युर्न त्वभेदे कारणस्यान्यथाभावः । किं कारणं कारणाविशेषे सति कार्य-
स्याविशेषात् । § 2809

१० अथ कारणाविशेषे कार्यस्य विशेषस्तदा विशेषे कार्यस्याप्यभ्युपगम्यमाने
। तस्य विशेषस्याहेतुकत्वप्रसंगादित्युक्तप्रायं । § 2810

तदिति तस्मादिमे मंत्राः कार्या अप्यनित्या अपि । हेतुकृतात् स्वभाव-
भे- दात् फलदायिनोऽपि न शूद्रादिप्रयोगेऽप्यन्यथा स्युरफलदाः स्युः । किं
कारणं [1] शूद्र इति विप्र इति ब्राह्मण इत्यभिधानं संज्ञा ययोः पुरुष-
१५ योस्तयोर्बुद्धीन्द्रियदेहेषु स्वभावभेदाभावात् । प्रतिव्यक्ति स्वलक्षणभेदोस्तीति
चेत् [1] न । तस्य ब्राह्मणेष्वपि प्रतिव्यक्ति सम्भवात् । जातिकृतस्तु भेदो
नास्तीत्युच्यते । § 2811

नन्वयं ब्राह्मणोऽयं शूद्र इति लोके नामभेदोस्ति । तथा सम्मानादिव्य-
वहारभेदश्च [1] ततः स्वभावभेदोवसीयत इति । चेद् [1] § 2812

२० आह । न हीत्यादि । पुरुषेच्छानुरोधिनो ब्राह्मणादिनामभेदात् स-
त्कारादिव्यवहारभेदाच्च स्वभावभेदानुबन्धिनां यथा कारणमुत्पन्नेन स्वभाव-
भेदेनानुगतानामर्थानामन्यथात्वं । न हि स्वभावभेदोस्तीति सम्बन्धः । § 2813

तयोर्ब्राह्मणशूद्रयोः पुरुषयोर्जातिभेदोस्तीति चेत् । § 2814

558/s

तत्रैवं । यस्मात् स खल्वित्यादि । सामान्यनिषेधान्निषिद्धैव जातिः
२५ [1] केवलमभ्युपगम्योच्यते । स खलु भवन्नपि जातिभेदस्त्रिधा इष्टः ।
आकृतिगुणशक्तिभेदे सति । गवाश्ववत् । गवाश्वस्येव गवाश्ववत् । त-
त्राकृतिभेदः संस्थानविशेषः स प्रतिव्यक्ति भेदवतीष्वपि गोष्वनुगामी विद्य-
ते [1] नाश्वव्यक्तिषु । गुणभेदो क्षीरादीनां रसवीर्यविपाकादिभेदेन स
च समानजातीयासु व्यक्तिष्वनुगामी दृष्टः । न विजातीयासु । श-
३० क्तिभेदानुरूपकार्यसामर्थ्यलक्षणः । यथा गवान्दोहादिसामर्थ्यं नाश्वानां ।
तदेवं समानजातीयव्यक्त्यनुगामिनामाकृत्यादिभेदानामुपलम्भात् कामं ग-
वाश्चादिष्वस्तु जातिभेदो नैवं ब्राह्मणादिषु प्रतिनियत आकृत्यादिभेदोस्ति [1]
येन जातिभेदः कल्प्येत । सकृच्च गवादिषु व्युत्पन्नो देशकालादिभेदेऽप्यनुप-
देशमित्युपदेशमन्तरेणैव जातिभेदं लोकः प्रतिपद्यते । अयङ्गौरयमश्च इति ।

२८ भेदो] ? दः

नैवं ब्राह्मणादिभेदमनुपदेशं प्रतिपद्यते । तद्वदिति गवाश्चवत् । अनयोर्ब्राह्मण-
शूद्रयोः कंचिदपि गुणं विनियतं समानजातीयास्त्रेव व्यक्तिषु स्थितम्पश्यामः
। गुणग्रहणमुपलक्षणं । एवमाकृतिभेदं शक्तिभेदं च विनियतं न पश्यामः
। अपश्यन्तश्चाकृत्यादिभेदं कथं शूद्रविप्रयोर्जातिभेदं प्रतिपद्येमहि । नैवेति
यावत् । तथा ह्यध्ययनशौचाचारादिविशेषः सर्वो व्यभिचारी । यश्च गौर- ५
पिङ्गलकेशत्वादिलक्षण आकारभेदः कल्प्यते स ब्राह्मणेष्वापि केषुचिन्नास्ति ।
शूद्रेषु च विद्यते केषुचित् । § 2815

यदि न जातिभेदः विप्रशूद्रयोः कथन्तर्ह्ययं ब्राह्मणादिशब्दश्रवणाद् भिन्ना
प्रतीतिर्भवतीति [1] § 2816

आह । योपीत्यादि । नामभेदान्वयो ब्राह्मणादिसंज्ञाविशेषहेतुको योप्य- १०
यं प्रतीतिभेदो (+बुद्धिभेदो अयं ब्राह्मणोऽयं शूद्र)* इति प्रतीतिभेदोसत्य-
पि जाति भेदे व्यापारविशेषानुष्ठानाञ्जपहोमादिक्रियाविशेषानुष्ठानात् स्यात्
। अन्वयाच्चेति । तथाभूतव्यापारानुष्ठायिनः कुलादुत्पत्तेश्च । वैदवणिगव्य-
पदेशादिवत् । यथा तुल्यजातीयेषु शूद्रेषु तस्य तस्य व्यापारविशेष-
स्यानुष्ठानादन्वयाच्च वैदादिव्यपदेशाः प्रवर्तन्ते [1] न तावता जातिभेदः १५
। तद्वत् ब्राह्मणादिष्वपि स्यात् । § 2817

559/s

तदिति तस्मादिमे मन्त्रा अविशिष्टेन ब्राह्मणशूद्रादिना प्रयुज्यमानास्ततो
ब्राह्मणादेरविशिष्टमेव स्वभावमासादयन्ति । तेन कारणेनाविशेषेणैव शूद्रादिषु
फलदाः स्युरित्युपसंहारः । तदेवं मन्त्राणाम्भावशक्त्या फलोत्पादनेनायं दोषो
यदा तु यथोक्तात् पुरुषसमयादेभ्यो वैदिकेभ्योन्येभ्यो वा मन्त्रेभ्यः फ- २०
लमिष्यते । तदायमविशेषेण फलदाः स्युरित्ययमदोषः । किं कारणं [1]
समयकारस्य मन्त्रप्रणेतू रुचेः फलोत्पत्तिनियमात् । समयकारस्यैवम-
भिरुचितं य ईदृशो ब्राह्मणव्यपदेशभागेवम्विधं नियममनुतिष्ठति तस्यैवाहं
फलयोगेन प्रत्युपस्थितो नान्येभ्य इत्येवं रुचेः फलनियामकः । पर्यनुयोगः
। तथा हि [1] स्वभाववृत्तयो भावाः पुरुषव्यापारानपेक्षा वस्तुस्थित्यैव २५
कार्यकारिण इत्यर्थः । ते तन्मुखेन स्वभावद्वारेण प्रसंगमर्हन्ति । यथा
स्वभावविशेषादिहाप्येवं किन्न भवतीति । न पुरुषेच्छा वृत्तयो भावाः प्र-
संगमर्हन्ति । किङ्कारणं [1] तेषां पुरुषाणां स्वेच्छानुविधायिनां यथाकथंचिद्
वृत्तेः । § 2818

यदपि विशिष्टः प्रयोक्ता मन्त्रफलश्मनुत इत्युच्यते । तत्रापि प्रयोगमेवं ३०
लक्षणं पश्यामः । यथा समीहिते पुरुषार्थे योग्यो यो मन्त्रस्वभावस्तस्योत्पाद-
नं । उत्पन्नस्याप्युत्तरोत्तरविशेषोत्पादनेन सन्तानपरिणामनमन्यथाहम्वा त-
दुभयमुत्पादनम्विपरिणमनं वा विशेषजन्मनि विशेषोत्पत्तौ सत्यां स्यात् ।
अन्यथा विशेषानुत्पत्तावनाधेयातिशयानां मन्त्राणां । किं कुर्वाणः प्रयोजकः
[1] नैव । § 2819 ३५

११ *] In the margin.

१६ ब्रा] ? In the margin.

येनेत्यादिना व्याचष्टे । येन कारणेन ततो मन्त्रप्रयोगात् कश्चित् प्र-
योक्ता ब्राह्मणः फलमश्नुतेऽन्यः शूद्रादिर्नाश्नुते । नोत्पादनमन्त्राणां प्रयोगः
किञ्चभिव्यक्तिः प्रयोगो यदीष्यते । साभिव्यक्तिः प्रगेव सा मा न्य चि न्ता
यां निराकृता । § 2820

560/s

५ तद्वाचष्टे । न हि नित्यानाम्पदार्थानां काचिदभिव्यक्तिरित्युक्तं । यतः
कारणादाभिव्यञ्जकः शब्दस्य प्रयोक्ता स्यात् । § 2821

भवतु वाभिव्यक्तिः [1] सा च तावद् योग्यतोत्पत्तिनित्यत्वात् । किन्तु
व्यक्तिश्च शब्दविषया बुद्धिः सा यस्मात् पुरुषात् प्रयोक्तुः स पुरुषो म-
न्त्रफलेर्यदि युज्यते । स्याच्छेतुरपि फलसम्बन्धः । योन्येन पठ्यमानं मन्त्रं
१० शृणोति केवलं । तस्यापि मन्त्रफलेन योगः स्यान्न तु वक्तुरेव । यस्मात्
वक्ता हि व्यक्तिकारणं ज्ञानकारणमतश्च फलेन प्रयुज्यते । तच्च मन्त्रविषय-
ज्ञानकारणत्वं श्रोतुरपि तुल्यमिति सोपि वक्तैवेति कस्मान्न फलेन युज्यते
। § 2822

197b/PSVTa

न हीत्यादिना व्याचष्टे । न हि नित्यस्य शब्दस्यान्यतः कारणात् स्वर-
१५ रूपपरिणामः स्वरूपान्यथात्वम्व्यक्तिः । नाप्यावरणविगमनं व्यक्तिः । नित्य-
स्यावरणानुपपत्तेः । किन्तु तद्विषया शब्दविषया प्रतीतिर्बुद्धिरभिव्यक्तिः । किं
कारणम् [1] अश्रूयमाणे शब्देऽव्यक्तव्यपदेशात् । न ह्यनुपलभ्यमानः श-
ब्दोभिव्यक्त इत्युच्यते । तत्रैवं व्यवस्थिते यदि शब्दविषयबुद्धिहेतुर्वक्ता स्यात्
। तदा तच्छब्दविषयबुद्धिहेतुस्वभाववक्तृलक्षणं श्रोतर्यप्यस्तीति सोपि श्रोता
२० मन्त्रप्रयोगसम्भवमभिमतं फलम्वक्तृवदश्रुवीत । न हि वक्तुः कश्चिदन्यस्त-
द्भावो वक्तृत्वभावोन्यत्र तद्बुद्धिहेतुत्वात् । शब्दबुद्धिहेतुत्वात् । अतो नास्ति
वक्तृश्रोत्रोः शब्दज्ञानहेतुत्वे विशेष इति तुल्यः फलसम्बन्धः स्यात् । परो वक्ता
। उपाधिर्हेतुर्यस्या बुद्धेः । सा परोपाधिर्बुद्धिः श्रोतुर्न वक्तुः परोपाधिर्बुद्धिः
। इति हेतोर्वक्तृश्रोत्रोर्विशेष इति चेत् । कः पुनरुपयोगः सामर्थ्यम्वक्तुः
२५ श्रोतरि बुद्धिजननमप्रति । येनोपयो गेनोपाधिरिष्यते वक्ता । ततो वक्तुः
सकाशाच्छब्दश्रुतिः शब्दोपलब्धिः श्रोतुर्भवत्यतोसौ वक्ता उपाधिरिति चेत् ।
§ 2823

561/s

ननु तदेवेदं पर्यनुयुज्यते कथन्ततो वक्तुः सकाशाच्छब्दश्रुतिः श्रोतुर्भवति
। कथं च ततो न भवेत् । सम्बन्धाभावात् । उपकार्योपकारकभावाभावात्
३० । तदभावमेव दर्शयन्नाह । विषयोपनयाद् विषयसन्निधापनादयम्वक्तुः आस्य
श्रोतुः श्रावकः स्यात् । श्रावयिता भवेत् । तच्च प्रत्युपस्थापनं न शक्यन्तस्य
शब्दस्य । नित्यस्य कथंचिदप्यपरिणामात् । अन्यथात्वाभावात् । § 2824

श्रोतुरिन्द्रियसंस्कारङ्कुर्वन्नावरणविगमनं वा शब्दस्य सम्पादयन् ब्रजेदुप-
योगम्वक्तेति चेत् [1] § 2825

४ यां] In the margin.

२५ यो] In the margin.

तत्र । यस्मादिन्द्रियसंस्कारादयोप्युक्ताः प्रतिक्षिप्ताः । इन्द्रियस्य स्यात् संस्कारः शृणुयान्निखिलन्तदि *त्यादिना । मामयम्बक्ता श्रावयतीति श्रोतुः प्रत्ययो बुद्धिरहमेनं श्रोतारं श्रावयामीति वक्तुः संप्रत्ययो भवति [1] अतः प्रत्ययद्वयाद् यथायोगम्बक्तृश्रोत्रोर्भेद इति चेत् । § 2826

अनुपकार्येत्यादिना प्रतिषेधति । मां श्रावयत्यहं श्रावयामीति भ्रान्तिमात्रमेतत् । किम्भूतमनुपकार्योपकारकं । उपकार्यः श्रोता । उपकारको वक्ता न भवति यस्मिन् भ्रान्तिमात्रे तत्तथोक्तं । नित्ये च शब्दे बुद्धिजन्मनि पुंसः सर्वथा व्यापाराभावादननुपकार्योपकारकभावः प्रतिपादितः । तस्मादेवंभूताद् भ्रान्तिमात्रात्तद्भावे । वक्तृश्रोत्रोर्भेदभावेऽतिप्रसङ्गः । सर्वस्याश्रावयितुरशृण्वतश्चैवं स्यात् [1] किङ्कारणं । अ(+न्यत्राप्युन्मत्तादौ विनैव शब्द)* श्रवणेन भ्रान्त्याऽहं शृणोमीत्यादिप्रत्ययदर्शनात् । तस्मात् सर्वथोपकाराभावे च तथाप्रत्यय इत्यहं श्रावयामीत्यादि प्रत्ययो न युक्तः । किं कारणं [1] सर्वेषां परस्परमनुपकार्योपकारकाणामेवमहमतः शृणोमीत्यादि प्रसङ्गात् । यथा तर्ह्युन्मत्तेषु भ्रान्त्या प्रत्ययोत्पत्तिस्तथा नित्येष्वपि भवद्भि(+ति चेदाह । भ्रान्तिरित्यादि । भ्रान्ति) रपि या पुरुषस्योन्मत्तस्य भवति सापि स्वस्थावस्थायां कुतश्चित् पुरुषादुपकारे सति तथा प्रत्ययोत्पत्तौ तदाहित संस्कारवशेन पुनरुन्मत्तावस्थायामन्यत्राप्यवक्त्यपि । कयाचित् प्रत्यासत्त्या केनचित्सादृश्येन भवति । सापि भ्रान्तिर्नित्येषु मन्त्रेष्वत्यन्तं पारम्पर्येणाप्यनुपकारे न स्यात् । § 2827

562/s

तस्मादित्यादिना प्रकृतमुपसंहरति । यथोक्तविधिना वक्तृश्रोत्रोर्व्यक्तिहेतुत्वे । शब्दज्ञानहेतुत्वे विशेषाभावात्तुल्यो मन्त्रफलेन सम्बन्धः स्यात् । नित्येषु व्यक्तिहेतुत्वमपि नैवास्ति [1] केवलमभ्युपगम्यैवमुच्यते । § 2828

अपि चेत्यादिना दूषणान्तरमाह । अनभिव्यक्तः श्रोत्रविषयत्रीतः शब्दो यैः करणैस्तात्वादिभिस्तान्यनभिव्यक्तशब्दानि । तेषां करणानां प्रयोजनं व्यापारणं व्यर्थं स्यादिति लिङ्गविपरिणामेन सम्बन्धः । यत्रोष्ठादिप्रस्पन्दमात्रेण उपांशुजपः क्रियते । स व्यर्थः स्यादिति वाक्यार्थः । यत्रोष्ठादिप्रस्पन्दोपि नास्ति केवलं मनसा मन्त्रचिन्तनं स मनोजपः । वा शब्दः समुच्चये । मनोजपश्च व्यर्थः स्यात् । यस्माच्छब्दो हि श्रोत्रगोचरः श्रोत्रग्राह्य एव शब्दः [1] शब्दस्वभावश्च मन्त्रः । उपांशुमानसयोश्च जपयोः श्रोत्रग्रहणाभावादशब्दत्वम् [1] अशब्दत्वाच्चामन्त्रत्वं च जपन् कथं फलवान् स्यात् । गृह्यत इति ग्रहणं । श्रोत्रग्राह्य इत्यर्थः । तदेव लक्षणं यस्य शब्दस्य स तथोक्तः । तदतिक्रमेतिप्रसंगात् । श्रोत्रग्राह्यं शब्दं मुक्त्वा मनोजपादेर्ज्ञानात्मकस्य शब्दत्वं द्रष्टव्यमाणे रसादीनामपि शब्दत्वं स्यात् । § 2829

नन्वेमपि श्रोत्रगोचरस्य शब्दस्वभावत्वे शब्दत्वसामान्ये शब्दस्वभावताप्रसङ्गः । § 2830

२ *] प्र० वा० १ । २५८
११ *] In the margin.

१५ बि] ३ In the margin.

नेति सिद्धा न्त वा दी । न ब्रूमः श्रोत्रगोचरः शब्द एवेति । शब्दस्त्ववश्यन्तलक्षणः श्रोत्रग्रहणलक्षण इति ब्रूमः । कस्मात् । तस्य शब्दस्य श्रोत्रग्राह्यत्वं म्मुक्त्वा लक्षणान्तराभावात् । तत्रैतस्मिन् शब्दस्त्वलक्षणे यदि शब्दात्मनां शब्दस्त्वभावानामन्नाणामभिव्यक्तिहेतुः शब्दस्त्वरूपग्राहिज्ञानहेतुः पुरुषः प्रयोक्तेष्यते यस्य फलेन सम्बन्धः । तदानभिव्यक्तश्रुतिविषयाणां श्रुतिविषयः शब्दः सोनभिव्यक्तो यैः कारणैरिति विग्रहः । तेषां कारणानां प्रयोक्ता । ओष्ठादिस्पन्दमात्रेण व्यापारयिता । उपांशुजापी न मन्त्रफलेन युज्यते नापि मनसा जपन् मन्त्रफलेन युज्येत । यस्मान्न हि तदा उपांशुमौनजपकाले श्रोत्रेण कंचिदर्थं शब्दाख्यम्बिभावयामो गृह्णीमः ।

१०

§ 2831

मानसोपि जपो मन्त्र इत्याह । न च मानसो विकल्पोऽशब्दात्मा मन्त्रः । शब्दस्य श्रोत्रग्राह्यत्वापौरुषयत्वनित्यत्वेनाभ्युपगमात् । तद्विपरीतत्वाच्च विकल्पस्य । § 2832

198b/PSVTa

पारम्पर्येत्यादिना पराभिप्रायमाशंकते । याप्युपांशुमनोजापकाले मन्त्राभासा मतिर्बुद्धिस्सापि तद्व्यक्तिः । तस्य शब्दस्य व्यक्तिज्ञानं । कस्मात् [1] पारम्पर्येण तज्ज्ञात्वात् । शब्दजातत्वात् । तथा हि तस्य प्राक् शब्दज्ञानमुत्पन्नन्तेन ज्ञानेन चाहितसंस्कारस्य क्रमेण मनोजपे शब्दप्रतिभासोत्पत्तेः ।

§ 2833

नेत्यादिना व्याचष्टे । न हि मनसा ध्यायतोपि जपिनो या मन्त्राभासा बुद्धिः सा श्रवणादृते । शब्दश्रवणं विना । ततः शब्दप्रभवाच्छब्दादुत्पत्तेस्सापि मनोजपकाले मतिः शब्दव्यक्तिरेव शब्दज्ञानमेव । ततश्च मन्त्रस्त्वभावत्वात् मनोजपादेः प्रयोक्ता फलवान् स्यादिति भावः । एवमिति पारम्पर्येण मन्त्रत्वेऽनवस्था स्यात् । § 2834

तमेवाह शब्देत्यादि । मन्त्रलक्षणाच्छब्दादर्थविकल्पाः शब्दार्थविकल्पाः । तथा हि [1] अग्रये स्वाहा [1] इत्युक्ते । अग्निर्ब्रह्मसुरादिरूप इत्यादिविकल्पाः कदाचिदुत्पद्यन्ते । तेषामपि परम्परया शब्दप्रसूतिरस्तीति तेषु विकल्पास्तथा स्युर्मन्त्रव्यक्तिलक्षणाः प्रयोगाः स्युः । शब्दप्रभवापि सती या तदर्था स शब्दः अर्थः विषयो यस्या इति विग्रहः । सैव चेन्मतिर्मन्त्रव्यक्तिर्न चार्थविकल्पा ये शब्दविषयाः । असिद्धमिति सिद्धा न्त वा दी । शब्दविकल्पस्यासिद्धं शब्दस्त्वलक्षणविषयत्वं । किं कारणं [1] कल्पनान्वयात् । सजातीयविकल्पहेतुकत्वात् । अध्यारोपिताकारविषया एव मनोविकल्पाः । § 2835

564/s

नेत्यादिना व्याचष्टे । न ब्रूमः सर्वा शब्दप्रभवा बुद्धिस्तद्व्यक्तिः शब्दव्यक्तिरिति [1] किन्तु या तद्विषया शब्दविषया विकल्पबुद्धिः । सा तस्य शब्दस्य व्यक्तिरिति । § 2836

३५

तदेतदसत् । यतो मनोविज्ञानस्य तद्विषयत्वं शब्दविषयत्वमसिद्धं । यस्मान्न हि स्त्वलक्षणशब्दानां वृत्तिरिति निवेदयिष्यामः यदि बाह्योर्धो विकल्पानां न हेतुः कथन्तर्ह्युत्पद्यन्त इति [1] § 2837

आह । ते हीत्यादि । ते हि विकल्पा यथा स्वमिति यस्य यो वासनाप्रबोधो हेतुः । विज्ञानप्रतिष्ठितत्वेनान्तरात् । विकल्पवासनाप्रबोधाद् भवति । अनपेक्षितो बाह्यार्थोपनिधिः सन्निधानं यैरिति विग्रहः । कस्मात् । बाह्येत्यादि । अपायो निरोधः । अनागमोनुत्पत्तिः । बाह्यस्य निरोधेऽनुत्पत्तौ च विकल्पानाम्भावात् । यतश्चार्थमन्तरेण भवन्ति तस्मान्नार्थहेतवः । किं कारणं [1] न हि यो यस्य सत्तोपधानं सत्तासन्निधानं नापेक्षते सोनपेक्ष्यमाणस्तस्य निरपेक्षस्य हेतुरहेतुश्च विकल्पानां कथम्विषयो नैव । यत एव न शब्दविषयो विकल्पस्तस्मान्न मनोविकल्पो (+मनोजल्या दिलक्षणः)* शब्दव्यक्तिर्यतो येन । तद्वान् । मनोजपवान् पुरुषः । मन्त्रस्य प्रयोक्ता स्यात् । नैव स्यादिति यावत् । § 2838

199a/PSVTa

शब्दाभिव्यक्तिमभ्युपगम्यापि दोषमाह । शब्दप्रसूता तद्विषया च बुद्धिः शब्दव्यक्तिस्तदाश्रयस्तस्या व्यक्तेराश्रयो यतः पुरुषस्तस्मात् प्रयोक्तेत्यत्रापि पक्षे उक्तं । किमुक्तं [1]श्रो (+त्रप्रयोक्तृत्वप्रसङ्ग इति श्रोता)पि हि शब्दप्रसूता यास्तद्विषयाया बुद्धेः स्वसन्तानभाविन्या आश्रयस्तथा च तस्यापि मन्त्रफलेन योगः स्यादिति । § 2839

565/s

किं च नित्यानां मन्त्राणां नातिशयोत्पादनं प्रयोगः किन्तु तद्विषयं ज्ञानं प्रयोगः । तस्मिन्न ज्ञाने च प्रयोगेभ्युपम्यमाने शब्दः पुरुषे व्याप्रियते । कथं [1] तस्य पुरुषस्य ज्ञानजननात् । न पुरुषः शब्दे व्याप्रियते । कस्मात् । तदात्मनि नित्ये शब्दात्मनि कथंचिदपि पुरुषेणानुपकारात् कारणात् । अथ च पुरुषः शब्दानां प्रयोक्तेत्यलौकिकोयं व्यवहारः । लोके हि यो यत्र व्याप्रियते स तस्य प्रयोक्तेत्युच्यते । § 2840

सर्वथेत्यादिनोपसंहारः । यदि साक्षाच्छब्दप्रसूता बुद्धिः शब्दबुद्धिः । अथ पारम्पर्येण [1] सर्वथा शब्दस्वभावानां मन्त्राणां प्रयोगात् तद्विषयज्ञानजननात् फलावाप्ताविष्यमाणायां व्यर्थो मनोजपः । किङ्कारणम् [1] मनोजपलक्षणस्य विकल्पस्य शब्दस्वरूपासंस्पर्शात् । § 2841

यस्यापि समयात् फलन्तस्यापि कथममनोजपो न व्यर्थ इत्याह । स्वस्वभावः शब्दस्वलक्षणम्विकल्पप्रतिभास्याकारः सामान्यस्वभावत्तेषां स्वसामान्यस्वभावानामेकभावविवक्षया । दृश्यविकल्पयोरेकीकृत्य समयकारणामुक्तेर्मन्त्रप्रणयनात् मनोजपो व्यर्थः स्यादित्ययमविरोधः । समयकारस्याभिप्रायसम्पादनेन फलनिष्पत्तेः । न तु वस्तुन्यविरोधः किन्तु विरोध एव । तथा हि [1] शब्दस्वलक्षणाद् वस्तुनः फलावाप्तौ मनोजपो व्यर्थस्तस्यावस्तुसंस्पर्शात् । § 2842

समयेत्यादिना व्याचष्टे । शब्दस्वलक्षणं श्रोत्रेन्द्रियविषयं सामान्यलक्षणञ्च विकल्पप्रतिभासं यथाव्यवहारं लोकव्यवहारानतिक्रमेण संवृत्या संकलय्येति विकल्पबुद्ध्या दृश्यविकल्पयोः शब्दस्वलक्षणसामान्याकारयोरेकीकृत्य

566/s

८ नोज] ? पा

१३ श्रो] ? In the margin.

८ *] In the margin.

समयमारोचयेत् । यो वाचा मनसा चाभिलपनम्मत्प्रणीतस्य मन्त्रस्यानुतिष्ठ-
ति तस्यायम्मन्त्रो यथासमयमर्थनिष्पादयेदिति [1] ततो य एनं मन्त्रमवाचा
मनसा चाभिलपति तस्य यथासमयं चार्थं निष्पादयेदिति न मनोजपादौ
दोषः । आदिग्रहणादुपांशुप्रयोगादिपरिग्रहः । वस्तुस्वभावात् शब्दस्वभावात्
५ मन्त्रात् फलोत्पत्ताविष्यमाणायामतत्स्वभावसंस्पर्शे सति मनोजपादौ न फ-
लं स्यात् । § 2843

यदुक्तमित्यादिना पराभिप्रायमाशंकते । यदुक्तम् [1] वर्णा एव हि
मन्त्र इत्यत्रान्तरे । § 2844

न वर्णभ्योन्या काचिदानुपूर्वीति तत्रोच्यते । आनुपूर्व्यामसत्यां सर
१० इति श्रुतौ रस इति श्रुतौ च न कार्यभेदः प्रतीतिभेदलक्षणः स्यादिति चेत्
। यस्मान्न हि सरो रस इत्यादि पदेषु कश्चिद्वर्णभेदः । य एव हि वर्णाः
सर इत्यत्र पदे । त एव रस इत्यत्र पदे । § 2845

199b/PSVTa

न च व्यतिरिक्तमन्यत् पदमस्ति यतः कार्यभेदो बुद्धिभेदलक्षणः स्यात्
। अस्ति च कार्यस्य भेदः । यतो भिन्नाश्च तयोस्सरो रस इति पदयोः
१५ प्रतिभां बुद्धिम्पश्यामः । आनुपूर्वीमेव चातुल्यां भिन्नान्तयोः पश्यामो वर्णाः
पुनस्त एव । न च कारणस्य वर्णस्याभेदे कार्यभेदो बुद्धिभेदलक्षणो युक्तः
। तस्माद् वर्णाभेदेऽप्यस्ति भेदवती प्रतिपदभिन्ना । सेत्यानुपूर्वी । यतः
प्रतिपदभेदवत्या आनुपूर्व्या अयं सर इत्यादिपदेषु प्रतीतिभेदो बुद्धिभेदः ।
§ 2846

२० सत्यमिति सि द्वा न्त वा दी । सत्यं प्रतिपदभेदवत्यस्त्यानुपूर्वी ।
केवलं सानुपूर्वी पुरुषाश्रया पौरुषेयी । अव्यतिरिक्तैव वर्णभ्यः । वर्णाश्च
प्रतिपदमन्ये चान्ये चोत्पद्यन्ते कारणभेदात् । केवलन्तेषु सादृश्यादेकत्वाध्य-
वसायो मन्दमतीनां । § 2847

567/s

एतदेव दर्शयन्नाह । तथा हीत्यादि । अयमत्र समुदायार्थः । वक्तृस्थेन
२५ पूर्वपूर्ववर्णसमुत्थापकचित्तेनोत्तरोत्तरवर्णसमुत्थापकं चित्तञ्जन्यत इति स-
मुत्थापकचित्क्रमात् । तत्समुत्थाप्यानाम्वर्णानामुत्पत्तिक्रमः क्रमोत्पन्नैश्च
वर्णैः स्वविषयाणि क्रमभावीत्येव श्रोत्रविज्ञानानि साक्षाञ्जन्यन्ते । क्रम-
भाविन्य एव वर्णालम्बनाः स्मृतयश्च पारम्पर्येण । ततो वर्णानां समुत्थाप-
कज्ञानक्रमाद् या क्रमे कार्यता । स्वविषयज्ञानेषु च या क्रमेण कारणता
३० सैवानुपूर्वीति व्यवस्थाप्यत इति । § 2848

सम्प्रत्यव ? पदार्थो विभज्यते [1] यो ध्वनिर्जायत इति सम्बन्धः ।
यथा सर इत्यत्र पदे सकारात् परोऽकारः । कुतो जायते [1] यद्वर्णस-
मुत्थानज्ञानजाञ्चानतः । पूर्वकालभावी वर्णः सकारः । यश्चासौ वर्णश्चेति
यद्वर्णः । यद्वर्णस्य समुत्थानं कारणं समुत्तिष्ठतेनेनेति कृत्वा । यद्वर्णस-
३५ मुत्थानं । यद्वर्णसमुत्थानञ्च तज्ज्ञानं चेति कर्मधारयः । तस्माञ्जातं यज्ज्ञानं
। तद् यद्वर्णसमुत्थानज्ञानजं ज्ञानं । तस्माञ्जाततो जायते । सकारस्य
समुत्थापकं यज्ज्ञानन्तस्मादकारसमुत्थापकं ज्ञानं यदुत्पन्नन्तेनाकारो जन्यत

इत्यर्थः । एवमन्योपि पूर्वपूर्ववर्णसमुत्थानज्ञानजादुत्तरोतरो वर्णो जायत इति योज्यं । एवन्तावद् वक्तृसन्तानस्थस्य समुत्थानज्ञानस्य क्रमाद् वर्णानां क्रमेणोत्पत्तेः कार्यत्वमुक्तं । ते च क्रमेणोत्पन्नाः श्रोतृसन्तानस्थानां स्वविषयज्ञानानां क्रमेण हेतवो भवन्तो जायन्त इति दर्शयन्नाह । तदुपाधिरित्यादि । पूर्वी वर्ण उपाधिविशेषणं (+यस्योत्तरस्य वर्णस्य) स तथोक्तः । स इत्युत्तरो वर्णः श्रुत्या श्रोत्रज्ञानेन समवसीयते गृह्यते । § 2849

200a/PSVTa

ननु च पूर्वी वर्ण उत्तरवर्णकाले नैवास्ति [।] तत्कथन्तदुपाधि पूर्व वर्णोपाधि रूत्तरो वर्णो गृह्यत इति [।] § 2850

आह । तज्ज्ञानजनितज्ञान इति । तेन पूर्ववर्णाविषयेण ज्ञानेन जनितं स्वविषयं ज्ञानं यस्येति विग्रहः । § 2851

568/s

एतदुक्तम्भवति । सकारालम्बनं यदा (+श्रोत्रविज्ञानं तस्मिन्नेव-काले) अकारसमुत्थापनचित्तेनाकारो जनितस्तेनाकारस्सकारालम्बनश्च प्रत्ययः समानकालः । तत्र साकारालम्बनेन श्रोत्रविज्ञानेन सहकारिणाऽकारः स्वविषयं ज्ञानं जनयन् पूर्ववर्णोपाधिः प्रतीयत इत्युच्यत इत्यर्थः । तदेवं पूर्वज्ञानेन सहकारिणा जनितात्मज्ञानः । स इत्युत्तरो वर्णः [।] कीदृशः श्रवणकाले । अपटुश्रुतिरित्यबरितं शनैः शनैरुच्चारितो यदा वर्णो भवति । तदाऽपट्वी मन्दचारिणी प्रविभक्तवर्णग्राहिणी श्रुतिः श्रोत्रविज्ञानं यस्य शब्दस्येत्यपटुश्रुतिः । यस्यामवस्थायाम्बिभक्ता वर्णा अवधार्यन्त इति यावत् । अति बरितन्तूच्चार्यमाणे विभक्तवर्णापरिच्छेदात् कुतः क्रमेण स्मृतिजननमित्यस्य सन्दर्शनार्थं । अपटुश्रुतिग्रहणं । स एवभूतो वर्णः किंकारीति [।] § 2852

आह । अपेक्ष्य तत्स्मृतिं पूर्ववर्णस्मृतिं । पश्चादाधत्ते । जनयति स्मृतिमात्मनि । स्वविषये । पारम्पर्येणेति द्रष्टव्यं । § 2853

एतेन च स्वविषयाणि ज्ञानानि प्रति वर्णानां क्रमेण कारणतोक्ता । इत्युक्तेन क्रमेणैषा कार्यकारणता । वर्णेष्विति वर्णाधारा वर्णानामिति यावत् । पौरुषेयेष्येवं । पुरुषकृतैवानुपर्वीति लोके कथ्यते । § 2854

किमपेक्षया वर्णानां कार्यता कारणता चेत्याह । तद्धेतुग्राहिचेतसामिति । हेतवश्च ग्राहीणि चेति द्वन्द्वः । तेषाम्वर्णानां हेतुग्राहीणीति षष्ठीसमासः । पश्चाच्चेतःशब्देन विशेषणसमासः । वर्णहेतवः क्रमेण यदि चेतांसि तेषां सम्बन्धेन वर्णानां क्रमेण कार्यता । तैश्चेतोभिर्वर्णानाञ्जन्यत्वात् । तेषां वर्णानां ग्राहीणि यानि चेतांसि । तेषां सम्बन्धेन वर्णानां क्रमेण कारणता । वर्णोस्तेषाम्वर्णग्राहिणां चेतसां जन्यत्वात् । § 2855

चित्तेत्यादिना व्याचष्टे । चित्तं समुत्थानं कारणं यस्या वाग्विज्ञप्तेस्मा तथोक्ता । वागेव विज्ञप्तिः परविज्ञापनात् [।] सा च त्रिधा लोक इत्याह ।

५ णं] In the margin.

१२ दा] In the margin.

व(र्णो) त्यादि वर्णाः पदं वाक्यं चेत्यभिधानं यस्येति विग्रहः । तत्राक्षराणि वर्णाः । अर्थावच्छिन्नो वर्णसमुदायः पदं । पदसमुदायो वाक्यं । तत्रेत्यादि सर इत्यत्र पदे यश्च वर्णाः सकारस्तस्मात् परो अकारस्ततो रेफस्तस्मादकारस्तस्मात्परो विसर्जनीय इति । तत्र सकारस्य समुत्थापनं कारणं यच्चेतः । तेन चेतसा समनन्तरप्रत्ययेन । समनन्तरग्रहणमालम्बनप्रत्ययव्यवच्छेदार्थं । अकारोत्थापनचित्तं । अकार उत्थाप्यते जन्यते येन चेतसा । तदुत्पाद्यते । तथेत्युक्तेन क्रमेण रेफाकार- रविसर्जनीया उत्थाप्यन्ते यैश्चित्तैस्तानि पूर्वपूर्वप्रत्ययानि । पूर्वं पूर्वं चित्तं प्रत्ययः कारणं येषामिति विग्रहः । तत्राकारसमुत्थापनचेतसा रेफ उत्पद्यते । रेफसमुत्थापनचेतसा समनन्तरप्रत्ययेनाकारः । अकारसमुत्थापनचेतसा विसर्जनीय उत्पाद्यत इति । § 2856

569/s

ननु चेदम्पदमुच्चारयामीति विवक्षया पदमुच्चार्यते । तेनैकयैव विवक्षया वर्णक्रम उच्चार्यते । न तु वर्णानां प्रत्येकं विवक्षापूर्वकत्वं प्रतीतेः [1] तत्कथमुच्यते [1] सकारादिसमुत्थापकचित्तेनाकारादिसमुत्थापकं चित्तं जन्यत इति । § 2857

200b/PSVTa

एवमन्यते [1] वर्णोच्चारणे तावदयमेव क्रमः । पदोच्चारणेपि प्रथममयमेव क्रमः [1] तथा हि [1] सकारविवक्षया सकारमुच्चारयत्येवमुत्तरोत्तरवर्णविवक्षयोत्तरोत्तरवर्णमुच्चारयति । अभ्यासात् पदोच्चारणे पदविवक्षैवैका कारणमित्येके । § 2858

अन्ये बन्धथा [1] पदोच्चारणे । एकैवविवक्षा कारणमिति [1] § 2859
सत्यमेतत् । केवलं सकारोच्चारणकालेऽवश्यं चित्तं विद्यतेऽन्यथा मरणप्रसङ्गात् । तदेव च चित्तं सकारसमुत्थापकमुच्यते तदनन्तरं सकारस्योत्पत्तेः । एवमुत्तरोत्तरवर्णेषु चित्तसमुत्थापकत्वं द्रष्टव्यमिति । अत्र च सकारसमुत्थापकचेतसा समनन्तरप्रत्ययेनेत्या दिना ग्रन्थेनैककर्तृक एव वर्णक्रमोर्ध्वप्रतीतिहेतुर्न भिन्नकर्तृक इत्युक्तम्भवति । तेन यदुच्यते म ण्ड ने न । § 2860

कार्यकारणभावश्चेत् क्रमस्तद्ग्राहिचेतसां ।

तद्धेतुरात्मभेदो वा वक्तृभेदेपि धीर्भवेदिति स्फोटसिद्धिः

३१ § 2862

तदपास्तं । भिन्नकर्तृकवर्णग्राहिचेतसामात्मभावस्यार्थप्रतीतिहेतुत्वानभ्युपगमात् । § 2863

यच्चाप्युक्तं मम ण्ड ने न [1] अथ समुत्थापकचित्तक्रमेण वर्णक्रमार्थप्रतीतिस्तथापि स च क्रमो ज्ञापकत्वाज्ञानमपेक्षते । दृश्यते च तिरोहितव्यवहितवक्तृप्रयुक्ताच्छब्दादर्थज्ञानं [1] न च तत्र समुत्थापकचित्तकार्यकारणतां कश्चन निश्चेतुमर्हति । चक्षुरेकत्वे हि सा निश्चीयेतान्तरेण

570/s शब्दज्ञानात् । न च तिरोहित व्यवहितयोर्वक्तुरेकत्वे प्रमाणमस्तीति ।
§ 2864

तदयुक्तं । यतस्तिरोहितव्यवहितावस्थायाम्बक्तुरेकत्वं कैश्चिदवधार्यत एव । तथा हि [1] देवदत्तो मां शब्दयति न यज्ञदत्त इति लोके प्रतीतिपूर्विकैव प्रवृत्तिर्दृश्यते । यत्र नावधारणं न तत्र प्रवृत्तिरितीष्टसिद्धिरेव । § 2865

अपि च स्फोटो वा दिनोपि तिरोहितावस्थादौ कथं स्फोटाभिव्यक्तिर्व्यञ्जकानां वर्णानामेककर्तृकत्वानवधारणात् । अवश्यं च तत्र स्फोटाभिव्यक्तिः (+रेष्टव्या । अन्यथार्थावगतिर्न स्या) दिति कैश्चिदवधार्यत एव [1] यत्किञ्चिदेतत् । § 2866

201a/PSVTa तदिति तस्मादिमे वर्णा अन्यान्यहेतव इति । अन्यदन्यत्समुत्थापकं चित्तं हेतुर्येषामित्यर्थः । स्वकारणानि समुत्थापकान्येव ज्ञानानि तेषामानुपूर्वी क्रमस्तस्या जन्म येषान्ते तथोक्ताः । कारणक्रमात् क्रमभाविनो वर्णा इत्यर्थः । इयता च [1] § 2867

यो यद्वर्णसमुत्थानज्ञानजाज्ञातो ध्वनिः [1] इत्येतद्वाख्यातं । § 2868

स श्रुत्या समवसीयत* इत्येतद् विवृण्वन्नाह । श्रुतीत्यादि । श्रुतिकालेपि श्रवणकालेपि यदा मन्दचारिण इति यदा नातिद्रुतमुच्चार्यन्त इत्यर्थः । पूर्ववर्णालम्बनं ज्ञानन्तदेव सहकारिप्रत्ययस्तमपेक्षन्ते ये वर्णास्ते तथोक्ताः । § 2869

त एवंभूताः किं कुर्वन्ति [1] स्वज्ञानं स्वविषयं श्रोत्रविज्ञानं जनयन्ति । तथा हि [1] सकारालम्बनं श्रोत्रविज्ञानं यस्मिन्नेव काले तथैवाकारोप्यकारसमुत्थापनचेतसा जनितस्तेनाकारः सकारालम्बनं च ज्ञानमेककालन्तस्मादकारः सकारालम्बनज्ञानेन सहकारिणा स्वविषयं ज्ञानं जनयति [1] एवमन्येष्वपि वर्णेष्वयं न्यायो योज्यः । § 2870

571/s तदेति यदा स्वविषयमनुभवज्ञानं जनितवन्तस्तदा पूर्ववर्णविषयं यत् स्मरणन्तदपेक्षा एव स्मृतिमुपलीयन्ते स्मृतावारोहन्ति । येनैव क्रमेणानुभूतास्तेनैव क्रमेण स्मर्यन्त इत्यर्थः । स एषो युगपदभावलक्षणो वर्णानां स्वभाव इति सम्बन्धः । कीदृश इत्याह । भिन्नेत्यादि । पूर्वपूर्वविज्ञानजन्यत्वाद् भिन्नः कार्यभावः । उत्तरोत्तरज्ञानस्य हेतुत्वाद् भिन्नः कारणभावश्च येषां सकारादिसमुत्थापकज्ञानानान्तानि भिन्नकार्यकारणभावानि । तान्येव प्रत्यया हेतवः । तेभ्यो निर्वृत्तिरुत्पत्तिः सैव धर्मो लक्षणं यस्य स्वभावस्येति विग्रहः । एतेन तद्धेतुचेतांस्यपेक्ष्य वर्णानां कार्यत्वमुक्तं । § 2871

तद्ग्राहिचेतांस्यपेक्ष्य कारणत्वमाह । भिन्नस्य विज्ञानकार्यस्य निर्वर्तनं जननं स एव धर्मो लक्षणं यस्य स्वभावस्येति विग्रहः । स एवंभूतो वर्णस्वभावः पुरुषसंस्कारभेदभिन्नः पुरुषप्रयत्नभेदभिन्नः क्रम इत्युच्यते । § 2872

८ क्ति] In the margin.

थिस् पगे!

१५ *] नो ऋओओबोते ऋओउन्द ओन्

ननु क्रमो वर्णानां धर्मस्तेन कथं स एवभूतो वर्णस्वभावः क्रम इत्युच्यते । § 2873

एवमन्यते [1] न युगपदुत्पन्नानां क्रमोस्त्यप्रतीतेः । तस्माद् युगपदुत्पन्नानामेव वर्णानां क्रमः । अयुगपदुत्पन्नाश्चेद् वर्णा इष्यन्ते त एव लोके क्रमो न वर्णभ्योर्थान्तरभूतोसावप्रतीतेः । नापि तेषां क्रम एको धर्मोऽसहभावात् । नापि प्रत्येकं धर्मः क्रमोप्रतीतेः । तस्मादयुगपदुत्पन्ना एव वर्णाः क्रम इत्युच्यते इत्युक्तं । केवलमेषां क्रम इति कल्पितोयं व्यवहारः । न च य एव सर इति पदे क्रमो लोके प्रतीयते स एव रस इति पदे । नापि क्रमव्यतिरिक्तं पूर्वापरवर्णानां स्वरूपं । तस्मात् प्रतिपदं वर्णानामन्यदेव स्वरूपं । लोकश्च सर इति पदाद् रसपदस्यान्यत्त्वमवधारयत्येव । § 2874

तेन यदुच्यते म ण्ड ने न । § 2875

उत्पत्तिवादिनो वर्णाः कामन्ते सन्तु भेदिनः ।

न त्वसाधारणस्तेषाम्भेदोर्धज्ञानकारणं । स्फोटसिद्धिः ३० § 2877

तस्यानवधारणात् संकेतकाले चादृष्टत्वादिति [1] § 2878
201b/PSVTa

१५ तदपास्तं । यतस्सर इति वर्णक्रमाद् रस इति वर्णक्रमो भिन्न एवावधार्यते । नापिक्रमव्यतिरेकेण वर्णाः प्रतिभासन्ते । तस्मात् क्रमभेदावधारणमेव वर्णभेदावधारणं [1] केवलं रसपदाद् रसपदान्तरस्य भेदः सादृश्यान्नावधार्यते [1] अत एव संकेतकाले दृष्टत्वात् रसपदार्थप्रतिपादकं युक्तम् [1] एवमन्यस्यापि पदस्येति यत्किञ्चिदेतत् । § 2879

२० एतदेव दर्शयन्नाह । अन्यदेवेत्यादि । यतो वर्णानां स्वभावो यथोक्तः क्रम इत्युच्यते ततः कारणात् । तदिति सादृश्यादेकत्वेनाध्यवसितमपि रूपम्वर्णानामन्यदेव पदं पदं प्रतिपदं । किं कारणं [1] कर्तृसंस्कारतो भिन्नं यतः [1] समुत्थापकचित्तमेव कर्तृ तस्य शक्तिभेदाद् भिन्नं । सहितमिति पूर्वोत्तरक्रमेणो चारितं । कार्यभेदकृदिति । बुद्धिभेदं करोति [1] § 2880

२५ न च वर्णा निरर्थकास्सन्त इति १ । २४१ पूर्वमेव प्रतिपादितं [1] तत्कथम्वर्णस्वरूपं सहितं कार्यभेदकृदित्युच्यते । § 2881

अत्रैके मन्यन्ते [1] प्रतिपदम्वर्णानां स्वरूपमिन्नं पौरुषेयमवाचक । नापौरुषेयमिति [1] यदाह [1] सत्यम् [1] अस्ति सा किन्तु पुरुषाश्चयेति [1] § 2882

३० तदयुक्तम् [1] वर्णानां सहितासहितानामर्थाप्रतिपादकत्वात् । तस्मादयमभिप्रायः [1] यदि परमार्थतो वर्णक्रमः स्यात् तदासावेकपदादिरूपतया कल्पितोर्थस्य प्रतिपादकः स्यात् । यतश्चैकेन विकल्पेन विषयीकृताः क्रमिणो वर्णाः प्रतिपादका अत एवैकविकल्पावभासित्वात् । क्रमिणाम्वर्णानां रूपं सहितं कार्यभेदकृदित्युच्यते इत्यदोषः । यतश्च स-

572/s

मुत्थापकभेदाद् भेदः । तस्मान्न खल्वेक एव स्वभावो वर्णानां सरो रस इत्यादिपदेषु । किं कारणं [1] कर्तृचित्तसंस्कारभेदेन भेदात् । कर्तृ च तच्चित्तज्ञातस्य संस्कारभेदः समनन्तरप्रत्ययभेदेन शक्तिभेदस्तेन वर्णानां स्वभावस्य भेदात् । स च वर्णानाम्प्रतिपदम्भिन्नः स्वभावः क्रमरूप एक- विकल्पारूढत्वात् । परस्परसहितः कार्यभेवस्यार्थविषयबुद्धिभेदस्य हेतुः । ५
§ 2883

या चैवं कार्यकारणता लक्षणानुपूर्वी सा चानुपूर्वी वर्णानां प्रवृत्तेत्युत्पन्ना रचनाकृतः पुरुषात् । रचनां करोतीति रचनाकृत् तस्मात् । कस्मादित्याह । इच्छेत्यादि । पुरुषेच्छया येषां वर्णानामविरुद्धा सिद्धिस्तेषां स्थितस्य क्रमस्य विरोधतः । § 2884 १०

कार्येत्यादिना व्याचष्टे । कार्यकारणभूताश्च ते प्रत्ययाश्चेति विग्रहः । वर्णसमुत्थापकचित्तान्येवमुच्यन्ते । तानि हि पूर्वविज्ञानापेक्षया कार्यभूतान्युत्तरविज्ञानापेक्षया कारणभूतानि । तेभ्य उत्पन्नः स्वभावविशेष आनुपूर्वीत्युक्तं । सा चानुपूर्वी पुरुषस्य यौ वितर्कविचारौ तत्कृतेति कृत्वा नस्थितक्रमा वर्णाः । किमिदमिदं वेति विमर्शाकारो विकल्पो वितर्कः । इदमेवेति निश्चयाकारो विचारः । कस्मान्न स्थितक्रमा । इच्छेत्यादि । इच्छया अविरुद्धा सिद्धिर्यस्य क्रमस्य स इच्छाऽविरुद्धसिद्धिः । इच्छाविरुद्धसिद्धिः क्रमो येषान्ते तथोक्ताः । तद्भावस्तस्मात् । तथा हि [1] यथेच्छम्वर्णानां क्रमो व्यवस्थाप्यते । किमिव [1] कर्मविशेषानुक्रमवत् । यथा कर्मविशेषाणामाकुञ्चनादीनामिच्छा व्यवस्थितेः क्रमस्तद्वत् । § 2885 २०

573/s
202a/PSVTa

न हीत्यादिना वैधर्म्यमाह । देशकालयोरिति देशेस्थित... ..
...मरचना शक्यते कर्तुं न ही ति सम्बन्धः । न हि हि म व तस्थाने वि न्ध्यो भवतु म ल य स्थाने विन्ध्यादि रित्येवं पूर्वमडकुरो भवतु पश्चाद् बीजात्तज्जनकमिति पुरुषेच्छया शक्यते विपर्यासः कर्तुं । वर्णास्तु शक्यन्ते यथेच्छं विपर्यासयितुं । तस्मान्न व्यवस्थितक्रमा वर्णाः । तत ए व... .. ३०८ ... .. कार्यकारणभूते विकल्पानुक्रमे सति वर्णक्रमस्य भावादसति च विकल्पानुक्रमे वर्णक्रमस्याभावात् । लौकिकवाक्येषु पुंसाम्वर्णक्रमस्य च कार्यकारणतासिद्धिः । पुरुषः कारणं वर्णानुक्रमः कार्यः । ततः कार्यकारणतासिद्धेः कारणादन्योपि वैदिकः सर्वो वर्ण ... .. ति सर्वो दहन इन्धनपूर्वक एवेति युक्तिस्तद्वत् ३०
| § 2886

सतीत्यादिना व्याचष्टे । सतीन्धने दाहवृत्ते दह्यतेनेनेति दाहो दहन एवोक्तः । असतीन्धने दहनस्याभावात् । क्वचिद् दहनेन्धनयोः कार्यकारणभावसिद्धौ सत्यामदृष्टेन्धनोपि यस्यापि दहनस्येन्धनं न दृष्टं सापि ... .. त् । तदा तस्य दहनस्याहेतोर्देशनियमस्य कालनिय- ३५

२१ देशेस्थित] One side of the in every line are missing.
leaf is torn, about ३२ letters

यत एव पौरुषेया मन्त्रास्तत एव प्राकृतेभ्यः पुरुषेभ्यो साधारणता विशिष्टता सिद्धा । केषां [१] मन्त्राख्यक्रमकारिणां पुंसां । मंत्रसंज्ञितम्ब-
 203a/PSVTa वर्णक्रमं कुर्वन्ति ये । तेषां केना ... ..मस्य परिज्ञानं ।
 समीहितार्थसम्पादन- शक्तिः प्रभावः । किं कारणम् [१] अन्येभ्योसाधार-
 णतेत्याह । अन्येषां प्राकृतादीनां पुरुषाणान्तयोः । ज्ञानप्रभावयोरभावतः । ५
 § 2890

अयमित्यादिना व्याचष्टे । वर्णानामयं क्रमो विषनिर्घातादिसमर्थो नान्य
 576/s इत्येवंविभागेन यद्यन्योपि प्राकृतपुरुषो जानीयात् तदा तम्बवर्णक्रमन्तथैव
 विभागे नैव प्रतिपाद्येतानुतिष्ठेत् [१] न चैवं प्रतिपद्यते [१] तस्मादयं म-
 न्त्राख्यो वर्णानुक्रमः स्वभावतो यदि नाम कार्यकृद्भ्युपगतो मी मां स १०
 के स्तथापि कश्चिदेव पुरुषैरतीन्द्रियशक्तिभेदयुक्तो विज्ञात इति कृत्वास्ति
 परोक्षार्थदर्शी पुरुषो यो मन्त्रन्तत्सामर्थ्यन्तदनुष्ठानञ्च वेत्ति । § 2891

यद्यपि सत्यतपःप्रभाववतां समीहितार्थसाधनं वचनं मन्त्र इत्युक्तं [१]
 तथाप्यभ्युपगम्योच्यते [१] स्वभावतोपि कार्यकृन्मन्त्र इति । कार्यकृन्मन्त्रक-
 रणेन वा मन्त्रफलशक्तिज्ञानेन वा पुरुषातिशय इत्युक्तम्भवति । अनुमानात् १५
 मन्त्रामन्त्रपरिज्ञानात् परोक्षदर्शिनोऽभाव इत्यत्राह । न हीत्यादि । अयमर्थः
 [१] वर्णानुक्रमलक्षणो विषाद्यपनयने समर्थोऽयन्तु वर्णानुक्रमो न समर्थ
 इति । एवं न हि शक्यं लिङ्गात् प्रत्येतुं । किं कारणं [१] मन्त्रामन्त्र-
 विभागेनासंकीर्णस्य लिङ्गविशेषस्यासिद्धेः । § 2892

ननु च वर्णरूपयोर्मन्त्रामन्त्रयोः प्रत्यक्षेण ग्रहणे फलदानशक्तिरपि त- २०
 दव्यतिरेकात् प्रत्यक्षगृहीतैवेति [१] § 2893

अत आह । प्रत्यक्षयोरित्यादि । अनुपदिष्टयोरित्ययं मन्त्रो नाय-
 म्मन्त्र इत्येवमकथितयोरपरिज्ञानात् । अयम्विषाद्यपनयने शक्तोऽयमशक्त
 इत्येवमनिश्चयात् । उपदेशेपीति [१] यदि नाम केनचिदुपदिष्टम्भवत्ययं २५
 मन्त्र एवंकार्यकारीति । तथापि कथंचित् केनचिदप्याकारेण मन्त्रस्य यः
 स्वभावविवेकस्तस्याप्रतीतेरनिश्चयात् । उपदेशस्याप्रामाण्यात् । अन्यत्र कार्य-
 सम्वादात् । मन्त्रसाध्यकार्यप्राप्त्या द्वयम्मन्त्र इति निश्चयः स्यात् । तस्य
 च मन्त्रस्य साध्यस्य कार्यस्य करणात् प्रागिति मन्त्रानुष्ठात् प्राग् द्रष्टुम-
 शक्यत्वात् । तदानीन्तस्य सत्त्वादिति भावः । न चानिश्चितस्य मन्त्रस्यानुष्ठानं
 सम्भवति । तस्मादवश्यं मी मां स केनातीन्द्रियार्थदर्शी पुरुषोभ्युपगन्तव्यो ३०
 यो मन्त्रामन्त्रस्वभावं विवेचयति [१] अन्यथा मन्त्रानुष्ठानं न स्यात् । § 2894

न चायम्मन्त्राख्यो वर्णक्रमः स्वभावतो विषाद्यपनयनादेः कारकः
 577/s किन्तु पुरुषसमयात् । किं कारणं [१] कस्यचिन्मन्त्रानुष्ठायिनः पुरुष-
 स्याशुमन्त्रसिद्धेः अन्यस्य तत्तुल्यमन्त्रक्रियानुष्ठायिनः चिरात् सिद्धेः । स्वतो
 हि फलदानेऽयं कालभेदो न युज्यते मन्त्रस्य केनचिदुत्कर्षानुत्कर्षाक- ३५
 रणात् । अन्यस्य पुरुषस्य मन्त्रात् फलनिष्पत्तौ व्रतचर्याद्यपेक्षणान्न स्व-
 भावतो मन्त्रः कारकः । व्रतं मन्त्रकल्पविहितो नियमस्तस्य चरणमनुष्ठानं

। अपिशब्दाद्धोमादिपरिग्रहः । स्वभावतो हि फलदाने । किं व्रतच-
र्याद्यनुष्ठानेनापेक्षितेन । ततोतिशयानुत्पत्तेः । तथैकस्मादपि मन्त्रविषयाञ्जप-
होमादिकर्मणः सकाशात् कयोश्चित् पुरुषयोस्तुल्यं विधिमनुतिष्ठतोरप्येक-
स्यार्थदर्शनादन्यस्य आनर्थदर्शनात् स्वभावतः फलं । स्वभावतस्तु फलदाने
५ तुल्योर्थयोगः स्यात् । वहतामपीति [।] विषाद्यपनयनं कुर्वतामपि मन्त्राणां
पुनः कालान्तरे तेनैव पुरुषेण प्रयुक्तानां कस्यचित् कार्यस्य विसम्वादादक-
रणात् । न ह्ययं प्रकारो वस्तुस्वभावे युक्तः [।] किं कारणं [।] स्वभावस्य
सर्वत्र पुरुषादौ तुल्यत्वात् । यो हि यस्य स्वभावो न स कश्चिदपेक्ष्य
स्वभावो भवति । यदा तु पुरुषकृतात् समयात् फलमिष्यते तदायमदोषः ।
१० तथा हि [।] पुरुषस्तु मन्त्रसमयस्य कर्ता । स्वेच्छावृत्तिरिति कृत्वा कंचित्
पुरुषमनुगृह्णाति नापरमिति युक्तं । केन कारणेन । सत्त्वसभागताविशेषात्
। मन्त्रक्रियानुष्ठातुः सत्त्वस्य मन्त्रप्रणेत्रा सह सभागता तुल्यशीलाचारादिना
। आदिशब्दादुपप्रदानादिपरिग्रहः । तद्वशात्तदनुरागात् । सेवाविशेषाद्वा ।
जपहोमादिना देवताराधनं सेवाविशेषस्तस्माद्वा । कश्चिदनुगृह्णाति पुरुषं ।
१५ नापरं सत्त्वसभागतादिरहितं । § 2895

व्रतेत्यादिना परमाशंकते । नियमस्यानुष्ठानं व्रतचर्या । व्रतचर्या च व्र-
तचर्याभ्रङ्गश्चेति विरूपैकशेषः । आदिशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते । व्रतच-
र्यादिना व्रतचर्याभ्रंशादिना चेत्यर्थः । व्रतचर्यादिना धर्मोपचये सति सिद्धिरिति
सम्बन्धः । तथा प्रकृत्या स्वभावेन धर्मात्मनो वा पुंसः सिद्धिः । व्रतचर्याभ्र-
२० ङ्गादिना बधर्मोपचये सति । अधर्मात्मनो वा प्राकृत्या पुरुषस्यासिद्धिरिति
वाक्यार्थो योज्यः । स्वभावतोपि मन्त्रात् फलनिष्पत्तौ यथोक्तेन प्रकारेण
सिद्ध्यसिद्धिभेदो भविष्यतीति परो मन्यते । § 2896

578/s

नेत्यादिना प्रतिषेधति । न धर्मापेक्षात् मन्त्रात् फलसिद्धिः । किं कार-
णं [।] धर्मविरुद्धानमपि मन्त्रसिद्धिहेतूनां व्रतानां डा कि नी भ गि
२५ नी तन्त्रादिषु दर्शनात् । डा कि नी तन्त्रे । चतुर्भगिनीतन्त्रे । आदिश-
ब्दात् । चौर्यहेतुषु कम्बुकि नी तन्त्रादिषु दर्शनात् । कानि पुनस्तानि
धर्मविरुद्धानीत्याह । क्रौर्येत्यादि । क्रौर्यं प्राणिबधः । स्तेयं चौर्यं । द्विन्द्रिय-
समापत्तिर्मेधुनं । हीनकर्म मार्जाराशुचिधूमप्रदानादि । आदिशब्दादन्यस्यापि
धर्मविरुद्धस्य ग्रहणं । तानि क्रौर्यादीनि बहुलानि भूयांसि येषां व्रतानान्तानि
३० तथोक्तानि । तैश्च तथोक्तैर्व्रतैर्मन्त्रसिद्धिविशेषात् । तथा हि [।] डा कि नी
तन्त्रे समयव्यवस्था । यदा प्राणिनं हत्वा खादति तदा मन्त्रसिद्धिमासादयति
। तथा कम्बु कि नी तन्त्रे स्तेयाचरणात् सिद्धिरुक्ता । तथा मैथुनाचरणात्
सिद्धिप्रदा काचिद्देवतेति भगिनीतन्त्रान्तरे क्वचित् समयः । § 2897

क्रौर्यादेव धर्मो भविष्यतीति चेद् [।] § 2898

२७ द्वि] ? द्वि

आह । न चेत्यादि । एवम्विधो क्रौर्यादिलक्षणो धर्मस्त्रभाव इति यथावसरं पश्चान्निवेदयिष्यामः । एवन्तावदधर्मादपि सिद्धिर्दृष्टा । § 2899

धर्मादपि सिद्धिर्न दृष्टेत्याह । मैत्रीत्यादि । सबानां हितसुखचिन्तनमै त्री । शौ चं द्विविधं । बाह्यमान्तरश्च । बाह्यं स्नानादि । आन्तरं स्तेयादिनिवृत्तिः । दानादिना परानुग्रहो धर्मः । मैत्रीशौचधर्माः परे प्रदानानि येषान्ते त- थोक्ताः । तथाभूतानां पुरुषाणां । तन्निमित्तमेव मैत्र्यादिकमेव निमित्तं कृत्वा कस्याश्चित् सिद्धेरिति मैत्रीविपर्ययेण या लभ्या तस्या असिद्धेः । विपर्ययेण च द्वेषादिना पुनः सिद्धेः । न धर्मोपचयापेक्षात् मन्त्रात् फलसिद्धिरिति । द्वेषादिसमुत्थितोपि क्रौर्यादिर्मन्त्रविधानेनानुष्ठितस्सन् धर्म एवेति [1] § 2900

अत आह । न चेत्यादि । एकरूपाद्धि सादिलक्षणात् कर्मणः सकाशात् स तद्विरोध्यधर्मविरोधी धर्मो युक्तः । अधर्मश्चेति मन्त्रविधानादन्यत्र तत एव हिंसादेः सकाशादधर्मश्च न युक्तः । न ह्यधर्महेतोर्धर्मो भवति विरोधात् । तथा हि [1] येनैव द्वेषाद्याशयेन मन्त्रविधानादन्यत्र हिंसादिकुर्वतोऽधर्मो भवति । तेनैवाशयेन मन्त्रविधानानुष्ठानेपि हिंसादिकं क्रियत इति कथन्तस्य धर्माङ्गत्वमिति । § 2901

579/s

यदि द्वेषादिकृतत्वान्मन्त्रविधानेनानुष्ठितोपि क्रौर्यादिरधर्म एव कथ- मिदानीमधर्मात्मनो व्रतादेरिति पूर्वोक्तात् । क्रौर्यादिलक्षणाद् व्रतात् । आदिशब्दादन्यस्मान्निहीनादशुचिधूपदानादिलक्षणात् । धर्मस्य फलमिष्टस- म्भोगादिलक्षणं कथमश्नुते भजते जापी । § 2902

नेत्यादि सि द्धा न्त वा दी । न चैतस्याधर्मात्मनो व्रतादेस्तदिष्टं फ- लम्विपाकः कर्मफलं । किन्तु पूर्वकृतस्य शुभस्य कर्मणो विपाकः [1] किम्वदिति [1] आह । ब्रह्महत्याया आदेशस्तस्य आनुष्ठानात् सम्पादनात् । ग्रामप्रतिलम्भवत् । यथा कश्चित् कश्चित् पुरुषं नियुक्ते । मारयेमं ब्राह्मणं अहन्ते ग्रामन्दास्यामीति । स तस्यादेशस्यानुष्ठानाद् ग्रामं प्रतिलभते । न च तद् ब्रह्महत्याया फलं । किन्तु तद्ब्रह्महत्याचरणेनाराधितं पुरुषं सहकारिणं प्राप्य पूर्वकं शुभमेव कर्म तथा फलति । § 2903

अधर्मात्मनस्तर्हि तस्य व्रतस्य किंफलमित्याह । तस्य तु क्रौर्यादिलक्ष- णस्याधर्मात्मनो व्रतस्यागामि भविष्यञ्जन्मभावि फलमिष्टं नरकादि । § 2904

यदि शुभस्य कर्मण इष्टं फलं किन्तेनाधर्मात्मना म- न्त्रादिप्रयोगेणापेक्षितेनेति चेद् [1] § 2905

आह । स बधर्मात्मा । डा कि नी मन्त्रादिप्रयोगः । आदिशब्दात् क्रौर्यादिव्रतप्रयोगः । तस्येष्टफलस्य शुभस्य कर्मणः । इष्टम्फलं यस्य क- र्मण इति विग्रहः । कथञ्चित् केनचित् प्रकारेणोपकारात् पाचकः फलस्य दायकः । § 2906

कथं पुनः कुशलस्याकुशलमुपकारकम्भवतीति [1] § 2907

आह । चित्रत्वादुपकारशक्तेः । सहकारिभावो हि चित्रः । कदाचित् कुश- लस्याकुशलं सहकारि । अकुशलस्यापि कुशलं । यथात्यर्थमुदार- कुशलकारिणो न नरकादिदुःखफलमशुभं कर्म कुशलं सहकारि प्राप्येहैव जन्मनि । व्याध्यादिदुःखमात्रं दत्त्वा क्षीयते । अधर्मात्मको मन्त्रादिप्रयोगः ।

204b/PSVTa

५ कथंचिदिष्टफलस्य कर्मण उपकारक इत्युक्तं । § 2908

यत्र येन प्रकारेणोपकारस्तन्दर्शयन्नाह । पुरुषविशेषो मन्त्रस्य प्रणेता स एवाश्रयस्तेन विपाकः फलदानं स एव धर्मः स्वभावो यस्य स पुरुषाश्र- यविपाकधर्मा । धर्म इति पुण्यविशेषः । तेनेति पुरुषेण कृतः पूर्वजन्मनि । स तथा तदाराधनेनेति । स धर्मस्तथा क्रौर्याद्याचरणात् । तदाराधनेन

580/s

१० मन्त्रप्रणेतृपुरुषाराधनेन फलतीति । § 2909

एतदेव स्पष्टयन्नाह । तदित्यादि । तेन मन्त्रप्रणेत्रा पुरुषेण विहिता क्रौर्ययुक्तव्रतादिप्रयोगस्तेनोपकारः । कर्मणः परिपोषः । तेन विपाकः फल- दानं धर्मः स्वभावो यस्य तस्यैवंधर्मणः । तत्फलस्येति । इष्टफलस्य कर्मणः कृतत्वात् कारणात् । तदाराधनेन फलतीति । § 2910

१५ विनापि मन्त्रप्रणेत्रा पुरुषेण तदुपकारात् । तस्यैव यन्त्रस्य केवल- स्य जपादिना व्यापारेणोपकारान्मन्त्रात्फलमिति चेत । ततश्च पुरुषाराधनेन फलतीति यदुक्तन्तदयुक्तमिति परो मन्यते । § 2911

नेत्यादि सिद्धा न्त वा दी । नैतदेवं । किङ्कारणं [।] पुरुषेत्यादि । मन्त्रप्रणेतुः पुरुषस्याकारो वर्णसंस्थानादिः । स्वभावः शान्तरोद्रादिः । चर्या कायवाग्व्यापारलक्षणा चेष्टा । तेषामाकारादीनामधिमुक्तोऽधिमुक्तिस्तस्या वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । मन्त्रस्याधिष्ठाता पुरुषश्चेन्नास्ति । किमर्थन्तस्याकारादीन- धिमुच्येत् । अथेष्यते तस्यापि पुरुषस्योपकारकत्वं तस्यापि मन्त्रप्र- णेतुः पुरुषस्य मन्त्रात् फलसिद्धिं प्रत्युपकारकत्वेऽङ्गीक्रियमाणे सिद्धः पुरुष- विशेषोसाधारणगुणः । असाधारण गुणा अस्येति विग्रहः । किं कारणं [।] तदधिमुक्तेरेव पुरुषविशेषाकारस्वभावचर्याधिमुक्तेरेव विषकर्मादिकरणात् । तस्मान्न मन्त्राः पुरुषप्रणीता अपि तदुपयोगनिरपेक्षाः पुरुषविशेषोपयोगनिर- पेक्षाः स्वभावेन प्रकृत्यैव फलदाः । किन्तु पुरुषविशेषोपयोगसापेक्षा एव ।

§ 2912

यद्यसाधारणगुण एव पुरुषो मन्त्रस्य प्रणेता । कथं प्रभावादिविशेषरहिता अपि तन्त्रविदो मन्त्रान् भाषन्त इति [।] § 2913

581/s

अत आह । येपीत्यादि । मन्त्रप्रतिबद्धानि शास्त्राणि तन्त्राणि तानि विदन्तीति ते तन्त्रविदः केचिदद्यत्वेपि मन्त्रानपूर्वान् कांश्चन कुर्वते । तत्र तेषां केवलानामसामर्थ्यं । किन्तु यत् तन्त्रमाश्रितास्ते तस्य तन्त्रस्य प्रणेता यः पुरुषातिशयस्तस्य प्रभोः स्वामिनः स प्रभावः सामर्थ्यं । कस्मात् [।]

३५ तदुक्तन्यायवृत्तितः । तस्मात् प्रभुणा यस्तेभ्यस्समयादिको न्याय उपदिष्ट-

205a/PSVTa स्तस्यानुवर्तनात् । प्रभु- स्तुष्टस्तत्प्रणीतानपि मन्त्रानधितिष्ठतीति भावः ।
§ 2914

रथ्यापुरुषेत्यादिना पूर्वपक्षोपन्यासपूर्वकं कारिकार्थं व्याचष्टे । र-
थ्यापुरुषा अपीति सामान्यपुरुषा अपि केचन गारुडिकप्रभृतयो मन्त्र-
लक्षणतन्त्रज्ञाः किञ्चिद् विषादिशमनलक्षणं कर्म कुर्वन्ति । न च ते विशिष्टाः ५
सुरापानाद्यनुष्ठानात् । तथान्योपीति प्रभाववत्त्वेनाभिमतो मन्त्रस्य प्रणेताऽन-
तिशयश्च स्यात् । रथ्यापुरुषवदतिशयरहितश्च स्यात् मन्त्राणां च कर्त्तेति ।
तथा च प्रभाववान् पुरुषो न सिध्यतीति मन्यते । § 2915

नेत्यादिना परिहरति । न प्रभावरहितानां मन्त्रकरणं [।] ये तु र-
थ्यापुरुषा अपि मन्त्रान् कुर्वन्ति तेषां पुरुषाणां प्रभाववत्त्वे तन्त्रस्य प्र- १०
णेत्राधिष्ठानात् मन्त्रकरणसामर्थ्यं । § 2916

एतदेव दर्शयन्नाह । तत्कृतं हीत्यादि । तेन प्रभावातिशयवता पुरुषेण
कृतसमयमनुपालयन्तो रक्षन्तः । तदुपदेशेन चेति प्रभावयुक्तपुरुषोपदेशेन
च वर्तमाना मन्त्रक्रियासमर्थाः कुत एतत् । § 2917

तदित्यादि तस्य प्रभावतो यस्समयः । यश्चोपदेशस्तत्र निरपेक्षाणां पुंसां १५
मन्त्ररचनायामसामर्थ्यात् । तत्र समयो यस्यातिक्रमात् पुनर्मण्डलप्रवेशादिः
कर्त्तव्यो जायते । ततोऽन्यद्विधानामुपदेश इत्यनयोर्भेदः । तत्रापि र-
थ्यापुरुषकृतेष्वपि मन्त्रेषु तदाकारध्यानादेव । प्रभाववतः । पुंसश्चाकार-
ध्यानादेरेव [।] आदिशब्दात् स्वभावचर्याध्यानस्य परिग्रहः । तेन मन्त्रस्य
प्रयोगात् प्रवर्तनात् । यत एवन्तस्मात्तदधिष्ठानमेव प्रभाववत्पुरुषाधिष्ठानमेव २०
तत्तादृशमुन्नेयं बोद्धव्यं । यत्ते स्वयंकृतैर्मन्त्रैः कर्म कुर्वन्तीति । § 2918

582/s

अपि च [।] केचित् तन्त्रज्ञा मन्त्रं कुर्वन्तीत्यभिदधता पुरुषातिश-
य एव समर्थितः स्यात् । यस्मात् सोपि तादृशस्तन्त्रज्ञो मन्त्रस्य कर्त्ता
प्रभाववानेव । तदन्यैरतन्त्रज्ञैः पुरुषैरसाधारणशक्तिर्बादिति कृत्वा । यतश्च
पुरुषाधिष्ठितानामेव मन्त्राणां फलं । तस्मात् कृतकाः पौरुषेयाश्च फलदा २५
इत्येवमन्त्रा वाच्याः फलेप्सुना । मन्त्राद् फलमिच्छता न नित्या मन्त्राः
किन्तु कृतकाः कृतकत्वेपि न फलदाने पुरुषनिरपेक्षा इत्यर्थद्वयमादर्शयितुं
कृतकाः पौरुषेयाश्चेति द्वयोपादानं । § 2919

न हीत्यादिना व्याचष्टे । न हि नित्यानाम्वेदिकानां मन्त्राणां प्रयोग
उच्चारणं सम्भवत्यनाधेयातिशयत्वात् । न चाप्रयुक्तेभ्यो मन्त्रेभ्यः फलमिति ३०
कृत्वा प्रयोगात् फलमिच्छता कृतका मन्त्रा वाच्याः । पौरुषेयाश्च । पुरुषा-
धिष्ठिताश्च फलदा वाच्याः । किं कारणं [।] पुरुषाधिष्ठानमन्त्रेण विनान्यतो
भावशक्त्यादेरसम्भवत्फलानामन्त्राणां पुरुषाधिष्ठानादेव फलदर्शनात् । यथा
च न भावशक्त्या मन्त्रेभ्यः फलोत्पत्तिस्तथा प्रतिपादितं [।] § 2920

सर्वस्य साधनन्ते स्युर्भावशक्तिर्यदीदृशी त्यादिना १ । २९७ । § 2921 ३५

निदर्शनं चाह । यो मदीयं काव्यादेवं पठिष्यति तस्य मयायमर्थः सम्पादनीय इत्येवंकृतः समयो यस्मिन् काव्यादौ आदिशब्दाच्छिल्पस्थानादौ । स कृतसमयः काव्यादिः तस्मिन्निव तद्वत् । यथा तत्र काव्यादिपाठकानां पुरुषाधिष्ठानात् फलन्तद्वन्मन्त्रेष्वपीत्यर्थः । पुंसामतीन्द्रियार्थदर्शनं प्रति शक्तिर्नास्तीत्येवमशक्तिसाधनमसामर्थ्यस्य साधनं यत्राम किञ्चित् मी मां स कै रुच्यते तत्सर्वमनेनैव मन्त्रकारिणां ज्ञानप्रभावातिशयसाधनेन निराकृतं । § 2922

प्रतिपादिता हीत्यादिना व्याचष्टे । प्रतिपादिता हि पुरुषकृता मन्त्रास्तदधिष्ठानाच्च फलदा मन्त्रा इत्येतदपि प्रतिपादितं । § 2923

१० न च सर्वे पुरुषा मन्त्रान् कर्तुमधिष्ठातुं वा शक्ताः । तदिति तस्मादस्ति कश्चिदतिशयवान् पुरुषो मन्त्रस्य कर्त्तति । तस्यातिशयवतः पुंसः प्रतिक्षेपसाधनान्यपि प्रतिव्यूढानि प्रतिक्षिप्तानि । एतेन च परोक्तस्यातिशयप्रतिक्षेपसाधनस्य न विरुद्धाव्यभिचारिबहुमुद्भाव्यते [।] किन्तर्हि पुरुषातिशयप्रतिक्षेपसाधनानि वस्तुबलायातानि न सन्त्येवेत्यनेन व्याजेन कथ्यते । न हि वस्तुबलायातं पुरुषातिशयं निराकर्तुं किञ्चित् साधनमस्ति । § 2924

583/s

ननु चेदमस्ति विवक्षितः पुरुषो नातिशयवान् बुद्धिमत्त्वात् । इन्द्रियवत्त्वात् । वचनात् पुंस्त्वात् । रथ्यापुरुषवदिति [।] § 2925

२० अत आह । बुद्धीन्द्रियेत्यादि । बुद्धिश्चेन्द्रियं च उक्तिश्च पुंस्त्वं चेति द्वन्द्वः । आदिशब्दात् प्राणादिमत्त्वादि । पुरुषातिशयनिराकरणसाधनं यत्तु वण्ण्यते [।] तत्सर्वं प्रमाणाभं प्रमाणाभासमनैकान्तिकमिति यावत् । किं कारणं [।] विपक्षवृत्तेः सन्देहेन सर्वस्य शेषवत्त्वात् । न हि शेषवत् इत्यनेकान्तिकत्वात् । यथार्थेत्यविपरीता गतिरनुमेयप्रतिपत्तिरस्ति । § 2926

यच्चित्यादिना व्याचष्टे । यत्तु पुरुषातिशयप्रतिक्षेपसाधनन्तच्चगमकमेवेति सम्बन्धः । तत्पुनः साधनं । बुद्धीन्द्रिययोगादित्यादि । कस्मादगमकमित्याह । प्रतिक्षेपेत्यादि । प्रतिक्षेपश्च सामान्यं च प्रतिक्षेपसामान्ये । तयोः साधने तयोरयोगात् । तथा हि [।] बुद्धिमत्त्वादिना साधनेन नास्ति पुरुषातिशय इति प्रतिक्षेपो वा साध्येत । यद्वा योसौ पुरुषातिशयः स रथ्यापुरुषैः समान इतीतरपुरुषसामान्यं साध्येत । § 2927

३० तत्र न हीत्यादिना प्रतिक्षेपसाधनस्याभावमाह । न ह्यतीन्द्रियेष्वर्थेष्वतद्दर्शिनोतीन्द्रियार्थादर्शिनः प्रतिक्षेपः सम्भवति । किं कारणं [।] सतामप्येषामतीन्द्रियाणामर्थानामर्वागदर्शनस्य आज्ञानात् । तस्मान्नादर्शनमात्रात्प्रतिक्षेप इति भावः । § 2928

३५ नापि विरुद्धविधानात् पुरुषातिशयस्य प्रतिक्षेपः यस्मादत एवातीन्द्रियत्वादेव पुरुषातिशयस्य बुद्धिवादिना हेतुना । द्विविधस्यापि विरोधस्यासिद्धेः । अविरोधिना च वक्तृवादिना पुरुषातिशयस्यैकत्र सम्भवाविरोधादित्युक्तं प्राक् । § 2929

584/s

206a/PSVTa

नापीत्यादिना सामान्यसाधनस्याभावमाह । नापीतरेणार्वाग्दर्शना पुरुषेण तस्यातिशयवतः सामान्यसिद्धिस्तुल्यतासिद्धिः । किं कारणं [1] अतीन्द्रियदर्शनादिलक्षणस्य विशेषस्य यो सम्भवस्तस्य ज्ञातुमशक्यत्वात् । ईदृशेषु च परसन्तानवर्तिषु पुरुषमात्राप्रत्यक्षेष्वतीन्द्रियार्थदर्शनादिषु । या काचिदसम्भवप्रमाधन्यनुपलब्धिरुपादीयते । तस्या अनुपलब्धेः प्रागेव हेतुत्व- ५ प्रतिक्षेपात् । § 2930

किं च [1] पुंस्त्वादि साम्येपि यथास्त्रं संस्कारात् कस्यचित् प्रज्ञामेवादेर-तिशयदर्शनात् तथान्यस्याप्यतिशयस्य सम्भाव्यत्वात् । तस्मात् सम्भवद्विशेषाः पुरुषासम्भवद्विशेषे चेतरेपुरुषसामान्यासिद्धेरित्यप्युक्तं प्राक् । § 2931

तस्माच्छेषवदनुमानमेतद् वक्तृत्वाद्यसमर्थं पुरुषातिशयासम्भवप्रतिपाद- १० नाय । विपक्षवृत्तेरदर्शनेपि । § 2932

यदि नाम विपक्षे पुरुषातिशये वक्तृत्वादेर्वृत्तिनं दृश्यते । तथापि बाध-काभावेन व्यतिरेकस्य सन्देहादसमर्थं । अपि चैवादिन इति नास्त्य-तीन्द्रियार्थदर्शी पुरुष इत्येवादिनो जै मि नी याः स्त्रमेव वादमिति क-थचिदतिशयवतो जै मि न्यादेः सकाशाद् वेदार्थगतिर्भवतीति पुरुषातिश- १५ याभ्युपगमवादं पुनर्नास्त्यतीन्द्रियार्थज्ञः पुरुषः कश्चिदित्यनया स्त्रवाचा बिधुर-यन्ति बाधन्तेऽतिशयवत्पुरुषप्रतिक्षेपेण वेदार्थगतेरसम्भवात् [1] तथा हि [1] अयमर्थोऽस्माकन्नायमर्थ इति स्त्रयम्वैदिकाः शब्दा न वदन्ति । तेनाग्निहोत्र-शब्दानां योभिमतोर्थः स कल्प्यो भवेत् पुरुषै र्मी मां स कैः । तच्च नास्ति । यतस्ते हि पुरुषा रागादिसंयुता रागादियुक्ताः । ततो न तत्कल्पितोऽर्थः २० प्रमाणं । § 2933

अथ तस्य वेदार्थस्य कश्चि ज्ञै मि न्या दि रेव वेता कल्प्येत । तत्रैक- 585/s पुरुषो भिमतस्तत्त्ववित् । वेदार्थतत्त्वज्ञो नान्यः पुरुष इति किंकृतः । नात्र किञ्चित् कारणमस्ति मी मां स क स्य पुरुषत्वाविशेषात् सर्वो वा वेत्ति । न वा कश्चिदिति भावः । § 2934 २५

अथ पुरुषत्वादिसाम्येष्यसाधारणशक्तियुक्तो वैदिकानां शब्दानाम-तीन्द्रियैरर्थैः सह सम्बन्धस्य वेता कश्चि ज्ञै मि न्यादिः कल्प्यते [1] तदा तद्वज्जैमिन्यादिवत् । पुंस्त्वे पुरुषत्वे तुल्योपि कथमपीति निर्निमित्तमन्योपि कश्चिञ्ज्ञानी ज्ञानातिशयवान् । कस्मान्न वो न युष्माकमभिमतो जै मि न्या दिवदन्योपि ज्ञानवान् प्रसज्यत इति यावत् । § 2935 ३०

नेत्यादिना व्याचष्टे । एत आगच्छत भवन्तो ब्राह्मणा अयमस्माकमर्थो भवद्भिर्ग्राह्यो नान्य इत्येववैदिकाः शब्दा न विक्रोशन्ति न कथयन्ति येन तेभ्योर्थगतिः स्यात् । केवलमित्यवधारणे । अनभिव्यक्तार्थविशेषसंसर्गा एव श्रुतिं श्रोत्रविज्ञानमभिपतन्त्यारोहन्ति [1] अनभिव्यक्तार्थविशेषेण सह संसर्गः सम्बन्धो येषामिति विग्रहः । तत्राज्ञातार्थसम्बन्धेषु शब्देषु श्रुतिमभिपतत्स्त्रेकः ३५ पुरुषः स्त्रयं कश्चिदर्थं स्त्रेच्छानुरूपं कल्पयत्यन्योपि पुरुषोपरमर्थं कल्पय-तीत्यनिर्णय एव पदार्थस्य । § 2936

206b/PSVTa

स्वाभाविकः शब्दानामर्थसम्बन्धस्तेनैकार्थप्रतिनियमो भविष्यतीत्याह ।
नेत्याह । न च कश्चिच्छब्दानां स्वभावप्रतिनियमः स्वभावेन प्रकृत्यार्थेऽस्मिन्
सम्बन्धो येनानेकार्थकल्पनायामपि केवलं समयवशात् तन्तमर्थमाविशन्तो
वाच्यत्वेनोपाददाना दृश्यन्ते । तेषाम्वैदिकानां शब्दानां कश्चित् तच्चमाचष्टे
५ नापर इति न न्याय्यमिति सम्बन्धः । कीदृशानामविदितार्थनियमानां ।
अविदितोर्थनियमो येषामिति विग्रहः । किं कारणम् [1] अत्यक्षावेशात्
। अतीन्द्रियस्य स्वर्गादिसाधनस्यार्थस्य विषयत्वेनात्मसात्करणात् । न ह्य-
तीन्द्रियार्थस्य शब्दस्यार्थनियममर्वाग्दिर्शनः शक्तो ज्ञातुः । तत्राविद्वानेव ।
रागादिदोषोपप्लुतः । कश्चिञ्जैमि निः श व र स्वा मी वा । तेषां श-
१० ब्दानान्तच्चमाचष्टे । अस्यायमेवार्थ इति नापरः । अपरोपि पुरुषो जै मि
न्यायविशिष्टो न तच्चमाचष्ट इति भेदव्यवस्थानं न न्याय्यमयुक्तित्वात् । § 2937

अथ कुतश्चिदनिर्देश्यरूपाद् बुद्धीन्द्रियादीनाम् [1] आदिशब्दादभ्यास-
स्यातिशयात् कारणात् स एव जै मि नि प्रभृतिर्वेदार्थमेवेति नापरः प्राकृतः
पुरुष इतीष्यते । तदा तस्य जै मि नि प्रभृतेः कुतोयमतीन्द्रियज्ञानातिशयः
१५ । अतीन्द्रियस्य वेदार्थतत्त्वस्य ज्ञानातिशयोन्यैरविदिततत्त्वैरविशिष्टस्य । § 2938

भवतु वा जै मि नि प्रभृतिः पुरुषोतीन्द्रियार्थस्य वेत्ता । तथा जै
मि न्यादिवदन्योपि पुरुषातिशयो बो द्वा द्य भिमतो देशकालस्वभाव-
विप्रकृष्टानामर्थानां द्रष्टा । किमसम्भवी । कस्मादविद्यमानो दृष्टो येन
प्रतिक्षिप्यते । सोप्यतीन्द्रियार्थदर्शयस्त्वितीष्यतां । न चेदभिमतोपि जै मि
२० न्यादिर्मा भूत् । यतो न हि तत्प्रतिक्षेपसाधनानि । बो द्वा द्यभिम-
तपुरुषातिशयप्रतिक्षेपसाधनानि पुरुषत्वादीनि कानिचित् सन्ति [1] यानि
नैनम्वेदार्थविवेककारिणं जै मि नि प्रभृतिं नोपलीयन्ते । न विषयीकुर्वन्ति
। किन्तूपलीयन्त एव । तेषामपि पुरुषत्वादियोगात् । § 2939

अथ पुरुषत्वादिसाधनसम्भवेपि जैमिन्यादेर्विशेष इष्यते । तदा यथायम-
२५ तीन्द्रियवेदार्थविवेचनलक्षणे विशेषोऽस्य जैमिनिप्रभृतेरिष्टः । तत्साधनसम्भ-
वेपीति । तस्यातीन्द्रियार्थदर्शिपुरुषप्रतिक्षेपसाधनस्य पुरुषत्वादेः सम्भवेपि ।
तथान्यस्यापि पुरुषस्यातीन्द्रियार्थदर्शनं स्यादित्यनभिनिवेश एव भवतां मी
मां स का नां युक्तः । § 2940

नातीन्द्रियार्थदर्शीति कृत्वा जै मि नि प्रभृतेर्वेदार्थज्ञानमिष्टमपि तु । यस्य
३० वाक्यं प्रमाणसम्वादि । स पुरुषो वेदार्थविद् यदीष्यते । § 2941

जै मि नि प्रभृतेरेव च वेदार्थविवेचनं कुर्वतो वचनं प्रमाणसम्वादीति
परो मन्यते । § 2942

नेत्या द्या चा र्यः । नेदमुत्तरं युक्तं यस्मान्नह्यत्यन्तपरोक्षेषु वेदार्थेषु
स्वर्गादिसाधनत्वेण प्रमाणस्यास्ति सम्भवः । § 2943

587/s

स्यादेतदित्यादिना व्याचष्टे । न वयं पुरुषप्रामाण्याः कस्य-
चिज्जैमिन्यादेर्वेदव्याख्यानमभिनिविष्टाः [1] किन्तर्हि [1] प्रमाणसम्वादाद्
व्याख्यानमभिनिविष्टाः । एतदेव व्यनक्ति । बहुष्वपि वेदव्याख्यातृषु मध्ये ।
यो वेदस्य व्याख्याता । यथा व्याख्यातेर्धे प्रमाणं प्रत्यक्षादिकं संस्यन्दयति
योजयति स तादृशो व्याख्यातानुमन्यतेङ्गीक्रियते नान्य इति । § 2944 ५

तन्नेत्यादिना प्रतिषेधति । धर्माधर्मावदृष्टं । आदिशब्दात् स्वर्गादिसाध-
कत्वेष्वतीन्द्रियेषु प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरावृत्तेः । न वेदार्थे कस्यचित् प्र-
माणसम्वादि वचनं । यस्मात् तदसम्भवादेव हि । अत्यन्तपरोक्षे प्र-
त्यक्षादिप्रमाणस्यासम्भवादेव हि । तत्प्रतीत्यर्थन्तस्यातीन्द्रियस्य प्रतीत्यर्थ-
म्आगमः उपयाच्यते प्रार्थ्यते । अन्यथेति यद्वागमगम्येप्यर्थे प्रमाणान्तर- १०
सम्वादादेवार्थनिश्चयस्तदा सत्यपि तस्मिन्नागमे तद्गमयेर्धे यदि प्रमाणान्तर-
स्यावृत्तिः स्यात् [1] तदा प्रमाणान्तरावृत्तावागमात् केवलादप्रतिपत्तेः । त-
तश्चेति प्रमाणान्तरात्केवलादित्यागमरहितार्थप्रतिपत्तेरसाधनमेवागमः स्यात्
। प्रमाणान्तरभावाभावाभ्यामेवार्थप्रतिपत्तेर्भावाभावात् । केवलादागमनिर-
पेक्षादन्यतोपि प्रत्यक्षादेः प्रमाणादतीन्द्रियेर्धे प्रतिपत्तिः किन्वागमसहितात् १५
प्रत्यक्षादेरतीन्द्रियार्थप्रतिपत्तिरिति चेत् । § 2945

कथमिति सिद्धा न्त वा दी । कथमतीन्द्रियश्च नाम स्वर्गादिसिद्ध्युपायः
प्रत्यक्षादिविषयश्च विरोधात् । § 2946

स्यान्मतं [1] नैवात्यन्तपरोक्षेर्धे प्रत्यक्षादीनां साधकत्वं किन्तु ते पुनः
प्रत्यक्षादयः स्वविषयेप्यात्मीये विषयेप्युपेक्ष्यैव साधकाश्चेत् तथा २०
चागमस्यैव प्रामाण्यमिति परो मन्यते । § 2947

अनागमेत्यादि सिद्धा न्त वा दी । नास्मिन्नागमोस्तीत्यनागमोभ्यादिप्र-
त्ययो धूमादेर्लिङ्गान्न स्यात् । § 2948

588/s

नेत्यादि परः । न वै आगमेतीन्द्रियेष्वर्थेषु प्रवृत्ते प्रत्यक्षादिप्रमाणमाग-
मविषयेन्विष्यते । येनायन्दोषः । स्यात् । § 2949 २५

ततश्च केवलात् प्रतिपत्तेरसाधनमेवागमः स्यादिति । किन्तु सैवागम-
स्यातीन्द्रियेष्वपि प्रवृत्तिर्न ज्ञायते । तेनागमप्रवृत्तिः प्रत्यक्षादिकमपेक्षत इति
चेत् । § 2950

स्वयमित्यादिप्रतिवचनन्तदास्य प्रत्यक्षादेः स्वयमतीन्द्रियार्थप्रसाधने स-
मर्थस्य तदागमोपधानन्तस्यागमस्योपधानं सन्निधानं प्रत्यक्षादेः कमतिशयं ३०
पुष्णाति येनागमप्रवृत्तिमतीन्द्रियेर्धे ज्ञापयति । § 2951

अथातीन्द्रिये प्रत्यक्षाद्यसमर्थं [1] ततो समर्थन्तु प्रत्यक्षादि आगम-
प्रवृत्तिमपि नैव साधयिष्यति यतो यथा स्वर्गादिसाधकमतीन्द्रियन्तथा सा
चातीन्द्रियेणार्थेन सम्बद्धा आगमप्रवृत्तिरतीन्द्रिया । कथमन्येन प्रत्यक्षादिना
सिद्धा । नैव सिद्धा । येन तदर्थं प्रत्यक्षादिरन्विष्यत इति यत्किञ्चिदेतत् । ३५
§ 2952

बहुष्वपि व्याख्यातृषु यः प्रमाणं प्रत्यक्षादिकं संस्यन्दयति तस्य भाषितं गृह्यत इति ब्रुवतो पौरुषेयत्वादागमलक्षणादन्यश्चैवमागमलक्षणं स्यात् । एत- देवाह । तथा हीत्यादि । यस्य पुरुषस्य वचनं प्रमाणसम्वादि । तत्कृतत्तेन पुरुषेण संस्कृतं वच आगम इति प्राप्तं । वचनस्य च संस्कारस्तदर्थ- ५
स्य प्रमाणानुगृहीतव्यापनं । इदन्तदन्यदागमलक्षणं । तथा च निरर्था व्यर्थाऽपौरुषेयता आगमलक्षणत्वेनेष्टा । § 2953

तुल्येत्यादिना व्याचष्टे । यश्च प्रमाणसम्वादिवचनेन पुरुषेणार्थः क- ल्पितो यश्चेतरेण तयोरर्थयोस्तुल्येष्वपौरुषेयत्वागमवादे सति प्रमाण- बलादागमस्यापौरुषेयस्यापि क्वचिदर्थे प्रमाणसम्वादिन्य् आगमत्त्व इष्य- १०
माणेऽग्निहोत्रादिवाक्यानां प्रमाणसम्वाद आगमलक्षणं स्यात् । नापुरुषक्रिया । अपौरुषेयत्वागमलक्षणं न स्यात् । किङ्कारणं [।] तस्या अपुरुषक्रियाया अभिमताऽनभिमतेषु पुरुषोपदिष्टेषु सर्वार्थेषु तुल्यत्वेपि प्रमाणेनाबाधनात् प्र- तिपत्तेरिष्टत्वात् । § 2954

589/s

एतदुक्तम्भवति । प्रमाणसम्वादित्वेनागमार्थप्रतिपत्तेरिष्टत्वादित्यर्थः । त- १५
द्भावेऽप्यपौरुषेयत्वाभावेपि तुल्येत्यत्राप्रमाणसम्वादिन्यर्थे प्रतिपत्तेरनिष्टत्वात् प्र- माणसम्वादो वचनानामागमलक्षणं स्यात् । § 2955

यदि चात्यन्तपरोक्षेऽनागमज्ञानसम्भव आगमनिरपेक्षस्य ज्ञानस्य स- म्भवः । तदातीन्द्रियार्थवित् कश्चिदस्तीति स्वमभिमतम्भवेत् । § 2956

यदि पुरुषस्य जै मि न्या देवैर्दार्थमाख्यातुः परोक्षेऽर्थे स्वर्गादिसाध- २०
नोपाये आगमानपेक्षं ज्ञानयाथातथ्यं ज्ञानस्यावैपरीत्यमिष्यते । तदा जै मि न्यादिवदन्येपि पुरुषाः संत्यतीन्द्रियार्थदृश इतीष्टं स्यात् । § 2957

स्यादेतत् [।] नातीन्द्रियमर्थं प्रत्यक्षतो जानात्यपि बनुमानेन ज्ञात्वोप- दिशतीति [।] § 2958

तत्र । यतः [।] प्रत्यक्षपूर्वकाणामनुमानादीनामसम्भवात् । कदाऽत- २५
द्दर्शने तेन प्रत्यक्षेणातीन्द्रियस्यादर्शने [।] प्रत्यक्षेत्यादिनैतदेव स्पष्टयति । तेष्वतीन्द्रियेष्वर्थेषु प्रत्यक्षावृत्तेः कारणात् प्रत्यक्षपूर्वकाणां प्रमाणान्तराणाम- सम्भवात् । § 2959

अतदालम्बनं प्रतीयत इति तस्य प्रत्यक्षादेरालम्बनम्विषयः । न त- दालम्बनमतदालम्बनं प्रत्यक्षाद्यविषयन्तस्य प्रतीयते निश्चयार्थमागमोन्विष्य- ३०
त इत्यध्याहारः । प्रमाणान्तरस्य बनुमानादेरतीन्द्रियेऽर्थे वृत्तिः प्रत्यक्षम- तीन्द्रियविषयमन्वाकर्षति साधयति । प्रत्यक्षपूर्वकत्वादानुमानादेः । इति हेतोः पुरुषातिशयोतीन्द्रियाणामर्थानां द्रष्टा मी मां स कै रनिवार्यः स्यात् । निवारितश्च । तस्मान्नास्त्यतीन्द्रियेऽर्थे प्रमाणान्तरवृत्तिः । § 2960

अत एवेति प्रमाणान्तरावृत्तेरेवागमस्य वेदस्य आतीन्द्रिये स्वर्गादिसाधन- ३५
त्वा- लक्षणेऽर्थविशेषे या वृत्तिस्तस्या अनिश्चयात् । अयं जै मि नि रन्यो वा श ब र स्वा म्यादिः पुरुषः । स्वयमिति परोपदेशनिरपेक्षः । वेदस्यार्थं

208a/PSVTa
590/s

न वेत्ति । रागादिमान् यतः । रागादिमच्चमपरिज्ञानकारणं । अन्यतोपि न वेत्ति वेदस्यार्थन्तस्याप्यस्य पुरुषस्य रागादिमच्चात् । वेदोपि स्वयमर्थं न वेदयति न प्रकाशयति । तेन वेदार्थस्य कुतो गतिः । नैव गतिरस्ति । यस्मात् सर्व एव हि पुरुषोनतिक्रान्तो रागादिदोषकृतो विप्लवो भ्रान्तिर्यस्येति विग्रहः । तमिति वेदस्यातीन्द्रियार्थप्रतिनियममयमेवास्यार्थो नायमित्येवं न वेत्ति स्वयं । नाप्येनं रागादिमन्तं पुरुषमन्यः पुरुषो वेदयति तस्याप्यन्यस्य तुल्यप्रसंगतः । रागादिमच्चेन तस्याप्यज्ञबादित्यर्थः । यतो न ह्यन्येन स्वयममार्गज्ञेनाकृष्यमाणोऽन्धः पन्थानं प्रतिपद्यते । नापि स्वयमुपदेशनिरपेक्षो वेदः स्वार्थं प्रकाशयति । कुतः [1] उपदेशवैयर्थ्यप्रसंगात् । जै मिन्या दि व्याख्यानस्य निष्फलत्वप्रसंगात् । § 2961

तत्तस्मादयमपरिज्ञातार्थो वेदाख्यः शब्दगडुः । घाटामस्तकयोर्मध्ये मांसपिण्डो गडुरुच्यते निष्फलत्वात् । तद्वद्वैदिकोपि शब्दोऽपरिज्ञातार्थत्वेन निष्फलत्वात् । गडुरिव गडुः । एवमिति किमस्यायमर्थोधवायमिति संशयात् तदभिप्रसन्नस्य शल्यभूतो दुःखहेतुरतस्तमंगीकृतवेदम्पुरुषं दुःखमासादयति स्थापयति । कीदृशोऽसदृशंनमेव स्नायुः शिरा । तेनोपनिबद्धस्तत एव केनचित् कारुणिकेनाप्यपनेतुमिच्छता दुरुद्धर इत्युपहसति । § 2962

तेनेत्यपरिज्ञातार्थत्वेन आग्निहोत्रजुहुयात् स्वर्गकाम इति श्रुतौ वेदवाक्ये खादेच्छमांसमित्येष नार्थः किञ्चन्योभिमतोर्थ इत्यत्र का प्रमा । नैव किञ्चित् प्रमाणं । § 2963

591/s

क्वचिदित्यादिना व्याचष्टे । अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकाम इत्यादि वाक्यस्य क्वचिदपि वाच्यत्वेनाभिमतोर्थे प्रत्यासत्तिरहितस्यानभिमतोर्थे विप्रकर्षरहितस्य वास्तवस्य सम्बन्धस्य निराकरणादुभयाभावः । भूतविशेषेणैव यथाभिमतमिति मन्त्रादिपूतं घृतादि प्रक्षिपेदित्ययमर्थो न पुनः श्वमांसं खादेदित्ययमर्थ इति नातिशयम्पश्यामः । § 2964

नन्वयं यथोक्तः । सर्वत्र पौरुषेयेप्यागमे समानः प्रसङ्गः । तमेव दर्शयन्नाह । परोक्षो दैशिको वक्ता । येषाम्बचनानामागमानान्तानि तथोक्तानि । तेषामर्थं यथाभिप्रायमिति यथा दैशिकाभिमतः । इदानीन्तना अदृष्टदैशिकाः पुरुषाः समनुयन्त्यवगच्छन्त्याऽहोस्त्रिद् विपर्ययन्दैशिकाभिप्रायविपरीतमिति नियमाभावात् सर्वत्र संशय इति मन्यते । § 2965

नेत्यादिना परिहरति । नायं सर्वत्र प्रसंगः । उपदेष्टुरागमस्य प्रणेतुरभिप्रायप्रकाशनेनेति प्रथमं प्रकाशयतानेन स्वाभिप्रायस्तत्कालसन्निहितेभ्यः श्रोतृभ्यः कथितोस्य वचनस्यायमर्थ इति । तेपि श्रोतारोन्येभ्यः प्रकाशयन्ति तेप्यन्येभ्य इत्याचार्योपदेशे पारम्पर्यस्य सम्भवात् । न ह्ययमभिप्रायकथनलक्षणो वैदिकानां शब्दानामदैशिकानामित्यपौरुषेयाणां सम्भवति दैशिकस्याभावात् । § 2966

इतश्च पौरुषेयेषु यथा प्रसिद्धार्थसम्भवो यस्मादागमस्य प्रणेता लोको मया बोधनीय इति लोकप्रत्यायनाभिप्रायश्च ब्रुवाणो लोके यस्मिन्नर्थे श-

दुपदिष्टमयुक्तिगम्यमपि तथा भवति । किं कारणं [१] तत्प्रवृत्तेरित्यादि । तस्य पुरुषातिशयस्य वचनप्रवृत्तेरविसम्वादेन व्याप्त्या सिद्धेर्विपर्यये बाधक-प्रमाणाभावात् । ननु भवतापि [१] § 2976

प्रत्यक्षेणानुमानेन द्विविधेनाप्यबाधनम् । १ । २१८ इत्यादिनैक-देशाविसम्वादनमागमलक्षणमिष्टमिति [१] § 2977

अत आह । अगत्या चेत्यादि । प्रमाणगम्यार्थाविसम्वादेनात्यन्त-परोक्षेप्यविसम्वादिवचनमितीदमागमलक्षणमगत्येष्टमागमात् प्रवृत्तौ वरमेवं प्रवृत्त इति । नातो यथोक्तादागमादतीन्द्रियार्थनिश्चयस्तस्याप्रामाण्यात् । त-दिति तस्मान्न प्रमाणमागम इत्युक्तं प्राक् । § 2978

तदेवमपौरुषेयाणां शब्दानामर्थज्ञानन्नाचार्यसंप्रदायात् । दैशिक-स्याभावात् । न युक्तेस्सकाशादत्यन्तपरोक्षेर्त्थे प्रमाणाप्रवृत्तेः । नापि लोकाद-र्थप्रतीतिर्लोकप्रत्यायनाय प्रयोगाभावेन लोकसंकेतानुसरणायोगादिति । त-त्रापौरुषेयेषु शब्देष्वर्थानामप्रतिपत्तिरेव न्याय्या । तत्रापि वैदिके शब्दे प्र-सिद्धो लोकवादो यथा ग्यादि शब्दाद् दाहपाकादिसमर्थेर्त्थे प्रवर्तन्त इत्यादि । § 2979

यो लोकव्यवहारस्स चेद् वेदार्थप्रतिपत्तिहेतुः । § 2980

उत्तरमाह । तत्रेत्यादि । तत्र लोकेऽविद्यात्वे कः पुरुषोतीन्द्रियार्थदृक् । येनातीन्द्रियार्थदृशाऽनेकार्थेषु शब्देष्वेकार्थप्रतिनियमाभावादाशङ्कमानार्थ-विशेषेषु वैदिकेष्वर्थोयमतीन्द्रियो विवेचितो विभक्तोयमेवास्यार्थो नायमिति [१] नैव तादृशः कश्चिदस्ति । § 2981

न हीत्यादिना व्याचष्टे । न ह्ययं लोकव्यवहारोपौरुषेयादकृतकाच्छ-ब्दार्थसम्बन्धाद् भवति [१] किन्तर्हि [१] अभिप्रायकथनलक्षणात् सम-यात् । किमिव [१] स्त्रशास्त्रकारेत्यादि । स्त्रशास्त्रकाराणां पा णि नि प्रभृतीनां समयात् संकेतात् । तत्समयानुसारिणां पा णि नी या दीनां वृद्धिगुणसंज्ञादिव्यवहारवत् किं कारणम् [१] उपदेशापेक्षणात् । § 2982

यदि हि लौकिकोपि व्यवहारो निसर्गसिद्धः स्यात् तदा परोपदेशन्नापेक्षेत । न च यथा सामयिकात् सम्बन्धादुपदेशापेक्षादर्थप्रतीतिस्तथाऽपौरुषेयाद-पि सम्बन्धादुपदेशापेक्षादेव वेदार्थप्रतीतिः [१] यतो न ह्यपौरुषेये तस्मिन् वैदिके शब्दार्थसम्बन्धे परोपदेशो युक्तः । किङ्कारणं [१] तस्य वेदार्थस्य केनचिदपि पुरुषेणाज्ञानादज्ञानां च वेदार्थस्यातीन्द्रियत्वात् । तदुक्तं । § 2983

श्रेयः साधनता ह्येषान्नित्यम्वेदात् प्रतीयते ।

तादृष्येण च धर्मबन्तस्मान्नेन्द्रियगोचरः । श्लो० चो० १४

श्रेयो हि पुरुषप्रीतिः सा द्रव्यगुणकर्मभिः ।

चोदनालक्षणेः साध्या तस्मात्तेष्वेव धर्मतेति । श्लो० चो०

१९१ § 2987

ऐन्द्रियकत्वे तु वेदार्थस्याभ्युपगम्यमाने स्वयमुपदेशमन्तरेण वेदार्थस्य प्र-
तीति प्रसङ्गात् । रूपादिवत् । यथा रूपादीनामैन्द्रियकत्वादुपदेशमन्तरेण
प्रतीतिस्तद्वत् । § 2988

209b/PSVTa

अथातीन्द्रियेपि वेदार्थे निश्चयार्थमुपदेशोऽभ्युपगम्यते । तदोपदेशे च
५ । वेदार्थोपदेष्टृणां पुंसां स्वतन्त्राणामिति रागाद्यभिभवेन सम्यग्ज्ञानाभावाद्
यथेच्छं प्रवृत्तानां यथातत्त्वमुपदेशेनाविसम्वादस्यासिद्धेरनाश्वासो न निश्चयो
वेदार्थे । न ह्यज्ञा यथातत्त्वमुपदेष्टुं समर्था इति । न पुरुषाः स्वेच्छयोपदिशन्ति
। § 2989

किन्तु वेदवद् वेदव्याख्यानमप्यपौरुषेयमुपदेशपरम्परायातलक्षणात्
१० संप्रदायाविच्छेदादागतं । ततो यथोक्ताद् वेदव्याख्यानाद् वेदार्थसिद्धिरिति
चेद् । [1] § 2990

उत्तरमाह । तस्यापीत्यादि । तस्यापि वेदव्याख्यानस्य शब्दात्मकत्वे
शब्दस्वभावत्वे वेदेन तुल्यः पर्यनुयोगः । कथमस्यापौरुषेयस्य वेदव्याख्यान-
स्यार्थो विदित इति कुतोस्माद् वेदार्थनिश्चयः । पौरुषेये ब्रागमे नाय-
१५ न्दोषो यतः पुरुषो हि स्वयं समितानां संकेतितानां शब्दानामर्थं शृङ्ग-
ग्राहिकायापीत्यस्य शब्दस्यायमर्थ इत्यनेन तावदबुधमज्ञं पुरुषं बोधयेदित्य-
स्ति पौरुषेयाणां शब्दानामर्थगतावर्थज्ञाने उपायो नापौरुषेयाणां । तथा
ह्यपौरुषेयस्तु शब्दो नैवं करोति यथायं ममार्थो रागादिमता ग्राह्य इति ।
न चास्यापौरुषेयस्य शब्दस्य कश्चि ज्ञे मिन्यादी रागादिमान् क्वचिदतीन्द्रियेर्षे
२० सम्बन्धनियमं ज्ञातुमीशः शक्त इति । अप्रतिपत्तिरेव तदर्थस्य वेदार्थस्य ।
§ 2991

595/s

अपि च [1] भवतु नामापौरुषेयो वेदस्तद्व्याख्यानश्च तथापि रागादिम-
ता पुरुषेण पुरुषायोपदिश्यमानमनष्टसंप्रदायमेवाद्यत्वेऽप्यनुवर्तत इति अत्रापि
प्रमाणाभावात् समयः शपथादिः शरणं । आगमभ्रंशकारिणामित्यादिना सं-
२५ प्रदायविच्छेदेन रचनान्तरसम्भवेमेव समर्थयते । आगमभ्रंशकारिणां पुंसाम-
न्यथा । पूर्व रचनावैपरीत्येन रचनादर्शनादिति सम्बन्धः । अन्यथा रचनायां
कारणमाह । आहोपुरुषिकयेत्यादि । आहोपुरुषिकयेत्यहंमानित्वेन । य-
था सां ख्य नाशकमा ध वे न सांख्यसिद्धान्तस्यान्यथा रचनं कृतं ।
तद्दर्शनविद्वेषेण वान्यथा रचनासम्भवात् । यथा म हा या न विद्विष्टा-
३० नां महायानप्रतिरूपकसूत्रान्तररचनं । तत्प्रतिपन्नखलीकरणायेति । तस्मिन्
दर्शने यः प्रतिपन्नः पुरुषस्तस्य खलीकारायान्यथारचनासम्भवः । तत्प्रतिपन्न-
खलीकार एव कथं । धूर्तव्यसनेन । व्यसनमिदन्धूर्तानां यत्परः खलीकर्तव्य
इति । अन्यतो वा कुतश्चिल्लाभादिकात् । § 2992

अपि चात्र वेदार्थनिर्णये । भवान् वे द वा दी । स्ववादानुरागात्कारणात्
३५ । स्वमेव मुखवर्णं । मुखं वर्णयति शोभयतीति मुखवर्णः । स्वाभ्युपगमस्तं
नूनम्विस्मृतवान् । येन रागादिमलिनेभ्यः पुरुषेभ्यो वेदार्थनिर्णयः प्रार्थ्यते
। § 2993

210a/PSVTa,
596/s

पुरुष इत्यादिना मुखवर्णमाचष्टे । यस्मात् पुरुषो रागादिभिरुपप्लुतो विपर्यस्तोऽनृतमपि ब्रूयादिति कृत्वा नास्य पुरुषस्य वचनम्प्रमाणमिति [।] तदनृतवादिब्रूमिहापि वेदार्थसम्प्रदायानुक्रमे । जै मि न्यादिना पुरुषेण क्रियमाणे किन्न प्रत्यवेक्षते सम्भवति न वेति । यस्मात् स एव पुरुषो रागादिमान् जै मि निप्रभृतिर्वेदम्वेदार्थम्वोपदिशन् रागाद्युपप्लवात् कारणादन्यथाप्युपदिशेदिति मिथ्यार्थाशंका नैव निवार्यते । § 2994

आशंकाकारणान्येव दर्शयन्नाह । श्रूयन्ते हीत्यादि कैश्चित् पुरुषैर्या ज्ञ व ल्क्य प्रभृतिभिरुत्सन्नोद्धृतानि । उत्सन्नान्यन्तरितानि सन्ति वेदस्य शाखान्तराणि । उद्धृतानि स्मृत्वा स्मृत्वा पुनरारचितानि । तानि च यथातच्च स्मृत्बोद्धृतानीति किमत्र प्रमाणं । इदानीमपि कानिचिद् आ हू र क प्रभृतीनि शाखान्तराणि विरलाध्येतृकाणि । स्वल्पाध्येतृकानि दृश्यन्ते । ते कतिपयाध्येतारो न समारोप्योपदिशन्तीति किमत्र प्रमाणं । यथा विरलाध्येतृकाणि शाखान्तराणि दृश्यन्ते । तद्वत् प्रचुराध्येतृकाणामपि बहुतराध्येतृकाणामपि शाखान्तराणां कस्मिंश्चिदित्यतिक्रान्ते काले संसारसम्भवात् । अल्पाध्येतृकबसम्भावनासम्भवात् । तेषां प्रागपि प्रचुराध्येतृकबे प्रमाणाभावात् । इदानीन्तर्हि कथं प्रचुराध्येतृकाणि तानीत्यत आह । पुनरित्यादि । पुनः कालान्तरेणाप्तत्वेन सम्भावितस्य पुरुषस्य प्रत्ययात् प्रामाण्यात् तदन्यासम्भावितपुरुषाध्ययनवैपरीत्येन संहतानामध्येतृणां प्रचुरतोपगमनस्य बाहुल्योपगमनस्य या सम्भावना तस्याः सम्भवादिनिश्चयः । § 2995

किञ्च । ये ते पुरुषा विरलीभूताः शाखान्तराणां प्रतानयितारस्तेषां प्रतानयितृणामन्यथोपदेशसम्भवादिति सम्बन्धः । तथा चानाश्वास इत्यभिप्रायः । कीदृशानां प्रतानयितृणां कदाचिदधीतविस्मृताध्ययनानां । अधीतं सद् विस्मृतमध्ययनं यैस्ते तथोक्ताः । यथाधीतं विस्मृतास्सन्तस्तेऽन्यथापि प्रतानयेयुरित्यर्थः । केन कारणेनेत्याह । अन्येषान्तदभिप्रसन्नानामध्येतृणान्तस्मिन्नध्यापयितरि । या महत्सम्भावना । तस्या भ्रंशभयात् । यद्यहमन्यथापि नोपदिशेयं । नूनमेते मय्याप्तसम्भावनां जहातीति । आदि शब्दादाहोपुरुषादिकात् अन्यथोपदेशसम्भवः । § 2996

597/s

प्रतानयन्तु नाम तेऽन्यथा । तथाप्यध्येतारो न तथा प्रतिपक्षेरन्नित्याह । तदित्यादि । तस्य सम्भावितस्य पुरुषस्य प्रत्ययाच्च तदुक्तानां । सम्भावितप्रणेतृपुरुषाभिप्रसन्नानामविचारेण वेदाध्ययनप्रतिपक्षेऽन्यथासंप्रदायसम्भवः । पुरुषप्रामाण्यात् प्रवृत्तिमेव साधयन्नाह । बहुष्वप्यध्येतृषु मध्ये सम्भावितात् पुरुषाद् बहुलं लोके प्रवृत्तिदर्शनात् । § 2997

११ ल्याध्येतृका] ? णि
२७ ज] ? जह

ननु सम्भावितात् प्रतिपत्तौ सम्वाद एवेत्यत आह । ततोपि सम्भावितात् पुरुषात् कश्चित् केनचित् कारणेन सम्भावना भ्रंशभयादिना । विप्रलम्भस्य विसम्वादस्य सम्भवात् । § 2998

210b/PSVTa

उपचयहेतुमाह । किंचेत्यादि । परिमिताश्च ते व्याख्यातृपुरुषाश्च तेषां परम्परामेवात्र वेदव्याख्याने भवतां मी मां स का नां श्रृणुमः । तत्र तेषु मध्ये कश्चिद् वेदस्य व्याख्याता द्विष्टादीनामन्यतमः स्यात् । कश्चिद् वेददर्शने विद्विष्टः सोन्यथाप्युपदिशेत् । तथा कश्चिदज्ञः धूर्त्तो वा । तथा च वेदव्याख्यायामनाश्वासः । § 2999

यत एवन्तस्मान्नापौरुषेयाद् वेदव्याख्यानाद् वेदार्थसिद्धिः । नापि साम-
यिकात् सांकेतिकाल्लोकव्यवहाराद्वेदार्थसिद्धिः । लोकस्य रागाद्युपप्लुतत्वात् । § 3000

भवन्तु वा निसर्गसिद्धा वैदिकाः शब्दास्समयनिरपेक्षाः । एवमप्यसाम-
यिकत्वेभ्युपगम्यमाने । व्यवहारे नानार्थानां गवादिशब्दानान्दर्शनात् । स-
र्वत्र वैदिकेपि शब्दे न तदाशंकाऽनिवृत्तेरिति सम्बन्धः । नानार्थाशंकाया
अनिवृत्तेरित्यर्थः । लौकिकानामेव नानार्थत्वं वैदिकानामिति चेदाह । क-
स्यचिदित्यादि । तस्यापि वैदिकस्य कस्यचिद् प्रसिद्धार्थस्येति यत्र शब्दः
प्रसिद्धो नार्थस्तस्याप्रसिद्धस्य वा स्वरूपेण शब्दस्य । पुनर्व्युत्पत्तिप्रदर्श-
नेनार्थः कल्पनीयः पुरुषैः । तथा च सति पुनः किं यथा स्थितमेवार्थ
पुरुषो वैदिकानां शब्दानामुपदिशति किंवाविपरीतमिति सर्वत्र नानार्था
शङ्काया अनिवृत्तेः । § 3001

अनिष्टेर्धे प्रयुक्ता अपि वैदिकाश्चब्दा न तत्र प्रतीतिं जनयन्तीत्यप्य-
युक्तं । यतः सर्वेषां शब्दानां लौकिकानां वैदिकानां च यथार्थन्नियोगेपि ।
वीप्सायामव्ययीभावः । यस्मिन् यस्मिन्नर्थे नियोगस्संकेतस्तस्मिन् सत्यप्य-
वैगुण्येन तत्र तत्रार्थे यथासमयं यथासंकेतं प्रतीतिजननात् । न चानिष्टेन्य-
थाप्रतीतिजननं । यत इष्टानिष्टयोरर्थयोः प्रत्यासत्तिविप्रकर्षाभावेन प्रतीत-
जननस्याविशेषात् । ततश्चाविशिष्टानां सर्वार्थेषु वैदिकानां शब्दानामेकमर्थं
किंश्चिद्विशिष्टमत्यक्षसंयोगं [1] शब्देन सह सम्बन्धो यस्य स तथोक्तः । अन-
त्यक्षदर्शिनि । अर्वाग्दर्शिनि पुरुषसामान्ये को विवेचयेत् [1] नैव कश्चिद्
विवेचयेत् । यतो लोकात् प्रतीतिः स्यात् । § 3002

598/s

अपि च [1] अयं मी मां स कः स्वयमपि न सर्वत्र वेदे प्र-
सिद्धिमनुसरति । येन प्रसिद्धाल्लोकप्रवादाद् वेदार्थगतिः स्यात् । किं कारणं
। यस्मात् स्वर्गोर्वश्यादिशब्दश्च । स्वर्गशब्द उर्वशी शब्दः । आदिशब्दान्
न्द न व ना दि शब्दश्चारूढार्थस्याप्रसिद्धार्थस्य वाचकोऽनेन वेदवादिना
निर्वर्ण्यमानो व्याख्यायमानो दृष्टः । तथा हि प्राकृतपुरुषातिशायिनो ये
पुरुषं विशेषास्तेषां निकेतः स्थानं । मानुषातिक्रान्तं सुखमतिमानुषं त-
स्यातिमानुषस्य सुखस्याधिष्ठानमाश्रयः । नाना प्रकाराण्युपकरणान्युपभोग-
वस्तूनि यस्मिन् । स नानोपकरणः स्वर्ग इति लोकप्रवादः तन्निवासिनी

211a/PSVTa

स्वर्गनिवासिन्यप्सरा उर्वशी नामेति लोकप्रवादः । तं लोकप्रवादमनादृत्य मनुष्येष्वेव निरतिशया प्रीतिः स्वर्गः । उर्वशी चारणिः । पात्री वेत्यादिना । लोकप्रसिद्धादर्थादन्यामेवार्थकल्पनामयं जै मि न्यादिः कुर्वाणोग्निहोत्रादिशब्दान्तरेष्वर्थनिर्णये । कथं प्रसिद्धिं प्रमाणयेत् । नैव प्रमाणयेदिति यावत् ।

§ 3003

तत्राग्निहोत्रादिशब्देषु लोकप्रसिद्धार्थकल्पनाया अविरोधात् प्रतीत-
स्वैवार्थस्याभ्युपगम इति चेत् । स्वर्गोर्वश्यादिशब्देषु तु प्रसिद्धार्थाभ्युपगमे
प्रमाणविरो धादनभ्युपगम इति परो मन्यते । § 3004

599/s

नेत्यादिना सि द्धा न्त वा दी । भेदमनन्तरोक्तं युज्यते । यस्माद-
त्रापि स्वर्गोर्वश्यादिशब्देषु लोकप्रसिद्धेतीन्द्रियेर्भ्युपगम्यमाने । प्रमाणेन
विरोधासिद्धेः न ह्यत्र प्रत्यक्षमनुमानं वा बाधकं प्रमाणमस्ति । अन्य-
त्रापीत्यग्निहोत्रादिशब्देष्वपि लोकप्रसिद्धार्थकल्पनायामविरोधस्य दुरन्वयत्वात्
। साधकप्रमाणाभावेन दुर्बोधत्वात् । § 3005

एतदेव साधयन्नाह । विरुद्धामपि यथाप्रसिद्धामग्निहोत्रात् स्वर्गावाप्ति
मान्द्यादयं जै मि न्या दिर्न लक्षयेदपि कदाचिदिति संशयः । किं च [1]
विरोधाविरोधौ च नान्यावेव [1] किन्तर्हि [1] बाधकसाधकप्रमाणवृत्ती
। यथोक्तस्यानुपलम्भाख्यस्य बाधकस्य प्रमाणस्य वृत्तिर्विरोधः । साधक-
स्य प्रत्ययानुमानस्य प्रमाणस्य वृत्तिरविरोधः । ते च विरोधविरोधस्वभावे
। बाधकसाधकप्रमाणवृत्ती । अत्यक्षेऽतीन्द्रिये वस्तुनि नाभिमतं । न हि
देशादिविप्रकृष्टेषु स्वर्गादिसाधनेषु बाधकं साधकं च प्रमाणं प्रवर्तते ।
यदा चैवन्तत्कथं नैव तद्वशादिति विरोधाविरोधवशात् । विरोधवशात् स्व-
र्गादिशब्देषु प्रसिद्धार्थप्रतीतिरविरोधवशाच्चाग्निहोत्रादिशब्देषु प्रसिद्धार्थप्रतीतिः
। § 3006

अथ मतं [1] न साधकप्रमाणवृत्तिरविरोधोतीन्द्रियेर्भ्ये किं त्वागमसंज्ञित-
स्याग्निहोत्रादिवचनस्य लोकप्रसिद्धार्थवाचकत्वेन प्रवृत्तिरेवाविरोध इति [1]
§ 3007

अत आह । न चेत्यादि । लोकप्रसिद्धार्थवाचकत्वेनाग्निहोत्रादिवचनस्य
प्रवृत्तिरेवाविरोधो न च । किं कारणम् [1] अन्यत्रापि स्वर्गोर्वश्यादिशब्देष्वपि
स्वर्गादिवाचकत्वेन प्रवृत्तेरविरोधप्रसङ्गात् । तथा हि [1] स्वर्गोर्वश्यादिश-
ब्दाःस्थानाप्सरोविशेषादिष्वेव प्रवृत्ता लोके दृश्यन्ते । ततश्चाविशेषादुभयत्र
प्रसिद्धार्थपरिग्रहोस्तु । न चैकत्रापि । § 3008

किं च [1] अपौरुषेयो वेदाख्य आगमः स च स्वमर्थं स्वयं न प्रकाशय-
ति किन्तु तस्यागमस्य लोकप्रवादादर्थसिद्धिरभ्युपगम्यते । तत्र पुनर्लोकप्र-
सिद्धाङ्गीकरणेपि विरोधचिन्तायां क्रियमाणायां सर्वत्रागमेऽनाश्वासः स्याद-
तीन्द्रिये विरोधाविरोधयोर्निश्चेतुमशक्यत्वात् । § 3009

211b/PSVTa

600/s

अनाश्वासमेव साधयन्नाह । सत्यपीत्यादि । सत्यपि तस्मिन्नपौरुषेय
आगमे । स्वर्गादिशब्दवाच्यस्य स्वर्गादर्थस्यातथाभावात् । तथाभावस्तथात्वं

[1] यथा लोकेप्रसिद्धस्वर्गार्थग्रहणमतथाभावादप्रसिद्धार्थग्रहणादन्यस्याप्य-
ग्निहोत्रादिशब्दस्य शङ्कनीयत्वात् । किमस्य लोकप्रसिद्ध एवार्थः किम्वा
स्वर्गादिशब्दवदन्य एवेति । एतदेव कुतः [1] प्रमाणवृत्तेः । न ह्यत्र लोक-
प्रसिद्धार्थग्रहणे प्रमाणं प्रवर्तत इति । § 3010

५ यदुक्तमित्यादि परः । यदुक्तम् [1] अग्निहोत्रं जुहुयादित्यत्र वाक्ये श्व-
मांसभक्षणस्य चोदनाभिधानन्तस्य विकल्पः कल्पना भवन्निति । स दोषो न
भवति । किं कारणम् [1] वेदस्यैव प्रदेशान्तरे तथेति भूतविशेषे घृतादिकं
प्रक्षिपेदित्येवमस्याग्निहोत्रादिवाक्यास्यार्थचर्चनात् । व्याख्यानात् । § 3011

१० नेत्यादि सि द्धा न्त वा दी । नेदमुत्तरं युज्यते । तस्य प्रदेशान्तरस्थस्य
व्याख्याभूतस्य वाक्यस्यार्थपरिज्ञानात् । ततश्च प्रदेशान्तरेष्वपि व्याख्याभूतेषु
तथार्थकल्पनाया इति । श्वमांसभक्षणकल्पनाया अनिवार्यत्वात् । § 3012

१५ यदीत्याद्यस्यैव समर्थनं । यदि ह्ययमपौरुषेयो वेदाख्यः शब्दराशिः
क्वचित् प्रदेशान्तरे विदितार्थः स्यात् तदा ततो विदितार्थात् प्रदेशान्तरात्
परिशिष्टस्यार्थप्रतीतिः स्यात् । यावता ते तु वैदिकाः शब्दा बाहुल्येप्य-
परिज्ञानार्थत्वादन्था एव सर्व इति कृत्वा पुरुषेण यथेष्टं प्रणीयन्ते व्याख्यायन्ते
। § 3013

२० यत एवन्तस्माच्छब्दान्तरेषु तादृश्विति । अग्निहोत्रं जुहुयादित्यादि वा-
क्यानाम्व्याख्याभूतेषु तादृश्येवास्तु कल्पना । कीदृशी [1] इत्याह । यादृश्य-
ग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इत्यस्य कल्पना कृता प्रदेशान्तरेपि श्वमांसभक्षण-
कल्पनास्त्विति यावत् । § 3014

२५ अपि च प्रसिद्धिश्च नान्यदेव किञ्चित् । किन्तर्हि [1] नृणां पुरुषाणां
वादः स च वादः प्रमाणन्नेष्यते भवता । सर्वपुरुषाणां रागाद्युपप्लुतत्वात्
। भूय इति पुनः । ततश्च लोकप्रवादादप्रमाणत्वेन पूर्वं व्यवस्थापितात्
पुनर्वेदार्थगतिरिति युगपत्किमेतद्विष्टकामितं । यदेव वस्त्वप्रमाणत्वेन द्विष्टं ।
तदेव पुनः प्रतिपत्तिहेतुत्वेन कामितमभिलषितमिति परस्परविरोधः । § 3015

३० न प्रसिद्धिर्नामान्या जनप्रवादात् । किन्तु जनप्रवाद एव प्रसिद्धिः ।
ते च सर्वे जना असम्भावनीययाथातथ्यवचना असम्भावनीयं याथातथ्यम-
विपरीतत्वं यस्मिन् वचने । तदसम्भावनीययाथातथ्यं वचनं येषामिति विग्रहः
। किं कारणं [1] रागाविद्यापरीतत्वात् । रागाविद्याभ्यां व्याप्तत्वात् । तदिति
तस्मादेषां जनानां प्रवादो न प्रमाणं । § 3016

३५ बाहुल्याञ्जनस्य तत्प्रवादः प्रमाणमित्यपि मिथ्या । यतः [1] न हि ब-
हूनां जनानाम्मध्ये कस्यचिदेकस्य आपि पुरुषस्य सम्यक्प्रतिपत्तेरभावे सति
लोकस्य बाहुल्यमर्थवद् भवति प्रयोजनवद् भवति । किमिव [1] पा र
सी केत्यादि । यथा बहुभिः पारसीकैर्मातरि मैथुनाचरणान्न तत्र्याय्यम्भवति
। एवं बाहुल्येपि रागादि- मतामतीन्द्रियेर्थे वचनमप्रमाणमेवेति । § 3017

अथ तेषामेव रागादिमतां पुरुषाणां वचनात् पुनः परोक्षस्याग्निहोत्रादिश-
ब्दवाच्यस्यार्थस्य प्रतिपत्तिरिति । कथन्तदेव युगपदेकस्मिन्नेव काले द्वेष्यं च
काम्यं च युज्यते । § 3018

अग्निहोत्रादिशब्दस्य यस्मिन्नर्थे लोकप्रसिद्धिस्तामुल्लंघ्य त्यक्त्वा । त-
तोर्थान्तरस्य श्वमांसभक्षणादेः कल्पने न निबन्धनं कारणमिति । तस्मात्
प्रसिद्धिरेव गृह्यत इत्येतदप्ययुक्तं । यतः प्रसिद्धेरप्रमाणत्वात् तद्गृहे प्र-
सिद्धिग्रहे किन्निबन्धनं [1] नैव किञ्चिदिति प्रसिद्धेरपि ग्रहो माभूदिति ।

§ 3019

602/s

प्राप्त्येत्यादिना पूर्वाह्नन्तावद् व्याचष्टे । प्रसिद्ध्या प्राप्तस्यार्थस्य प्रतिलोम-
नेन त्यागेनान्यत्राप्रसिद्धेरर्थे प्रवृत्तिर्गुणदोषदर्शने सति युक्ता । यदि प्राप्तेर्
दोषदर्शनं स्यादप्राप्ते च गुणदर्शनं । न चाग्निहोत्रादिशब्दानां प्रसिद्धेरर्थे दोष-
दर्शनमस्त्यप्रसिद्धे वा गुणदर्शनन्ततः प्रसिद्धेरेवान्वयोन्युगमनमिति चेत् ।

§ 3020

नेत्यादिना प्रतिषेधति । एतच्च पश्चाह्नस्य विवरणं । नैतदेवं [1] किंङ्कारणं
[1] प्राप्तेः प्रमाणवृत्तिलक्षणत्वात् । साधकेन हि प्रमाणेनार्थस्य प्राप्तिर्निश्चीयत
इति प्राप्तेः प्रमाणवृत्तिलक्षणत्वमुच्यते । न च प्रसिद्धिः प्रमाणं येन सिद्धोर्थो
न्यायप्राप्तः स्यात् । ततश्च तामेनां प्रसिद्धिमप्रमाणयतो मी मां स क स्य त-
न्मुखेन प्रसिद्धिद्वारेणाग्निहोत्रादिशब्दवाच्यस्यार्थस्य या प्रतीतिः सा यत्किञ्चनः
ग्रहणमप्रमाणकत्वात् । यथाकथञ्चित् तद्ग्रहणमित्यर्थः । § 3021

ततश्चाग्निहोत्रादिशब्दस्य लोकप्रसिद्धोर्थो न्यायप्राप्तो न भवतीत्येवं
न्यायाल्लोकप्रसिद्धस्यार्थस्य प्राप्तिप्रतिषेधात् कारणादग्निहोत्रादिशब्दानामिच्छ-
यार्थः परिकल्पनीयः । § 3022

तत्र मी मां स कैरग्निहोत्रादिशब्दानां योर्थः परिकल्प्यते दहनद्रव्यादिल-
क्षणो यश्च परेण श्वमांसभक्षणलक्षणस्तयोः स्वपरविकल्पयोरुभयथापीति यदि
प्रसिद्ध्यनुपालनमथ नानुपालनन्तथापि प्रमाणाभावादिच्छया परिग्रहे तुल्या
वृत्तिरिति कृत्वा कः प्रसिद्धानुरोधो येन प्रसिद्धेरर्थकल्पना क्रियते । § 3023

अपि च [1] प्रसिद्धेव सर्वशब्दानामर्थनिश्चये । इयन्नानार्थत्वेन शंको-
त्पादिता । किं कारणं [1] यस्मान्नानार्थवृत्तिर्बमग्यादिशब्दानान्तत्र प्रसिद्धौ
दृश्यते । § 3024

नेत्यादिना व्याचष्टे । न प्रसिद्धेस्सकाशादेकार्थनिश्चयः शब्दानाम्वैदिकानां
। किं कारणं [1] तत एव प्रसिद्धेरेव शंकोत्पत्तेः । तथा हि नानार्थ
अग्यादिशब्दा लोके दृश्यन्ते । तच्च नानार्थदर्शनं लोकवादो लोकप्रवादश्च
प्रतीतिरत एव लोकवादान्नानार्थतेति कृत्वा ततो लोकवादाद् वैदिकानां
शब्दानामेकार्थनियमो न युक्तः । § 3025

603/s
212b/PSVTa

अनियतार्थत्वमेव द्रढयन्नाह । अन्यथेत्यादि । स्वयं स्वभावतो नानाश-
क्तेरनेकार्थप्रतिपादनयोग्यस्य ध्वनेः शब्दस्यान्यथासम्भवाभावात् । अभिम-
तादर्थादर्थान्तरे वृत्तिरन्यथा । तस्या अर्थान्तरवृत्तेरसम्भवोन्यथाऽसम्भवस्त-
स्याभावात् । प्रतिषेधद्वयेन विधेरभ्युपगमादन्यथापि सम्भवस्य भावादिति
यावत् । ततश्चातीन्द्रियार्थवृत्तिषु वैदिकेषु शब्देष्ववश्यमनेकार्थवृत्तित्वेन शंको-

या भाव्यं । केषां नियामकमपश्यतां पुंसां प्रतिनियतविषयसाधकं प्रमाण-
मपश्यतां । ३२६ § 3026

यत एवन्तस्माद् [1] अविदितः अर्थविभागो येषामिति विग्रहः । ते-
ष्वविदितार्थविभागेषु शब्देष्वेकमर्थमभिमतं । 5 किं भूतम् [1] अत्यक्षसंयोगं
५ । अत्यक्षोतीन्द्रियसंयोगः शब्देन सह सम्बन्धो यस्येति विग्रहः । आल-
म्बनं प्रमाणन्तदभावादानालम्बनो निःप्रमाणकस्समारोपो यस्य स तथोक्तः
। तमेवं भूतमर्थम्विनिश्चत्य व्याचक्षाणो जै मि निः । तद्वाजेनेति वेद एवं
प्राहेति वेदोपक्षेपेण स्वमेव मतमाहेति कृत्वा यस्तीर्थ्यकरो निर्व्याजमेवमाह
। अहमेव स्वयम्बदामीति । तस्मात् तीर्थ्यकरान्तरादस्य जै मि नेर्न विशेषं
१० पश्यामः । § 3027

अविशेषमेव साधयन्नाह । तथा हीत्यादि । स चासावर्थश्चेति तदर्थस्तस्य
प्रकाशनम्बचनं । तत्र व्यापारस्सामर्थ्यन्तेन शून्यस्य रहितस्य वेदस्य । तत्स-
मारोपेणेत्यर्थप्रकाशनव्यापारसमारोपेण... ... एवम्बक्तीति यदभिधानन्त
... ... स्ववचनमेव तस्य तदिति यावत् । तत्कारिणा वचनव्यापारशून्ये
१५ वेदेर्धप्रकाशनव्यापारसमारोपकारिणा जै मि नि ना केवलम्विध्याविनीत-
तैवात्मनः समुद्घोतिता स्यात् । न तु पौरुषेयाद् वचनादस्य विशेषः ।
§ 3028

604/s

एतदेव स्फुटयन्नाह । तथा हीत्यादि । कः पन्था पा ट लि पु त्रं
गच्छतीति पृष्ठः कश्चन पुरुष आह । न जाने स्वयमहं केवलमेष स्थाणुरयं
२० मार्ग इति वक्तीत्येवमेको मार्गोपदेशसामर्थ्यशून्यस्थाणुव्याजेन मार्गमाच-
ष्टे । अन्यस्त्वाह । न स्थाणोर्वचनसामर्थ्यमस्त्यहमेव स्वयं ज्ञात्वायं मार्ग
इति ब्रवीमीति । तयोरेवमभिदधतोः स्वयम्बचनभेदः परीक्ष्यतां यद्यस्ति
नैवास्तीत्यभिप्रायः । § 3029

निरभिप्राय इत्यादिना व्याचष्टे । अभिप्राय इदं चेदं च करिष्यामीति
२५ चेतना । तत्पूर्वकः प्रयत्नो व्यापारः । अभिप्रायश्च व्यापारश्च वचनं च ।
तानि न विद्यन्ते यस्मिन्स तथोक्तः । तस्मिन्नेवम्भूते स्थाणौ मार्गप्रकाश-
कत्वं समारोप्योपदिशत एकस्य पुंसः स्वतन्त्रस्य वा स्थाणुनिरपेक्षस्यापरस्य
मार्गमुपदिशत इति सम्बन्धः । एतयोर्द्वयोः पुरुषयोः स्वयम्बचनोपगमे न
कश्चिद्विशेषोन्यत्र जडस्य प्रतिपत्तिमान्द्यात् जडस्य श्रोतुः प्रतिपत्तिमान्द्यमेव
३० विशिष्यते । यतोभिप्रायादि शून्यस्य स्थाणोर्वचनं प्रतिपद्यते स्थाणुरेव वक्तीति
। एवं जै मि नेर्वेदव्याजेन स्वमतं ब्रुवतो जडः प्रतिपत्तिमान्द्यात् वेद एवं
ब्रूत इति प्रतिपद्यते । § 3030

213a/PSVTa

अपि च वैदिकस्य शब्दस्यैकार्थप्रतिनियमे सत्येनमेकार्थप्रतिनियमं जै
मि निर्जानीयात् । यावता शब्दस्य वाचकस्य सर्वत्रार्थे वाचकत्वेन योग्य-

८ स्तीर्थ्य] ? र्थ

९ स्मात्] ? र्थ

स्यैकार्थद्वोतने नियतिः कुतो नैव । न हि शब्दस्य कश्चिदर्थः स्वभावेन
निसर्गसिद्धा नियतोस्ति । किं कारणं [1] सर्वत्र वाच्येर्धे योग्यत्वाच्छब्दस्य
| § 3031

अथ पुनर्न योग्यता सर्वत्रार्थे शब्दस्य तदाप्ययोग्यत्वे च तदप्र-
च्युतेरयोग्यतास्वभावान्नित्यस्य शब्दस्याप्रच्युतेः कारणात् पुरुषाणामविधेय- ५
स्यानायत्तस्य क्वचिदर्थे उपनयनम्वाचकत्वेन नियोजनं । नियुक्तस्याप्यप-
नयनं । नेदानीमयं शब्दो वाचक इति तस्यासम्भवात् । भवति च [1]
605/s तस्मात् सर्वत्र शब्दा योग्या इत्येकार्थद्वोतनं नास्ति । § 3032

भवतु वा वैदिकानामेकार्थनियमस्तथाप्यतीन्द्रियमर्थनियमं पुरुषो
ज्ञातुमशक्तः । तदेवाह । ज्ञाता वातीन्द्रिया अर्थाः केन पुरुषेण । न १०
हि मी मां स कोतीन्द्रियार्थदर्शिनं कश्चिदिच्छति । विवक्षावचनाद् ऋते [1]
विवक्षायाः प्रकाशनम्वाचनम्विवक्षावचनन्तेन विना । वक्तुरभिप्रायकथनमन्त-
रेणातीन्द्रिया नैव केनचिज्ज्ञाता इत्यर्थः । § 3033

पुरुषेत्यादिना व्याचष्टे । कयाचिद् विवक्षया पुरुषेण प्रणीते उच्चारिते
शब्दे स पुरुषस्ताम्विवक्षां कदाचित् क्वचिच्छ्रोतरि निवेदयेदिदं मया वाच्य- १५
त्वेन विवक्षितमिति । विवक्षापूर्वकाणां शब्दानामर्थे नियमः प्रतीयेतापि ।
अपौरुषेये तु शब्दे विवक्षापूर्वं केनचिदप्रयुक्ते विद्यमानोप्यर्थनियमः कथं
ज्ञेयः [1] नैव कथंचित् । किं कारणं [1] स्वभावभेदस्याभावात् । न
हि वैदिकस्य शब्दस्य कश्चित् स्वभावो भिन्नोस्ति स एकत्राभिमतार्थे निय-
तो यद्दर्शनादिष्टार्थप्रतीतिः स्यात् । सत्यपि वा स्वभावभेदे स स्वभावभेदः २०
प्रत्यक्षो वा स्यादप्रत्यक्षो वा । न तावत्प्रत्यक्षः [1] किङ्कारणं [1] प्रत्यक्ष-
स्य स्वभावस्योपदेशनिरपेक्षस्य । स्वयं प्रतीतिप्रसंगात् । अथाप्रत्यक्षः [1]
अप्रत्यक्षत्वेपि प्रमाणान्तरस्याभावेन केनचिदप्यर्वाग्दर्शनेन ज्ञातुमशक्यत्वात्
| § 3034

अभ्युपगम्येतदुक्तं । न चास्ति कश्चिद् विशेषो य एकार्थप्रतिनियतः । २५
सर्वशब्दा हि सर्वार्थप्रत्यासत्तिविप्रकर्षरहिताः । § 3035

न हि केचिच्छब्दाः क्वचिदर्थे प्रत्यासन्ना विप्रकृष्टा वा भावतोऽपि तु
तेषां शब्दानां सर्वार्थेषु स्वभावतस्तुल्यानामेकार्थनियमे वक्तुर्विवक्षा हेतुः ।
संकेतस्तत्प्रकाशन इति तस्याश्च विवक्षायाः प्रकाशनः संकेतः । तथा ह्य-
यमर्थो तेन विवक्षित इति संकेतादवगम्यते । सा च विवक्षापौरुषेये शब्दे ३०
606/s नास्तीति कृत्वा तस्यापौरुषेयस्य शब्दस्य सा यथोक्ता एकार्थता कुतः [1]
नैव । § 3036

विवक्षा हीत्यादिना व्याचष्टे । विवक्षया हेतुभूतया शब्दोर्धेषु नियम्यते
213b/PSVTa ऽस्यैवार्थस्यायं वाचक इति । न तु स्वभावतः [1] किं कारणं [1]
तस्य शब्दस्य क्वचिद् वस्तुन्यप्रतिबन्धेन सम्बन्धरहितत्वेन कारणेन सर्वत्रार्थ- ३५
तुल्यत्वात् । यत्रापि शब्दस्य प्रतिबन्धः स्थानकरणेषु ततः शब्दानामुत्पत्तेर-

३० र्थो] ? र्थः

भिव्यक्तेर्वा । तेषामपि करणानां सर्वैः शब्दैरभिधाननियमभावात् । न हि सर्वे शब्दाः करणानामेवाभिधायकाः । करणाभिधायी पुनः शब्दः करणानि प्रतिपादयेदपीति सर्वग्रहणं । § 3037

यत एवन्तस्माद् विवक्षाप्रकाशनाय संकेतः क्रियते [1] कीदृशः [1] ५ अभिप्रायनिवेदनलक्षणः । वक्तुरभिप्रायप्रकाशनलक्षणः । अपौरुषेये तु शब्दे न विवक्षा नियामिका । नापि संकेतस्तत्प्रकाशनः । किं कारणं [1] पुरुषनिवृत्तेरेव कस्यचिदभिप्रायस्याभावादिति कृत्वा नैकार्थनियमो वैदिकानां शब्दानां । नियमे वा । न तज्ज्ञानं नैकार्थप्रतिनियमज्ञानं कस्यचित् । अर्थे स्वभावत एकार्थनियता वैदिकाः शब्दा न विवक्षातः । § 3038

१० तदा स्वभावनियमेभ्युपगम्यमाने स शब्दोन्यत्रार्थे तथा विवक्षया न वियुज्यते । § 3039

यदीत्यादिना व्याचष्टे । यदि संकेतनिरपेक्षः स्वभावत एव शब्दोर्थेषु निलीनो युक्तः स्यात् । उक्तमत्रोत्तरं [1] क्वचिद्वस्तुन्यप्रतिबन्धादनियत इति । § 3040

१५ अपि च [1] स्वाभाविकेन निसर्गसिद्धे वाच्यवाचकभावेऽभ्युपगम्यमाने । न पुनर्विवक्षया यथेष्टं शब्दोन्यत्रार्थे नियुज्यते । न हि रूपप्रकाशने स्वभावतो नियतं चक्षुः शब्दप्रकाशने नियोक्तुं शक्यते । नियुज्यते च यथेष्टं शब्दः [1] तस्मान्न स्वभावनियतः । हस्तसंज्ञादिवत् । स्वभावतोर्थप्रतिनियमे शब्दानां संकेतश्च निरर्थो निष्फलः स्यात् । यतो न हि स्वभावभेदः २० स्वभावविशेष इन्द्रियगम्यः स्वप्रतीतौ परिभाषादिकं । परिभाषा संकेतः । आदिशब्दात् संकेतस्मृत्यादिपरिग्रहः । किमिव [1] नीलादिभेदवत् । यथा नीलादिविशेषाः स्वप्रतीतौ संकेतादिकं नापेक्षन्ते तद्वत् । तदपेक्षप्रतीतयस्तु संकेतापेक्षप्रतीतयस्तु ये । ते न वस्तुस्वभावाः । न वस्तुनो निसर्गसिद्धाः विशेषाः [1] किन्तर्हि [1] सामयिकाः संकेतकृताः । किमिव २५ [1] राजचिह्नादिवत् । यथा राज्ञा स्वप्रतीतये समिता ध्वजादयश्चिन्हभेदाः । आदिशब्दाद्दस्तसंज्ञादिपरिग्रहः । यश्च सामयिकस्व स्वभावनियतो युक्तः । निसर्गसिद्धो न युक्तः । किं कारणं [1] तस्य सामयिकस्य पुरुषस्य पुरुषेच्छया प्रवृत्तेः । § 3041

३० वैदिकस्य शब्दस्यार्थे निसर्गत एव स्वभावविशेषो नियतः स तु संकेतेन व्यज्यत इति चेद् [1] § 3042

आह । अत एवेत्यादि । यस्मादिच्छावृत्तिस्सङ्केतोऽत एव कारणात् । संकेतादेकार्थनियतस्य स्वभावविशेषस्य व्यक्तौ नियतिः कुतः [1] नैव । § 3043

३५ तद् व्याचष्टे [1] स्वेच्छावृत्तिस्संकेतस्स इहेवाभिमतार्थे कर्तुं शक्यते नान्यत्रेति नोपरोधोस्ति [1] न वाचकमस्ति । ततश्च स संकेतः पुरुषैः स्वेच्छया क्रियमाणस्तमेवैकार्थनियतं स्वभावं व्यनक्ति नान्यमिति न नियमोस्ति । § 3044

607/s

214a/PSVTa

यत्र संकेते स्वातन्त्र्यमिच्छाया नियमो नाम तत्र कः । नैवास्ति नियम इत्यर्थः । तेनानियतत्वेन कारणेन आस्य वैदिकस्य शब्दस्येष्टामेवाभिमतार्थ- विषयामेव । योग्यतां संकेतो न द्योतयेदिति । § 3045

तदेवमपौरुषेयत्वं नागमलक्षणमिति प्रतिपादितम् । § 3046

608/s

इदानीमेकदेशाविसम्वादनमागमलक्षणं दूषयितुमुपन्यस्यति । य- ५
स्मादित्यादि । किल शब्दो नभिप्रायद्योतकः । अग्निः शीतनोदनः शीत-
स्य निवारकः । एतेनाग्निर्हिमस्य भेषजमित्येतद्वाक्यं यथा सत्यं तथान्यदपि
वाक्यमग्निहोत्रादिकं जुहुयादित्यादिकमवितथमेतत् साध्यं । वैदिकदेश-
त्वादिति हेतुः । एवमपरो वृद्ध मी मां स को ब्रवीत् । उक्तवान् । § 3047

अन्यस्त्रित्यादिना व्याचष्टे । अन्यस्तु मीमांसकः । यथोक्तदोषोपहतत्वात् १०
। अपौरुषेयमागमलक्षणं परित्यज्यान्यथा प्रामाण्यम्वेदस्य साधयितुकामः
प्राह । अवितथानीत्यादि । यत्राप्रतिपत्तिरिति येषु वेदवाक्येष्ववितथत्वेन बौ-
द्धस्याप्रतिपत्तिस्तान्यवितथानीत्यनेन विशेषस्य पक्षीकरणात् । वैदिकदेश-
त्वादिति । सामान्यस्य हेतुत्वेनोपादानान्न प्रतिज्ञार्थैकदेशता हेतोरस्ति । यथा
[1] अग्निर्हिमस्य भेषजं प्रतिपक्ष इत्यादि वाक्यवत् । आदिशब्दाद् द्वादश १५
मासा सम्वत्सर इत्यादिवाक्यपरिग्रहः । § 3048

उत्तरमाह । तस्येत्यादि । तस्य वादिन इदं साधनं शेषवत् । कस्माद्
[1] व्यभिचारित्वात् । ईदृशमनुमानं न्यायविदा आचार्य दि ग्रा गे न प्र
मा ण स मु च ये प्रतिक्षिप्तमिति सम्बन्धः । किमिव शेषवदित्याह ।
रसवदित्यादि । यथा । स्वादितेन फलेन तुल्यरूपत्वाद्नास्त्वादितमपि फलं २०
तुल्यमित्येतदनुमानं शेषवत् । तद्वत् । अदृष्टा अपि तण्डुलाः पक्वा एक-
भाण्डे पचन्तात् । दृष्टपक्वतण्डुलवदित्येवमेकभाण्डे च पाकवत् । यथैव
तदनुमानं शेषवत् तथा मी मां स को क्त मिति । § 3049

स्वयमित्यादिना व्याख्यानं । ईदृशमनुमानं स्वयमाचार्येणासाधनमुक्त-
मिति सम्बन्धः । क्व [1] नै या यि का नां शेषवदनुमानस्य व्यभिचार- २५
मुद्गावयता प्र मा ण स मु च ये । किमिव । यथा तुल्यरूपतया
हेतुभूतयाऽनास्त्वादितानामपि फलानामास्त्वादितफलेन । तुल्यरससाधनवत्
। एकस्थाल्यन्तर्गमादिति च हेतुना । दृष्टपरिपक्वतण्डुलवददृष्टतण्डुलानां
पाकसाधनवत् । तदसाधनत्वन्यायश्चेति तस्य शेषवतानुमानस्यासाधनत्व-
न्यायश्च । यस्माददर्शनमात्रेण व्यतिरेकः प्रदर्श्यत इत्यादिना पूर्वमेवोक्तः । ३०
ननु च [1] § 3050

आप्तवादाविसम्वादसामान्यादनुमानता प्र० वा० १ ।

२१८ § 3051

इत्यादिना आचार्य दि ग्रा गे नाप्येकदेशाविसम्वादनमागमलक्षण-
मुक्तमेवेति [1] § 3052

आह । उक्तं चेदमित्यादि । उक्तं चेदम् [1]

एकदेशाविसम्वादिरूपमागमलक्षणम् [1] § 3054

अस्माभिर्नायं पुरुषो नाश्रित्यागमप्रामाण्यमासितुं समर्थ इत्यत्रान्तरे ।

§ 3055

214b/PSVTa

- ५ तत्रैकदेशाविसंवादनमागमलक्षणं नात्यन्तप्रसिद्धैकविषयसत्यताश्रयमपि तु तच्चागमलक्षणं योऽर्वाग्दर्शनेन प्रमाणतः शक्यपरिच्छेदः । अशेषो विषयस्तस्य सर्वस्य शक्यविचारस्य विषयस्य [1] शक्यो विचारोस्येति विग्रहः । यथास्त्वं प्रमाणेन विधिप्रतिषेधस्वीकृतसिद्धिवत् विशुद्धा शास्त्रे प्रत्यक्षविषयत्वेनाभिमतानां प्रत्यक्षत्वं । यथा बौद्धसिद्धान्ते बुद्ध्यादीनां । तथा वस्तुबलायातानुमानविषयाभिमतानां वस्तुबलानुमानविषयत्वं । यथा दुःखसत्यादीनां । आगमापेक्षानुमानविषयाभिमतानां च तथाभावः । त्रिविधस्य विषयस्य यथास्त्वं प्रमाणेन विधिसिद्धिः । प्रत्यक्षादिप्रमाणा विषय... ता नाम प्रत्यक्षादिद्वयं यथास्त्वं प्रमाणेन प्रतिषेधसिद्धिः । एवं विधिप्रतिषेधसिद्धौ सत्याम्परिशिष्टेष्वत्यन्तपरोक्षेष्वर्थेषु शब्दानां नान्तरतीयकताभावे सम्बन्धाभावे सत्यपि वरमगत्या संशयितस्य पुरुषस्य प्रवृत्तिस्तत्रेति सर्वस्मिन् वस्तुन्यदृष्टव्यभिचार आगमे कदाचिदविसम्वादसम्भवात् । § 3056

नन्वन्यत्रेति [1] यत्रागमे यथोक्तविषयश्च... तत्रप्रत्यक्षादिविषयेपि दृष्टः प्रमाणेनोपरोधो वा । येन पुरुषेण तस्य पुरुषस्य प्रवृत्तिर्न युक्त्येवमागमलक्षणमुक्तमस्माभिः । § 3057

610/s

- २० यः पुनर्मीमांसकादिः प्राकृतपुरुषाणां विषयस्य वहनेर्यच्छीतप्रतिघातसामर्थ्यन्तस्याभिधानमग्निर्हिमस्य भेषजमित्येतद् वाक्यम्वेदैकदेशभूतं सत्यार्थं । दृष्टान्तत्वेनोपदर्श्य सर्वं सत्यार्थम्वेदलक्षणं शास्त्रमित्याह । किम्भूतं शास्त्रं शक्यपरिच्छेदे प्रमाणगम्येपि विषये प्रमाणविरोधाद् बहुतरमयुक्तमपि तदेवभूतं शास्त्रं प्रतिजानानो मीमांसकादिर्जयेद् धार्ष्ट्येनबन्धकीमिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । § 3058

- ३० बहुतरमयुक्तमपीत्युक्तन्तद्दर्शयन्नाह । नित्यस्येत्यादि । वददित्येतत्पदं सर्वत्र सम्बन्धनीयं । नित्यः कर्त्ता पुरुषोस्तीत्येवन्नित्यस्य पुंसः कर्त्तृत्वम्वदच्छास्त्रं । तथा नित्यान् भावान् वदत् । अतीन्द्रियानप्रत्यक्षानर्थानैन्द्रियान् प्रत्यक्षान् वदत् । तथा विषममयुक्तं हेतुं भावानां वदत् । तथा भावानाम्विषमां स्थितिं । निवृत्तिश्च भावानाम्विषमाम्वदत् । एतच्च वृत्तौ स्पष्टयिष्यामः । यथोक्तादन्यद्वा वस्तु व्यस्तगोचरं । व्यस्तः प्रतिक्षिप्तो गोचरोवकाशो यस्य तत्तथोक्तं । केन व्यस्तगोचरमित्याह । प्रमाणाभ्यां प्रत्यक्षानुमानाभ्यां निरस्तमसम्भवमिति यावत् । तदेवम्भूतं वस्तु वदत् ।

८ त्] ?

तथागमापेक्षणानुमानेन विरुद्धम्बदच्छास्त्रं । तदेवमनेकायुक्तार्थाभिधायकं
शास्त्रं सत्यार्थं प्रतिजानानो वादी । जयेद् धार्ष्ट्येन बन्धकीं । § 3059
215a/PSVTa किमकृत्वा प्रतिजानान इत्याह । विरोधमित्यादि । शक्यविचारे वस्तुनि
शास्त्रस्य विरोधमसमाधायापरिहृत्य पुरुषशास्त्रप्रवृत्तौ निमित्तं शास्त्रार्थश्च
सम्बन्धानुगुणोपायपुरुषार्थलक्षणमप्रदर्श्य प्रतिजानानः । § 3060 ५
611/s अप्रच्युतेरित्यादिना व्याचष्टे । अप्रच्युतं पूर्वं रूपं । अनुत्पन्नं चापरं
रूपं यस्येति विग्रहः । ईदृशः किल पुमान् सुकृतदुष्कृतानां कर्मणां क्रमेण
कर्त्ता । कर्मफलानां च भोक्ता । केन प्रकारेण भोक्ता कर्त्ता चेत्याह
। पूर्वकर्मजनितसुखदुःखादिसम्बन्धिं प्रति समवायिकारणभावेनात्मा कर्म
फलानाम्भोक्ताः । तदुक्तं । § 3061 १०

सुखदुःखादिसम्बन्धिसमवायस्तु भोक्तृतेति । § 3062
शुभाशुभकर्मकरणे ज्ञानप्रयत्नादिकं प्रति अधिष्ठानभावेनात्मा कर्मणा
कर्त्ता । तदुक्तं [1] § 3063

ज्ञानयत्नाभिसम्बन्धः कर्त्तृबन्तस्य भण्यत इति । § 3064
आदिग्रहणात् । जडरूपस्याप्यात्मनश्चेतनायोगेन भोक्तृत्वं गृह्यते । त- १५
दुक्तम् [1] § 3065

भोक्ता च चेतनायोगात् चेतनं न स्वरूपत इति । § 3066
तदेवं समवायिकारणाधिष्ठानभावादिनेत्याह वेदः । तच्चैतदयुक्त-
मित्यावेदितप्रायं । स्वयमेव शास्त्रकारेण नित्यानां कार्यकारणभावासम्भव-
न्दर्शयता । नित्यत्वं चायुक्तं केषांचिद् भावानाम्वेद आहेति सम्बन्धनीयं । २०
कस्मादयुक्तम् [1] अक्षणिकस्य क्रमयोगपदाभ्यामर्थक्रियाविरोधेन वस्तुध-
र्मातिक्रमात् । अर्थक्रियासमर्थं हि वस्तु । तच्चार्थक्रियासामर्थ्यमक्षणिकस्य
न सम्भवतीत्यसदेव [1] तत्कुतस्तस्य वस्तुधर्मः । अप्रत्यक्षान्येव सामा-
न्यादीनीति [1] आदिशब्दात् क्रियागुणादीनि प्रत्यक्षानीत्याह वेदः । जन्म
च स्थितिश्च निवृत्तिश्च ताश्च भावानाम्विषमाः प्राह वेदः । जन्मनो वैषम्येण २५
विषयो हेतुर्भावानामुक्तः सूत्रे । § 3067

तमेव विषमं हेतुमाह । अनाधेयस्येत्यादि । नित्यत्वादनाधेयतिशयस्य
प्रागित्यर्थक्रियाकालावस्थायाः पूर्वमकर्तुः पश्चात् परापेक्षया सहकार्यपेक्षया
। जनकत्वमाह वेदः । तच्चैतदयुक्तमिति विस्तरेण प्रतिपादितं । § 3068

निष्पत्तेरित्यादिना विषमस्थित्यभिधायित्वमेवदस्याह । स्वहेतुतो निष्पत्ते- ३०
निष्पन्नत्वादकार्यरूपस्य भावस्याश्रयवशेन स्थानमाह वेदः । तच्चैतदयुक्तं
सर्वनिराशंस्य नान्यबलेन स्थानमिति प्राक् प्रतिपादितं । § 3069

- विषमां निवृत्तिन्दर्शयन्नाह । कारणाच्च विनाशहेतोः सकाशाद् भावानाम्बि
नाश इत्याह वेदः । तच्चायुक्तम... ..द्विनाशस्येति प्रतिपादितं । § 3070 612/s
- एवमादिकमन्यदपि सदित्याह वेदः । किंभूतं [1] प्रसिद्धविपर्ययं ।
असत्त्वं हि सत्त्वविपर्ययः । प्रसिद्धो विपर्ययो यस्य [1] केन [1] प्रत्य-
५ क्षानुमानाभ्यां [1] तस्य सत्त्वमाह वेद इत्यर्थः । अग्निहोत्रादेः [1] आदिश-
ब्दात् तीर्थस्नानादेः पाप शोधनसामर्थ्यादिकम् आह वेदः । अत्राप्यादिशब्दाद् 215b/PSVTa
धर्मोपचयादि... .. गमाश्रयेणानुमानेन बाधितं । तथा हि [1] अधर्मो
रागादिरूपस्तत्प्रभवं च कर्मत्यागमव्यवस्था । द्वयमप्येतदग्निहोत्रादिना न
बाध्यत इति कथमधर्मस्य तेन विशुद्धिः । धर्मवृद्धिर्वा कथन्ततः [1] ध-
१० र्मस्यालोभादितत्प्रभवकर्मस्वभावत्वात् । तीर्थस्नानादीनां चातत्त्वभावत्वात् ।
आदिशब्दादन्यदप्येवंजातीयकमयुक्ताभिधानं द्रष्टव्यं । § 3071
- तस्यैव... .. । वादिनो वेदस्य सर्वत्र प्रत्यक्षादिविषये त्रिविधेषु शास्त्र-
शरीरे शास्त्रप्रतिपाद्ये वस्तुनि । प्रमाणविरोधमसमाधायापरिहृत्य । शास्त्रे
प्रवृत्त्यङ्गभूता धर्मास्तानप्रदर्श्य । § 3072
- १५ के पुनस्ते धर्मा इत्याह । सम्बन्धेत्यादि । परस्परं पदार्थानां सङ्गतार्थता
सम्बन्धः । शक्यसाधन उपायः । अनुगुणोपायः । यः शास्त्रे पुरुषार्थसाधन
उक्त... ..दृष्टस्स पुरुषेण साधयितुं शक्यत इति यावत् । अभ्युदयनिःश्रेय-
सं पुरुषार्थः । सम्बन्धश्चानुगुणोपायश्च पुरुषार्थश्चेति द्वन्द्वः । तेषामभिधानानि
। § 3073
- २० ननु विरोधासमाधानादेव शास्त्रस्याग्राह्यत्वमुक्तन्तत्किं शास्त्रधर्माप्रदर्श-
नेनोक्तेन । § 3074
- एवमन्यते [1] प्रत्यक्षानुमानविषये विशुद्धमुपदर्श्य कदाचिदन्यत्र स-
म्बन्धादिरहिते ब्रू... .. दर्शयति शास्त्रधर्माप्रदर्शनमुक्तं । § 3075
- एवं सम्बन्धाद्यभिधानानि च शास्त्रधर्मानप्रदर्श्य आत्यन्तप्रसिद्धविषयस-
२५ त्पार्थताभिधानमात्रेणेत्यत्यन्तप्रसिद्धो विषयो वह्नेः शीतापनोदसामर्थ्यं त-
स्याभिधानं सत्यत्तेन सत्याभिधानमात्रेण । प्रज्ञाप्रकर्षेणापि दुःखेनावगाह्यत
इति प्रज्ञाप्रकर्षदुरवगाहः । तत एव गहनन्तस्मिन्स्तथाभूतेपिविषयेऽत्यन्तप-
रोक्षेपीति यावत् । निरत्ययतां सत्यार्थतां साधयितुकामो मी मां स को 613/s
बन्धकीमपि प्रागल्भ्येन धार्ष्ट्येन विजयते [1] यादृशीञ्च बन्धकीम्विजयते तां
३० कश्चिदित्यादिना दर्शयति । बन्धकी दुश्चारिणी । स्वयं स्वामिना विप्रतिप-
त्तिस्थाने दृष्टेति विप्रतिपत्त्यवस्थायान्दृष्ट्वा परपुरुषेण सङ्गता बमित्युपालब्धा
सती । सा तँ स्वामिनं प्रत्युवाच । प्रत्यु त्त... .. । कथं प्रत्युवाचेत्याह
। पश्यतैत्यादि । पार्श्वस्थाः स्त्रियो मात इत्यनेनामन्यन्ते [1] मातः पश्यत
पुरुषस्य मदीयस्य स्वामिनो वैपरीत्यं । ननु पश्यतेति लोङ्मध्यमपुरुषबहुवच-
३५ नान्तमेतत् । ततश्च मातृशब्दादपि बहुवचनमेव युक्तम्मातर इति [1] तत्रैके
प्रतिपन्ना मातृशब्देनामन्तितैकवचनान्तेन समानार्थो मातः शब्दोस्ति । वि...
... स्वरप्रतिरूपकाश्च निपाता इत्यनेन न्यायेन । स चाव्ययत्वात् सर्वेषु व-

चनेषु तुल्यरूप इति बहुवचनेनापि पश्यत शब्देन सम्बध्यमानो मातरित्येव प्रयुक्त इति । अन्ये तु पश्यत मातरः पुरुषस्येति पठन्ति । धर्मस्य साधन-भूता पत्नी धर्मपत्नीति मध्यपदलोपी समासः । मयि धर्मपत्न्यां प्रत्ययमकृत्वा आत्मीययोर्जलबुद्बुद... द्वाञ्जलबुद्बुदोर्द्वयोर्नेत्राभिधानयोः करोति प्रत्यय-मिति प्रकृतं । नेत्रमित्यभिधानं ययोरिति विग्रहः । परपुरुषेणासंगतेः कारणमाह । तेनेत्यादि । जरंश्चासौ काणश्चेति जरत्काणः । वृद्धकाणेनेत्यर्थः । तत्र जरद्ग्रहणेन वयोवैकल्यमुक्तं । परं रूपस्थानं चक्षुरिति तद्वैकल्यात् काणग्रहणेन वैरूप्यं । ग्राम्यग्रहणेन वैदग्ध्यादिगुणवैकल्यं । काष्ठहारकग्रहणेन कृच्छ्रजीवितात् दारिद्र्यमुक्तं । तदेवं वृद्धत्वादिगुणयुक्तेन पुरुषेण सङ्गत्यर्थं प्रार्थितापि सती । न्आहन्तेन सह सङ्गता प्राक् । रूपगुणानुरागेण । रूपं प्रासादिकता । गुणो वैदग्ध्यादिको धर्मः । रूपगुणयोरनुरागोभिलाषस्तेन हेतुना । मन्त्रिमुख्यदारकं मन्त्रिप्रधानदारकं युवानं पुत्रं । मन्त्रिमुख्यश्चासौ दारकश्चेति विग्रहः । तमेवंभूतं दारकं कामयेहमिति कथमिदं सम्भाव्यते । तत्र वृद्धादिदोषचतुष्टयवैपरीत्येन मन्त्रिमुख्यदारके गुणचतुष्टयमुक्तं । रूपग्रहणेन प्रासादिकत्वं गुणग्रहणेन वैदग्ध्यादिः । मन्त्रिमुख्यग्रहणेनैश्वर्यं । दारकग्रहणेन वयोगुणः । एतच्च बन्धक्या धार्ष्णात् प्रेरितमेव केवलस्त्वम्बचनं न तु युक्तियुक्तं । रूपादीनामेव कामहेतुत्वात् न तु वार्द्धक्यादीनां । § 3076

एवंजातीयकमित्यादिना दृष्टान्तार्थं दार्ष्टान्तिके योजयति । एवंजातीयकमिति बन्धकीप्रतिवचनतुल्यं । एतदत्यन्तपरोक्षेर्धे वेदस्याविसम्वादानुमानं [।] किम्भूतस्य वेदस्य शक्यविचारे वस्तुनि दृष्टप्रमाणविरोधस्य । दृष्टः प्रमाणविरोधोस्येति विग्रहः । वह्निशीतनोदनदृष्टान्तेनानुमानं । वह्निः शीतप्रतीकारवचनेन । यथाग्निर्हिमस्य भेषजमिति वाक्यमविसम्वादि । तथान्यदपि वेदवाक्यमविसम्वादीति । § 3077

तत्र धर्मपत्नीस्थानीयो वेदः । विप्रतिपत्तितुल्यन्नित्यस्य पुंसः कर्तृत्वाद्यभिधानं । नेत्रतुल्ये प्रत्यक्षानुमाने । न च दृष्टव्यभिचारायाः पत्न्या वचनं गरीयस्तस्य पुरुषस्य येन... यम्विप्रतिपत्तिं दृष्ट्वापि स्वदर्शनमप्रमाणीकृत्य तस्या वचनं यथार्थं कुर्यात् । एवमेवेदोक्तार्थबाधकयोः प्रमाणयोरप्रमाण्यं कृत्वा न वेदस्य पत्नीस्थानीयस्य दृष्टव्यभिचारस्य वचनादत्यन्तपरोक्षं प्रतिपद्येमहीति । ३३६ § 3078

अत्रैव दोषान्तरमाह । सिध्येदित्यादि । एवमिति यथा दृष्टैकसत्याभिधानमात्रेण यदि सर्वो वेदः । ... प्रमाणं सिध्येत्तदा सर्वः पुरुषस्सर्वत्राथ प्रमाणं स्यात् । यस्मान्न हि पुरुषे बहुभाषिण्येकं वचनं सत्यार्थं नास्ति [।] किन्त्वस्त्येव । § 3079

यथेत्यादिना व्याचष्टे । यथेदमत्यन्तमभिधायित्वं । एकान्तेन सत्यवादिब्रमतिदुष्करं । अत्यन्तदुःखेन क्रियत इति कृत्वा । तथात्यन्तं । सत्याभिधानमति दुष्करन्तत्रैवस्थिते न्याये । एकस्य... वचनस्य कथंचिदिति का क ता ली य न्यायेनापि यस्सम्वादस्सत्यार्थबन्धनेन हेतुना ।

तस्मादविसम्वादकाद् वचनादविशिष्टस्य तद्वचनराशेरिति यस्य तदेकम्बचन-
मविसम्वादि दृष्टन्तस्य पुरुषस्य वचनराशेः । तथाभावेऽविसम्वादिबेऽभ्युप-
गम्यमाने । न कश्चित् पुरुषो नाप्तः स्यात् । किन्तु सर्व एवाप्तः स्यात् । न
चैवं । तस्मान्नैकदेशाविसम्वादात्... ...प्रामा ण्यमिति । § 3080

615/s

५ अपि च यो नाम कश्चित् कस्यचिद् गमकः स तत्स्वभावस्तञ्जन्यो वा
सन् गमयेन्नान्यथा । न चायं ध्वनिर्वाच्यत्वेनाभिमतानां वस्तूनां स्वभावः [1]
किं कारणं [1] यस्माद् वक्तुरि ध्वनिः स्थितो न ह्यन्यस्वभावोन्यत्र वर्तते
। वस्तूनां कार्यं वा [1] नायं ध्वनिः [1] किं कारणं [1] यस्माद् वक्तुरि
मतिध्वनिर्भवति । तेनायमर्थः । [1] यस्माद् वक्तुरिच्छामात्रप्रतिबद्धो न
१० बाह्यवस्तु... ... इत्यर्थः । न च तद्व्यतिरिक्तस्येति स्वभावकार्यव्यतिरिक्त-
स्यार्थस्याव्यभिचारिता विद्यते । § 3081

नेत्यादिना व्याचष्टे । तावच्छब्दः क्रमे । एतद् वक्तृस्थम्बचनं न तावद्
वाच्यानामर्थानां स्वभावः । नाप्येषां वाच्यानां कार्यं । किञ्च कारणं [1]
तदभावेपि । वस्तूनामभावेपि विवक्षामात्रेण भावादुत्पत्तेर्न च कार्यस्व-
१५ भावाभ्यामन्यः कश्चित् कस्यचिदव्यभिचारी हेतुरस्ति । वा... ... व्यभिचारे
च सति शब्दस्य ततोऽन्यथापीति । तस्माद् बाह्यार्थादन्यथापि वाह्यार्थ-
भावेपीत्यर्थः । तत्सम्भवात् तस्य शब्दस्य सम्भवात् कारणात् । तस्य
शब्दस्य भावात् तत्प्रतीतिर्वाह्यार्थप्रतीतिरयुक्ता । § 3082

स्यादेतद् [1] यद्यपि वाच्याद् वस्तुनोर्थान्तरं वचनन्तथापि तस्य वाच्यस्य
२० कार्यमेवेति गमकमेव । यस्माद् वाचकानां शब्दानां या प्रवृत्तिरुत्पत्तिर-
भिव्यक्तिर्वा सा वाच्य दृष्टिकृता । वाच्यस्यार्थस्य यद्दर्शनन्तत्कृता । वाच्ये
हि सति तद्दर्शनन्तद्दर्शनं [1] तद्दर्शनात् तद्विवक्षा । विवक्षातो वचनमिति
पारम्पर्येण वचनमर्थकार्यमिति पूर्वपक्षः । § 3083

स्यादेतदित्यादिना व्याचष्टे । तस्माद् वाचकस्य शब्दस्य वाच्यदर्शनेन
२५ प्रवृत्तेः § 3084
616/s

एवमित्यादिना प्रतिविधत्ते । एवं सतीति यदर्थवशेनेव वचनप्रवृत्तेस्सर्वा
वचनप्रवृत्तिः सत्यार्था... ...दैकत्राभिधेये आगमभेदेन परस्परं विरुद्धार्था
सा वचनवृत्तिः कथम्भवेत् । नैव भवेत् । सर्वप्रवादेष्वेकार्थैव भवेदिति
यावत् । § 3085

३० यदीत्यादिना व्याचष्टे । यदेष नियमो वाच्यम्बस्वन्तरेण वाच्येन व-
स्तुना विना शब्दो न प्रवर्तत इति तदा परस्परविरुद्धार्थाभिधानाद् भिन्नेषु
प्रवादेषु सिद्धान्तेष्वेकत्र वस्तुनि । नित्यानित्यादे... ...विरुद्धस्य स्व-
भावस्योपसंहारेण समारोपेण वचनवृत्तिर्न स्यात् । यतो न ह्यस्त्ययं सम्भवो
यदेकः शब्दो निःपर्यायमिति प्रकारान्तरेण विनेत्यर्थः । नित्यश्च स्यादनित्य-
३५ श्चेति । शब्दग्रहणमुपलक्षणार्थं [1] तेन घटादिरपि निःपर्यायन्नित्यश्च ।

217a/PSVTa नित्यश्च न सम्भवत्येव । भवति च कस्यचित् प्रवादे नित्यः शब्द इति व... ..तिरन्यस्यानित्य इत्येवं सात्मको निरात्मक इत्यादि । § 3086

तस्मान्नास्ति शब्दानां बाह्यैरर्थैस्सह सम्बन्धः । § 3087

यत एवन्तेन कारणेन प्रतिपत्तुः पुरुषस्य । वस्तुभिः सहागमा नान्त-
रीयका अविनाभाविनो न कथंचित्प्रतिपत्तुः सिध्यन्ति तत्कुस्तेभ्य आगमेभ्यो ५
वस्त्वनान्तरीयकेभ्योर्थनिश्चयो न वा निश्चयः । आगमस्य प्रमाणां न स-
र्वोन्वेषते किन्त्वज्ञो जनः । समन्वेषते किमर्थं [।] तदादर्शितार्थप्रतिपतये ।
तेनागमेनोपदर्शितस्यार्थस्य प्रतिपत्यर्थं । किङ्कारणमज्ञ एव समन्वेषते नान्य
इत्याह । समधिगतं याथातथ्यं पदार्थानामविपरीतं रूपं यैस्तेषामधिगतपर-
मार्थानां परोपदेशानपेक्षणात् । येनाप्यज्ञेनान्वेषणीन्तस्य ... ..आ तीन्द्रिया १०
गुणा यस्य पुरुषस्य सोतीन्द्रियगुणः [।] पश्चात् पुरुषशब्देन विशेषणसमासः
617/s । तस्य पुरुषस्य विवे चनेऽयं सर्वज्ञो नान्यो वा वितथाभिधायीत्येवं विभाग-
क्रियायामसामर्थ्यात् । तत्कुतस्तथाभूतपुरुषप्रणीतं वचनमागमत्वेन निश्चित्य
प्रवर्त्तत । § 3088

न च सर्वस्य सर्वाणि वचनानि यथार्थं प्रवर्त्तमानानि पर... .. नां च १५
समीहितोभीष्टो योर्थस्तस्य सत्तामन्तरेणापि वृत्तिम्पश्यतः प्रतिपत्तुः पुरुषस्य
भवितव्यमेव वाचि शंकया । किमियं यथार्था वाङ् नेति वेति । केषां
वाचि । अदृष्टव्यभिचारवचसामपि । शक्यविचारे वस्तुन्यदृष्टव्यभिचारं वचो
येषान्तेषामपि वाचि । अपिशब्दाद् दृष्टव्यभिचारवचसामपि वाचि सुतरां
शंकया ... .. येन शंका तेन कारणेन न युक्तमनेनाज्ञेन प्रतिपत्ता २०
कस्यचित् पुरुषस्य वचनेन किञ्चिद् वस्तु निश्चेतुं । यतश्चानिश्चयस्तस्माद-
स्य प्रतिपत्तेस्तन्निवृत्त्याप्यागमनिवृत्त्यापि प्रतिषेध्याभिमतस्य भावस्याभावो न
प्रसिध्यति । § 3089

यदुक्तमित्यादिना व्याचष्टे । यदुक्तं प्राक् [।] सर्वविषयत्वादागमस्य
सति वस्तुन्यविसम्वादेना... .. करणात् । तन्निवृत्तिलक्षणेत्यागमनिवृत्तिल- २५
क्षणानुपलब्धिः स्वभावादिविप्रकर्षिणोप्यर्थस्या(भा)वं साधयिष्यतीति । त-
दित्यभावनिश्चायकत्वंमस्येत्यागमस्य नैवास्यागमस्य । सर्वविषयत्वमस्ति ।
पुरुषार्थासम्बद्धानामर्थानामविषयीकरणात् । § 3090

अभ्युपगम्याप्युच्यते । आगमस्य सर्वविषयत्वे पि यदि... .. यद्य ३०
618/s वृत्तिः स्यात्तदा वस्त्वन्तरेणावृत्तौ सत्यां स्यादागमनिवृत्तिलक्षणस्यानुपलम्भ-
स्याभावनिश्चायकत्वं [।] तच्च नास्ति वस्त्वन्तरेणाप्यागमस्य वृत्तेः । § 3091

एवं च सति ततोर्थव्यभिचारिण आगमात् प्रतिपत्तुकामस्य पुंसोभिम-
तार्थासिद्धिरित्युक्तं । तेन कारणेन विप्रकृष्टेष्वसन्निश्चयफलेत्यसद्व्यवहार विष
... .. न सिध्यति । § 3092

तस्मान्न प्रमाणत्रयनिवृत्तावपि प्रत्यक्षानुमानागमसंज्ञितस्य प्रमाणत्रयस्य ३५
निवृत्तावपि देशकालस्वभावविप्रकृष्टेष्वर्थेष्वनिश्चय इत्युपसंहारः । § 3093

अयुक्ताभिधायित्वे दिङ्मात्रन्तीर्थिकानान्दर्शयन्नाह । § 3094

- १ वेद इत्यादि । इति शब्दो वादशब्दश्चात्र वक्ष्यमाणकस्सम्बन्धीयः । तेनायमर्थः [।] वेदप्रामाण्य... ..जाड्ये लिङ्गं । § 3095
- ननु गुणेन षष्ठीसमासप्रतिषेधाद् वेदस्य प्रामाण्यमिति भवितव्यं । § 3096
- नायं दोषो लोकप्रसिद्धानाम्विशिष्टानामेव गुणानान्तत्र ग्रहणात् । अस्य च लिङ्गमधिकरणैतावत् इत्यादिको निर्देशः । § 3097
- २ कस्यचित् नै या यि का देरीश्वरस्तच्चादीनां कर्त्तव्यमपि वादो जाड्ये लिङ्गं । § 3098
- ३ तीर्थस्नाने धर्मच्छा जाड्यलिङ्गमपर... .. मोहादिस्तञ्जनितं च कायवाक्कर्म धर्मस्तद्विपरीतञ्च जलसंश्लेषमात्रलक्षणं स्नानमिति कुतस्ततो धर्मप्राप्तिः । विस्तरेण निराकृतश्चायन्तीर्थस्नानवाद आचार्य व सु ब न्धु प्रभृत्तिभिरिति नेह प्रतन्यते । § 3099
- ४ शीलादिगुणवैकल्येपि ब्राह्मणोहमिति जातिवादेनावलेपो दर्पो जाड्यलिङ्गमयुक्तत्वात् । तथा हि प्र..... ..गृ हीत्वा जातिवादावलेपः स्यात् । ब्राह्मणेन पित्रा ब्राह्मण्या गर्भे य उत्पादस्तं वा समाश्रित्य । तत्र वस्तुभूत-सामान्यनिषेधान्न पूर्वः पक्षः । नाप्युत्तरः ब्राह्मणब्राह्मणीशरीरयोरशुचिस्त्वभाव-त्वेन शरीरान्तरादविशेषात् । § 3100
- 619/s
- ५ अनशनादिना शरीरपीडनं सन्तापस्तस्यारम्भोनुष्ठानं पापहानाय । पापस्य ... .. जाड्ये लिङ्गं । तथा हि [।] सर्वस्य पापस्य निदानं लोभद्वेषमोहाः । तैश्चाविरुद्धः सन्तापारम्भ इति कुतस्तेन पापशुद्धिः । § 3101
- २० एतानि पंच लिङ्गानि जाड्ये । किंविशिष्टे जाड्ये । ध्वस्तप्रज्ञाने । प्रमाणावलम्बिज्ञानं प्रज्ञानन्तद् ध्वस्तं यस्मिन् जाड्ये तत्तथोक्तं । न्यायानुसारिज्ञान रहित इत्यर्थः । यथास्थलमुपादानात् पञ्चेत्युक्तम... .. लिङ्गानीति ॥ ० ॥ § 3102

- २५ भट्टोद्योतकरादिषु प्रविचयो येषां महान् विद्यते सद्ब्रह्माकरधर्मकीर्तिजलधेरन्तर्निमग्नमनः । पौर्वापर्यविमर्षिणी स्मृतिरलं प्रज्ञापि चोत्कर्षिणी यत्किञ्चिद् गदिन्तदत्र निपुणैस्तैरेव विज्ञास्यते ॥ अर्थोत्खातपरम्परासु महती वाचः प्रसन्नात्मता यस्यामन्यसुभाषिताऽ... ..तिः ।
- ३० दर्पाध्मातसमस्ततीर्थिकमतध्वंसश्च संवेद्यते टीकेयं सुविलक्षणोदितधियामावर्जनीया कथमिति ॥ ० ॥ § 3110

क ण् ण क गो मिविरचितायाम्प्रमाणवार्तिकवृत्ति... .. प्रमाण... .. ॥ ० ॥ § 3111

३० पर्ध्मात] ?

The TEI Header